

Δ. ΛΥΜΠΕΡΙΔΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΕΦΟΡΙΑΣ
ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

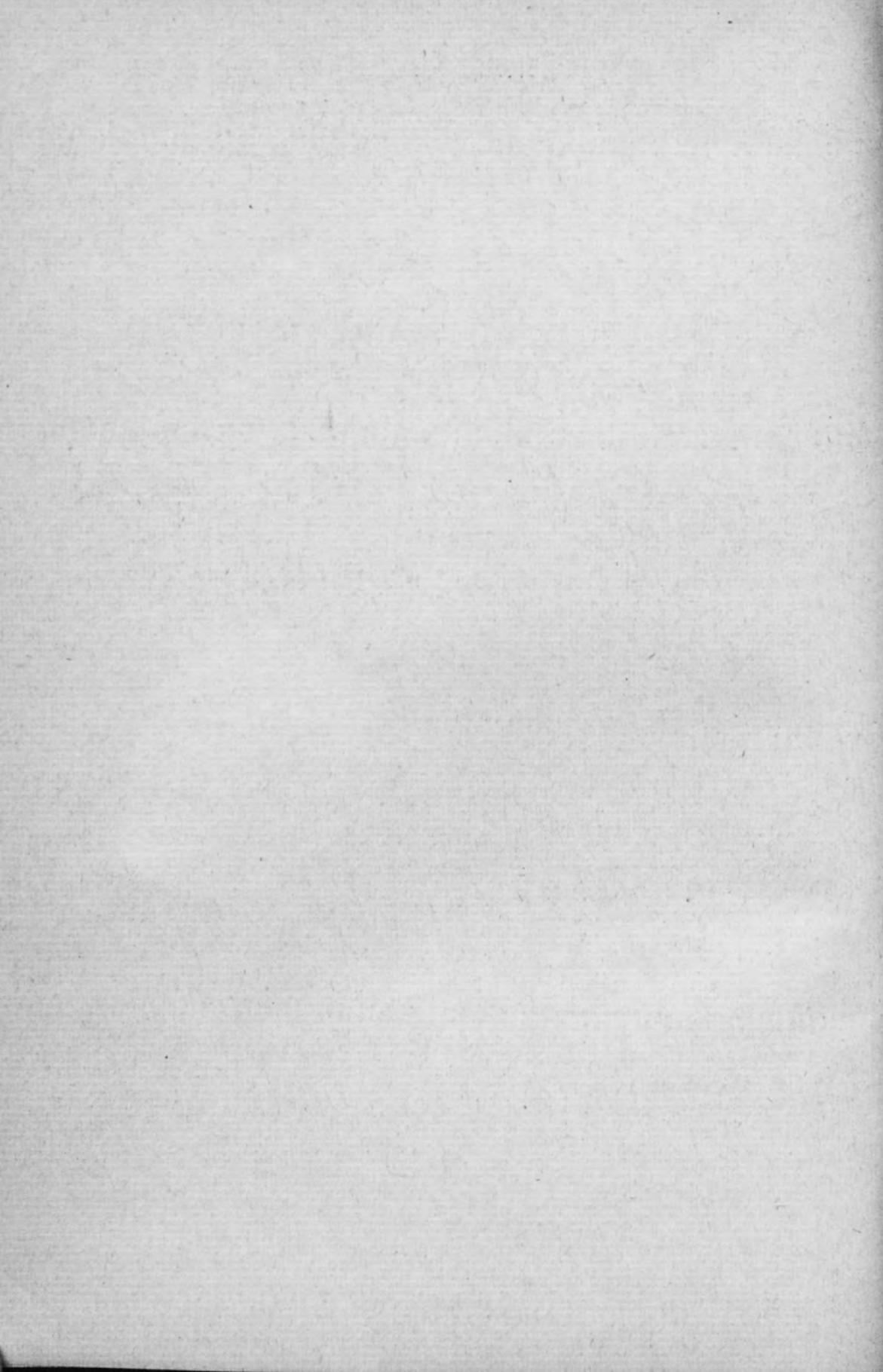

00173790

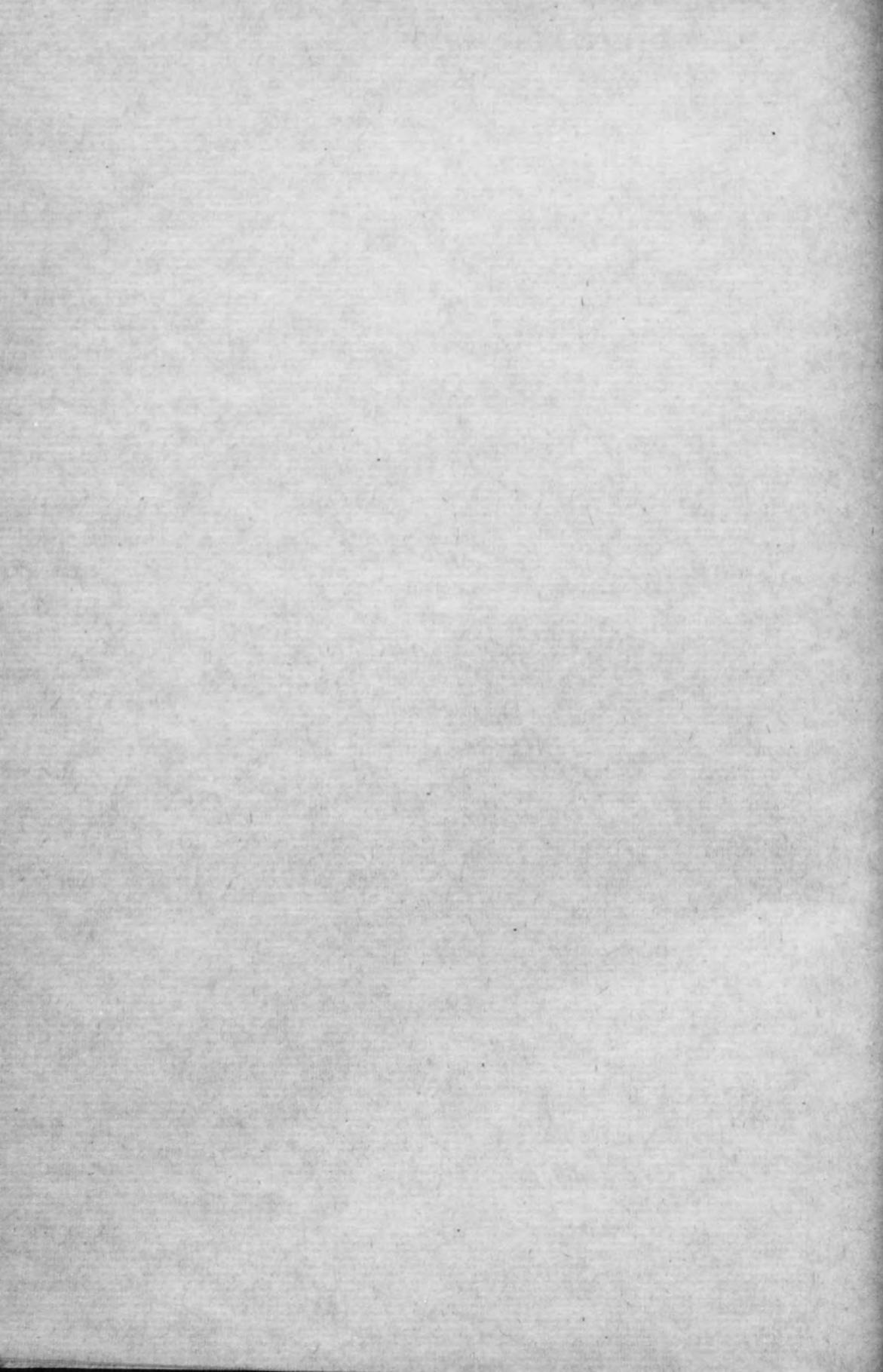
Σ. Ν. Α.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ	
ΑΡΙΘ.	73790
ΤΙΤΛΟΣ	
ΤΑΞΗ	
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	

ΑΘΗΝΑΙ

*Εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου σύζυ-
γον καὶ εἰς τὰ ἀγαπημένα
μου παιδιὰ καὶ ἐγγονάκια.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐξερχόμενος τῆς ὑπηρεσίας, ὡς καταλαμβανόμενος ὑπὸ τοῦ ἐκ τοῦ Νόμου τεταγμένου ὀρίου ἡλικίας, ἤχθη ἐν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης συγγραφῆς, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ προσφέρω τὸ ταμίευμα τῆς πολυετοῦς πείρας μου περὶ τὴν ἔρμηνειαν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς ἐπὶ τῶν καθαρῶν προσόδων φορολογικῆς νομοθεσίας, ὡς μίαν τελευταίαν ὑπηρεσίαν πρὸς τοὺς Ἐφοριακοὺς ὑπαλλήλους κυρίως, μεθ' ὧν κοινοὶ ἀγῶνες ὑπηρεσιακοὶ μᾶς συνέδεσαν κατὰ τὴν πολυετῆ ἡμῶν καὶ μακρὰν σταδιοδρομίαν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον πρὸς τοὺς μὲ τὸ φορολογικὸν δίκαιον ἀσχολουμένους.

Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐργασία ἡμῶν περιλαμβάνει :

A) Ἐρμηνείαν τῆς ἰσχυοῦσης νομοθεσίας φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

B) Κωδικοποίησιν ταύτης.

Γ) Νομολογίαν.

Ἡ ἔρμηνεία ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸ τῶν ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 1839/1951 ἐπενεχθεισῶν μεταρρυθμίσεων ἰσχύουσαν νομοθεσίαν, καθ' ὅσον κατὰ τὴν συγγραφὴν αὐτῆς δὲν εἶχε ἀκόμη δημοσιευθῆ ὁ Νόμος οὗτος.

Παρὰ ταῦτα ὅμως, ἀρξαμένης τῆς ἐκτυπώσεως τῆς παρούσης συγγραφῆς, ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον ὅπως, χάριν τῆς μείζονος πληρότητος αὐτῆς, ἐρμηνεύσωμεν ἐν ἰδιαιτέρῳ παραρτήματι τὰς κυριωτέρας τῶν διατάξεων τοῦ Ἀναγκαστικοῦ τούτου Νόμου.

Χαίρομεν δὲ ἰδιαιτέρως ὅτι ἡ ἐπὶ τινων θεμάτων διατυπωμένη γνώμη ἢ κριτικὴ ἡμῶν εἶδεν ἑαυτὴν υἱοθετουμένην ὑπὸ τοῦ νεαροῦ τούτου Νόμου.

Ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον ἐξ ἄλλου ὅπως, χάριν τοῦ συντόμου καὶ κατ' ἀκολουθίαν εὐχρήστου τοῦ παρόντος πονήματος, παραλείψωμεν τὴν ἐκθεσιν τῆς ἱστορικῆς ἐξελιξέως ἐκάστης ἐπὶ μέρους διατάξεως, περιορισθέντες εἰς τοιαύτην ὅπου τοῦτο ἐθεωρήθη σκόπιμον διὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων εὐχερεστέραν κατανόησιν τῶν ἀναγνοστών.

Προσέτι ἀπεφύγαμεν νὰ ἐρμηνεύσωμεν καὶ περιλάβωμεν εἰς τὴν κωδικοποίησιν τὸ Ν.Δ. 578/1948 καὶ τὸν Α.Ν. 810/1948, δοθέντος ὅτι οἱ τομεῖς οὗτοι τοῦ Φορολογικοῦ Λογαίου εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐξελιξέως, μὴ λαβόντες εἰσέτι τὴν ὀριστικὴν των μορφήν. Διὰ τοῦτο τοὺς διὰ τὰ νομοθετήματα ταῦτα ἐνδιαφερομένους παραπέμπομεν εἰς τὸ πολλοῦ λόγου ἄξιον σύγγραμμα τοῦ διακεκριμένου Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν κ. Γεωργίου Νέζη : «Τὰ βιβλία τῶν Ἐπιτηδευματιῶν».

Σπουδαιότατον βοήθημα εἰς τὴν ἐρμηνευτικὴν μας προσπάθειαν ἀπετέλεσαν τὰ συγγράμματα τοῦ διακεκριμένου ἐρμηνευτοῦ τοῦ Φορολογικοῦ Δικαίου κ. Πέ-

τρον Νομικοῦ, δικηγόρου, τέως Οἰκον. Ἐφόρου καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, τὸ πολλοῦ λόγου ἄξιον σύγγραμμα τοῦ κ. Ἀθ. Σμπαρούνη, τέως Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ νῦν καθηγητοῦ τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, ὡς καὶ τὰ συγγράμματα τῶν κ.κ. Νέζη, Τσίγκρη, Τότση καὶ Γεωργιλῆ.

Ἡ κωδικοποιήσις περιέλαβε τὰς κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ οἴκον. ἔτους 1951-52 ἰσχυρούσας διατάξεις.

Εἰς ταύτην, χάριν μείζονος πληρότητος, περιελάβομεν καὶ τὰς διατάξεις τοῦ νεαροῦ Α.Ν. 1839/1951, ἃς ἀτυχῶς δὲν εἶχομεν ὑπ' ὄψει κατὰ τὴν συγγραφὴν τῆς παρούσης ἐρμηνείας.

Τέλος ἐθεωρήσαμεν λυσιτελὲς ὅπως ἐν παραρτήματι παραθέσωμεν τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων μόνον Δικαστηρίων (Συμβουλίου Ἐπικρατείας, Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐφάσεων) νομολογηθέντα ἐπὶ τῶν σπουδαιότερων φορολογικῶν θεμάτων, ἅτινα ἐγεννήθησαν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐρμηνευομένης ἐν τῇ παρόντι νομοθεσίας, παραπέμποντες ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ εἰς τε τὴν παρ' ἡμῶν προηγουμένως ἐν ἔτει 1941 ἐκδοθεῖσαν νομολογίαν καὶ εἰς λοιπὰς παρομοίας συλλογὰς, ὡς καὶ εἰς φορολογικὰ περιοδικὰ.

Δὲν ἰσχυριζόμεθα βεβαίως ὅτι ἡ παρούσα συγγραφὴ, ἐκδοθεῖσα τῇ ἐπιμόνῃ παρακλήσει μεγάλου ἀριθμοῦ ἐκ τῶν ὑπηρετούντων νεωτέρων κυρίως ἐφοριακῶν ὑπαλλήλων, εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν τῶν ὁποίων κυρίως διὰ τῆς παρούσης ἀπεβλέψαμεν, ἐγγίζει ἢ πλησιάζει τὸ τέλειον, δοθέντος μάλιστα ὅτι ἡ ἀπασχόλησίς μας εἰς τὰ κύρια καθήκοντα ἡμῶν τῆς Διευθύνσεως τῆς Οἴκον. Ἐφορίας Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν Ἀθηνῶν ἐλάχιστον χρόνον κατέλιπεν ἡμῖν διὰ τὴν μείζονα ἀνάπτυξιν τῶν ἐρμηνευομένων διατάξεων. Ὁ χρόνος καὶ ἡ καλοπίστως ἀσκουμένη κριτικὴ πολλὰς ἀτελείας θ' ἀποκαλύψωσιν. Εἰς ἡμᾶς δὲν ἀπομένει εἰμὴ νὰ εὐχηθῶμεν ὅπως νεώτεροι καὶ δεξιότεροι γραφίδες συμπληρώσωσι τὰ ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἀφεθέντα κενά.

Ἀθῆναι τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1951.

ΔΑΝ. ΛΥΜΠΕΡΙΑΔΗΣ

Διευθυντὴς τῆς Οἴκον. Ἐφορίας Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν Ἀθηνῶν

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΧΥΟΥΣΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ

1.— Ἡ περὶ τοῦ φόρου ἀντίληψις δὲν ὑπῆρξε πάντοτε ἡ αὐτή. Ἀρχικῶς ἡ καταβολὴ τοῦ φόρου ἀπῆτει καὶ συναίνεσιν τοῦ πολίτου, τοῦτέστιν ὁ φόρος εἶχε τὴν μορφήν τῆς ἐθνικῆς δωρεᾶς, συντελουμένης ἐπικλήσει τῶν Κυβερνήσεων πρὸς τὸν Λαόν. Βραδύτερον διεμορφώθη ἡ ἰδέα τῆς θυσίας τοῦ ἀτόμου ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ἥτις ἀνήγαγεν εἰς καθήκον τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου, ὀριζομένου πλέον μονομερῶς ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

2.— Ποικίλοι εἶναι οἱ δοθέντες ὀρισμοὶ περὶ τοῦ φόρου. Συγγραφεῖς τινες ὀρίζουσι τὸν φόρον ὡς ἀσφάλιστρον καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν δι' ἀσφάλειαν ἑαυτῶν καὶ τῆς περιουσίας των. Ἡ θεωρία ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή, διότι σήμερον τὸ Κράτος δὲν θεωρεῖται κοινωνικὸν συμβόλαιον, ἤτοι ἀποτέλεσμα συμβάσεως μεταξὺ τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ τὸ σύγχρονον Κράτος εἶναι εἰς ὄργανισμός ἐκ τῆς ἱστορίας δημιουργηθείς, εἰς τὸν ὅποιον τὰ ἄτομα δὲν ἀνήκουσι δι' ἐκουσίας συμμετοχῆς, ἀλλὰ συνεπεία τοῦ νόμου τῆς ἀνάγκης, ἡ δὲ κρατικὴ δρᾶσις δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ἀναγκῶν τῶν μελῶν, ἀλλ' εἰς τὴν ἱκανοποίησιν ἀναγκῶν τῆς δλόττητος.

Ἄτεροι συγγραφεῖς δίδουσι εἰς τὸν φόρον προορισμὸν ἠθικοποιητικόν, θεωροῦντες τοῦτον ὡς μέσον δικαιότερας κατανομῆς τοῦ πλοῦτου.

Τοιοῦτον σκοπὸν ἠθικοποιητικὸν ἀποδίδουσι εἰς τὸν φόρον αἱ δύο σχολαί, ἡ σχολὴ τοῦ ἀπὸ καθέδρας σοσιαλισμοῦ, ἥτις διδάσκει ὅτι εἰς τὰς μεγάλας περιουσίας δέον νὰ ἐπιβληθῇ βαρὺς φόρος, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τούτου σμικρυνθῶσι τὰ ὑφιστάμενα σήμερον μέγαρα χάσματα τῆς ἀνίσου κατανομῆς τοῦ πλοῦτου, καὶ ἡ σχολὴ τοῦ κοινωνισμοῦ (κομμουνισμοῦ), ἥτις διδάσκει ὅτι ὁ φόρος δέον νὰ ἔχη δημευτικὸν σκοπὸν, ἤτοι ἡ Πολιτεία δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ βαρυτάτους φόρους καὶ δι' αὐτῶν νὰ δημεύσῃ τὰς περιουσίας τῶν πλουσίων κατανέμους αὐτὰς εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας.

Ἡ σήμερον παραδεδεγμένη ἔννοια περὶ φόρου εἶναι: φόρος καλεῖται ἡ ἄνευ εἰδικῆς ἀντιπαροχῆς μεταβίβασις εἰς τὴν κρατικὴν οικονομίαν ἀγοραστικῆς δυνάμεως ἐξ ἄλλων οἰκονομιῶν πρὸς πραγματοποίησιν κρατικῶν σκοπῶν. Κατὰ τὴν ἔννοιαν ταύτην τὰ συστατικὰ τοῦ φόρου εἶναι τρία: α) ἀναγκαστικὴ εἰσφορά, β) ἐπιβολὴ αὐτοῦ ἄνευ εἰδικῆς ἀντιπαροχῆς, γ) χρησιμοποίησις του πρὸς πραγματοποίησιν κρατικῶν σκοπῶν.

Ὁ φόρος διαφέρει τοῦ τέλους, καθ' ὅσον ὁ μὲν φόρος καταβάλλεται ἄνευ εἰδικῆς ἀντιπαροχῆς, ἐνῶ εἰς τὸ τέλος εἶναι ἐμφανεῖς αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Κράτους πρὸς τὸν καταβάλλοντα τοῦτο.

3.— Οἱ φόροι διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας, εἰς τοὺς ἀμέσους καὶ εἰς τοὺς ἑμμέσους.

Ἄμεσος φόρος εἶναι ὁ εἰσπραττόμενος παρὰ τοῦ πολίτου, ὅστις κατὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ νομοθέτου ὀφείλει καὶ νὰ φέρῃ τὸ βάρος τοῦ φόρου, ἦτοι φορεὺς καὶ πληρωτὴς τοῦ φόρου εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἐμμέσος φόρος εἶναι ὁ εἰσπραττόμενος παρὰ τινος προσώπου ὅπερ θὰ μεταβιβάσῃ τὸν φόρον ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου προσώπου, τὸ ὅποῖον κατὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ Νομοθέτου πρέπει τελικῶς νὰ ἐπιβαρυνθῇ. Εἰς τὸν ἑμμέσον φόρον ἔχομεν ἄλλο πρόσωπον φορέα τοῦ φόρου καὶ ἄλλο πληρωτὴν τοῦ φόρου.

Πλεονεκτήματα ἀμέσων φόρων. Εἶναι σταθερώτεροι καὶ δικαιότεροι, διότι λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τοῦ φορολογουμένου καὶ ἐπιτρέπουσι τὴν διαφοροποίησιν τῆς ἐπιβαρύνσεως ἀναλόγως τῆς προελεύσεως τοῦ εἰσοδήματος, ὡς καὶ τὴν προσθευτικὴν φορολογίαν καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν οἰκονομικῶς ἀδυνάτων.

Μειονεκτήματα ἀμέσων φόρων. Εἶναι ἀντιδημοτικοὶ καὶ ἐμφανίζουσι σοβαρὰς δυσχερείας εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν αὐτῶν. Ἐπικρατοῦσιν εἰς τὰ Κράτη ἐκεῖνα εἰς ἃ εἶναι ἀνεπτυγμένα ἢ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον (Ἄγγλία, Ἀμερική).

Πλεονεκτήματα ἑμμέσων φόρων. Εἶναι ἐλαστικώτεροι, ἦτοι ἔχουσι μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν ἄνευ αὐξήσεως τοῦ συντελεστοῦ, καὶ τοῦτο διότι αὐξανομένης τῆς καταναλώσεως αὐξάνονται αὐτομάτως καὶ τὰ ἔσοδα τοῦ Κράτους, εἶναι καὶ δημοτικώτεροι, διότι ἔχουσι τὸν χαρακτήρα τῆς προαιρετικότητος. Ὁ καταναλωτὴς ὅστις πηγαίνει νὰ καρῆ δὲν βλέπει τὸν χωροφύλακα κρατοῦντα τὸ ἔνταλμα πρὸς εἴσπραξιν καὶ ὁ χωροφύλαξ εἶναι ἐκεῖνος ὅστις προκαλεῖ τὸν φόβον καὶ τὰς διαμαρτυρίας.

Μειονεκτήματα ἑμμέσων φόρων. Στεροῦνται σταθερότητος καὶ δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν τὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τοῦ φορολογουμένου.

Οἱ ἄμεσοι φόροι ἐπικρατοῦσιν εἰς τὰ Κράτη ὅπου ὑπάρχει ἀρτία φοροτεχνικὴ ὑπηρεσία καὶ ὅπου οἱ πολῖται ἔχουσιν ἀνεπτυγμένην φορολογικὴν συνείδησιν.

Εἰς τὴν ἄμεσον φορολογίαν δίδεται σήμερον ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ἰδιαιτέρα σημασία, διότι ἡ σημερινὴ κοινωνικοοικονομικὴ ἐξέλιξις δίδει τὴν προτίμησιν τῆς εἰς αὐτὴν περιορίζουσα τὴν ἑμμέσον, ἣτις ἐπιβαρύνει ἐξ ἴσου πλουσίους καὶ πτωχοὺς καὶ κατὰ τοῦτο παρουσιάζεται ἀδικος. Εἰς τὴν Ἑλλάδα καταβάλλεται ἐσχάτως προσπάθεια αὐξήσεως τῆς ἀμέσου φορολογίας, ἣτις σήμερον ἀποτελεῖ ποσοστὸν 30 ο)ο τῶν ἐσόδων τοῦ Κράτους.

4.— Οἱ ἄμεσοι φόροι διαιροῦνται εἰς πραγματικοὺς καὶ εἰς προσωπικοὺς.

Πραγματικοὶ εἶναι οἱ ἐπιβαλλόμενοι ἐπὶ τῆς φορολογητέας ὕλης

χωρίς νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ προσωπικαὶ σχέσεις τῶν φορολογουμένων. Πραγματικοὶ φόροι ἀπὸ δημοσιονομικῆς πλευρᾶς εἶναι οἱ ἀναλυτικοὶ φόροι τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς δὲ μὴ ἐξεταζόμενοι καὶ οὗτοι εἶναι προσωπικοὶ φόροι, καθ' ὅσον ἡ ἀξίωσις τοῦ Δημοσίου κατευθύνεται καθ' ὠρίσμένου προσώπου, ἕπερ προσωπικῶς βαρύνεται διὰ τοῦ φόρου.

Προσωπικοὶ φόροι ἀπὸ δημοσιονομικῆς πλευρᾶς εἶναι οἱ ἐπιβαλλόμενοι ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀντοχῆς ἐκάστου ἀτόμου. Κατ' ἐξοχὴν προσωπικοὶ φόροι εἶναι ὁ συνθητικὸς φόρος καὶ ὁ φόρος κεφαλαίου.

Ἐτέρα διάκρισις τῶν ἀμέσων φόρων εἶναι εἰς ποσοτικούς καὶ διανεμητούς.

Ποσοτικὸς εἶναι ὁ φόρος εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γνωστὸς ὁ συντελεστὴς καὶ ἄγνωστος ἡ ἀπόδοσις τοῦ φόρου.

Διανεμητὸς εἶναι ὁ φόρος τοῦ ὁποίου τὸ ὅλικόν ποσὸν τῆς ἀποδόσεως καθορίζεται ἐκ τῶν προτέρων καὶ εἶναι γνωστὸν, ἄγνωστος δὲ εἶναι ἡ κατὰ μέρος διανομή.

5.— Ἔννοια τοῦ εἰσοδήματος. *Εἰσοδήμα* καλεῖται πᾶσα πρόσοδος πηγάζουσα ἐκ διαφόρων περιουσιακῶν στοιχείων καὶ περιερχομένη εἰς τὴν ἐξουσίαν μιᾶς ἀτομικῆς οἰκονομίας πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς. Ἀπὸ εὐρυτέρας ἐννοίας ἐξεταζομένου τοῦ φορολογητέου εἰσοδήματος θεωρεῖται ὡς τοιοῦτον πᾶν ἔσοδον ἕπερ προσαυξάνει ἐν ἀρχῇ ἐκάστου φορολογικοῦ ἔτους ὑπάρχουσαν περιουσίαν. Συνεπῶς κατ' αὐτὴν περιλαμβάνονται καὶ τὰ κέρδη ἐκ λαχείων, δωρεῶν, κληρονομιῶν. Κατὰ τὴν ἐννοίαν ταύτην εἰσοδήμα θεωρεῖται ἡ διαφορὰ ἢ ἐπελθοῦσα μεταξὺ τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος ἐκάστης περιόδου.

6.— Ἔννοια τοῦ εἰσοδήματος ἀπὸ φορολογικῆς πλευρᾶς. Ὅρισμὸς τοῦ καθαρῶν φορολογητέου εἰσοδήματος δὲν εὑρηται ἐν τῇ νόμῳ 1640. Κατὰ τὴν κρατήσασαν θεωρίαν τρία εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεία τοῦ εἰσοδήματος: ἡ περιοδικότης, ἡ διαρκὴς πηγὴ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς πηγῆς.

7.— Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς φορολογίας εἰσοδήματος ἐν Ἑλλάδι. Ἀνατέμνοντες τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον φορολογικὸν σύστημα παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἄμεσος φορολογία διακρίνεται εἰς τὰς ἐξῆς δύο περιόδους:

α) Τὴν πρὸ τοῦ ἔτους 1919 ὑφισταμένην φορολογίαν, καὶ β) Τὴν ἀπὸ τοῦ 1919 καὶ ἐντεῦθεν ἰσχύουσαν.

Κατὰ τὴν πρώτην περίοδον ἡ ἄμεσος φορολογία ἐβασίζετο κυρίως ἐπὶ τῆς κατὰ τεκμήριον οἰκονομικῆς ἀντοχῆς τοῦ φορολογουμένου, ἐνῶ κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον ἡ ἄμεσος φορολογία στηρίζεται εἰς τὴν πραγματικὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τοῦ φορολογουμένου, ἤτοι τὴν ὑπ' αὐτοῦ πραγματοποιουμένην καθαρὰν πρόσοδον. Ποῖον ἐκ τῶν δύο συστημάτων ἀπὸ θεωρητικῆς καὶ δημοσιονομικῆς ἀπόψεως εἶναι τὸ προκριτώτερον οὐδεμίᾳ συζήτησις δύναται νὰ χωρήσῃ. Καὶ κατὰ θεωρίαν καὶ κατὰ πράξιν, φορολογία ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν πραγματικὴν οἰκονομικὴν δύναμιν

τοῦ φορολογουμένου, ἥτις πρωτίστως ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος ὅπερ πραγματοποιεῖ, ἀποτελεῖ οὐχὶ μόνον τὸ ἰδεῶδες τῆς φορολογίας, καθ' ὅσον συνενώνει τὰ βασικά στοιχεῖα αὐτῆς, τὴν ἰσότητα καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ καὶ παραγωγικώτερα δύναται νὰ καταστή καλῶς ἐπιβαλλομένη, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ ἐξαντλή οἰκονομικῶς τὸν φορολογούμενον. Ἐξετάζοντες ὁμῶς τεχνικῶς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν δύο τούτων μεθόδων εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διαστείλωμεν καὶ ἐκθέσωμεν τὰς δυσχερείας τὰς ὁποίας ἐκάτερον τῶν συστημάτων τούτων ἐμφανίζει, τὴν δὲ γνώμην μας ταύτην θὰ ἐκθέσωμεν ἐξ αὐτῆς τῆς πείρας τῆς ὑπηρεσίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1918 ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι ἡ μεγάλη φορολογικὴ μεταρρυθμίσις διὰ τῆς ψηφίσεως τῶν τριῶν βασικῶν φορολογικῶν νόμων, τοῦ νόμου 1640, «περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων», τοῦ νόμου 1641 «περὶ φορολογίας κληρονομιῶν» καὶ τοῦ νόμου 1642 «περὶ φορολογίας ὑπερτιμήματος».

Ὡς γνωστόν, ἡ φορολογία τῶν καθαρῶν προσόδων τοῦ νόμου 1640 ἔχει ὡς βάσιν τὸ πραγματικὸν καθαρὸν εἰσόδημα, ὅπερ ὁ φορολογούμενος πραγματοποιεῖ εἴτε ἐκ τῆς ἀκινήτου περιουσίας του, οἰκοδομῶν, γαιῶν, εἴτε ἐκ κινήτων ἀξιών, εἴτε ἐκ τῆς ἀσκουμένης ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος ἢ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν. Τὸ καθαρὸν τοῦτο εἰσόδημα ἐκ μιᾶς τῶν ἀνωτέρω πηγῶν φορολογεῖ τὸ Κράτος μὲ ἓνα πάγιον συντελεστὴν κυμαινόμενον ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ εἰσοδήματος, ἦτοι εἰς τὰ εἰσοδήματα ἔνθα χρησιμοποιεῖται τὸ πλεῖστον τὸ κεφάλαιον, ὁ συντελεστὴς εἶναι μεγαλύτερος, ὅπως εἶναι εἰς τὰς οἰκοδομάς, τὰς γαίας καὶ τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, εἰς δὲ τὰ ψυχικὰ λεγόμενα εἰσοδήματα, ἔνθα χρησιμοποιεῖται μόνον ἡ ἐργασία, ὁ συντελεστὴς εἶναι μικρότερος.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος τούτου παρουσιάζει δύο στάδια, τὸ στάδιον τῆς δηλώσεως τῶν φορολογουμένων καὶ τὸ στάδιον τοῦ ἐλέγχου ὑπὸ τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ βασίζεται κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὴν εἰλικρινῆ δήλωσιν τοῦ φορολογουμένου καὶ κατὰ δεύτερον εἰς τὸν ἔλεγχον ταύτης ὑπὸ καταλλήλως μορφωμένων καὶ ἰδίως χρηστῶν ὀργάνων τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας. Εἰς τὰ Κράτη εἰς ἃ τὰ δύο ταῦτα στάδια τῆς ἐφαρμογῆς ἀνταπεκρίθησαν ἐπαρκῶς εἰς τε τὰς εἰλικρινεῖς δηλώσεις τῶν φορολογουμένων καὶ εἰς τὸν ὑπὸ καταλλήλως μορφωμένων ὀργάνων τῆς φοροτεχνικῆς ὑπηρεσίας γενόμενον ἔλεγχον αὐτῶν τὸ σύστημα καθαρῶν προσόδων ἐπέτυχε πλήρως καὶ ἔδωκε ἀγλαοὺς καρπούς.

Ἄς ἐξετάσωμεν ἤδη ποῖα ἡ τύχη τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τούτου ἐν Ἑλλάδι.

Ὅταν κατὰ Δεκέμβριον 1917 ὁ τότε Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Νεγρεπόντης εἰσήγαγεν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τὸ Νομοσχέδιον τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων συνώδευσε τοῦτο μὲ θαυμασίαν αἰτιολογικὴν ἐκθεσιν, δικαιολογοῦσαν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ καὶ τονίζουσαν ὅτι διὰ τοῦ νέου τούτου φορολογικοῦ συστήματος τὸ Κράτος θὰ ὠπλίζετο μὲ ὄπλον

ἐπιστημονικώτερον καὶ δικαιοτέρον πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν μεταπολεμικῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων.

Δυστυχῶς αἱ στηριχθεῖσαι ἐπὶ τοῦ νέου τούτου συστήματος μεγάλαι ἐλπίδες τοῦ τότε Νομοθέτου διεφύεσθησαν ὑπὸ τῶν πραγμάτων, καθ' ὅσον τὸ εἰσαχθὲν νέον φορολογικὸν ὄπλον ἔπαθεν ἀφλογιστίαν ἐν τῇ πρώτῃ ἐφαρμογῇ του.

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ ἐφαρμοσθὲν ἀπὸ τοῦ 1919 σύστημα φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἀπέτυχε εἰς τὰ πρῶτα ἰδίως ἔτη τῆς ἐφαρμογῆς του καὶ τὰ αἷτια τῆς ἀποτυχίας του εἶναι τὰ ἑξῆς :

A) Διότι ὁ Ἕλλην φορολογούμενος δὲν ἦτο κατὰ τὸ 1919 ψυχολογικῶς καὶ μορφωτικῶς παρεσκευασμένος νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸ νέον φορολογικὸν σύστημα. Δὲν εἶχεν ἀνεπτυγμένην τὴν λεγομένην φορολογικὴν συνείδησιν. Ἐνῶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ Ἀγγλος φορολογούμενος θεωρεῖ ἀτιμίαν νὰ κλέψῃ τὸ Δημόσιον διὰ τῆς φοροδιαφυγῆς, ὁ Ἕλλην φορολογούμενος θεωρεῖ θρίαμβον καὶ ἔπαινον ἐὰν κατορθώσῃ ν' ἀποκρύψῃ τὴν πρόσοδον ἀποφεύγων τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου.

Ὁ μέγας ἱστορικὸς Θουκυδίδης διδάσκει εἰς τὸ προοίμιον τῆς συγγραφῆς του: «τῆς Πολιτείας εὐπραγίας καὶ τὰ ἄτομα εὐήμεροισι». Τὸ σοφὸν τοῦτο ἀξίωμα δὲν ἐνεστερνίσθημεν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες. Προσπαθοῦμεν ἅπαντες νὰ ἀποφύγωμεν τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἂν τὰ Δημόσια οἰκονομικὰ ὑποστῶσι καταστροφὴν ἄμεσος θὰ εἶναι ἀντιστοίχως καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν ἰδιωτικῶν οἰκονομικῶν.

B) Διότι δὲν ἐμερίμνησεν ὁ Νομοθέτης πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου τούτου φορολογικοῦ συστήματος νὰ παρασκευάσῃ καὶ μορφώσῃ φοροτεχνικὸν προσωπικὸν κατάλληλον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ.

Γ) Διότι ὁ ἐκάστοτε Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ Προϋπολογισμοῦ, ἠῤῥξανε κατ' ἔτος τοὺς συντελεστὰς τοῦ φόρου τῆς ἀμέσου φορολογίας, παραγκωνίζομένης οὕτω τῆς σπουδαιοτάτης δημοσιονομικῆς ἀρχῆς ἐν τῇ ἀμέσῃ φορολογίᾳ, ὅτι τὰ μεγάλα φορολογικὰ ποσοστὰ οὐδέποτε ἀποβαίνουν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Κράτους, ἀλλὰ συντελοῦσιν εἰς τὴν καταστρατήγησιν τῶν φορολογικῶν νόμων.

Εἶναι δὲ στοιχειώδης ἡ ἄμυνα τὴν ὁποῖαν ἀντιτάσσει τὸ ἄτομον ἐναντίον ἐνὸς μεγάλου συντελεστοῦ φόρου, διότι δὲν δύναται ν' ἀπογυμνωθῇ περιουσιακοῦ στοιχείου εἰς κλίμακα μὴ συγχωρουμένην, καὶ ἤτις ἄμυνα εἶναι ἔμφυτος εἰς τὴν συνείδησιν παντὸς πολίτου.

Δ) Διότι ἐπιπολαίως ἔλως καὶ ἄνευ σοβαρῶν λόγων προήρχετο ὁ Νομοθέτης εἰς ἀναριθμήτους τροποποιήσεις, εἰς βαθμὸν ὥστε μετὰ παρέλευσιν τετραετίας περιήλθομεν εἰς κυκεῶνα φορολογικόν, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκλυδωνίζοντο οὐ μόνον οἱ φορολογούμενοι ἀλλὰ καὶ τὰ φοροτεχνικὰ ὄργανα.

Ὁ κακὸς οὗτος κατήφορος ἐσταμάτησε κατὰ τὸ 1925, ὁπότε ὁ Νομοθέτης ἀνεγνώρισε τὴν πλάνην του. Ἀνεγνώρισε δηλαδὴ ὁ Νομοθέτης ὅτι ἀντὶ τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης ἦν ἐπεδίωκε διὰ τοῦ νέου συστήματος μετέπιπτε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ εἰς μεγάλας φορολογικὰς ἀνισότητας, αἱ-

τινες και δυσμενείς συνεπειάς ἔσχον ἐπὶ τῆς ταμειυτικῆς ἀποδόσεως τῆς φορολογίας. Καθ' ὅσον παρὰ πάντων ἀναγνωρίζεται ὅτι καλῶς ἐφαρμοζόμενον φορολογικὸν σύστημα ἀμέσου φορολογίας κατὰ τὰ ἔτη 1919-1923, ὁπότε ὑπῆρχεν ἄφθονος πλοῦτος ἐν Ἑλλάδι, ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ πολλὰ πλείονα τῶν ὧσων ἀπέδωκεν ἢ καθαρὰ πρόσοδος κατὰ τὴν περίοδον ταύτην.

Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς πλάνης ταύτης ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπαλινοστήσαμεν εἰς τὴν πρὸ τοῦ 1918 περίοδον καὶ ἐπανήλθομεν εἰς τὴν παλαιὰν φορολογίαν ἐπιτηδεύματος· ἦτοι ἀντὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπανήλθομεν εἰς τὰς ἐνδείξεις καὶ τὰ τεκμήρια, ἅτινα ἐφεξῆς ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τῆς φορολογίας μέχρι καὶ τοῦ ἔτους 1948.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἐπῆλθε νέα σοβαρὰ φορολογικὴ μεταρρύθμισις εἰς τὴν φορολογίαν εἰσοδήματος διὰ τῆς ψηφίσεως τριῶν βασικῶν νομοθετημάτων, τοῦ Α. Ν. 942]1949, τοῦ Ν. Δ. 578]1948 καὶ τοῦ Α. Ν. 810]1948 περὶ τηρήσεως λογιστικῶν βιβλίων καὶ ἐκδόσεως τιμολογίων.

Διὰ τοῦ Α. Ν. 942 ἐπανήλθε καὶ αὖθις ἄκρατον τὸ ἀνακριτικὸν σύστημα τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων. Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐρευνῶνται καὶ φορολογοῦνται τὰ πραγματοποιηθέντα καθαρὰ κέρδη, ὡς προκύπτουσιν ἐκ τῶν λογιστικῶν βιβλίων καὶ στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ μόνον εἰς περίπτωσιν μὴ τηρήσεως τούτων ἢ ἀνακριθείας αὐτῶν καθορίζονται ταῦτα βάσει ἀκαθαρίστων ἐσόδων πολλαπλασιαζομένων ἐπὶ συντελεστὴν καθαρῶν κέρδους ἀναγραφομένου εἰς τοὺς πίνακας συντελεστῶν ἀναλόγως τοῦ εἴδους τοῦ ἐπαγγέλματος.

Τὴν φορὰν ὅμως αὐτὴν διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ συστήματος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ὁ Νομοθέτης ὑπῆρξε προσηκτικώτερος καὶ συντηρητικώτερος. Ἀντλήσας διδάγματα ἐκ τῶν σφαλμάτων τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου 1640, κατέβαλεν ἰδιαιτέραν προσπάθειαν ὅπως μὴ ἐπαναληφθῶσι ταῦτα κατὰ τὴν δευτέραν ἐφαρμογὴν τούτου.

Πρὸς τοῦτο διὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν τῆς ἀντιδράσεως τῶν φορολογουμένων ἐμερίμνησεν ὅπως ἡ φοροδοτικὴ ἱκανότης τῶν φορολογουμένων προσδιορίζεται οὐχὶ μόνον ἐξ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑποκειμενικῶν στοιχείων, οἷα εἶναι αἱ πρὸς τὸ ζῆν ἀνάγκαι τοῦ φορολογουμένου καὶ ὁ τρόπος κτήσεως τῆς προσόδου καί, προκειμένου περὶ τῶν κερδῶν τῶν κατατασσομένων ἐπιτηδευματιῶν, κατέλιπεν ἀφορολόγητον ὄριον κέρδους, μὲ συντελεστὴν φόρου αὐτῶν ἀκολουθοῦντα μίαν λογικὴν προσδευτικότητα, ἀρχόμενον δὲ ἀπὸ 0,8% μέχρι 12% διὰ τὰ μέχρι 60.000.000 καθαρὰ κέρδη. Ἐμείωσεν ἐν γένει τοὺς συντελεστὰς φορολογίας ἀπασῶν τῶν κατηγοριῶν καὶ προήλθεν εἰς τὴν ἐγκαιρον δημοσίευσιν τῶν νόμων περὶ τηρήσεως βιβλίων καὶ ἐκδόσεως τιμολογίων, δι' ὧν νόμων ὑπεχρεώθησαν ἅπαντες ὅπως τηρῶσι βιβλία, ἐν οἷς ν' ἀναγράφωσιν ἅπασαν τὴν συναλλακτικὴν των δρασίαν, ἐκδίδωσιν ἅπαντες οἱ ἔμποροι καὶ βιομήχανοι οἱ χονδρικῶς πωλοῦντες ἐμπορεύματα, βιομηχανικὰ προϊόντα ἢ εἶδη διατροφῆς πρὸς ἔμπορους, τιμολόγια, ἀντίγραφα τῶν ὁποίων δέον νὰ ὑποβάλλ

εις τὴν ἀρμοδίαν Ἐφορίαν Συγκεντρώσεως, ἥτις μετὰ τῶν λοιπῶν στοιχείων εἰσαγωγῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ μεταφορῶν τῶν προϊόντων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ, ἀποστέλλει ταῦτα εἰς τὰς ἀρμοδίας Οἶκον. Ἐφορίας.

Διὰ τῶν νομοθετικῶν τούτων μέτρων, ὁ Νομοθέτης, ἐπιδιώκων τὴν περιστολὴν τῆς φοροδιαφυγῆς, ἠθέλησε νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψιν τῶν φοροτεχνικῶν ὀργάνων ἅπασαν τὴν φορολογητέαν ὕλην ἐκάστου φορολογουμένου ὥστε νὰ ἐξεύρη τὸ ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου φορολογουμένου πραγματοποιούμενον καθαρὸν κέρδος. Ἀναμφισβητήτως τὰ μέτρα ταῦτα ὑπῆρξαν δραστηκώτατα καὶ ἀποτελεσματικώτατα φάρμακα εἰς τὴν περιστολὴν τῆς φοροδιαφυγῆς. Ἀληθὲς εἶναι ὡσαύτως ὅτι, λόγῳ τῶν κρατουσῶν εἰσέτι ἀνωμάλων συνθηκῶν εἰς τοὺς πλείονας τομεῖς τῆς Διοικήσεως, τῆς ἐλλείψεως μηχανικοῦ συστήματος εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ ἀποστολὴν τῶν στοιχείων ὑπὸ τῆς Ἐφορίας Συγκεντρώσεως, δὲν ἔχομεν εἰσέτι ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νέου Νόμου. Εἴμεθα ὁμως βέβαιοι ὅτι βαθμιαίως, συμπληρουμένων τῶν ἀτελειῶν καὶ ἐπιτυγχανομένου ταχύτερου ρυθμοῦ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς φορολογητέας ὕλης ὑπὸ τῆς Ἐφορίας Συγκεντρώσεως, θὰ ἔχωμεν ἱκανοποιητικὴν ἀπόδοσιν φόρων, περιστελλομένης πάσης φοροδιαφυγῆς, ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὁμως ὄρον ὅτι ἢ μὲν Διοίκησις τοῦ Ἰπουργείου θὰ θέσῃ τελείαν καὶ παύσαν εἰς τὴν διαρκῶς χορηγουμένην ἀναστολὴν ἐφαρμογῆς τῶν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω νόμων προβλεπομένων κυρώσεων κατὰ τῶν παραβατῶν, τὰ δὲ φοροτεχνικὰ ὄργανα θὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν νέων τούτων νομοθετικῶν μέτρων, ἐφαρμόζοντα ταῦτα μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 1640

8. — Μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην εἰσήγησιν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ φόρου, τῆς διαιρέσεως αὐτοῦ εἰς βασικὰς κατηγορίας, τῆς ἐννοίας τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ 1920 μέχρι σήμερον, ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 1640, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη καὶ ἰσχύει μέχρι σήμερον.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ παρούσα συγγραφή μας ἐκδίδεται μὲ ἀντικειμενικὸν ἰδίως σκοπὸν νὰ βοηθήσῃ τοὺς τὸ πρῶτον εἰσερχομένους εἰς τὸν Ἐφοριακὸν κλάδον ὑπαλλήλους εἰς τὴν γνῶσιν τῶν βασικῶν θεμάτων καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀμέσου φορολογίας, περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν γενικῶν ἀρχῶν ταύτης καὶ τῆς ἐρμηνείας ἣτις ἐδόθη ἐπὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ζητημάτων αὐτῆς, τόσον ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τοῦ Ὑπουργείου.

Πολύτιμον βοήθημα εἰς τὸ ἔργον μας τοῦτο εἴχομεν τὰ πρὸ δεκαπενταετίας ἐκδοθέντα συγγράμματα τοῦ Διευθυντοῦ ἄλλοτε τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καὶ ἤδη δικηγόρου Πέτρου Νομικοῦ. Ταῦτα καίτοι δὲν προσαρμόζονται ἤδη ἀπολύτως εἰς τὴν λύσιν τῶν σήμερον δημιουργουμένων ζητημάτων, λόγῳ τῶν ἐπελθουσῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τούτων καὶ ἐντεῦθεν ἀθρόων τροποποιήσεων εἰς τὴν φορολογίαν καθαρῶν προσόδων, ἐν τούτοις ἀποτελοῦσιν ἀκόμη καὶ θ' ἀποτελῶσι φωτεινὸν φάρον διὰ τὸν βαθὺν μελετητὴν καὶ ἐρμηνευτὴν τῶν διαφόρων φορολογικῶν θεμάτων ἐν τῇ φορολογίᾳ καθαρῶν προσόδων. Καὶ τοῦτο διότι ὁ κύριος Νομικὸς ἐνεβάθηνε πλείοτερον παντὸς ἄλλου εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς φορολογίας, καὶ διὰ τῆς σαφηνείας καὶ τῆς ἀδράς λογικῆς ἣτις τὸν χαρακτηρίζει εἰς τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐννοιῶν, ἔτι δὲ καὶ τῆς πλουσίας νομολογίας, ἣν, ὡς ἄλλη μέλισσα, συνέλεξε καὶ παρέθεσεν εἰς τὰ συγγράμματά του, ἔδωκε τὰς ὀρθοτέρας λύσεις εἰς τὰ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τῶν συγγραμμάτων του ἀναφυέντα φορολογικὰ ζητήματα.

Μετὰ τὸν ἀείμνηστον καὶ σοφὸν φοροδιδάσκαλον Κοφινᾶν, ὁ Πέτρος Νομικὸς εἶναι εἰς τῶν σπουδαιότερων νομομαθῶν, ὅστις ἠσχολήθη μὲ τὰ φορολογικὰ θέματα, ἐδίδαξε τὴν φορολογίαν διὰ τῶν ἐμβριθῶν συγγραμμάτων του καὶ ἐπλούτισε τὴν νομολογίαν διὰ τῶν ἐπίσης ἐμβριθῶν γνωμα-

τεύσεων και διατριβών, ἃς ἐδημοσίευσε καὶ δημοσιεύει εἰς διάφορα οἰκονομικὰ περιοδικά.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΩΝ 2 ΚΩΔΙΚΟΣ

9. — Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Κώδικος τίθενται αἱ κάτωθι βασικαὶ ἀρχαί :

Ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ μεταξὺ Δημοσίου καὶ φορολογουμένου γεννᾶται τὴν 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, καθ' ἣν τὸ Δημόσιον ἀποκτᾶ τὴν ἀξίωσιν ὅπως ζητήσῃ ἀπὸ τὸν φορολογούμενον τὴν καταβολὴν ὀρισμένου φόρου διὰ τὴν καθαρὰν πρόσδοτον ἣν ἐκτίησατο οὗτος κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας οἰκονομικὸν ἔτος. Ἡ ἀρχὴ αὕτη δὲν εἶναι ἀπαραβίαστος εἰς ἀπάσας τὰς κατηγορίας καθαρῶν προσόδων, καθ' ὅσον δι' ἄλλων διατάξεων παρεκκλίνει τῆς ἀρχῆς ταύτης ὁ Νομοθέτης καὶ θέτει ἄλλα γεγονότα δημιουργοῦντα τὴν φορολογικὴν ἐνοχίην. Π. χ. εἰς τὴν Γ' Κατηγορίαν α' κλάσιν ἢ φορολογικὴ ἐνοχὴ γεννᾶται οὐχὶ τὴν 1 Ἰουλίου ἀλλὰ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ, εἰς τὴν β' κλάσιν τῆς Γ' Κατηγορίας ἢ φορολογικὴ ἐνοχὴ γεννᾶται κατὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν μερισμάτων τίτλων ἀλλοδαπῆς προελεύσεως, καὶ εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν γ' κλάσιν ἢ φορολογικὴ ἐνοχὴ γεννᾶται κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν οἱ τόκοι καθίστανται ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοί.

Αἰτία τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς, δι' ἣς δημιουργεῖται ἡ ἀξίωσις τοῦ Δημοσίου νὰ ζητήσῃ τὸν φόρον, εἶναι ἡ κτήσις καὶ ἡ πραγματοποίησις τοῦ καθαρῶν εἰσοδήματος. Κατὰ κανόνα ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ γεννᾶται ἅμα τῇ κτήσει ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου τοῦ εἰσοδήματος καὶ συγκεκριμένως ὅταν οὗτος ἀποκτήσῃ δικαίωμα ἀσκητόν, εἰς ἐλαχίστας δὲ περιπτώσεις ἢ φορολογικὴ ἐνοχὴ γεννᾶται ἅμα τῇ πραγματοποιήσει τοῦ εἰσοδήματος, ὡς π.χ. εἰς τὴν β' κλάσιν τῆς Γ' κατηγορίας.

Ἐτέρα ἀρχὴ ἣτις γεννᾶται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 2 εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς χωρικότητος τοῦ φόρου.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 ἐπιβάλλεται φόρος ἐπὶ πασῶν τῶν καθαρῶν προσόδων τῶν προκυπτουσῶν ἐν Ἑλλάδι. Καὶ ἡ ἀρχὴ ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ἀπαραβίαστος. Χάριν τῆς καθολικότητος τῆς φορολογίας ὁ Νομοθέτης ἐπεκτείνει τὴν φορολογίαν καὶ ἐπὶ προσόδων προκυψασῶν ἔξω τῶν ὀρίων τῆς Ἑλλάδος. Καὶ αἱ περιπτώσεις αὗται εἶναι αἱ κάτωθι :

Α) Ἐν τῷ συνθετικῷ φόρῳ. Ἐφ' ὅσον ὁ φορολογούμενος κατοικεῖ ἐν Ἑλλάδι ἢ διέμεινεν ἐπὶ ἐξάμηνον ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας ἔτος, ὑπόκεινται εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον ἅπασαι αἱ ὀπωσδήποτε καὶ ὀπουδῆποτε κτηθεῖσαι πρόσοδοι. Ἐξαιρετικῶς δὲν ὑπόκειται εἰς συνθετικὸν φόρον ἐκεῖνος ὅστις ἔχει μὲν τὴν κατοικίαν του ἐν Ἑλλάδι, διέμεινεν ὅμως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ συνεχῇ διατίαν. Παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ κανόνος τούτου καθιερώθη διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν κατοικίαν των ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενεῖς, οἵτινες διέμειναν πλεόν τοῦ ἐξαμήνου ἐν Ἑλλάδι καὶ οἵτινες δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν

ἐκχωρήσεως παντός ἐν γένει δικαιώματος μισθώσεως ἢ ὑπομισθώσεως, προνομίου, δικαιώματος συναφοῦς πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος.

Τὰ κέρδη ἅτινα πραγματοποιοῦνται ἐξ ἐκχωρήσεως δικαιωμάτων συναφῶν πρὸς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος εἶναι τὰ κέρδη ἐξ ἐκχωρήσεως ἐπαγγελματικοῦ ἢ βιομηχανικοῦ μυστικοῦ ὡς καὶ ἐξ ἐκχωρήσεως δικαιώματος μισθώσεως ἀκινήτου προωρισμένου πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως. Συνεπῶς δὲν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν ἢ ἐκχώρησις δικαιώματος μισθώσεως ἀκινήτου χρησιμοποιουμένου πρὸς κατοικίαν, καθ' ὅσον ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν θέτει ὁ Νομοθέτης ἐν προκειμένῳ, ὅπως τὸ ἐκχωρούμενον δικαίωμα ἢ συναφὲς πρὸς τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλματος. Ἐγεννήθη ζήτημα ἂν ὠφέλεια κτηθεῖσα ἐκ παραιτήσεως δικαιώματος μισθωτοῦ ὑπὲρ ἐκμισθωτοῦ ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρ. 4. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 363/1949 ἀποφάσεως ἀπεφάνθη ὅτι ἢ ἐκ παραιτήσεως δικαιώματος μισθώσεως τοῦ μισθωτοῦ κτηθεῖσα ὠφέλεια δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρ. 4, καθ' ὅσον ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς αὐτοῦ εἶναι ὅπως ἢ πραγματοποιηθεῖσα ὠφέλεια προέρχεται ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως δικαιώματος καὶ οὐχὶ ἐκ παραιτήσεως αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ μισθωτοῦ.

γ) Ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω πραγματοποιουμένων ἐκ τυχαίων περιστατικῶν κερδῶν ἐκ κεφαλαίου, ἅτινα τὸ Νομ. Διάταγμα τῆς 19-3-1923 φορολογεῖ κατὰ τὴν Δ' Κατηγορίαν, ἐκτείνεται τοῦτο ἔτι περαιτέρω. Ἰπάγει εἰς τὴν φορολογίαν τὴν πραγματοποιηθεῖσαν αὐτόματον ὑπερτίμησιν τοῦ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει χρησιμοποιουμένου κεφαλαίου ὡς καὶ τὴν μὴ πραγματοποιηθεῖσαν τοιαύτην, ἐφ' ὅσον περιελήφθη ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἐξαιρέσει τῆς ἐξ ἀκινήτων καὶ πλοίων προκυψάσης.

Ἐπὶ τῆς φορολογίας ὑπερτιμήματος τοῦ ἄρθρ. 4 ἐγεννήθησαν πλεῖστοι ἀμφισβητήσεις ὡς πρὸς τὴν ἔκτασίν τῆς, τὰς ὁποίας ἢ ἐσχάτως δημιουργηθεῖσα Νομολογία ἔλυσε. Ἀφορῶσι δὲ αὐταὶ τὰ ἐξῆς θέματα:

Εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρου 4 ὑπόκειται ἢ πραγματοποιηθεῖσα ὑπερτίμησις μόνον τῶν παγίων περιουσιακῶν στοιχείων, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ κυκλοφοροῦντος κεφαλαίου, ἢτοι πρώτων ὑλῶν, ἐμπορευμάτων. Ἡ ὑπερτίμησις τῶν ἐμπορευμάτων καὶ πρώτων ὑλῶν ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρου 18. Ἐὰν ὁ ἐπιχειρηματίας ἀναγράφῃ εἰς τὸ τέλος τῆς χρήσεως τὰ ἐμπορεύματα εἰς τιμὴν μεγαλυτέραν τοῦ κόστους ἢ ὑπερτίμησις αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρου 4, καθόσον δὲν πρόκειται περὶ περιουσιακῶν στοιχείων, ἀλλὰ περὶ κυκλοφοροῦντος κεφαλαίου. Ἡ ὑπερτίμησις αὕτη, ἢ ἀναγραφεῖσα ἐν τῇ ἀπογραφῇ, δὲν ὑπόκειται καὶ εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἄρθρου 18, διότι εἰς ταύτην ὑπόκεινται τὰ ἐκ τῆς ἐμπορίας κτηθέντα κέρδη, ἐν προκειμένῳ δὲ δὲν ἀποτελεῖ κέρδος κτηθὲν ἀλλὰ κέρδος ἐντελῶς ὑποθετικόν, μέλλον καὶ ἀβέβαιον, μὴ ἐμπύπτον εἰς τὸ ἄρθρον 18. Ἡ ὑπερτίμησις στοιχείου τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως λογίζεται ἢ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ πραγματοποιουμένου τιμῆ-

ματος και αρχικής αξίας κτήσεως τούτου μειωμένου κατά τὰς ἐν τῷ μεταξὺ γενομένας ἀποσβέσεις.

Ἐφέλειαι τοῦ ἄρθρου 4 προκύπτουσαι ὑπὲρ ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Ἑλλάδι ὑπόκεινται εἰς φόρον και ὅταν οἱ κτώμενοι ταύτας ἀλλοδαποὶ δὲν ἔχουσιν ἐγκατάστασιν ἐν Ἑλλάδι.

Ἐπερτίμησις ἐθνικῶν χρεωγράφων, χρησιμοποιοιμένων ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ὡς κεφάλαιον, πραγματοποιοιουμένη ἢ ἀναγραφομένη ἐν τῇ ἀπογραφῇ, δὲν ἐξαιρεῖται τῆς φορολογίας τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., καθ' ὅσον ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ἐθνικῶν χρεωγράφων περιορίζεται μόνον εἰς τὰς ἐκ τούτων προσόδους.

Ν.Δ. 12 Δεκεμβρίου 1923. Τὸ ὑπερτίμημα ὅπερ προκύπτει ἐκ τῆς μετατροπῆς τῆς αξίας τῶν ἐγκαταστάσεων ἀνων. ἐταιρειῶν βιομηχανικῶν ἢ γεωργικῶν ἢ ναυτιλιακῶν, τῶν συσταθεισῶν πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1925, ἀπὸ δραχμᾶς εἰς ξένον νόμισμα ὑγιέστερον τῆς δραχμῆς, ὑπόκειται εἰς φόρον καθαρῶν προσόδων περιοριζόμενος εἰς 2%, ἀπαλλάσσεται δὲ τῆς προσθέτου φορολογίας τῶν κερδῶν τῆς ἀνων. ἐταιρείας. Συνεπῶς τὸ ὑπερτίμημα τὸ προκύπτον ἐκ τῆς ἐκτιμῆσεως τῶν ἐγκαταστάσεων εἰς ξένον νόμισμα βιομηχανικῶν ἢ ναυτιλιακῶν ἢ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων συσταθεισῶν μετὰ τὴν 1-1-1925 φορολογεῖται οὐχὶ μὲ μειωμένον συντελεστήν, ἀλλὰ μὲ τὸν συντελεστήν τῆς Δ' Κατηγορίας.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Ν. Διατάγματος ὑπόκειται εἰς φόρον 2% τὸ ὑπερτίμημα ἐγκαταστάσεων βιομηχανικῆς, γεωργικῆς ἢ ναυτιλιακῆς ἀνων. ἐταιρείας συγχωνευομένων εἰς νέαν ἀνών. ἐταιρείαν, ὡς καὶ τὸ ὑπερτίμημα βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων πάσης ἐπιχειρήσεως ἐταιρικῆς ἢ ἀτομικῆς εἰσφερομένων εἰς συνιστωμένην εἰς ἀνώνυμον γεωργικὴν ἢ βιομηχανικὴν ἐταιρείαν.

Ἐγεννήθη ζήτημα ἂν ἡ ἐκ τῆς ἀνωτέρω ὑπερτιμῆσεως πρόσοδος ὑπόκειται καὶ εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον. Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἀπεφάνθη ὅτι αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς συνθετικὸν φόρον, πλὴν ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο ἐλύθη ἤδη ἀντιθέτως διὰ τοῦ Α.Ν. 1349, καθ' ὃν εἰς ἀπάσας τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς προκύπτει ὠφέλεια ἐξ ὑπερτιμῆματος δι' εἰσφοράς εἰς συνιστωμένην ἀνών. ἐταιρείαν, καὶ ἂν ἀκόμη παρέχεται ἀπαλλαγὴ τῆς ὠφελείας ταύτης δυνάμει τοῦ Νόμου 5261, ὑπόκειται ἡ πραγματοποιηθεῖσα ὠφέλεια εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον.

Δυνάμει τοῦ Ν.Δ. 249)1943 τὸ αὐτόματον ὑπερτίμημα τῶν πωλουμένων ἀκινήτων τῶν ἀνηκόντων κατὰ κυριότητα εἰς Τραπεζὰς ὡς καὶ τὸ ἐκ πωλήσεως χρεωγράφων αὐτῶν, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἐκτάκτων ἀναγκῶν ἐκ τοῦ πολέμου, ἐξαιρεῖται τῆς φορολογίας αὐτομάτου ὑπερτιμῆματος διὰ τὰ ἀκίνητα, καὶ τῆς φορολογίας τοῦ ἄρθρ. 4 διὰ τὰ κινήτὰ πάγια στοιχεῖα τοῦ ἐνεργητικοῦ, θεωρούμενον ὡς σύνθητες ἔσοδον. Ἡ διάταξις αὕτη, μεταβατικὴν ἰσχὴν ἔχουσα, καὶ θεσπισθεῖσα συνεπεῖα τῶν ἐκ τοῦ πολέμου προκυφασῶν οἰκονομικῶν δυσχερειῶν τῶν

τραπεζιτικῶν ἐπιχειρήσεων, κατηγγήθη ἤδη ἀπὸ τῆς 15 Αὐγούστου 1945, ἀφ' ἧς ἔπαυσεν ὁ πόλεμος.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΟΥ 5

12. — Αἱ πραγματοποιούμεναι ἐκ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων πρόσδοι καὶ περιερχόμεναι εἰς τὴν κτῆσιν ἰδιωτικῆς οἰκονομίας κατατάσσονται ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰς ἑπτὰ κατηγορίας :

- A) Εἰσοδήματα ἐξ οἰκοδομῶν.
- B) Εἰσοδήματα ἐκ γαιῶν.
- Γ) Εἰσοδήματα ἐκ κινητῶν ἀξιῶν.
- Δ) Κέρδη ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.
- E) Κέρδη ἐκ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων.
- ΣΤ) Ἄμοιβαί ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.
- Z) Ἄμοιβαί ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελημάτων.

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ ἀρθρ. 5 προκύπτει σαφῶς ὅτι ὑφίσταται αὐτοτέλεια τῶν κατηγοριῶν, ἐκ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης ἔπονται αἱ ἐξῆς συνέπειαι :

A) Ὅτι τὸ πραγματοποιούμενον ἐξ ὠρισμένης πηγῆς εἰσόδημα κατατάσσεται εἰς τὴν προσήκουσαν κατηγορίαν.

B) Ἐκάστη κατηγορία, οὕσα αὐτοτελής καὶ ἀνεξάρτητος, διέπεται ὑπὸ ἰδίων διατάξεων καὶ δὲν δύνανται αἱ διατάξεις τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπ' αὐτῆς, ἐκτὸς ἂν διὰ ρητῆς διατάξεως τοῦ Νόμου ἐπιτρέπεται ἢ ἐπέκτασις αὐτῶν.

Γ) Ἐὰν εἰς καὶ ὁ αὐτὸς φορολογούμενος ἀποκομίζει εἰσοδήματα ἐκ διαφόρων πηγῶν, λόγου χάριν ἐξ ἐμπορικῶν καὶ ἐλευθέρων ἐπαγγελημάτων, ἢ πρόσδοδος ἐξ ἐκάστης πηγῆς πρέπει νὰ ἀναχθῆ εἰς τὴν οἰκείαν κατηγορίαν, ἀνεξαρτήτως προελεύσεως ταύτης ἐκ κυρίου καὶ παρεπομένου. Κατὰ ρητὴν δὲ διάταξιν τοῦ Νόμου, πᾶσα πρόσδοδος ἣτις δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῆ εἰς μίαν τῶν ἑπτὰ κατηγοριῶν ὑπάγεται εἰς τὴν Ζ' Κατηγορίαν.

Δ) Τὰ εἰσοδήματα ἐκάστης κατηγορίας ἐξετάζονται αὐτοτελῶς καὶ δὲν ἐπηρεάζονται ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἄλλων κατηγοριῶν.

E) Ἐκάστη τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν εἶναι ἐνιαία. Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑποχρεῖται ἡ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ νὰ ἐνεργῆ μίαν μόνον ἐγγραφὴν εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον δι' εἰσοδήματα τῆς αὐτῆς κατηγορίας. Ἐξαιρέσις τῆς ἀρχῆς ταύτης χωρεῖ μόνον εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν, καθ' ἣν διὰ τὸ εἰσόδημα ἐκάστης οἰκοδομῆς ἐνεργεῖται ἰδιαιτέρα ἐγγραφή.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΟΥ 6

13. — Διὰ τοῦ ἀρθρου τούτου τίθεται ἡ ἀρχὴ τῆς καθολικότητος τῆς φορολογίας, καθ' ἣν, οὐδεὶς ἐξαιρεῖται τοῦ φόρου, ἂν μὴ ρητῶς ἀναγράφεται ἐν τῷ Νόμῳ. Τὴν καθολικότητα τῆς φορολογίας προβλέπει καὶ τὸ ἀρθρον 6 τοῦ Συντάγματος, ὅπερ ὀρίζει ρητῶς ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι

ένώπιον τῶν Νόμων καὶ συνεισφέρουσιν ἅ διακρίτως εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν τῶν δυνάμεων.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΟΥ 7

14.—Τὸ ἄρθρον τοῦτο περιεῖχεν ἀρχικῶς διατάξεις προσθέτων φόρων συμβεβαιουμένων μετὰ τοῦ κυρίου φόρου, ἀναγκαστικοῦ δανείου, Δήμων καὶ Κοινοτήτων. Οἱ πρόσθετοι οὔτοι φόροι κατηργήθησαν διὰ τοῦ Α. Ν. 324/1945, διὰ δὲ τοῦ Α. Ν. 942 ἐπεβλήθη ἀπὸ τοῦ 1949-50 πολεμικὴ εἰσφορὰ συμβεβαιουμένη καὶ συνεισπραττομένη μετὰ τοῦ Δημοσίου.

Ἡ εἰσφορὰ αὕτη ὀρίζεται :

Α) Εἰς τὸ 1/3 τοῦ φόρου Α' κατηγορίας εἰς βάρος τῶν κτωμένων ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 εἰσοδημάτων ἐξ ἐκμισθουμένων μόνων οἰκοδομῶν, δυνάμει συμβάσεων μισθώσεων μὴ προστατευομένων ὑπὸ τῶν περὶ ἐνοικιοστασίου διατάξεων, ὡς καὶ τῶν κτωμένων ἀπὸ 1 Ἰουλίου εἰσοδημάτων οἰκοδομῶν διὰ τὰς ὁποίας καταβάλλεται ὡς μίσθωμα ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως.

Β) Εἰς τὸ 1/5 τοῦ φόρου γαιῶν εἰς βάρος τῶν κτωμένων εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν μὴ προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἐνοικιοστασίου.

Γ) Εἰς τὸ 1/5 τοῦ φόρου Γ' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων ἀπασῶν τῶν κλάσεων.

Δ) Εἰς τὸ 1/5 τοῦ φόρου Δ' Κατηγορίας.

Ε) Εἰς τὸ 1/5 τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐφ' ὅσον τὸ ποσὸν τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 3.000.000.

ΣΤ) Εἰς τὸ 1/5 τοῦ φόρου Ζ' Κατηγορίας.

Ζ) Εἰς τὸ 1/5 τοῦ φόρου συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΟΥ 8

15.—Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ἀπαγορεύεται ἡ μετάθεσις τῆς εὐθύνης ἢν ὑπέχουσι τὰ τρίτα πρόσωπα ἅτινα ὑποχρεοῦνται νὰ παρακρατῶσι τοὺς φόρους καὶ ὑποβάλλουσι τὰς οἰκείας δηλώσεις εἰς τὴν ἀρμοδίαν βεβαιωτικὴν ἀρχήν. Οἱ ἐπιβαλλόμενοι πρόσθετοι φόροι εἰς βάρος τῶν τρίτων, λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἀνακριθείας ἢ μὴ ὑποβολῆς δηλώσεως, κατ' οὐδένα λόγον δύνανται νὰ ἐπιρριφθῶσιν εἰς βάρος τῶν πραγματικῶν φορολογουμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ 9, 10 ΚΑΙ 11

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

16.— Τὰ ἄρθρα ταῦτα πραγματεύονται περὶ τῆς φορολογίας Οἰκοδομῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἐξέλιξις ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ὁ φόρος οἰκοδομῶν ἐπεβλήθη τὸ πρῶτον ὡς δημόσιος φόρος ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 31 Ἰουλίου 1836, ἐπεβάλλετο δὲ μόνον ἐπὶ τῶν ἐνοικίων καὶ ἐπὶ τῶν τεκμαιρομένων τοιούτων ἰδιοχρησιμοποιομένων δι' οἰονδήποτε κλάδον βιομηχανίας οἰκοδομῶν, οὐχὶ δὲ ἐπὶ τῆς τεκμαιρομένης προσόδου ἰδιοκατοικουμένων οἰκοδομῶν. Βραδύτερον διὰ τοῦ νόμου ΚΒ (1863) ἐπεξετάθη οὗτος ἐφ' ὅλων τῶν οἰκοδομῶν ἄνευ διακρίσεως τῶν ἐνοικιαζομένων ἢ μὴ, κανονιζόμενος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐτησίας προσόδου. Ὁ φόρος οὗτος ἐπεβάλλετο ἐπὶ τῆς ἀκαθαρστοῦ προσόδου μὲ προσδευτικὸν φορολογικὸν συντελεστὴν ἐπὶ τῆς προσόδου ἐκάστης οἰκοδομῆς. Ἡ φορολογία αὕτη μὲ τινὰς ἐπακολουθησάσας τροποποιήσεις ἔσχυσε μέχρι τοῦ ἔτους 1919, ὅποτε εἰσήχθη ὁ φόρος ἐπὶ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος οἰκοδομῶν, ὅστις ἔσχυε καὶ μέχρι σήμερον.

Πηγὴ τοῦ εἰσοδήματος ἐν τῇ φορολογίᾳ οἰκοδομῶν εἶναι ἡ ἐν Ἑλλάδι κειμένη οἰκοδομή.

Ὁ ὅρισμός τῆς οἰκοδομῆς δὲν καθορίζεται ἐν τῇ νόμῳ 1640. Ἡ ἐννοια ὁμῶς ταύτης καθωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 217 τοῦ ἔτους 1917 ἐγκυκλίου, καθ' ἣν ὡς οἰκοδομὴ θεωρεῖται πᾶν ἔργον ἐξ οἰασδήποτε ὕλης, σταθερὸν, μὴ δυνάμενον νὰ μετατεθῇ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἄνευ βλάβης τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἢ μερικῆς ἢ ὀλικῆς διαλύσεως τοῦ ὅλου, χρησιμεῦον δὲ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνικῆς, ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ζωῆς. Αἱ ἐκ ξύλου καὶ τσιτατμάδων οἰκοδομαὶ ὑπόκεινται εἰς φόρον οἰκοδομῶν, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ὁμῶς τῆς καθαρᾶς προσόδου ἐκπίπτειται ἠὲξημένη ἀπόσβεσις.

Ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τῆς οἰκοδομῆς συνάγεται ὅτι εἰς τὴν ἐννοίαν ταύτην ὑπάγονται καὶ τὰ παρακολουθήματα ἐν γένει, ἅτινα κατὰ τὸν νόμον περὶ διακρίσεως κτημάτων διαιροῦνται εἰς προσαυξήματα καὶ παραρτήματα.

Προσαύξημα καλεῖται ἐκεῖνο ὅπερ δὲν δύναται νὰ ἀποχωρισθῇ ἄνευ μεταβολῆς τοῦ κυρίου πράγματος, ὡς αἱ οἰκοδομαὶ ὡς πρὸς τὸ ἔδαφος, παρόρθημα δὲ τὸ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἄλλου πράγματος τεθειμένον πρὸς

μείζονα αὐτοῦ χρησιμοποίησιν, ὡς αἱ ἐγκαταστάσεις ἀναβατήρος, κεντρικῆς θερμάνσεως. Ὁ κήπος μιᾶς οἰκίας θεωρεῖται παράρτημα τῆς οἰκίας, συνεπῶς ἢ ἐκ τούτου πρόσοδος περιλαμβάνεται εἰς τὴν πρόσοδον τῆς οἰκοδομῆς. Πολλάκις ὅμως ὁ κήπος ἀποτελεῖ αὐτοτελῆ ὑπαρξιν καὶ τότε ἢ πρόσοδος αὐτοῦ δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν, ἀλλ' εἰς τὴν φορολογίαν γαιῶν ἐὰν ἐκμισθοῦται.

Ἡ πρόσοδος οἰκημάτων εἰδικῶς ἀνεγερθέντων διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἰαματικῶν πηγῶν, καίτοι ταῦτα ἀποτελοῦσι παρεπόμενον τῆς ἰαματικῆς πηγῆς, ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν κατόπιν τῆς διὰ τοῦ ἀρθρ. 5 τεθείσης ἀρχῆς τῆς αὐτονομίας τῶν κατηγοριῶν.

17.— Ἀντικείμενον τοῦ φόρου. Ἀντικείμενον τοῦ φόρου εἰς τὴν Α' Κατηγορίαν καθαρῶν προσόδων εἶναι τὸ κτηθὲν εἰσόδημα τῆς οἰκοδομῆς εἴτε ἀμέσως δι' ἐκμισθώσεως ἢ ὑπεκμισθώσεως, εἴτε ἐμμέσως δι' ἰδιοκατοικίσεως αὐτῆς κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας οἰκονομικὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου, νομέως, ἐπιφανειοῦχου, ἐμφυτευτοῦ καὶ ἐπικαρπωτοῦ. Ὡς κτηθὲν εἰσόδημα προκειμένου περὶ ἐκμισθώσεως θεωρεῖται τὸ ἐνοίκιον ὅπερ ὁ ἰδιοκτῆτης δύναται ν' ἀπαιτήσῃ βάσει τῆς συμβάσεως περὶ μισθώσεως. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους νὰ εἶναι ἀπαιτητὸν τὸ μίσθωμα, ἤτοι νὰ εἶναι ἀνεξάρτητον πάσης αἰρέσεως ἢ προθεσμίας, ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι κατηρτίσθῃ συνάλλαγμα μισθώσεως, ἐξ οὗ ὁ ἰδιοκτῆτης καθίσταται πιστωτής, καίτοι δυνατὸν εἶναι νὰ στερῆται ἀγωγῆς, διότι δὲν ἔληξεν εἰσέτι ἢ συμπεφωνημένη προθεσμία καταβολῆς τοῦ μισθώματος. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔπεται ὅτι ἢ ἐξ οἴουδ' ἕποτε λόγου μὴ πραγματοποιήσῃς μέρους ἢ ὅλου τοῦ συμπεφωνημένου μισθώματος οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς τοῦ ἐπιτηθευματοῦ, προκειμένου δὲ περὶ ἰδιοκατοικίσεως ἢ ἰδιοχρησιμοποίησεως παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ τρίτου τῆ συγκρατῆσει του, ἄνευ ἀνταλλάγματος, ὡς κτηθὲν εἰσόδημα θεωρεῖται τὸ εἰσόδημα ὅπερ ὁ φορολογούμενος τεκμαίρεται ὅτι ἐκαρπώθη ἐμμέσως κατὰ τὴν περίοδον τῆς χρησιμοποίησεως ἢ ἰδιοκατοικίσεως. Τὸ τεκμαρτὸν τοῦτο ἀκαθάριστον εἰσόδημα ἐξευρίσκεται κατ' ἀρχὴν διὰ συγκρίσεως πρὸς ἄλλα ἐκμισθούμενα τοιαῦτα, ἀλλ' ἐὰν ὁ τοιοῦτος προσδιορισμὸς τοῦ εἰσοδήματος προσκρούῃ εἰς ἀνυπερβλήτους δυσχερείας ἢ ἄγῃ εἰς ἀποτέλεσμα ἀμφίβολον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα ἐξευρίσκεται ἐκ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τῆς οἰκοδομῆς, ἐφ' ἧς ὑπολογίζεται συντελεστῆς 7 % ἐὰν ἢ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς δὲν ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῶν προπολεμικῶν δραχμῶν 200.000, καὶ εἰς 5 % ἐὰν ἢ ἀξία ταύτης ὑπερβαίνῃ τὸ ποσὸν τῶν προπολεμικῶν δραχμῶν 200.000.

Προκειμένου περὶ ἐκμισθουμένων οἰκοδομῶν, ὁ Νομοθέτης φορολογεῖ τὸ συμπεφωνημένον ἐνοίκιον μετὰ τὴν ἐκπτώσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένων βαρῶν. Ἀπὸ τῆς βασικῆς ταύτης ἀρχῆς παρεξέκλινεν ὁ Νομοθέτης διὰ τοῦ Νόμου 4316/930, δι' οὗ καθωρίσθη ὅτι ἐπὶ ἐκμισθουμένων οἰκοδομῶν, δι' ἧς δὲν προσάγεται συμφωνητικὸν ἢ ἄλλο ἀποδεικτικὸν τῆς

συμφωνίας στοιχείον ἢ δσάκις τὸ συμπεφωνημένον ἐνοίκιον αὐτῶν εἶναι προφανῶς καὶ δυσαναλόγως κατώτερον τῆς μισθωτικῆς ἀξίας, ἐφαρμόζεται ὁ τρόπος, ἐν χρησιμοποιοῦμεν πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ τεκμαρτοῦ μισθώματος καὶ ὅστις τρόπος διαγράφεται ὑπὸ τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθρ. 10 τοῦ Ν. 1640.

Ἡ περίπτωσις τῆς τοιαύτης δυσαναλογίας θεωρεῖται ὑφισταμένη δσάκις ἢ μισθωτικῆ ἀξία εἶναι κατὰ τὸ τρίτον ἀνωτέρα τοῦ συμπεφωνημένου ἐνοικίου. Συμβάσεις ἐξομοιούμεναι πρὸς τὴν μίσθωσιν καὶ τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον ὑπόκειται εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν εἶναι :

Α) Ἡ σύμβασις ἀντιχρήσεως, καθ' ἣν συμφωνεῖται μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου ὅπως ὁ πρῶτος κατέχη καὶ καρποῦται τὸ ἀκίνητον μέχρι ἀποτίσεως τοῦ δανεισθέντος ποσοῦ, συμψηφίζων τὴν ἀξίαν τῶν καρπῶν εἰς τοὺς τόκους τοῦ δανείου ἢ τὸ κεφάλαιον. Εἰς τὴν σύμβασιν ταύτην ὁ μὲν ἰδιοκτῆτης τῆς οἰκοδομῆς θὰ φορολογηθῆ εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν ὡς ἀποκομίσας εἰσόδημα ἐκ τῆς οἰκοδομῆς ἴσον πρὸς τοὺς τόκους τοῦ δανείου, ὁ δὲ χρησάμενος δανειστής, ὅστις κατέχει καὶ καρποῦται τὸ ἀκίνητον, εἰς τὴν Γ' Κατηγορίαν γ' κλάσιν, διὰ τοὺς τόκους οὓς ἐκτήσατο ἐκ τῆς καρπώσεως τοῦ ἀκινήτου καὶ οὔτινες τόκοι ἐξισοῦνται μὲ τὴν μισθωτικὴν ἀξίαν τοῦ ἀκινήτου.

Β) Εἰσφορά χρήσεως οἰκοδομῆς εἰς Ἑταιρείαν.

Εἰς τὰς συμβάσεις ταύτας, ἐφ' ὅσον ὁ ἰδιοκτῆτης διατηρεῖ τὴν κυριότητα τῆς οἰκοδομῆς καὶ εἰσφέρει εἰς τὴν ἑταιρείαν τὴν χρῆσιν τῆς οἰκοδομῆς, εἰς ἣν περίπτωσιν ὠρίσθη ὠρισμένον ἀντάλλαγμα διὰ τὴν χρῆσιν, τὸ ἀντάλλαγμα τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς φορολογίας οἰκοδομῶν. Ἐκτὸς τοῦ μισθώματος εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν ὑπόκειται καὶ τὸ ὑπομίσθωμα, διότι καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ εἰσόδημα κτώμενον διὰ συμβάσεως μισθώσεως οἰκοδομῶν. Εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν ὁμοίως, προκειμένου περὶ ὑπεκμισθώσεως, ὑπόκειται τὸ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ μισθώματος ὑπολειπόμενον ποσόν.

Ἐκτὸς τῆς οἰκοδομῆς, ἣτις εἶναι πηγὴ τοῦ εἰσοδήματος ἐν τῇ φορολογίᾳ οἰκοδομῶν, ὁ Νόμος θεωρεῖ ὡς πηγὴν τοῦ εἰσοδήματος καὶ τὰ γήπεδα τὰ χρησιμοποιούμενα ὡς ἀποθήκαι, ἐργαστάσια, ἢ ἐργαστήρια, ἢ ὡς περιοχαὶ θερινῶν θεαμάτων, καφενεῶν, γυμναστηρίων καὶ ἐν γένει τὰ γήπεδα τὰ χρησιμοποιούμενα δι' ἐμπορικοῦς ἢ βιομηχανικοῦς σκοποῦς.

Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἀντικείμενον οἰκοδομῶν εἶναι μόνον τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκοδομῆς. Εἰς τὰς περιπτώσεις ὁμοίως καθ' ἃς ἡ οἰκοδομὴ συνεκμισθούται μετ' ἐπίπλων ἢ μηχανημάτων, ἀντικείμενον φορολογίας οἰκοδομῶν εἶναι καὶ τὸ μίσθωμα τῶν συνεκμισθουμένων ἐπίπλων ἢ μηχανημάτων. Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ὅθεν ὑπαγωγῆς τοῦ μισθώματος τῶν ἐπίπλων ἢ τῶν μηχανημάτων εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν εἶναι ἢ συνεκμισθωσις τῆς οἰκοδομῆς μετὰ τῶν ἐπίπλων ἢ μηχανημάτων. Συνεπῶς ἐὰν ἰδιοκατοικῆ τις οἰκοδομὴν ἢ ἰδιοχρησιμοποιῆ ἐργαστήριον, ἢ φορολογία θὰ περιορισθῆ μόνον εἰς τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκοδομῆς.

18. — Μίσθωσις ἐδάφους καὶ ἐπιφάνεια. Ἐπὶ ἐπιφανείας ἢ μισθώσεως ἀλλοτρίου ἐδάφους εἰς τρίτον δικαιούμενον ν' ἀνεγείρη οἰκοδομὴν μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ περιέλθῃ ἢ οἰκοδομὴ κατὰ τὴν λήξιν τοῦ ὀρισθέντος χρόνου εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ οἰκοπέδου ἢ νὰ κατεδαφίσῃ ταύτην καὶ παραλαμβάνων τὸ ἐξ αὐτῆς ὑλικὸν παραδώσῃ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τὸ οἰκόπεδον ἀσκεπές, ὁ Νόμος περιλαμβάνει εἰδικὰς διατάξεις φορολογίας τῶν περιπτώσεων τούτων. Αἱ περιπτώσεις δὲ αὗται εἶναι ἡ σύστασις ἐμπραγμάτου δικαιώματος ἐπιφανείας καὶ ἡ μίσθωσις οἰκοπέδου εἰς τρίτον ἐφ' οὗ οὗτος ἀνήγειρε οἰκοδομὴν. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἐγεννήθησαν ἀμφιβολίαι ἂν ὁ ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἢ οἰκίσεως οἰκοδομῆς ἐξ ἐνοχικῆς συμβάσεως εἶναι ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν φόρου οἰκοδομῶν. Τὴν ὑφισταμένην ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀμφισβήτησιν ἤρε τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἀποφανθὲν ὁμοφώνως ὅτι καὶ ὁ ἐξ ἐνοχικῆς συμβάσεως ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἢ οἰκίσεως οἰκοδομῆς ὑποκειμένης εἰς τὸν φόρον ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν φόρου, καὶ τοῦτο διότι ὁ περὶ φορολογίας τῶν οἰκοδομῶν νόμος ἀποβλέπει εἰς τὸν ἀπολαμβάνοντα τὴν ἐκ τῆς χρήσεως ἢ οἰκίσεως τῆς οἰκοδομῆς ὠφέλειαν καὶ ταύτην ἐπιδιώκει νὰ φορολογήσῃ.

Ὁ τρόπος τῆς φορολογίας τῶν περιπτώσεων τούτων καθορίζεται ὑπὸ τῆς § 2 τοῦ ἀρθρ. 9 τοῦ Κώδικος.

Κατὰ ταύτην λογίζεται καὶ φορολογεῖται ὡς πρόσσδος ἐξ οἰκοδομῶν τὸ ἐτήσιον παρεχόμενον εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐδάφους δικαίωμα, ἐφ' οὗ ὁ μισθωτῆς τοῦ γηπέδου ἢ ὁ ἐπιφανειοῦχος ἀνήγειρε τὴν οἰκοδομὴν.

Ἐπὶ πλέον λογίζεται καὶ φορολογεῖται ὡς πρόσσδος οἰκοδομῶν ἢ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεώς της ἀξία τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἀνεγερθείσης ἐπὶ ἐδάφους τῆς κυριότητος τοῦ ἐκμισθωτοῦ δαπάναις τοῦ μισθωτοῦ ἂν μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως τοῦ ἐδάφους περιέρχεται αὕτη κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν. Τὸ ἐτήσιον δὲ φορολογητέον μίσθωμα ἐξευρίσκεται μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ ὀρισθέντος ἀνταλλάγματος διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῆς οἰκοδομῆς ἐκ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεώς της ἀξίας αὐτῆς διὰ τῆς διαιρέσεως τοῦ ὑπολοίπου τούτου εἰς μέρος ἴσα πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν καθ' ἃ διαρκεῖ ἡ μίσθωσις τῆς γῆς. Τὸ φορολογικὸν δικαίωμα τοῦ Δημοσίου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ γεννᾶται ἅμα τῇ πλήρει ἀνεγέρσει τῆς οἰκοδομῆς, ἦτοι τὴν πρώτην Ἰουλίου τοῦ ἔτους ὅπερ ἔπεται τῆς πλήρους ἀνεγέρσεως τῆς οἰκίας καὶ ἡ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς ἢ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀξίας διαιρεῖται εἰς μέρη ἴσα πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, καθ' ἃ διαρκεῖ ἡ μίσθωσις, ὑπολογιζομένων ὅμως οὐχὶ ἀπὸ τῆς καταρτίσεως τῆς συμβάσεως ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πλήρους ἀνεγέρσεως τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἐφεξῆς μέχρι τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως.

Ὁ φορολογικὸς συντελεστῆς ὀρίζεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1949 - 1950 εἰς 30 % ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς. Παραλλήλως μὲ τὸν φόρον συμβεβαίονται ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ συνεισπράττεται μετ' αὐτοῦ ἕκτακτος πολεμικῆ εἰσφορά ἴση πρὸς τὸ 1/3 τοῦ φόρου εἰς

βάρος τῶν κτωμένων ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθωμένων οἰκοδομῶν, δυνάμει συμβάσεων μὴ προστατευομένων ὑπὸ τῶν περὶ ἐνοικιοστασίου διατάξεων ὡς καὶ τῶν κτωμένων ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν δι' ἃς καταβάλλεται μίσθωμα ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων.

19. — Ὑποκείμενον φόρου. Ὡς ὑποκείμενον φόρου οἰκοδομῶν, τὸ ἀρθρ. 9 τοῦ Νόμου 1640 ἀπαριθμεῖ τὰ πρόσωπα ἅτινα ἔχουσιν ἐμπραγμάτων σχέσεις πρὸς τὸ ἀκίνητον, αἵτινες ἰδιότητες ἐπιτρέπουσι τὴν νόμιμον κάρπωσιν αὐτοῦ. Τοιαῦτα δὲ πρόσωπα εἶναι ὁ ἰδιοκτῆτης, νομεύς, ἐπιφανειοῦχος, ἐμφυτευτής, ὁ ἐπικαρπωτής ἢ ὁ ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἢ οἰκήσεως αὐτῶν. Ἐὰν συντρέχωσι τινὲς τῶν ἰδιοτήτων τούτων ὑπὲρ διαφόρων προσώπων συγχρόνως ὡς πρὸς ὄρισμένον ἀκίνητον, ὑποκείμενον τοῦ φόρου εἶναι ὁ ἔχων τὰς ἐκ τοῦ ἀκινήτου ὠφελείας. Ἐπὶ ἐπικαρπίας ὑποκείμενον τοῦ φόρου εἶναι ὁ ἐπικαρπωτής καὶ οὐχὶ ὁ φιλὸς κύριος.

20. — Ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου : α) Τὰ ἀκίνητα τοῦ Δημοσίου, τῶν Δήμων ἢ Κοινοτήτων, τῶν φιλανθρωπικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν καθιδρυμάτων τῶν χρησιμοποιουμένων ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἐγκατάστασιν καὶ λειτουργίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ καθιδρύματος, ἔτι δὲ τὰ ἀνήκοντα εἰς ξένα θρησκευόμενα καὶ δόγματα καὶ χρησιμοποιούμενα πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν λειτουργῶν αὐτῶν καὶ διεκπεραίωσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν ὑποθέσεων.

β) Οἱ ναοὶ καὶ αἱ ἱερὰ μοναί. Ἡ ἔννοια τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν ναῶν καὶ ἱερῶν μονῶν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ τεκμαρτὰ εἰσοδήματα τῶν οἰκοδομῶν, ἔνθα διεξάγεται ἡ λατρεία τῶν θρησκευομένων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὰ εἰσοδήματα τῶν οἰκοδομῶν τῶν ἐκμεταλλευομένων ὑπὸ τῶν ναῶν καὶ ἐκμισθωμένων εἰς τρίτους. Κατόπιν τῆς ἀπαλλαγῆς ἢν χορηγεῖ ὁ Νόμος εἰς τὰς οἰκοδομὰς αἵτινες χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τῶν λειτουργῶν ξένων θρησκευμάτων, εἶναι φυσικὸν ἢ ἀπαλλαγῆ αὕτη νὰ ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰς οἰκοδομὰς αἵτινες χρησιμοποιοῦνται ὡς μητροπόλεις ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Μητροπολιτῶν, τῶν ἱερῶν τοῦ Ναοῦ καὶ τῶν μοναχῶν τῶν Μονῶν.

γ) Αἱ ἐν Ἑλλάδι κείμεναι οἰκοδομαὶ αἱ ἀνήκουσαι εἰς μέλη ξένων βασιλικῶν οἴκων ὡς καὶ, ἐπὶ τῇ ὄρῃ τῆς ἀμοιβαιότητος, αἱ ἐν Ἑλλάδι οἰκοδομαί, αἱ ἀνήκουσαι εἰς ξένα κράτη καὶ χρησιμοποιούμεναι ὡς μέγαρα τῶν πρεσβειῶν τῶν Κρατῶν τούτων. Εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ταύτην δὲν ὑπόκεινται αἱ οἰκοδομαὶ ξένων Κρατῶν χρησιμοποιούμεναι ὡς Προξενεῖα ἢ ὡς κατοικία τῶν διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων ὡς καὶ οἰκοδομαὶ ξένων Κρατῶν ἐκμισθούμεναι εἰς τρίτους.

δ) Ἀπαλλάσσεται τοῦ φόρου οἰκοδομῶν τὸ ἀκαθάριστον ἐτήσιον εἰσόδημα οἰκοδομῶν τοῦ ὁποίου τὸ ποσὸν δὲν ὑπερέβαινε κατὰ τὸ ἔτος 1940-1941 τὰς δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας ἑξακοσίας (3600). Ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος ἐκάστης οἰκοδομῆς ἐκπίπτει μὲν ἀφορολόγητον ποσὸν δραχμῶν 60.000. Ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1948 καὶ ἐφεξῆς εἰσοδημάτων τῶν οἰκοδομῶν, τῶν κειμένων εἰς τόπους θερινῶν διαμονῶν, τῶν ἐκμι-

σθουμένων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἰδιοκατοικουμένων, ἐπιβάλλεται φόρος Α' κατηγορίας ἀσχέτως ἂν τὸ εἰσόδημα τούτων κατὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1940-1941 δὲν ὑπερέβαινε τὰς δραχμὰς 3600 ἑτησίως.

ε) Οἰκοδομήματα κείμενα ἐντὸς τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων, ἢ μετ' αὐτῶν συνεχόμενα, χρήσιμα πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἔργων τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν οἰκοδομημάτων τούτων δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦσι ἐξάρτημα τῆς γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι δι' ἄλλον σκοπὸν ἀλλὰ συντρέχουσι εἰς τὴν πρόσοδον τοῦ γεωργικοῦ κεφαλαίου. Σταῦλος ἀγροκτήματος ὡς καὶ οἰκία χρησιμοποιουμένη πρὸς ἐναποθήκευσιν ἐργαλείων διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροκτήματος, δὲν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι ἵνα ἀπαλλαγῶσι αἱ ἐντὸς τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων κείμεναι οἰκοδομαὶ δέον νὰ συντρέχωσι αἱ κάτωθι δύο προϋποθέσεις :

- 1) αἱ οἰκοδομαὶ νὰ κεῖνται ἐντὸς τοῦ ἀγροκτήματος καὶ
- 2) νὰ χρησιμοποιοῦνται αὐταὶ διὰ τὴν γεωργικὴν ἐπιχείρησιν.

στ) Ἐφ' ὅσον δὲν ἐκμισθοῦνται βιομηχανοστάσια μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν καὶ ἐξαρτημάτων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνεχόμενων ἀποθηκῶν καὶ οἰκοπέδων τῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς ἀποθήκευσιν πρώτων ὑλῶν καὶ πρώτην ἐναπόθεσιν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων.

Ὡς τοιαῦτα θεωροῦνται οἰκοδομήματα εἰδικῶς ἀνεγερθέντα διὰ τὴν λειτουργίαν μεγάλης βιομηχανίας, ἐν οἷς ὑφίστανται προσηρμοσμένοι μονίμως μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων προκύπτει ὅτι ἵνα χωρήσῃ ἢ ἀπαλλαγῇ τοῦ βιομηχανοστασίου δέον νὰ συντρέχωσι αἱ κάτωθι προϋποθέσεις :

- 1) Τὸ οἰκοδόμημα νὰ ἀνηγέρθῃ εἰδικῶς διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν λειτουργούσης ἐν αὐτῇ βιομηχανίας.
- 2) Ἀπαιτεῖται εἰς τὸ οἰκοδόμημα νὰ εἶναι μονίμως προσηρμοσμένοι μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις διὰ θεμελιώσεως ἢ ἐντοιχίσεως εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ μὴ καθίσταται δυνατὴ ἢ ἀπόσπασις αὐτῶν ἄνευ σοβαρᾶς βλάβης εἴτε τοῦ ἀκινήτου εἴτε τοῦ μηχανήματος.

3) Διὰ τοῦ βιομηχανοστασίου νὰ ἐξυπηρετῆται ἡ μεγάλη βιομηχανία.

4) Νὰ ἰδιοχρησιμοποιηθῇ τοῦτο καὶ νὰ μὴ εἶναι μεμισθωμένον.

Συντρέχουσῶν τῶν ἀνωτέρω προϋποθέσεων ἀπαλλάσσονται οὐ μόνον τὰ οἰκοδομήματα τοῦ βιομηχανοστασίου ἀλλὰ καὶ τὰ παραρτήματα καὶ ἐξαρτήματα καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ συνεχόμεναι ἀποθήκαι καὶ τὰ οἰκόπεδά τὰ χρησιμοποιούμενα πρὸς ἀποθήκευσιν πρώτων ὑλῶν καὶ πρώτην ἐναπόθεσιν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων. Ἐπίσης ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου οἰκοδομῶν τὰ οἰκοδομήματα τὰ συνεχόμενα μὲ τὰ ἐργοστάσια καὶ χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν διαμονὴν καὶ ἐστίασιν τοῦ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν ἐργατῶν.

ζ) Τὰ ἀκίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, τὸ Ἅγιον Ὄρος, τὴν ἱερὰν μονὴν Σινᾶ καὶ τὴν ἱερὰν μονὴν Πάτμου.

η) Τὰ εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθώσεως γηπέδων ἢ καὶ τῶν ἐπὶ γηπέδων

οικοδομημένων ἢ ξυλίνων ὑποστέγων, τὰ προοριζόμενα συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως, ἐγγράφως ἀποδεικνυμένης, καὶ διατιθέμενα δι' ἔργα κοινῆς ὠφελείας κατασκευῆς σχολείων, ναῶν, ὑδραγωγείων.

θ) Τὰ ἀκίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Λέσχην Φρουρᾶς Ἀθηνῶν καὶ χρησιμοποιούμενα ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐγκατάστασιν καὶ λειτουργίαν αὐτῆς.

ι) Τὰ ἀκίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἑλεήμονα Ἑταιρείαν Πτωχοκομειῶν - Γηροκομειῶν Ἀθηνῶν.

ια) Τὸ ἐν Καβάλλα Βασιλικὸν Αἰγυπτιακὸν Βακούφιον.

ιβ) Ἡ ἐν Θεσσαλονίκῃ οἰκοδομὴ ἢ δωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας καὶ περιελθούσα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὸ Τουρκικὸν Δημόσιον.

ιγ) Τὰ δυνάμει τῶν νόμων 3345, 5502, 6419 τοῦ ἔτους 1925 καὶ τοῦ Α.Ν. 862/1937 λειτουργοῦντα Ταμεῖα Ἐφείδρων Πολεμιστῶν Κρήτης ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου οἰκοδομῶν.

ιδ) Οἱ πολύτεκνοι ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου τῆς ἰδιοκατοικουμένης μικροκατοικίας Ν. 1910/1944.

ιε) Ἀπαλλάσσονται ὡσαύτως τοῦ φόρου αἱ οἰκοδομαὶ τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων καὶ τοῦ Νοσοκομείου Παν. Μαντζαβινάτου διὰ τὰ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1947 μέχρι 31 Μαρτίου 1950 εἰσοδήματα αὐτῶν.

ιστ) Ὅσαύτως ἀπαλλάσσονται τὰ ἰδρύματα καὶ κληρονομίαι κοινωφελοῦς προορισμοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου, Ἀλεξανδρακείου Ἰδρύματος Καλαμῶν, Λυσιμάχου Καυταντζόγλου, Πολιτικοῦ Νοσοκομείου «Ὁ Ἅγιος Παντελεήμων», Κοργιαλενείου Ἀνωτέρου Παρθεναγωγείου Κεφαλληνίας, Κληροδοτήματα Φίλιου Σάρρα καὶ Ἐπαμεινώνδα Μακρομάτη.

ιζ) Ἡ προνομιῶχος Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπαλλάσσεται μέχρι λήξεως τοῦ προνομίου τῶν ἰδιοχρησιμοποιουμένων κατὰ τὴν σύμβασιν ἀποθηκῶν ὡς πρὸς τὰ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1929 καὶ ἐφεξῆς εἰσοδήματα.

21. — Ψήφισμα ΚΗ'. α) Ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ ψηφίσματος καὶ συγκεκριμένως ἀπὸ 23/8/1947 τοῦ φόρου οἰκοδομῶν καὶ παντὸς ἄλλου συμβεβαιουμένου ἢ παρομαρτοῦντος φόρου ἢ τέλους οἰοῦδήποτε αἱ οἰκοδομαὶ αἱ ἀνεγερθεῖσαι ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1945 καὶ ἐφεξῆς καὶ μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1952 ἀνεγερθησόμεναι, ἀδιαφόρως ἂν πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως αὐτῶν ὑπῆρχε ἢ ὄχι ἐν τῇ ἀντιστοίχῃ οἰκοπέδῳ οἰκοδομὴ καταστραφεῖσα ἢ κατεδαφισθεῖσα δι' οἰοῦδήποτε λόγον.

β) Τὰ τμήματα οἰκοδομῶν τὰ ἀνεγερθέντα εἴτε διὰ προσθήκης καθ' ὕψος εἴτε κατ' ἐπέκτασιν ἐπὶ ὑφισταμένων οἰκοδομῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1945 καὶ ἐφεξῆς καὶ μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1952 ἀνεγερθησόμενα.

γ) Αἱ ἡμιτελεῖς οἰκοδομαὶ αἱ συμπληρωθεῖσαι ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1945 καὶ μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1952 συμπληρωθησόμεναι.

δ) Αἱ οἰκοδομαὶ ἢ τμήματα αὐτῶν αἱ βλαβεῖσαι εἰς βαθμὸν καθι-

στῶντα ἀδύνατον τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν δι' ἣν χρῆσιν ἐκ κατασκευῆς προσωρίζοντο συνεπεῖα ζημιῶν ἐκ τοῦ πολέμου, θεομητίας, βιαίου συμβάντος καὶ ἐπιτάξεως, αἵτινες ἀποκατεστάθησαν δι' ἐπισκευῶν ριζικῶν ἀπὸ 1 Μαΐου 1941 καὶ χρησιμοποιοῦνται δι' ἣν χρῆσιν ἐκ κατασκευῆς ἢ θέλουσι ἀποκατασταθῆ μέχρι 31 Δεβρίου 1952 διὰ ριζικῶν ἐπισκευῶν, ἵνα καταστή δυνατὴ ἢ ὡς ἄνω χρησιμοποίησις αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ἡ δαπάνη τῶν ριζικῶν ἐπισκευῶν τῆς οἰκοδομῆς ἢ τοῦ τμήματος αὐτῆς δὲν εἶναι μικρότερα τοῦ ἐνὸς ἕκτου τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν ἐξ ὑπαρχῆς, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνεργείας τῶν ριζικῶν ἐπισκευῶν, ἀνεγερσιν τῆς οἰκοδομῆς ἢ τοῦ τμήματος αὐτῆς. Δὲν θεωρεῖται ἀποκατάστασις ἢ ἐκτέλεισις προχείρων καὶ προσωρινῶν κατασκευῶν πρὸς στοιχειώδη ἐξασφάλισιν κατοικίας ἢ ἐπαγγελματικῆς στέγης.

Κατὰ τὰς περιπτώσεις β, γ, δ, ἡ ἀπαλλαγὴ παρέχεται μόνον διὰ τὰ ἀνεγερθέντα ἢ ἀνεγειρόμενα νέα τμήματα ἢ ὀρόφους ἢ διαμερίσματα ἢ τμήματα τούτων ἢ τὰ συμπληρωθέντα ἢ συμπληρούμενα ἡμιτελῆ τμήματα τὰ καθιστάμενα διὰ τῆς συμπληρώσεως χρησιμοποιήσιμα δι' ἣν χρῆσιν ἐκ κατασκευῆς προσωρίζοντο καὶ τὰ ὅποια δὲν ἦσαν χρησιμοποιήσιμα πρὸ τῆς συμπληρώσεως αὐτῶν ἢ τὰ συνεπεῖα ριζικῶν ἐπισκευῶν ἀποκαθιστάμενα εἰς κατάστασιν χρήσεως τμήματα βλαβειῶν οἰκοδομῶν.

Ἡ φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ, ὀλοσχερῆς διὰ τὰς μέχρι 31 Μαρτίου 1955 κτωμένας προσόδους, περιορίζεται διὰ τὰς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1955 μέχρι 31)3)1956 εἰς 90 %, 1)4)1956 - 31)3)1957 εἰς 75 %, 1)4)1957 - 31)3)1958 εἰς 60 %, 1)4)1958-31)3)1959 εἰς 45 %, 1)4)1959-31)3)1960 εἰς 30 %.

Διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἀπαλλαγῆς κατὰ τὰς περὶ ὧν τὸ προηγούμενον ἄρθρον περιπτώσεις ἀπαιτεῖται ὅπως :

α) Αἱ ἐργασίαι διὰ τὴν ἀνεγερσιν, προσθήκην ἢ ἐπέκτασιν, ἀποπεράτωσιν καὶ ἐπισκευῶν ἐκτελοῦνται κατόπιν νομίμου ἀδείας τῆς ἀρμοδίας πολεοδομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἀνοικοδομήσεως ἢ τῶν ἐνασκουσῶν τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῆς κατὰ τὰς ὑφισταμένας διατάξεις ἀρχῶν.

β) Τηροῦνται κατὰ τὴν ἐκτέλεισιν τῶν ἐργασιῶν αἱ ἰσχύουσαι ἐκάστοτε σχετικαὶ περὶ σχεδίων πόλεως διατάξεις ἐν γένει καὶ οἱ ἐκ τούτων καὶ τῶν συναφῶν οἰκοδομικῶν κανονισμῶν ἀπορρέοντες περιορισμοί.

Παρέκκλισις ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ὄρων συγχωρεῖται μόνον διὰ τὰς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἐκτελεστικοῦ τοῦ ΚΗ' Ψηφίσματος Δ)τος (22-10-1947) γενομένας ἄνευ νομίμου ἀδείας ἐργασίας, ὑπὸ τὴν ἀπαράβατον προϋπόθεσιν τῆς τηρήσεως ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦ ὄρου β (τήρησις πολεοδομικῶν κανονισμῶν).

Οἰκοδομαὶ ἢ τμήματα αὐτῶν, ἐφ' ὧν διαπιστοῦνται παραβάσεις τῶν οἰκοδομικῶν κανονισμῶν ἐπαγόμεναι κατὰ τὰς ὑφισταμένας διατάξεις κατεδάφισιν πρὸς ἄρσιν τῶν παραβάσεων, ὑπόκεινται εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄνω ἄρθρον φορολογικὴν ἀπαλλαγὴν μόνον μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν παραβάσεων.

Ἀπαλλαγή δὲν παρέχεται :

α) Δι' οἰκοδομὰς ρυμοτομουμένας ἐν ὅλῃ ἢ ἐν μέρει ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεως, προσθήκης ἢ ἐπεκτάσεως, συμπληρώσεως καὶ ριζικῆς ἐπισκευῆς, σχεδίου ρυμοτομίας.

β) Δι' οἰκοδομὰς ἐπὶ γηπέδων κειμένων ἐκτὸς τῶν ἐγκεκριμένων σχεδίων ρυμοτομίας, προκειμένου δὲ περὶ οἰκισμῶν ὑφισταμένων κατὰ τὸ ἔτος 1923 καὶ μὴ ἐχόντων ἐγκεκριμένον σχέδιον ρυμοτομίας, ἐκτὸς τῆς ἐκτισμένης περιοχῆς αὐτῶν. Ὡς σχέδιον ρυμοτομίας ἐν προκειμένῳ θεωρεῖται ὡς πρὸς τοὺς προσφυγικοὺς συνοικισμοὺς τοὺς ἀνεγερθέντας ὑπὸ τοῦ Κράτους ἢ ἐγκρίσει τούτου ἢ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων τοὺς μὴ περιληφθέντας ἐντὸς τῶν ἐγκεκριμένων σχεδίων ρυμοτομίας, τὸ κτηματολογικὸν διάγραμμα τοῦ συνοικισμοῦ.

Κατ' ἐξαιρέσειν φορολογικὴ ἀπαλλαγή παρέχεται διὰ τὰ ἐκτὸς τῶν ἐγκεκριμένων σχεδίων ἀνεγειρόμενα σανατόρια καὶ νοσοκομεῖα ὡς καὶ διὰ τὰ καταστραφέντα ἐκ τοῦ πολέμου καὶ ἐπανοικοδομούμενα ἐργοστάσια, ἐφ' ὅσον τύχουν τῆς ἐγκρίσεως τῆς ἀρμοδίας διὰ τὴν ἔκδοσιν ἀδείας οἰκοδομῆς Ἀρχῆς καὶ πληροῦνται οἱ πρὸς ταῦτα ὅροι καὶ περιορισμοὶ οἱ διέποντες τὴν δόμησιν ἐκτὸς τῶν πόλεων καὶ τῶν οἰκισμῶν ἐν γένει.

Περὶ τῆς ὑπαγωγῆς τῆς ἐν ἐκάστη περιπτώσει οἰκοδομῆς εἰς τὰς ἀπαλλακτικὰς περιπτώσεις τοῦ Νόμου, τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐργασιῶν κατὰ τὸν νομίμου ἀδείας κλπ. ἐκδίδεται, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ κυρίου τῆς οἰκοδομῆς, βεβαίωσις τοῦ ἀρμοδίου Πολεοδομικοῦ Γραφείου ἢ τῆς ἀσκούσης τὴν ἀρμοδιότητα τούτου Τεχνικῆς Κρατικῆς Ὑπηρεσίας.

Ἐπὶ πάσης, ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον βεβαίωσιν, ἀντιρρήσεως, ὡς καὶ ἐπὶ πάσης ἀμφιβολίας περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου ἀποφαίνεται ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀνοικοδομήσεως μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Ἀνοικοδομήσεως.

Διὰ τὴν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀπαλλαγὴν ὁ δικαιούμενος ταύτης κύριος τῆς οἰκοδομῆς ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου Οἶκον. Ἐφορον αἰτησὶν μετὰ τῆς οἰκείας κατὰ τ' ἀνωτέρω βεβαίωσεως τοῦ Πολεοδομικοῦ Γραφείου. Ἡ ὑποβολὴ τῆς ὡς ἄνω αἰτήσεως μετὰ τῆς οἰκείας βεβαίωσεως συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν ἀναστολὴν τῆς ὑποχρέωσιν πρὸς καταβολὴν τῶν οἰκείων φόρων καὶ τελῶν μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ αἰτήσις πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὀνοματεπώνυμον, διεύθυνσιν καὶ ἐπάγγελμα τοῦ αἰτοῦντος ὡς καὶ περιγραφὴν τοῦ ἀκινήτου ἢ τμήματος αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἢ ἀπαλλαγή ἐκ τῆς φορολογίας, προσδιορισμὸν τῆς τοποθεσίας αὐτοῦ, χρονολογίαν ἐνάρξεως τῆς ἀνοικοδομήσεως ἢ ἐπισκευῆς καὶ τέλος χρονολογίαν περαιώσεως τῶν οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν.

Ἡ αἰτήσις δεόν νὰ περιέχῃ πρὸς τούτοις τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου διαμένοντος εἰς τὴν ἔδραν τῆς Οἴκον. Ἐφορίας ὅπου κεῖται τὸ ἀκίνητον καὶ ὑποβάλλεται ἐντὸς διμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀποπε-

ρατώσεως τῆς οἰκοδομῆς ἢ περατώσεως τῆς ἐπισκευῆς. Διὰ τὰς μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Δ)τος (22-10-1947) ἀποπερατωμένας ἢ ἀποκατεστημένας οἰκοδομάς, αἵτινες ἐμπίπτουν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, ἢ αἰτησις ἀπαλλαγῆς ὑποβάλλεται ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας.

Σημ. — Ἡ προθεσμία ὑποβολῆς αἰτήσεων ἀπαλλαγῆς ἐκ τοῦ φόρου οἰκοδομῶν παρετάθη μέχρι 30-6-48 διὰ Β.Δ. τῆς 30-3-1948 διὰ τὰς κατὰ τὴν χρονολογίαν τοῦ Διατάγματος τούτου ἀποπερατωμένας ἢ ἀποκατεστημένας οἰκονομάς. Παρετάθη δ' ἐκ νέου ἡ προθεσμία αὕτη διὰ τῆς παρατιθεμένης διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 7 τοῦ Α. Ν. 788)1948 μέχρι τῆς 31-3-1949.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφαίνεται κατὰ πρῶτον βαθμὸν Ἐπιτροπὴ συνιστωμένη:

α) Ἐξ ἐνὸς Πρωτοδίκου ἢ Παρέδρου ὡς Προέδρου, ὀριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου εἰς ἃς περιπτώσεις ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Οἴκον. Ἐφορίας δὲν ἐδρεύει Πρωτοδικεῖον, ἀναπληρουμένου ἐν ἀπουσίᾳ ἢ κωλύματι ἢ μὴ ὑπάρξει τοιούτου ὑπὸ ἐτέρου Εἰρηνοδίκου τῆς περιφερείας τῆς Οἴκον. Ἐφορίας ἢ τοῦ πλησιεστέρου πρὸς ταύτην Εἰρηνοδίκου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν.

β) Ἐξ ἐνὸς μονίμου οἴκον. ὑπαλλήλου τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἐπὶ βαθμῶ τοῦλάχιστον Τμηματάρχου β' τάξεως προκειμένου περὶ τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὀριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐξ ἐνὸς ἐτέρου δὲ οἴκον. ὑπαλλήλου προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν πόλεων καὶ περιοχῶν, ὀριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Γεν. Διοικητοῦ ἢ Νομάρχου.

γ) Ἐξ ἐνὸς ὑπαλλήλου Πολιτικοῦ Μηχανικοῦ, Ἀρχιτέκτονος ἢ Τοπογράφου Δημοσίας τινὸς Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας ἢ τῆς μηχανικῆς ὑπηρεσίας Δήμων καὶ Κοινοτήτων, ὀριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἀνοικοδομήσεως ἢ κατ' ἐξουσιοδότησιν τούτου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Περιφερειακοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀνοικοδομήσεως.

Ἡ ὡς ἄνω Ἐπιτροπὴ συνιστᾶται ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκάστης Οἴκον. Ἐφορίας. Ἐπιτρέπεται ἡ σύστασις καὶ πλειόνων τῆς μιᾶς Ἐπιτροπῶν εἰς τὴν ἔδραν ἐκάστης Οἴκον. Ἐφορίας, κατόπιν ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἀνοικοδομήσεως, εἰς πόλεις ἐμφανίζουσας ἔντονον οἰκοδομικὴν κίνησιν.

Καθῆκοντα γραμματέως ἐκτελεῖ ἐφοριακὸς ἢ ἕτερος οἰκονομικὸς ὑπάλληλος ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅστις καὶ ἐπιμελεῖται τῆς τηρήσεως τῶν Πρακτικῶν ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει ἐν τῷ καταστήματι τῆς Οἴκον. Ἐφορίας κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, πρέπει

δὲ νὰ εἶναι ἐπαρκῶς ἡτιολογημένα καὶ νὰ περιλαμβάνωσι τὸ ὄνομα, ἐπώνυμον, πατρώνυμον, ἐπάγγελμα καὶ κατοικίαν τοῦ αἰτούντος κυρίου, περιγραφομένου ἐν αὐταῖς λεπτομερῶς τοῦ περι οὗ αὐταὶ ἀκινήτου ἢ τμήματος αὐτοῦ δι' ὃ ἢ ἀπαλλαγῇ.

Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς αἰτήσεως ἀπαλλαγῆς ὡς καὶ τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως, τὴν ἐκδοσιν ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὴν κοινοποίησιν αὐτῶν ἀκολουθεῖται ἢ ὑπὸ τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων διὰ τὴν ἐκδίκασιν ἐνοστάσεων διαγραφομένη διαδικασία.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον Ἐπιτροπῆς δύνανται νὰ ἀναθεωρῶνται ὡς κατωτέρω, ὑποβαλλομένης πρὸς τοῦτο αἰτήσεως ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου πρὸς τὸν οἰκεῖον Οἶκον. Ἐφορον ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας δικαιούται εἰς αἴτησιν ἀναθεωρήσεως καὶ ὁ Οἶκος. Ἐφορος.

Ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως ἐκδικάζεται ὑπὸ τῆς ἐκδόσεως τὴν ἀπόφασιν Πρωτοδίκου Ἐπιτροπῆς, τῇ συμμετοχῇ εἰς αὐτὴν καὶ ἐτέρων δύο μελῶν : α) ἐνὸς οἴκου. ὑπαλλήλου καὶ β) ἐνὸς πολιτικοῦ μηχανικοῦ ἢ ἀρχιτέκτονος ἢ τοπογράφου ὑπαλλήλου ἢ ἰδιώτου, δριζομένων τῶν μελῶν τούτων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, καθ' ὃν τρόπον δρίζονται καὶ τὰ λοιπὰ μέλη. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη συντίθεται κατὰ πλειοψηφίαν ἐκ μελῶν μὴ συμπραξάντων εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἢς ζητεῖται ἢ ἀναθεωρήσεως.

Χρέη γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ ὁ γραμματεὺς τῆς πρωτοδικῆς Ἐπιτροπῆς. Κατὰ τὰ λοιπὰ ὡς πρὸς τὰς συνεδριάσεις, τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀποφάσεων κλπ. ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ.

Εἰς τὸν Πρόεδρον, τὰ μέλη καὶ τὸν Γραμματέα τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Δημοσίου Οἴκου. Ἐφορον καταβάλλεται ἀποζημίωσις κατὰ συνεδριάσιν ἢ κατὰ ἀπόφασιν βαρύνουσαν τὸ ἐκ τῆς κρατήσεως ἐνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, περὶ ἧς ἢ παράγραφος 3 τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ Ψηφίσματος ΚΗ', ἔσοδον τὸ διατιθέμενον εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ἰπουργεῖου Ἐνοικοδομήσεως καὶ κανονιζομένη δι' ἀποφάσεως τῶν Ἰπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐνοικοδομήσεως.

Ἡ τελεσίδικος ἀπόφασις ἰσχύει οὐ μόνον ἔναντι τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ καὶ ἔναντι οἰουδήποτε τρίτου ἔχοντος αὐθύπαρκτον ἢ παράγωγον φορολογικὸν δικαίωμα (Δῆμοι, Κοινότητες, Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ἐν γένει κλπ.) μὴ δυναμένου μετὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ἀπαλλαγῆς νὰ ἐπιβάλλῃ φόρον, τέλος ἢ δικαίωμα.

Ἄπασα ἢ διαδικασία μέχρι τῆς ἐκδόσεως καὶ τῶν ἀποφάσεων διενεργεῖται ἀτελῶς ἄνευ καταβολῆς οἰουδήποτε φόρου, τέλους ἢ δικαίωματος ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου καὶ οἰουδήποτε ἐτέρου προσώπου.

Ἡ ἀπόφασις ἐκδίδεται ἐπ' ὀνόματι τοῦ αἰτούντος τὴν ἀπαλλαγὴν κυρίου ἢ συγκυρίου ἢ καὶ συγκυρίων τοῦ ἀκινήτου. Ἐν περιπτώσει μετα-

βιθάσεως ἐξ οὐδὲποτε λόγου τῆς οἰκοδομῆς διαρκούντος τοῦ χρόνου τῆς ἀπαλλαγῆς, ὁ νέος ἰδιοκτῆτης δικαιούται, ὑποβάλλων εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον αἴτησιν μετὰ τοῦ σχετικοῦ τίτλου μεταβιθάσεως, νὰ ζητήσῃ ἐπ' ὀνόματι του συνέχισιν τῆς ἀπαλλαγῆς.

Σημ.— Διὰ τοῦ Δ. τῆς 19-8-1948 (Φ.Ε.Κ. 209/21-8-1948) καθορίζονται αἱ πολεοδομικαὶ διατάξεις καὶ περιορισμοὶ ἐν γένει, αἵτινες δεόν νὰ τηρῶνται διὰ τὴν παροχὴν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ Β.Δ. τῆς 21-10-1947 ἀπαλλαγῶν. Ἐν περιπτώσει δὲ μὴ τηρήσεως τῶν πολεοδομικῶν τούτων διατάξεων καὶ περιορισμῶν, αἴρεται ἡ ἀπαλλαγὴ, καθοριζομένης διὰ τῶν διατάξεων τοῦ διατάγματος τῆς διαδικασίας τῆς ἄρσεως τῶν ἀπαλλαγῶν.

22.—Καθαρὸν εἰσοδήμα. Τὸ ἄρθρ. 10 περιλαμβάνει τὰ θάρη καὶ τὰς δαπάνας αἵτινες ἐκπίπτονται πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς.

Ἀκαθάριστος πρόσοδος τῆς οἰκοδομῆς προκειμένου μὲν περὶ ἐκμισθουμένων οἰκοδομῶν εἶναι τὸ συμπεφωνημένον ἐνοίκιον, προκειμένου δὲ περὶ ἰδιοχρησιμοποιουμένων ἢ ἰδιοκατοικουμένων τὸ τεκμαρτὸν τοιοῦτον. Τὸ συμφωνηθὲν ἐνοίκιον δὲν εἶναι πάντοτε τὸ ἀντικείμενον τοῦ φόρου εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν, διότι εἰς περιπτώσεις τινὰς τὸ ἐνοίκιον δὲν ἀντιπροσωπεύει μόνον τὸ εἰσοδήμα τῆς οἰκοδομῆς, ὡς λόγου χάριν ὅταν ὁ μισθωτὴς ἀνέλαβε κατὰ εἰδικὴν ρήτραν συμβολαίου τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν, τὰ ἀσφάλιστρα, τὸ ἀντίτιμον παρεχομένου ὕδατος, τὰς δαπάνας κεντρικῆς θερμάνσεως. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἅπασαι αἱ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καταβαλλόμεναι δαπάναι ἄνευ τῆς εἰδικῆς συμφωνίας θὰ ἐθάρυνον τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς οἰκοδομῆς καὶ συνεπῶς πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἀκαθάριστου εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς δεόν ν' αὐξηθῇ τὸ ἐνοίκιον κατὰ τὸ ποσὸν τῶν δαπανῶν.

Ἐὰν ὁ μισθωτὴς προέβη εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ μισθίου διὰ τῆς διαρρυθμίσεως τῆς οἰκοδομῆς, τότε ἐξεταστέον ἂν αἱ δαπάναι βελτιώσεως ἐγένοντο παρὰ τοῦ μισθωτοῦ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας καὶ χωρὶς νὰ ὑποχρεοῦται εἰς αὐτὰς ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν δύνανται αἱ τοιαῦται δαπάναι νὰ προστεθῶσιν εἰς τὸ ἐνοίκιον, διότι δὲν παραμένουσι πρὸς ὄφελος τοῦ μισθίου. Ὁ ἐνεργήσας τοιαύτας δαπάνας ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτῆτου δικαιούται ἅμα τῇ λήξει τῆς μισθώσεως νὰ ἀναζητήσῃ αὐτὰς παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου, ἂν δὲ δὲν προθυμοποιηθῇ ὁ ἰδιοκτῆτης εἰς ἀπόδοσιν, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βελτιώσεων, ὅπερ μετατρέπεται εἰς χρηματικὴν ἀπαίτησιν, ἂν ὁ ἰδιοκτῆτης καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν ἐνάσκησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐὰν ὁμως αἱ δαπάναι βελτιώσεως ἐγένοντο τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἰδιοκτῆτου, τότε ἡ ἀξία τῶν βελτιώσεων πρέπει νὰ προστεθῇ εἰς τὸ συμφωνηθὲν ἐνοίκιον, δεδομένου ὅτι ἡ γενομένη βελτίωσις παραμένει εἰς ὄφελος τοῦ μισθίου. Τὸ προσαυξάνον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνοίκιον ἐξευρίσκεται διὰ τοῦ καταμερισμοῦ τῆς ὅλης ἀξίας τῶν ἔργων πρὸς τὰ ἔτη τῆς μισθώσεως.

Ἐὰν ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἀνωτέρω, ὁ ἰδιοκτήτης ἀνέλαβε δαπάνας αἱ ὁποῖαι θαρύνουσι τὸν μισθωτὴν, ὡς π.χ. τὴν δαπάνην φωτισμοῦ, θερμάνσεως, τὴν παροχὴν προσωπικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐνδείκνυται ἐλάττωσις τοῦ ἐνοικίου κατὰ τὰς δαπάνας αὐτάς.

Ἀποζημιώσεις καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου εἰς τὸν μισθωτὴν διὰ τὴν λύσιν τῆς ὑπὸ ἐνοικιοστάσιον μισθώσεως δὲν ἀποτελεῖ βάρος ἢ δαπάνην τοῦ ἀκινήτου, ἀλλ' ἀποτελεῖ μείωσιν τοῦ μισθώματος, τὸ ποσὸν δὲ τῆς ἀποζημιώσεως τυγχάνει ἐκπεστέον ἐκ τοῦ συμπεφωνημένου μισθώματος. Ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ κτηθεῖσα ὠφέλεια δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἄρθρ. 4, καθ' ὅσον, ὡς ἐδέχθη ἐσχάτως τὸ Συνέδριον, ἢ ὠφέλεια αὕτη δὲν προέρχεται ἐξ ἐκχωρήσεως δικαιώματος ἀλλ' ἐκ παραιτήσεως δικαιώματος.

23.— Μίσθωμα εἰς εἶδος. Τὸ μίσθωμα δύναται νὰ συμφωνηθῇ εἰς εἶδος καὶ εἰς χρῆμα ἢ εἰς ξένον νόμισμα.

Ὡς πρὸς τὴν ἀποτίμησιν τοῦ εἰς εἶδος μισθώματος ὀρθὸν εἶναι νὰ λαμβάνηται ἡ ἀγοραία ἀξία αὐτοῦ κατὰ τὸν χρόνον παραδόσεως τοῦ εἰς εἶδος μισθώματος, ἐὰν δὲ ἡ παράδοσις τοῦ εἰς εἶδος μισθώματος ἔπεται τοῦ χρόνου τῆς γενέσεως τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς καθορίζεται ἡ ἀξία κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας.

Ἐὰν τὸ μίσθωμα συμφωνηθῇ εἰς ξένον νόμισμα ἢ μετατροπὴ τούτου εἰς δραχμὰς γίνεται βάσει τῆς ἀξίας τοῦ ξένου νομίσματος κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσπράξεως τοῦ ξένου νομίσματος.

24.— Ἀφαιρετέα βάρη καὶ δαπάναι. Αἱ ἐκπεστέαι δαπάναι καὶ βάρη πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος ἀναγράφονται περιοριστικῶς εἰς τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ Ν. 1640, εἶναι δὲ αὐταὶ αἱ ἑξῆς:

A) Πάγιον ποσοστὸν 25 % ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος διὰ πάντα συμβεβαιούμενον καὶ συνεισπραττόμενον μετὰ τοῦ Δημοσίου δημοτικὸν ἢ κοινοτικὸν φόρον, δι' ἀσφάλιστρα κατὰ πυρκαϊᾶς τοῦ ἀκινήτου ὡς καὶ δι' ἀποσβέσεις καὶ ἔξοδα ἐπισκευῆς πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀκινήτου. Ἐπὶ ξυλίνων ἐν γένει οἰκιῶν ἐκπίπτει πρόσθετον ποσοστὸν 10 % ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ἐπὶ δὲ οἰκοδομῶν μὲ τσατμάδες ἐκπίπτει πρόσθετον ποσοστὸν 5 %. Ἐπὶ εἰσοδήματος ἐκμισθουμένων γηπέδων τὸ πάγιον ποσοστὸν περιορίζεται εἰς 3 %.

Ἐπὶ οἰκοδομῶν κειμένων ἐπὶ ἐδάφους ἀλλοτρίας κυριότητος, ἐφ' ὅσον δὲν συμφωνηθῇ ὅπως ἡ οἰκοδομὴ περιέλθῃ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συμβάσεως εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐδάφους, ἐκπίπτει πρόσθετον ποσοστὸν 15 % ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος διὰ τὸν καρπούμενον τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκοδομῆς ἐὰν ἡ διάρκειά τῆς χρήσεως ὠρίσθῃ μέχρι 15 ἐτῶν, 10 % ἐὰν ἡ διάρκειά ὠρίσθῃ ἀπὸ 15 μέχρι 30 ἐτῶν, 5 % ἐὰν ἡ διάρκειά τῆς χρήσεως ὠρίσθῃ ἀπὸ 30 μέχρι 40 ἐτῶν.

B) Ἐπὶ ἀκινήτων κειμένων ἐπὶ ἐδάφους ἀλλοτρίας κυριότητος τὸ ἐτησίως παρεχόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην δικαίωμα ὡς καὶ ἡ λογιζομένη ὡς μίσθωμα καὶ φορολογουμένη κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 ἀξία τῆς ἐπὶ τοῦ ἀλλοτρίου ἐδάφους ἀνεγερθείσης οἰκοδομῆς.

Γ) Ἐπὶ ὑπεκμισθώσεως, τὸ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν καταβαλλόμενον μίσθωμα.

Δ) Οἱ τόκοι ἐνυποθήκων δανείων ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου συναφθέντων ἢ ὀφειλομένων παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ κτησαμένου τὸ εἰσόδημα καὶ ὑποχρέου εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος. Ἐξαιρετικῶς ἐκπίπτονται καὶ οἱ τόκοι ἐνυποθήκου δανείου συναφθέντος οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀκινήτου ἀλλὰ ὑπὸ συζύγου, προσέτι δὲ ὑπὸ ἀνιόντων ἢ κατιόντων αὐτοῦ α' βαθμοῦ, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς καταβολῆς τῶν τόκων βαρύνεται ἀποδεδειγμένως ὁ παρασχὼν τὴν ἐμπράγματον ἀσφάλειαν ἰδιοκτῆτης. Ἡ ἐκπτώσις τῶν τόκων ἐνεργεῖται μετὰ τὴν ἐξόφλησιν αὐτῶν, τροποποιουμένων ἀναλόγως τῶν σχετικῶν ἐγγραφῶν ἐν τοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις. Περὶ τῆς τοιαύτης τροποποιήσεως τῶν ἐγγραφῶν ἀποφαίνεται ἡ ἀρμοδία ἐκδικαστικὴ ἐπιτροπὴ τῶν ἐνστάσεων ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀκινήτου ὑποβαλλομένη ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐξόφλησεως τῶν τόκων, ἰσχύει δὲ ἡ τροποποιήσις αὕτη μόνον διὰ τὸ ἔτος εἰς τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ ἡ ἐκπτώσις τῶν τόκων. Εἰς ἣν περίπτωσιν πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου ἐνεγράφησαν ἐπὶ πλειόνων ἀκινήτων ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ ἀπαλλάσσονται ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ τῆς φορολογίας οἱ τόκοι ἐπιμερίζονται ἀναλόγως τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος ἐκάστου ἀκινήτου ἢ ἀπαλλασσομένων τμημάτων αὐτοῦ, δὲν ἀφαιροῦνται δὲ οἱ τόκοι οἱ ἀναλογοῦντες εἰς τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα τῶν ἀπαλλασσομένων ἀκινήτων ἢ τῶν ἀπαλλασσομένων τμημάτων τούτων. Ἐὰν μετὰ τῶν ἐνυποθήκων ἀκινήτων καταλέγονται καὶ τοιαῦτα μὴ προσοδοφόρα, οἱ τόκοι κατανέμονται ἀναλόγως τῆς κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ οἴκον, ἔτους τῆς φορολογίας ἀξίας τῶν ἀκινήτων. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ Νόμου προϋπόθεσις τῆς ἐκπτώσεως τῶν τόκων εἶναι ἡ σύστασις ὑποθήκης ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ κτησαμένου τὸ εἰσόδημα καὶ ὑποχρέου εἰς τὸν φόρον τοῦ εἰσοδήματος καὶ ἡ ἐξόφλησις τῶν τόκων.

Ἡ ἀπαίτησις δέον κατ' ἀρχὴν νὰ ἀσφαλίζεται δι' ὑποθήκης, δυνατὸν ὅμως νὰ ἐπιδιωχθῇ ἢ ἐξασφάλις τῆς ἀπαιτήσεως διὰ προσημειώσεως. Ἡ προσημείωσις δὲν ἔχει τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα τῆς ὑποθήκης. Ἐν μετατροπῇ ὅμως τῆς προσημείωσεως εἰς ὑποθήκην, ἡ ὑποθήκη λογίζεται ἐγγραφεῖα ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς προσημείωσεως. Ἐὰν οἱ τόκοι τοῦ δανείου ὑπερβαίνουν τὸ εἰσόδημα τοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου, τὸ πλεονάζον ποσὸν δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ἐτέρων καὶ μὴ ἐνυποθήκων ἐπι ἀκινήτων, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 εἰς τὸν φόρον ὑποβάλλεται τὸ συνολικὸν εἰσόδημα ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων ἀκινήτων τοῦ φορολογουμένου.

Ἡ ὑποθήκη ἐγγεγραμμένη ἐπὶ ἀσκεποῦς οἰκοπέδου ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς μεταγενεστέρως ἀνεγερθείσης ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομῆς ὡς παρακολουθήματος. Ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῶν οἰκοδομῶν θ' ἀφαιρεθῶσι οἱ τόκοι ἀπὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς οἰκοδομῆς. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἀνηγγέρθη οἰκοδομὴ ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους ὁ ἐπιφανειοῦχος ἢ ὁ μισθωτὴς δὲν δικαιο-

οὔται ν' ἀφαιρέσῃ τοὺς τόκους τοῦ ὀφειλέτου κυρίου τοῦ ἐδάφους καὶ ἐὰν ἔτι ἡ ὑποθήκη ἐπεκτείνεται ἐπὶ τοῦ κτίσματος, διότι δὲν εἶναι ὁ ἐπιφανει-
οὔχος οὗτος ἢ ὁ μισθωτὴς ὀφειλέτης. Ὁ κύριος ὅμως τοῦ ἐδάφους νομί-
μως ἀφαιρεῖ αὐτοὺς τόσον ἐκ τοῦ μισθώματος τοῦ ἐδάφους ὅσον καὶ ἐκ
τῆς ἀξίας τῆς οἰκοδομῆς τῆς λογισομένης καὶ φορολογουμένης εἰς τὸ πρό-
σωπὸν του ὡς εἰσοδήματος ἐξ οἰκοδομῶν.

Ε) Ἐτερον θάρος ἐκπιπτόμενον ἐκ τοῦ ἀκαθάριστου εἰσοδήματος τῆς
οἰκοδομῆς εἶναι οἱ πόροι τῶν ταμείων ἀλληλοβοηθείας καὶ λοιπῶν τοιαύ-
της φύσεως νομικῶν προσώπων καὶ

ΣΤ) Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν, καθ' ὃ μέρος βαρύ-
νουσι τὸν ὑπόχρεον εἰς φόρον Α' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων.

25. — Βεβαίωσις τοῦ φόρου. Ὁ φόρος τῆς Α' κατηγορίας βεβαι-
οὔται βάσει δηλώσεως. Ἡ δήλωσις ἀποτελεῖ τὸν τίτλον τῆς προσωρινῆς
βεβαίωσεως. Εἰς τὴν δήλωσιν ἀναγράφεται πλὴν τῶν ἄλλων στοιχείων, ἄ-
τινα ἀναγράφονται εἰς τὸ ἔντυπον τῆς δηλώσεως, καὶ ἀνάλυσις τῆς καθα-
ρᾶς προσόδου, τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα, τὰ ἐκπιπτόμενα θάρη καὶ δαπά-
ναι, ἐπισυνάπτονται δὲ τὰ ἔγγραφα τὰ ἀποδεικνύοντα τὰς ἐγγραφὰς τῆς
δηλώσεως. Ἡ δήλωσις ἀποτελεῖ ὁμολογίαν τοῦ ὑποχρέου περὶ τοῦ εἰσο-
δήματος αὐτοῦ καὶ δημιουργεῖ κατ' ἀρχὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐπιδόντος αὐ-
τὴν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀνήκοντος φόρου. Ἡ δήλωσις αὕτη δύναται νὰ ἀ-
νακληθῇ ἐὰν ὁ ὑπόχρεος ἐκ παραδρομῆς ἢ ἐκ πλάνης ἀνέγραψεν εἰς τὴν
δήλωσιν του πρόσδοτον μεγαλυτέραν τῆς πραγματικῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει
ταύτῃ ὁ Οἶκος. Ἐφορος, ἐπαληθεύων τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ φορολογουμένου
ὅτι ἐκ πλάνης ἐδήλωσε πρόσδοτον μεγαλυτέραν τῆς πραγματικῆς, ἐφ' ὅσον
πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ, δέχεται τὴν ἀνάκλησιν τῆς δηλώσεως
καὶ ὑποβάλλει πρωτόκολλον ἐκπτώσεως ἢ ἐπιστροφῆς διὰ τὸν ἐπὶ πλέον
δηλωθέντα φόρον.

Ἐὰν δὲ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ δηλώσαντος ἀποδειχθῇ ἀβάσιμος ἢ διόρθω-
σις τῆς δηλώσεως παραπέμπεται εἰς τὴν Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἐν-
στάσεων πρὸς ἐπίλυσιν τῆς διαφορᾶς. Αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 33 τοῦ Κώδι-
κος δὲν προβλέπουσι περὶ συμπληρωματικῆς δηλώσεως βελτιούσης τὴν ἀρ-
χικῶς ἐπιδοθεῖσαν δήλωσιν, πλὴν ὅμως ἐκ τῆς ὅλης οἰκονομίας τῆς διαδι-
κασίας συνάγεται ὅτι ἡ συμπληρωματικὴ δήλωσις δὲν ἀποκλείεται. Ἡ
συμπληρωματικὴ ὅμως δήλωσις δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῇ μετὰ τὴν κοινο-
ποίησιν τοῦ ἀποσπάσματος φύλλου ἐλέγχου, διότι ἀπὸ τοῦ σταδίου τούτου
τῆς διαδικασίας ὁ καθορισμὸς τῆς προσόδου ἐκφεύγει τῆς ἀρμοδιότητος
τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς. Ἐξαιρέσιν τῆς ἀρχῆς ταύτης καθιέρωσε τὸ Ν.Δ.
1793)1942, δι' οὗ καθιεροῦται τὸ σύστημα συμβιβαστικῆς ἐπιλύσεως τῆς
φορολογικῆς διαφορᾶς πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐνστάσεως.

**26. — Ἀρμόδιος Ἐφορος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἐπιδιδόμε-
νων δηλώσεων οἰκοδομῶν.** Διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 13)2)1924 περὶ
ἀνασυντάξεως τῶν φορολογικῶν καταλόγων ὠρίσθη ὅτι ἡ δήλωσις οἰκοδο-
μῶν ἐπιδίδεται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποῦοι κεῖται

τὸ ἀκίνητον ἀσχέτως πρὸς τὴν διαμονὴν τοῦ φορολογουμένου. Συνεπῶς ἡ διάταξις τῆς § 1 τοῦ ἀρθροῦ 11, καθ' ἣν ἡ δῆλωση ἐπιδίδεται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς κυρίας διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου ἢ εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον Ἀττικῆς διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικοῦντας, δὲν ἰσχύει πλέον.

Ἐπόχρεως πρὸς δῆλωσιν εἶναι ὁ κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου ἰδιοκτῆτης, νομεὺς, ἐπιφανειοῦχος, ἐμφυτευτής, ἐπικαρπωτής, ἢ ὁ εἰς ὃν μετεβιβάσθη ἡ ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας, ἢ ὁ ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἢ οἰκίσεως, τοῦτον δὲ καὶ βαρύνει ὁ φόρος ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος πραγματοποιηθέντος ἐκ τοῦ ἀκινήτου εἰσοδήματος.

27.— Φορολογικοὶ κατάλογοι οἰκοδομῶν, τροποποιητικαὶ δηλώσεις. Οἱ φορολογικοὶ κατάλογοι τῶν οἰκοδομῶν ἔχουσι διαρκῆ ἰσχὺν μέχρι τῆς ἀνασυντάξεώς των. Ὁ ἰδιοκτῆτης οἰκοδομῆς κατὰ τὴν ἀνασύνταξιν τῶν φορολογικῶν καταλόγων ἐπιδίδει μίαν ἀρχικὴν δῆλωσιν ἐφ' ἧς ἀπαξ, διὰ δὲ τὰ ἐπόμενα ἔτη ἐπιδίδει τροποποιητικὴν δῆλωσιν, ἐὰν ἕνεκα μεταβολῆς εἴτε τῆς μισθωτικῆς καταστάσεως τοῦ ἀκινήτου ἢ τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν ἢ μερικῆς ἢ ὀλικῆς καταστροφῆς, ἢ ἄλλως, ἐπέλθῃ αὐξήσις ἢ μείωσις τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος ὑπερβαίνουσα τὰ εἴκοσι ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν αὐτοῦ (20 %).

Τὸ μετὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τῶν ἀρχικῶν ἢ τροποποιητικῶν δηλώσεων καὶ τὴν ὀριστικοποίησιν τῶν ἐγγραφῶν προκύπτον καθαρὸν εἰσόδημα τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ οἴκου. ἔτους ἀναγόμενον εἰς ἐτήσιον ἰσχύει διὰ τὰς βεβαιώσεις τοῦ φόρου τῶν ἐπομένων οἴκων. ἐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε ἐνεργηθῆ ἀναθεώρησις τῶν φορολογικῶν καταλόγων. Ἐὰν μετὰ τὴν ἐναρξιν οἴκου. ἔτους τινὸς ἐπέλθῃ αὐξήσις τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος λόγῳ αὐξήσεων παρασχεθησομένων ἐπὶ τῇ θάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἐνοικιοστασίου, ὁ Οἶκος. Ἐφορος προβαίνει οἴκοθεν εἰς συμπληρωματικὴν βεβαίωσιν τοῦ προσήκοντος ποσοῦ φόρου κατὰ τὰ ἑκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Οἰκονομικῶν ὀριζόμενα. Ἐν περιπτώσει ἀντικαταστάσεως τοῦ καρπομένου τὸ εἰσόδημα ἐκ τοῦ ἀκινήτου ἕνεκα μεταβιβάσεως κυριότητος ἢ ἄλλως, ὁ δικαιοπάροχος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν δόσεων τοῦ φόρου οἰκοδομῶν τῶν ληξασῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ἀντικαταστάσεως, ὁ δὲ δικαιοῦχος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἀντικαταστάσεως καὶ ἐφεξῆς ληξιπροθέσμων δόσεων.

Κυρία προϋπόθεσις τῆς τροποποιητικῆς δηλώσεως εἶναι ὅτι ἡ αὐξήσις ἢ μείωσις τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος δέον νὰ ὑπερβαίῃ τὰ 20 % τοῦ ὀριστικῶς καθορισθέντος καθαροῦ εἰσοδήματος τοῦ προηγούμενου ἔτους. Ἡ σύγκρισις γίνεται μετὰ τῶν καθαρῶν εἰσοδημάτων δύο ἐτῶν ἑκάστου ἀκινήτου αὐτοτελῶς. Ἐτέρα προϋπόθεσις τῆς ἐπιδόσεως τροποποιητικῆς δηλώσεως εἶναι ἡ αἰτία τῆς αὐξήσεως ἢ μειώσεως τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος ν' ἀφορᾷ τὴν μεταβολὴν τῶν ὄρων τῆς μισθώσεως ἢ τὴν ὀλικὴν ἢ μερικὴν λύσιν αὐτῆς, τὴν μεταβολὴν τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν, τὴν ὀλικὴν ἢ μερικὴν κατάπausιν ἄλλης, τὴν ὀλικὴν ἢ μερικὴν κατεδάφισιν, καθίζησιν, κατάρρευσιν ἢ πυρπόλησιν τοῦ ἀκινήτου. Ἐκ τούτων προκύπτει ὅτι

ἐπὶ ἰδιοκατοικίσεως καὶ ἰδιοχρησιμοποίησεως δὲν ὑπάρχει περίπτωση ἐπιδόσεως τροποποιητικῆς δηλώσεως λόγῳ μεταβολῆς τοῦ ἀκαθαρίστου τεκμαρτοῦ εἰσοδήματος. Ἐν περιπτώσει παραλείψεως τροποποιητικῆς δηλώσεως ἢ δηλώσεως αὐτῆς ἐκπροθέσμως πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν αὐξήσιν τοῦ εἰσοδήματος ἀπὸ τῆς μειώσεως. Ἐπὶ αὐξήσεως ὁ φορολογούμενος ὀφείλει νὰ ἐπιδώσῃ δῆλωσιν. Ἐὰν δὲν ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσίν του, ὁ Οἶκον. Ἐφορος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐγγραφὴν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τῆς παραγραφῆς διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν αὐξήσιν, ὁ δὲ ὑπόχρεως δύναται νὰ ἐπιδώσῃ ἐκπροθέσμως δῆλωσιν, ὑποκείμενος εἰς προσαύξησιν λόγῳ τοῦ ἐκπροθέσμου. Ἐπὶ μειώσεως ὁμοῦ τοῦ εἰσοδήματος ὁ φορολογούμενος διακαίεται νὰ ἐπιδώσῃ ἐμπρόθεσμον δῆλωσιν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἀμέσως ἐπομένου χρόνου τῆς μεταβολῆς. Κατὰ ρητὴν δὲ διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 35 δύναται νὰ ἐπιδωθῇ ἐκπροθέσμως τροποποιητικὴ δῆλωσις οἰκοδομῶν λόγῳ μειώσεως τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀκινήτου μέχρι λήξεως τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας. Ἐπὶ τιαύτης δηλώσεως ἐπιβάλλεται προσαύξεις ἴση πρὸς 30 % τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ φόρου τοῦ προηγουμένου ἔτους καὶ τοῦ ἀναλογούντος εἰς τὴν τροποποιητικὴν δῆλωσιν.

28.—"Ἐλεγχος τοῦ φορολογητέου εἰσοδήματος οἰκοδομῶν. Ὁ ἔλεγχος ἐνεργεῖται κυρίως ἐπιτοπίως δι' ἀπογραφῆς τῶν οἰκοδομῶν καὶ ἐξακριβώσεως τοῦ εἰσοδήματος αὐτῶν. Ἡ τελευταία ἀπογραφὴ τῶν οἰκοδομῶν ἐγένετο τὸ ἔτος 1929. Βάσει δὲ ταύτης συνετάγησαν οἱ φορολογικοὶ κατάλογοι 1930-31, οἵτινες ἴσχυσαν μέχρι τοῦ ἔτους 1942-43. Διὰ τῶν Α.Ν. 171/43 καὶ 110/44, λόγῳ ἐκμηδενίσεως συνεπέια τοῦ πληθωρισμοῦ τῶν εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν, ἀνεστάλη ἡ φορολογία οἰκοδομῶν διὰ τὰ οἰκονομικὰ ἔτη 1943-44 καὶ 1944-45. Δυνάμει τοῦ Νόμου 324 διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους δὲν ἐνηργήθη θεαίωσις καὶ εἰσπραξίς τοῦ φόρου οἰκοδομῶν διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1945-46, ἦτοι διὰ τὰ εἰσοδήματα ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1944 μέχρι τέλους Μαρτίου 1945.

Διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1946-1947 ἐνηργήθη θεαίωσις καὶ εἰσπραξίς τοῦ φόρου οἰκοδομῶν βάσει κανονικῶν δηλώσεων, ἐνεργηθείσης ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἀνασυντάξεως τῶν φορολογικῶν καταλόγων. Διὰ τὴν θεαίωσιν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν τοῦ ἔτους 1947-1948 ἐλήφθη ὡς θάσις τὸ ἐνοίκιον τοῦ μηνὸς Μαρτίου. Ἀπὸ τοῦ οἶκον. ἔτους 1948-1949 δυνάμει τοῦ νόμου 1702 λαμβάνεται ὡς θάσις τὸ ἐνοίκιον τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ προηγουμένου οἶκον. ἔτους, ὅπερ ἀναγόμενον εἰς ἐτήσιον δίδει τὴν φορολογητέαν πρόσοδον τοῦ ἐπομένου οἶκον. ἔτους. Εἰς περίπτωσιν ἐνοικιοστασιακῶν αὐξήσεων ἐνεργεῖται οἰκοθεν συμπληρωματικὴ θεαίωσις τοῦ φόρου οἰκοδομῶν.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΓΑΙΩΝ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΩΝ 12-13

29.— Τὸ εἰσόδημα τῆς γῆς ἀφ' ἑνὸς προέρχεται ἐξ αὐτῆς ἐν φυσικῇ καταστάσει διατελοῦσης καὶ ἐκ τοῦ παγίως ἐπενδυθέντος εἰς τὴν γῆν κεφαλαίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ προέρχεται ἐκ τοῦ χρησιμοποιηθέντος πρὸς ἐκμετάλλευσιν κεφαλαίου καὶ τῆς πρὸς τοῦτο διαθεσίσης ἐργασίας. Τὸ εἰσόδημα τῆς μισθωτικῆς ἀξίας τῶν γαιῶν ὑπόκειται εἰς τὸν φόρον Β' Κατηγορίας, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, εἰς τὸν φόρον Γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων Ε' Κατηγορίας.

Ὁ ὅρος «γαῖαι» περιλαμβάνει οὐ μόνον τὰ καλλιεργούμενα ἐδάφη ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἔκτασιν ἐδάφους καὶ πᾶν στοιχεῖον τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ὡς καὶ πᾶσαν ὑπ' αὐτὸ ὕλην ἐπὶ τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐκτείνηται ἡ ἐξουσία τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Συνεπῶς πλὴν τῶν καλλιεργουμένων καὶ πεφυτευμένων γαιῶν πηγῆ εἰσοδήματος Β' κατηγορίας δύνανται νὰ εἶναι αἱ βοσκήσιμοι καὶ βαλτώδεις γαῖαι, ἐπίσης αἱ πηγαί, τὰ φρέατα, αἱ λίμναι, τὰ ἰχθυοτροφεῖα καὶ αἱ δεξαμεναί.

30.— **Ἀντικείμενον τοῦ φόρου.** Ἀντικείμενον τοῦ φόρου εἰς τὴν προκειμένην κατηγορίαν εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 12 § 1, τὸ εἰσόδημα τὸ κτηθὲν κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. ἡ γεωργικὸν ἔτος παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου, νομέως, ἐπιφανειοῦχου, ἐπικαρπωτοῦ δι' ἐκμισθώσεως τῶν γαιῶν. Διαφέρει συνεπῶς τὸ ἀντικείμενον τῆς Β' Κατηγορίας τοῦ ἀντικειμένου τῆς Α' εἰς δύο σημεῖα : ὅτι κατὰ τὴν Β' Κατηγορίαν δὲν φορολογεῖται τὸ τεκμαρτὸν εἰσόδημα ἐξ ἰδιοχρησιμοποίησεως τῶν γαιῶν καὶ ὅτι εἰς τὸν φόρον δύναται νὰ ὑπόκειται τὸ εἰσόδημα τὸ κτηθὲν κατὰ τὸ προηγούμενον γεωργικὸν ἔτος. Τὰ δάση συγκαταλέγονται εἰς τὰς γαῖας, ὡς ἀντικείμενον δὲ τῆς φορολογίας ταύτης κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ Νόμου θεωρεῖται καὶ ἡ κτηθεῖσα πρόσοδος, καθ' ἣν εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ δάσους καταβάλλεται ὡς ἀντάλλαγμα παραχωρήσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως ποσοστὸν ἐπὶ τῆς δασικῆς παραγωγῆς, ὑπολογιζόμενον κατὰ μονάδα θάρους ἢ ὄγκου ἐπὶ τῆς παραγωγῆς ἢ κατ' ἄλλην ἀναλογίαν. Ἡ ἐπίμορτος καλλιέργεια, καθ' ἣν συμφωνεῖται ἡ χρῆσις ἀγροτικοῦ κτήματος ἐπὶ ἀντιπαροχῇ ποσοστοῦ τῶν καρπῶν, δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν Β' Κατηγορίαν, ἀλλ' εἰς τὴν Ε' Κατηγορίαν.

Ἐπίσης δὲν θεωρεῖται μίσθωσις ἢ παραχώρησις συλλογῆς ἡρτημέ-
νου ἐλαιοκάρπου ἀλλ' ἀγοραπωλησία ἐλπιζομένου πράγματος, ἐὰν ὁμως
παραχωρηθῇ ἢ χρῆσις ὁλοκλήρου τοῦ ἐλαιοστασίου ἀντὶ ὠρισμένου ἐκ
τῶν προτέρων ἀνταλλάγματος ἢ σχέσις εἶναι μίσθωσις.

31.—Ὑποκείμενον τοῦ φόρου. Ὑποκείμενον τοῦ φόρου ἐν τῇ
προκειμένη κατηγορίᾳ εἶναι ὁ ἰδιοκτῆτης, νομεύς, ἐπιφανειοῦχος, ἐμφυ-
τευτής, ἐπικαρπωτής ἢ εἰς ὃν μετεβιδάσθη ἢ ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος
τῆς ἐπικαρπίας, ἢ ὁ ἔχων δικαίωμα χρήσεως αὐτῆς, ἢ ἐπὶ ὑπεκμισθώ-
σεως ὁ μισθωτής ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰσπραττομένου ὑπεκμισθώματος.

Ἡ καθαρὰ πρόσδοδος τῶν ἐκμισθουμένων γαιῶν ἐξευρίσκειται ἐκ τοῦ
ἐτησίου ἐνοικίου ὕπερ δύναται νὰ καθορισθῇ εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος. Ἡ
ἀποτίμησις τοῦ εἰς εἶδος συμπεφωνημένου μισθώματος ἐνεργεῖται, ἐὰν δὲν
ἔχει συμφωνηθῇ ἄλλως ἐν τῇ συμβάσει, συμφώνως τῇ ἀγοραία ἀξία τοῦ
εἰς εἶδος πράγματος κατὰ τὸν χρόνον τῆς παραδόσεως τοῦ εἰς εἶδος μι-
σθώματος.

Ἐκ τοῦ ἐνοικίου τούτου πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς καθαρᾶς προσόδου ἐκπί-
πτονται τὰ κάτωθι θάρη:

1) Πᾶς ἄμεσος, δημόσιος, δημοτικός, κοινοτικός ἢ ὀδικὸς φόρος βα-
ρύνων τὸ ἀκίνητον, ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλομένου.

Προκειμένου περὶ δασῶν λογίζεται ὡς ἀφαιρετέον θάρος ἢ παρὰ τοῦ
ἰδιοκτῆτου καταβαλλομένη δαπάνη δασοφύλακος καὶ ὁ βαρύνων τὸν ἰδιο-
κτῆτην ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ ποσοστοῦ παραγωγῆς δασικὸς φόρος.

2) Πέντε τοῖς ἑκατὸν (5 %) ἐπὶ τῆς ἀκαθαρστοῦ προσόδου δι' ἀπο-
σβέσεις καὶ ἔξοδα συντηρήσεως τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν καὶ ἐν γένει
διὰ πᾶν συναφὲς διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς ἐγγείου προσόδου θάρος. Ἡ
ἀνωτέρω ἔκπτωσις χορηγεῖται μόνον ἐπὶ καλλιεργουμένων γαιῶν. Συνε-
πῶς δὲν δικαιολογεῖται ἔκπτωσις ἐπὶ βοσκησίμων γαιῶν. Ἐπὶ δασῶν δὲν
δικαιολογεῖται ἔκπτωσις, καθ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ καλλιεργουμένων
γαιῶν.

3) Πᾶσα ἀνάλογος ἀπόσβες δι' ἀντιπλημμυρικά ἔργα καὶ ἀποξή-
ρανσιν ἐλῶν, οὐχὶ ὁμως καὶ ἕτερα ἔξοδα θελτιώσεως καὶ ἐπεκτάσεως τοῦ
κτῆματος οὔτε καὶ τοιαῦτα ἔξοδα καὶ θάρη ἀφορῶντα εἰδικῶς τὴν γεωρ-
γικὴν ἐπιχείρησιν.

4) Ἐπὶ ἐμφυτεύσεως καὶ ὑπεκμισθώσεως ἀφαιρεῖται ὡς θάρος τὸ εἰς
τὸν κύριον ἢ ἐκμισθωτὴν τοῦ ἐδάφους καταβαλλόμενον μίσθωμα ἢ κανών.

5) Οἱ τόκοι τῶν βαρυνόντων τὸ ἀκίνητον ἐνυποθήκων χρεῶν αὐτοῦ
τούτου τοῦ ὑποχρέου εἰς φόρον.

32.—Ἀπαλλαγὰι τοῦ φόρου. Ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου:

α) Τὰ ἐκμισθούμενα μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα. Ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη
δικαιολογεῖται διότι ἐπὶ τῶν μεταλλείων καὶ λατομείων ἐπιβάλλονται εἰδι-
καὶ φορολογίαι.

β) Τὰ ἀκίνητα τοῦ Δημοσίου, Δήμων καὶ Κοινοτήτων, τοῦ Παναγίου
Τάφου, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σινᾶ Ἁγίος Ματθαῖος, τῆς Μονῆς Πάτμου, ἔτι

εις τὰς ἀπὸ τοῦ Γεν. Ἐπιτ. Ταμείου καὶ Μοναστηριακῶν Ἐπιτροπῶν Κρήτης καὶ Σάμου ἐξαρτωμένας ἱερὰς Μονὰς ὡς καὶ τὰ εἰσοδήματα ὅσα συνιστῶσι περιουσίας ἀποτελούσας ἴδια νομικὰ πρόσωπα συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ Νόμου 641 τροποποιήσαντος τὸν νόμον ΔΝΖ' περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ ὅσα προέρχονται ἐξ ἐνοικιάσεως τῆς χορτονομῆς ἀναγκαστικῶν συνεταιρισμῶν ἐνοικιάσεως κοινῆς χορτονομῆς.

γ) Τὰ εἰσοδήματα ἐξ ἐνοικιάσεως τῆς χορτονομῆς συνεταιρισμῶν ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν. Προϋπόθεσις τῆς ἀπαλλαγῆς ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ μίσθωσις νὰ συνήφθη παρὰ τοῦ συνεταιρισμοῦ, δὲν δύναται δὲ αὕτη νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ καὶ τὰς παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῶν κλήρων των συναπτομένας μισθώσεις.

δ) Τὰ εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν τὰ προοριζόμενα συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως ἐγγράφως ἀποδεικνυμένους καὶ διατιθέμενα ἀποδεδειγμένως δι' ἔργα κοινῆς ὠφελείας, κατασκευῆς σχολείων, ναῶν, ὑδραγωγείων κλπ. Ὡς προϋπόθεσις ἀπαλλαγῆς ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ὀρίζεται ὅτι ἡ μίσθωσις πρέπει νὰ εἶναι ἐγγραφὸς καὶ ν' ἀναφέρῃ συγχρόνως τὸν προορισμὸν τοῦ μισθώματος δι' ἔργα κοινῆς ὠφελείας.

33. — Βεβαίωσις τοῦ φόρου. Ἡ καθαρὰ πρόσδοσις ἐκ μισθώσεως γαιῶν δηλοῦται τὴν 1 Ἰουλίου ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους ἢ κατὰ περίπτωσιν γεωργικοῦ ἔτους, ὑπόχρεως δὲ πρὸς δήλωσιν εἶναι ὁ κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀκινήτου ἢ νομεὺς ἢ ἐπικαρπωτής. Εἰς τὴν φορολογίαν γαιῶν δὲν ἰσχύουσιν οἱ διαρκεῖς φορολογικοὶ κατάλογοι, καταρτιζόμενοι βάσει τῶν ἐπιτιδομένων ὑπὸ τῶν φορολογουμένων δηλώσεων καὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Οἴκον. Ἐφορίας ἐλέγχου πρὸς ἐπαλήθευσιν αὐτῶν.

Ὁ ἔλεγχος τῆς Ἐφορίας συνίσταται εἰς τὴν συγκέντρωσιν δι' ἀλληλογραφίας ἢ ἐπιτοπίου ἐρεύνης στοιχείων περὶ τῶν γενομένων μισθώσεων καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν μισθωμάτων παρὰ τῶν συμβολαιογράφων ἰδίως καὶ τῶν Κοινοτικῶν ἀρχῶν, ὡς καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς καὶ παντὸς προσώπου δυναμένου νὰ παράσχη σχετικὰς πληροφορίας.

Ὁ ἔλεγχος τῶν γαιῶν συναντᾷ συνήθως δυσχερείας εἰς τὴν ἐξακριβωσιν τῶν μισθωμάτων, καὶ τοῦτο διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν συντάσσονται ἐγγράφοι μισθώσεις εἴτε διότι ἀποκρύπτεται τὸ ἀληθὲς μίσθωμα. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ Οἶκον. Ἐφορος δύναται νὰ προσδιορίξῃ τὸ μίσθωμα διὰ συγκρίσεως πρὸς ἄλλας ἐνοικιαζόμενας ἢ βάσει τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἐφαρμόζων ἐν προκειμένῳ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 10 τοῦ Κώδικος ἰσχύοντα περὶ φορολογίας οἰκοδομῶν. Ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1946 ἐκτὸς τῶν ὡς ἄνω ἀπαριθμουμένων βαρῶν, ἄτινα ἐκπίπτουν πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καθαρῶ κέρδους, ἐκπίπτει ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν ποσὸν Δρχ. 60.000 ἐτησίως δι' ἕκαστον ὑπόχρεων εἰς φόρον καθαρῶν προσόδων Β' Κατηγορίας. Ἐν τῇ ἐπιτιδομένῃ καθ' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἢ γεωργικὸν ἔτος δηλώσει περιλαμβάνεται ἡ καθαρὰ πρόσδοσις ἀπάντων τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκάστης Οἴκον. Ἐφορίας κειμένων ἀκινήτων.

Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς τοῦ φόρου ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-1950 βάσει τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ Α. Ν. 942 ὠρίσθη εἰς 30 %.

Ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949-50 συμβεβαιούται μετὰ τοῦ φόρου ἕκτακτος πολεμικῆ εἰσφορά ἴση πρὸς τὸ 1/5 τοῦ φόρου καὶ εἰς θάρος τῶν κτωμένων εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν μὴ προστατευομένων ὑπὸ τοῦ ἐνοικιοστασίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ - ΚΙΝΗΤΑΙ ΑΞΙΑΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

34.—Πρὶν εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τῆς Γ' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ ἐκθέσωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ἑταιρείας καὶ ἰδίως τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας.

Ἑταιρεία καλεῖται ἡ σύμβασις δι' ἧς δύο ἢ πλεῖστα πρόσωπα ἐνοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν κοινῆς ὠφελείας διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς.

Αἱ ἑταιρεῖαι διακρίνονται εἰς ἀστικὰς καὶ ἐμπορικὰς.

Ἀστικαὶ λέγονται ἐκεῖναι αἵτινες ἀφορῶσιν ἐπιχειρήσεις ξένας τοῦ ἐμπορίου, π.χ. ἀποξήρασις ἐλῶν. *Ἐμπορικαὶ* δὲ ἐκεῖναι αἵτινες ἐπιδιώκουσι ἐμπορικὸν σκοπὸν.

Γνωρίσματα τῶν πολιτικῶν ἑταιρειῶν. Αἱ πολιτικαὶ ἑταιρεῖαι διέπονται ὑπὸ τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου, οὐδεμίαν διατύπωσιν ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν σύστασίν των, οἱ δὲ ἑταῖροι δὲν εὐθύνονται ἀλληλεγγύως διὰ τὰ κοινὰ χρέη.

Γνωρίσματα τῶν ἐμπορικῶν ἑταιρειῶν. Αἱ ἐμπορικαὶ ἑταιρεῖαι δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ὑπαρξιν ὡς πρὸς τοὺς ἑταίρους, εἰμὴ μετὰ ἐκπλήρωσιν ὀρισμένων διατυπώσεων ἃς ἐπιβάλλει ὁ Νόμος. Εἰς τὰς ὁμορρυθμοὺς ἐμπορικὰς ἑταιρεῖας οἱ ἑταῖροι εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι διὰ τὰ χρέη τῆς ἑταιρείας. Αἱ ἐμπορικαὶ ἑταιρεῖαι διαιροῦνται εἰς ὁμορρυθμοὺς καὶ ἑτερορρυθμοὺς.

Ὁμορρυθμὸς ἑταιρεία καλεῖται ἐκείνη τῆς ὁποίας ἅπαντα τὰ μέλη εὐθύνονται ἀλληλεγγύως καὶ ἀπεριορίστως ἔναντι τῆς ὑποχρέωσως τῆς ἑταιρείας.

Ἑτερορρυθμὸς ἑταιρεία εἶναι ἐκείνη καθ' ἣν εἰς τοῦλάχιστον τῶν συνεταίρων εὐθύνεται ἀπεριορίστως καὶ εἰς τοῦλάχιστον εὐθύνεται μόνον μέχρι τῆς εἰσφορᾶς αὐτοῦ. Ὅταν τὸ κεφάλαιον τῆς ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας διαιρεῖται εἰς μετοχάς, τότε ἔχομεν τὴν κατὰ μετοχὰς ἑτερορρυθμὸν ἑταιρείαν.

Μετοχικὴ ἑταιρεία εἶναι ἡ συνιστωμένη μεταξὺ δύο ἢ πλείονων ἑταίρων προτιθεμένων νὰ ἐνεργήσωσι ὑπὸ τὸ ἀτομικὸν αὐτῶν ὄνομα ὀρισμένης ἐπιχειρήσεως. Χαρακτηριστικὸν τῆς ἑταιρείας ταύτης εἶναι ὅτι στερεῖται ἐπωνυμίας, μένει ἄγνωστος εἰς τὸ κοινὸν καὶ συντελεῖται ἀτύπως.

Ἀνώνυμος ἔταιρεία καλεῖται ἐκείνη τῆς ὁποίας τὸ μὲν κεφάλαιον ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένον διαιρεῖται εἰς μετοχὰς εὐχερῶς μεταβιβαζόμενας, αἱ δὲ ὀφειλαὶ αὐτῆς ἐξασφαλίζονται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τοῦ ἑταιρικοῦ ἐνεργητικοῦ ἀνευ οὐδαμιαῆς προσωπικῆς εὐθύνης τῶν συνεταίρων μετόχων.

Εἰς τὰς ἀνωνύμους ἔταιρείας κατατάσσονται καὶ αἱ Τράπεζαι, αἵτινες δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ Νόμου 5076 δύνανται νὰ συσταθῶσι καὶ λειτουργήσωσι μόνον ὑπὸ μορφὴν ἀνωνύμου ἔταιρείας. Καλοῦνται δὲ Τράπεζαι αἱ ἐπιχειρήσεις αἵτινες ἀνεξαρτήτως ἑτέρου σκοποῦ αὐτῶν δέχονται κατ' ἐπάγγελμα καταθέσεις χρημάτων ἢ ἄλλων ἀξιών.

Ἡ ἐθνικότης τῆς ἔταιρείας καθορίζεται ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾗ κεῖται ἡ ἔδρα τῆς ἐπιχειρήσεως.

35.—*Ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνων. ἔταιρείας.*

Ἡ νεωτέρα οἰκονομικὴ σύνθεσις τῆς κοινωνίας ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα μακρᾶς ἐξελίξεως, ἢ ἀφειτηρία τῆς ὁποίας δεόν ν' ἀναζητηθῆ εἰς τὸν Μεσαίωνα. Ὁ Μεσαίων ἀποτελεῖ ἓνα μεταβατικὸν σταθμὸν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι τὸ τέρμα ἑνὸς παλαιοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀρχὴ ἑνὸς νέου πολιτισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἔκτοτε ἔχομεν συνεχῆ τὴν ἐξέλιξιν μέχρι σήμερον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς ταύτης ἐξελίξεως δημιουργοῦνται νέοι θεσμοί, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ βάθρον καὶ τὸν πυρῆνα τῆς δημιουργίας τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, λόγῳ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν μέσων τῆς μεταφορᾶς, τῆς ἀλλείψεως ἀσφαλείας καὶ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ σπουδαίων ἀστικῶν κέντρων, τὸ ἐμπόριον ἦτο περιοδικὸν καὶ διενηργεῖτο διὰ τῶν ἐμποροπανηγύρεων, αἱ ὁποῖαι μέχρι τέλους τοῦ Μεσαίωνος ἀπετέλουν τὸ κέντρον τῶν συναλλαγῶν καὶ ἔπαιζον σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν καθόλου κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν ζωὴν. Ἡ σὺν τῷ χρόνῳ βαθμιαία ἀνάπτυξις τοῦ ἐμπορίου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ περιοδικὸν καθίσταται μόνιμον, ἢ δημιουργία σπουδαίων ἐμπορικῶν κέντρων, ἢ συναλλαγματικῆς κινήσεως, ἣτις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀρκετᾶ εὐρέως διαδοθείσης δημοσίας πίστεως, συντελοῦν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρώτων χρηματιστηρίων. Τὰ χρηματιστήρια ἀποτελοῦν τὸ κέντρον τῶν ἐπὶ τῶν ἐμπορευμάτων καὶ τῶν πολυτίμων μετάλλων συναλλαγῶν καὶ ἐπιτυχάνουν τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν ἐμπόρων ὄλων τῶν ἐθνῶν, ὑποκαθιστῶντα οὕτω πλήρως τὰς ἐμποροπανηγύρεις καὶ συντελοῦντα διὰ τῆς δημιουργίας τῆς ἀφηρημένης ἰδέας τοῦ κινητοῦ πλοῦτου εἰς μίαν νέαν περίοδον τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ.

Αἱ μεγάλαι γεωγραφικαὶ ἀνακαλύψεις, αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὰς τολμηρὰς ἐξερευνήσεις τῶν Πορτογάλων ναυτικῶν τοῦ 16ου αἰῶνος μὲ τὴν ἀνακάλυψιν σπουδαίων καὶ πλουσιῶν μεταλλείων πολυτίμων μετάλλων, ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα μίαν τεραστίαν ἀνάπτυξιν τοῦ θαλασσοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ *societas* εἶναι πλέον θεσμὸς ἀνεπαρκῆς διὰ τὴν διεξαγωγὴν ἐμπορίου μετὰ χωρῶν πολὺ μακρινῶν καὶ διὰ τὴν ἀνάληψιν ἐπιχειρήσεων ἀρκετὰ ἐπικινδύνων. Χρειαίεται ἑταιρικὸς τύπος ὅστις νὰ παρέχῃ ἄφθονα

τὰ ὑλικά μέσα καὶ καταμερισμένον τὸν κίνδυνον τῆς ἐπιχειρήσεως. Οὕτω δημιουργεῖται ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία, δημιούργημα καθαρὸν τῆς τότε καταστάσεως πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν γένει οἰκονομικῶν ἀναγκῶν.

Πρόδρομος τοῦ ἐταιρικοῦ τούτου θεσμοῦ ὑπῆρξε ἡ Ἀγγλία. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία ἔλαβε τὴν τελειοτέραν τῆς μορφῆν εἶναι ἡ Ὁλλανδία. Τὴν μεγαλυτέραν αὐξήσιν ἔλαβον αἱ ἀνώνυμοι ἐταιρεῖαι κατὰ τὸν 18ον καὶ 19ον αἰῶνα.

36.— Προϋποθέσεις ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀνωνυμίας.

Ἐὰν παρακολουθήσῃ τις τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν εἰς διαφόρους χώρας, θὰ παρατηρήσῃ μίαν ἀνομοιογενῆ διαδρομὴν αὐτῶν ποικίλλουσαν ὡς πρὸς τὴν κλίμακα τῆς αὐξήσεως καὶ διαδόσεως τοῦ θεσμοῦ τούτου.

Ἡ διαφορετικὴ ἐξέλιξις αὕτη ὀφείλεται εἰς διαφόρους συντελεστὰς προερχομένους οὐχὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ἀλλ' ἐκ λόγων οἱ ὁποῖοι δέον ν' ἀναζητηθῶσιν ἐκτὸς τοῦ περιβάλλοντος εἰς τὸ ὁποῖον δρᾷ καὶ ἐξελισσεται ἡ ἀνών. ἐταιρεία. Οἱ σπουδαιότεροι συντελεσταὶ εἶναι οἱ ἑξῆς:

Α) Ὁ βαθμὸς τῆς οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως τῆς χώρας εἶναι ὁ πρῶτος ρυθμιστὴς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας. Ὅσον ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξις προχωρεῖ ἐπὶ τοσοῦτον γίνεται ἔκδηλος ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπάρξεως ἀνωνύμων ἐταιρειῶν.

Β) Ἡ ὑφισταμένη τάσις καὶ ροπὴ μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς χώρας πρὸς μίαν μεγάλην κεφαλαιακὴν συγκέντρωσιν συντελεῖ σπουδαίως εἰς τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας. Ἐὰν οἱ κάτοικοι εἶναι φύσει ἀτομισταί, πολὺ βραδέως θὰ προσαρμοσθῶσι πρὸς τὸν νέον τύπον τῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας. Κατὰ τὸν 19ον καὶ 20ὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ὁ οἰκονομικὸς ἀτομισμὸς μεταβιβάζεται ἐκ τοῦ ἀτόμου εἰς τὴν ὁμάδα, ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία ἐμφανίζεται μία ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐκδηλώσεων τῆς ὁμαδικῆς οἰκονομίας.

Γ) Τὸ ἐπὶ τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν δίκαιον παίζει πολὺ σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν ἐξέλιξιν. Μία καθυστερημένη καὶ ἀσυγχρόνιστος νομοθεσία κάθε ἄλλο ἢ συντελεστικὴ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνωνυμίας εἶναι.

Δ) Ἡ γενικὴ πολιτικὴ μιᾶς χώρας. Μία κατάλληλος βιομηχανικὴ πολιτικὴ δι' ἐνὸς προστατευτικοῦ δασμολογίου ἢ παροχῆς ἀτελειῶν ἐπὶ εἰσαγωγῶν μηχανημάτων συντελεῖ ἐμμέσως εἰς τὴν ἴδρυσιν ἀνωνύμου ἐταιρείας, δεδομένου ὅτι ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις ἀσκεῖται διὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας. Καὶ ἡ φορολογικὴ πολιτικὴ ἐνὸς Κράτους συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἢ τὸν περιορισμὸν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀνωνυμίας.

37.— Ἐξέλιξις τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀνωνυμίας ἐν Ἑλλάδι. Ὁ θεσμὸς τῆς Ἀνωνυμίας ἐθεσπίσθη ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ Ψηφίσματος τῆς Συνελεύσεως Ἐπιδαύρου 1822 ὁμοῦ μὲ τὸ εἰσαχθὲν λοιπὸν νομοθετικὸν σύστημα.

Ἡ πρώτη ἀνώνυμος ἐταιρεία ἰδρύθη ἐν Πάτραις τὸ 1836 ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀρχαῖκὴ Ἀσφαλιστικὴ τῶν Θαλασσοπολιῶν Ἐταιρεία. Ἀπὸ τοῦ 1836 καὶ ἐντεῦθεν παρατηρεῖται ἐκπληκτικὴ τάσις ἰδρύσεως ἀνω-
 μων ἐταιρειῶν, ἰδίᾳ ἀσφαλιστικῶν, τραπεζιτικῶν, μεταλλευτικῶν. Τὸ 1841
 ἰδρύεται ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα καὶ τὸ 1834 ἡ Ἴονικὴ. Ἀπὸ τοῦ 1880 μέχρι
 τοῦ 1910 αὐξάνει ἡ ἰδρυσις τῶν ἀνωμῶν ἐταιρειῶν, ὀφειλομένη εἰς τὴν
 ἐμφάνειν εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, ὅστις ἐξεβαρβάρωσε
 τὴν Ἑλλάδα αὐξήσας τὸ σιδηροδρομικὸν δίκτυον τῆς χώρας ἀπὸ 8 χιλίο-
 μετρα εἰς 1614. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ ἐψηφίσθη τὸ νέον Δασμολόγιον,
 ὅπερ λόγῳ τοῦ προστατευτικοῦ χαρακτήρος δίδει ἀφορμὴν εἰς τόνωσιν τῆς
 βιομηχανικῆς κινήσεως. Ἡ ἀνάγκη συγκεντρώσεως κεφαλαίων πρὸς ἰδρυ-
 σιν ἐργοστασίων μὲ συγχρονισμένας ἐγκαταστάσεις, ἢ εἰσαγωγὴ τῶν μηχαν-
 ῶν καὶ ἡ χρῆσις τῆς κινητηρίου δυνάμεως συντελοῦν εἰς τὴν δημιουργίαν
 τῶν πρώτων βιομηχανικῶν ἐταιρειῶν. Τὸ ξένον κεφάλαιον, ὅπερ μέ-
 χρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο διστακτικόν, ἀρχίζει νὰ εἰσρέῃ καὶ ἀναλαμ-
 βάνει τὰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις, πρὸς ἃς τὸ ἐλληνικὸν κεφάλαιον
 ἦτο φύσει δειλόν.

Ἀπὸ τοῦ 1910-1920 παρατηρεῖται μία νέα περίοδος μεγαλυτέρας
 οικονομικῆς καὶ πνευματικῆς κινήσεως.

Ὁ Βαλκανικὸς πόλεμος καὶ αἰεὶ ἐκ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου δημιουρ-
 γηθεῖσαι νέα συνθήκαι ἠβξήσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνωμῶν ἐταιρειῶν, ἢ
 δὲ αὐξήσις αὕτη κατέστη ἔτι μεγαλυτέρα ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐντεῦθεν, ὁ-
 πότε λόγῳ τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς δραχμῆς ἐδημιουργήθη ἔδαφος εὐνοϊ-
 κὸν διὰ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἀνωμῶν ἐταιρειῶν, καθ' ὅσον ἡ ὑπο-
 τίμησις τοῦ νομίσματος εὐνοεῖ τὴν παράτολμον ἐπιχειρηματικότητα. Ἡ
 διαφορὰ λόγῳ τῆς νομισματικῆς ὑποτιμῆσεως μεταξὺ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ
 ἐξαγωγῆς χώρας δημιουργεῖ τεχνητὴν ἀνταγωνιστικὴν ἰκανότητα εἰς
 τρόπον ὥστε ἡ ἐγχώριος ἐπιχειρήσις κατορθώνει νὰ ἐκτοπίσῃ πολὺ εὐκο-
 λα τὸν ξένον ἀνταγωνιστὴν.

Ἀνωθυμοποίησις τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἡ τόσον ἀθρόα παρατη-
 ρομένη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἰδρυσις νέων ἀνωμῶν ἐταιρειῶν, αἵτινες
 εἰς μὲν τὰς Ἀθήνας ἀνέρχονται εἰς 1500, εἰς ἅπασαν δὲ τὴν λοιπὴν Ἑλ-
 λάδα εἰς 750, εἶναι ἄραγε φυσιολογικὴ ἐκδήλωσις τῆς οικονομικῆς μας
 ζωῆς, εἶναι συνέπεια καὶ ἀποτέλεσμα προΐουσης ἀναπτύξεως τῶν διαφό-
 ρων κλάδων τῆς Ἐθνικῆς μας Οἰκονομίας ἢ μήπως εἶναι ἐκδήλωσις ἄλ-
 λων παραγόντων εὐρισκομένων ἐκτὸς τῆς σφαίρας μᾶς ὕγιους καὶ ὀμα-
 λῆς κοινωνικοοικονομικῆς πολιτικῆς;

Ἀναμφιβόλως ὄχι.

Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ κοινωνικὴ οἰκονομία τῆς Ἑλλάδος ἀναμφι-
 σθητῆτως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔλαβε σημαντικὴν ἀνάπτυξιν εἰς ὅλους
 τοὺς κλάδους. Ἡ βιομηχανία, τὸ ἐμπόριον, αἱ μεταφοραὶ ἠβξήθησαν κα-
 ταπληκτικῶς, ἰδίως ἐν Ἀθήναις, λόγῳ τῆς ἀποτόμου αὐξήσεως τοῦ πληθ-
 θυσμοῦ. Ἡ νέα προσταθεῖσα καταναλωτικὴ δύναμις δίδει ἀφορμὴν εἰς τὴν

δημιουργίαν μεγάλων ἐπιχειρήσεων, πλὴν ὅμως ἡ οἰκονομικὴ πρόοδος τῆς χώρας δὲν ὑπῆρξε τοιαύτη ὥστε νὰ δικαιολογῆ τὴν εἰς τοιοῦτον ἀριθμὸν αὐξήσιν τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν.

* Ἄλλα αἷτια συνέβαλον εἰς τοῦτο, αἷτια κείμενα ἐκτὸς τῶν ὑγιῶν οἰκονομικῶν νόμων, οἷτινες δικαιολογοῦσι τὴν ἴδρυσιν τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, εἶναι δὲ ταῦτα τὰ ἑξῆς, κατὰ τὴν γνώμην μου :

Α) Ἡ ὑποτίμησις τοῦ νομίσματος. Τὸ καθεστῶς τῆς πληθωρικῆς κυκλοφορίας παρέχει ἐξαιρετικὰ πρόσφορον ἔδαφος πρὸς πολλαπλασιασμὸν παρατόλμων ἐπιχειρήσεων.

Αἱ διακυμάνσεις τοῦ χρήματος ἐπιδροῦν ἀνίσως ἐπὶ διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων.

Τὰ πρόσωπα τὰ ζῶντα ἀπὸ ἀντιμισθίαν ἢ πάγιον εἰσόδημα κατὰ τὴν ὑποτίμησιν τοῦ νομίσματος θίγονται. Οἱ μισθοὶ δὲν προσαρμόζονται πρὸς τὸν συναλλαγματικὸν τιμᾶριθμον. Ἀντιθέτως ἡ ὑποτίμησις εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως τὰς ἐπιχειρήσεις, αἷτινες πολλαπλασιάζονται ταχέως ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μεγαλυτέρων κερδῶν.

Ἡ ὑπεραφθονία τῶν κεφαλαίων κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς συνέτεινε ὥστε ὅλοι οἱ κεφαλαιοῦχοι νὰ ἐπενδύσουν τὰ προοδευτικῶς ὑποτιμώμενα τραπεζογραμμᾶτια μὲ μετοχὰς ἀνω. ἐταιρειῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς ὑπερέβη τὰς 500.

Β) Ἡ ἐν γένει πολιτικὴ τοῦ Κράτους καὶ συγκεκριμένως ἡ προστατευτικότης τοῦ Δασμολογίου, ἡ παρεχομένη ἀτέλεια πρὸς εἰσαγωγὴν μηχανημάτων καὶ ἰδίως ἡ ἀνυπαρξία εἰς τὴν νομοθεσίαν προστατευτικῶν τοῦ θεσμοῦ φραγμῶν εἴτε εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς μελλούσης νὰ περιβληθῆ τὸν τύπον τῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας εἴτε εἰς τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις δύνανται δύο πρόσωπα διαθέτοντα ὀλίγα ἑκατομμύρια σημερινῶν δραχμῶν νὰ ἰδρῦσῃ ἀνώνυμον ἐταιρείαν μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ ἐξαπατήσῃ μερικὸς ἀφελεῖς μετόχους καὶ ἀφοῦ διὰ διαφόρων δολοπλοκιῶν σφετερισθῶσι τὴν περιουσίαν των σπεύδουσι μετὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἰδιοτελοῦς σκοποῦ των νὰ ζητήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς ἐταιρείας.

Διὰ τὴν ἄρσιν τῶν κινδύνων τούτων, οἷτινες ὑφίστανται πράγματι ἐκ τῆς δημιουργίας πολλῶν τοιούτων ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, εἰς τὴν σύστασιν τῶν ὁποίων οὐδεὶς λόγος συνέτρεχε ἐκτὸς τῶν ἰδιοτελῶν σκοπῶν τῶν ἰδρυτῶν, θεωροῦμεν ἐπ'ἀνάγκης ὅπως ληφθῆ νομοθετικὴ πρόνοια, καθ' ἣν οὐδεμίαν ἀνώνυμος ἐταιρεία δύναται νὰ συσταθῆ ἐὰν δὲν ἔχῃ μετοχικὸν κεφάλαιον τοῦλάχιστον δύο δισεκατομμυρίων σημερινῶν Δραχμῶν (2.000.000.000), ἐπὶ πλεόν δὲ εἰσαχθῆ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ εἰς τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ κράτη ὑφιστάμενος θεσμὸς τῆς ἐταιρείας περιορισμένης εὐθύνης, ὅστις θεσμὸς συνδυάζων τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας, ἦτοι τὸ περιορισμένον τῆς εὐθύνης τοῦ συνεταίρου μέχρι τοῦ ποσοῦ τῆς καταβολῆς του, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ὁμορρύθμου, ἦτοι τὸ κατ'

ἀρχὴν ἀμεταβίβαστον τῆς ἐταιρικῆς μερίδος, θὰ ἐξυπηρετήσῃ μεγάλως τὴν ἰδιωτικὴν ἐπιχείρησιν, ἣτις σήμερον προσφεύγει εἰς τὴν ἀνωνυμοποίησιν διὰ τὴν ἀποφύγη τὴν ὀλοκληρωτικὴν εὐθύνην τὴν ὑφισταμένην εἰς τὰς προσωπικὰς ἐταιρείας καὶ τὰς ἀτομικὰς ἐπιχειρήσεις.

Εἰσαγομένου τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐταιρείας περιορισμένης εὐθύνης ἀποφεύγονται τὰ ἄτοπα ταῦτα, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τοῦ τύπου τῆς ἐταιρείας ταύτης ἢ ἐπιχειρήσεως ἀπαλλάσσεται τοῦ κινδύνου τῆς δι' ὀλοκληροῦ τῆς περιουσίας προσωπικῆς εὐθύνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξασφαλίζεται ἐν τῇ Διοικήσει μία ὀλιγοπρόσωπος ἐμφάνισις τῆς ἐταιρείας, ἀποκλείουσα, λόγῳ τοῦ ἀμεταβλήτου τῆς μετοχῆς, τὴν ἀέναον ἐναλλαγὴν προσώπων ἐν τῇ διαχειρίσει καὶ διοικήσει τῶν ἐταιρικῶν ὑποθέσεων, ἣτις ἐναλλαγὴ ζημιῶν πολλάκις τὰ ἐταιρικὰ συμφέροντα.

Ὁ βασικὸς νόμος ὁ ρυθμίζων τὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν εἶναι ὁ Νόμος 2190/1920, ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ὁποίου ἀνετέθη εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.

38.—Χαρακτηριστικὰ τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν. Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία δὲν δύναται νὰ συσταθῇ εἰμὴ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου (ἄρθρ. 40 Ἐμπ. Νόμου).

Πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐμπορικαὶ ἐταιρεῖαι δύνανται νὰ συσταθῶσι καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου.

Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰμὴ δι' ὑπουργικῆς ἀδείας καὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ αὐτῆς ἐγγράφου. Οἱ μέτοχοι τῆς ἀνων. ἐταιρείας εὐθύνονται μόνον μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν μετοχῶν των.

Ἐν τῇ ἀνωνύμῳ ἐταιρείᾳ ὁ θάνατος, ἡ ἀπαγόρευσις ἢ πτώχευσις δὲν ἐπάγονται λύσιν τῆς ἐταιρείας. Ἀντιθέτως τὰ περιστατικὰ ταῦτα ἐπάγονται λύσιν εἰς τὰς προσωπικὰς ἐταιρείας.

Ἐλάχιστος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν συμβαλλομένων ἐν τῇ ἀνωνύμῳ ἐταιρείᾳ. Οὔτε ὁ Νόμος 2190 οὔτε ὁ ἐμπορικὸς ἢ ἄλλος τις νόμος διαλαμβάνουν τι περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσώπων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν σύστασιν τῆς ἀνων. ἐταιρείας. Ἐν προκειμένῳ ἐφαρμοσθήσονται αἱ γενικαὶ τοῦ Δικαίου ἀρχαὶ περὶ καταρτίσεως τῶν συμβάσεων ὑπὸ δύο τοῦλάχιστον φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων. Ἄλλαι νομοθεσίαι ἀπαιτοῦν πλείονα πρόσωπα. Ἡ Γαλλικὴ καὶ ἡ Βελγικὴ Νομοθεσίαι ἀπαιτοῦν 4 πρόσωπα.

Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία εἶναι ἀναμφισβητήτως νομικὸν πρόσωπον ἰδιωτικοῦ δικαίου διάφορον τῶν ἀποτελούντων αὐτὰ ἀτόμων καὶ συνεπῶς ἔχον ἰδίαν ὑπαρξιν καὶ ἰδίαν περιουσίαν. Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία κτᾶται νομικὴν προσωπικότητα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπουργικῆς ἀποφάσεως τῆς χορηγούσης τὴν ἀδειαν συστάσεως αὐτῆς καὶ ἐγκρινούσης ταυτοχρόνως τὸ Καταστατικόν τῆς.

Ἀπὸ δὲ τῆς χρονολογίας τῆς δημοσιεύσεως ἡ ἐταιρεία ἀποκτᾶ τὴν κυριότητα ἢ τὴν χρῆσιν τῶν ὑπὸ τῶν μετόχων εἰσφερομένων ἀκινήτων.

39.—Κεφάλαιον ἐταιρείας. Ἐταιρικὸν κεφάλαιον καλεῖται τὸ σύνολον τῶν περιουσιακῶν στοιχείων. Τὸ ποσὸν τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου

δέον ν' αναγράφεται υποχρεωτικῶς ἐν τῷ Καταστατικῷ, καθορίζεται δὲ εἰς χρῆμα, ἔστω καὶ ἂν αἱ καθ' ἕκαστον εἰσφοραὶ τῶν μετόχων συνίστανται εἴτε εἰς χρῆμα εἴτε εἰς εἶδος, παρίσταται δὲ τὸ κεφάλαιον εἴτε εἰς ἔθνικὸν νόμισμα εἴτε εἰς οἰονδήποτε ἄλλοδαπὸν τοιοῦτον. Ἀπὸ τοῦ 1932 καὶ ἐφεξῆς ἀπηγορεύθη ἡ σύστασις Α.Ε. μὲ κεφάλαιον εἰς ξένον νόμισμα.

40.— Διαστολὴ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου καὶ ἐταιρικῆς περιουσίας. Τὸ ἐταιρικὸν κεφάλαιον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας συμπύπτει πρὸς τὴν ἐταιρικὴν περιουσίαν, ἣτις εἶναι τὸ σύνολον τῶν δικαιωμάτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐταιρείαν καὶ ἐμφαινομένων κατὰ τὴν Ἀπογραφὴν καὶ τὸν Ἰσολογισμόν. Μετὰ τὴν ἐναρξίν ὅμως τῆς λειτουργίας αὐτῆς ἢ μὲν ἐταιρικὴ περιουσία οὐσιωδῶς αὐξομειοῦται ἀναλόγως τῆς ὑπάρξεως κερδῶν ἢ ζημιῶν, ἐνῶ ἀντιθέτως τὸ ἐταιρικὸν κεφάλαιον, ὡς μαθηματικὴ ποσότης, παραμένει ἀμετάβλητον.

41.— Μετοχῆ. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 34 Ἐμπ. Νόμου τὸ κεφάλαιον τῆς ἄνων. ἐταιρείας διαιρεῖται εἰς μετοχάς.

Μετοχῆ καλεῖται ὁ πιστωτικὸς τίτλος ὁ ἀντιπροσωπεύων μερίδα τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου μορφωθέντος ἀπὸ εἰσφορᾶς εἴτε χρήματος εἴτε εἰδούς, ἐφικτοῦ χρηματικῆς ἀποτιμήσεως, καὶ ἀναγνωρίζων εἰς τὸν κατέχοντα αὐτὸν ὀρισμένα δικαιώματα. Ἡ *ὀνομαστικὴ ἀξία* τῶν μετοχῶν ἐξευρίσκεται διαιρουμένου τοῦ κεφαλαίου διὰ τοῦ ὀλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μετοχῶν. Διάφορος τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῆς μετοχῆς εἶναι ἡ *χρηματιστηριακὴ* ἢ ἄλλως *ἀγοραία ἀξία* τῆς μετοχῆς, ἣτις ἐξαρτᾶται τόσον ἐκ τοῦ κλασσικοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως ὅσον καὶ ἐκ τῆς εὐδοῦσεως τῶν ἐταιρικῶν ἐργασιῶν καὶ ἐκ τῶν προγνωστικῶν πραγματοποιήσεως κερδῶν ἢ ἐμφανίσεως ζημιῶν, ἐξ ὧν ἀναλόγως προκαλοῦνται διακυμάνσεις πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν μετοχῶν. Διάφορος τῆς ἀγοραίας εἶναι ἡ λεγομένη *πραγματικὴ ἀξία* μετοχῶν, ἣτις ἐξευρίσκεται διὰ τῆς διαιρέσεως τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκδιδομένων μετοχῶν.

Κατηγορίαι Μετοχῶν : *Μετοχαὶ κοιναὶ καὶ προνομιούχοι.* Αἱ προνομιούχοι μετοχαὶ διαφέρουν τῶν κοινῶν μετοχῶν καθ' ὅσον αὐταὶ χορηγοῦν εἰς τὸν κατέχοντα ταύτας δύο ἰδιαίτερα προνόμια ἀφορῶντα εἴτε εἰς τὴν προνομιακὴν ἀπόληψιν πρὸ τῶν κοινῶν μετόχων τοῦ προμερίσματος, εἴτε εἰς τὴν προνομιακὴν ἀπόδοσιν τοῦ καταβληθέντος ὑπὸ τῶν προνομιούχων μετόχων κεφαλαίου ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας.

Ἐτέρα διάκρισις τῶν μετοχῶν εἶναι αἱ *μετοχαὶ ἐπικαρπίας.* Αὐταὶ χορηγοῦνται εἰς τοὺς μετόχους, κοινούς ἢ προνομιούχους, ὧν αἱ μετοχαὶ ἀποσβέννυνται καὶ ἀκυροῦνται διὰ τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ἐν αὐταῖς ἀναγραφομένης ὀνομαστικῆς ἀξίας, ἥτοι τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν μέτοχον τῆς καταβληθείσης διαφορᾶς του. Περὶ τῆς ἀποσβέσεως τῶν ὑπαρχουσῶν μετοχῶν καὶ χορηγήσεως μετοχῶν ἐπικαρπίας προβλέπει τὸ Καταστατικόν. Ἐκ τῶν ἐτησίων κερδῶν τῆς ἐταιρείας κρατεῖται ποσοστὸν τι πρὸς μὲρ-

φωσιν χρεωστικού κεφαλαίου, ὅπερ, εἴτε καταβάλλεται εἰς τοὺς μετόχους ὧν αἱ μετοχαὶ κληροῦνται ἐκάστοτε, εἴτε καταβάλλεται ἐξ ἴσου εἰς ἀπαντα τοὺς μετόχους. Ὁ Νόμος 2190 ἄρθρ. 16 § 2 ἐπιτρέπει τὴν ἀπόκτησιν ὑπὸ τῆς ἀνων. ἐταιρείας ἰδίων αὐτῆς μετοχῶν ἐπὶ σκοπῷ ἀποσβέσεως τοῦ κεφαλαίου, προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ.

Ἐτέρα διάκρισις τῶν μετοχῶν εἶναι εἰς ὀνομαστικά, αἵτινες ἀναγράφουν τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ μετόχου, καὶ ἀνωνύμους, αἵτινες δὲν ἀναγράφουν τὸ ὄνομα τοῦ μετόχου ὅστις εἶναι ἄγνωστος εἰς τὴν ἐταιρείαν καὶ τὸ κοινόν. Ἐν Ἑλλάδι ἐκράτει μέχρις ἐσχάτων τὸ σύστημα τῶν ἀνωνύμων μετοχῶν. Διὰ τοῦ Α. Νόμου 1527/1950 ὑπεχρεώθησαν νὰ μετατρέψωσι αἱ ἡμέδαπαὶ ἀνωνύμοι ἐταιρεῖαι τὰς μετοχὰς των ἀπὸ ἀνωνύμους εἰς ὀνομαστικάς.

42. — Ἰδρυτικοὶ τίτλοι. Κατὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐταιρείας δύναται νὰ συνομολογηθῇ ὅτι πάντες ἢ τινὲς τῶν ἰδρυτῶν θὰ λάβωσι ὡς ἀνταμοιβὴν ὀριζομένων ἐνεργειῶν αὐτῶν διὰ τὴν σύστασιν τῆς ἐταιρείας ἀριθμὸν ἰδρυτικῶν τίτλων μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερβῇ τὸ 1/10 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδιδομένων μετοχῶν. Οἱ τίτλοι οὗτοι δὲν ἔχουσιν ὀνομαστικὴν ἀξίαν καὶ δὲν παρέχουσι δικαίωμα τι συμμετοχῆς εἰς τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῆς ἐταιρείας ὡς καὶ εἰς τὸ προῖόν τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς περιουσίας αὐτῆς. Οἱ τίτλοι οὗτοι παρέχουσι ἀποκλειστικῶς δικαίωμα ἀπολήψεως τὸ πολὺ τοῦ 1/4 τοῦ τμήματος καθαρῶν κερδῶν ὅπερ ὑπολείπεται μετὰ τὰς ἀφαιρέσεις τῆς κρατήσεως τακτικοῦ Ἀποθεματικοῦ καὶ τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς διανομὴν πρώτου μερίσματος εἰς τοὺς μετόχους ποσοῦ. Ἡ ἐταιρεία δικαιούται δέκα ἔτη μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοιούτων τίτλων νὰ ἐξαγοράσῃ καὶ ἀκυρώσῃ αὐτοὺς ἀντὶ τῆς ἐν τῇ Καταστατικῇ ὀριζομένης τιμῆς, ἣτις συνολικῶς διὰ πάντας τοὺς τίτλους οὐδέποτε δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ποσὸν ὑπερβαῖνον τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν κεφαλαιοποίησιν πρὸς 15 % τοῦ μέσου ἔτησιου μερίσματος. Τὸ εἰς τοὺς ἰδρυτικοὺς τίτλους χορηγούμενον δικαίωμα εἶναι ὀικονομικὸν περιεχομένον κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 § 3 τοῦ Νόμου 2190. Τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα διασαφηνίζει τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ Νόμου :

* Ἀνών. Ἐταιρεία καταβεβλημένου κεφαλαίου	Δρχ. 400.000.000
Πραγματοποιεῖ καθαρὰ κέρδη 1949	» 40.000.000
* Ἀφαιρεῖται τὸ 1/20 τῶν ὡς ἄνω καθαρῶν κερδῶν πρὸς σχηματισμὸν τακτικοῦ Ἀποθεματικοῦ	» 2.000.000
Κρατεῖται διὰ τὴν καταβολὴν πρώτου μερίσματος 4 % ἐπὶ τοῦ καταβεβλημένου μετοχικοῦ κεφαλαίου	» 1.600.000
* Ἦτοι ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῶν κερδῶν 36.400.000, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐταιρεία ἔχει ἐκδώσει ὀριστικούς τίτλους, θὰ λάβουν οἱ κάτοχοι τούτων δρχ. 9.000.000, οἱ δὲ μέτοχοι θὰ λάβουν ὀριστικὸν μέρος δρχ. 27.400.000.	

Ἐξαγορὰ ἰδρυτικῶν τίτλων. Διὰ τῆς § 4 τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ Νόμου 2190 ἐπετρέπη εἰς τὰς ἀνων. ἐταιρεῖας μετὰ πάροδον δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν τίτλων νὰ ἐξαγοράσωσι καὶ ἀκυρώσωσι τοὺς τίτλους ἀντὶ τῆς

ἐν τῷ Καταστατικῷ ὀριζομένης τιμῆς, ἣτις συνολικῶς διὰ πάντας τοὺς τίτλους οὐδέποτε δύναται ν' ἀποτελέσῃ ποσὸν ὑπερβαῖνον τὸ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὴν κεφαλαιοποίησιν πρὸς 15 % τοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν πληρωθέντος εἰς τοὺς ἰδρυτικούς τίτλους μέσου ἐτησίου εἰσοδήματος. Οἱ ἰδρυτικοὶ τίτλοι διακρίνονται εἰς ἐξαιρετικούς ἰδρυτικούς τίτλους καὶ κοινοὺς ἰδρυτικούς τίτλους. Οἱ ἐξαιρετικοὶ δίδονται εἰς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ἅτινα εἰσφέρουν ἀντικείμενόν τι εἰς τὴν ἑταιρείαν, αὕτη δὲ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς εἰσφορᾶς των χορηγεῖ τοὺς ἐξαιρετικούς τίτλους, οἵτινες, ὡς καὶ οἱ κοινοί, δὲν ἔχουσι ὀνομαστικὴν ἀξίαν, ἀλλὰ δίδουσι δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὰ κέρδη. Διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο τῶν κοινῶν ἰδρυτικῶν τίτλων ὅτι τὸ Καταστατικὸν εἶναι ἐλεύθερον νὰ προτάξῃ εἰς τοὺς τίτλους τούτους ποσοστὸν ἐπὶ τῶν κερδῶν καὶ μετὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀπαιτουμένου ποσοῦ διὰ τοὺς κοινούς τίτλους. Οἱ ἰδρυτικοὶ τίτλοι, εἴτε κοινοὶ εἴτε ἐξαιρετικοί, δύναται νὰ ἐκδίδωνται ὀνομαστικοὶ ἢ ἀνώνυμοι.

43. — Γενικὴ Συνέλευσις. Διοικητικὸν Συμβούλιον. Ἐλεγκταί. Τὰ σπουδαιότερα συλλογικὰ ὄργανα δι' ὧν διοικεῖται ἡ ἑταιρεία, λαμβάνοντα ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν σοβαρωτέρων ζητημάτων αὐτῆς καὶ τῆς τύχης καὶ κατανομῆς τῶν πραγματοποιουμένων κερδῶν εἶναι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Γενικὴ Συνέλευσις. Τὸ πρῶτον τούτων, τὸ ὄργανον βουλήσεως, εἶναι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων. Αὕτη, καθ' ὃ ἀνώτατον ὄργανον τῆς ἑταιρείας, ἀποφασίζει κατὰ πλειοψηφίαν ἐπὶ πάσης ἑταιρικῆς ὑποθέσεως καὶ ἐπὶ τῶν ἐπενεκτέων ἐν τῷ Καταστατικῷ τῆς ἑταιρείας τροποποιήσεων. Μὴ ἀναμιγνυομένη δὲ ἐνεργῶς εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἑταιρείας, δι' ἣν ἀρμόδιον τάσσεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, περιορίζει τὸν ἐπὶ τῆς Διοικήσεως ἔλεγχον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἴσολογισμοῦ, ὅτε καὶ ἀποφαίνεται περὶ ἀπαλλαγῆς ἢ μὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀπὸ πάσης εὐθύνης ἀποζημιώσεως.

Αἱ δὲ ἀποφάσεις τῆς ὑποχρεοῦσι καὶ τοὺς διαφωνοῦντας καὶ τοὺς ἀπόντας.

Ἀρμοδιότης Συνελεύσεως. Κατὰ τὸν Νόμον 2190 εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Γεν. Συνελεύσεως ἀνήκουσιν αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων :

1) Τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ ἐφ' ὅσον δὲν ἀπαγορεύεται διὰ ρητῆς διατάξεως τοῦ Καταστατικοῦ. Ὡς τροποποιήσις θεωρεῖται καὶ ἡ αὔξησις καὶ μείωσις τοῦ κεφαλαίου.

2) Περὶ ἐκλογῆς μελῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐλεγκτῶν, δύναται μόνον ν' ἀνατίθῃται ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν του μέχρι τῆς πρώτης τακτικῆς Γεν. Συνελεύσεως ἢ ἐκλέγῃ προσωρινῶς, ἄλλους εἰς ἀντικατάστασιν παραιτηθέντων ἢ ἀποθανόντων.

3) Περὶ ἐγκρίσεως Ἴσολογισμοῦ.

4) Περὶ διαθέσεως ἐτησίων κερδῶν.

5) Περί ἐκδόσεως δανείου δι' ὁμολογιῶν.

6) Περί συγχωνεύσεως, παρατάσεως ἢ διαλύσεως τῆς ἐταιρείας.

7) Περί διορισμοῦ ἐκκαθαριστῶν καὶ ἀπαλλαγῆς αὐτῶν καὶ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου πάσης εὐθύνης.

Τακτικὴ Γεν. Συνέλευσις. Αὕτη συγκαλεῖται ὑποχρεωτικῶς ἐν τῇ ἑδρᾷ τοῦλάχιστον ἅπαξ καθ' ἐταιρικὴν χρῆσιν ἐντὸς ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς χρήσεως πρὸς ἔγκρισιν τοῦ Ἰσολογισμοῦ, ἀντίγραφον τοῦ ὁποίου δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς τακτικῆς Γεν. Συνελεύσεως δέον νὰ διδῆται εἰς πάντα μέτοχον.

Ἐκτακτος Γεν. Συνέλευσις. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον δικαιούται νὰ συγκαλέσῃ ἑκτακτον Γεν. Συνέλευσιν ὡσάκις ἤθελε κρίνει σκόπιμον, ὑποχρεωτικῶς δὲ ἂν ἤθελε ζητηθῆ ὑπὸ μετόχων ἀντιπροσωπευόντων τὸ 1/20 τοῦ καταβεβλημένου κεφαλαίου.

Ἀπαρτία. Ἡ ἀπαρτία εἶναι συνήθης ὅταν ἀντιπροσωπεύονται μέτοχοι κατέχοντες μετοχὰς ἀντιπροσωπεύουσας τὸ 1/5 τοῦ καταβεβλημένου κεφαλαίου. Κατὰ τὴν συνήθη ἀπαρτίαν ἡ Γεν. Συνέλευσις ἀποφασίζει ἐπὶ πάντων τῶν θεμάτων, πλὴν ἐκείνων δι' ἃ ἀπαιτεῖται ἐξαιρετικὴ ἀπαρτία, ἣτις ὑφίσταται ὅταν παρίστανται μέτοχοι ἐκπροσωποῦντες τὰ 2/3 τοῦ καταβεβλημένου κεφαλαίου ἢ τὸ 1/2 ἂν δὲν ἐπιτευχθῇ ἀπαρτία κατὰ τὴν πρώτην Συνέλευσιν καὶ τέλος τὸ 1/3 ἂν δὲν ἐπιτευχθῇ κατὰ τὴν δευτέραν Συνέλευσιν.

Τὰ θέματα ἐφ' ὧν ἀπαιτεῖται ἐξαιρετικὴ ἀπαρτία εἶναι: 1) μεταβολὴ ἐθνικότητος, 2) μεταβολὴ ἀντικειμένου, 3) ἐπαύξεισις ὑποχρεώσεων τῶν μετόχων, 4) μείωσις ἐταιρικοῦ κεφαλαίου, 5) διάλυσις ἢ συγχώνευσις τῆς ἐταιρείας.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως λαμβάνονται κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν, ἦτοι τοῦ ἡμίσεος τῶν μελῶν πλέον ἑνός. Διὰ περιπτώσεις ἐξαιρετικῆς ἀπαρτίας ἀπαιτοῦνται τὰ 3/5. Ἀποφάσεις ληφθεῖσαι ὑπὸ Συνελεύσεως μὴ συγκροτηθείσης νομίμως ἢ ἄνευ τῆς νομίμου ἀπαρτίας, παραβιάζουσαι τὸν Νόμον 2190 περὶ ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυροι καὶ οὐδὲν συνεπάγονται ἀποτέλεσμα.

Διοικητικὸν Συμβούλιον. Τὸ δεύτερον ὄργανον, τὸ ὄργανον δράσεως, εἶναι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Τοῦτο ἀποφασίζει ἐπὶ ὑποθέσεως ἀφορώσης τὴν διοίκησιν τῆς ἀνων. ἐταιρείας καὶ διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτῆς, πλὴν τῶν ὑποθέσεων τῶν ὑπαγομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου ἢ τοῦ Καταστατικοῦ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐκλέγονται ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν μετόχων. Ἐξαιρετικῶς οἱ πρῶτοι Διοικητικοὶ Σύμβουλοι τῆς ἐταιρείας διορίζονται ὑπὸ τῶν ἰδρυτῶν διὰ τοῦ Καταστατικοῦ, ὅπερ κατὰ νόμον ὀφείλει νὰ περιλαμβάνῃ διάταξιν περὶ καταρτίσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δὲν δύνανται νὰ εἶναι ὀλιγώτερα τῶν τριῶν. Ἡ ἀνώνυμος ἐταιρεία ἐκπροσωπεῖται ἐπὶ δικαστηρίου καὶ ἐξωδίκως ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ αὐτῆς

Συμβουλίου, ενεργοῦντος συλλογικῶς, ὅπερ ὅμως Διοικητικὸν Συμβούλιον δύναται ν' ἀναθέσῃ εἰς ἓνα ἢ πλειοτέρους τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς ἐταιρείας.

Ἐλεγκταί. Τὸ τρίτον ὄργανον τῆς ἐταιρείας εἶναι οἱ ἐλεγκταί, οἵτινες ἐξελέγχουσι τὰς πράξεις τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑποβάλλουσι τὴν ἔκθεσίν των εἰς τὴν Γεν. Συνέλευσιν.

44. — Ἴσολογισμὸς καὶ ἀπογραφή ἀνωνύμων ἐταιρειῶν. Τὸ ἄρθρον 41 ὑποχρεοῖ πᾶσαν ἀνωνύμου ἐταιρείαν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου Ἀπογραφὴν, τὴν αὐτὴν δὲ ὑποχρέωσιν ἐπιβάλλει εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ἐταιρικῆς χρήσεως. Ἴσολογισμὸν ὑποχρεοῦται νὰ καταρτίσῃ ἡ ἀνών. ἐταιρεία κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας της καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ἐταιρικῆς χρήσεως.

Ἀπογραφή ὑπὸ οἰκονομικὴν καὶ νομικὴν ἔννοιαν εἶναι ἡ κατάστασις ἐν ἣ περιγράφονται καὶ ἐκτιμῶνται τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, ἦτοι κινητὰ, ἀκίνητα, ἀπαιτήσεις καὶ χρέη μιᾶς ἀνωνύμου ἐταιρείας εἰς τὸ τέλος ἐνὸς ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος.

Ἴσολογισμὸς δὲ ἡ μεθοδικὴ περίληψις τῆς Ἀπογραφῆς, ἦτοι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς κατάταξις τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν ἀξιῶν κεχωρισμένως κατὰ τρόπον ἐκφράζοντα τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς ἐταιρείας εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἐμπορικῆς χρήσεως καὶ τὸ προκύψαν κατὰ τὸ διάστημα αὐτῶν ἀποτέλεσμα Κέρδος ἢ Ζημία.

Ἀπογραφή καὶ **Ἴσολογισμὸς** εἶναι ἴσης σπουδαιότητος πράξεις, προηγεῖται δὲ ἡ Ἀπογραφή καὶ ἔπεται ὁ Ἴσολογισμός.

Εἶδη Ἴσολογισμοῦ. Τὰ εἶδη Ἴσολογισμοῦ εἶναι τὰ ἑξῆς :

Ἀρχικὸς Ἴσολογισμός. Οὗτος συντάσσεται κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας (ἄρθρ. 41 Ν. 2190).

Τακτικὸς Ἴσολογισμός. Τὸ ἄρθρ. 41 τοῦ Νόμου 2190 ἐπιβάλλει τὴν σύνταξιν, εἰς τὸ τέλος τῆς ἐταιρικῆς χρήσεως, Ἀπογραφῆς καὶ Ἴσολογισμοῦ. Τοῦτον καλοῦμεν τακτικὸν διότι συντάσσεται τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἅπαξ κατὰ τὴν ἐταιρικὴν χρήσιν.

Προσωρινὸς Ἴσολογισμός. Τὸ ἄρθρ. 46 τοῦ Ν. 2190 ἐπιτρέπει τὴν διανομὴν προσωρινοῦ μερίσματος ἢ προμερίσματος ἐπὶ τῇ βάσει λογιστικῆς καταστάσεως περὶ τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας δημοσιευομένης εἰς τινὰ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων καὶ ὑποβαλλομένων εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Τὰ οὕτω διανεμόμενα προμερίσματα δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶσι τὸ ἥμισυ τῶν κατὰ τὴν λογιστικὴν κατάστασιν καθαρῶν κερδῶν.

Ἐκτακτὸς Ἴσολογισμός. Ὁ Ἴσολογισμὸς οὗτος συντάσσεται εἰς οἴαν δὴποτε στιγμὴν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐταιρικῆς χρήσεως ἐν περιπτώσει ζημιῶν τῆς ἐταιρείας, ἐνεκεν τῶν ὁποίων τὸ καταβεβλημένον μετοχικὸν κεφάλαιον ἤθελε μειωθῆ κάτω τοῦ ἥμισους. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 19 τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑποχρεοῦται νὰ συγκαλέσῃ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν, ἵνα ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διαλύσεως τῆς ἐταιρείας. Τοιοῦτοι Ἴσολογισμοὶ δὲν εἶναι ὑποχρεωτικοὶ διὰ τὴν ἐταιρείαν.

Ίσολογισμὸς ἐκκαθαρίσεως. Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τῆς ἐταιρείας, ὀπωσδήποτε ἐπερχομένης, οἱ διοριζόμενοι ἐκκαθαρισταὶ ὑποχρεοῦνται ἅμα τῇ ἀναλήψει νὰ ἐνεργήσωσι Ἀπογραφὴν τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας καὶ νὰ δημοσιεύσωσι διὰ τοῦ τύπου Ἰσολογισμὸν, οὔτινος ἀντίτυπον ὑποβάλλουσι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Τὴν αὐτὴν ὑποχρέωσιν ὑπέχουσι οἱ ἐκκαθαρισταὶ καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐκκαθαρίσεως. Τὸν Ἰσολογισμὸν συντάσσει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, δεόν δὲ οὗτος νὰ εἶναι εἰλικρινῆς καὶ σαφῆς. Σαφῆς εἶναι ὁ Ἰσολογισμὸς ὅταν ἐκθέτῃ τὰς ἐνεργητικὰς καὶ παθητικὰς ἀξίας τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας κατὰ τρόπον ἀπλοῦν, μεθοδικὸν καὶ εὐληπτον, εἰλικρινῆς δὲ ἐφ' ὅσον ἐκτιμῶνται ταῦτα εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν ἀξίαν αὐτῶν.

Τέσσαρα εἶναι τὰ διακρινόμενα μέρη κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ Ἰσολογισμοῦ :

- 1) Τὸ ἐνεργητικόν.
- 2) Τὸ παθητικόν.
- 3) Τὸ κεφάλαιον καὶ
- 4) Τὰ ἀποτελέσματα.

Ἐνεργητικὸν εἶναι τὸ σύνολον ἀξιῶν καὶ ἀντικειμένων ἅτινα κατέχει ἡ ἐταιρεία, ὡς καὶ αἱ ἀπαιτήσεις κατὰ τρίτων. Τὸ Ἐνεργητικὸν διαιρεῖται εἰς Ἐνεργητικὸν ἀκίνητοποίητον καὶ Ἐνεργητικὸν κίνητοποιημένον. **Ἀκίνητοποίητον** εἶναι τὸ Ἐνεργητικὸν ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ ἀντικειμένων προοριζομένων παγίως διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐταιρικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ μὴ προοριζομένων διὰ μεταπώλησιν, π.χ. βιομηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις, ἐργαλεῖα, ἔπιπλα. **Κίνητοποιημένον** εἶναι τὸ Ἐνεργητικὸν ὅπερ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀξίας προοριζομένας πρὸς μεταπώλησιν, π.χ. τὰ ἐμπορεύματα, αἱ πρῶται ὕλαι, αἱ ἀπαιτήσεις, τὰ γραμμάτια, τὰ μετρητὰ, τὰ χρεώγραφα.

Ἐνεργητικὸν ἔχον ἀριθμητικὴν μόνον ἀξίαν εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ ἔχει εἰκονικὴν μόνον ἀξίαν, ἀποτελοῦν λογιστικὴν ἐκφρασιν, λ.χ. ἐξόδα ἰδρύσεως καὶ ὀργανώσεως.

45.— Ἐταιρικὴ χρῆσις. Ἐταιρικὴ χρῆσις εἶναι τὸ μεσολαβοῦν μεταξὺ δύο τακτικῶν Ἰσολογισμῶν χρονικὸν διάστημα τῶν ἐταιρικῶν ἐργασιῶν. Τὸ ἀρθρ. 42 τοῦ Νόμου 2190 ὥρισε τὸ μᾶξιμουμ τῆς χρονικῆς διαρκείας εἰς δώδεκα μῆνας. Ἐξαιρετικῶς προκειμένου περὶ τῆς πρώτης ἐταιρικῆς χρήσεως ἐπέτρεψε ὁ Νόμος νὰ ὀρίζηται μεγαλυτέρα τῶν 12 μηνῶν προθεσμία, ἀλλ' οὐχὶ πλέον τῶν 24 μηνῶν.

46.— Ἐκτίμησις τοῦ Ἐνεργητικοῦ. Αὕτη εἶναι ἐργασία πολὺ λεπτή καὶ σοβαρά, καθ' ὅσον ἐκ κακῆς τυχῶν ἐκτιμήσεως, εἴτε ἐκ δόλου ἢ πλάνης προερχομένης, δύνανται νὰ προέλθωσι μεγάλαι καταστροφαί. Ἐὰν ὑπερτιμηθῇ τὸ Ἐνεργητικὸν θὰ διανεμηθῶσι εἰκονικὰ μερίσματα καὶ θὰ ὑποστῶσι ζημίαν οἱ δανεισταί. Ἐὰν ὑποτιμηθῇ θὰ στερηθῶσιν οἱ κάτοχοι ἰδρυτικῶν τίτλων καὶ θὰ ζημιωθῇ τὸ Δημόσιον ἐν τῇ φορολογίᾳ. Ὁ Ν. 2190 ἤξιώσε ἐκτίμησιν τοῦ Ἐνεργητικοῦ ἀληθῆ, ἤτοι ἀνταποκρινομένην εἰς τὴν πράγματι πραγματικὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Ὁ Νομοθέτης τοῦ Νόμου 2190 ἤμο-

λούθησε ἐν τῇ ἐκτιμῇ τοῦ Ἐνεργητικοῦ φαινομενικῶς μὲν τὸ σύστημα τῆς τρεχούσης ἀξίας κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ Ἴσολογισμοῦ, πραγματικῶς δὲ τὸ σύστημα τῆς χαμηλοτέρας τιμῆς.

47.— Σύστημα ἐκτιμῆσεως. Αἱ ἀξίαι τοῦ κινητοποιουμένου Ἐνεργητικοῦ ἀναγράφονται εἰς τὴν τιμὴν τῆς ἀποκτήσεως ἢ κατασκευῆς ἔστω καὶ ἂν ἡ τρέχουσα τιμὴ αὐτῶν εἶναι ἀνωτέρα, εἰς περίπτωσιν ὅμως καθ' ἣν ἡ τρέχουσα τιμὴ εἶναι κατωτέρα τοῦ κόστους αὐτῶν ἐκτιμῶνται μὲ τὴν χαμηλοτέραν τιμὴν.

Ἐκτίμησις ἀκίνητοις ἀξιών. Κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 43 § 2 αἱ ἀκίνητοι ἀξίαι, ἦτοι τὰ ἀκίνητα, αἱ οἰκοδομαί, τὰ μηχανήματα, πλοῖα καὶ λοιπὰ μὴ προοριζόμενα διὰ μεταπώλησιν ἀλλὰ παγίως διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, δὲν δύνανται ν' ἀναγράφονται εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῆς ἀποκτήσεως ἢ τῆς κατασκευῆς, ἠδὲν ἡ ἀνωτέρα κατὰ τὰς δαπάνας βελτιώσεως καὶ μειωμένην κατὰ τὸ ποσὸν τῶν ἀποσβέσεων.

48.— Ἀποσβέσεις. Βάσις διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἀκίνητοις ἀξιών λαμβάνεται ἡ τιμὴ τῆς ἀποκτήσεως ἢ κατασκευῆς αὐτῶν. Τὰ πράγματα ὅμως ὡς καὶ οἱ ἄνθρωποι γηράσκουσι καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκάστης χρήσεως χάνουσι ἐν ποσοστὸν τῆς ἀξίας των. Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνεργείας περιοδικῶν ἀποσβέσεων πρὸς διαφύλαξιν τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου. Ἡ Ἀποσβέσις εἶναι ποσὸν λαμβανόμενον ἐκ τῶν μικτῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς τῶν ἀξιών τούτων λόγῳ φθορᾶς ἢ ἀναλώσεως αὐτῶν. Διαφέρει αὕτη τῶν Ἀποθεματικῶν, διότι ταῦτα μὲν προσαυξάνουσι τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον, ἐνῶ ἐκεῖνα σκοποῦσι τὴν διατήρησιν τῆς ἀκεραιότητος αὐτοῦ, ἐπὶ πλέον αἱ Ἀποσβέσεις ἐνεργοῦνται ὑποχρεωτικῶς, ἐνῶ τὰ Ἀποθεματικά, πλὴν τοῦ τακτικοῦ, σχηματίζονται προαιρετικῶς. Τὰ Ἀποθεματικά λαμβάνονται ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν, ἐνῶ αἱ Ἀποσβέσεις ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων, θεωρούμεναι θάρη τῆς ἐπιχειρήσεως.

49.— Ἐξοδα ἰδρύσεως καὶ ὀργανώσεως. Ταῦτα εἶναι τὰ ἔξοδα πρώτης ἐγκαταστάσεως, τὰ ὅποια ἐγένοντο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιχειρήσεως. Θεωροῦνται δὲ ὡς τοιαῦτα τὰ ἔξοδα μελετῶν τὰ καταβληθέντα εἰς τὸ προσωπικὸν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιχειρήσεως, τὰ ἔξοδα δικηγόρων, διαφημίσεως, αἱ δαπάναι δι' ἐρεῦνας εἰς μεταλλευτικὰς ἐπιχειρήσεις. Αἱ Ἀποσβέσεις ἐπὶ τῶν ἐξόδων τούτων δέον νὰ συντελῶνται τὸ πολὺ ἐντὸς δέκα συνεχῶν χρήσεων ὡς ὀρίζει ὁ Νόμος. Αἱ Ἀποσβέσεις αὗται πρέπει νὰ εἶναι ἴσαι καὶ ἐπιβάλλονται ὑποχρεωτικῶς ἐν πάσῃ περιπτώσει.

50.— Διπλώματα εὐρεσιτεχνίας καὶ βιομηχανικὰ μυστικά. Ταῦτα ἀναγράφονται καὶ ἐκτιμῶνται ἐν τῇ Ἐνεργητικῇ ἀναλόγῳ τῆς σοβαρότητος καὶ τῆς ἀποδόσεως ἣν δύνανται νὰ ἔχῃ ἢ ἐκμετάλλευσίς. Ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος τῶν δικαιωμάτων εἶναι δέκα πέντε ἔτη. Τὰ βιομηχανικὰ μυστικά ἀποσβέννυνται ἐντὸς τοῦ χρόνου καθ' ὃν προβλέπεται ὅτι θὰ διαρκέσῃ ἡ χρησιμοποίησις των.

51.— Ἐμπορεύσιμα περιουσιακὰ στοιχεῖα. Τὰ ἐμπορεύσιμα περιουσιακὰ στοιχεῖα τὰ εὐρισκόμενα κατὰ τὴν Ἀπογραφὴν ἀποτιμῶνται

σιμοποιείται μόνον διὰ κάλυψιν ζημιῶν. Δὲν δύναται νὰ διανεμηθῆ οὔτε νὰ κεφαλαιοποιηθῆ οὔτε νὰ χρησιμοποιηθῆ δι' ἐξαγορὰν μετοχῶν.

Ἑκτακτα Ἀποθεματικά. Ἐκτὸς τοῦ τακτικοῦ ἢ νομίμου Ἀποθεματικοῦ αἱ συνετῶς διοικούμεναι ἑταιρεῖαι σχηματίζουσι καὶ ἄλλα Ἀποθεματικά ἐκ τῶν κερδῶν, λεγόμενα ἑκτακτα. Τῶν ἐκτάκτων Ἀποθεματικῶν διακρίνομεν δύο εἶδη. Τὸ προβλεπόμενον διὰ τοῦ Καταστατικοῦ καθ' ὄρισμένον ποσοστὸν, καὶ τὸ δεύτερον δυνάμει ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπει τὸ Καταστατικόν, διότι τὰ ἑταιρικά κέρδη διατίθενται ὑποχρεωτικῶς διὰ τοῦ Καταστατικοῦ.

Κεκρυμμένα Ἀποθεματικά. Τοιαῦτα δημιουργοῦνται κατὰ διαφόρους τρόπους. Δύναται νὰ δημιουργηθῆ εἰκονικὸς πιστωτικὸς λογ/σμός, ὅστις βραδύτερον διατίθεται κατ' ἀρέσκειαν. Ὑποτιμῶσι τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἐνεργητικοῦ. Τὰ κεκρυμμένα ταῦτα Ἀποθεματικά δυνατὸν νὰ σχηματίζωνται ἐξ ἀγαθῆς προθέσεως ἢ ἐκ δόλου. Οὔτε ὁ νόμος 2190 οὔτε ὁ φορολογικὸς νόμος 1640 ἐπιτρέπουσι τὸν σχηματισμὸν τοιούτων Ἀποθεματικῶν, καθ' ὅσον τὸ Ἐνεργητικὸν τῆς ἑταιρικῆς περιουσίας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκτιμηθῆ εἰς τιμὴν κατωτέραν τῆς πραγματικῆς, κατὰ δὲ τοὺς φορολογικοὺς νόμους θεωροῦνται ταῦτα ἀπόκρυφισ κερδῶν.

56.— Ὁφειλαὶ ἐν γένει. Αἱ πάσης φύσεως ὀφειλαὶ τῆς ἑταιρείας, ἢτοι οἱ ἐν γένει πιστωτικοὶ λογ/σμοὶ συνιστάμενοι εἰς γραμμάτια πληρωτέα καὶ συναλλαγματικὰς, ἀναγράφονται εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν αὐτῶν.

Δάνεια δι' ὁμολογιῶν. Ὅταν ἡ ἑταιρικὴ περιουσία δὲν ἐπαρκεῖ ν' ἀντιμετώπισῃ ζημίας ἢ ἐπέκτασιν τῆς ἑταιρικῆς ἐπιχειρήσεως προσφεύγει εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου ἢ εἰς τὸν δανεισμὸν.

Ὁ δανεισμὸς ἐπιτυγχάνεται ὡς ἀκολούθως :

Α) Ἡ συνάπτει κοινὸν δάνειον, δεχομένη συναλλαγματικὰς καὶ ἐκδίδουσα γραμμάτια,

Γ) Ἡ συνάπτει ὁμολογιακὸν δάνειον.

Ὁμολογία εἶναι τίτλος διαπραγματεύσιμος, προερχόμενος ἐκ μακροπροθέσμου δανείου, συναπτομένου συνήθως διὰ προσκλήσεως τοῦ κοινῶ καὶ παρέχων εἰς τὸν ὁμολογιούχον δικαίωμα ἀναλήψεως ἑτησίου τόκου ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένου καὶ εἰσπραττομένου κατὰ τριμηνίαν, ἑξαμηνίαν ἢ ἑτησίως. Ἡ ὁμολογία διαφέρει τῆς μετοχῆς κατὰ τὰ ἑξῆς σημεῖα :

Ἡ μετοχὴ παριστᾷ ποσοστὸν τοῦ ἑταιρικοῦ κεφαλαίου, ἐνῶ ἡ ὁμολογία ἀπαίτησιν κατὰ τῆς Ἑταιρείας. Ὁ μέτοχος εὐθύνεται διὰ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἑταιρείας μέχρι τοῦ ποσοῦ τῆς μετοχῆς του, ἐνῶ ὁ ὁμολογιούχος δὲν φέρει τὸν κίνδυνον τοῦ ἀδήλου τῆς ἐπιχειρήσεως.

Αἱ μετοχαὶ ἐκδίδονται μόνον ὑπὸ κεφαλαιουχικῆς ἑταιρείας (ἀνωνύμου ἢ κατὰ μετοχὰς ἑτερορρυθμίου), ἐνῶ ὁμολογίας ἐκδίδουν ἐκτὸς τῶν κεφαλαιουχικῶν ἑταιρειῶν τὸ Κράτος, οἱ Δῆμοι, αἱ Κοινότητες καὶ ἄλλα πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου. Ἡ ἡμετέρα Νομοθεσία δὲν ἐπιτρέπει τὴν

ἔκδοσιν ὁμολογιακοῦ δανείου ὑπὸ προσωπικῶν ἑταιρειῶν ἢ φυσικῶν προσώπων.

Ὅμολογίαι μετ' ἀμοιβῆς ἢ δώρου ἐκδίδονται εἰς ἣν περίπτωσιν ἡ ἑταιρεία δανείζεται κάτω τοῦ ἀρτίου. Σπανιωτάτη εἶναι ἡ ἔκδοσις ὑπὲρ τὸ ἄρτιον.

Ἐξόφλησις τοῦ ὁμολογιακοῦ δανείου. Τὸ ὁμολογιακὸν δάνειον δὲν ἐξοφλεῖται ὀλοσχερῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν, ἦτοι τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως αὐτοῦ ἀλλὰ τμηματικῶς.

Χαρτοσήμανσις πράξεως ὁμολογιακοῦ δανείου. Αἱ πράξεις ἄνων. ἑταιρειῶν περὶ ἐκδόσεως δανείων δι' ὁμολογιῶν ὑπόκεινται εἰς τέλη χαρτοσήμου τῆς ἐμπορικῆς κλίμακος, αἱ δὲ ἐκδιδόμεναι ὁμολογίαι ὡς καὶ οἱ ὀριστικοὶ τίτλοι οἰουδήποτε εἴδους μετοχῶν ὑπόκεινται εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀστικῆς κλίμακος, ὁσάκις δὲ πλείονες μετοχαὶ ἢ ὁμολογίαι συγχωνεύονται εἰς ἓνα τίτλον τὸ τέλος χαρτοσήμου ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τοῦ ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου τοῦ τίτλου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου.

Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ (ΚΙΝΗΤΑΙ ΑΞΙΑΙ)

57. — Μετὰ τὴν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἀνάπτυξιν τῆς ἐννοίας τῆς ἑταιρείας, τῆς ἱστορικῆς ἐξελίξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας καὶ τῆς ἐρμηνείας τῶν σπουδαιοτέρων διατάξεων τοῦ Νόμου 2190 θάσει τῶν ὁποίων λειτουργεῖ καὶ κινεῖται ἡ ἄνων. ἑταιρεία, εἰσερχόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἰσχυροσῶν διατάξεων ἐπὶ τῆς φορολογίας κινητῶν ἀξιῶν ἰδιαιτέρως ἐπὶ μιᾷ ἐκάστης τῶν τριῶν κλάσεων.

58. — *Κλάσις Α'.* Ὁ κατὰ τὴν α' κλάσιν τῆς Γ' κατηγορίας φόρος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν μερισμάτων τῶν πάσης φύσεως μετοχῶν καὶ ἰδρυτικῶν τίτλων τῶν ἐκδιδομένων ὑπὸ ἡμεδαπῶν ἄνων. ἑταιρειῶν, ὡς καὶ ἐξ ὁμολογιῶν καὶ χρεωγράφων ἐν γένει τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἢ ἡμεδαπῶν νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἢ ἡμεδαπῶν πάσης φύσεως ἑταιρειῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβούλων καὶ τῶν ἐκτὸς μισθοῦ ἀμοιβῶν καὶ ποσοστῶν τῶν Διεθυντῶν καὶ διαχειριστῶν τῶν ἄνων. ἑταιρειῶν.

59. — *Ἐννοια μερίσματος.* Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 2190 *μέρισμα* καλεῖται τὸ ἐκ τῶν ἐτησίων κερδῶν τῆς ἡμεδαπῆς ἄνων. ἑταιρείας διδόμενον ὡς εἰσόδημα εἰς ἐκάστην μετοχὴν κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων.

Ἀπὸ φορολογικῆς πλευρᾶς ἡ ἔννοια τοῦ μερίσματος ὡς διεμορφώθη αὕτη ὑπὸ τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων εἶναι πᾶσα ὠφέλεια ἣν ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ κτᾶται ὁ μέτοχος ὑφ' οἰονδήποτε τύπον, μηδαμῶς σκοπομένου ἂν τὸ διανεμηθὲν μέρισμα ἔχει διὰ τὴν διανέμουσαν ἑταιρείαν τὴν μορφήν κέρδους.

Καθαρὸν μέρισμα καλεῖται τὸ προκῦπτον ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἀφαί-

ρσιν παντὸς τέλους ἢ φόρου βαρύνοντος τὸ μέροςμα ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου 1640 ἐπιβαλλομένου.

Ἐποκείμενον τοῦ φόρου ἐν τῇ α' κλάσει τῆς Γ' Κατηγορίας εἶναι ὁ κομιστὴς τοῦ τίτλου. Γεννᾶται δὲ ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ ἅμα τῇ διανομῇ. Ἡ διανομὴ εἶναι γενεσιουργὸς αἰτία τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς. Προϋποθέσεις τῆς διανομῆς εἶναι ἡ σύνταξις τοῦ Ἴσολογισμοῦ τῆς Ἐταιρείας καὶ ἡ ἔγκρισις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως. Ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἴσολογισμοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ κομιστοῦ τοῦ τίτλου λογίζεται κεκτημένον καὶ τὸ ἐγκριθὲν ποσὸν ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως διὰ διανομὴν δὲν ἀποτελεῖ περιουσίαν τῆς ἑταιρείας ἀλλὰ περιουσίαν τῶν μετόχων, ἣτις καὶ κατάσχετα. Ἡ ἀπόφασις ἡ ἐγκρίνουσα τὸν Ἴσολογισμόν καθορίζει τὸ κατὰ μετοχὴν μέροςμα καὶ τὴν ἡμερομηνίαν ἐνάρξεως τῆς ἐξαργυρώσεως.

60. — Μορφὴ ὕφ' ἣν συντελεῖται ἡ διανομὴ. Οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς φορολογίας τοῦ μερίσματος ὁ τρόπος καὶ ἡ μορφὴ ὕφ' ἣν συντελεῖται ἡ διανομὴ τῶν μερισμάτων. Ἐφίσταται πράγματι διανομὴ εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἑταιρεία φέρει εἰς πίστωσιν λ/σμοῦ τινος τὰ μερίσματα ἢ ὅταν χρησιμοποιοῖ τὰ κέρδη τῆς πρὸς ἐλευθέρωσιν τῶν μετοχῶν ἢ ὅταν ἡ ἑταιρεία ἀναλαμβάνει εἰς θάρος τῆς τὸν φόρον τοῦ μερίσματος παραιτουμένη τοῦ δικαιώματος τῆς παρακρατήσεως.

61. — Διανομὴ προμερίσματος. Ὁ Νόμος 2190 ἐν ἀρθρ. 46 ἐπιτρέπει τὴν διανομὴν προσωρινῶν μερισμάτων ἢ προμερίσματος βάσει λογιστικῆς καταστάσεως περὶ τῆς ἑταιρικῆς περιουσίας, ἣτις ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν προσωρινὸν Ἴσολογισμόν. Τὰ προμερίσματα ταῦτα φορολογοῦνται βάσει τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὸν χρόνον τῆς διανομῆς συντελεστοῦ φόρου τῆς α' κλάσεως. Ἐὰν δὲ ἀπὸ τῆς διανομῆς τοῦ προμερίσματος μέχρι τῆς διανομῆς τοῦ συμπληρωματικοῦ μερίσματος ἐπέλθῃ ἀλλαγὴ τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν μόνον τὸ συμπληρωματικῶς καταβαλλόμενον θὰ φορολογηθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων συντελεστῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ προμερίσμα ὅπερ νομίμως ἐφορολογήθη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς διανομῆς ἰσχυσάντων φορολογικῶν συντελεστῶν. Τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου πρὸς φορολογίαν τοῦ μερίσματος οὐδόλως ἐπηρεάζεται λόγῳ μεταγενεστέρως πράξεως τῆς Γεν. Συνελεύσεως κηρυττούσης ἄκυρον τὴν προτέραν γενομένην διανομὴν. Τοιαύτη περίπτωσις παρουσιάζεται ἐν τῇ πράξει ὅταν διαπιστοῦται ὅτι ἔλαβε χώραν διανομὴ εἰκονικοῦ μερίσματος. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ φόρος ὀρθῶς καὶ νομίμως ζητεῖται ἐφ' ὅσον ἔλαβε χώραν διανομὴ, ὁ δὲ τυχὸν καταβληθεὶς δὲν ἐπιστρέφεται (Συμβουλίου Ἐπικρατείας 361]1933).

62. — Διανομὴ Ἀποθεματικῶν ὑπὸ μορφὴν μετοχῶν. Ἡ συνήθης μορφὴ φορολογίας α' κλάσεως εἶναι ἡ φορολογία μερίσματος διανεμομένου ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἑταιρείας εἰς χρῆμα. Ἐκτὸς δὲ τῆς συνήθους ταύτης μορφῆς ὑφίστανται καὶ ἄλλης φύσεως διανομαὶ μερίσματος συνιστάμεναι οὐχὶ εἰς χρῆμα ἀλλ' εἰς εἶδος, ἣτοι ἡ ἑταιρεία δὲν προβαίνει εἰς διανομὴν μερίσματος ἐκ τῶν Ἀποθεματικῶν ἀλλὰ μεταφέρει ὠρισμέ-

νον ποσόν ἐκ τοῦ λογ/σμοῦ τῶν Ἀποθεματικῶν εἰς τὸν Λογ/σμὸν Κεφαλαίου, ὅπερ ἀντιστοίχως αὐξάνει κατὰ τὸ οὕτω μεταφερθὲν ποσόν. Πρὸς παράστασιν δὲ τῆς τοιαύτης αὐξήσεως τοῦ κεφαλαίου ἐκδίδει νέας μετοχάς, ἃς διανέμει εἰς τοὺς μετόχους του ἄνευ ἀνταλλάγματος καὶ ἀναλόγως τῶν παρ' αὐτῶν κατεχομένων μετοχῶν.

Γεννᾶται τὸ ζήτημα ἐὰν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας τῆς ἐταιρείας, δι' ἧς τὰ Ἀποθεματικά διανέμονται εἰς τοὺς μετόχους ὑπὸ μορφήν μετοχῶν, ὑφίσταται ὑποχρέωσις τῆς ἐταιρείας πρὸς παρακράτησιν τοῦ φόρου. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου στασιάζονται αἱ γνώμαι τῶν συγγραφέων.

Οἱ μὲν ὑποστηρίζουσιν ὅτι δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει φορολογία, καθ' ὅσον ὁ μέτοχος οὐδόλως καθίσταται πλουσιώτερος λαμβάνων τὰς νέας μετοχάς, διότι ἡ ἀξίωσις τοῦ μετόχου καὶ μετὰ τὴν λήψιν τῶν νέων μετοχῶν εἶναι ἡ αὐτή, δοθέντος ὅτι ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα μετοχὴ δὲν ἀξίζουν περισσότερον τῆς παλαιᾶς μετοχῆς. Ἀντιθέτως ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι συντρέχει περίπτωσις φορολογίας, καθ' ὅσον ἡ ἐνεργεία αὕτη, δι' ἧς τὰ Ἀποθεματικά διανέμονται μεταξὺ τῶν μετόχων ὑπὸ τύπον νέων μετοχῶν, ἀναλύεται εἰς δύο πράξεις: α) τὴν ἀπόκτησιν παρὰ τῶν μετόχων ποσοῦ τινος προαφαιρουμένου ἐκ τῶν Ἀποθεματικῶν καὶ β) ἐπανακαταβολὴν τούτου ὑπὸ τύπον συμπληρωματικῆς εἰσφορᾶς τῶν μετόχων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν διὰ τῆς πρώτης πράξεως ἐπέρχεται μεταβίβασις ποσοῦ τινος ἐκ τῆς περιουσίας τῆς ἐταιρείας εἰς τὸ ἀτομικὸν Ἐνεργητικὸν τοῦ ἐταίρου, ἡ πράξις αὕτη συνιστᾷ διανομήν, ἣτις διανομὴ εἶναι γενεσιουργὸς αἰτία τῆς φορολογίας. Ἡ διαφωνία αὕτη ἐλύθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Α.Ν. 332/1936, ὅπερ ἐρμηνεύσαν ἀσθεντικῶς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ Φ.Κ.Π. ἀποφαίνεται ὅτι ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ Κώδικος εἶναι ὅτι εἰς φόρον ὑπόκεινται καὶ τὰ ὀπωσδήποτε καὶ ὀποτεδήποτε διανεμόμενα ἢ κεφαλαιοποιούμενα μερίσματα καὶ Ἀποθεματικά, εἴτε ἡ διανομὴ αὐτῶν γίνεται εἰς χρῆμα εἴτε εἰς ἀκίνητα εἴτε εἰς κινητὰ ἢ ἄλλας ἀξίας.

Ὅταν μεταφέρεται Ἀποθεματικὸν εἰς κεφάλαιον καὶ αὐξάνεται ἡ ὀνομαστικὴ ἀξία τῆς μετοχῆς, ὁ μέτοχος πραγματοποιεῖ κέρδος ὑποκείμενον εἰς φορολογίαν, διότι ἡ μεταφορὰ ἀποθεματικῶν πρὸς αὐξήσιν τοῦ κεφαλαίου τῆς ἐταιρείας καὶ ἀντίστοιχον αὐξήσιν τῆς ὀνομαστικῆς ἀξίας τῶν μετοχῶν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς μετόχους νὰ πραγματοποιήσωσι εἰσφορὰν ἄνευ προσωπικῆς ἐπιβαρύνσεως.

Δημιουργεῖται ὡσαύτως περίπτωσις φορολογίας Γ' Κατηγορίας α' κλάσεως εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ἐταιρεία χρησιμοποιεῖ μέρος τῶν Ἀποθεματικῶν πρὸς ἀπόσβεσιν Παθητικοῦ βαρύνοντος τὰς εἰσφορὰς τῶν μετόχων, ἢ ὅταν τὸ νομικὸν πρόσωπον παραιτούμενον τοῦ δικαίωματος τῆς παρακρατήσεως τοῦ φόρου κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ μερίσματος καταβάλλει τοῦτο τὸν φόρον ἐκ τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας. Εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις ὑφίσταται ἔμμεσος διανομὴ κερδῶν καὶ συνεπῶς συντρέχει περίπτωσις φορολογίας.

63.—*Ἀπόσβεσις μετοχῶν.* Ποσά διατιθέμενα ὑπὸ ἄνων. ἐταιρειῶν πρὸς ἐξαγορὰν ἰδίων μετοχῶν διὰ κληρώσεως ἐπὶ σκοπῇ ἀποσβέσεως κληρουμένων μετοχῶν, σὺν τῇ παροχῇ εἰς τοὺς μετόχους τούτων μετοχῶν ἐπικαρπίας, ἀνεξαρτήτως ἂν τὰ διατεθέντα ποσά προέρχονται ἐκ καθαρῶν κερδῶν τῆς ἐταιρείας εἴτε ἐξ Ἀποθεματικῶν, δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν συμφώνως τῇ § 2 τοῦ ἄρθρ. 9 τοῦ Α.Ν. 332/36, ὀριζούσῃ ὅτι ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τῆς ἐταιρείας ἰδίων μετοχῶν ἐπὶ σκοπῇ ἀποσβέσεως ἢ μειώσεως τοῦ κεφαλαίου αὐτῆς ὑπόκειται εἰς φορολογίαν ὅταν πραγματοποιεῖται εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῆς ὀνομαστικῆς αὐτῶν ἀξίας. Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται, κατὰ τὸ ἐξ ἀντιδιαστολῆς ἐπιχείρημα, ὅτι ὅταν ἡ ἀπόκτησις ἰδίων μετοχῶν πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποσβέσεως τοῦ κεφαλαίου πραγματοποιεῖται εἰς τιμὴν ἴσην πρὸς τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν τῶν ἀποσβενομένων μετοχῶν, τὸ πρὸς τοῦτο διατιθέμενον ποσόν, εἴτε ἐκ τῶν Ἀποθεματικῶν εἴτε ἐκ τῶν ἐτησίων κερδῶν ἀντλεῖται, δὲν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν.

Μὲ τὴν ἀνωτέρω λύσιν συνεφώνησαν καὶ τὰ ἀνώτερα Δικαστήρια (Ἄπ. Ἑλ. Συνεδρίου 1666/940 καὶ 1031/1940 Συμβ. Ἐπικρατείας).

64.—*Κέρδος ἐκδόσεως.* Ἀποθεματικὰ ἄνων. ἐταιρειῶν, ἐσχηματισμένα ἐξ ὑπὲρ τὸ ἄρτιον ἐκδόσεως μετοχῶν, κεφαλαιοποιούμενα μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Α.Ν. 332/1936 δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον μερίσματος, καθ' ὅσον κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς § 5 τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ Α.Ν. 332 τὰ Ἀποθεματικὰ τὰ σχηματισθέντα ἐκ καταβολῆς τῶν μετόχων κατὰ τὴν ὑπὲρ τὸ ἄρτιον ἐκδοσὶν μετοχῶν ἐπαυξάνουσι τὸ κεφάλαιον τῆς ἐταιρείας καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διανομὴ αὐτῶν ὑφισταμένης τῆς ἐταιρείας.

65.—*Φορολογία εἰσοδημάτων ἐξ ἰδρυτικῶν τίτλων.* Ὅπως οἱ κάτοχοι μετοχῶν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν διὰ πᾶν ποσὸν καὶ ἀξίαν περιεχομένην εἰς αὐτοὺς ἐκ τῆς περιουσίας τῆς ἐταιρείας, οὕτω καὶ οἱ κάτοχοι ἰδρυτικῶν τίτλων ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν διὰ πᾶν ποσὸν ὅπερ ὡς προῖόν τῶν τίτλων καταβάλλεται εἰς αὐτοὺς εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς προελεύσεως τῶν διανεμομένων.

66.—*Ἐξαγορὰ ἰδρυτικῶν τίτλων.* Διὰ τοῦ ἄρθρ. 15 τοῦ Νόμου 2190 χορηγεῖται τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἀνώνυμον ἐταιρείαν τὴν ἐκδοῦσαν τοὺς ἰδρυτικοὺς τίτλους ὅπως ἐξαγοράσῃ τούτους μετὰ παρέλευσιν 10ετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως εἴτε ἐκ σχηματισθέντος εἰδικοῦ Ἀποθεματικοῦ εἴτε ἐκ τοῦ ἐκτάκτου Ἀποθεματικοῦ εἴτε ἐκ συνάψεως δανείων. Τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν ἄνων. ἐταιρειῶν ποσά δι' ἐξαγορὰν ἰδρυτικῶν τίτλων ἀποτελοῦσι προκαταβολὴν κέρδους, φορολογούμενα κατὰ τὴν κλάσιν α' τῆς Γ' κατηγορίας, μὴ ἐξεταζομένης τῆς προελεύσεως τῶν πρὸς ἐξαγορὰν τῶν ἰδρυτικῶν τίτλων διατεθέντων ποσῶν, καθ' ὅσον ὁ Νόμος ἀποβλέπει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κομιστοῦ τοῦ τίτλου καὶ οὐχὶ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς ἐταιρείας.

67.—*Εἰσοδήματα ἐξ ὁμολογιῶν.* Εἰς τὴν α' κλάσιν φορολογοῦνται ὡσαύτως καὶ οἱ τόκοι ἐξ ὁμολογιῶν ἡμεδαπῶν ἐταιρειῶν καὶ χρεω-

γράφων ἐν γένει τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἢ ἡμεδαπῶν νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου. Ὡς καὶ ἐπὶ τῶν μερισμάτων ἐκ μετοχῶν οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τόκων ἐξ ὁμολογιῶν γενεσιουργὸς αἰτία τῆς φορολογίας εἶναι ἢ διανομή, ἐν ἐλλείψει δὲ διανομῆς δὲν γεννᾶται τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου καὶ ἂν οἱ τόκοι κατέστησαν ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοί. Ἡ διανομή τῶν εισοδημάτων ἐξ ὁμολογιῶν μὴ προϋποθέτουσα σύνταξιν καὶ ἔγκρισιν Ἰσολογισμοῦ τεκμαίρεται καὶ ἐξ οἰασδῆποτε πράξεως ἐχούσης ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μεταβίβασιν τῶν τόκων ἐκ τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας εἰς τὴν τοῦ ὁμολογιούχου. Οἱ εἰς τοὺς ὁμολογιούχους διδόμενοι τόκοι ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν οὐχὶ μόνον ὅταν δίδωνται εἰς χρῆμα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀξίας δεκτικὰς χρηματικῆς ἐκτιμήσεως. Οἱ τόκοι τῶν ἐξαγοραζομένων ὑπὸ τῆς ἐταιρείας ὁμολογιῶν δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν, διότι διὰ τῆς ἐξαγορᾶς τῶν ὁμολογιῶν δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἄσκησις δικαιωμάτων, καθ' ὅσον ἐπέρχεται ἀδράνεια τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς ἐνεκεν τῆς συμπτώσεως ἐν τῇ αὐτῇ προσώπῳ τῆς ἰδιότητος δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου.

Προκειμένου περὶ ὁμολογιῶν ἀγορασθεισῶν εἰς τιμὴν κατωτέραν τῆς τιμῆς ἐκδόσεως ὑπόκειται εἰς φορολογίαν τὸ κέρδος πληρωμῆς, ἦτοι ἡ διαφορὰ τῆς τιμῆς τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τὴν τιμὴν τῆς ἐξοφλήσεως.

68.— Ἀμοιβαὶ Διοικητικῶν Συμβούλων. Αἱ ἀμοιβαὶ καὶ τὰ ποσοστὰ τῶν Διευθυντῶν καὶ Διαχειριστῶν τῶν ἄνων. ἐταιρειῶν ὑπόκεινται κατ' ἀρχὴν εἰς τὴν Γ' Κατηγορίαν α' κλάσιν. Αἱ ἀμοιβαὶ αὗται ὑπόκεινται εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν α' κλάσιν μόνον ἂν δίδωνται εἰς αὐτοὺς δι' ἐκτέλεσιν καθηκόντων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβούλου. Ἐὰν ὁμοῦ αἱ ἀμοιβαὶ χορηγοῦνται καὶ δι' ἄλλας ὑπηρεσίας ἐξερχομένης τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὡς διοικητικῶν συμβούλων πρόκειται περὶ ἐκμισθώσεως ὑπηρεσιῶν καὶ τότε αἱ ἀμοιβαὶ αὗται ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

69.— Φορολογία κερδῶν προκυπτόντων κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς Ἑταιρείας. Διαλυομένης τῆς ἐταιρείας εἴτε λόγῳ λήξεως τοῦ χρόνου δι' ὃν συνεστήθη, εἴτε διότι ἐξεπληρώθη ὁ σκοπός, οἱ μέτοχοι προβαίνουν εἰς τὴν διανομὴν τοῦ Ἐνεργητικοῦ. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁμοῦ τοῦτο προηγούνται συνήθως προκαταρκτικαὶ ἐνέργειαι συνιστάμεναι εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν τῆς ἐταιρείας, τὴν εἰσπραξίν τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τὴν ρευστοποίησιν τοῦ Ἐνεργητικοῦ. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ ἐταιρεία τελεῖ ὑπὸ ἐκκαθάρισιν.

Ἡ ἐκκαθάρισις προηγεῖται τῆς διανομῆς. Κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐκκαθαρίσεως τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς ἐταιρείας ὑφίσταται πλάσματι νόμου καὶ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκκαθαρίσεως.

Τὰ κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐκκαθαρίσεως διανεμόμενα κέρδη ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν.

Τὸ μετὰ τὴν ρευστοποίησιν τοῦ Ἐνεργητικοῦ καὶ ἀφαίρεσιν τῶν χρεῶν διανεμόμενον εἰς τοὺς μετόχους ποσὸν ἀνώτερον τῆς ἀξίας τῶν μετοχῶν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν δυνάμει τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρ. 14. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἀποτελεῖ τὸ κέρδος τῆς ἐκκαθαρίσεως. Τὸ κέρδος τοῦτο

τῆς ἐκκαθαρίσεως φορολογεῖται ἀνεξαρτήτως ἂν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς δράσεως τῆς ἐταιρείας, ἢ ἂν εἶναι ὑπερτίμησις τῶν εἰσνεχθέντων ἀντικειμένων ἢ ἀποτέλεσμα ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῆς δράσεως τῆς ἐταιρείας. Ὅταν ὁμως ἡ ἐταιρεία μειοῖ τὸ ἀρχικόν τῆς κεφάλαιον ὁ φόρος εἶναι ἀπαιτητὸς ἐπὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ μειωμένου κεφαλαίου καὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἐκκαθαρίσεως.

Ὅταν αἱ μετοχαὶ τῆς ἐταιρείας συγκεντρωθῶσι εἰς χεῖρας ἑνός, τότε συντρέχει περίπτωσις διαλύσεως τῆς ἐταιρείας, πλὴν ὁμως ἡ διάλυσις αὕτη δὲν ἐπέρχεται ἴρσο ἵμε, ἀλλ' ἀπαιτοῦνται αἱ διατυπώσεις τοῦ νόμου 2190 διὰ τὴν διάλυσιν, ἣτοι ἀπαιτεῖται νὰ συγκληθῇ Γενικὴ Συνέλευσις, νὰ τεθῇ ὑπὸ ἐκκαθάρισιν καὶ νὰ γίνῃ ὑπὸ τῶν ἐκκαθαριστῶν ἡ ρευστοποίησις τοῦ Ἐνεργητικοῦ καὶ ἡ μεταβίβασις αὐτοῦ εἰς τὸν μοναδικὸν μέτοχον.

70. — Κέρδη ἐκ συγχωνεύσεως δύο ἀνωνύμων ἐταιρειῶν. Συγχώνευσις ἀνωνύμων ἐταιρειῶν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ δύο τρόπους. Κατὰ τὸν ἕνα τρόπον συγχώνευσις ἐπέρχεται διὰ τῆς ἐνώσεως δύο ἢ πλείονων ἐταιρειῶν εἰς μίαν νέαν ἐταιρείαν, ἀνταλλάσσουσιν τὰς μετοχὰς τούτων διὰ μετοχῶν τὰς ὁποίας ἐκδίδει ἡ νέα ἐταιρεία.

Κατὰ τὸν ἕτερον τρόπον ἡ μία τῶν ἐταιρειῶν διαλυομένη ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῆς ἄλλης, διατηρούσης τὴν νομικὴν αὐτῆς προσωπικότητα. Ἡ ἀπορροφῶσα ἐταιρεία ἀνταλλάσσει τὰς μετοχὰς τῆς ἀπορροφωμένης δι' ἰδίων μετοχῶν ἃς ἐκδίδει δι' ἀντιστοίχου αὐξήσεως τοῦ κεφαλαίου τῆς. Δυνάμει τοῦ νόμου 5261 καὶ τοῦ ἐκδοθέντος ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1932 ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος ἐν περιπτώσει συγχωνεύσεως ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, εἴτε διὰ συστάσεως νέας ἐταιρείας εἴτε διὰ συγχωνεύσεως μιᾶς ἢ πλείονων ὑπὸ ἄλλης εἴτε δι' ἐξαγορᾶς μιᾶς ἢ πλείονων ὑπὸ ἄλλης, ἡ συνεπεία τῆς ταύτης συγχωνεύσεως μεταβίβασις περιουσιακῶν στοιχείων ἐμπραγμάτου δικαίωματος ὡς καὶ ἡ περὶ τούτων σύμβασις ἀπαλλάσσεται τῶν φορολογικῶν καθαρᾶς προσόδου, εἰδικοῦ φόρου μεταβιβάσεως ἀκινήτων, τελῶν χαρτοσήμου ἢ ἄλλων τελῶν.

71. — Ἀποκρυβέντα κέρδη ἀνωνύμων ἐταιρειῶν. Διὰ τοῦ ἀρθρ. 2 § 3 τοῦ Α.Ν. 942/1949 ἐθεσπίσθη ὅτι τὰ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1945 καὶ ἐφεξῆς ἀποκρυβέντα κέρδη ἡμεδαπῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας δι' ἀναλήψεως περιουσιακῶν στοιχείων αὐτῆς λογίζονται ὡς διατεθέντα κατ' ἰσομοιρίαν εἰς τοὺς διευθύνοντας ἢ ἐντεταλμένους συμβούλους τῆς καὶ εἰς τὰς ἀντιστοίχους περιόδους. Διὰ τὰ ἀποκρυβέντα ταῦτα κέρδη ἐνεργεῖται παρὰλλήλως μὲ τὴν Δ' Κατηγορίαν ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὴν Γ' Κατηγορίαν, ἣτις κοινοποιεῖται εἰς τὴν ἐταιρείαν καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ὑποχρέων συμβούλων. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς τὰ ἀποκρυβέντα κέρδη ἠθέλον καταχωρηθῆ εἰς τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας μέχρι τῆς ἐταιρικῆς χρήσεως, ἧς ἡ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ μέχρι 30 Ἰουνίου 1949 χρονικὸν διάστημα συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ ἀρθρ. 1 τοῦ Α.Ν. 880/1949. Προϋ-

πόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ταύτης εἶναι ὅτι ἀπεκρύβησαν κέρδη δι' ἀναλήψεως περιουσιακῶν στοιχείων. Ὡς ἀνάληψις δὲ δεόν νὰ θεωρηθῆ τὸ ὅτι τὰ ἀποκρυβέντα κέρδη δὲν παρουσιάζονται ἐμφανῶς ὡς ἀντιπροσωπεύοντα ἀξίαν περιουσιακῶν στοιχείων τῶν ἐταιρειῶν. Ἐνδεικτικαὶ περιπτώσεις ἀποκρυβέντων κερδῶν δι' ἀναλήψεως περιουσιακῶν στοιχείων εἶναι : α) ἂν εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐταιρείας ἀναγραφῶσιν ἔσοδα ὀλιγώτερα τῶν πραγματικῶν ἢ ἂν ἀναγραφῶσι δαπάναι ἀνύπαρκτοι ἢ μεγαλύτεραι τῶν πραγματικῶν. Ἀντιθέτως, ἂν ἀπεσβέσθησαν μεγαλύτερα ποσὰ τῶν νομίμων, ἢ ἂν ἀπετιμήθησαν τὰ ἐμπορεύματα κατὰ τὴν ἀπογραφὴν εἰς τιμὴν κάτω τοῦ κόστους, δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω διατάξεως, καθ' ὅσον ἢ ἀπόκρυψις κερδῶν δὲν ἐγένετο δι' ἀναλήψεως περιουσιακῶν στοιχείων.

Ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως ταύτης ἐγεννήθησαν διάφορα ζητήματα, ἐφ' ὧν ἡ Διοίκησις τοῦ Ὑπουργείου ἔδωσε τὰς κάτωθι λύσεις :

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἐπιχειρήσις ἐμφανίζει ζημίαν εἰς τὰ βιβλία, ὁ δὲ ἔλεγχος διεπίστωσε κέρδη ἀποκρυβέντα δι' ἀναλήψεως περιουσιακῶν στοιχείων, πλὴν ὅμως δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐγγραφῆς εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν, καθ' ὅσον λόγφ ἐκπτώσεων πολλαπλασίου φόρου ἐπιτηδεύματος δὲν ἐγγράφεται εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην θὰ γίνῃ ἐγγραφὴ Γ' Κατηγορίας μὲ τὸ ποσὸν τῶν κερδῶν ὅπερ διεπίστωσε ὁ ἔλεγχος, διότι δὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ἐγγραφῆς εἰς Γ' Κατηγορίαν ἡ ἐγγραφὴ εἰς Δ' Κατηγορίαν. Ἀντίθετος ἐρμηνεία θὰ ἦγεν εἰς παραγνώρισιν τοῦ σκοποῦ τοῦ νόμου, ὅστις εἶναι ἡ φορολόγησις διὰ τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ Συμβούλου διὰ τὰ ἀποκρυβέντα κέρδη. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην θὰ γίνῃ ἐγγραφὴ διὰ ποσὸν ἴσον πρὸς τὰ διαπιστωθέντα κέρδη, δὲν θὰ προστεθῆ δὲ εἰς τὰ κέρδη ταῦτα καὶ ἡ ζημία, καθ' ὅσον ὁ νόμος 942 σκοπεῖ νὰ φορολογήσῃ τὸν Σύμβουλον διὰ τὰ ἀποκρυβέντα κέρδη, καὶ οὐχὶ διὰ τὴν παράνομον ἀνάληψιν κεφαλαίου.

Ἐὰν ἡ ἐπιχειρήσις ἐμφανίζει εἰς τὰ βιβλία τῆς ζημίαν καὶ ὁ φορολογικὸς ἔλεγχος διαπιστώσῃ μὲν ζημίαν, πλὴν ὅμως μικροτέραν τῆς ἐμφανιζομένης εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐταιρείας, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην οὐδεμία ἐγγραφὴ θὰ γίνῃ εἰς τὴν Γ' Κατηγορίαν, διότι δὲν ὑπάρχει ἀποκρυβέν κέρδος, ἀλλ' ἀνάληψις μέρους τοῦ κεφαλαίου.

Προκειμένου περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἔδει νὰ γίνῃ ἡ καταχώρισις εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν ἀποκρυβέντων κερδῶν ἡ Διοίκησις ἀπεφάνθη ὅτι ἀρκεῖ αὕτη νὰ λάβῃ χώραν εἰς τὸν Ἰσολογισμόν τοῦ 1948 ἀνεξαρτήτως τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐγένετο αὕτη.

72.— Νόμος 1520/1950. Διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ νόμου 1520 παρεσχέθη εἰς τοὺς φορολογουμένους τοὺς κατὰ τὸ Ν. Διάταγμα 578/1948 ὑποχρέους πρὸς τήρησιν βιβλίων ὅπως μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1950 ἀναγράψωσι εἰς τὰ βιβλία αὐτῶν τὰ ἀποκρυβέντα ἀκαθάριστα ἔσοδα ἢ κέρδη τῶν κατὰ τὰ διαχειριστικὰ ἔτη 1945 - 1950 ἄνευ ποινικῶν συνεπειῶν καὶ ἀγορανομικῶν καὶ φορολογικῶν κυρώσεων. Ἐκ τῶν ἀνωτέ-

ρω κερδῶν τὰ ἀνήκοντα εἰς τὰ διαχειριστικά ἔτη 1945-1949 θὰ δηλωθῶσι μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1951 καὶ ὁ ἀναλογῶν ἐπ' αὐτῶν φόρος θὰ καταβληθῆ εἰς 5 δόσεις. Εἰδικώτερον δικαίωμα ἐγγραφῆς εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀποκρυβέντων ἀκαθαρίστων ἐσόδων ἢ κερδῶν μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1950 καὶ δηλώσεως τούτων μετὰ τῆς διευκολύνσεως καταβολῆς τοῦ φόρου ἔχει:

1) Πᾶς φορολογούμενος ὅστις δὲν ἔχει ἀναγράψει τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα καὶ τὰ κέρδη ἀπὸ τοῦ 1945 μέχρι τοῦ 1950 εἰς τὰ βιβλία του.

2) Πᾶς φορολογούμενος ὅστις ἔχει μὲν ἀναγράψει τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα ἢ τὰ κέρδη του εἰς τὰ βιβλία αὐτοῦ, πλὴν ἔχει παραλείψει τὴν ἐπίδοσιν σχετικῆς δηλώσεώς του.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἢ ὡς ἀνωτέρω διάταξις ἔχει ἐφαρμογὴν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν ἐκοινοποιήθη σχετικὴ ἐγγραφή τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου. Τὰ εὐεργετικά ταῦτα μέτρα ἔχουσι ἐφαρμογὴν μόνον εἰς τὰ ἀντικείμενα Δ' Κατηγορίας καὶ κύκλου ἐργασιῶν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸν φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ Α.Ν. 843, προκειμένου δὲ περὶ ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν ὑποκειμένων εἰς φόρον κύκλου ἐργασιῶν παρατείνεται ἡ προθεσμία δηλώσεως μέχρι 31 Ἰανουαρίου 1950 διὰ τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τῶν ἐτῶν 1945—1949, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἔτους 1950.

73.—Δηλώσεις. Βεβαίωσις καὶ εἴσπραξις τοῦ φόρου.—Γ' Κατηγορία: α' Κλάσις. Δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 15 τοῦ Κώδικος ὁ φόρος ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς α' κλάσεως παρακρατεῖται ὑπὸ τῶν ἐκδωσάντων τὴν σχετικὴν ἀξίαν νομικῶν προσώπων καὶ καταβάλλεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον προκειμένου μὲν περὶ ἀνωνύμων ἐταιρειῶν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων, εἰς τὰς λοιπὰς δὲ περιπτώσεις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐξαργυρώσεως τῶν μερισμάτων ἢ τοκομεριδίων σὺν τῇ ἐπιδόσει ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς περιφέρειας, ἐν ἣ ταῦτα ἐδρεύουσι, σχετικῆς δηλώσεως μετὰ Ἰσολογισμοῦ καὶ ἀναλύσεως τῆς μερίδος «Κέρδη καὶ Ζημίαι».

Ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ κατὰ τὴν α' κλάσιν τῆς Γ' κατηγορίας γεννᾶται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἰσολογισμοῦ, τὸ δὲ ἔσοδον τῆς κατηγορίας ἀνάγεται εἰς τὸ οἶκον. ἔτος καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἡ ἐγκρισις.

Ταῦτα ἴσχυον μέχρι τοῦ ἔτους 1949—1950. Ἀπὸ τοῦ ἔτους ὁμοῦς τούτου κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Α.Ν. 942, καθ' ὃν νόμον, ἀρθρ. 3, εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας φορολογοῦνται τὰ καθαρὰ κέρδη τὰ προκύπτοντα κατὰ τὸ διαχειριστικὸν ἔτος τὸ λήξαν ἐντὸς τοῦ προηγουμένου οἴκου. ἔτους, ἢ ἀρχὴ αὕτη τῆς ὑπαγωγῆς τῶν φόρων εἰς τὸ οἶκον. ἔτος τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἰσολογισμοῦ μεταβάλλεται καὶ οἱ καταβαλλόμενοι φόροι ὑπάγονται εἰς τὸ ἐπόμενον οἶκον. ἔτος τοῦ ἔτους τῶν κερδῶν, ἐξ ὧν προήλθον τὰ μερίσματα.

Ἡ διάταξις συνεπῶς τῆς § 1 τοῦ ἀρθρου 20 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., καθ' ἣν ἐπὶ ἡμέδαπῶν ἀνων. ἐταιρειῶν ἢ δῆλωσις ἐπιδίδεται ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἰσολογισμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸν

καθορισμόν τοῦ οἴκον. ἔτους καθ' ὃ φορολογοῦνται τὰ κατὰ τὸ διαχειριστικὸν ἔτος τὸ λήξαν ἐντὸς τοῦ προηγούμενου οἴκον. ἔτους προκύψαντα κέρδη.

Ἡ ἔρμηνεῖα αὕτη ἐξασφαλίζει ὁμοιομορφίαν εἰς τὸν καθορισμόν τοῦ οἴκον. ἔτους δι' ἅπαντα τὰ φορολογικὰ ὑποκείμενα καὶ δὲν ἀφίνει εἰς τὴν ἀνώνυμον ἑταιρείαν τὴν εὐχέρειαν ὅπως ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς συγκλήσεως τῆς Γεν. Συνελεύσεως καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἰσολογισμοῦ καθορίζῃ κατὰ βούλησιν τὸ οἴκον. ἔτος καθ' ὃ θὰ φορολογηθῶσι τὰ κέρδη αὐτῆς.

Προκειμένου περὶ καταβολῆς ἀμοιβῶν εἰς τοὺς Διοικητικοὺς Συμβούλους ἢ ἐκτὸς μισθοῦ ἀμοιβῶν καὶ ποσοστῶν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ δέον νὰ ἐξετάσωμεν ἂν αἱ διδόμεναι ἀμοιβαὶ προβλέπωνται ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ἐγκρισις τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως. Ἡ δῆλωσις δέον νὰ ἐπιδίδεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς καταβολῆς.

Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ἀμοιβαὶ αὗται δίδονται καθ' ἕκαστον μῆνα, ἐν τῇ πράξει ἐκράτησεν ὅπως προκειμένου περὶ ἀμοιβῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ, πρὸς ἀποφυγὴν πολλῶν δηλώσεων καθ' ἕκαστον μῆνα, ἐπιδίδεται ὑπὸ τῆς ἀνω. ἑταιρείας εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου οἴκον. ἔτους μία δῆλωσις περιλαμβάνουσα ἀπάσας τὰς ἀμοιβὰς τὰς ληφθείσας ὑπὸ τῶν συμβούλων κατὰ τὸ προηγούμενον οἴκον. ἔτος. Προκειμένου ὅμως περὶ ἀμοιβῶν μὴ προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ἀλλὰ διδομένων κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῇ προτάσει τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ δῆλωσις τῶν ἀμοιβῶν τούτων θὰ ἐπιδοθῇ ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἰσολογισμοῦ.

Προκειμένου περὶ καταβολῆς τοκομεριδίων προερχομένων ἐξ ὁμολογιακοῦ δανείου ἢ δῆλωσις ἐπιδίδεται ὑπὸ τοῦ νομικοῦ προσώπου ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὀρισθείσης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἡμέρας πρὸς ἐξαργύρωσιν.

Β' κλάσις. Ὑποκείμενον τῆς φορολογίας εἰς τὴν β' κλάσιν εἶναι πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον ὅπερ πραγματοποιεῖ ἐν Ἑλλάδι εἰσοδήματα διὰ τῆς ἐξαργυρώσεως ἐν Ἑλλάδι μερισματαποδείξεων τίτλων ἀλλοδαπῆς προελεύσεως ἢ εἰσπράττει ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσοδήματα ἀλλοδαπῶν τίτλων, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι ὁ πραγματοποιῶν τὰ εἰσοδήματα ταῦτα εἶναι κάτοικος Ἑλλάδος ἢ διέμεινεν ἐπὶ ἐξάμηνον ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ προηγούμενον οἴκον. ἔτος.

Ἀντικείμενον τῆς φορολογίας ταύτης εἶναι τὰ καθαρὰ μερίσματα καὶ οἱ τόκοι, καθαρὸν δὲ μέροςμα εἶναι τὸ προκύπτον ὑπόλοιπον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν παντὸς τέλους ἢ φόρου βαρύνοντος τὸ μέροςμα ἢ τόκου ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου 1640 ἐπιβαλλομένου. Καὶ οἱ καταβληθέντες φόροι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐκπίπτουσι.

Ἐὰν ὁ κομιστὴς τοῦ τίτλου παραδίδῃ τὰς μερισματαποδείξεις ἢ τοκομερίδια εἰς μίαν Τράπεζαν ἐν Ἑλλάδι ἵνα ἐξαργυρώσῃ ταῦτα, ἢ Τράπεζα μετὰ τὴν εἴσπραξιν τῶν μερισμάτων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ τὴν παράδοσιν τοῦ ἀντιτίμου εἰς τὸν κομιστὴν παρακρατεῖ τὸν ἀναλογούντα φό-

ρον, τὸν ὅποιον ὀφείλει νὰ καταβάλῃ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἀμέσως ἐπομένου οἴκον. ἔτους ἐγχειρίζουσα δὴλωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον τῆς περιφέρειας. Κεχωρισμένως ὑποχρεοῦται νῆ ἐγχειρίσῃ δὴλωσιν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω προθεσμίας καὶ ὁ εἰσοδηματίας, ἐπισυνάπτων τὴν εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἐξαργύρωσιν τραπεζιτικοῦ ἰδρύματος ἐγχειρισθεῖσαν ἀπόδειξιν πληρωμῆς τοῦ φόρου. Ἐὰν ὁ κάτοχος τῶν μερισματαποδείξεων ἢ τῶν τοκομεριδίων εἰσπράξῃ ἀπ' εὐθείας τὰ μερίσματα ἢ τοὺς τόκους ἀπὸ τὴν ἀλλοδαπήν, τότε ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν φόρου μόνον ἐὰν κατοικῇ ἐν Ἑλλάδι ἢ διέμεγεν ἐπὶ ἐξάμηνον ἐν Ἑλλάδι, ὑποβάλλει δὲ τὴν δὴλωσιν τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ ἐπομένου μετὰ τὴν εἰσπραξιν οἴκον. ἔτους.

Γ' κλάσις. Εἰς τὴν γ' κλάσιν φορολογοῦνται οἱ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1919 ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοὶ τόκοι παντὸς τίτλου ἐντόκου τοῖς μετρητοῖς καταθέσεως ἢ ἐγγυήσεως ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς τίτλου χρεωστικοῦ, ἐπὶ ὑποθήκῃ κλπ.

Φορολογικὸν ὑποκείμενον ἐν τῇ φορολογίᾳ ταύτῃ εἶναι ὁ πιστωτής, ἀπαγορεύεται δὲ ρητῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἢ μετὰθεσις τοῦ φορολογικοῦ βάρους ἀπὸ τὸν πιστωτῆν εἰς τὸν χρεώστην, ἐπὶ ποινῇ προστίμου ἀπὸ τοῦ διπλασίου μέχρι τοῦ δεκαπλασίου τοῦ φόρου. Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν τόκων εἰς τὴν φορολογίαν τῆς Γ' Κατηγορίας γ' κλάσεως εἶναι ὅτι οἱ τόκοι δέον νὰ προκύπτωσι ἐν Ἑλλάδι, προκύπτουσι δὲ οἱ τόκοι ἐν Ἑλλάδι εἴτε διότι ἢ σχετικῆ σύμβασις τοῦ δανείου κατηρτίσθη ἐν Ἑλλάδι, εἴτε διότι ὁ ὀφειλέτης κατοικεῖ ἐν Ἑλλάδι.

Ἐὰν οἱ τόκοι προκύπτουσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, προκύπτουσι δὲ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἢ σύμβασις κατηρτίσθη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ ὁ ὀφειλέτης κατοικεῖ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τότε ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν ἐν Ἑλλάδι οἱ τόκοι, ἂν ὁ πιστωτής κατοικῇ ἐν Ἑλλάδι ἢ διέμεινε κατὰ τὸ προηγούμενον ἐξάμηνον ἐν Ἑλλάδι, ἀδιαφόρως ἂν ὁ πιστωτής εἶναι φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον.

Ἀντικείμενον τῆς φορολογίας γ' κλάσεως Γ' Κατηγορίας εἶναι οἱ τόκοι, εἴτε συμβατικοί, νόμιμοι, εἴτε ὑπερημερίας. Τόκος εἶναι ποσότης ἀντικαταστατῶν πραγμάτων, ἅτινα λαμβάνει τις παρ' ἄλλου ὡς ἀντίτιμον τῶν ἐκ τῆς χρήσεως καὶ τῆς ὠφελείας συνήθως ὁμοίων κατ' εἶδος ἀντικαταστατῶν πραγμάτων ἀναλόγως τοῦ χρόνου τῆς χρήσεως αὐτῶν.

Ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῆς φορολογίας ταύτης οὐδόλως ἐξετάζεται ὁ τύπος τοῦ τίτλου ἢ τῆς συμβάσεως δυνάμει τῆς ὁποίας συνεφωνήθησαν οἱ τόκοι. Καὶ ἐὰν ἐπομένως περὶ τινος συναλλαγῆς, ἐξ ἧς προκύπτουσι τόκοι, δὲν ὑπάρχει ἐγγραφὸς συμφωνία, ἢ ὑποχρέωσις τοῦ δανειστοῦ πρὸς καταβολὴν φόρου ἐπὶ τῶν ἐκ τοιαύτης ἀτύπου συμφωνίας ἀπορρεόντων τόκων εἶναι ἀναμφισβήτητος.

74.— Σύστημα βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου γ' κλάσεως. Μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου 4576 καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τούτου Διατάγματος τῆς 29 Φεβρουαρίου 1931, ὁ φόρος γ' κλάσεως

κατεβάλλετο ἐξ ὀλοκλήρου ἀδιαφόρως ποσοῦ δι' ἀναλώσεως φοροσήμου. Διὰ τοῦ νόμου 4576 ἐπετράπη ὅπως ἡ καταβολὴ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν τόκων γίνεται διὰ διπλοτύπου εἰσπράξεως ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ὁ ἐπὶ τῶν ἐξοφλουμένων τόκων ἀναλογῶν φόρος δὲν ὑπερέβαινε τὸ ποσοῦν τῶν δραχ. 1000 ἢ καταβολὴ τοῦ φόρου ἐνηργεῖτο δι' ἀναλώσεως φοροσήμου, ἐφ' ὅσον δὲ ὑπερέβαινε τὰς 1000 δραχμάς, κατεβάλλετο ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον διὰ διπλοτύπου εἰσπράξεως, μηδαμῶς σκοπομένου τοῦ τρόπου τῆς ἐξοφλήσεως τῶν τόκων ἐὰν γίνεται δι' ἰδιωτικοῦ ἢ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου.

75.— Προμήθειαι. Τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 125/930 ἐγκυκλίου του ἀποφαίνεται ὅτι εἰς τὴν φορολογίαν τῶν τόκων δέον νὰ συμπεριληφθῶσι καὶ αἱ προμήθειαι ἃς ἔλαβε ὁ πιστωτής μετὰ τῶν τόκων.

76.— Συνομολόγησις δανείου ἀτόκως ἢ ἐπὶ ἐπιτοκίῳ ἥσσονι τοῦ νομίμου. Διὰ τοῦ Νόμου 4576 ἄρθρ. 5 καθωρίσθη ὅτι ἂν συνομολογήθῃ δάνειον ἀτόκως ἢ ἐπὶ ἐπιτοκίῳ ἥσσονι τοῦ νομίμου, τοῦτο νοεῖται συναφθὲν ἐπὶ τῷ νομίμῳ ἐπιτοκίῳ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου, ἐπιτρεπομένης ἀνταποδείξεως ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου. Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης καθιεροῦται νόμιμον τεκμήριον μαχητῶν συνομολογήσεως μετὰ τοῦ δανείου καὶ τόκων νομίμου ἐπιτοκίου, ἀπαλλάσσον τὸν Ἐφορον τοῦ θάρους τῆς ἀποδείξεως, ὅτι ὁ ἐν τῇ συμβάσει τόκος δὲν εἶναι κατώτερος τοῦ νομίμου. Τὸ τεκμήριον τοῦτο ἔχει ἰσχύϊν ἐπὶ δανείων συναφθέντων ἀτόκως ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1930, ἤτοι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου.

77.— Γένεσις τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν τόκων. Ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν τόκων γεννᾶται ἀφ' ὅτου οἱ τόκοι κατέστησαν ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοί. Ἀσκεῖται δὲ τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν τόκων ὅταν καταβληθῶσι οἱ τόκοι εἰς τὸν δανειστὴν ἢ ἐγγραφῶσι εἰς πίστωσιν τοῦ δανειστοῦ, ἢ κεφαλαιοποιηθῶσι οἱ τόκοι ἢ ἐξοφληθῇ τὸ κεφάλαιον. Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης τῆς γενέσεως τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς, καθ' ὅν χρόνον κατέστησαν οἱ τόκοι ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοί, ἐπιλύονται τὰ κάτωθι ζητήματα:

α) Ἡ ἐξ οἰουδήποτε λόγου μὴ εἰσπραξις τῶν ἀπαιτητῶν καὶ ληξιπροθέσμων τόκων ἢ εἰσπραξις ποσοῦ ἐλάσσονος τοῦ ἀπαιτητοῦ δὲν δύναται ν' ἀλλοιώσῃ τὴν φορολογικὴν ἐνοχὴν, ἥτις μόνον διὰ τῆς καταβολῆς ὀλοκλήρου τοῦ φόρου ἀποσβέννυται.

β) Ὁ φόρος καθορίζεται ἐπὶ τῇ θάσει τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν τῶν ἰσχυόντων κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὅν οἱ τόκοι κατέστησαν ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοὶ καὶ οὐχὶ καθ' ὅν χρόνον εἰσπράττονται.

γ) Τόκοι καταστάντες ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοὶ πρὸ τῆς 1 Ἀπριλίου 1919, ὅτε ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ ὁ νόμος 1640, καίτοι πληρωθέντες μετὰ τὴν 1 Ἀπριλίου 1919 δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν.

δ) Προκειμένου περὶ τόκων δανείων συναφθέντων εἰς ξένον νόμισμα,

τὸ ποσὸν τῶν τόκων δέον νὰ μετατρέπεται εἰς δραχμὰς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τιμῆς τοῦ ξένου νομίσματος κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ τόκοι κατέστησαν ἀπαιτητοὶ καὶ ληξιπρόθεσμοι καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τιμῆς τῆς ἡμέρας τῆς ἐξοφλήσεως.

78.— *Ἐν ἐξοφλήσει τοῦ κεφαλαίου ἢ ἐν συναινέσει τοῦ δανειστοῦ πρὸς ἐξάλειψιν ὑποθήκης τεκμαίρεται συνεξόφλησις καὶ τῶν τόκων.* Διὰ τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ Ν. 4576 καθιερώθη ἀμάχητον τεκμήριον, καθ' ὃ ἐν ἡ περιπτώσει ἐξοφλεῖται μόνον τὸ κεφάλαιον δανείου ἢ ἐν γένει ἀπαιτήσεώς τινος ἢ παρέχεται συναίνεσις πρὸς ἐξάλειψιν ὑποθήκης δοθείσης πρὸς ἀσφάλειαν δανείου ἢ ἐν γένει ἀπαιτήσεως, ἄνευ δὲ συγχρόνου ἐξοφλήσεως καὶ τῶν τόκων, θεωρεῖται ὅτι γίνεται συγχρόνως ἐξόφλησις καὶ τῶν τόκων συνεπάγουσα τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ φορολογουμένου τῆς καταβολῆς τοῦ φόρου τῆς γ' κλάσεως ἐπὶ τῶν μέχρι ταύτης ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν τόκων.

Ἡ ἀνωτέρω διάταξις ἔχει ἐφαρμογὴν οὐ μόνον ἐπὶ ὑποθέσεων γεννηθεισῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου, ἤτοι 1 Ἀπριλίου 1930, ἀλλὰ ἀφορᾷ καὶ τοὺς πρὸ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης τόκους, διότι ἡ διάταξις αὕτη εἶναι ἐρμηνευτικὴ καὶ συνεπῶς ὡς τοιαύτη ἀνατρέχει ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιβολῆς τῆς φορολογίας.

Ἐπὶ μερικῆς ἐξοφλήσεως τοῦ δανείου ἢ τῆς ἀπαιτήσεως ἰσχύει τὸ θεσπισθὲν ἀμάχητον τεκμήριον καὶ συνεπῶς θὰ καταβληθῇ φόρος ἐπὶ τῶν τόκων ὀλοκλήρου τῆς ἀπαιτήσεως καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τὸ ἐξοφλούμενον τμήμα.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ δανειστής δέχεται μετάθεσιν τῆς δοθείσης ὑποθήκης ἐπὶ ἐτέρου κτήματος, τότε ἐξεταστέον ἂν ἡ ἐξασφάλισις τοῦ δανείου μειοῦται αἰσθητῶς διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ταύτης, ὁπότε καθίσταται προφανῆς ἢ πρόθεσις τῶν συμβαλλομένων πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ νόμου, ὁπότε δημιουργεῖται τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου πρὸς εἰσπραξίν τοῦ φόρου, ἐφαρμοζομένου τοῦ τεκμηρίου.

Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁμοῦς ἢ μετάθεσις αὕτη παρέχεται πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ χρεώστου χωρὶς τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου νὰ τίθεται ἐν κινδύνῳ, δὲν προκύπτει ζήτημα καταβολῆς φοροσήμευ, καθ' ὅσον κατ' οὐσίαν δὲν λαμβάνει χώραν ἐξάλειψις τῆς ὑποθήκης ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τὰς ὁποίας ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ ὁ Νόμος.

Εἰς ἣν περίπτωσιν δίδεται συναίνεσις τοῦ δανειστοῦ πρὸς μερικὴν ἐξάλειψιν ὑποθήκης λόγῳ ἐκποιήσεως τοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου ὁ ἀναλογῶν φόρος καταβάλλεται μόνον ἐπὶ τῶν τόκων τοῦ τμήματος τοῦ ἐκποιουμένου ἀκινήτου, καὶ τοῦτο διότι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δὲν γεννᾶται ὑπόνοια καταστρατηγήσεως τοῦ Νόμου. Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁμοῦς ἢ συγκατάθεσις πρὸς μερικὴν ἐξάλειψιν ὑποθήκης παρέχεται χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν ἐκποίησις τοῦ ἀκινήτου, τότε δέον νὰ καταβληθῇ ὁ φόρος ὁ ἀναλογῶν ἐπὶ τῶν ἀπαιτητῶν τόκων ὀλοκλήρου τῆς ἀπαιτήσεως, καθ' ὅσον ἐν τῇ

περιπτώσει ταύτη εὐλόγως γεννῶνται ὑπόνοιαι συμπαιγνίας χρεώστου καὶ πιστωτοῦ πρὸς καταστρατήγησιν τοῦ Νόμου.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ χρεώστης περιέρχεται εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως καὶ γίνεται ἐκποίησης τῆς περιουσίας, τὸ ἐκάστοτε δὲ προῦν τῆς ἐκκαθαρίσεως διανέμεται εἰς τοὺς πιστωτὰς πρὸς τμηματικὴν ἐξόφλησιν τῶν ἀπαιτήσεων των, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὡς ἀπεφάνθη ἡ Διοίκησις ἐπιεικῶς κρίνουσα, ὁ φόρος τῆς γ' κλάσεως ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν τόκων τῶν ἀναλογούντων ἐπὶ τοῦ ἐξοφλουμένου τμήματος τῆς ἀπαιτήσεως καὶ οὐχὶ τῶν τόκων δλοκλήρου ταύτης, καθ' ὅσον εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἡ μερικὴ ἐξόφλησις τῆς ἀπαιτήσεως εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνάγκης καὶ δὲν ὀφείλεται εἰς πρόθεσιν ἀποφυγῆς τῶν νομίμων φορολογικῶν ὑποχρεώσεων.

79.—Πράξεις ἐξομοιούμεναι πρὸς ἐξόφλησιν. Ἐκτὸς τῆς καταβολῆς ἢ τῆς ἀντι καταβολῆς δόσεως δι' ὧν ἐπέρχεται ἐξόφλησις τῆς ἀπαιτήσεως καὶ συνεπῶς ὑποχρέωσις τοῦ πιστωτοῦ καταβολῆς τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀπαιτητῶν καὶ ληξιπροθέσμων τόκων, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι πράξεις δυνάμει τῶν ὁποίων κατὰ τὰς κρατούσας ἐν τῇ δικαίῳ ἀρχᾷ ἐπέρχεται ἐξόφλησις τῶν ἀπαιτήσεων, εἶναι δὲ αὗται αἱ κάτωθι :

80.—Δικαστικὴ παρακαταθήκη. Εἶναι δὲ δικαστικὴ παρακαταθήκη, ὅταν ὁ ὀφειλέτης, ἐν ἀρνήσει τοῦ πιστωτοῦ ν' ἀποδεχθῆ τὸ προσφερόμενον, καταθέτει τὸ ποσὸν εἰς τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν. Πρὸς ἀνάληψιν τῆς καταθέσεως ἐκ τοῦ Ταμεῖου Παρακαταθηκῶν δέον κατὰ τὴν ἐξόφλησιν νὰ καταβληθῆ ὁ φόρος γ' κλάσεως, ὑπολογιζόμενος ἐπὶ τῶν ἀπαιτητῶν καὶ ληξιπροθέσμων τόκων τῆς ἀπαιτήσεως μέχρι τῆς καταθέσεως.

81.—Ἀπόδοσις ἐνεχύρου. Ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἐνεχύρου εἰς τὸν ὀφειλέτην ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν κατάργησιν τοῦ ἐνεχύρου διὰ σιωπηρᾶς παραιτήσεως καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐνεχυροῦχος πιστωτοῦ καταβολῆς τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἐνεχύρου ἀπαιτητῶν καὶ ληξιπροθέσμων τόκων. Τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ἀπαιτήσεως ἐπιφέρει καὶ ἡ ἱκανοποίησις τοῦ πιστωτοῦ διὰ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου. Ἐὰν τὸ ἀντίτιμον τοῦ πωληθέντος ἐνεχύρου δὲν ἐπαρκέσῃ διὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ δανείου, τότε ὑφίσταται μερικὴ ἀπόσβεσις, ὁπότε καταβάλλεται ὁ φόρος τῶν τόκων τῆς ἐξοφλουμένης μερικῆς ἀπαιτήσεως. Ἐξεταστέα τυγχάνει ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν ὁ ἐνεχυροῦχος πιστωτῆς ἀποκτᾷ τὴν κυριότητα τοῦ ἐνεχυριασθέντος. Κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ἀποσβέννυται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐνεχύρου, διότι ἐνέχυρον ἐπὶ ἰδίῳ πράγματι οὐ συνίσταται. Συνεπῶς ὁ ἐνεχυροῦχος πιστωτῆς ὑπόκειται εἰς φορολογίαν διὰ τοὺς ἀπαιτητοὺς καὶ ληξιπροθέσμους τόκους μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ ἐνέχυρον περιέρχεται εἰς τὴν κυριότητά του.

82.—Πλειστηριασμός. Ὁ πιστωτῆς δύναται νὰ ἱκανοποιηθῆ διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ ἐκποιήσεως, κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ Δικαίου ἀρχὰς, πραγμάτων τοῦ ὀφειλέτου. Διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ ἐκ-

πλειστηριάσματος διακριτέον τὰς ἐξῆς περιπτώσεις : Ἐὰν τὸ ἐκπλειστηρίασμα κατακυροῦται ἐπ' ὀνόματι τρίτου, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὸ ἐκπλειστηρίασμα ἐξοφλεῖ κατὰ πρῶτον λόγον τὴν ἀπαίτησιν ἐκ κεφαλαίου, καὶ διὰ τοῦ ὑπολοίπου, ἐὰν ὑπάρχη τοιοῦτον, τὴν ἐκ τόκων τοιαύτην.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῆς ἀναδείξεως ὑπερθεματιστοῦ αὐτοῦ τοῦτου τοῦ ἐπισπεύδοντος, τὸ ἐκπλειστηρίασμα θεωρεῖται συναξοφλοῦν ἀπαίτησιν κεφαλαίου καὶ τόκων κατ' ἀναλογίαν τῆς ἀρχικῆς ἀπαιτήσεως πρὸς τὸ προϊόν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἤτοι δέον νὰ γίνεται ἐπιμερισμὸς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἰς μέρη ἀνάλογα τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν ἀπαιτητῶν τόκων καὶ νὰ καταβάλληται ὁ ἀναλογῶν φόρος ἐπὶ τοῦ τμήματος τοῦ θεωρουμένου ὡς ἐξοφλοῦντος τοὺς τόκους.

83.—Σύγχυσις. Ἐτερος λόγος ἐξοφλήσεως τῆς ἀπαιτήσεως εἶναι ἢ εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον σύμπτωσις δικαιώματος καὶ ὑποχρέωσης, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ εἶναι ἑαυτοῦ ὀφειλέτης. Κλασσικὸν παράδειγμα τῆς συγχύσεως εἶναι ἢ κληρονόμησις τοῦ πιστωτοῦ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὀφειλέτου ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ. Συνεπῶς εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας νομίμως ἐπιδιώκεται ἢ εἰσπραξίς τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συγχύσεως ἀπαιτητῶν καὶ ληξιπροθέσμων τόκων.

84.—Συμφηφισμὸς. Ἀποτέλεσμα τοῦ συμφηφισμοῦ εἶναι ὅτι ἢ ἀπαίτησις τοῦ δανειστοῦ ἀποσβέννεται διὰ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ὀφειλέτου. Ὁ συμφηφισμὸς ὅμως δὲν χωρεῖ αὐτοδικαίως, ἀλλὰ χωρεῖ εἴτε κατόπιν ἐνστάσεως τοῦ ὀφειλέτου προτεινομένης παρ' αὐτοῦ ὡς ἐναγομένου, εἴτε κατόπιν ἐξωδίκου μονομεροῦς δηλώσεώς του, εἴτε κατόπιν ἀμοιβαίας συμφωνίας. Οἱ τόκοι λογίζονται ἀφ' ἧς ἐγεννήθη ἐκάστη ἀπαίτησις, οὐχὶ ὅμως μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν προυτάθη ὁ συμφηφισμὸς, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ ὀφειλέτης ἐκτίησεν ἀνταπαίτησιν ἴσου ποσοῦ. Συνεπῶς ὁ φόρος τῆς κατηγορίας ταύτης θὰ εἰσπράττηται ἐπὶ τόκων λογιζομένων ἐπὶ τε τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ δανειστοῦ καὶ τῆς ἀνταπαιτήσεως τοῦ ὀφειλέτου, ἀφοῦ ἀμφότεροι ἀποσβέννυνται μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνητήθησαν αἱ ἀμοιβαῖαι ἀπαιτήσεις, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀν' ὃ συμφηφισμὸς βραδύτερον προτείνεται.

85.—Ἀνανέωσις. Ἡ ἀνανέωσις ἐπιφέρει ἀπόσβεσιν τῆς ἀπαιτήσεως, δημιουργεῖ δὲ νέαν τοιαύτην. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐφ' ὅσον ἀποσβέννεται ἢ παλαιὰ ἀπαίτησις θεωροῦνται συγεξοφλούμενοι καὶ οἱ τόκοι οἵτινες λογίζονται μέχρι τῆς ἀνανεώσεως.

86.—Ἀντίδοσις πιστώσεως. Ἀντίδοσις πιστώσεως ὑπάρχει δταν ὁ τέως πιστωτὴς παραπέμπει τὸν ὀφειλέτην τῷ νέῳ πιστωτῇ καὶ ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἀντιδόσεως ὑπόσχεται ὁ ὀφειλέτης τῷ ἀντιδιδόμενῳ ὅτι πρὶν ὄφειλε τῷ ἀντιδιδόντι. Αἰτία τῆς ἀντιδόσεως εἶναι χρέος τοῦ ἀντιδιδόντος (τέως πιστωτοῦ) πρὸς τὸν ἀντιδιδόμενον (νέον πιστωτὴν). Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ ἀντίδοσις γίνεται πρὸς ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους τούτου. Προκειμένης τοιαύτης συμβάσεως ὁ τέως πιστωτὴς ἐκχωρῶν τὴν ἀπαίτησιν ἢν

ἔχει κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του, εἰς τὸν δανειστήν του πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ πρὸς αὐτὸν χρέους του ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀπαιτητῶν καὶ ληξιπροθέσμων τόκων τῆς ἀπαιτήσεώς του κατὰ τοῦ ὀφειλέτου του μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀντιδόσεως.

87.—Ἐφεσεις χρέους. Διὰ τῆς ἀφέσεως τοῦ χρέους ἐπέρχεται ἀπόσβεσις τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ δανειστοῦ δημιουργοῦσα ὑποχρέωσιν τοῦτου καταβολῆς τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν μέχρι ταύτης ἀπαιτητῶν καὶ ληξιπροθέσμων τόκων. Ἐπίσης ἐν περιπτώσει ἀφέσεως τῶν τόκων παρὰ τοῦ δανειστοῦ ἐπιβάλλεται φόρος ἐπ' αὐτῶν, καθ' ὅσον ἢ ἐλευθεριότης τοῦ δανειστοῦ οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου συνιστάμενον εἰς τὴν ἐπιβολὴν φόρου ἐπὶ τῶν ληξιπροθέσμων τόκων ἀνεξαρτήτως τῆς εἰσπράξεως ἢ οὐ τούτων.

88.—Συμβιβασμός. Διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ καταργεῖται ἢ προτέρα ἀπαιτήσις καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὀφείλεται φόρος λογιζόμενος ἐπὶ τῶν ὀφειλομένων τόκων τῆς ἀρχικῆς ἀπαιτήσεως μέχρι τοῦ συμβιβασμοῦ.

89.—Ἐκχώρησις ἀπαιτήσεως. Ἐκχώρησις ἀπαιτήσεως καλεῖται ἢ μεταβίβασις ἀπαιτήσεώς τινος, ἣτις μεταβίβασις δυνατὸν νὰ προέρχῃται εἴτε ἐξ ἐπαχθοῦς αἰτίας, ὅποτε ἀντικείμενον ταύτης εἶναι πώλησις, ἀντὶ καταβολῆς δόσις, ἢ ἐξ ἐπικερδοῦς αἰτίας, ὅποτε ἀντικείμενον ταύτης δυνατὸν νὰ εἶναι προίξις, δωρεά. Καὶ ὅταν ἢ ἐκχώρησις γίνεται ἐξ ἐπαχθοῦς αἰτίας, τότε λαμβάνει χώραν ἐξόφλησις τῆς ἀπαιτήσεως καὶ συνεπῶς ὀφείλεται φόρος διὰ τοὺς μέχρι τῆς ἐκχωρήσεως τόκους, ὅταν ὅμως ἢ ἐκχώρησις γίνεται ἐξ ἐπικερδοῦς αἰτίας, τότε δὲν λαμβάνει χώραν ἐξόφλησις ἀλλ' ἢ φορολογικὴ ἐνοχὴ μεταβιβάζεται σὺν τῇ ἐκχωρήσει τῆς ἀπαιτήσεως εἰς τὸν ἐκδοχέα, ὅστις θὰ ὑποχρεωθῇ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκχωρήσεως ἀπαιτητῶν τόκων κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου.

90.—Τόκοι ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου. Οἱ τόκοι οὗτοι δὲν ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ εἶναι πιστωτῆς ἑαυτοῦ.

91.—Καθιέρωσις δηλώσεως καὶ ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν τόκων. Διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 9 Νοεμβρίου 1950 Διατάγματος, εἰσάγεται καὶ ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν τόκων ἢ φορολογικὴ δήλωσις τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦνται ἐφεξῆς νὰ υποβάλλωσι οἱ παρακρατοῦντες τὸν φόρον χρεώσται ἢ εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις οἱ πιστωταί. Εἰδικώτερον ὑποχρεοῦται εἰς ὑποβολὴν δηλώσεως :

α) Πᾶς χρεώστης ὅστις κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν τόκων παρεκράτησεν τὸν ἀναλογούντα φόρον.

β) Πᾶς χρεώστης ὅστις ἐπίστωσε τὸν λογαριασμὸν τοῦ δανειστοῦ μὲ τῶν τόκους.

γ) Πᾶς δανειστῆς ὅστις ἐκτήσατο πρόσοδον ἐκ τόκων καὶ ὁ χρεώστης δὲν παρεκράτησεν ἐξ οἰουδήποτε λόγου τὸν ἐπ' αὐτῆς ἀναλογούντα φόρον.

Εἰς ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἢ δήλωσις ἐπιδίδεται ἐντὸς

τοῦ ἐπομένου μηνός, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἢ καταβολή τῶν τόκων, ἢ ἡ ἐγγραφή αὐτῶν εἰς πίστωσιν τοῦ δανειστοῦ, καταβαλλομένου συγχρόνως καὶ ὀλοκλήρου τοῦ φόρου.

Οἱ τηροῦντες λογιστικά βιβλία χρεῶσαι ὀφείλουσι νὰ ἐμφανίζωσι εἰς ταῦτα τὴν κίνησιν τοῦ παρακρατουμένου φόρου ἐπὶ τῶν τόκων. Τοῦτο θὰ γίνεταί εἰς τηρούμενον εἰδικὸν λογ/σμὸν τιτλοφορούμενον Δημόσιος φόρος ἐπὶ τόκων. Τὸ διάταγμα καθιεροῖ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ χρεώστου ὅπως παραδίδη εἰς τὸν πιστωτὴν ἐγγραφὸν θεβαίωσιν περὶ τῆς παρακρατήσεως τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἐξοφλουμένων ἢ εἰς πίστωσιν αὐτοῦ ἀγομένων τόκων. Εἰς τὸ σημεῖωμα τοῦτο δέον ν' ἀναφέρωνται: τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ἡ δι-εὐθύνσις τοῦ χρεώστου καὶ πιστωτοῦ, τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως, ὁ τίτλος ἐφ' οὗ στηρίζεται, ἡ τοκοφόρος περίοδος, τὸ ποσὸν τῶν ἐξοφλουμένων τόκων καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἀναλογοῦντος φόρου.

Ὅσακις οἱ τόκοι ἐξοφλοῦνται διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως δὲν καθιεροῦνται ὑποχρέωσις ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως, ἀλλ' ὁ φόρος καταβάλλεται ἀπ' εὐθείας διὰ διπλοτύπου εἰσπράξεως μετ' ἔκπτωσιν τοῦ τυχόν προγενεστέρας καταβληθέντος φόρου διὰ δηλώσεως. Διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ διπλοτύπου ὁ καταβάλλων ὀφείλει νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ Ταμεῖον ἐνυπόγραφον σημεῖωμα ἐν ᾧ θὰ ἀναγράφωνται: 1) τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ἡ κατοικία χρεώστου καὶ πιστωτοῦ, 2) τὸ ποσὸν τοῦ δανείου, 3) ὁ συμπεφωνημένος τόκος ἢ ὁ κατὰ νόμον ὑπολογιζόμενος, 4) ἡ τοκοφόρος χρονικὴ περίοδος, 5) τὸ ποσὸν τοῦ τόκου καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀναλογοῦντος φόρου καὶ 6) ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως. Τὸ σημεῖωμα τοῦτο ἀποστέλλει ὁ Ταμίαις εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς κατοικίας τοῦ πιστωτοῦ σημεῖων ἐπ' αὐτοῦ τὸν ἀριθμὸν τοῦ οἰκείου διπλοτύπου καταβολῆς τοῦ φόρου.

92. — Ἰσχύοντες ἤδη συντελεσταὶ καὶ τῶν τριῶν κλάσεων τῆς Γ' Κατηγορίας.

Συντελεστὴς α' κλάσεως. Ὁ συντελεστὴς τῆς α' κλάσεως ἐπὶ τῶν μερισμάτων ποσοστῶν Διοικητικῶν Συμβουλίου κλπ. τῶν διανεμομένων θάσει Ἰσολογισμοῦ τῶν χρήσεων ὧν ἡ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1948 καὶ ἐφεξῆς διάστημα ἀνέρχεται εἰς 30 %. Ἀπὸ δὲ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949 - 50 ἐπεβλήθη ἕκτακτος πολεμικὴ εἰσφορὰ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἴση πρὸς τὸ 1/5 τοῦ φόρου Γ' Κατηγορίας.

Ἰσχύων συντελεστὴς β' κλάσεως. Ὁ συντελεστὴς τοῦ φόρου β' κλάσεως διὰ τὰ μερίσματα καὶ τοὺς τόκους τίτλων ἀλλοδαπῆς προσλεύσεως τῶν ἐξαργυρουμένων ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ἀνέρχεται εἰς 30 %. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τοῦ 1949 - 1950 ἕκτακτος πολεμικῆς εἰσφορὰ ἴση πρὸς τὸ 1/5 τοῦ φόρου.

Ἰσχύων συντελεστὴς γ' κλάσεως. Ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν τόκων ὁ συντελεστὴς τοῦ φόρου ἀνέρχεται εἰς 30 %. Ἐπ' αὐτοῦ δὲ ἐπιβάλλεται πολεμικὴ εἰσφορὰ ἴση

πρὸς τὸ 1/5 τοῦ φόρου. Ὁ συντελεστὴς φόρου ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1945-1947 μέχρι τοῦ ἔτους 1949-1950 ἀνήρχετο εἰς 40%.

93. — Παραβάσεις καὶ ποιναί. Ἐὰν ἐκ τοῦ ἐνεργηθέντος ἐλέγχου ἐξακριβωθῇ παράβασις τῶν περὶ φοροσήμευ διατάξεων, συντάσσεται ἢ προσήκουσα ἐκθεσις θάσει τῆς ὁποίας ὁ Οἶκον. Ἐφοροσ ἐκδίδει τὴν σχετικὴν πράξιν δι' ἧς θεβαιούται ὁ ἀναλογῶν φόροσ. Διὰ τῆς αὐτῆς πράξεωσ ὁ Οἶκον. Ἐφοροσ ἐπιβάλλει πρόστιμον εἰς θάροσ τοῦ χρεώστου καὶ πιστωτοῦ μέχρι τοῦ διπλασίου τοῦ φόρου εἰς ἕνα ἕκαστον. Κατὰ τῆς πράξεωσ ταύτησ τοῦ Οἶκον. Ἐφόρου δικαιούνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἀσκήσωσι ἐνστάσιν ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τῆσ Ἐπιτροπῆσ τοῦ ἄρθρ. 39 τοῦ Κώδικοσ.

94. — Ἀπαλλαγὰι ἐκ τοῦ φόρου τῆσ Γ' Κατηγορίασ. Δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 17 τοῦ Κώδικοσ Φ.Κ.Π. ἀπαλλάσσονται τῶν ἀντιστοιχῶν πρὸσ τὰσ κλάσεισ αὐτῶν φόρων τὰ κατωτέρω εἰσοδήματα :

α) Οἱ τόκοι τῶν ἐν Ἑλλάδι πάσης φύσεωσ καταθέσεων παρὰ ταῖσ ἡμεδαπαῖσ ἀνω. ἐταιρείαισ ταῖσ θεωρουμέναισ Τραπεζαῖσ κατὰ τὰσ εἰδικὰσ διατάξεισ τοῦ νόμου 5076, ὡσ καὶ παρὰ ταῖσ ἀλλοδαπαῖσ ἀνω. τραπεζιτικαῖσ ἐταιρείαισ. Ὡσ τοιοῦτοι λογίζονται καὶ οἱ τόκοι τῶν ἐν γένει πιστώσεων καὶ ἐμβασμάτων ἐκ τῆσ ἀλλοδαπῆσ πρὸσ τὰσ Τραπεζασ ἢ ἀλλὰ πιστωτικὰ ἰδρύματα, τὸ ἀπαλλασσόμενον ὁμωσ ἐπιτόκιον τούτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἐπίσημον προεξοφλητικὸν ἐπιτόκιον τῆσ χώρασ τῆσ προελεύσεωσ. Ἐξαιρετικῶσ προκειμένου περὶ πιστωτικῶν ἰδρυμάτων, ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἐχόντων τὴν παροχῆν ἐν Ἑλλάδι δανείων ἐπὶ καπνῶν εἰσ φύλλα, τὸ οὕτωσ ἀπαλλασσόμενον ἐπιτόκιον δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν πέντε τοῖσ ἑκατὸν (5%) .

Τοὺσ λόγουσ τῆσ τοιαύτησ ἀπαλλαγῆσ ἐκθέτει ἡ Διοίκησισ διὰ τῆσ ὑπ' ἀριθ. 125)1930 ἐγκυκλίου, εἶναι δὲ οἱ κάτωθι : Αἱ πρὸσ τὰ ἐν Ἑλλάδι ὑποκαταστήματα τῶν Τραπεζῶν παρεχόμεναι πιστώσεισ δὲν προέρχονται κατὰ τὸ ὄλον ἐκ τῶν κεφαλαίων τῆσ Κεντρικῆσ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔδρασ, ἅτινα δὲν εἶναι πρὸσ τοῦτο ἐπαρκῆ, ἀλλὰ ἐκ τῶν δανείων ἅτινα συνάπτει ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔδρα καὶ διὰ τὰ ὁποῖα καταβάλλει τόκοουσ εἰσ διαφόρουσ τρίτουσ οἵτινεσ ἔδει κατ' ἀνάλογον ποσὸν νὰ ληφθῶσι ὑπ' ὄψει κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν φορολογητέων κερδῶν τοῦ ὑποκαταστήματος Ἑλλάδοσ, θεωρούμενοι ὡσ νόμιμοσ δαπάνη. Διὰ τῆσ τροποποιήσεωσ τοῦ Νόμου 4576 ἐθεώρησε ὁ Νομοθέτησ ὡσ τόκοουσ πιστώσεων καὶ τοὺσ θάσει τοῦ ἐπισήμευ προεξοφλητικοῦ ἐπιτοκίου τῆσ χώρασ προελεύσεωσ προκύπτοντασ τόκοουσ ἐκ τῆσ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔδρασ πέραν τοῦ ἀπαραιτήτου κεφαλαίου τοῦ ὑποκαταστήματος πιστώσεων. Διὰ τῆσ διατάξεωσ ταύτησ ἐδημιουργήθη πλασματικῆ δανειακῆ σχέσεισ διὰ τοὺσ, μέχρι τοῦ ἐπισήμευ προεξοφλητικοῦ ἐπιτοκίου τόκοουσ, ἧτισ ἔσχευ ὡσ συνέπειαν τὴν παραιομπῆν τῶν τόκων τούτων εἰσ τὴν φορολογίαν γ' κλάσεωσ καὶ τὴν ἀπαλλαγῆν αὐτῶν δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ Ν. 4576. Διὰ τοὺσ ὑπὲρ τὸ ἐπίσημον ἐπιτόκιον τόκοουσ δὲν θεωροῦνται δαπάνη τῆσ ἐπιχειρήσεωσ καὶ

συνεπῶς δὲν ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων ὑποκείμενοι εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας.

β) Οἱ τόκοι συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων ἐφ' ὅσον πηγάζουσι ἐξ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καθὼς καὶ οἱ τόκοι οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν μεταξὺ ἐμπόρων ἀποδεδειγμένων πωλήσεων ἐμπορευμάτων ἐπὶ πιστώσει. Οἱ τόκοι οὗτοι φορολογοῦνται κατὰ τὴν Δ' Κατηγορίαν ὡς κέρδη ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην προκειμένου ν' ἀποφανθῶμεν ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις ἀπαλλαγῆς τῶν ἐκ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων τόκων θέλομεν ἀποβλέπει οὐχὶ μόνον εἰς τὸν τύπον τοῦ τίτλου ἀλλ' εἰς τὸ ἐὰν πράγματι ἢ συναλλαγματικὴ ἢ τὸ γραμματίον ἐξεδόθη πρὸς πληρωμὴν ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, νοουμένης ὡς τοιαύτης τῆς προερχομένης ἐκ προμηθείας ἐμπορευμάτων καὶ οὐχὶ ἐκ παροχῆς ρευστοῦ χρήματος. Ὅθεν ἵνα χωρήσῃ ἀπαλλαγὴ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δεόν :

1) Ὁ εἰσπράξας τοὺς τόκους ν' ἀσκήσῃ ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν.

2) Ὁ τίτλος ἐξ οὗ οἱ τόκοι νὰ ἐξεδόθη πράγματι δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν.

γ) Οἱ τόκοι καταθέσεων παρὰ δημοσίοις ταμιευτηρίοις καὶ τοιοῦτοις τραπεζιτικοῖς.

δ) Οἱ τόκοι γ' κλάσεως οἱ προκύπτοντες ὑπὲρ ἡμεδαπῶν ἀνων. ἐταιρειῶν, φορολογούμενοι ὅμως κατὰ τὴν Δ' Κατηγορίαν.

ε) Ἐπὶ τῷ ὄρφ ἀμοιβαιότητος τὰ ἐξ ἀλλοδαπῶν τίτλων τῆς β' καὶ γ' κλάσεως πραγματοποιούμενα εἰσοδήματα ἀλλοδαπῶν πρεσβευτῶν, διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων καὶ πρακτόρων, προξένων καὶ προξενικῶν πρακτόρων.

στ) Τὰ δι' ἐντόκων γραμματίων ὡς καὶ δι' ὁμολογιῶν ἐθνικὰ δάνεια.

ζ) Οἱ τόκοι γ' κλάσεως οἱ προκύπτοντες ὑπὲρ ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, φορολογούμενοι ὅμως κατὰ τὴν Δ' Κατηγορίαν, ὡς κέρδη ἐξ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως.

η) Ἀπαλλάσσονται ὡσαύτως τῆς φορολογίας ἀλλοδαποὶ, ἔστω καὶ πλέον τοῦ ἕξαμήνου ἐν Ἑλλάδι διαμείναντες, διὰ τὰ ἐν ἀλλοδαπῇ πραγματοποιούμενα ἔσοδα θ' κλάσεως, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν εἰσάγονται ἐν Ἑλλάδι, ἐὰν ὁ αἰτῶν τὴν ἀπαλλαγὴν ἀποδείξῃ ὅτι τηρεῖ κατοικίαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

θ) Οἱ τόκοι ἐνυποθήκων δανείων ἐξ ἀλλοδαπῆς παρ' ἀλλοδαπῶν παρεχομένων ἐπὶ πλοίων ἑλληνικῆς ἰθαγενείας.

ι) Οἱ τόκοι δανείων ἐκδιδομένων δι' ὁμολογιῶν ἡμεδαπῶν βιομηχανικῶν ἐταιρειῶν.

ια) Τόκοι πιστώσεων ἐξ ἀλλοδαπῆς ἐναντι εἰσαγωγῆς ἐμπορευμάτων ἢ ἐξαγωγῆς γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων. Εἰς τὴν θέσπισιν τῆς ἀπαλλαγῆς ταύτης προέβη ὁ Νομοθέτης διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιβάρυνσιν τῶν εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων ἢ τῶν ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων ἐπὶ ζῆμίᾳ τοῦ Ἑλληνος καταναλωτοῦ.

ιβ) Οἱ τόκοι δανείων χορηγουμένων παρ' ἀλλοδαπῶν ἢ ἡμεδαπῶν

μονίμως ἐγκατεστημένων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρὸς ἀνωνύμους ἐταιρείας ἢ εἰς οἰασθήποτε ἄλλας ἀξιολόγους ἐπιχειρήσεις φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου κατοικοῦντος ἢ ἐδρεύοντος ἐν Ἑλλάδι.

Ἐν προκειμένῳ ἐγεννήθη τὸ ζήτημα ἂν συντρέχη περίπτωσις ἀπαλλαγῆς ὅταν τὰ παρεχόμενα παρ' ἀλλοδαποῦ δάνεια πρὸς ἀνων. ἐταιρείας δὲν εἰσάγονται ἐξ ἀλλοδαπῆς ἀλλ' εὐρίσκονται ἐν Ἑλλάδι. Τόσον τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὅσον καὶ τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἀπεφάνθησαν ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ ἰσχύει οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς θετικῆς εἰσαγωγῆς κεφαλαίων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀποφυγῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι εὐρισκομένων κεφαλαίων.

ιγ) Οἱ τόκοι δανείων πρὸς τοὺς Δήμους, τὰς Κοινότητας καὶ τὰ Λιμενικὰ Ταμεῖα.

ιδ) Οἱ τόκοι τῶν πρὸς τοὺς καθαρῶς γεωργικοὺς συνεταιρισμοὺς καταθέσεων τῶν μελῶν αὐτῶν καὶ οἱ ὑπὸ τοιούτων συνεταιρισμῶν πραγματοποιούμενοι τόκοι ἐκ δανείων ἢ πιστώσεων πρὸς τὰ μέλη αὐτῶν.

ιε) Αἱ ἐπιχειρήσεις ἐκμεταλλεύσεως ἐγχωρίων λιγνιτωρυχείων ἢ μετατροπῆς τοῦ λιγνίτου εἰς εὐχρηστότερα προϊόντα, διενεργούμεναι ὑπὸ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων, ἀπαλλάσσονται τοῦ κατὰ τὰς κλάσεις α' καὶ γ' τῆς κατηγορίας Γ' τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων ἐπιβαλλομένου φόρου.

ιστ) Προκειμένου περὶ ὑποχρέων ἀνων. ἐταιρειῶν, αὗται ἀπαλλάσσονται καὶ ἐκ τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων Γ' Κατηγορίας κλάσεως α' διὰ ποσὸν μερισμάτων ποσοστῶν διοικητικῶν συμβούλων προερχομένων ἐκ τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1945 καὶ ἐφεξῆς κτωμένων καθαρῶν κερδῶν ἴσον πρὸς τὸ διπλάσιον τοῦ τελικῶς καταλογισθέντος φόρου τοῦ Ν.Δ. 53 ἢ τῆς ἐκτάκτου εἰσφορᾶς τοῦ Α.Ν. 431.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI

Δ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

95.—Υποκείμενον τοῦ φόρου ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ εἶναι πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον ὅπερ ἀσκεῖ ἐν Ἑλλάδι ἐμπορικὴν ἢ βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν.

Ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῆς φορολογίας ταύτης οὐδαμῶς ἐξετάζεται ἡ ἐθνικότης ἢ ἡ κατοικία τοῦ ἀσκοῦντος τὴν ἐπιχείρησιν, ἀλλ' ὁ νομοθέτης ἀπέβλεψε μόνον εἰς τὴν πρόκυψιν καὶ κτήσιν τοῦ εἰσοδήματος ἐν Ἑλλάδι. Οἱ ἐμπορικοὶ πράκτορες ἀλλοδαποῦ Κράτους ἐξομοιοῦνται πρὸς τὰ λοιπὰ ἰδιωτικὰ πρόσωπα. Τὸ ἐμπορευόμενον Κράτος δὲν δύναται ν' ἀξιῶσῃ πρόνομια διπλωματικά, διότι τὸ Κράτος ὅταν ἀποδύεται εἰς ἐμπορικὰς πράξεις ἀπεβάλλει τὴν ἀσυδοσίαν του. Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ἐπιληφθὲν τῆς λύσεως ζητήματος δημιουργηθέντος μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ἀπεφάνθη, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 504/1932 ἀποφάσεως, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἐμπορικὴ Ἀντιπροσωπεία, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ θέσις καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτῆς κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν νομοθεσίαν τῆς Ρωσίας, δὲν ταυτίζεται ἀπὸ διεθνoῦς πλευρᾶς πρὸς τὸ Ρωσικὸν Κράτος καὶ συνεπῶς οἱ ἐμπορικοὶ πράκτορες αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ἀσκοῦσιν ἐμπορίαν ἐν Ἑλλάδι, ὑπόκεινται εἰς φόρον.

Ἐποκείμενον φόρου ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ, κατόπιν τῶν ἐπενεχθεισῶν διὰ τοῦ Νόμου 942 τροποποιήσεων, εἶναι τὰ κάτωθι πρόσωπα :

A) Ἐπὶ ἀσκοῦντων ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν τὸ φυσικὸν πρόσωπον διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν ἐξ ἀπασῶν τῶν ἐμπορικῶν ἐργασιῶν.

B) Ἐπὶ ὁμορρυθμῶν ἢ ἑτερορρυθμῶν ἐταιρειῶν τὰ κατ' ἰδίαν μέλη διὰ τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστοτε καθαρὸν κέρδος.

Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἀνωτέρω, εἰς πρόσωπόν τι ἀσκήσῃ ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν καὶ παραλλήλως μετέχῃ ὁμορρυθμοῦ ἢ ἑτερορρυθμοῦ ἐταιρείας, τὸ πρόσωπον τοῦτο θὰ φορολογηθῇ ἐνιαίως διὰ τὸ σύνολον τῶν ἀποκομιζομένων κερδῶν ἐκ τῆς ἀτομικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐκ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὰς ἐταιρείας.

Γ) Ἐπὶ τῶν ἀφανῶν ἐταιρειῶν ὁ ἐμφανῆς ἐταῖρος διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Δ) Ἐπὶ τῶν Συνεταιρισμῶν τοῦ νόμου 602 τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ Συνεταιρισμοῦ.

Ε) Ἐπὶ ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν ἄνων. ἐταιρειῶν τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς ἐταιρείας.

Ἀντικείμενον φορολογίας. Ἀντικείμενον τῆς φορολογίας ταύτης εἶναι τὸ καθαρὸν κέρδος τὸ προκύψαν ἐν Ἑλλάδι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς προερχόμενον, ἐφ' ὅσον ἢ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπιχειρήσις ἀσκεῖται δι' ὑποκαταστημάτων, πρακτορειῶν ἢ ἀντιπροσώπων διευθυνομένων ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι κυρίας ἐπιχειρήσεως.

Τὸ προκύπτον καθαρὸν κέρδος εἶναι φορολογητέον οὐ μόνον ἐὰν εἶναι εἰς χρήμα ἀλλὰ καὶ εἰς εἶδος δεκτικὸν χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως. Ἐξεταστέον τυγχάνει τὸ ζήτημα ὅταν τὸ κέρδος ἐμφανίζεται εἰς ξένον νόμισμα.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀναγωγὴ τοῦ ξένου νομίσματος εἰς δραχμὰς θὰ ἐνεργῆται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἐμπροθέσου δηλώσεως. Ἐὰν ὅμως ἐπιδώσῃ ἐκπρόθεσμον δήλωσιν ἢ παραλείψῃ ἐντελῶς τὴν ἐπίδοσιν δηλώσεως ἢ μετατροπὴ τοῦ ξένου νομίσματος θὰ γίνεται ἐπὶ τῇ θάσει τῆς μέσης τιμῆς ἣν τὸ νόμισμα εἶχε καθ' ὄλον τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἠδύνατο νὰ ἐπιδοθῇ ἐμπρόθεσμος δήλωσις.

Τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 336/1935 ἀποφάσεως ἀπεφάνθη ὅτι μὴ ὑπαρχούσης ἐν τῷ νόμῳ 1640 εἰδικῆς διατάξεως περὶ τῆς τιμῆς ἣτις δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει διὰ τὴν εἰς δραχμὰς μετατροπὴν τῶν εἰς ξένον νόμισμα ἐξαγομένων κερδῶν, δέον νὰ λαμβάνηται ἡ μέση τιμὴ τοῦ ξένου νομίσματος ἣν εἶχε τοῦτο καθ' ἅπαν τὸ διαχειριστικὸν ἔτος.

Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 593/1939 ἀποφάσεώς του ἀπεφάνθη ὅτι ἡ ἀναγωγὴ τοῦ ξένου νομίσματος πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τὸν χρόνον τῆς γενέσεως τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς καὶ προκειμένου μὲν περὶ ἐπιτηδευματίου μὴ τηροῦντος βιβλία τοῦ νόμου 578, καὶ συγκεκριμένως βιβλίον Ἀπογραφῆς, ἢ φορολογικὴ ἐνοχὴ γεννᾶται τὴν 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, προκειμένου δὲ περὶ φορολογουμένου τηροῦντος ἐμπορικὰ βιβλία ἢ φορολογικὴ ἐνοχὴ γεννᾶται κατὰ τὴν λῆξιν τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους, ἀναβάλλεται δὲ ἡ ἀσκήσις αὐτῆς κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ προσεχοῦς οἴκον. ἔτους.

96.— Διαχειριστικὸν ἔτος. Διαχειριστικὸν ἔτος καλεῖται τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ περικλειόμενον μεταξὺ δύο σταθμῶν διαχειρίσεως, ἦτοι δύο Ἰσολογισμῶν, καὶ ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς 12 μῆνας. Ἐξαιρετικῶς τὸ διαχειριστικὸν ἔτος δύναται νὰ εἶναι μείζον τοῦ δωδεκαμήνου προκειμένου περὶ ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν κατὰ τὸν πρῶτον μετὰ τὴν σύστασιν τακτικὸν Ἰσολογισμόν, ὅστις συμφώνως τῷ ἀρθρ. 42 τοῦ Νόμου 2190 δύναται νὰ περιλάβῃ διαχειριστικὴν περίοδον μέχρι 24 μηνῶν.

Ἡ διαχειριστικὴ περίοδος κατ' ἐξαιρέσιν δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐλάσσων τῆς 12μήνου, εἰς τὰς περιπτώσεις διακοπῆς, ἐκχωρήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ θανάτου τοῦ ἐπιχειρηματίου.

97.— Ἐξαιρέσεις ἐκ τῆς φορολογίας Δ' Κατηγορίας. Κατὰ τὸ

άρθρ. 18 του Ν. 1640 ως έτροποποιήθη τουτο δια του Α.Ν. 942 απαλλάσσονται του φόρου Δ' Κατηγορίας τὰ κάτωθι φυσικά και νομικά πρόσωπα :

α) Οί γεωργικοί κτηνοτροφικοί συνεταιρισμοί ως και αί ενώσεις αυτών, οί γεωργοί, οί κτηνοτρόφοι, οί μελισσοκόμοι, σηροτρόφοι, μεταξοπαραγωγοί, οί άνευ μηχανοκινήτου πλοίου άλιεΐς και οί ύλοτομοΰντες και παράγοντες δασικά προϊόντα, πάντες ούτοι έφ' όσον διαθέτουσι χονδρικώς τὰ είδη τής ίδιας αυτών παραγωγής έπιτοπίως ή εις τον πλησιέστερον λιμένα ή σιδηροδρομικόν σταθμόν άνευ έπεξεργασίας δυναμένης νά προσδώση τον χαρακτήρα βιομηχανικών προϊόντων.

β) Οί λοιποί μη κερδοσκοπικού χαρακτήρος συνεταιρισμοί δια τὸ ύπ' αυτών άσκούμενον έπιτήδευμα, έφ' όσον δια τούτου αποκλειστικώς σκοπεΐται ή έξυπηρέτησις των οίκογενειακών άναγκών των μελών αυτών, ούχι δέ και των έπιχειρήσεων αυτών.

γ) Οί άνάπηροι και τὰ θύματα πολέμου εις ούς έχορηγήθη άδεια λιανικής πωλήσεως καπνοϋ ή άνεγέρσεως και έκμεταλλεύσεως περιπτέρων, ή άσκήσεως έπαγγέλματος μικροπωλητοϋ, δια τήν άσκησιν του έπαγγέλματος τούτου. Όσαύτως οί άνάπηροι και τὰ θύματα πολέμου έφ' όσον κατά τήν κρίσιν τής εκδικαστικής έπιτροπής δέν δύνανται νά καταταγώσι εις κλάσεις άνωτέρας τής δευτέρας.

δ) Αί πάσης φύσεως έπιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως έγχωρίων λιγνιτωρυχείων ή μετατροπής του λιγνίτου εις ευχρηστότερα προϊόντα (πλινθοποίησις).

ε) Έπί τή δρω τής άμοιβαιότητος τὰ έν Έλλάδι πραγματοποιούμενα ύπο άλλοδαπών πλοίων και άεροσκαφών κέρδη.

στ) Οί εκμεταλλευται φορηγών πλοίων οί ύποκείμενοι εις τον ειδικόν φόρον έπι των κερδών τούτων.

ζ) Έκ του έν Έλλάδι πραγματοποιουμένου κέρδους άλλοδαπών εταιρειών, τμήμα άνάλογον πρὸς τὸ ποσόν των ονομαστικῶν μετοχών, ών τὸ μέροςμα εισπράττεται και φορολογεΐται έν Έλλάδι.

Αί άλλοδαπαί άνώνυμοι εταιρείαι ύπόκεινται εις τον φόρον τής κατηγορίας ταύτης δια τὰ έξ έργασιών έν Έλλάδι πραγματοποιούμενα κέρδη. Τὰ κέρδη όμως ταύτα διανεμόμενα παρά του νομικού προσώπου εις μετόχους διαμέροντας έν Έλλάδι ύπόκεινται εις τήν φορολογίαν τής Γ' Κατηγορίας β' κλάσιν. Πρὸς πρόληψιν θθεν διπλής φορολογίας καθιερώθη εξαίρεσις εκ τής φορολογίας του έν Έλλάδι πραγματοποιουμένου κέρδους άλλοδαπών εταιρειών τμήματος αναλόγου πρὸς τὸ ποσόν των ονομαστικῶν μετοχών, ών τὸ μέροςμα εισπράττεται έν Έλλάδι.

η) Αί ήμεδαπαί ή άλλοδαπαί εταιρείαι, δι' ός συντρέχει περίπτωσις φορολογίας των κατ' ίδίαν μελών.

θ) Αί ξενοδοχειακαί έπιχειρήσεις απαλλάσσονται του φόρου Δ' Κατηγορίας έφ' όσον χρόνον διαρκεί δια τὰς έπιχειρήσεις ταύτας ή κατά τὸ Ν.Δ. 181/1946 ειδική φορολογία.

98. — "Έννοια τής έμπορικῆς και βιομηχανικῆς έπιχειρή-

σεως. Ὁ Νομοθέτης διὰ τῆς § 1 τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ Κώδικος δίδει τὸν ὄρισμόν τῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως. Εἶναι δὲ αὕτη πᾶν κερδοσκοπικὸν ἢ βιοποριστικὸν ἐπιτήδευμα ἢ ἐπάγγελμα μὴ κατατασσόμενον εἰς τὰς κτηνοτροφικὰς ἐπιχειρήσεις ἢ τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἄρθρων 23 καὶ 29 τοῦ Νόμου ὀριζομένων πινάκων, ἢ οὐτινος ἢ πρόσδοδος δὲν περιλαμβάνεται καθ' ὄλοκληρίαν ἐν ἄλλῃ τινὶ κατηγορίᾳ ἢ περιλαμβανομένη παραπέμπεται ρητῶς εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην πρὸς φορολογίαν.

Κατόπιν τοῦ ὀρισμοῦ τούτου τοῦ Νόμου ἐγεννήθη ζήτημα ἂν ἡ ἔννοια τοῦ Νόμου εἶναι ὅτι μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου διεπόμεναι συναλλαγαι δέον νὰ φορολογῶνται κατὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων. Βαθυτέρα ἐξέτασις τοῦ ζητήματος ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θάσις αὕτη δὲν εἶναι ἀποκλειστική, διότι συμφώνως πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν διατάξεων τοῦ Φορολογικοῦ Νόμου εἶναι δυνατὸν ἐπιχειρήσεις ἐμπορικῆ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου νὰ φορολογῆται οὐχὶ εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν ἀλλ' εἰς ἄλλην τινὰ κατηγορίαν καὶ ἀντιθέτως ἐπιχειρήσεις μὴ προβλεπόμεναι ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου νὰ φορολογῶνται εἰς τὴν κατηγορίαν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, π.χ. ἡ ἐκμετάλλευσις ἀλυκῆς, καίτοι δὲν ἀποτελεῖ ἐμπορικὴν πρᾶξιν ἀλλὰ γεωργικὴν, ἐν τούτοις τὰ κέρδη τῆς φορολογῶνται εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν. Ἡ παρ' ἰδιοκτῆμονος πώλησις οἴνου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξάγει ἐκ τοῦ κτήματός του εἶναι ἀναμφισβητήτως πρᾶξις ἀστική, ἐν τούτοις ὁ οἰνέμπορος καὶ ἂν ἐξ ἰδίου γλεύκουσ εἶναι παρηγμένος ὁ πρὸς πώλησιν οἴνος φορολογεῖται ἐν τῇ Δ' κατηγορίᾳ.

Οὐσιώδης προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς πράξεώς τινος εἰς τὴν φορολογίαν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων εἶναι ἡ πρᾶξις αὕτη νὰ ἐνεργῆται κατ' ἐπάγγελμα καὶ μὲ πρόθεσιν κερδοσκοπίας.

Καλεῖται δὲ ἐπάγγελμα ἑνιαῖον σύμπλεγμα οἰκονομικῶν ἐνεργειῶν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς συνεχείας. Ἴνα τεθῆ εἰς ὄρισμένας οἰκονομικὰς ἐνεργείας ἢ σφραγίς τοῦ ἐπαγγέλματος ἀπαιτεῖται ἡ πρόθεσις τῆς ἐξακολουθήσεως τούτων. Μεμονωμένα ἐργασίαι δὲν ἀποτελοῦσι ἐπάγγελμα.

Ἐκτὸς τῆς συνεχείας τῶν οἰκονομικῶν ἐνεργειῶν πρέπει νὰ ὑφίσταται καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ κέρδους. Ἐὰν μὴ ὦν τις κατ' ἐπάγγελμα μεσότης ἢ ἐργολάβος ἐνεργήσῃ μεσιτείαν ἢ ἐργολαβίαν ἐντελῶς συμπτωματικῶς, τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης πράξεως κέρδος δὲν θὰ ὑπαχθῆ εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν ἀλλ' εἰς τὴν Ζ' Κατηγορίαν.

99.—Γεωργικὴ βιομηχανία. Συνήθως συμβαίνει κτηματίας νὰ ἐνεργῆ δι' ἰδίων μηχανικῶν μέσων ἐπεξεργασίαν τῶν ἐκ τῶν κτημάτων του παραγομένων προϊόντων, πωλῶν εἶτα ταῦτα (παραγωγή οἴνοπνεύματος ἐξ ὀπωρῶν ἢ ζακχάρως ἐκ τεύτλων). Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ἐξετάστέον, ἂν ἡ ἐπεξεργασία τῶν προϊόντων ἀποτελεῖ τὸ κύριον ἐν σχέσει πρὸς τὴν γεωργικὴν ἐπιχείρησιν. Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει τὰ κέρδη δέον νὰ φορολογῶνται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμπορικῶν καὶ οὐχὶ τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐὰν τοῦναντίον ἡ ἐπεξεργασία ἀποτελεῖ τὸ παρεπόμενον

τῆς κυρίας (γεωργικῆς ἐπιχειρήσεως), π.χ. ἡ μεταποίησις αὐτοῦ εἰς ἄλευρον δι' ἀπλοῦ μύλου καὶ ἐλαίων εἰς ἔλαιον, ἢ ἐπιχειρήσις διατηρεῖ τὸν γεωργικὸν αὐτῆς χαρακτήρα καὶ συνεπῶς τὰ ἐξ αὐτῆς κέρδη ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων.

100.—Καθαρὸν κέρδος. Καθαρὸν κέρδος χρήσεώς τινος εἶναι τὸ ποσὸν ὅπερ προκύπτει μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν κατὰ τὴν § 2 τοῦ ἄρθρ. 19 περιοριστικῶς ἀναγραφόμενων δαπανῶν τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Διὰ τὴν γένεσιν τῆς φορολογικῆς ἐνοχλῆς ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ ἐξεταστέον τυγχάνει μόνον ἂν προέκυψαν κέρδη, ἐντὸς ὠρισμένης χρονικῆς περιόδου, τοῦτέστι κατὰ τὸ προηγούμενον διαχειριστικὸν ἔτος, εἶναι δὲ ἀδιάφορος διὰ τὴν φορολογίαν ὁ τρόπος καθ' ὃν ταῦτα ἐχρησιμοποιήθησαν, εἴτε ἂν προσετέθησαν εἰς τὸ κεφάλαιον, εἴτε ἂν ἐχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν ἀγορὰν μηχανημάτων ἢ διὰ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων ἢ ἐκάλυψαν ζημίαις προηγούμενων χρήσεων.

101.—'Ακαθάριστα ἔσοδα. Ἀκαθάριστα ἔσοδα καλοῦνται τὰ ποσὰ ἅτινα ἀντιπροσωπεύουσι τὰς ὀριστικῶς πραγματοποιηθείσας πωλήσεις ἀντικειμένων ἢ ἐμπορευμάτων προερχομένων ἐξ ἀγορᾶς ἢ βιομηχανοποιήσεως, δηλονότι τὸ τίμημα τῶν ἐμπορευμάτων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν γενομένων εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ἐκπτώσεων καὶ τῆς ἀξίας τῶν παρὰ τῶν ἀγοραστῶν ἐπιστραφέντων ἐμπορευμάτων. Εἰς ταῦτα περιλαμβάνονται καὶ αἱ ἐπὶ πιστώσει πωλήσεις.

Προκειμένου περὶ ἐπαγγελμάτων πραγματοποιούντων κέρδη οὐχὶ ἐκ τῆς πωλήσεως ἐμπορευμάτων, ἀλλ' ἐκ τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν πρὸς τρίτους, ὡς ἀκαθάριστα ἔσοδα δεόν νὰ θεωρῶνται τὸ σύνολον τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων (ἀμοιβῶν) τῶν κτωμένων εἰς ἀντάλλαγμα τῶν παρασχεθειῶν πρὸς πελάτας ὑπηρεσιῶν. Οὕτω προκειμένου περὶ μεσιτῶν, προμηθευτῶν, παραγγελιοδόχων, πρακτόρων, ὡς κύκλος ἐργασίας δεόν νὰ λαμβάνηται τὸ σύνολον τῶν εἰσπραττομένων ἀμοιβῶν ὑπὸ μορφὴν προμηθειῶν, μεσιτειῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς τραπεζιτικὰς ἐπιχειρήσεις ὁ κύκλος ἐργασίας παρίσταται διὰ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν εἰσπραττομένων τόκων, προμηθειῶν ἐκ πράξεων συναλλάγματος κλπ.

102.—'Εκπεστέα βάρη καὶ δαπάναι. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως, ὡς καθορίζονται ταῦτα ἀνωτέρω, ἐκπίπτονται πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καθαροῦ κέρδους αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου περιοριστικῶς ἀπαριθμούμεναι δαπάναι αἱ ἄμεσον σχέσιν ἔχουσαι πρὸς τὴν ἐπιχειρήσιν, διότι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦσι θάρος τοῦ εἰσοδήματος, οὐχὶ δὲ καὶ αἱ προσωπικαὶ δαπάναι τοῦ ἐπιχειρηματίου αἵτινες συνιστῶσι χρησιμοποίησιν τοῦ εἰσοδήματος.

Διὰ νὰ ἐκπεσθῇ ὅθεν δαπάνη τις ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων δεόν νὰ συντρέχωσι ἄθροιστικῶς τρεῖς, αἱ κάτωθι ἀπαραίτητοι, προϋποθέσεις:

- 1) Ἡ γενομένη δαπάνη νὰ ἔχη ἄμεσον σχέσιν μετὰ τὴν ἐπιχειρήσιν.
- 2) Ν' ἀναγράφηται ρητῶς ἐν τῷ ἄρθρῳ 19 τοῦ Ν. 1640.

3) Ἡ δαπάνη αὕτη ὑπὸ τὰς συνθήκας ὑφ' ἃς ἐγένετο νὰ εἶναι ἡ προσήκουσα. Μὲ ἄλλας λέξεις δὲν δύναται ν' ἀναγνωρισθῆ δαπάνη μείζων τῆς προσηκούσης. Δὲν δύναται ν' ἀφεθῆ εἰς τὸν φορολογούμενον τὸ δικαίωμα ἐκπτώσεως δαπάνης μεγαλυτέρας τῆς συνήθους εἰς παρομοίας περιπτώσεις, καθ' ὅσον ἐὰν τοιοῦτον δικαίωμα ἀναγνωρισθῆ, θὰ δύναται αἱ ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐκπτώσεως ἐξωγκωμένων δαπανῶν ν' ἀποκρύπτωσι τὰ κέρδη των, ἀποφεύγουσαι τὴν φορολογίαν. Εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ ταύτας εἶναι εὐκόλον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις νὰ ἔχωσι γνωστὰ πρόσωπα παρ' ὧν νὰ λαμβάνωσι εἰκονικὰς ἀποδείξεις τῆς γενομένης δαπάνης. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Οἶκον. Ἐφορος δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν δαπάνην προβάλλων τὴν εἰκονικότητα ταύτης, πλὴν ὅμως ἡ ἀπόδειξις αὕτη εἶναι δυσχερεστάτη ἂν μὴ ἀδύνατος διὰ τὸν Οἶκον. Ἐφορον. Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους φρονούμεν ὅτι ὁ Οἶκον. Ἐφορος δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν δαπάνην ὡς ὑπερβολικὴν, βαρυνόμενος μόνον μὲ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ γενομένη δαπάνη εἰς συγκεκριμένην περίπτωσιν εἶναι ὑπερβολικὴ, προσάγων ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ὅτι ἄλλαι ἐπιχειρήσεις, ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας εὐρεθεῖσαι, ἔδαπάνησαν τὸ ἥμισυ π.χ. τῆς ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως φερομένης εἰς τὰ βιβλία δαπάνης.

103.— Ἐνοίκιον τῶν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως χρησιμοποιουμένων ἀκινήτων. Τὰ ἀκίνητα τὰ ἐξυπηρετοῦντα τὴν ἐπιχείρησιν δύνατον νὰ εἶναι εἴτε μισθωμένα παρ' αὐτῆς, εἴτε ἰδιόκτητα.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ καταβαλλόμενον ἐνοίκιον ἀποτελεῖ βάρος τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐκπίπτει ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων ὡς γενικὸν ἔξοδον.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τῆς χρησιμοποιήσεως ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἰδιοκτῆτου ἀκινήτου ἐκπίπτει τὸ τεκμαρτὸν ἐνοίκιον ἐφ' ὅσον ὑπήχθη εἰς τὴν φορολογίαν τῆς Α' Κατηγορίας. Συνεπῶς ἐφ' ὅσον τὸ ἰδιοχρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀκίνητον ἀπαλλάσσεται τῆς φορολογίας οἰκοδομῶν δὲν ἐκπίπτει τὸ τεκμαρτὸν ἐνοίκιον.

Ἐγενήθη ζήτημα ἂν ἡ δαπάνη τοῦ ἐνοικίου, συμφώνως τῇ ἐδαφίῳ ἡ' τοῦ ἄρθρ. 19, καθ' ἣν αἱ πρόσοδοι ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν ἐκπίπτουνται ἐκ τῆς Δ' Κατηγορίας, περιοριζόμεναι εἰς τὰ 2/3 προκειμένου περὶ Τραπεζῶν καὶ εἰς τὰ 4/5 προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων, δεόν νὰ περιορισθῆ εἰς τὰ 4/5 αὐτοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὰ Δικαστήρια ἀπεφάνθησαν ὅτι ἐκπίπτει δλόκληρον τὸ ἐνοίκιον, καθ' ὅσον ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου ἡ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ Κώδικος ἀφορᾷ τὴν μείωσιν τῶν ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν προσόδων καὶ οὐχὶ τῶν λαμβανομένων πρὸς ἐκπτώσιν δαπανῶν καὶ ἐξόδων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ τὸ τεκμαρτὸν ἐνοίκιον (Ἀποφ. Ε.Ε.Ε.Α.Ε. 283/1938).

104.— Μισθοὶ προσωπικοῦ. Ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκπίπτουνται οἱ εἰς τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ἐργατικὸν προσωπικὸν καταβαλλόμενοι μισθοί, ἡμερομίσθια, ἀμοιβαὶ εἰς χρέμα ἢ εἰς εἶδος, ἦτοι

εις φωτισμόν, σίκησιν, θέρμανσιν, τροφήν, υπόδησιν. Διὰ τὰ τυγχάνη ὁμοῦ νόμιμος ἢ ἔκπτωσις τῶν ποσῶν τούτων δέον νὰ συντρέχωσι αἱ ἐξῆς δύο προϋποθέσεις:

1) Τὰ πρόσωπα εἰς ἃ καταβάλλονται τὰ ποσὰ νὰ εὐρίσκωνται εἰς σχέσιν μισθώσεως ὑπηρεσιῶν μετὰ τῆς ἑταιρείας.

2) Νὰ προσφέρωσι καθ' ὃν χρόνον παρέχονται αἱ ἀμοιβαὶ πραγματικὰς ὑπηρεσίας εἰς ταύτην. Συνεπῶς δὲν τυγχάνουσιν ἐκπεστέαι ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως τὰ παρὰ ταύτης καταβαλλόμενα ποσὰ δι' ἐξοδα διαμονῆς καὶ σπουδῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ προσώπων, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα διετέλεσαν πρῶην ὑπάλληλοι αὐτῆς, καθόσον ἢ διαθέσει τῶν ποσῶν τούτων προέρχεται ἐξ ἐλευθεριότητος τῆς ἐπιχειρήσεως.

105.—Ποσοτὰ προσωπικοῦ. Πολλάκις ὁ ἐργοδότης παραχωρεῖ εἰς τοὺς ὑπάλληλους ποσοτὰ ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἐξεταστέον ἂν ὁ ἐπὶ ποσοστοῖς ὑπάλληλος θὰ φορολογηθῇ ὡς συνεταῖρος εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν ἢ εἰς τὴν φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν. Τὸ ζήτημα εἶναι πραγματικὸν καὶ θὰ λυθῇ ἐκ τῆς φύσεως τῆς μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως καταρτισθείσης συμβάσεως. Ἐὰν ὁ χαρακτήρ τῆς συμβάσεως εἶναι νὰ καταρτισθῇ ἑταιρεία, τότε θὰ φορολογηθῇ εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν, εἰδ' ἄλλως, ἂν δὲν ὑπάρχῃ πρόθεσις ἑταιρική, εἰς τὴν φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὰ ποσοτὰ ἀποτελοῦσι προσαύξησιν μισθοῦ. Καταβαλλόμενα συντάξεις εἰς οἰκογενεῖας προϋπηρετησάντων ὑπάλληλων τῆς ἐπιχειρήσεως κατ' οἰκείαν βούλησιν ἐπιχειρήσεων καὶ οὐχὶ καθ' ὑποχρέωσιν ἐκ Νόμου ἢ συμβάσεως, δὲν ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἐσόδων Δ' Κατηγορίας. Δαπάνη ὁμοῦ καταβαλλομένη εἰς ἀπολυομένους ἐργάτας βάσει Ν. 515 ἐκπίπτει ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων καθ' ὅσον κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 9 τοῦ Ν. 395/41 τοῦ ἐρμηνεύσαντος αὐθεντικῶς τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἀρθρ. 19, εἰς τὰ γενικὰ ἐξοδα τὰ ἐκπιπτόμενα ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων περιλαμβάνονται μόνον τὰ εἰς τοὺς ἀποχωροῦντας μισθωτοὺς ἢ εἰς τὰ νομίμως συνεστημένα ταμεῖα συντάξεως καταβαλλόμενα ποσὰ πρὸς ἐκπλήρωσιν νομίμου ἢ συμβατικῆς ὑποχρέωσεως τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἄνευ τοιαύτης ὑποχρέωσεως ἢ τὰ καθ' ὑπέρβασιν ταύτης καταβαλλόμενα ποσὰ.

Ποσὰ διατιθέμενα παρ' ἐπιχειρήσεων διὰ συσσίτιον τοῦ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ ἀποτελοῦσι γενικὸν ἐξοδὸν ἐκπεστέον ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων Δ' Κατηγορίας, καθ' ὅσον ἢ ἔκπτωσις δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸν ἀρχικὸν μισθὸν καὶ ἡμερομίσθια ἀλλ' ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν προσαυξήσεων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν θεβαίως ὅτι αἱ παρεχόμεναι προσαυξήσεις, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των καὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν, ἔχουσι τὴν μορφήν ἀνταμοιβῶν τῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν καὶ δὲν συνιστῶσι καθαρὰν ἐλευθεριότητα.

106.—Μισθοὶ τῶν τέκνων τοῦ ἐπιχειρηματίου. Ἐκπίπτουνται οἱ μισθοὶ τῶν τέκνων τοῦ ἐπιχειρηματίου ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνάλογοι πρὸς

τὴν προσφερομένην πραγματικὴν ὑπηρεσίαν καὶ εἶναι αὐτεξούσια τὰ τέκνα, διότι προκειμένου περὶ ὑπεξουσίων ἢ ὑποχρέωσις τοῦ πατρὸς τῆς συντηρήσεως τῶν τέκνων δὲν ἀπορρέει ἐκ τῆς συμβάσεως μισθώσεως ἐργασίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ σύζυγος φέρει τὰ θάρη τοῦ γάμου, μετὰξὺ δὲ τῶν βαρῶν περιλαμβάνεται καὶ ἡ διατροφή καὶ συντήρησις τῶν ὑπεξουσίων.

107.—Μισθὸς τῆς συζύγου τοῦ ἐπιχειρηματίου. Ἡ κρατοῦσα γνώμη εἶναι ὅτι δὲν ἀναγνωρίζεται πρὸς ἔκπτωσιν μισθὸς τῆς συζύγου τοῦ ἐπιχειρηματίου, καθ' ὅσον μετὰξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ πράγματι ὑπαλληλικὴ σχέσις.

108.—Μισθὸς καὶ ἀμοιβὴ ἐπιχειρηματίου. Δὲν ἀναγνωρίζεται πρὸς ἔκπτωσιν μισθὸς ἐπιχειρηματίου, καθ' ὅσον εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν φορολογεῖται τὸ εἰσόδημα τὸ ἀπορρέον ἐκ τῆς συνεργασίας τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας τοῦ ἐπιχειρηματίου, ὅπερ δὲν δύναται νὰ διαφορισθῇ.

Αἱ ἀμοιβαὶ αἵτινες χορηγοῦνται εἰς τοὺς ἐταίρους δι' ὑπηρεσίας αἵτινες λόγῳ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν περιστάσεων ἐκφεύγουσι τοῦ κύκλου τῶν συνήθων ὑποχρέωσεων τῶν συνεταίρων πρὸς παροχὴν προσωπικῆς ὑπηρεσίας, προϋποθέτουσι δὲ καὶ καταβολὴν ἰδιαιτέρων κόπων, ἐκπίπτουσι ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων φορολογούμεναι κατὰ τὴν Στ' Κατηγορίαν (Συμβ. Ἐπικρατείας, ἀριθ. 495/1933).

109.—Ἀσφάλιστρα. Ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων ἐκπίπτουσι τὰ ασφάλιστρα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν, ὡς εἶναι τὰ ασφάλιστρα πυρκαϊᾶς ἀκινήτων ἐπιχειρήσεως, ἐμπορευμάτων, ἀτυχημάτων ἐργασίας, θαλασσίων κινδύνων, πολέμου κλπ. Δαπάναι ἀσφαλείας ζωῆς τοῦ ἐπιχειρηματίου δὲν ἐκπίπτουσι ὡς συνιστῶσαι χρησιμοποίησιν εἰσοδήματος.

Αὐτασφάλεια. Ἐὰν ὁ ἐπιχειρηματίας δὲν καταβάλλει ασφάλιστρα εἰς ασφαλιστικὴν ἑταιρείαν, ἀλλὰ παρακρατεῖ εἰς εἰδικὸν ἀποθεματικὸν ἀνάλογον ποσὸν οἰονεὶ ἀσφαλίζων αὐτὸς τὴν ἰδίαν ἐπιχείρησιν κατ' ἐνδεχομένων κινδύνων, ἐνεργεῖ αὐτασφάλειαν. Τὸ οὕτω παρακρατούμενον ποσὸν εἰς εἰδικὸν ἀποθεματικὸν ἢ κατατιθέμενον εἰς τὴν Τράπεζαν δὲν τυγχάνει ἐκπεστέον, καθ' ὅσον ἐξ αὐτῆς τῆς διατυπώσεως τοῦ Νόμου ὁμιλοῦσης περὶ δαπανῶν ἀσφαλείας προκύπτει ὅτι ὁ Νόμος ἀναγνωρίζει τὴν ἔκπτωσιν μόνον τῶν πράγματι καταβαλλομένων ασφαλιστρῶν εἰς τρίτους διὰ τὴν παρ' αὐτῶν ἀσφάλισιν κινδύνων καὶ οὐχὶ τῶν αὐτασφαλιστρῶν (Ε.Ε.Ε. Α.Ε. 296/1936).

110.—Λοιπὰ γενικὰ ἔξοδα. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω δαπανῶν ἐκπίπτουσι ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως τὰ ἔξοδα φωτισμοῦ καὶ θερμάνσεως τῶν γραφείων καὶ καταστημάτων τῆς ἐπιχειρήσεως, τὰ ἔξοδα διαφημίσεων, δημοσιεύσεων, ἀλληλογραφίας ἐν γένει, τὰ ἔξοδα ἀποστολῶν, μεταφορᾶς, μεσιτικὰ καὶ δικαστικὰ δι' ὑποθέσεις τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔξοδα ταξιδίων δι' ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως, συντηρήσεως αὐτοκινήτων ὀχημάτων καὶ λοιπῶν μεταφορικῶν μέσων τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὡς γενικά έξοδα λογίζονται τὰ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1948 καὶ ἐφεξῆς καταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ποσὰ εἰς τὰς ὑπὸ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ Κώδικος φορολογίας κληρονομιῶν, κληροδοσιῶν, δωρεῶν προβλεπομένης περιπτώσεως. Εἶναι δὲ αὐταὶ αἱ κάτωθι :

1) Δωρεαὶ πρὸς τὸ Δημόσιον, Δήμους καὶ Κοινότητες.

2) Πρὸς ἑλληνικὰ θρησκευτικά, ἔθνωφελῆ, κοινωφελῆ, φιλανθρωπικά καὶ ἐκπαιδευτικά ἱδρύματα νομίμως ὑφιστάμενα ἢ συνιστάμενα διὰ τοῦ περι δωρεᾶς ἐγγράφου ὡς πρὸς τὰ ξένα τοιαῦτα ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἀμοιβαιότητος. (Α.Ν. 880/1949).

Δὲν ἐκπίπτουνται ὡς γενικά έξοδα αἱ εἰς τοὺς Διοικητικοὺς Συμβούλους τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἄνων. ἐταιρειῶν παρεχόμενα ἀμοιβαί, ὡς καὶ αἱ ἐκτὸς μισθοῦ ἀμοιβαὶ καὶ ποσοστὰ τῶν διευθυντῶν καὶ διαχειριστῶν τῶν αὐτῶν ἐταιρειῶν.

Δὲν ἐκπίπτουνται ὡς γενικά έξοδα τὰ διατιθέμενα διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς πλὴν τῶν ὡς ἄνω ὀριζομένων διὰ τοῦ Α.Ν. 880, καθ' ὅσον ταῦτα δὲν συνιστῶσι παραγωγικὴν τοῦ εἰσοδήματος δαπάνην ἀλλὰ χρησιμοποιοῦσιν εἰσοδήματος.

Δὲν ἐκπίπτουνται ὡσαύτως ὡς γενικά έξοδα, πρόστιμα, χρηματικά ποιναὶ διὰ παραβάσεις ποινικὰς διαπραττομένας παρ' ἐκπροσωποῦντων ἄνων. ἐταιρείας, καθ' ὅσον αἱ δαπάναι αὐταὶ δὲν συνέβαλον εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ εἰσοδήματος οὔτε περιλαμβάνονται αὐταὶ εἰς τὰς ὑπὸ τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρ. 19 περιοριστικῶς ἀναγεγραμμένας δαπάνας.

111.— Γενικὰ έξοδα γενόμενα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ἐπιχειρήσεις τινὲς ἔχουσι τὴν ἔδραν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐργάζονται καὶ ἐν Ἑλλάδι δι' ὑποκαταστημάτων ἢ πρακτορείων. Αἱ ἐπιχειρήσεις αὐταὶ ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν μόνον διὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι κτώμενα κέρδη τῶν. Ἐκ τῶν κερδῶν τούτων δικαιολογεῖται ἢ ἐκπτώσις ποσοστοῦ τινος γενικῶν ἐξόδων ἐπιβαρυνόντων τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔδραν, διότι διὰ τῆς πληρεστερας ὀργανώσεως τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως ὠφελούνται καὶ τὰ ὑποκαταστήματα ἢ τὰ πρακτορεία ἅτινα εὐρίσκονται ἐν Ἑλλάδι. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο καθορίζεται ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι πραγματοποιούμενα καθαρὰ κέρδη.

112.— Δαπάναι συντηρήσεως καὶ ἐπισκευῆς μηχανημάτων. Συμφώνως τῇ ἐδαφ. 6' τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων αἱ δαπάναι πρὸς συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν μηχανημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν ἐν γένει ἐγκαταστάσεων, αἱ βαρύνουσαι αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιχείρησιν, πλὴν τῶν σχετικῶν πρὸς τὰ ἰδιόκτητα ἀκίνητα, ἐκπιπτομένων κατὰ τὴν Α' Κατηγορίαν.

Αἱ δαπάναι συντηρήσεως ἀφορῶσι ἰδίως τὴν κατ' ἔτος γενομένην δαπάνην ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ μηχανήματος καὶ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ συνεπείᾳ τῆς ἐκ τῆς συνήθους χρήσεως ὑφισταμένης φθορᾶς.

Τῶν δαπανῶν τούτων διακριτέον τὰς γενομένας τυχὸν δαπάνας βελτιώσεως, αἵτινες εἶναι μεγαλυτέρας ἐκτάσεως καὶ δι' αὐτῶν ἐπιδιώκεται ἡ

παράτασις τῆς ζωῆς τοῦ ἀντικειμένου καὶ ἡ αὐξήσις τῆς παραγωγικῆς δυνάμεως. Αἱ δαπάναι βελτιώσεως δὲν ἐκπίπτουσι ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς χρήσεως καθ' ἣν ἐγένοντο, ἀλλὰ προσαυξάνουσι τὴν ἀρχικὴν ἀξίαν τοῦ μηχανήματος καὶ ἐπὶ τῆς ἡϋξημένης ταύτης ἀξίας ἐνεργεῖται ἡ ἐτησία ἀπόσβεσις.

113.— Ἀξία πρώτων ὑλῶν. Ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων ἐκπίπτει τὸ κόστος τῶν πωληθέντων ἐμπορευμάτων καὶ τῶν πρώτων ὑλῶν ὑπὸ τὴν εὐρείαν ἔννοιαν λαμβανομένων. Εἰς τὸ κόστος τῶν ἐμπορευμάτων δὲν περιλαμβάνεται μόνον τὸ παρὰ τοῦ ἐμπόρου ἢ βιομηχάνου καταβληθὲν ποσὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ πωληθέντος ἐμπορεύματος ἢ α' ὕλης ἀλλὰ καὶ πᾶσα δαπάνη ἐπεξεργασίας, ὡς τὰ κόμιστρα, ναῦλοι καὶ τὰ ἔξοδα μεταφορᾶς ἐν γένει, τὰ ἀσφάλιστρα, οἱ εἰδικοί δασμοὶ καὶ φόροι, τὰ ἔξοδα κινήσεως τῶν μηχανημάτων καὶ παρασκευῆς τῶν προϊόντων, τὰ ἐργατικά ἡμερομίσθια, τὰ ἔξοδα διαφημίσεως τῶν προϊόντων καὶ γενικὰ ἔξοδα παραγωγῆς, μεσιτεῖαι, προμήθειαι κλπ.

114.— Τόκοι. Ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων ἐκπίπτουσι οἱ τόκοι δανείων ἢ πιστώσεων, ἐφ' ὅσον τὰ δάνεια ἢ αἱ πιστώσεις διετέθησαν ἀποκλειστικῶς διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως. Οἱ τόκοι οἱ θαρύνοντες τὴν ἐπιχείρησιν τυγχάνουσι ἐκπεστέοι οὐχὶ ἐκ τῶν ἐσόδων τῆς χρήσεως καθ' ἣν καταβάλλονται, ἀλλὰ ἐκ τῶν ἐσόδων τῆς χρήσεως καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτητοὶ καὶ δεδουλευμένοι. Ἐὰν ἡ ἐπιχείρησις συνῆψε δάνειον, δι' ὃ παρεχώρησε ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἰδίου κτήματος, οἱ τόκοι τοῦ δανείου τούτου δὲν ἐκπίπτουσι ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, κκθ' ὅσον οἱ τόκοι οὗτοι ἐκπίπτουσι ἐν τῇ φορολογίᾳ οἰκοδομῶν. Δὲν ἐκπίπτουσι ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων οἱ τόκοι δανείων χρησιμοποιηθέντων διὰ προσωπικὰς ἀνάγκας τοῦ ἐπιχειρηματίου καὶ οὐχὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπιχειρήσεως.

Δὲν ἐκπίπτουσι ὡσαύτως οἱ τόκοι τοῦ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως χρησιμοποιουμένου κεφαλαίου, καθ' ὅσον ἡ ἔκπτωσις αὕτη δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὴν φύσιν τοῦ φόρου Δ' Κατηγορίας, ἥτις ὡς ἀντικείμενον ἔχει τὰ εἰσοδήματα τὰ προερχόμενα ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ κεφαλαίου καὶ ἐργασίας.

Διὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω λόγον δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἔκπτωσις τῶν εἰς τὰς προσωπικὰς ἐταιρείας εἰσφορῶν τῶν συνεταίρων.

Δὲν ἐκπίπτουσι ὡσαύτως τόκοι πιστώσεων, ἀλλοδαπῶν, μὴ τραπεζικῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι ὑποκαταστήματα αὐτῶν, καθ' ὅσον δὲν ὑφίστανται δύο πρόσωπα ἅτινα εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν σύναψιν τοῦ δανείου, δοθέντος ὅτι δὲν δύναται νὰ εἶναι τις δανειστῆς καὶ ὀφειλέτης ἑαυτοῦ. Μόνον τόκοι πιστώσεων τραπεζικῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων πρὸς ἐν Ἑλλάδι ὑποκαταστήματα ἐκπίπτουσι καὶ τότε μόνον ὅταν αἱ πιστώσεις ὑπερβαίνουσι τὸ διὰ τὸ ὑποκατάστημα ἀπαραιτήτως χρησιμοποιηθὲν κεφάλαιον. Δὲν ἐκπίπτουσι ὡσαύτως ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων οἱ καταβληθέντες εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τόκοι ὑπερῆμερίας, καθ' ὅσον οἱ τόκοι οὗτοι δὲν ἀφορῶσι τόκους δανείων ἢ πιστώσεων περὶ

ὧν ἡ περίπτωσις δ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κώδικος. Οἱ ἐκ καταθέσεων παρὰ τραπεζιτικαῖς ἐταιρεῖαις προκύπτοντες ὑπερ ἡμεδαπῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν τόκοι φορολογοῦνται ἐν τῇ συνόλῳ των κατὰ τὴν Δ' Κατηγορίαν, καθ' ὅσον ἡ εἰδικὴ ἀπαλλαγὴ τῶν τόκων ἐπὶ καταθέσεων παρὰ Τραπεζαῖς δὲν ἀφορᾷ τοὺς τόκους τοὺς εἰσπραττομένους παρὰ τῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν, αἵτινες ρητῶς παραπέμπονται ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὴν φορολογίαν Δ' Κατηγορίας.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Νόμου 4576 καθιερωθὲν ἀμάχητον τεκμήριον, καθ' ὃ, ἐπὶ ἀτόκου δανείου ἢ καὶ ἐπὶ δανείου ἐπὶ ἐπιτοκίῳ ἤσσονι τοῦ νομίμου, ὑπολογίζονται διὰ τὴν φορολογίαν τόκοι ἐπὶ τῷ νομίμῳ ἐπιτοκίῳ, ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ ὅταν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Νόμου μετατάσσονται πρὸς φορολογίαν οἱ τόκοι εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν, καθ' ὅσον ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ ἦγεν εἰς ἄνισον τοῦ Νόμου ἐφαρμογὴν μεταξὺ τῶν φορολογουμένων κωμμένων ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς εἰσόδημα, ἦτοι ἐκ δανείων. Οἱ τόκοι τῶν συναφθέντων δανείων δι' ἔξοδα πρώτης ἐγκαταστάσεως δὲν προσαυξάνουσι τὴν ἀξίαν αὐτῶν.

115.— Ἐκπιπτόμενοι φόροι. Ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων ἐκπίπτονται οἱ πάσης φύσεως φόροι, τέλη ἢ δικαιώματα ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι βαρύνουσι ἀποκλειστικῶς τὴν ἐπιχειρήσιν καὶ οὐχὶ προσωπικῶς τὸν ἐπιχειρηματίαν, καθ' ὅσον ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει ἀποτελοῦν ἐλευθέραν διάθεσιν κέρδους καὶ οὐχὶ δαπάνην τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκπιπτόμενην ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων αὐτῆς.

116.— Φόροι μὴ ἐκπιπτόμενοι. Δὲν ἐκπίπτονται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως οἱ φόροι οἱ ἐπιβληθέντες διὰ τοῦ Ν. 1640 τόσον τῆς ἀναλυτικῆς φορολογίας ὅσον καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, καθ' ὅσον κατὰ παγίαν νομολογίαν οἱ φόροι οὗτοι δὲν ἀποτελοῦσι παραγωγικὴν δαπάνην ἀλλὰ τὴν μερίδα τοῦ Κράτους ἐπὶ τῆς παραχθείσης καθαρᾶς προσόδου. Δὲν ἐκπίπτειται ὡσαύτως ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος τοῦ Ν.Δ. 53, διότι συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 23 τοῦ Διατάγματος τούτου ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος ἐκπίπτειται ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν. Ἐὰν δὲ ὁ νόμος ἤθελε ὅπως ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος ἀποτελέσῃ δαπάνην διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν θὰ ὄριζεν ὅπως ἡ ἐκπτώσις τούτου γίνεται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν κερδῶν.

119.— Φόροι ἐκπιπτόμενοι ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας. Δυνάμει τοῦ νόμου 456/1947 ἐκπίπτειται ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῆς Δ' Κατηγορίας ποσὸν μόνον ἀφορολόγητον ἴσον πρὸς δύο καὶ ἡμισυ φορᾶς τοῦ τελικῶς καθορισθέντος φόρου εἰσαγωγῶν κατὰ τὰ οἰκονομικὰ ἔτη 1945-1946, 1946-47 καὶ 1947-48 τοῦ ἀναλογούντος ἐπὶ τῶν εἰδῶν τῶν εἰσαχθέντων ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἴκον. ἔτους.

Ἐὰν τὸ ἀφορολόγητον ὡς ἄνω ποσὸν δὲν ἐξεπέσθῃ πλήρως ἐκ τῶν κερδῶν τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας τῶν οἴκον. ἐτῶν 1945-46, 1946-47 καὶ 1947-48 λόγῳ ἀνεπαρκειᾶς τῶν κερδῶν τῶν

ἐτῶν τούτων, δικαιούνται αἱ ἐπιχειρήσεις ὅπως ἐκπέσωσι τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον τοῦ ἀφορολογήτου πόσου ἐκ τῶν κερδῶν των τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας τοῦ οἴκον. ἔτους 1948-49 καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ ἐκ τῶν τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-50.

Ἐκ τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1946 καὶ ἐφεξῆς κτωμένων κερδῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον Δ' καὶ Ζ' κατηγορίας ἐκπίπτεται, μένον ἀφορολόγητον, ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ διπλάσιον τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος ὅπερ δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν Δρχ. 24.000.000.

118.— Φόρος ἐκτάκτου εἰσφορᾶς. Ἐκ τῶν μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1945 κτηθέντων κερδῶν ἐκπίπτεται, μένον ἀφορολόγητον, ποσὸν ἴσον πρὸς τὸ διπλάσιον τοῦ φόρου ἐκτάκτου εἰσφορᾶς, ὅπερ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν Δρχ. 12.000.000 ἔτησίως.

119.— Φόρος πιστώσεων. Ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν Δ' Κατηγορίας τοῦ οἴκον. ἔτους 1946-1947 ἐκπίπτεται, μένον ἀφορολόγητον, ποσὸν ἴσον πρὸς τὸν φόρον πιστώσεων τοῦ Ν.Δ. 629/1946, προσηυξημένον κατὰ τὸ $\frac{1}{8}$ αὐτοῦ. Τὸ τυχὸν μὴ ἐξαντλούμενον διὰ τὸ οἴκον. ἔτος ποσὸν τοῦ ὡς ἄνω φόρου μεταφέρεται εἰς τὰ ἐπόμενα οἴκον. ἔτη μέχρι καὶ τοῦ οἴκον. ἔτους 1948-1949.

120.— Πρόστιμα καὶ χρηματικαὶ ποιναί. Πρόστιμα καὶ χρηματικαὶ ποιναὶ ἐπιβαλλόμεναι εἰς τὸν ἐπιχειρηματίαν διὰ παραβάσεις φορολογικῶν νόμων δὲν ἐκπίπτονται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων.

Οἱ πρόσθετοι ὅμως φόροι, ὡς οἱ τοῦ ἄρθρ. 35 τοῦ Φ.Κ.Π., μὴ ἔχοντες ποινικὸν χαρακτήρα ἐκπίπτονται μετὰ τοῦ κυρίου φόρου, καθ' ὅσον οὗτοι ἀκολουθοῦσι τὴν τύχην τοῦ κυρίου φόρου.

121.— Χρόνος ἐκπτώσεων φόρων. Οἱ φόροι κατὰ κανόνα ἐκπίπτονται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἐδημιουργήθη ἢ ὀφειλὴ τῶν φόρων καὶ κατεβλήθησαν οὗτοι. Ἐὰν ὅμως δὲν κατεβλήθησαν οὗτοι ἐντὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἐδημιουργήθησαν, τότε κατὰ τὴν παγίαν νομολογίαν τῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς Διοικήσεως θὰ ἐκπίπτωνται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τοῦ ἔτους ἐντὸς τοῦ ὁποῦ ἐβεβαιώθησαν, καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς θεβαιώσεως καθίστανται ἀπαιτητοὶ οἱ φόροι.

122.— Ἀπόσβεις ἐπισηφᾶν ἀπαιτήσεων. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἐδαφ. στ' τοῦ ἄρθρ. 19 ἐκπίπτονται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων αἱ δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν ἀποσβέσεις ἐπισηφᾶν ἀπαιτήσεων.

Πρὸς ἀκριβῆ σύνταξιν τοῦ ἰσολογισμοῦ αἱ ἀπαιτήσεις κατὰ τρίτων δέον νὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ Ἐνεργητικὸν μὲ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἀξίαν. Ἐὰν ὅμως ὁ ἐπιχειρηματίας ἔχει λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι ὠρισμένοι τῶν ἀπαιτήσεων ἀπώλεσαν μέρος τῆς ἀξίας των ἢ καὶ δλόκληρον τὴν ἀξίαν των, τότε δικαιούται ὁ ἐπιχειρηματίας νὰ διαγράψῃ ταύτας δι' ὀριστικῆς ἐγγραφῆς καὶ ἐκπέσῃ ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ποσὸν ἀντιπροσωπεῦον τὴν συνολικὴν ἀξίαν τῶν ἐπισηφᾶν ἀπαιτήσεων αἵτινες διεγράφησαν καὶ αἵτινες δέον νὰ ὦσι ὠρισμένοι καθ' ὑποκείμενον καὶ ποσόν.

Δὲν ὑφίσταται ὅμως ὀριστικὴ ἐγγραφή καὶ συνεπῶς δὲν ἐκπίπτεται

ἐκ τῶν ἀκαθαρστων ἐσόδων ὅταν δὲν ἐνεργεῖται διαγραφὴ τῆς ἐπισηφαλοῦς ἀπαιτήσεως δι' ὀριστικῆς ἐγγραφῆς ἀλλ' ἐνεργεῖται κράτησις διὰ πιθανὴν πρόβλεψιν ζημίας ἐξ ἐκκρεμῶν ἐπισηφαλῶν ἀπαιτήσεων.

Ἐν περιπτώσει ἀποσθέσεως τῆς ἐπισηφαλοῦς ἀπαιτήσεως δι' ὀριστικῆς ἐγγραφῆς, δικαιούται ἡ θεβαιωτικὴ ἀρχὴ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἰδιότητα τῆς ἐπισηφαλοῦς ἀπαιτήσεως.

Ἄριστικὴ διαγραφὴ χρεωστῶν ὑφίσταται καὶ ὅταν ἡ ἐν τῇ ἡμερολογίῳ ἐγγραφῇ εἶναι περιληπτικὴ διὰ πλείονας χρεώστας μὲ παραπομπὴν εἰς βοηθητικὰ βιβλία μνημονεύοντα ὀνομαστικῶς τοὺς χρεώστας. Δὲν ἀποτελεῖ ὅμως ὀριστικὴν διαγραφὴν ἐπισηφαλοῦς ἀπαιτήσεως καὶ δὲν ἐκπίπτει ἐκ τῶν ἀκαθαρστων ἐσόδων κράτησις δι' ἐπισηφαλεῖς ἀπαιτήσεις γενομένη διὰ μειώσεως ὑπολοίπου λογαριασμοῦ χρεωστῶν συλλήβδην ἄνευ παραλλήλου μνείας συγκεκριμένων ἀπαιτήσεων θεωρουμένων ὡς ἐπισηφαλῶν. Δὲν ἀποτελεῖ ὡσαύτως διαγραφὴν ἐπισηφαλῶν χρεωστῶν, δι' ὀριστικῆς ἐγγραφῆς, ἡ ἀορίστως γενομένη συλλήβδην διαγραφὴ ἐπισηφαλῶν χρεωστῶν ἄνευ κατονομασίας τούτων ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ ἐπιχειρηματίου.

Ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐπισηφαλοῦς ἀπαιτήσεως τινος θαρύνει τὸν ἐπισηφαλούμενον τὴν ἐπισηφαλίαν φορολογούμενον καὶ οὐχὶ τὴν θεβαιωτικὴν ἀρχὴν. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐπισηφαλοῦς ἀπαιτήσεως τινος ὀφείλει ὁ φορολογούμενος ν' ἀποδείξῃ ὅτι, ἂν καὶ ἐχρησιμοποίησεν ὅλα τὰ ἐνδικο μέρη πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως καὶ εἰσπράξεως ταύτης, ἀπέβησαν εἰς μάτην ἅπαναι αἱ ἐνέργειαι τοῦ καὶ ἀπέλιπε πᾶσα ἐλπίς εἰσπράξεως ταύτης. Ἡ παράλειψις ὅμως ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου τῶν προσηκόντων μέτρων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαιτήσεως δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ νόμιμον λόγον πρὸς μὴ ἀναγνώρισιν τῆς φορολογικῆς ἀπαιτήσεως, καθ' ὅσον τὸ ἐπισηφαλὲς καὶ μόνον τῆς ἀπαιτήσεως καθιστᾷ ἐκπεστέαν τὴν ὡς ἐπισηφαλὴ κριθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀπαιτήσιν, ἐπιφυλασσομένου εἰς τὴν φορολογικὴν ἀρχὴν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐλέγχου τῆς ἀπαιτήσεως ὡς ἐπισηφαλοῦς.

123.— Ἐκπτώσεις ἐπισηφαλῶν ἀπαιτήσεων Τραπεζῶν. Αἱ ἐκπτώσεις ἐπισηφαλῶν γενικῶς ἀπαιτήσεων, ὡς ἐρρήθη ἀνωτέρω, ἐνεργοῦνται δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν καὶ οὐχὶ διὰ τῆς δημιουργίας Ἀποθεματικοῦ. Προκειμένου ὅμως περὶ τῶν ἐπισηφαλῶν ἀπαιτήσεων Τραπεζῶν ἐπετράπη διὰ τοῦ ἀρθρ. 7 τοῦ Α.Ν. 455/37 ὅπως καθορίζονται καὶ δι' ἐτέρου τρόπου ὑπολογισμοῦ καὶ ἀποσθέσεως αὐτῶν.

Ἄτερος τρόπος καθωρίσθη διὰ τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρ. 1 § 2 τοῦ Β.Δ. τῆς 9 Φεβρουαρίου 1937 ὁ τοῦ ὑπολογισμοῦ ποσοστοῦ 1 % ἐπὶ τοῦ ἐτησίου μέσου ὄρου τῶν πραγματικῶν τοποθετήσεων τῶν Τραπεζῶν. Ὁ τοιοῦτος τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ ποσοστοῦ 1 % ἐπὶ τοῦ ἐτησίου μέσου ὄρου τῶν πραγματικῶν τοποθετήσεων δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸς διὰ τὰς Τραπεζὰς ἀλλὰ προαιρετικὸς. Δικαιοῦνται αὐταὶ ν' ἀκολουθήσωσι τὸν τρόπον τῆς διαγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν. Εἰς περίπτωσιν ὅμως καθ' ἣν αἱ Τράπεζαι ἀκολουθήσωσι τὸν τρόπον τῆς διαγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν δὲν δύναται παραλλήλως μὲ τὸν τρό-

πον τοῦτον νὰ χρησιμοποιήσωσι καὶ τὸν δεύτερον τρόπον τοῦ ποσοστοῦ ἀποσβέσεως ἐπὶ ἑτησίου μέσου ὄρου τοποθετήσεων. Προκειμένου περὶ τοῦ δευτέρου τρόπου ἀποσβέσεως τῶν ἐπισηφαιῶν ἀπαιτήσεων ἐπὶ τῇ βάσει ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ μέσου ὄρου τοποθετήσεων δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὰς πραγματικὰς τοποθετήσεις τὰ πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου δάνεια ἐν γένει, τὰ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἠγγυημένα δάνεια ἐν γένει, αἱ καταθέσεις παρ' ἄλλαις Τραπεζίαις, αἱ τοποθετήσεις εἰς χρεώγραφα καὶ μετοχὰς πάσης φύσεως καὶ αἱ τοποθετήσεις εἰς ἐγκαταστάσεις καὶ ἀκίνητα.

Εἰς ἣν περιπίπτωσιν τὸ κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον ποσοστὸν ἀποσβέσεως εἶναι κατὰ τι διαχειριστικὸν ἔτος Τραπεζικῆς τινὸς κατώτερον τῶν πραγματικῶν ἐπισηφαιῶν ἀπαιτήσεων αὐτῆς, ἢ Τράπεζα αὕτη, προσφεύγουσα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Διατάγματος τοῦ 1937 προβλεπομένην Εἰδικὴν Συμβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν, δικαιούται δι' αὐτοτελοῦς αἰτήσεως, ἐπιδιδομένης εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον τὸ βραδύτερον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ἴσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῶν μετόχων, νὰ ζητήσῃ διὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸν καθορισμὸν πρὸς ἔκπτωσιν ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰς πραγματικὰς ἐπισηφαιεῖς ἀπαιτήσεις αὐτῆς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκ τοῦ οὕτω καθοριζομένου ποσοῦ τῶν ἐκπεστέων ἐπισηφαιῶν ἀπαιτήσεων ἀφαιροῦνται τὰ πρὸς τὰ ὁποῖα κατὰ τι ἢ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη ἐξεπέσθησαν ἐπὶ πλεόν τῶν πραγματικῶν ἐπισηφαιῶν ἀπαιτήσεων συνεπέια τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ μέσου ὄρου τῶν πραγματικῶν τοποθετήσεων. Τὸ ποσοστὸν ἀποσβέσεως διὰ τὰ διαχειριστικὰ ἔτη 1946 καὶ μετέπειτα ἀνέρχεται εἰς 2 % δύο τοῖς χιλίοις προκειμένου περὶ τῶν κτηματικῶν Τραπεζῶν τοῦ Νόμου 3221 καὶ εἰς ἓν τοῖς ἑκατὸν 1 % διὰ τὰς λοιπὰς Τραπεζάς.

124.— Ἀπόσβεις ἐξόδων πρώτης ἐγκαταστάσεως. Ἐξοδα πρώτης ἐγκαταστάσεως θεωροῦνται τὰ γενόμενα διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἐταιρείας καὶ διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς λειτουργίας αὐτῆς. Τὰ ἐξοδα ταῦτα διακρίνονται τῶν ἐξόδων διοικήσεως καὶ συντηρήσεως καὶ ἐκμεταλλεύσεως ἀνηκόντων εἰς τὰ γενικά ἐξοδα διαχειρίσεως, διότι εἶναι νέα ἐξοδα γενόμενα ἅπαξ διὰ παντὸς καὶ ἀποβλέποντα εἰς τὴν δημιουργίαν ἢ ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐνῶ τὰ ἐξοδα συντηρήσεως καὶ ἐκμεταλλεύσεως εἴτε εἶναι συνήθη ἐξοδα εἴτε ἀποβλέπουσι εἰς τὴν διατήρησιν ὑφισταμένης καταστάσεως. Εἰς τὰ ἐξοδα πρώτης ἐγκαταστάσεως περιλαμβάνονται τὰ γενόμενα κατὰ τὴν προπαρασκευαστικὴν περίοδον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως, οἷον δαπάναι διὰ μελέτας, σχέδια, ἐξοδα Καταστατικοῦ, ἐξοδα χαρτοσημάνσεως, συμβολαιογραφικά. Τὰ ἐξοδα ταῦτα εἴθισται νὰ ἐμφανίζωνται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ Ἐνεργητικὸν τοῦ Ἴσολογισμοῦ καὶ ἀποσβέννυται τμηματικῶς. Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀκολουθῶν καὶ ὁ Νομοθέτης τοῦ Ν. 2190 ὥρισεν ἐν παραγράφῳ 5 τοῦ ἀρθρ. 43 ὅτι ἐξαιρετικῶς δύνανται δαπάναι ἰδρύσεως καὶ ὀργανώσεως προβλεπόμεναι ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ, ἢ ὑπὸ ἀποφάσεων Γεν. Συνελεύσεων ἀναγραφόμεναι ἐν τῷ Ἐνεργητικῷ τοῦ

Ἴσολογισμοῦ ν' ἀποσβεσθῶσι ἐντὸς δέκα συνεχῶν χρήσεων διὰ δόσεων ἴσων τοῦλάχιστον πρὸς τὸ $\frac{1}{10}$ τοῦ συνόλου αὐτῶν.

Διὰ τὴν τμηματικὴν ἀπόσβεσιν ἐξόδων πρώτης ἐγκαταστάσεως δέον κατὰ τὴν § 5 τοῦ ἄρθρ. 43 τοῦ νόμου 2190 νὰ προβλέπηται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ ἢ δι' εἰδικῆς ἀποφάσεως τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων. Ὡς ἡρμήνευσε δὲ τὴν διάταξιν ταύτην τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2174/940 ἀποφάσεώς του δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἀπόφασις τῆς Συνελεύσεως περὶ τῆς τοιαύτης ἀποσβέσεως, ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον ἢ ἔγκρισις τοῦ Ἴσολογισμοῦ ἔνθα ἀναγράφεται μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἢ εἰς πλείονας χρήσεις ἀπόσβεσις.

125.— Ἀπόσβεσις μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων. Τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ἐκάστης ἐπιχειρήσεως διακρίνονται εἰς δύο βασικὰς κατηγορίας :

A) Εἰς τὰ πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα.

B) Εἰς τὰ κυκλοφοροῦντα.

Πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα καλοῦνται τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ἅτινα προορίζονται διὰ παγίαν ἐκμετάλλευσιν καὶ παραμένουσιν εἰς διαρκεστέραν χρήσιν παρὰ τῇ ἐπιχειρήσει.

Κυκλοφοροῦντα δὲ τὰ εὐρισκόμενα εἰς διαρκῆ συναλλακτικὴν κίνησιν καὶ μεταδιβαζόμενα ἀπὸ μιᾶς οἰκονομίας εἰς ἄλλην.

Ἐκαστον πάγιον περιουσιακὸν στοιχεῖον ὑφίσταται, ἅμα τῇ χρησιμοποίησει, φθορὰν καὶ συνεπῶς ἀνάλογον μείωσιν τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ ἀξίας.

Ἡ ὑποτίμησις τῶν ὑλικῶν τούτων στοιχείων, ἅτινα θέλουν ἀντικατασταθῆ ὅταν θὰ εἶναι πλέον ἀκατάλληλα πρὸς χρήσιν, ἀποτελεῖ θῆρος τοῦ παραγομένου εἰσοδήματος. Θεωρητικῶς τὸ θῆρος τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ καταλογισθῆ εἰς τὴν χρήσιν, καθ' ἣν θὰ λάβῃ χώραν ἢ ἀντικατάστασις τοῦ ἀχρηστευθέντος.

Ἐν τῇ πρακτικῇ ὁμως ἐθεωρήθη σκόπιμον ἵνα μὴ ὑποβληθῆ ὁ ἐπιχειρηματίας εἰς ὑπέρογκα ἐξόδα πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν ἀχρηστευθέντων μηχανημάτων καὶ τοῦ λοιποῦ φαρτοῦ ὑλικοῦ, ὅπως καθ' ἕκαστον ἔτος παρακρατεῖται ἐκ τῶν ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως ποσοστὸν διὰ τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν.

Προκειμένου περὶ ἀποσβέσεων ὁ νόμος 2190 ὥρισε ὅτι αὐταὶ δέον νὰ εἶναι ἀνάλογοι τῆς ἐτησίας φθορᾶς καὶ ἀναλώσεως. Ἀφήκεν ὁμως εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν ἐπιχειρηματιῶν τὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῆς τοιαύτης φθορᾶς.

126.— Δηφθεῖσα πρώτη νομοθετικὴ πρόνοια διὰ τὰς ἀποσβέσεις. Ὁ Ἄν. Νόμος 332/36 ἐν παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρ. 13 προέβλεψεν ὅπως διὰ Διαταγμάτων ἐκδιδομένων μετὰ γνωμοδότησιν εἰδικῆς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιτροπῆς καθορίζονται καθ' ἕκαστον ἔτος τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν λόγῳ ἀποσβέσεως ἐκπτώσεων τὰ ὁποῖα εἶναι ὑποχρεωτικὰ τόσον διὰ τὰς ἀνωνόμους ἐταιρείας ὅσον καὶ διὰ τὸν Οἶκον. Ἐφορον.

Κατ' ἔτος ἐκδίδεται σχετικὸν διάταγμα καθορίζον κατὰ κατηγορίαν

βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν ἐπιτρεπομένων ἀποσβέσεων.

Αἱ καθοριζόμεναι κατ' ἔτος ἀποσβέσεις ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν ἐν γένει ἐγκαταστάσεων τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν ἐπεξετάθησαν διὰ τοῦ Α. Ν. 942 ἄρθρ. 3 καὶ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων μὴ λειτουργουσῶν ὑπὸ τύπον ἀνων. ἐταιρείας.

127.— Ὑπολογισμὸς ἀποσβέσεων. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ νόμον ἀποσβέσεων λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1946-1947 καὶ ἐντεῦθεν ἢ προσηρμοσμένη ἀξία κτήσεως ἢ ἐξευρισκομένη θάσει τῶν διατάξεων τῶν περὶ προσαρμογῆς τῶν ἰσολογισμῶν Νόμων καὶ Διαταγμάτων ἀναλόγως τοῦ χρόνου κτήσεως τοῦ περιουσιακοῦ στοιχείου.

Κατηγορίαι ἀποσβέσεων στοιχείων. Τὸ ἔτησίως ἐκδιδόμενον Διάταγμα ἀποσβέσεων διαιρεῖ τὰ μηχανήματα καὶ τὰς ἐγκαταστάσεις εἰς ὀρισμένες κατηγορίας, δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων καθορίζει ἀνώτατον συντελεστὴν ἀποσβέσεων.

Εἰδικώτερον τὰ ποσοστὰ ἀποσβέσεων τῶν διαφόρων κατηγοριῶν εἶναι τὰ ἑξῆς :

α) Μηχανήματα παραγωγῆς καὶ διανομῆς κινητηρίου δυνάμεως δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ ἀτμοῦ 6% ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1946/47 μέχρι καὶ 1951/52.

β) Μηχανήματα κινητηρίου δυνάμεως διὰ κινητήρων ἐσωτερικῆς καύσεως 12 1/2% ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1946/47 ἕως καὶ 1951/52.

γ) Δεξαμεναὶ μεταλλικαὶ ἐναποθηκεύσεως ὑγρῶν καυσίμων 3 1/2% ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951/52.

δ) Δίκτυον σωληνώσεων μετὰ σχετικῶν ἐξαρτημάτων ὑγρῶν καυσίμων 5% ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951/52.

ε) Ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων, σανατορίων, ἰδιωτικῶν κλινικῶν ἐν γένει 8% ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1946/47 ἕως καὶ 1948/49, 14% διὰ τὸ οἴκον. ἔτος 1949/50, 20% διὰ τὰ οἴκον. ἔτη 1950/51 καὶ 1951/52.

στ) Μεταφορικὰ μέσα ἵπποι, ἄμαξαι, φορτηγὰ καὶ ἐπιβατικὰ αὐτοκίνητα μὴ μεταφορικῶν ἐπιχειρήσεων 20% ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946/47 ἕως καὶ 1951/52 μεταφορικῶν ἐπιχειρήσεων 10% ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1946/47 ἕως καὶ 1949/50, 15% ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1950/51 καὶ ἐντεῦθεν.

ζ) Δοχεῖα μεταφορᾶς ὑγρῶν (βαρέλια) 30%.

η) Σιδηροτροχιαὶ καὶ τροχαῖον ὄλικόν συγκοινωνιακῶν ἐπιχειρήσεων 5%, λοιπὰ χρησιμοποιούμενα μέσα καὶ μηχανήματα συγκοινωνιακῶν ἐπιχειρήσεων 10%.

θ) Ἀεροσκάφη. Διὰ τὰ οἴκον. ἔτη 1946-47 ἕως 1948/49 10% ἀδιακρίτως.

Διὰ τὸ οἴκον. ἔτος 1949-50 προκειμένου περὶ καινουργῶν 16%, προκειμένου δὲ περὶ μεταχειρισμένων 21%. ἐὰν ἠγοράσθησαν μετὰ ἐν ἔτος

ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς κατασκευῆς των, 26 % ἐὰν ἠγοράσθησαν μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς κατασκευῆς των. Διὰ τὰ οἰκον. ἔτη 1950-51 καὶ 1951-52 προκειμένου περὶ καινουργῶν 20 % ἑτησίως, προκειμένου περὶ μεταχειρισμένων 25 % ἑτησίως ἐὰν ἠγοράσθησαν μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς κατασκευῆς των, 30 % ἐὰν ἠγοράσθησαν μετὰ δύο ἔτη, 35 % ἐὰν ἠγοράσθησαν μετὰ 3 ἔτη.

ι) Διὰ τὰ πλοῖα καὶ λοιπὰ πλωτὰ μέσα χωρητικότητος φορτίου D. W. κατωτέρας τῶν 500 τόννων τὰ ποσοστὰ ἀποσβέσεως ἀπὸ τοῦ οἰκον. ἔτους 1950/51 καὶ ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον προβλέπεται ἀπόσβεσις τούτων, ὀρίζονται ὡς κάτωθι :

20 % διὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ ἑλληνικὴν σημαίαν, 10 % διὰ τὸ δεύτερον, 10 % διὰ τὸ τρίτον ἔτος, 10 % διὰ τὸ τέταρτον ἔτος, 10 % διὰ τὸ πέμπτον, 5 % διὰ τὸ ἕκτον καὶ ἕκαστον τῶν ἐπομένων ἔτων.

κ) Ἐγκαταστάσεις ἐπικινδύνων ἐν γένει ἐπιχειρήσεων, θεωροῦνται δὲ ὡς τοιαῦται αἱ μὴ γενόμεναι δεκταὶ πρὸς ἀσφάλισιν 16 %.

ια) Ἐγκαταστάσεις ἐν γένει ἐταιρειῶν παραγωγῆς πολεμικῶν εἰδῶν μετ' ἐκρηκτικῶν ὑλῶν 25 %. Ἀξία μεταλλείων ἢ ὀρυχείων 8 % ἑτησίως, ἔξοδα ἐρευνῶν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος 25 % ἑτησίως, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος 8 % ἑτησίως.

Ἀνταλλακτικὰ καὶ ἐργαλεῖα. Διὰ τὰ ἀνταλλακτικὰ καὶ ἐργαλεῖα λόγῳ τῆς ταχύτερας φθορᾶς ἣν ὑφίστανται ταῦτα λόγῳ τῆς χρήσεως ἐπιτρέπεται τὸ Διάταγμα περὶ ἀποσβέσεων τὴν ἐκπιψαῖν ὀλοκλήρου τῆς ἀξίας τῶν ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς χρήσεως καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐχρησιμοποιήθησαν ἀνευ ἐρεύνης ἐὰν ἐντὸς τῆς χρήσεως καθ' ἣν ἐχρησιμοποιήθησαν ἠχρηστεύθησαν πράγματι ἢ οὐ.

Οἰκοδομαί. Οἰκοδομαί περιερχόμεναι εἰς Τραπεζᾶς ἐξ ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν—ὁ συντελεστὴς ἀποσβέσεως ὀρίζεται 8 %.

2) Οἰκοδομαί χρησιμοποιούμεναι ὑπὸ Τραπεζῶν—ὁ συντελεστὴς ὀρίζεται εἰς 3,50 %.

3) Οἰκοδομαί ἢ τμήματα τούτων ἰδιοχρησιμοποιούμεναι ὑπὸ ξενοδοχείων, σανατορίων καὶ ἰδιωτικῶν κλινικῶν—ὁ συντελεστὴς εἶναι 6 % ἀπὸ τοῦ 1949/50.

4) Οἰκοδομαί λοιπῶν ἐπιχειρήσεων 2 %.

Ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀντιστοιχοῦσης εἰς τὰς ὡς ἄνω οἰκοδομὰς ἀποσβέσεως ἐξευρισκομένης κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἐκάστοτε ἰσχύοντος διατάγματος ἀφαιρεῖται ἢ ἀπόσβεσις τῶν ἰδίων οἰκοδομῶν ἢ παρεχομένη δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 10 τοῦ Κώδικος, ἣτις ἀπὸ τοῦ οἰκον. ἔτους 1947/48 ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε ἐκδιδομένου διατάγματος εἰς 12 % ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς.

Ἡ ἀπόσβεσις τῶν οἰκοδομῶν ἐνεργεῖται ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν μετ' ἀφαίρεσιν τῆς ἀξίας τοῦ ἐδάφους, καθ' ὅσον τὰ γήπεδα ὡς μὴ ὑφιστάμενα φθορὰν δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀπόσβεσιν.

Βιομηχανοστάσια. Θεωροῦνται βιομηχανοστάσια τὰ εἰδικῶς διὰ τὴν

λειτουργίαν μεγάλης βιομηχανίας ανεγειρόμενα οικοδομήματα ἐν οἷς ὑφίστανται μονίμως προσηρμοσμένοι μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις. Ὁ συντελεστὴς ἀποσβέσεως ἐπὶ τῶν βιομηχανοστασιῶν ἀνέρχεται εἰς 5 %.

Ἐπιπλα καὶ σκεύη. Ἐπὶ μὲν τῶν ἐπίπλων τῶν Τραπεζιτικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς 30 %, ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων εἰς 50 % καὶ ἐπὶ πασῶν τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων εἰς 20 %.

128.—Πρόσθετα ποσοστὰ ἀποσβέσεων. Πλὴν τῶν κανονικῶν ἀποσβέσεων τῶν ἐνεργουμένων ἐπὶ τῇ θάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἐκάστοτε ἐκδιδομένου Διατάγματος οἱ φορολογικοὶ νόμοι ἀνεγνώρισαν καὶ προσθέτους ἀποσβέσεις εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις:

α) Διὰ τὰς ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1947 καὶ ἐντεῦθεν ἐνεργουμένης δαπάνας διὰ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων ἐξυπηρετούντων τὴν ἐπιχείρησιν καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐγκατάστασιν μηχανημάτων καὶ ἐν γένει ἐγκαταστάσεων ἢ ἐπέκτασιν καὶ βελτίωσιν ὑπαρχουσῶν τοιούτων. Ἡ πρόσθετος αὕτη ἐτήσια ἀπόσβεσις ὀρίζεται μέχρι 5 % διὰ τὰ κτίσματα καὶ μέχρι 12 % διὰ τὰ λοιπὰ πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα (Α.Ν. 942 ἄρθρ. 3).

β) Διὰ τὰ κτίσματα, μηχανήματα καὶ ἐγκαταστάσεις ἐν γένει κειμένης εἰς τὰς λοιπὰς πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτεύουσῆς περιφερείας τῆς χώρας, δι' ἃς ἀναγνωρίζεται πρόσθετος ἀπόσβεσις ἴση πρὸς τὰ 50 % τῶν ἀποσβέσεων τῶν ἀναγνωριζομένων διὰ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα ὑπὸ τοῦ Διατάγματος περὶ ἀποσβέσεων.

Αἱ ἀποσβέσεις ὑπολογίζονται ἀναλόγως τοῦ χρόνου χρησιμοποίησεως τῶν ἀποσβεννυμένων στοιχείων ἔστω καὶ ἂν ὁ χρόνος οὗτος εἶναι ἐλάσσων τοῦ ἔτους, καθ' ὅσον ἐκ τῶν σχετικῶν διατάξεων, ὀρθῶς νοουμένων, συνάγεται ὅτι ἡ ἀπόσβεσις παρέχεται διὰ τὴν ἐκ τῆς χρήσεως φθορὰν, ἀνάλογος δὲ τοιαύτη ὑπάρχει καὶ ἐπὶ λειτουργίας ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ ἔτους.

Αἱ ἀποσβέσεις ἐπὶ τῶν γενομένων προσθηκῶν καὶ οὐχὶ βελτιώσεων εἰς ἐγκαταστάσεις καὶ μηχανήματα ὑπολογίζονται κεχωρισμένως ἐπ' αὐτῶν. Αἱ ἀποσβέσεις καταλέγονται μεταξὺ τῶν δαπανῶν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων, ἢ δὲ ἐκπτώσεις δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς υπάρξεως ἢ οὐ κερδῶν.

Αἱ κινηματογραφικαὶ ταινίαι τυγχάνουσαι συστατικὰ στοιχεῖα Ἐνεργητικοῦ ὑπόκεινται εἰς ἀπόσβεσιν ἀναλόγως πρὸς τὴν πιθανὴν διάρκειαν καθ' ἣν εἶναι ἐκμεταλλεύσιμοι καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐπερχομένην μείωσιν τῆς ἀξίας αὐτῶν. Τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἐδέχθη ὡς ποσοστὰ ἀποσβέσεως τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν κατὰ μὲν τὸ α' ἔτος 50 %, κατὰ τὸ δευτέρον 30 % καὶ κατὰ τὸ τρίτον 20 %.

129.—Ζημίαι. Ζημίαι πραγματοποιηθεῖσαι ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας ἢ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου.

Δυνάμει ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου ἐκπίπτεται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ πραγματοποιηθεῖσα ζημίαι ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας ἢ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου. Ἡ πραγματοποίησις τῶν ζημιῶν τού-

των νοείται γενομένη δι' έκποιήσεως τοῦ φθαρέντος ἢ ὑποτιμηθέντος κεφαλαίου. Ἴνα ὁμοῦς ἀναγνωρισθῆ καὶ ἐκπεσθῆ ἢ ἐκ κεφαλαίου ζημία δέον αὐτῇ ν' ἀφορᾷ περιουσιακὰ στοιχεῖα χρησιμοποιοῦμενα ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως. Πᾶσα ἄλλη ζημία ἀφορῶσα περιουσιακὰ στοιχεῖα μὴ περιλαμβανόμενα εἰς τὰ συστατικά τοῦ Ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν ἐκπίπτειται.

130.—Ζημίαι ἐκμεταλλεύσεως καὶ μεταφορὰ αὐτῶν. Ἡ φορολογία καθαρῶν προσόδων τοῦ νόμου 1640 διέπεται ὑπὸ ὠρισμένων ἀρχῶν, αἵτινες εἶναι αἱ ἀκόλουθοι :

α) Ἀρχὴ τοῦ ἐτησίου τῆς φορολογίας. Αὕτη συνίσταται εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου ὅπως κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου ἐκάστου φορολογικοῦ ἔτους ἐπίβάλῃ φόρον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ εἰσοδήματος τοῦ προκύψαντος ἐντὸς τοῦ προηγουμένου τῆς φορολογίας κατ' ἀρχὴν οἶκον. ἔτους.

β) Ἀρχὴ τῆς ἐνότητος τῶν προσόδων τῆς αὐτῆς κατηγορίας. Αἱ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου κτώμεναι πρόσοδοι ἐκ διαφόρων πηγῶν, ἐφ' ὅσον αὐταὶ κατατάσσονται φορολογικῶς εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, ἀποτελοῦσι διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου ἑνιαῖον σύνολον, ἐνεργουμένης πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς θεβαιωτικῆς ἀρχῆς μιᾶς καὶ μόνον φορολογικῆς ἐγγραφῆς. Παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης παρατηρεῖται εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν, ἐνθα ἐπιτρέπεται ἰδίᾳ ἐγγραφῇ δι' ἕκαστον ἀκίνητον.

γ) Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτονομίας τῶν κατηγοριῶν. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀπορρέει ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Νόμου 1640 γιγνομένου διαφορισμοῦ τῶν εἰσοδημάτων καὶ τῆς ὑπαγωγῆς τούτων ἀναλόγως τῆς προελεύσεώς των εἰς μίαν τῶν ἑπτὰ κατηγοριῶν.

δ) Ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοτελείας τῶν χρήσεων δυνάμει τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ἐκάστης χρήσεως ἐξετάζονται μεμονωμένως καὶ αὐτοτελῶς μὴ συμψηφίζόμενα μετὰ τῶν ἀποτελεσμάτων ἄλλων χρήσεων προγενεστέρων ἢ μεταγενεστέρων. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ καὶ σήμερον ὅσον ἀφορᾷ τὰ στοιχεῖα δαπανῶν καὶ κέρδους ἐκάστης χρήσεως. Ἐνόμισαν τινὲς ὅτι διὰ τοῦ Α.Ν. 942 ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοτελείας τῆς χρήσεως καθρηγῆθη ἐντελῶς. Ἡ γνώμη αὕτη εἶναι πεπλανημένη, διότι ὁ Νόμος 942 οὐδὲν ἔθιξε τὴν ὑφισταμένην αὐτοτέλειαν ἐκάστου ἔτους ὡς πρὸς τὸ πραγματοποιοῦμενον κέρδος καὶ τὰς δαπάνας τῆς ἐπιχειρήσεως. Μόνον ὡς πρὸς τὰς ζημίας ὁ Ἄν. Νόμος 942/1949 διὰ τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρ. 3 ἐκαινοτόμησε δεχθεὶς ὅπως ἡ προκύπτουσα ζημία τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ τι διαχειριστικὸν ἔτος ἐκπίπτειται ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τοῦ ἀμέσως μεθεπομένου διαχειριστικοῦ ἔτους. Ὡς πρῶτον διαχειριστικὸν ἔτος διὰ τὴν τοιαύτην μεταφορὰν ἀνεγνωρίσθη τὸ διαχειριστικὸν ἔτος 1947. Κατὰ τὸ διαχειριστικὸν ἔτος 1949 θὰ ἐκπεσθῆ ἡ ζημία τοῦ ἔτους 1947, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκαλύφθη ἐκ τῶν κερδῶν τοῦ 1948. Ἡ ζημία τοῦ 1947 δὲν μεταφέρεται εἰς τὸ 1950, ἔστω καὶ ἐὰν τὸ 1949, κατόπιν τῆς μεταφορᾶς τῶν ζημιῶν 1947 καὶ 1948, ἐνεφάνισε τελικῶς, ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτὸ προκύψαντος κέρδους, ζημίαν. Προϋπόθεσις ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ζημίας τίθεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ἡ εἰλι-

κρίνεια τῶν τηρουμένων βιβλίων, ἡ δὲ εἰλικρίνεια νὰ ὑφίσταται οὐ μόνον κατὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ αἰτεῖται ἡ ἔκπτωσης, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἔτος καθ' ὃ προέκυψεν αὕτη, καὶ ἡ ζημία νὰ προέκυψεν ἐξ ἀκριβοῦς καὶ εἰλικρινοῦς φορολογικοῦ Ἰσολογισμοῦ.

131. — *Συμφηφισμὸς ζημίας πρὸς πιστωτικὸν ὑπόλοιπον Δογισμοῦ «Διαφορὰ ἐκ νέας προσαρμογῆς».* Ἡ ἔκπτωσης ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως ζημίας ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας ἢ ὑποτιμῆσεως κεφαλαίου μέχρι καὶ τῆς ἐταιρικῆς χρήσεως 1951 ἐπιτρέπεται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ζημία ὑπερβαίνει τὸ πιστωτικὸν ὑπόλοιπον τοῦ λ/σμοῦ «Διαφορὰ ἐκ νέας προσαρμογῆς» καὶ καθ' ὃ μόνον ποσὸν ὑπερβαίνει τὸ πιστωτικὸν τοῦτο ὑπόλοιπον.

Ἐὰν ὑφίσταται πιστωτικὸν ὑπόλοιπον τοῦ λ/σμοῦ «Διαφορὰ ἐκ νέας προσαρμογῆς» αὕτη χρησιμοποιεῖται ὑποχρεωτικῶς διὰ τὴν κάλυψιν ζημιῶν ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας καὶ ὑποτιμῆσεως τῶν στοιχείων τοῦ Ἐνεργητικοῦ (ἄρθρ. 10 Β.Δ. 7/7/1948).

132. — *Ἀποθεματικὸν ὑφισταμένης ἀλλὰ μὴ πραγματοποιηθείσης ὑποτιμῆσεως κεφαλαίου.* Κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς παρ. 2 ἐδαφ. στ' τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ Νόμου 1640 ἐκπίπτει ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ὑφισταμένη καὶ μὴ πραγματοποιηθεῖσα δι' ἐκποιήσεως ὑποτίμησις συστατικῶν στοιχείων τοῦ Ἐνεργητικοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον ὁμῶς προϋπόθεσιν ὅτι ἐσχηματίσθη εἰδικὸν ἀνάλογον ἀποθεματικὸν πρὸς κάλυψιν τῆς ζημίας. Πρὸς ἀναγνώρισιν ὁμῶς τῆς τοιαύτης ἔκπτώσεως δεόν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συντάξεως τοῦ Ἰσολογισμοῦ νὰ ὑφίσταται πράγματι ἡ ὑποτίμησις τὴν ὁποῖαν προορίζεται ν' ἀντικρύσῃ κατὰ τὴν πραγματοποίησίν της τὸ σχηματιζόμενον ἀποθεματικὸν καὶ νὰ μὴ ὀφείλεται εἰς προβλεπομένην μελλοντικὴν ὑποτίμησιν, καθ' ὅσον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ οὕτω σχηματιζόμενον ἀποθεματικὸν ἔχει τὴν ἔννοιαν κρατήσεως δι' ἀντίκρυσιν πιθανῆς μελλοντικῆς ζημίας, ἡ ἔκπτωσης τῆς ὁποίας δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου.

Εἰδικὰ ἀποθεματικὰ δεόν νὰ σχηματίζωνται, κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην, διὰ πάντα τὰ συστατικὰ τοῦ Ἐνεργητικοῦ τὰ ὑποστάντα ὑποτίμησιν, ἀνεξαρτήτως ἂν εἶναι πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα ἢ κυκλοφοροῦντα, διότι ὁ Νόμος οὐδεμίαν διάκρισιν ποιεῖται ἐν προκειμένῳ.

133. — *Μαθηματικὰ ἀποθεματικὰ ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν.* Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 19 § 2 ἐδαφ. 9 (Ζ) πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καθαροῦ κέρδους ἐκπίπτουν ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως τὰ μαθηματικὰ ἀποθεματικὰ ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν. Ὡς τοιαῦτα δὲ θεωροῦνται τὸ ἀσφαλιστικὸν κάλυμμα τὸ σχηματιζόμενον οὐχὶ ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέρους ἐκεῖνου τοῦ ἀσφαλίστρου ὅπερ τιθέμενον κατὰ μέρος καὶ καλούμενον ἀσφάλιστρον ἀποταμιεύσεως (prime de reserve) χρησιμοποιεῖται πρὸς ἀντιμετώπισιν μελλοντικῶν χρεῶν, ὡς παθητικὸν ἐνυπάρχον ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐπιχειρήσεως ἔναντι τῶν παρ' αὐτῇ ἠσφαλισμένων.

Τὰ μαθηματικά αποθεματικά συναντώνται συνήθως εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρείας Ζωῆς, αἵτινες ἀντὶ συμπεφωνημένου ἀσφαλίστρου ἀναλαμβάνουσι τὴν καταβολὴν ἐφ' ἅπαξ ποσοῦ ἢ τὴν παροχὴν συντάξεως εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους. Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναληφθεισῶν ὑποχρεώσεων αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι σχηματίζουν κατ' ἔτος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διδασμάτων τῆς ἀναλογιστικῆς ἐπιστήμης τὰ μαθηματικὰ αποθεματικά, ἅτινα ἐκπίπτουσι ἐκ τῶν ἀκαθορίστων ἐσόδων.

Ἐκτὸς τοῦ μαθηματικοῦ αποθεματικοῦ, ὅπερ ἰδίως προσιδιάζει, ὡς ἐτονίσθη ἀνωτέρω, εἰς τὰς ἀσφαλιστικὰς ἐταιρείας ζωῆς, αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι τηροῦσι καὶ ἕτερον αποθεματικόν, ὅπερ καλεῖται «ἀποθεματικὸν μὴ δεδουλευμένων ἀσφαλίστρων».

134.— Ἀποθεματικὸν μὴ δεδουλευμένων ἀσφαλίστρων. Ὑπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν συνάπτονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἀσφαλιστικαὶ συμβάσεις διαρκείας συνήθως ἔτους διὰ τὰς ἀσφαλίσεις πυρὸς καὶ ἀτυχημάτων. Αἱ λήξεις τῶν ἀσφαλιστικῶν τοιούτων συμβάσεων δὲν ἐμπίπτουσι ἅπασαι ἐντὸς τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους τῆς καταρτίσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλὰ πλείστα τούτων ἐμπίπτουσι εἰς τὸ ἐπόμενον διαχειριστικὸν ἔτος.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦ κλεισίματος τοῦ ἰσολογισμοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ὑφίστανται ἠρτημένοι κίνδυνοι, ὧν τὴν ἀσφάλισιν μέχρι τῆς λήξεως τῆς ἀσφαλιστικῆς συμβάσεως, ἐμπιπτούσης εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ τὰ ἐπόμενα ἔτη, ἔχει ἀναλάβει ἡ ἐταιρεία.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἀσφαλιστικὴ σύμβασις παραμένει ἐν ἰσχύϊ καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον διαχειριστικὸν ἔτος δέον ὅπως τὰ ἐκ ταύτης ἀσφάλιστρα τὰ ἀναλογούντα εἰς τὸ ἀπὸ τοῦ κλεισίματος τοῦ ἰσολογισμοῦ τοῦ ἔτους τῆς καταρτίσεως τῆς συμβάσεως μέχρι τῆς λήξεώς της χρονικὸν διάστημα, ὡς μὴ δεδουλευμένα, μὴ ἐμφανισθῶσι εἰς τὰ ἔσοδα τῆς καταρτίσεως τῆς συμβάσεως ἀλλὰ εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ ἐπομένου ἔτους. Τοῦτο εἶναι συνεπὲς πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοτελείας τῆς χρήσεως καθ' ἣν δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ὡς ἔσοδα ἔτους τινὸς ποσὰ ἀφορῶντα εἰς χρονικὸν διάστημα ἐτέρου ἔτους. Δεδομένου ὅμως ὅτι ὁ καθορισμὸς δι' ἐκάστην σύμβασιν τοῦ μὴ δεδουλευμένου ἀσφαλίστρου εἶναι λίαν ἐπίπονος καὶ θ' ἀπῆγει ἐξαιρετικὴν ἐργασίαν, τοῦτου ἕνεκεν αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι ἐμφανίζουν εἰς τὰ ἔσοδά των ἅπαντα τ' ἀπαιτητὰ ἀσφάλιστρα τὰ προερχόμενα ἐξ ἀσφαλιστικῶν συμβάσεων καταρτισθεισῶν ἐντὸς τοῦ ἔτους καὶ ἐκπίπτουσι ἐξ αὐτῶν ποσοστὸν καθορισθὲν βάσει στατιστικῶν δεδομένων τὸ ὅποιον ἀντιπροσωπεύει τὸ ποσοστὸν τῶν μὴ δεδουλευμένων ἀσφαλίστρων, εἶναι δὲ τοῦτο διάφορον ἀναλόγως τοῦ κλάδου τῆς ἀσφαλίσεως. Τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν ἀνεγνώρισε τὰ ἑξῆς ποσὰ: Διὰ τὰς ἀσφαλίσεις πυρὸς 40 %, διὰ τὰς ἀσφαλίσεις ἀτυχημάτων αὐτοκινήτων 20 - 25 %, διὰ τὰς ἀσφαλίσεις θαλάσσης 10 - 15 %.

Τὰ ποσοστὰ ταῦτα ὑπολογίζονται ἐπὶ τῶν καθαρῶν ἀσφαλίστρων, ἧτοι μετ' ἐκπτώσιν τῶν ἀντασφαλίστρων, τοῦτο δὲ διότι διὰ τῆς ἀντασφαλείας, δι' ἧς παραχωρεῖται μέρος τῶν ἀναληφθέντων κινδύνων εἰς τοὺς ἀντασφα-

λιστάς περιορίζονται τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀντασφαλιστικὴν ἑταιρείαν ἀσφάλιστρα κατὰ τὸ ποσὸν τῶν καταβαλλομένων ἀντασφαλίσεων καὶ συνεπῶς οἱ διατηρούμενοι εἰς βάρος τῆς ἑταιρείας ἐκκρεμεῖς κίνδυνοι εἶναι ἀνάλογοι τῶν ὑπὲρ αὐτῆς μενόντων καθαρῶν ἀσφαλίσεων.

135. — **Ἀποθεματικὸν δι' ἐκκρεμεῖς ζημίας.** Τὸ ἀποθεματικὸν τοῦτο σχηματίζεται ὑπὸ τῶν ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν πρὸς ἀντίκρουσιν ὑφισταμένης καὶ μὴ πραγματοποιηθείσης ζημίας. Αἱ λαμβάνουσαι χώραν ζημίαι εἰς τινα κλάδον ἀσφάλισσας δὲν καταβάλλονται συνήθως ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἀλλὰ μεσολαβεῖ χρονικὸν διάστημα τι μέχρι τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ζημιῶν καὶ πληρωμῆς τούτων εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους. Διὰ τὴν ὑφισταμένην ταύτην καὶ μὴ ἐκκαθαρισθεῖσαν ζημίαν αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἑταιρεῖαι σχηματίζουν ἀποθεματικόν, ὅπερ ἐκπίπτει ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων, συμφώνως τῷ ἔδαφίῳ στ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρ. 19 τοῦ Κώδικος. Τὸ ἀποθεματικὸν τοῦτο μεταφέρεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ ἔσοδα τοῦ ἐπομένου ἔτους μέχρι λήξεως τῆς ἐκκρεμότητος, ὁπότε ἢ διατίθεται πρὸς κάλυψιν τῆς ζημίας ἢ ἀγεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τὰ κέρδη.

136. — **Ἀποθεματικὸν πρὸς ἀποκατάστασιν Ἐνεργητικοῦ περιελευσομένου εἰς τρίτους.** Ἐπιχειρήσεις τινές, ἰδίως βιομηχανικαί, ἀναλαμβάνουσι διὰ συμβάσεως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κατασκευάσωσι ὄρισμένα ἔργα, ὑδρεύσεως, φωτισμοῦ, σιδηροδρόμων, μὲ τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν δι' ὄρισμένην χρονικὴν περίοδον. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας κατὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἑταιρείας ἅμα τῇ λήξει τοῦ προνομίου, τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ Ἐνεργητικοῦ τῆς ἑταιρείας ἀπόλλυται, ὡς ἄμεσος δὲ τούτου συνέπεια θὰ ἦτο νὰ ἐξοφληθῇ ἐκάστη μετοχὴ εἰς ἀξίαν πολὺ κατωτέραν τῆς ὀνομαστικῆς. Πρὸς πρόληψιν τούτου, αἱ ἑταιρεῖαι αὗται σχηματίζουν εἰδικὸν ἀποθεματικὸν ἐκ τῶν ἐτησίως πραγματοποιουμένων ἀκαθαρίστων ἐσόδων, ὅπερ ἀποθεματικόν, συμφώνως πρὸς τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 19 παρ. 2 ἔδαφ. ζ' τοῦ Κώδικος, ἐκπίπτει ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων. Τὸ ἀποθεματικὸν τοῦτο εἶναι ἴσον πρὸς τὸ πηλίκον τῆς διαιρέσεως τῆς ἀξίας τοῦ περιελευσομένου Ἐνεργητικοῦ διὰ τῶν ἐτῶν τῆς διάρκειας τῆς συμβάσεως. Διὰ τὸ Ἐνεργητικὸν τοῦτο, ἐφ' ὅσον αὐτὸ τοῦτο θὰ περιέλθῃ εἰς τρίτον, δὲν δικαιολογεῖται μὲν ὡς ἀποθεματικὸν καὶ λόγῳ φθορᾶς, διότι τοῦτο, καὶ μὴ φθειρόμενον, δὲν θὰ παρέμενεν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν.

Δικαιολογεῖται ὁμως ἀπόσβεσις λόγῳ φθορᾶς τῆς στ' περιπτώσεως τῆς § 2 τοῦ ἄρθρ. 19 διὰ τὸ Ἐνεργητικὸν ὅπερ θέλει φθαρῆ ἐντὸς τῆς διάρκειας τῆς συμβάσεως καὶ δὲν θὰ περιέλθῃ εἰς τὸν τρίτον, ἀλλὰ θ' ἀντικατασταθῇ δαπάναις τοῦ φορολογουμένου δι' ἄλλου (Ε.Ε.Ε.Α.Ε. 169/41). Συνεπῶς ὁ σχηματισμὸς ἀποθεματικοῦ ὑπὸ τῆς ἀναδόχου ἐπιχειρήσεως πρὸς ἀποκατάστασιν Ἐνεργητικοῦ περιελευσομένου εἰς τρίτον ἄνευ ἀποζημιώσεως ἀποκλείει τὴν παράλληλον ἐνέργειαν καὶ ἀποσβέσεως λόγῳ φθορᾶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἐνεργητικοῦ. Ἀπόσβεσις δικαιολογεῖται μόνον ἐὰν ἡ ἀνάδοχος ἐπιχείρησις πρόκειται νὰ παραδώσῃ κατὰ τὴν λήξιν τῆς συμβάσεως

νέας ἐγκαταστάσεις εἰς ἀντικατάστασιν τῶν φθαρειῶν παλαιῶν τοιούτων. Ὅσάκις αἱ ἐγκαταστάσεις τῆς ἀναδόχου ἐπιχειρήσεως θέλουσι περιέλθῃ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συμβάσεως εἰς τὸν παραχωρήσαντα τὸ προνόμιον τρίτον κατόπιν πλήρους ἀποζημιώσεως τῆς ἀξίας αὐτῶν, δὲν συγχωρεῖται ὁ σχηματισμὸς ἀποθεματικοῦ, καθ' ὅσον εἰς τὴν περίπτωσιν τούτην ἡ ἀπώλεια τοῦ κεφαλαίου ἀντισταθμίζεται διὰ τῆς ἀποζημιώσεως ἣν λαμβάνει ἡ ἀνάδοχος ἐπιχείρησις. Ἐὰν ὁμοῦς ἡ ἀποζημιώσις δὲν εἶναι πλήρης ἀλλὰ μερικὴ, τότε σχηματίζεται ἀνάλογον ἀποθεματικὸν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς ἀξίας τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τῆς καταβληθησομένης ἀποζημιώσεως.

137.— Πρόσοδοι ἐξ ἄλλων κατηγοριῶν. Ὁ Νόμος ἐν ἄρθρ. 19 παραγρ 2 ἐδαφ. ἡ' δρίζει ὅτι ἐκπίπτονται ἐκ τῶν ἀκαθάριστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως αἱ πρόσοδοι ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν αἵτινες, καίτοι φορολογοῦνται εἰς ἄλλας κατηγορίας, ἐν τούτοις περιελήφθησαν εἰς τὰ ἔσοδα τῆς Δ' Κατηγορίας. Ἡ ἐκπτώσις αὕτη δικαιολογεῖται καθ' ὅσον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ὑπεβάλλοντο αὐταὶ εἰς διπλὴν φορολογίαν. Διὰ τὴν διαχείρισιν ὁμοῦς τῶν περιουσιακῶν στοιχείων ἐξ ὧν προέρχονται αἱ πρόσοδοι αὐταὶ τῶν ἄλλων κατηγοριῶν, ἡ ἐπιχείρησις ὑποβάλλεται εἰς δαπάνας. Θὰ ἔπρεπε συνεπῶς αἱ δαπάναι αὐταὶ αἱ γενόμεναι διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς προσόδου τῶν ἄλλων κατηγοριῶν νὰ μὴν ἐκπίπτονται ἐκ τῆς Δ' Κατηγορίας. Ἐπειδὴ ὁμοῦς δὲν καθίσταται ἐφικτὸς ὁ διαχωρισμὸς οὗτος τῶν δαπανῶν ἐν τοῖς πράγμασι, προεκρίθη σύστημα τοῦ κατ' ἀποκοπὴν ὑπολογισμοῦ τῶν ἐξόδων τούτων, ἅτινα ὑπελογίσθησαν προκειμένου μὲν περὶ τραπεζιτικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν ἐσόδων τῶν ἄλλων κατηγοριῶν, προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὸ $\frac{1}{5}$. Τὰ ποσοστὰ ταῦτα $\frac{1}{3}$ καὶ $\frac{1}{5}$ σκοπὸν ἔχουσι νὰ καλύψωσι τὰ ἔξοδα εἰς ἃ ὑποβάλλεται ἡ ἐπιχείρησις κατὰ τὴν διαχείρισιν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων ἐξ ὧν προέκυψαν αἱ πρόσοδοι τῶν ἄλλων κατηγοριῶν. Αἱ θεωρούμεναι ὁμοῦς ὡς πρόσοδοι κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Κώδικος (ὠφέλεια ἐξ ἐκχωρήσεως ἐπωνυμίας, δικαιώματος κλπ.) δὲν προσαυξάνουσι τὰ κέρδη τῆς Δ' Κατηγορίας κατὰ τὸ $\frac{1}{3}$, καὶ τοῦτο διότι ἡ πραγματοποιήσις τῶν ἐκ τοῦ ἄρθρ. 4 ὠφελειῶν δὲν ἀπαιτεῖ συνήθως, λόγῳ τοῦ τρόπου καθ' ὃν προκύπτουσι αὐταὶ, δαπάνας διαχείρισεως.

Αἱ ἐκ τῶν κατηγοριῶν πρόσοδοι ἐκπίπτονται ἀκαθάριστοι καὶ οὐχὶ καθαροὶ καὶ συνεπῶς τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν ποσοστὸν $\frac{1}{5}$ καὶ $\frac{1}{3}$ λαμβάνεται ἀκαθάριστον καὶ οὐχὶ καθαρὸν (Ἀποφ. 215/1938 Ε.Ε.Ε.Α.Ε.).

138.— Συμβουλευτικαὶ Ἐπιτροπαί. Συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ Κώδικος ὁ τεκμαρτὸς προσδιορισμὸς τῆς φορολογητέας προσόδου δύναται ν' ἀνατίθεται εἰς ἐπιτροπὰς. Τὰ τῆς συγκροτήσεως τῶν ἐπιτροπῶν καὶ τοῦ τρόπου ἐργασιῶν αὐτῶν ρυθμίζονται λεπτομερῶς ὑπὸ τοῦ ἀπὸ 16 Σεπτεμβρίου 1927 Διατάγματος περὶ συστά-

σεως ἐπιτροπῶν προσδιορισμοῦ τῆς φορολογητέας καθαρᾶς προσόδου Δ' καὶ Ζ' Κατηγορίας.

139.— *Ἐκπτώσεις ἐκ τῶν τεκμαρτῶς προσδιοριζομένων κερδῶν.* Τὸ δι' ἐφαρμογῆς τοῦ οἰκείου συντελεστοῦ ἐξευρισκόμενον κέρδος εἶναι τὸ καθαρὸν κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδεμίᾳ ἐκπτώσεως δαπάνης ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 19 ὀριζομένων ἐπιτρέπεται, καθ' ὅσον οἱ συντελεσταὶ τῶν πινάκων εἶναι συντελεσταὶ καθαροῦ κέρδους, κατὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ βαρύνουσαι τὴν ἐπιχειρήσιν πάσης φύσεως δαπάναι.

140.— *Ἀπογραφή.* Ἀπογραφή καλεῖται ἡ κατάστασις ἐν ἣ περιγράφονται καὶ ἐκτιμῶνται τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, ἧτοι κινητὰ, ἀκίνητα, ἀπαιτήσεις καὶ τὰ χρέη ἐνδὸς ἐμπορίου εἰς τὸ τέλος μιᾶς ἐμπορικῆς χρήσεως. Ὁ τρόπος τῆς ἀποτιμῆσεως τῶν περιουσιακῶν στοιχείων κατὰ τὴν ἀπογραφὴν ἀσκεῖ σοβαρὰν ἐπιρροὴν εἰς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ καθαροῦ κέρδους, καθ' ὅσον ἡ ἀποτίμησις περιουσιακοῦ στοιχείου εἰς τιμὴν μικροτέραν τῆς πραγματικῆς του ἀξίας ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἐμφάνισιν μικροτέρων κερδῶν. Ἐπιβάλλεται ὅθεν ἡ ἀποτίμησις τῆς ἀπογραφῆς τῶν περιουσιακῶν στοιχείων νὰ γίνηται ἐπὶ τῇ θάσει ὠρισμένων κανόνων, ὥστε διὰ τῆς ἐφαρμογῆς των νὰ ἐπιτυγχάνηται ἡ ἐξαγωγή τοῦ πραγματικοῦ κέρδους τῆς ἐπιχειρήσεως.

141.— *Ἀποτίμησις ἐμπορευσίμων εἰδῶν.* Ὁ κρατήσας τρόπος τῆς ἀποτιμῆσεως τῶν ἐμπορευσίμων εἰδῶν εἶναι ὁ τρόπος τῆς χαμηλοτέρας τιμῆς. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὰ ἐμπορεύσιμα εἶδη ἀποτιμῶνται εἰς τὴν τιμὴν κτήσεως, ἢ εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν, ἐὰν αὕτη εἶναι χαμηλοτέρα τῆς τιμῆς κτήσεως. Προκειμένου περὶ ἀνωνύμων ἐταιρειῶν τὸ ἀρθρ. 43 τοῦ νόμου 2190 ἐπιτάσσει ὅτι ἡ ἀποτίμησις τῶν ἐμπορευμάτων εἰς τὴν χαμηλοτέραν τιμὴν ἐνεργεῖται ἐφ' ὅσον ἡ τιμὴ τῶν ἐμπορευμάτων ἐν τῇ συνόλῳ λαμβανομένων εἶναι χαμηλοτέρα τοῦ κόστους, ἐν ἐναντίᾳ ὅμως περιπτώσει λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ τιμὴ τοῦ κόστους ἐκάστου ἐμπορεύματος. Ἡ διάταξις ὅμως αὕτη τοῦ ἀρθρ. 43 τοῦ νόμου 2190 κατόπιν τοῦ Ν.Δ. 578/48 περὶ τηρήσεως βιβλίων καθιεροῦντος ὡς θάσιν ἀποτιμῆσεως τὴν χαμηλοτέραν τιμὴν ἐτροποποιήθη καὶ συνεπῶς ἡ ἀπογραφή τῶν ἐμπορευμάτων, εἴτε τῶν ἀτομικῶν ἐπιχειρήσεων εἴτε τῶν ἀνων. ἐταιρειῶν, δεόν νὰ γίνηται εἰς τὴν χαμηλοτέραν τιμὴν, ἐὰν αὕτη εἶναι κατωτέρα τοῦ κόστους, ἕκαστον δὲ ἀποτιμώμενον περιουσιακὸν στοιχεῖον νὰ ἐξετάζηται μεμονωμένως ἄνευ συσχετίσεως μετὰ τῶν λοιπῶν στοιχείων, οὕτως ὥστε ἡ ὑποτίμησις τοῦ ἐνδὸς νὰ μὴ καλύπτεται ἐκ τῆς ὑπερτιμῆσεως τοῦ ἄλλου.

Μὲ τὴν γνώμην ταύτην εἶναι σύμφωνος καὶ ὁ Δ/ντῆς τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν Γ. Νέξης (ἴδε μελέτην του : «Τὰ βιβλία ἐπιτηδευματιῶν»).

142.— *Ἀποθεματικὸν ὑποτιμῆσεως.* Διὰ τὰ ἐμπορεύματα καὶ τὰ πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα τῶν ὁποίων ἡ τρέχουσα τιμὴ εἶναι χαμη-

λοτέρα τῆς τιμῆς κτήσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς Ἀπογραφῆς ἀπαιτεῖται ἡ δημιουργία εἰδικῶν ἀποθεματικῶν ἀντικρῦζοντος τὴν ὑποτίμησιν τῶν εἰδῶν τούτων. Τοῦτο ρητῶς ἀναγράφεται ἐν τῇ ἀρθρῷ 19 παρ. 2 ἔδαφ. στ'. Τὸ εἰδικὸν δὲ τοῦτο ἀποθεματικὸν δέον νὰ σχηματίζεται οὐ μόνον διὰ τὰ πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐμπορεύματα, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος ὁμιλεῖ περὶ στοιχείων τοῦ Ἐνεργητικοῦ, εἰς ἃ ἀναμφισβητήτως περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐμπορεύσιμα.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑφίσταται καὶ ἀντίθετος ἄποψις συνισταμένη εἰς τὸ ὅτι διὰ τὰ ἐμπορεύματα ἐν γένει δὲν ἀπαιτεῖται δημιουργία εἰδικῶν ἀποθεματικῶν καὶ τοῦτο διότι τὸ Ν. Δ. 578/1948 ὥρισε ρητῶς ὅτι τὰ ἐμπορεύματα ἀναγράφονται κατὰ τὴν Ἀπογραφὴν εἰς τὴν χαμηλοτέραν τιμὴν. Ἡ ἄποψις αὕτη ἐπεκροτήθη καὶ ὑπὸ τῆς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσης Νομολογίας.

143. — Τιμὴ κτήσεως. Ὡς τιμὴ κτήσεως εἰς ἣν ἐκτιμῶνται τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὸ τέλος τῆς χρήσεως, ὁσάκις ἡ τρέχουσα τιμὴ εἶναι ἴση ἢ ἀνωτέρα τῆς τιμῆς κτήσεως, νοεῖται ἡ τιμὴ τῆς ἀγορᾶς προσηυξημένη κατὰ τὰς εἰδικὰς δαπάνας, αἵτινες ἐγένοντο μέχρι οὗ τὸ ἐμπόρευμα εἰσῆχθη εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς ἐπιχειρήσεως (δασμοί, μεταφορικὰ κλπ.). Προκειμένου περὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς τιμῆς κτήσεως τῶν προϊόντων (βιομηχανικὸν κόστος, prix de revient) λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

α) Ἡ ἀξία τῆς ἀναλωθείσης πρώτης βλῆς.

β) Τὰ ἐργατικά ἡμερομίσθια.

γ) Τὰ γενικὰ ἐξοδα παραγωγῆς, εἰς ἃ περιλαμβάνονται τὰ ἐξοδα ἐπισκευῆς, τὰ καύσιμα. Δὲν ἀναγνωρίζεται ὅμως εἰς τὸν συνυπολογισμὸν τοῦ κόστους τῶν μενόντων βιομηχανικῶν προϊόντων ἀνάλογον ποσοστὸν ἀποσβέσεως, καὶ τοῦτο διότι ἡ προσθήκη αὕτη θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μεταφορὰν μέρους ἐκ τῆς ἐπιβαρύνσεως εἰς τὴν ἐπομένῃν χρήσιν, πράγμα ὅπερ παραβιάζει τὴν αὐτοτέλειαν τῆς χρήσεως (ἴδε 132/44 ἀποφ. Συμβ. Ἐπικρατείας).

144. — Τρέχουσα τιμὴ. Ὡς τρέχουσα τιμὴ τῶν ἐμπορευμάτων θεωρεῖται οὐχὶ ἡ τρέχουσα τιμὴ πωλήσεως τῶν ἐμπορευμάτων ἀλλ' ἐκεῖνη εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ ἐπιχειρηματίας δύναται ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἐμπόρευμα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀπογραφῆς.

145. — Χρεώγραφα. Τὰ χρεώγραφα δέον ν' ἀποτιμῶνται, ὅπως καὶ τὰ ἐμπορεύματα, εἰς τιμὴν κτήσεως, ἐκτὸς ἂν ἡ τρέχουσα τιμὴ αὐτῶν εἶναι χαμηλοτέρα τῆς τιμῆς κτήσεως, ὁπότε δέον ν' ἀναγράφονται εἰς τὴν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἴσολογισμοῦ τιμὴν αὐτῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην διὰ τὴν ὑφισταμένην ὑποτίμησιν, δέον συμφώνως τῇ ἀρθρῷ 19 παρ. 2 ἔδαφ. στ' νὰ σχηματίζεται εἰδικὸν ἀποθεματικὸν ἀντικρῦζον τὴν ὑφισταμένην καὶ μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ὑποτίμησιν.

146. — Ἀποτίμησις παγίων περιουσιακῶν στοιχείων. Τὰ πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα μιᾶς ἐπιχειρήσεως εἶναι ἐκεῖνα ἅτινα δὲν προο-

ρίζονται πρὸς μεταπώλησιν, ἀλλ' ἔχουσι ὡς προορισμὸν τὴν παγίαν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀναγράφονται δὲ καὶ ἐκτιμῶνται εἰς τὸ τέλος τῆς χρήσεως μὲ τὴν τιμὴν κτήσεως προσαυξανομένην κατὰ τὰς τυχόν γενομένας βελτιώσεις καὶ μειωμένην μὲ τὰς κατὰ νόμον ἀναγνωρίζομένας ἀποσβέσεις.

147.—*Απαιτήσεις εἰς ξένον νόμισμα. Τὰ ξένα νομίσματα ἐξομοιοῦνται πρὸς ἐμπορεύματα καὶ συνεπῶς οἱ ἰσχύοντες κανόνες ἀπογραφῆς ἐπὶ ἐμπορευμάτων ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ ξένων νομισμάτων. Συνεπῶς καὶ ταῦτα ἐκτιμῶνται εἰς τὴν χαμηλοτέραν τιμὴν, ἐὰν ἡ τρέχουσα τοιαύτη εἶναι κατωτέρα τῆς τιμῆς κτήσεως. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὅμως εἶναι ἀπαραίτητος ὁ σχηματισμὸς εἰδικοῦ ἀποθεματικοῦ διὰ τὴν ὑφισταμένην καὶ μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ὑποτίμησιν.

148.—*Υποχρεώσεις εἰς ξένον νόμισμα. Αἱ εἰς ξένον νόμισμα ὑποχρεώσεις τῶν ἐπιχειρήσεων ἐφ' ὅσον τυγχάνουσι ληξιπρόθεσμοι δέον ν' ἀποτιμῶνται εἰς δραχμὰς ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ κλεισίματος τοῦ ἰσολογισμοῦ τιμῇ τοῦ νομίσματος, εἰς ὃ συνίστανται αἱ ὑποχρεώσεις αὗται, καθόσον οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἢ διὰ τοῦ Ἰσολογισμοῦ ἐμφάνισις τῆς πραγματικῆς οικονομικῆς καταστάσεως καὶ ἀποφεύγεται ἡ δημιουργία εἰκονικῆς οικονομικῆς ἀνθρότητας. Δι' ὀφείλας ὅμως ἐπιχειρήσεων εἰς ξένον νόμισμα μὴ ληξιπρόθεσμοι ἐντὸς τῆς ὑπολόγου χρήσεως, δὲν τυγχάνει ἐκπεστέα ζημίαι ἐκ συναλλαγματικῆς διαφορᾶς λόγῳ ὑπερτιμήσεως τοῦ ξένου νομίσματος, οὐδὲ κράτησις εἰδικοῦ ἀποθεματικοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 19 παρ. 2 τοῦ Κώδικος ἀναγνωρίζεται, καθ' ὅσον αἱ εἰς ξένον νόμισμα ὀφειλαὶ δὲν ἀποτελοῦσι συστατικὸν στοιχεῖον τοῦ Ἐνεργητικοῦ.

149.—*Ἀλλοδαπαὶ ἐπιχειρήσεις. Κατὰ τὴν Δ' Κατηγορίαν φορολογοῦνται καὶ αἱ ἀλλοδαπαὶ πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεις διὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι πραγματοποιούμενα καθαρὰ κέρδη, καθ' ὅσον κατὰ ρητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθρ. 18 § 1 εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας ὑπόκειται πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, ἀδιακρίτως ἐθνικότητος, κατοικίας, διαμονῆς ἢ ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον ἀσκεῖ ἐν Ἑλλάδι ἐπιχείρησιν καὶ πραγματοποιεῖ ἐκ ταύτης καθαρὰ κέρδη.

150.— Προϋποθέσεις ὑπαγωγῆς εἰς φορολογίαν Δ' Κατηγορίας τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων. Ἴνα ὑπαχθῇ ἀλλοδαπῇ ἐπιχείρησις εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας, δέον νὰ εἶναι ἐγκατεστημένη ἐν Ἑλλάδι. Λογίζεται δὲ ἐγκατεστημένη ἐν Ἑλλάδι ἐὰν διατηρῇ: α) πρᾶκτορα ἔχοντα πληρεξουσιότητα νὰ συμβάλλεται ἰδίῳ ὀνόματι καὶ νὰ ἀναλαμβάνη διὰ ταύτην ὑποχρεώσεις, β) ἐὰν διατηρῇ ἐν Ἑλλάδι πρὸς πώλησιν παρακαταθήκην ἐμπορευμάτων ἀνηκόντων αὐτῇ, γ) ἐὰν διατηρῇ ὑποκαταστήματα καὶ τέλος ἐὰν ἀναμιγνύεται ἐνεργῶς εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι πράξεις διαθέσεως τῶν προϊόντων τῆς. Αἱ προϋποθέσεις αὗται δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ ὑφίστανται ἀθροιστικῶς ἀλλὰ καὶ μία ἐκ τούτων ἂν ὑφίσταται θεωρεῖται ἢ ἐπιχείρησις ἐγκατεστημένη ἐν Ἑλλάδι. Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρα-

τέλας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 142/41 ἀποφάσεως ὑποστηρίζει ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ἐγκατάστασις τῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιχειρήσεως ἐν Ἑλλάδι ἵνα ὑπαχθῇ αὐτὴ εἰς φόρον Δ' Κατηγορίας, ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον νὰ προέκυψε τὸ κέρδος ἐν Ἑλλάδι. Καίτοι ἡ ἀπόφασις αὐτῆ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας δὲν ἐτροποποιήθη μέχρι σήμερον, ἐν τούτοις ἡ Διοίκησις τοῦ Ὑπουργείου ἑξακολουθεῖ νὰ ἔχη τὴν γνώμην ὅτι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις ὑπαγωγῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας εἶναι ἡ ἐγκατάστασις αὐτῆς ἐν Ἑλλάδι. Εἶναι δὲ ἐγκατεστημένη μία ἐπιχειρήσις ἐν Ἑλλάδι ὅταν συντρέχῃ μία τῶν ὡς ἄνω μνημονευομένων τεσσάρων προϋποθέσεων.

151. — Φορολογητέον κέρδος ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων. Τὸ φορολογητέον κέρδος τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων ἐφ' ὅσον δὲν καθορίζεται ἐπακριβῶς διὰ τοῦ Ἰσολογισμοῦ ἐξευρίσκεται διὰ τῶν κάτωθι τρόπων:

A) Διὰ τοῦ μερισμοῦ τοῦ καθαροῦ κέρδους τοῦ ἐμφαινομένου εἰς τὸν Ἰσολογισμόν τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος εἰς μέρη ἀνάλογα πρὸς τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τὰ πραγματοποιηθέντα ἐκ τοῦ ἀποσταλέντος εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν πρὸς πώλησιν προϊόντος καὶ πρὸς τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τὰ πραγματοποιηθέντα ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν λοιπῶν ἐμπορευμάτων τῆς ἐπιχειρήσεως.

B) *Μέθοδος τιμῆς φόμπ.* Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἡ πώλησις τοῦ προϊόντος ἐξ Ἑλλάδος θεωρεῖται ὅτι λαμβάνει χώραν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀπόπλου. Ὡς ἀκαθάριστον δὲ ἔσοdon ἐκ τῆς πωλήσεως λαμβάνεται ἡ τιμὴ χονδρικῆς πωλήσεως ἢ ἰσχύουσα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀπόπλου. Ὡς τοιαύτη λαμβάνεται ἡ ἐν τῷ δελτίῳ τοῦ Χρηματιστηρίου ἐμπορευμάτων σημειουμένη τιμὴ φόμπ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου. Ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην δὲν ἐσημειώθη τοιαύτη τιμὴ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ σημειωθείσα τοιαύτη κατὰ τὰς τριάκοντα προηγούμενας τοῦ χρόνου φορτώσεως ἡμέρας. Ἐὰν ἐν τῷ Δελτίῳ Χρηματιστηρίου Ἐμπορευμάτων δὲν ἐσημειώθη τιμὴ φόμπ, τότε καθορίζεται αὐτὴ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης: 1) ἐκ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, 2) ἐνὸς ἐτέρου Ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου, 3) ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου, ἧτις καθορίζει τὴν τιμὴν φόμπ κατ' εἶδος προϊόντων. Ἐκ τοῦ οὕτω καθοριζομένου ἀκαθαρίστου ἔσοδου τῆς ἐπιχειρήσεως ἀφαιροῦνται αἱ κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 ἐκπτώσεις πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ φορολογητέου καθαροῦ κέρδους.

Γ) Μέθοδος ἐξευρέσεως τοῦ κέρδους διὰ καθορισμοῦ ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ τιμήματος κόστους. Τὸ ποσοστὸν τοῦτο δρίζεται ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐξ ἐνὸς Οἴκον. Ἐπιθεωρητοῦ, ἐνὸς Ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν συμφώνως ταῖς διατάξεσι τοῦ ἀπὸ 16/11/23 Διατάγματος.

152. Τεκμαρτὸς προσδιορισμὸς τοῦ φορολογητέου κέρδους. Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων δύο συστήματα ἐλέγχου καθιεροῦνται διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν καθαρῶν κερδῶν.

Κατὰ τὸ πρῶτον σύστημα τὰ φορολογητέα καθαρὰ κέρδη ἐξευρίσκονται κατ' ἀρχὴν δι' ἐλέγχου ἐνεργουμένου ἐπὶ τῶν λογιστικῶν βιβλίων καὶ λοιπῶν δικαιολογητικῶν στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων μετ' ἔκπτωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀναγνωριζομένων δαπανῶν, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον σύστημα, ἐὰν ἐλλείπωσι τὰ βιβλία καὶ λοιπὰ στοιχεία ἢ τὰ προσαγόμενα τυγχάνωσι ἀνεπαρκῆ ἢ ἀνακριβῆ, ἐξευρίσκεται τὸ μικτὸν κέρδος ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τούτων ἐπὶ εἰδικούς κατὰ κατηγορίας ἐπιχειρήσεων συντελεστὰς μικτοῦ κέρδους. Ἐκ τοῦ ἐξευρισκομένου οὕτω μικτοῦ κέρδους ἐκπίπτονται αἱ δαπάναι διοικήσεως. Πλὴν ὅμως δὲν καθωρίσθησαν εἰσέτι οἱ συντελεσταὶ μικτοῦ κέρδους, διότι τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 455/1937 διάταγμα διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν σχετικῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρ. 20 τοῦ Κώδικος δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι. Οἱ συντελεσταὶ μικτοῦ κέρδους εἶναι ἐπιστημονικῶς ὀρθότεροι τῶν συντελεστῶν καθαρῶ κέρδους, καθ' ὅσον εἰς τοὺς συντελεστὰς καθαρῶ κέρδους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταθμισθῶσι ἐκ τῶν προτέρων αἱ δαπάναι διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως ἐκάστης ἐπιχειρήσεως, δοθέντος ὅτι μία ἐπιχείρησις διοικουμένη ἐπιμελῶς καὶ σωφρόνως ἔχει ἀναλογίαν γενικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἐξόδων πολὺ μικροτέραν ἄλλης ἐπιχειρήσεως χρησιμοποιοῦσης πολυάριθμον προσωπικὸν δυσανάλογον πρὸς τὴν δυναμικότητά της καὶ ἐνεργούσης πολυτελεῖς δαπάνας. Ἡ ἐφαρμογὴ συνεπῶς τοῦ αὐτοῦ συντελεστοῦ καθαρῶ κέρδους ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἐπιχειρήσεων ὁδηγεῖ εἰς ἐσφαλμένα καὶ ἄδικο ἀποτελέσματα.

153.— Συντελεσταὶ καθαρῶ κέρδους. Κατόπιν τῆς ἀναστολῆς τῆς διατάξεως τοῦ Α.Ν. 455 περὶ ἐφαρμογῆς τῶν συντελεστῶν μικτοῦ κέρδους ἰσχύουσι σήμερον εἰσέτι οἱ συντελεσταὶ καθαρῶ κέρδους. Δι' ἕκαστον εἶδος ἐπιχειρήσεων ὀρίζονται ἐν τῇ πίνακι δύο συντελεσταί, ἀνώτατος καὶ κατώτατος. Οἱ μέγιστοι συντελεσταὶ καθαρῶ κέρδους ἐδιπλασιάσθησαν διὰ τοῦ Α.Ν. 171/1943. Ἐκτοτε ἡ ἰσχὺς τούτων παρετάθη διὰ διαφόρων νόμων. Ἡ ἀνασύνταξις τῶν πινάκων συντελεστῶν καθαρῶ κέρδους καὶ ἡ προσαρμογὴ τούτων πρὸς τὰς δημιουργηθείσας μεταπολεμικὰς οἰκονομικὰς συνθήκας τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας κρίνεται σήμερον πλέον ἢ ἐπιβεβλημένη. Πρὸ πάσης ὅμως τοιαύτης ἐνεργείας θεωροῦμεν ἐπιβεβλημένην τὴν κατάρτισιν πινάκων συντελεστοῦ μικτοῦ κέρδους, διότι, ὡς ἐτονίσαμεν ἀνωτέρω, οἱ πίνακες συντελεστῶν μικτοῦ κέρδους εἶναι ἐπιστημονικῶς ὀρθότεροι καὶ προσεγγίζουσι πλεόντερον τὴν πραγματικότητα καὶ πρὸς τοῦτο ἐκφράζομεν εὐχὴν ὅπως ἐκδοθῆ συντόμως τὸ οἰκεῖον Διάταγμα περὶ καθορισμοῦ συντελεστῶν μικτοῦ κέρδους. Ὑπὸ τοῦ Νόμου 578/1948 ἐπεβλήθη εἰς πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον ἀσκοῦν ἐμπόριον ἢ βιομηχανίαν καὶ κερδοσκοπικὸν ἢ βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, ἢ ὑποχρέωσις τηρήσεως βιβλίων καὶ στοιχείων κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ Νόμου. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς τηρήσεως τῶν βιβλίων ἢ βεβαιωτικῆ ἀρχῆς ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὰ ἐκ τῶν βιβλίων δε-

δομένα και μόνον εις περιπτώσιν μὴ τηρήσεως τῶν βιβλίων ἢ τηρήσεως ἀνεπαρκῶν ἢ ἀνακριβῶν τοιούτων δύναται ὁ Οἶκον. Ἐφορος νὰ προβῇ εἰς καθορισμὸν τῶν κερδῶν τοῦ ὑποχρέου μετ' ἐκτίμησιν τῶν στοιχείων καὶ ἐνδείξεων τοῦ ἄρθρ. 6 τοῦ Α.Ν. 942/1949. Τὸ βάρος ὁμῶς τῆς ἀποδείξεως διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν καὶ ἀνακριβείαν τῶν βιβλίων φέρει ὁ Οἶκον. Ἐφορος. Ἡ Διοίκησις τοῦ Ἰπουργείου δι' ἐπανειλημμένων διαταγῶν ἔθεσε τὴν ἀρχὴν ὅτι τὰ βιβλία εἶναι σεβαστὰ μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

154. — Ἀνεπάρκεια βιβλίων. Ἀνεπάρκεια ὑπάρχει εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις :

A) Ὄταν δὲν τηρῶνται ὅλα τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ὀρίζει τὸ Ν.Δ. 578.

B) Δὲν φυλάσσονται εἰς εἰδικὸν φάκελλον τὰ τιμολόγια δι' ὅλας τὰς ἀγορὰς χονδρικῶς ἀγαθῶν ἀπὸ ἄλλους ἐπιχειρηματίας.

Γ) Δὲν ἐλήφθησαν ἀποδείξεις δι' ὅλας τὰς βασικὰς δαπάνας, μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐνοικίων κλπ.

Δ) Δὲν ἐκδίδονται τιμολόγια δι' ὅλας τὰς χονδρικῶς γενομένας πωλήσεις.

E) Δὲν ἐκδίδονται δελτία διὰ τὰς λιανικὰς πωλήσεις.

ΣΤ) Δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐνημερωμένα τὰ στοιχεῖα καὶ βιβλία ἐν γένει καὶ ἰδίως τὸ Βιβλίον Ταμείου, ἀλλὰ γίνονται εἰς αὐτὰ ἐγγραφὰι μὲ καθυστέρησιν.

Ἐκάστη τῶν ὡς ἄνω παραλείψεων δέον νὰ ἐκτιμᾶται προσηκόντως ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου καὶ μόνον ὅταν αἱ διαπιστωθεῖσαι παραλείψεις εἶναι σοβαραὶ καὶ οὐχὶ τυχαῖαι, μὲ ἀπωτέραν σκέψιν τὴν ἀπόκρυψιν κερδῶν, τότε τὰ βιβλία δέον νὰ κρίνωνται ἀνεπαρκῆ μὲ τὰς σοβαρὰς διὰ τὸν φορολογούμενον συνεπείας.

155. — Ἀνακρίβεια βιβλίων. Ἀνακρίβεια ὑπάρχει εἰς τὰς κάτωθι ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένας περιπτώσεις πράξεων ἢ παραλείψεων :

1) Ὄταν καταχωρῶνται εἰς τὰ βιβλία ἀγοραὶ ἀγαθῶν μὲ ποσότητα ἢ ἀξίαν μεγαλυτέραν ἢ μικροτέραν τῶν πραγματικῶν, ὅταν καταχωρῶνται ἀνύπαρκτα ἀγαθὰ ἢ ὅταν δὲν καταχωρῶνται παντάπασι ἀγαθὰ ἀγορασθέντα διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

2) Ὄταν καταχωρῶνται δαπάναι μεγαλύτεραι ἢ μικρότεραι τῶν πραγματικῶν ἢ ὅταν καταχωρῶνται δαπάναι ἀνύπαρκτοι ἢ ὅταν δὲν καταχωρῶνται δαπάναι ἀφορῶσαι τὴν ἐπιχειρήσιν.

3) Ὄταν καταχωρῶνται πωλήσεις μὲ ποσότητα ἢ ἀξίαν μεγαλυτέρας ἢ μικροτέρας τῶν πραγματικῶν, ὅταν καταχωρῶνται πωλήσεις ἀνύπαρκτοι ἢ δὲν καταχωρῶνται ποσῶς ποσότητες καὶ ἀξία πωληθέντων ἀγαθῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

4) Ὄταν ἀναγράφονται εἰς τὴν Ἀπογραφὴν ποσότητες ἀγαθῶν μικρότεραι τῶν πραγματικῶν ἢ δὲν ἀναγράφονται παντάπασι στοιχεῖα τινα τοῦ Ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ ὑπὸ τοῦ φορολογικοῦ ἐλέγχου διαγραφὴ ἢ ὁ περιορισμὸς ὠρισμένων δαπανῶν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ φορολογικοῦ νόμου ὡς καὶ ἡ ἀναγραφὴ

τῶν περιουσιακῶν στοιχείων εἰς τὴν ἀπογραφὴν μὲ τιμὰς μικροτέρας τῶν πραγματικῶν ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀνακρίβεια τῶν βιβλίων.

156.— *Ἐπενεχθεῖσαι οὐσιώδεις τροποποιήσεις εἰς τὸ μέχρι τοῦ 1948 ἰσχύσαν σύστημα φορολογίας καθαρῶν προσόδων, διὰ τοῦ Α. Ν. 942/1949.* Ἐν Ἑλλάδι ὁ φόρος εἰσοδήματος εἰσῆχθη ἐν ἔτει 1919 διὰ τοῦ Νόμου 1640 ἀντιγράψαντος τοῦ Νομοθέτου ἐν πολλοῖς τὸν τότε ἰσχύοντα ἀντίστοιχον φορολ. νόμον ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ κέντρον τοῦ βάρους τοῦ κρατήσαντος μέχρι τοῦ 1948 Ἑλληνικοῦ συστήματος ἀποτελοῦσι οἱ πραγματικοὶ φόροι, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλλείπει ἡ προοδευτικότης τοῦ φόρου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι παραλλήλως μὲ τοὺς πραγματικοὺς φόρους ὑφίστατο καὶ ὁ συνθετικὸς, καθαρῶς προσωπικὸς φόρος, ὅστις λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὴν προσωπικὴν κατάστασιν τοῦ φορολογουμένου καὶ ὑπολογίζεται βάσει προοδευτικῆς κλίμακος, πλὴν ὅμως τῶν πλεονεκτημάτων τούτων δὲν ἀπελάμβανον ἅπαντες οἱ φορολογούμενοι, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι ὧν τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ὑπερέβαινε τὸ ποσὸν τῶν 25.000.000. Ἐκτὸς τῆς διαφορᾶς ταύτης τὸ ἡμέτερον σύστημα δι' ὠρισμένας ἀναλυτικὰ κατηγορίας ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχῆς τῆς φορολογίας τοῦ πραγματικοῦ εἰσοδήματος, ἀποβλέψαν, λόγῳ τῶν ἐμφανιζομένων δυσχερειῶν ἐξακριβώσεως τῆς φορολογητέας ὕλης, εἰς τὰ τεκμήρια καὶ κριτήρια καὶ τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ ἐνοίκια τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν καταστημάτων, ἡ οἰκονομικὴ δυναμικότης καὶ ἄλλα. Κατόπιν τῆς δημοσιεύσεως καὶ ἐφαρμογῆς τῶν Α. Ν. 578 καὶ 810, διὰ τῶν ὁποίων ὑπεχρεώθησαν ἅπαντες οἱ φορολογούμενοι νὰ τηρῶσι ὑποχρεωτικῶς ἐμπορικὰ βιβλία, ἐξ ὧν νὰ ἀποδεικνύεται ἐν γένει ὁ κύκλος ἐργασιῶν τῶν φορολογουμένων καὶ τὸ ὑπ' αὐτῶν πραγματοποιούμενον καθαρὸν κέρδος καὶ ἐπὶ πλεόν δὲ διὰ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκδόσεως τιμολογίων ἐμπορευμάτων καὶ πρώτων ὑλῶν καὶ τῆς συγκεντρώσεως ἀπάσης τῆς φορολογητέας ὕλης ὑπὸ τῆς Ἐφορίας Συγκεντρώσεως καὶ ἀποστολῆς τῶν στοιχείων τούτων εἰς τὰς ἀρμοδίας Ἐφορίας, ἐπαναφέρεται διὰ τοῦ νόμου 942 τὸ προπολεμικῶς ἰσχύον καθεστῶς τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν κερδῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἴχομεν παρεκκλίνει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ διὰ θετικῆς διατάξεως καθορίζεται ὅτι τὸ κέρδος τοῦ ἐπιχειρηματίου θὰ ἐξευρίσκειται λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν βιβλίων του καὶ μόνον ἐν ἀνεπαρκείᾳ ἢ ἀνακριβείᾳ τούτων ἢ φορολογουσα ἀρχὴ θὰ προσφεύγῃ εἰς ἐνδείξεις καὶ τεκμήρια διὰ τὸν καθορισμὸν του.

Καταργεῖται ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος καὶ ὑπάγονται ἅπαντες οἱ ἐπιτηδεύματι καὶ ἅπασαι αἱ ἐπιχειρήσεις εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας βάρους τῶν καθαρῶν κερδῶν των. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς μικροὺς ἐπιτηδεύματας, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ μείζον μέρος τοῦ συνόλου τῶν ὑποχρέων, ὁ φόρος διὰ τὰ μέχρι 60 ἑκατ. ἐτήσια κέρδη των θὰ καθορίζηται διὰ κατατάξεως εἰς μίαν τῶν προβλεπομένων 20 κλάσεων, ἀναλόγως τῶν κερδῶν ἐκάστου, ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲ τούτου θὰ ἐκπίπτωνται δρχ. 500.000 μηνιαίως, ὡς ἐλάχιστον ὄριον συντηρήσεως παραμένον ἀφορολόγητον. Διὰ τῶν κλά-

σεων τούτων επιτυγχάνεται ή διαβάθμισις τής φορολογικῆς επιβαρύνσεως ἀναλόγως τοῦ κέρδους μὲ προσθετικῶς αὐξανόμενα ποσοστὰ ἀπὸ 0,8% μέχρι 12%. Αἱ ἀνώνυμοι ἔταιρειαι ὡς καὶ τὰ ἑτερόρρυθμα μέλη τῶν ἑτερορρυθμῶν ἑταιρειῶν ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας δι' ὄλοκληρον τὸ ποσὸν τῶν καθαρῶν κερδῶν μὲ προσθετικὸν συντελεστὴν, ὅστις κλιμακοῦται ἀπὸ 12% μέχρι 30% ἀναλόγως τοῦ κέρδους. Ἀνάλογοι διαρρυθμίσεις γίνονται ἐν τῇ φορολογίᾳ ἐλευθερίων ἐπαγγελματίων καὶ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν ὁποίων αἱ τροποποιήσεις θὰ ἐκτεθῶσι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν κατηγοριῶν τούτων καὶ τέλος οὐσιώδους τροποποιήσεως ἐπέρχεται ἐν τῇ συνθετικῇ φόρῳ ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματος τοῦ φυσικοῦ προσώπου, καθ' ὃ ποσὸν τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ 60.000.000. Ἡ ἐπερχομένη βασικὴ τροποποίησις εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον ἔγκειται εἰς τοῦτο. Ὅτι ἐνῶ μέχρι τοῦδε οἱ φόροι τῶν καθ' ἕκαστα ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν, θεωρούμενοι ὡς δαπάνη, ἐξεπίπτοντο ἐκ τῆς εἰς τὸν συνθετικὸν ὑποκειμένης συνολικῆς προσόδου, ἤδη οἱ φόροι θὰ ἐκπίπτωνται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ ἐξευρισκομένου βάσει τῆς νέας κλίμακος, τῆς ὁποίας ἡ διαρρυθμίσις ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς εἰς τὰς ἀναλυτικὰς φορολογίας θεσπιζομένης προσθετικότητος. Διὰ τῶν οὐσιωδῶν τούτων μεταρρυθμίσεων ἐπλησιάσαμεν κατὰ ἓν σημαντικὸν εἶγμα πρὸς τὸν ἐνιαῖον προσωπικὸν φόρον, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου βαίνομεν ὀλοταχῶς. Καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐνιαίου προσωπικοῦ φόρου ἐμφανίζει πλεῖστα πλεονεκτήματα, καθ' ὅσον ὡς βάσις πρὸς καθορισμὸν τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως λαμβάνεται ἡ φοροδοτικὴ ἱκανότης τοῦ ἰδιώτου, αὕτη δέ, ὡς σχετικὴ, δεόν νὰ προσδιορίζηται οὐχὶ μόνον ἐξ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, δηλαδὴ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ μεγέθους τοῦ εἰσοδήματος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὑποκειμενικῶν στοιχείων, οἷα εἶναι αἱ πρὸς τὸ ζῆν ἀνάγκαι τοῦ φορολογουμένου καὶ ὁ τρόπος κτήσεως τῆς προσόδου. Ὅσον μείζων εἶναι ἡ ἔντασις τῆς ἀνάγκης τοῦ φορολογουμένου τοσοῦτον περιορίζεται ἡ εἰσφορικὴ αὐτοῦ ἱκανότης, ἣτις παύει ὑφισταμένη κάτω ἐνδὸς ὀρίου ἀνταποκρινομένου εἰς τὰς στοιχειώδεις βιωτικὰς ἀνάγκας.

Εἶναι ὡσαύτως ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ ἐνιαῖος προσωπικὸς φόρος πλεονεκτεῖ τῶν πραγματικῶν φόρων, διότι διὰ τῶν προσωπικῶν φόρων οἷτινες ἐπεκράτησαν ἤδη εἰς τὰ προηγμένα Κράτη, ἐπιτυγχάνεται ἡ δικαία κατανομή τῶν βαρῶν, καθ' ὅσον διὰ τοῦ προσωπικοῦ φόρου οὐ μόνον λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ καταβαλλομένη προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ εἰσοδήματος, ἀλλ' ἐπὶ πλεόν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀναγκαῖαι δαπάναι τῆς ζωῆς των καὶ τὸ σύνολον τῶν πόρων των, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ πραγματικὸς φόρος ἀποβλέπει ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν φορολογητέαν ὕλην παραγωγίζων τελείως τὸν προσωπικὸν παράγοντα.

Ἀνεξαρτήτως ὁμως τῆς ἰδεώδους φορολογικῆς δικαιοσύνης, ἣτις ἐπιτυγχάνεται θεωρητικῶς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐνιαίου προσωπικοῦ φόρου, ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ μὴ ἐπικροτήσωμεν τὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς ὁ νῦν Ἴγπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Μαῦρος σπεύδει νὰ ἐφαρμόσῃ ἐν Ἑλλάδι

καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν τὸν ἐνιαῖον προσωπικὸν φόρον ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1952-1953. Τὴν γνώμην μας δὲ ταύτην στηρίζομεν εἰς τοὺς κάτωθι λόγους :

Ἡ ἐπιτυχὴς ἐφαρμογὴ τοῦ ἐνιαίου προσωπικοῦ φόρου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀνεπτυγμένης φορολογικῆς συνειδήσεως τοῦ Λαοῦ δι' ὃν πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ οὗτος. Ἐκεῖ ὅπου ὑφίσταται ἀνεπτυγμένη φορολογικὴ συνείδησις καὶ οἱ φορολογούμενοι σπεύδουσι νὰ δηλώσωσι ἄνευ ὀχλήσεως τινος εἰς τὴν ἀρμοδίαν βεβαιωτικὴν ἀρχὴν τὸ σύνολον τῶν εἰσοδημάτων των ἐκ πάσης πηγῆς μὲ πᾶσαν δυνατὴν εἰλικρίνειαν, θεωροῦντες ἀτιμίαν ν' ἀποκρύψωσι πρόσοδόν τινα, ἐπὶ πλέον δὲ ὑφίσταται ἀρτία ὀργάνωσις τῆς Διοικήσεως διὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων πρὸς καθορισμὸν τοῦ συνολικοῦ ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματος, καὶ τὰ διοικητικὰ ὄργανα εἶναι προικισμένα μὲ μεγάλα ἐπαγγελματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα, ἢ ἐφαρμογὴ τοῦ ἐνιαίου προσωπικοῦ φόρου ἐπέτυχε πλήρως καὶ ἔδωκε ἀγλαοὺς καρπούς. Ἐν Ἑλλάδι ὁμως αἱ ὑφιστάμεναι ἤδη πάσης φύσεως κοινωνικαί, ἠθικαὶ καὶ οἰκονομικαὶ συνθήκαι δὲν συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ προσωπικοῦ ἐνιαίου φόρου.

Ἡ φορολογικὴ συνείδησις ἀτυχῶς τῶν Ἑλλήνων φορολογουμένων εἶναι χαμηλὴ. Παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας ὀχλήσεις, παρὰ τοὺς ἐπανειλημμένους ἐλέγχους, δὲν σπεύδουσι οὗτοι νὰ δηλώσωσι εἰλικρινῶς τὰ εἰσοδήματά των. Ἐνῷ ἡ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ τῆς Ἀγγλίας ἐλέγχει μόνον τὸ 1/10 τῶν φορολογουμένων, τῶν δὲ λοιπῶν τὰς δηλώσεις θεωρεῖ εἰλικρινεῖς, ἢ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ἐλέγχει τὰ 95% τῶν φορολογουμένων καὶ ἐκ τούτων ἐν ἐλάχιστον ποσοστῶν κρίνονται εἰλικρινεῖς. Ἡ συγκέντρωσις τῶν ἀναγκαιούτων στοιχείων διὰ τὸν ἔλεγχον τῶν ὑποβληθησομένων δηλώσεων καὶ καθορισμὸν τοῦ συνολικοῦ ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματος ἐκάστου ὑποχρέου εὐρίσκεται εἰσέτι εἰς πολὺ καθυστερημένον στάδιον. Ἡ Ἐφορία Συγκεντρώσεως, παρὰ τὴν καταβληθεῖσαν μέχρι τοῦδε προσπάθειαν, δὲν ἠδυνήθη εἰσέτι νὰ ἐνημερωθῇ. Εὐρισκόμεθα ἤδη ἐντὸς τοῦ 1951 καὶ ἡ Ἐφορία Συγκεντρώσεως ἀποστέλλει στοιχεῖα τῶν ἐτῶν 1949 καὶ 1950, δὲν ἤρξατο δὲ εἰσέτι ἡ ἀποστολὴ τῶν στοιχείων τοῦ 1951. Τὸ προσωπικὸν τῶν Ἐφοριῶν εἶναι ποσοτικῶς ἐλλειπὲς καὶ οὐχὶ πλήρως κατηρτισμένον ἐπαγγελματικῶς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνωσι πολλὰ εἰσέτι τόσον εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀναπτύξεως τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως τοῦ φορολογουμένου κόσμου ὅσον καὶ εἰς τὴν ὀργάνωσιν τῶν οἴκον. ὑπηρεσιῶν καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐξύψωσιν τῶν φοροτεχνικῶν ὀργάνων.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ πληρωθῶσι ἅπασαι αἱ ἀναγκαῖαι ὡς ἄνω προϋποθέσεις καὶ τότε νὰ χωρήσωμεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἐνιαίου προσωπικοῦ φόρου. Διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὑφίσταται ἄμεσος κίνδυνος ἀποτυχίας τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προσωπικοῦ φόρου, ὁπότε θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ὑπαναχωρήσωμεν εἰς τὰς παλαιὰς φορολογίας, ὡς ἐπράξαμεν τοῦτο καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου 1640, ὅστις εἰσήχθη καὶ ἐφηρμόσθη

ἀκαίρως ἐν Ἑλλάδι, καὶ τότε ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων ἔσται τῆς πρώτης. Εἶναι δὲ τόσο ἐπιτακτικαὶ καὶ ἄμεσοι αἱ ἀνάγκαι τοῦ Κράτους καὶ τόσο δυσχερεῖς αἱ οἰκονομικαὶ συνθήκαι ὅς διέρχεται τοῦτο, ὥστε δὲν ὑπολείπεται χρόνος διὰ νέους πειραματισμούς, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ βαδίσωμεν μὲ συντηρητικότητα καὶ φρόνησιν εἰς πᾶσαν νέαν μεταρρύθμισιν, ἐπιδιώκοντες ἰδίως ὅπως πᾶσα νέα τοιαύτη εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ χρῶμα, τὸ κλίμα, τὰς γεωγραφικὰς, οἰκονομικὰς καὶ κοινωνικὰς συνθήκας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καθ' ὅσον ἐν ἐναντία περιπτώσει δὲν πρόκειται νὰ καρποφορήσῃ τὸ νέον σύστημα.

157. — Κατάταξις φορολογουμένων προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ Ν. 942. Ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-1950 διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τοῦ Ν.Δ. 53/1946, ὅστις εἶχε τὴν δυαδικὴν μορφήν τῆς φορολογίας εἰς τὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ ἔτη, ἀφ' ἑνὸς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῶν τεκμηρίων καὶ τῆς οἰκονομικῆς δυναμικότητος, ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἀποκαθίσταται διὰ τοῦ νόμου 942 ἡ ἐνότης ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

158. — Ὑποκείμενοι εἰς κατάταξιν. Εἰς κατάταξιν βάσει τοῦ Ν. 942 ὑπόκεινται τὰ φυσικὰ πρόσωπα, τὰ μέλη τῶν ὁμορρυθμῶν εταιρειῶν, τὸ νομικὸν πρόσωπον τοῦ Συνεταιρισμοῦ, οὐχὶ διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέχρι 60.000.000 δραχμῶν ποσὸν τῶν ἐτησίων αὐτῶν κερδῶν.

Ὁ φόρος τῶν βάσει κατατάξεως φορολογουμένων καθορίζεται διὰ τὸ μέχρι 60.000.000 δραχμῶν ποσὸν τῶν ἐτησίων κερδῶν, διὰ κατατάξεως τοῦ φορολογουμένου εἰς μίαν τῶν καθιερουμένων 20 κλάσεων, ἀναλόγως τοῦ μηνιαίου καθαρῶν κέρδους μετ' ἔκπτωσιν ἐξ αὐτοῦ ποσοῦ 500.000 μηνιαίως ὡς ἀφορολογήτου ὀρίου. Ἡ φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις δὲν εἶναι ἀναλογικὴ ἀλλὰ προοδευτικὴ, εὐνοοῦσα περισσότερο τοὺς κατατασσομένους εἰς τὰς πρῶτας κλάσεις κατατάξεως.

Ἡ κατάταξις τῶν ἐπιτηδευματιῶν εἶναι ἔργον τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, ἐνεργεῖται δὲ αὕτη μὲ βάσιν τὰ καθαρὰ κέρδη τὰ πραγματοποιηθέντα :

α) Κατὰ τὸ διαχειριστικὸν ἔτος τὸ λήξαν ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγουμένου οἴκον. ἔτους προκειμένου περὶ τῶν ὑποχρέων τῶν τηρούντων βιβλίον Ἀπογραφῆς.

β) Κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος τὸ λήξαν ἐντὸς τοῦ προηγουμένου οἴκον. ἔτους προκειμένου περὶ ἐπιτηδευματιῶν τῆς Α' Κατηγορίας ἢ τῶν μὴ τηρούντων παντάπασιν λογιστικὰ βιβλία.

159. Προσωρινὴ κατάταξις ἐπιτηδευματιῶν διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1949-50. Εἰς προσωρινὴν κατάταξιν ὑπόκεινται οἱ νέοι ἐπιτηδευματῆται καὶ ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου 1949 δὲν συνεπλήρωσαν 12μηνον διαχειριστικὴν περιόδον, ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως εἰς προσωρινὴν κατάταξιν ὑπόκεινται καὶ οἱ παλαιοὶ ἐπιτηδευματῆται οἱ ὅποιοι διὰ διαφόρους λόγους ἐπανήρχισαν τὰς ἐργασίας τῶν ἐντὸς τοῦ 1948-49, ἀλλὰ δὲν

συνεπλήρωσαν μέχρι τῆς 30/6/49 12μηνον διαχειριστικὴν περίοδον καὶ ἐτήρησαν βιβλία ἢ δὲν ἐτήρησαν τοιαῦτα. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας θὰ καταταγῶσι οὗτοι προσωρινῶς θάσει τῶν κερδῶν τῆς ὀλιγομῆνου διαχειριστικῆς περιόδου, ὀριστικῶς δὲ ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1950-51 θάσει τῶν κερδῶν τῆς δωδεκαμῆνου δευτέρας διαχειριστικῆς περιόδου.

160. Ἀνακατάταξις ἐπιτηδευματιῶν. Αἱ ὀριστικαὶ κατατάξεις τῶν ἐπιτηδευματιῶν τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-50 ἰσχύουν καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα οἴκον. ἔτη.

Δι' ἕκαστον οἴκον. ἔτος οἱ καταταγέντες μέχρι καὶ τῆς 12ης κλάσεως ἐπιτηδευματῖαι, ἐφ' ὅσον ὁ μηνιαῖος μέσος ὄρος τῶν κερδῶν αὐτῶν ἀντιστοιχεῖ εἰς κλάσιν διαφέρουσαν τῆς κλάσεως κατατάξεώς των κατὰ δύο καὶ ἄνω κλάσεις, ὑποχρεοῦνται ὅπως δι' αἰτήσεώς των, ὑποβαλλομένης μέχρι καὶ τῆς 31 Μαρτίου τοῦ διανυομένου ἔτους, ζητήσωσι τὴν ἀνακατάταξιν των εἰς τὴν κλάσιν τὴν δικαιολογουμένην ὑπὸ τοῦ μέσου ὄρου τῶν μηνιαίων κερδῶν. Εἰδικῶς ἐὰν ἡ αἴτησις ἀνακατάταξεως ἀφορᾷ τὸ οἴκον. ἔτος 1950-51, αὕτη κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 24124/27/12/50 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν θὰ ὑποβληθῆ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1951 διὰ τὰς ὀριστικὰς καὶ τελεσιδίκους ἀποφάσεις κατατάξεως ἐπιτηδευματιῶν τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-50, τὰς κοινοποιηθείσας μέχρι τῆς 28/12/50. Διὰ τὰς καθισταμένας τελεσιδίκους ἀποφάσεις μετὰ τὴν 28/12/1950 ἡ αἴτησις ἀνακατάταξεως ὑποβάλλεται ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐνστάσεων ἢ ἀναθεωρήσεως. Καὶ ὁ Οἴκον. Ἐφορος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀνακατάταξιν διὰ τὸ ἔτος 1950-51 ὑπὸ τὰς ἐξῆς δύο προϋποθέσεις :

Α) Ἄν τὰ μηνιαῖα κέρδη τοῦ φορολογουμένου ὑπερβαίνουσι κατὰ δύο κλάσεις καὶ ἄνω τὴν κλάσιν τῆς κατατάξεως.

Β) Νὰ ὑποβάλῃ τὴν αἴτησίν του ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας.

Οἱ καταταγέντες ἀπὸ τῆς 13ης κλάσεως καὶ ἄνω μέχρι καὶ τῆς 20ῆς, συμπεριλαμβανομένης, ὑποχρεοῦνται μέχρι 31 Μαρτίου νὰ ὑποβάλωσι εἰς τὸν Οἴκον. Ἐφορον δήλωσιν περὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν αὐτῶν, ζητοῦντες ταυτοχρόνως τὴν κατάταξιν των εἰς κλάσιν ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν, ἔστω καὶ κατὰ μονάδα, ἐκείνης εἰς ἣν κατετάγησαν, ἢ τὴν παραμονὴν των εἰς τὴν αὐτὴν κλάσιν.

Ὁ Οἴκον. Ἐφορος δικαιούται καὶ οὗτος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνακατάταξιν τῶν ἀπὸ τῆς 13ης κλάσεως καὶ ἄνω ἐπιτηδευματιῶν ὑποβάλλων σχετικὴν αἴτησιν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24124/27-12-1950 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν προβλεπομένης προθεσμίας.

161.— Διαγραφὴ ἐπιτηδευματιῶν. Ἡ διαγραφὴ τοῦ ἐπιτηδευματίου δύναται νὰ προκύψῃ εἰς τὰς ἐξῆς κάτωθι περιπτώσεις :

1) Ἐν περιπτώσει ὀλοσχεροῦς παύσεως ἀσκήσεως ἐπιτηδευματοῦ, ὁ ἐπιτηδευματίας διαγράφεται ἐκ τῶν φορολογικῶν καταλόγων ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου μηνὸς τῆς διακοπῆς, ἐφ' ὅσον ἤθελε ἐξακριβωθῆ ὑπὸ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς ἢ πραγματικῆ παῦσις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐπιτηδευ-

ματίου. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ αἴτησις παύσεως ἀσκήσεως ἐπαγγέλλ-
 ἔματος διαπιστωθῆ ἀνείλικρινῆς, αὕτη εἰσάγεται ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου
 νώπιον τῆς ἐκδικαστικῆς ἐπιτροπῆς ἐνοστάσεων συμφώνως μὲ τὴν γενικὴν
 ἀρχήν, καθ' ἣν πᾶσα διαφορά μεταξὺ φορολογικῆς ἀρχῆς καὶ φορολογου-
 μένου ἐπιλύεται ἀπὸ τὰ φορολογικὰ Δικαστήρια. Ὁ νόμος 942 ὑποχρεοῖ
 τὸν ἐπιτηδευματῖαν ὅπως ὑποβάλῃ εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἐντὸς τοῦ ἀμέ-
 σως ἐπομένου μηνὸς ἀπὸ τοῦ μηνὸς τῆς παύσεως τὴν σχετικὴν αἴτησιν.
 Ἐὰν ὁ αἰτῶν ὑποβάλῃ ἐκπρόθεσμον αἴτησιν διακοπῆς καὶ διαπιστωθῆ τὸ
 εἰλικρινῆς τῆς παύσεως τοῦ ἐπαγγέλλματος ἢ διαγραφῆ θὰ ἐνεργηθῆ ἀπὸ
 τοῦ ἐπομένου μηνὸς τῆς διακοπῆς καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ἐπομένου μηνὸς τῆς
 ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως (ἴδε διαταγὴν Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν 10115/49).

Ἐν περιπτώσει μεταφορᾶς τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκ τῆς περι-
 φερείας μιᾶς Οἴκον. Ἐφορίας εἰς τὴν περιφέρειαν ἄλλης Οἴκον. Ἐφορίας,
 τότε ὁ φορολογούμενος διαγράφεται ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους τῆς μεταφο-
 ρᾶς καὶ κατατάσσεται ὑπὸ τοῦ νέου Οἴκον. Ἐφόρου τῆς ἔδρας τῆς μετα-
 φορᾶς.

**162.— Προσωρινὴ βεβαίωσις φόρου ἐπιτηδεύματος καταταξι-
 μων.** Βάσει τοῦ ἀρθρ. 16 τοῦ Ν. 942 προεβλέφθη ἡ εἰς θάρος τῶν ὑποκει-
 μένων εἰς κατάταξιν ἐπιτηδευματιῶν προσωρινὴ βεβαίωσις φόρου διὰ τὸ οἶκον.
 ἔτος 1949 - 50 ποσοῦ ἴσου πρὸς τὸ δωδεκαπλάσιον τοῦ μηνιαίου φόρου
 ἐπιτηδεύματος τοῦ Ν.Δ. 53/46 καὶ τῆς πολεμικῆς εἰσφορᾶς τοῦ Ν.Δ.
 573/48 ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὀριστικῶν στοιχείων τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος
 καὶ τῆς πολεμικῆς εἰσφορᾶς τοῦ οἴκον. ἔτους 1948/49. Μετὰ τὴν κοινο-
 ποίησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ὀριστικοποίησιν
 ἐγγραφῆς τοῦ Ἐφόρου λόγῳ μὴ ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου, εἰς τὸ δι' αὐ-
 τῆς προσδιορισθὲν ποσὸν συμψηφίζεται ὁ προσωρινῶς βεβαιωθείς φόρος, καὶ
 ἐὰν μὲν ὑπάρξῃ ἐπὶ πλεόν διαφορά, ὁ Οἶκον. Ἐφορος προβαίνει εἰς συμ-
 πληρωματικὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου, ἐὰν δὲ ὑπάρξῃ διαφορά ἐπὶ ἔλαττον
 Οἴκον. Ἐφορος προβαίνει εἰς τὴν ἔκπτωσιν ἢ τὴν ἐπιστροφὴν.

Προκειμένου περὶ ὁμορρυθμοῦ ἢ ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας ἢ προσωρι-
 νῆ βεβαίωσις τοῦ φόρου θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς :

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 53/46 ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος
 τῶν ὁμορρυθμῶν καὶ ἑτερορρυθμῶν ἑταιρειῶν ἐβασιοῦτο ἐπ' ὄνόματι τῶν
 νομικῶν προσώπων τῶν ἑταιρειῶν, κατὰ δὲ τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 942
 προκειμένου περὶ ὁμορρυθμῶν ἑταιρειῶν εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος ἀπὸ
 τοῦ οἴκον. ἔτους 1949 - 50 ὑπόκειται ἕκαστος ἑταῖρος ἀναλόγως τῶν ὑπὸ
 αὐτοῦ ἀποκομιζομένων κερδῶν διὰ τὴν προσωρινὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου
 ἐπιτηδεύματος τῶν ὁμορρυθμῶν ἑταιρειῶν δέον ὁ Οἶκον. Ἐφορος νὰ κα-
 τανείμῃ καὶ βεβαιώσῃ τὸν φόρον προσωρινῶς εἰς τὰ μέλη τῆς ἑταιρείας
 ἀναλόγως τοῦ ποσοστοῦ συμμετοχῆς ἑκάστου εἰς τὰ κέρδη.

Προκειμένου περὶ ἑτερορρυθμῶν ἑταιρειῶν, δὲν θὰ ἐνεργηθῆ προσω-
 ρινὴ βεβαίωσις ἐπ' ὄνόματι τῶν ἑτερορρυθμῶν, καθόσον τὰ ἑτερορρυθμα μέ-
 λη δὲν ὑπόκεινται εἰς κατάταξιν.

Δὲν θὰ ἐνεργηθῆ ὡσαύτως προσωρινὴ βεβαίωσις τῶν κάτωθι ἐπιτηδευματιῶν :

1) Τῶν μικροεπιτηδευματιῶν καὶ ἐκμεταλλευτῶν αὐτοκινήτων, διότι ὁ φόρος τῶν δὲν καθορίζεται μηνιαίως καὶ διότι οὗτοι δὲν ὑπῆγοντο εἰς κατάταξιν οὔτε ὑπὸ τὸ καθεστῶς τοῦ Ν.Δ. 53/1946.

2) Τῶν ὑπαχθέντων εἰς φόρον ἐπιτηδεύματος τῶν εἰδικῶν περιπτώσεων (προμηθευτῶν, ἐξαγωγέων καπνοῦ, σταφίδος, σύκων καὶ λοιπῶν), διότι ὁ φόρος αὐτῶν δὲν εἶναι μηνιαίος.

3) Τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν καὶ τῶν ἐτερορρυθμῶν μελῶν, διότι αἱ ἐταιρεῖαι αὗται δὲν κατατάσσονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Α.Ν. 942.

163.— Προσωρινὴ βεβαίωσις φόρου οἴκων. ἔτους 1950-51.

Κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 10113/50 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Οἴκων. Ἐφόρου καὶ προσωρινὴ βεβαίωσις τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος 1950-1951 ὁ δὲ προσωρινῶς βεβαιούμενος φόρος ἀνέρχεται εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως κατατάξεως καταλογιζομένου φόρου. Ἐὰν δὲ διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1949-1950 κατελογίσθη καὶ φόρος ὑπὲρ τὴν 20ὴν κλάσιν, ἡ δὲ βεβαίωσις δὲν κατέστη ὀριστικὴ, θὰ βεβαιωθῆ διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1950-1951, τὸ ἡμισυ τοῦ ἀναλογούντος εἰς τὴν 20ὴν κλάσιν καὶ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τὴν κλάσιν ταύτην καταλογισθέντος φόρου Δ' Κατηγορίας.

164.— Ἐπιτηδευματῶν ὧν τὰ κέρδη ὑπερβαίνουν τὸ ποσοῦν τῶν δραχμῶν 60.000.000. Ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευματιῶν τούτων ὁ φόρος θὰ ὑπολογισθῆ βάσει τῆς κλίμακος τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἀρθρ. 4, ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲ τοῦ οὕτως ἐξευρισκομένου φόρου θέλει ἐκπεσθῆ ὁ εἰς τὴν κλάσιν κατατάξεως ἀντιστοιχῶν φόρος.

165.— Συμφηφισμὸς φόρου Ν.Δ. 53/46 οἴκων. ἔτους 1948-49 πρὸς φόρον Δ' Κατηγορίας Α.Ν. 942. Ὡς εἶναι γνωστόν, κατὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1949-50 ὑπῆχθησαν εἰς τὴν φορολογίαν Δ' Κατηγορίας τὰ πραγματοποιηθέντα κέρδη κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος 1948 ἢ κατὰ τὸ διαχειριστικὸν ἔτος τὸ λήξαν κατὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1/7/1948 μέχρι 31/6/1949. Τὰ πραγματοποιηθέντα ὅμως κατὰ τὰς χρονικὰς ταύτας περιόδους καθαρὰ κέρδη ὑπεβλήθησαν καὶ εἰς τὸν μηνιαῖον φόρον Ν. Διατάγματος 53/46. Ἴνα μὴ ὑποβληθῶσιν ὅθεν τὰ κέρδη τῆς χρονικῆς ταύτης περιόδου εἰς διπλὴν φορολογίαν τόσον τοῦ Ν.Δ. 53/46 ὅσον καὶ εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ Α.Ν. 942 δίκαιον καὶ ἠθικὸν εἶναι ὅπως ἐκ τοῦ φόρου τοῦ οἴκων. ἔτους 1949-50 ἐκπεσθῆ ὁ καταβληθεὶς φόρος ἐπιτηδεύματος ὁ καλύπτων τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον. Πρὸς τοῦτο ἡ παράγραφος 6 τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ Α.Ν. 942 ὀρίζει ρητῶς ὅτι ὁ καταβληθεὶς φόρος ἐπιτηδεύματος ἀπὸ 1/7/1948 μέχρι 30/6/1949 θὰ συμφηφισθῆ οὐχὶ εἰς τὸ οἶκον. ἔτος 1949/50 ἀλλ' εἰς μεταγενέστερον οἶκον. ἔτος, καθορισθησόμενον διὰ Β. Δ/τος οὐχὶ πρὸ τοῦ οἴκων. ἔτους 1951-52, τὸ δὲ συμφηφιστέον καθ' ἕκαστον τῶν ὀρισθησομένων οἴκων. ἐτῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ 1/5 τοῦ ὅλου συμφηφιστέου ποσοῦ. Ἦδη ἐξεδόθη τὸ σχετικὸν Διάταγμα περὶ συμ-

ψηφισμοῦ τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος κατὰ τὸ 1/5 ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1951/1952.

Διὰ τὸν συμψηφισμὸν τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τοῦ καταβληθέντος ἀπὸ 1/1/48 μέχρι 30/6/48 δὲν ὑφίσταται διάταξις ἐπιτρέπουσα τοῦτο. Λόγω τοῦ κενοῦ τούτου ἡ Διοίκησις τοῦ Ἰπουργείου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 8683/49 διαταγῆς ἐνέκρινε τὴν ἐκπτώσιν ἐκ τῶν κατὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1949/50 φορολογητέων κερδῶν, τοῦ ποσοῦ τῶν κερδῶν, τὰ ὅποια ἀνήκοντα εἰς τὴν μέχρι 30/6/48 χρονικὴν περίοδον ἐφορολογήθησαν διὰ τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος Ν.Δ. 53/46. Ὡς φορολογηθέντα κέρδη θὰ λάβωμεν τὸ τριπλάσιον τοῦ ὀριστικῶς βεβαιωθέντος φόρου καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ ἐκπέσωμεν ἐκ τῶν κερδῶν τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-50. Ἐκπίπτομεν δὲ τὸ τριπλάσιον τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος, διότι ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος τῶν καταταξιμῶν ἐπιτηδευματιῶν ἀνήρχετο εἰς τὸ 1/3 τῆς προσόδου.

Καὶ ταῦτα μὲν ἰσχύουσι προκειμένου περὶ ἐπιτηδευματιῶν συνεχιζόντων τὴν ἀσκήσιν ἐπιτηδεύματος καὶ μετὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1951-52. Προκειμένου ὁμοῦ περὶ ἐπιτηδευματιῶν διακοψάντων τὴν ἀσκήσιν ἐπιτηδεύματος πρὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951-52 ὁ Νόμος οὐδεμίαν μνείαν ποιεῖται περὶ αὐτῶν. Δίκαιον ὁμοῦ καὶ ἠθικὸν ἐθεωρήθη καὶ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως ὅπως ὁ φόρος ἐπιτηδεύματος τῆς ὡς ἄνω περιόδου συμψηφισθῆ εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας τοῦ ἔτους τῆς διακοπῆς.

166. Πάγιον τέλος ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος. Τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ Α.Ν. 942 προβλέπει τὴν καταβολὴν παγίου τέλους ἐπιτηδεύματος ὑπὸ παντὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου ἀσκοῦντος ἐπιτήδευμα ἢ βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα καὶ ὑποκειμένου εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος τοῦ ἄρθρ. 4 Α.Ν. 942. Τοῦ τέλους ἐπιτηδεύματος ἐξαιροῦνται οἱ κατ' εἰδικὸν τρόπον φορολογούμενοι (ἐργολάβοι ἐνοικιασταὶ προσόδων, οἱ ἐτερόρρυθμοὶ ἑταῖροι).

Τὸ πάγιον τέλος εἶναι μηνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον. Καταβάλλεται ἐπομένως εἰς ὀλόκληρον, ἀσχέτως τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς εἰργάσθη τις, κατὰ τὴν ἑναρξιν ἢ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν του. Τὸ πάγιον τέλος συμβεβαιούται μετὰ τοῦ φόρου τῆς κατατάξεως. Ἡ κλίμαξ τῆς διαβαθμίσεως τοῦ τέλους προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 10 καὶ τὸ μὲν κατώτερον τῆς 1, 2, 3 καὶ 4 κλάσεως εἶναι Δρχ. 10.000, τὸ δὲ τῆς ἀνωτάτης Δρχ. 120.000.

Εἰς τὸ μηνιαῖον τέλος ἐπιτηδεύματος τῶν Δρχ. 10.000 ὑπόκειται καὶ ὁ ἀπαλλασσόμενος τοῦ φόρου Δ' Κατηγορίας λόγῳ ποσοῦ κερδῶν καὶ ὁ τὸ πρῶτον ἀρχόμενος τῶν ἐργασιῶν του διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῶν ἐργασιῶν του μέχρι τέλους τοῦ οἴκον. ἔτους. Ἐπὶ ἐπιτηδευματιῶν ἀσκοῦντων τὸ ἐπιτήδευμά των εἰς πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρῖα πληθυσμοῦ κάτω τῶν 25.000 κατοίκων τὸ τέλος ἐπιτηδεύματος μειοῦται εἰς τὸ ἥμισυ.

167. Πάγιον τέλος Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν. Τὸ πάγιον τέλος ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ἐπὶ ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν, μὴ ὑποκειμένων εἰς κατάταξιν, ὀρίζεται καθ' ἕκαστον μῆνα εἰς 0,25 % ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς ἀναπροσηρμοσμένου ἢ καταβεβλημένου μετοχι-

κοῦ κεφαλαίου προκειμένου περὶ νέων ἐταιρειῶν. Τὸ πάγιον μνηαῖον τέλος τῶν ἡμεδαπῶν ἄνων. ἐταιρειῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι μικρότερον τῶν Δραχ. 100.000, οὐδὲ μεγαλύτερον τῶν 500.000. Τὸ πάγιον τέλος τῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν ὀρίζεται δι' ἕκαστον μῆνα ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν εἰς Δρχ. 250.000, διὰ τὸν πρῶτον κλάδον, καὶ εἰς Δρχ. 50.000 δι' ἕκαστον τῶν ὑπολοίπων κλάδων ἀσφαλίσεων, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἀλλοδαπῶν ἐταιρειῶν εἰς Δρχ. 500.000. Ἀδρανούσης τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν ὀφείλεται πάγιον τέλος. Ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ ἢ ἀδράνεια δέον νὰ εἶναι πλήρης καὶ οὐχὶ ἐποχιακῆ. Βάσιν ὑπολογισμοῦ τοῦ τέλους ἀποτελεῖ τὸ προσηρμοσμένον καταβεβλημένον κεφάλαιον καὶ οὐχὶ ἡ καθαρὰ περιουσία τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ συνεπῶς τὸ χρεωστικὸν ὑπόλοιπον τοῦ λ/σμοῦ Κέρδη καὶ Ζημίαι δὲν ἐκπίπτει καὶ τὸ πιστωτικὸν ὑπόλοιπον τοῦ λ/σμοῦ τούτου δὲν προστίθεται εἰς τὸ προσηρμοσμένον καταβεβλημένον κεφάλαιον.

Ἐπὶ αὐξήσεως κεφαλαίου τὸ πάγιον τέλος ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ ἡυξημένου κεφαλαίου ἀπὸ τοῦ ἐπομένου τῆς αὐξήσεως μηνός, ἐφ' ὅσον ἐπραγματοποιήθη καὶ ἡ καταβολὴ κεφαλαίου τῶν μετόχων. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑποχρεοῦται ἡ ἄνων. ἐταιρεία νὰ ὑποβάλλῃ συμπληρωματικὴν δήλωσιν. Ἐπὶ μειώσεως κεφαλαίου, τὸ πάγιον τέλος ὑπολογίζεται ἀπὸ τοῦ ἐπομένου τῆς μειώσεως μηνός ἐπὶ τοῦ μειωμένου ποσοῦ τοῦ μεταχικοῦ κεφαλαίου.

Δὲν ὑπόκεινται εἰς πάγιον τέλος ἐπιτηδεύματος :

Α) Οἱ ὑποκείμενοι εἰς εἰδικὸν τρόπον φορολογίας, πλὴν ἄνων. ἐταιρειῶν, καὶ συγκεκριμένως οἱ ἐργολάβοι ἐκτελέσεως δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἔργων, οἱ ἐνοικιασταὶ δημοσίων προσόδων, οἱ ἀντιπρόσωποι πράκτορες ἀλλοδαπῶν οἴκων ἐφ' ὅσον ἡ δραστηριότης αὐτῶν περιορίζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μεσολάβησιν διὰ τὴν σύναψιν συμβάσεων προμηθείας ὑλικοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Β) Αἱ ξενοδοχειακαὶ ἐπιχειρήσεις αἱ ὑποκείμεναι εἰς τὸν εἰδικὸν φόρον Ν. 181/46.

Γ) Αἱ ἡμεδαπαὶ καὶ ἀλλοδαπαὶ ἐπιχειρήσεις ἐξαγωγῆς καπνοῦ εἰς φύλλα.

Δ) Οἱ ἀπαλλασσόμενοι τῆς φορολογίας Δ' Κατηγορίας συμφώνως τῷ ἀρθρ. 9 Α. Ν. 942.

Ε) Αἱ κτηματικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει, ἔστω καὶ ἀσκούμεναι ὑπὸ τύπον ἄνων. ἐταιρείας, μόνον ἐφ' ὅσον αὐταὶ, ἀσχολοῦμεναι εἰς τὴν δι' ἐκμισθώσεως ἐκμετάλλευσιν ἰδίων ἀκινήτων, πραγματοποιοῦσι πρόσοδον ἐκ κεφαλαίου καὶ οὐχὶ μικτὴν τοιαύτην.

168.— Δήλωσις καὶ καταβολὴ τοῦ φόρου. Ἰπόχρεοι εἰς φόρον εἶναι οἱ ἀσκούντες ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐξ Ἑλλάδος διευθυνομένην καὶ κτώμενοι καθαρὸν κέρδος ἐκ τῆς ἀσκήσεως ἐμπορικῆς ἢ βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ συγκεκριμένως :

1) Οἱ ἀσκούντες ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν.

2) Οἱ ἐταῖροι τῶν ὁμορρυθμῶν ἢ ἑτερορρυθμῶν ἐταιρειῶν.

3) Τὰ νομικά πρόσωπα τῶν ἄνων, ἑταιρειῶν καὶ τὰ νομικά πρόσωπα τῶν συνεταιρισμῶν καὶ σωματείων.

4) Ἐπὶ συμμετοχικῶν ἑταιρειῶν ὁ ἐμφανὴς ἑταῖρος πλὴν ἂν συντρέχει περίπτωσις φορολογίας τῶν κατ' ἴδιαν μελῶν.

5) Ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα μεθ' ὧν τυγχάνουσι ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι διευθύνται καὶ πράκτορες αὐτῶν.

6) Οἱ ἀντιπρόσωποι ἢ πράκτορες τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὰ ἴδια αὐτῶν κέρδη.

Ὁ φόρος δηλοῦται συνήθως τὸν Ἰούλιον ἐκάστου ἔτους, ὅπερ ἔπεται τῆς λήξεως τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους.

Διὰ τοῦ νόμου ὅμως 324 περιελήφθη διάταξις, καθ' ἣν ὁ ὑπόχρεως ὀφείλει νὰ προκαταβάλλῃ φόρον ἀνὰ τρίμηνον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐντὸς ἐκάστου τριμήνου κατὰ προσέγγισιν προκύπτοντος κέρδους.

Ἰπὸ τοῦ Α.Ν. 942 δὲν ἐθίγη τὸ καθιερωθὲν διὰ τοῦ Α.Ν. 324 σύστημα τῶν προσωρινῶν τριμηνιαίων δηλώσεων.

Ἡ δήλωσις ἐπιδίδεται ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Ἀπριλίου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου καὶ περιλαμβάνει τὰ ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου τριμήνου προκύψαντα καθαρὰ κέρδη, κατὰ προσέγγισιν ὑπολογιζόμενα. Εἶναι δὲ ὑποχρεωτικὴ ἢ προσωρινὴ δήλωσις διὰ τὰς ἀνωνύμους ἑταιρείας καὶ τοὺς ἑτερορρυθμους ἑταίρους ἀνεξαρτήτως ποσοῦ τριμηνιαίων κερδῶν, διὰ τὰ φυσικὰ ὅμως πρόσωπα καὶ τοὺς ὁμορρυθμους ἑταίρους ἢ δήλωσις εἶναι ὑποχρεωτικὴ μόνον ἐφ' ὅσον τὰ τριμηνιαῖα καθαρὰ κέρδη ὑπερβαίνουν τὸ ποσὸν τῶν 15 ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ φόρου εἰς τὰ κέρδη ἐκάστου τριμήνου προστίθενται τὰ κέρδη τῶν προηγούμενων τριμήνων τοῦ αὐτοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους, ἀνάγονται ταῦτα εἰς ἐτήσια καὶ κατόπιν ὑπολογίζεται ὁ φόρος βάσει τῆς κλίμακος. Ἐκ τοῦ οὕτω ἐξευρισκομένου φόρου ἐκπίπτεται ὁ κατὰ τὰ προηγούμενα τρίμηνα καταβληθεὶς φόρος καὶ ἡ διαφορά ἀποτελεῖ τὸν καταβλητέον φόρον τοῦ τριμήνου.

Ὁ κατὰ τρίμηνον κατὰ προσέγγισιν γινόμενος προσδιορισμὸς δύναται νὰ γίνηται καὶ κατὰ μῆνα κατόπιν τοῦ ἀρθρ. 7 τοῦ νόμου 1211/49. Ὁ κατὰ μῆνα προσδιορισμὸς τῶν κερδῶν ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὸν μέτρον ἐφαρμοζόμενον μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις.

169. — Ὁριστικαὶ δηλώσεις φορολογουμένων. Ἐπὶ ὀριστικῆς δηλώσεως δεόν νὰ διακρίνωμεν τὰς ἀνωνύμους ἡμεδαπὰς καὶ ἀλλοδαπὰς ἑταιρείας τῶν λοιπῶν ὑποχρέων.

Ἐπὶ ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ἢ δήλωσις διὰ τὰ κέρδη αὐτῶν, τὰ προκύπτοντα ἐξ ἰσολογισμῶν τῶν ὁποίων ἢ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1950 καὶ ἐφεξῆς διάστημα ἐπιδίδεται ἐντὸς τετραμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐταιρικῆς χρήσεως, ὁ δὲ δηλούμενος φόρος καταβάλλεται εἰς τρεῖς ἴσας μηνιαίας δόσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη σὺν τῇ δήλωσει, ἐκάστη δὲ τῶν λοιπῶν ἐντὸς ἐκάστου τῶν ἀμέσως ἐπομένων

μηνῶν. Προκειμένου περί ὑποχρέων δι' οὓς ἡ προθεσμία ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως ἔληξε πρὸς τῆς 1 Ἀπριλίου 1951, αὕτη παρατείνεται μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1951. Ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν δηλώσεων ὁ καταβλητέος φόρος εἶναι ὁ ἀντιστοιχῶν ἐπὶ τῶν δηλουμένων, μετ' ἔκπτωσιν τοῦ διὰ τῶν προσωρινῶν τριμηναίων δηλώσεων καταβληθέντος τοιοῦτου. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἔταιρεία τις ἐδήλωσε τὰ κέρδη τῶν τεσσάρων τριμήνων, παρέλειψε ὅμως τὴν ὀριστικὴν δήλωσιν, τότε προκειμένου περί διαφορᾶς φόρου διαπιστουμένου κατὰ τὸν ἔλεγχον θὰ ἐπιβληθῇ προσαύξησης λόγῳ ἀνακριθείας καὶ οὐχὶ μὴ δηλώσεως, καθ' ὅσον διὰ τῆς ὑποβολῆς τῶν τεσσάρων προσωρινῶν δηλώσεων ἐξεπλήρωσε οὗτος τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν δηλώσεως τῶν ἐτησίων κερδῶν, καὶ ἐν προκειμένῳ αἱ προσωριναὶ δηλώσεις καὶ τῶν τεσσάρων τριμήνων ἀντικαθιστῶσι τὴν ὀριστικὴν δήλωσιν.

Ἐὰν ὅμως οὗτος ἐπέδωκε δήλωσιν διὰ τὰ δύο ἢ τρία τρίμηνα, παρέλειψε ὅμως τὴν ὑποβολὴν δηλώσεως τετάρτου τριμήνου ὡς καὶ τὴν ὑποβολὴν ὀριστικῆς δηλώσεως, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπιβάλλεται προσαύξησης λόγῳ μὴ δηλώσεως μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ καταβληθέντος φόρου. Ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὑποχρέων μὴ ἀωνύμων ἑταιρειῶν ἢ δήλωσις ἐπιδίδεται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὡς ἔδρα τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς τὸν Οἶκον ἐπιτίθεται ἢ ἔδρα θεωρεῖται ἢ ἔδρα ἣτις ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ἢ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἂν αὕτη εἶναι διάφορος τῆς πραγματικῆς. Ἐὰν δὲ πρόκειται περί λοιπῶν ἐπιχειρήσεων ὡς ἔδρα θεωρεῖται ὁ τόπος ἔνθα ἀσκεῖται ἢ διοίκησις καὶ λαμβάνονται ἀποφάσεις. Ἐπὶ πλειόνων ἐπιχειρήσεων τοῦ αὐτοῦ φορολογουμένου, ὡς ἔδρα τῆς ἐπιχειρήσεως θεωρεῖται ἢ τοῦ τόπου ἔνθα ἢ κοινῇ διεύθυνσις τῶν ἐπιχειρήσεων, τοιαύτης δὲ μὴ ὑπαρχούσης ἢ ἔδρα τῆς κυρίας ἐπιχειρήσεως.

Ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων ἢ δήλωσις ἐπιδίδεται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς περιφέρειας τῆς ἔδρας τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος ἢ πρακτορείου, ἐπὶ πλειόνων δὲ ὑποκαταστημάτων ἢ πρακτορείων τῆς αὐτῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει σχέσις ἐξαρτήσεως μεταξὺ τῶν, ἀρμόδιος εἶναι ὁ Οἶκον. Ἐφορος τῆς ἔδρας ἐκάστου ὑποκαταστήματος ἢ πρακτορείου.

170.—Τρόπος διεξαγωγῆς τοῦ ἐλέγχου. Γενικά. Ἡ φορολογία τοῦ καθαρῶ ἐισοδήματος περιλαμβάνει δύο κεφαλαιώδη στάδια. Τὸ στάδιον τῶν δηλώσεων τῶν φορολογουμένων, καθ' ὃ προσκαλοῦνται οἱ φορολογούμενοι ἐντὸς προθεσμίων προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου ὅπως δηλώσωσι τὰ ἐκ πάσης πηγῆς καθαρὰ ἐισοδήματα, ἅτινα ἐκτῆσαντο καθ' ὄρισμένην χρονικὴν περίοδον προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ Νόμου, καὶ τὸ στάδιον τοῦ ἐλέγχου, καθ' ὃ ἐλέγχονται ὑπὸ τῆς θεβαιωτικῆς ἀρχῆς τὰ δηλωθέντα ἢ μηδὲν δηλωθέντα ἐισοδήματα καὶ βάσει τῶν πορισμάτων τοῦ ἐλέγχου ἐνεργοῦνται αἱ ἐγγραφαὶ εἰς τὰς βάραι αὐτῶν, ἢ ἀμφισβήτησις δὲ τούτων κρίνεται ὀριστικῶς ὑπὸ τῶν νομίμων δικαστηρίων ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῶν ὁποίων λαμβάνουσι τὴν ὀριστικὴν των μορφήν αἱ ἐγγραφαί. Τὸ στά-

διον τούτο τοῦ ἐλέγχου ἀποτελεῖ τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ δλου ἔργου τῆς Ἐφορίας, διότι ἡ ἐπιτυχὴς διεξαγωγὴ τούτου ἐξασφαλίζει πλήρως τὴν δικαίαν κατανομὴν τῶν φορολογικῶν βαρῶν καὶ ἐμπεδώνει τὴν πεποιθησὶν εἰς τοὺς πολίτας ὅτι τὸ Κράτος δὲν τοὺς ἀδικεῖ, ἀλλὰ ζητεῖ παρ' αὐτῶν τὴν νόμιμον ἐκπλήρωσιν τῶν φορολογικῶν ὑποχρεώσεων, παρακολουθοῦν αὐτοὺς εἰς ἀπάσας τὰς ἐκφάνσεις τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἡ παράλειψις τῆς ἐκτελέσεως τῶν ὑποχρεώσεων εἴτε ἢ μὴ ἀκριβῆς ἐκτέλεσις τούτων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παροραθῇ ἀτιμωρητεῖ. Τοιαύτην σπουδαιότητα ἐνέχοντος τοῦ ἔργου τοῦ ἐλέγχου, οἱ ἐπωμιζόμενοι τὴν ἐκτέλεσιν τούτου ὑπάλληλοι ἀναλαμβάνουσι ὑψίστην ἀποστολὴν. Περιβάλλονται μὲ δικαιώματα καὶ εὐθύναις σημαντικῆς σημασίας. Γίνονται οἱ πρώτου βαθμοῦ λαϊκοὶ δικασταί, οὔτινες ἀποστολὴν ἔχουσι νὰ καθορίσωσι τὰς φορολογικὰς ὑποχρεώσεις ἐκάστου φορολογουμένου μὲ πᾶσαν δυνατὴν νομιμότητα καὶ πᾶσαν δικαιοσύνην. Ἐὰν ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τοῦ ἔργου τούτου ἐπιτύχῃ, πᾶσα τιμὴ καὶ πᾶς ἔπαινος θ' ἀνήκῃ εἰς αὐτοὺς. Διότι διὰ τῆς ἐπιτυχοῦς διεξαγωγῆς τοῦ ἔργου τούτου οὐ μόνον ἐξασφαλίζουσι τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου ἀλλὰ πρὸ παντὸς συμβάλλουσι μεγάλως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φορολογικῆς συνειδήσεως τῶν πολιτῶν, οὔτινες διὰ τῆς δικαίας κατανομῆς τῶν βαρῶν πείθονται ὅτι τὸ κράτος δὲν πιέζει ἀδίκως τὰ συμφέροντά των, ἀλλὰ ζητεῖ παρ' αὐτῶν τὴν νόμιμον ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων των. Ἡ δικαία δὲ αὕτη κατανομὴ ἀποτελεῖ πράγματι τὴν βιτρίναν πολιτισμένου Κράτους.

Ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐνέργειαν ἐλέγχου ὑπάλληλος πρέπει πρῶτον νὰ κατέχῃ καλῶς τὴν ἄμεσον ἐν γένει φορολογικὴν νομοθεσίαν καὶ εἰδικώτερον τὰς κειμένας διατάξεις τοῦ φορολογικοῦ ἀντικειμένου ὅπερ πρόκειται νὰ ἐφαρμόσῃ, ἄνευ δὲ τῆς γνώσεως τούτων δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἔλεγχον. Παραλλήλως μὲ τὰς φορολογικὰς γνώσεις δέον ὁ ἐλέγχων ὑπάλληλος νὰ κατέχῃ θεωρητικὰς λογιστικὰς γνώσεις, ὥστε νὰ δύναται εὐκόλως νὰ κατατοπίζῃται εἰς τὸ ἐφαρμοζόμενον ὑφ' ἐκάστης ἐπιχειρήσεως λογιστικὸν σύστημα, καὶ τελευταῖον καὶ σπουδαιότερον νὰ γνωρίζῃ τὴν τεχνικὴν τοῦ ἐλέγχου, ἥτοι νὰ ἔχῃ ἐλεγκτικὴν πείραν, διότι εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐλέγχου ἡ ἐλεγκτικὴ πείρα ἀποτελεῖ τὸν σημαντικώτερον παράγοντα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τούτου. Ἀτυχῶς ἡ ἔλλειψις ἐλεγκτικῆς πείρας ἀποτελεῖ τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τοῦ Ἐφοριακοῦ κλάδου. Ὀλιγώτερον τοῦ 1/10 τοῦ ὅλικου ἀριθμοῦ τῶν ὑπαλλήλων γνωρίζουσι νὰ ἐνεργῶσι ἐλέγχους ἐμπεριστατωμένους. Τὸ πλεῖστον ἀγνοεῖ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας ἐλέγχου καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν ταύτην ὀφείλεται ἡ κακοδαιμονία τῆς ἀμέσου φορολογίας καὶ ἡ μείωσις τῆς ἀποδόσεως. Τὸ σπουδαιότερον καθ' ἡμᾶς πνευματικὸν προσὸν τοῦ ἔφορ. ὑπαλλήλου εἶναι, ἐκτὸς τῆς γνώσεως τῆς φορολογικῆς νομοθεσίας, καὶ ἡ γνῶσις τῆς λογιστικῆς τέχνης καὶ τῆς τεχνικῆς τοῦ ἐλέγχου. Ἄνευ τῶν γνώσεων τούτων δὲν δύναται ὁ Ἐφοριακὸς ὑπάλληλος νὰ ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντά του. Τὴν πραγματικότητα ταύτην ὀφείλει νὰ τὴν προσέξῃ ἡ Διοίκησις τοῦ Ἰπουργείου καὶ μερι-

μνήση διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεως τῶν ὑπαλλήλων. Πρὸς τοῦτο δέον νὰ ἰδρυθῇ σχολὴ ἐιδικὴ εἰς τὴν θὰ ὑποχρεωθῶσι νὰ φοιτήσωσι κανονικῶς ἅπαντες οἱ ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ κάτω Ἐφοριακοὶ ὑπάλληλοι. Ἡ φοίτησις νὰ εἶναι διετής καὶ ὑποχρεωτικὴ, νὰ μὴ ἐπιτρέπεται δὲ ἡ προαγωγὴ ἐνδὸς ὑπαλλήλου εἰς βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ εἰσηγητοῦ ἄνευ διπλώματος τῆς σχολῆς ταύτης. Μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου δύναται ν' ἀνέλθῃ ἡ ἐπαγγελματικὴ στάθμη τοῦ φοροτεχνικοῦ προσωπικοῦ καὶ μόνον διὰ τῆς ἐπαγγελματικῆς καταρτίσεώς του ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν φορολογουμένων καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ κλάδου διὰ τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀνικάνων πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀναπήρων ὑπαλλήλων δυνάμεθα καὶ σημαντικὴν αὔξησιν τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀμέσων φόρων καὶ δικαίαν κατανομὴν τῶν φορολογικῶν βαρῶν νὰ ἐπιτύχωμεν ἄνευ ὀμαδικῶν ἐξεγέρσεων καὶ παραπόνων, δημιουργουμένων ἐν πολλοῖς συνεπείᾳ ὑπερβασιῶν καὶ αὐθαιρεσιῶν τῶν φοροτεχνικῶν ὀργάνων, ὀφειλομένων εἰς τὴν ἀγνοίαν τῆς διεξαγωγῆς τοῦ τρόπου τοῦ ἐλέγχου.

Μετὰ τὸν μικρὸν τοῦτον πρόλογον καὶ τὴν σημασίαν ἣν ἀποδίδομεν εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἐλεγκτικὴν κατάρτισιν τοῦ φοροτεχνικοῦ προσωπικοῦ, ἐξ ἧς ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐλέγχου τῆς Ἐφορίας, ἄς ἔλθωμεν ἤδη εἰς τὰ οὐσιώδη σημεῖα ἅτινα θὰ ἐρευνήσῃ ὁ ἐλεγκτὴς πρὸς καθορισμὸν τῶν καθαρῶν κερδῶν. Πρὸς τοῦτο σκόπιμον κρίνομεν νὰ διαχωρίσωμεν τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς ἐμπορικὰς καὶ βιομηχανικὰς καὶ περὶ ἐκάστου εἶδους θὰ κάμωμεν ἰδιαιτέραν μνείαν.

Κατόπιν τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν νόμων 578 καὶ 810 περὶ τηρήσεως βιβλίων καὶ συγκεντρώσεως φορολογικῶν στοιχείων πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον ὅπερ ἄσκει ἐμπόριον, βιομηχανίαν καὶ ἐν γένει πᾶν κερδοσκοπικὸν ἐπάγγελμα ὀφείλει νὰ τηρῇ τὰ ἐν τῷ Νόμῳ ἀναφερόμενα βιβλία καὶ στοιχεία.

Διὰ τοῦ Νόμου 810/48 ὑπεχρεώθησαν αἱ ἐπιχειρήσεις ν' ἀποστέλλωσι εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον Συγκεντρώσεως ἀντίγραφα τιμολογίων χονδρικῆς πωλήσεως, ἀντίγραφα τῶν ἐκδιδομένων φορτωτικῶν διὰ μεταφορὰς ἐμπορευμάτων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καταστάσεις περὶ τῶν καταβαλλομένων ἀμοιβῶν, προμηθειῶν κλπ. εἰς πάντα τρίτον μὴ ὄντα ὑπάλληλον τῶν ἐπιχειρήσεων, δελτία εἰσαγωγῶν καὶ ἐξαγωγῶν τῶν ἐναποθηκευμένων εἰς ψυγεῖα διαφόρων ἀγαθῶν κλπ. Διὰ τῶν ἀνωτέρω συγκεντρουμένων εἰς ψυγεῖα στοιχείων, ἅτινα διαβιβάζονται εἰς τοὺς ἀρμοδίους Οἴκων πάσης φύσεως στοιχείων, ἅτινα διαβιβάζονται εἰς τοὺς ἀρμοδίους Οἴκων. Ἐφόρους τῆς ἑδρας τοῦ φορολογουμένου, βοηθεῖται μεγάλως ὁ ἐλεγκτὴς διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐργασιῶν ἐκάστου φορολογουμένου καὶ ἀποφεύγεται ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν βάσει τεκμηρίων ἐπιβολὴ τῆς φορολογίας.

Κατόπιν τῶν νόμων 578 καὶ 810 τὰ τηρούμενα ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου βιβλία καὶ στοιχεία εἶναι ἀπολύτως σεβαστὰ καὶ ὁ Οἶκον. Ἐφορος ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰ κέρδη τὰ ἐκ τῶν βιβλίων προ-

κύπτοντα, ἐφ' ὅσον ὁ φορολογικὸς ἔλεγχος δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ ἀνεπάρκειαν ἢ ἀνακρίθειαν αὐτῶν.

Ἰφίσταται δὲ ἀνεπάρκεια : α) ὅταν δὲν τηροῦνται διὰ τὰ βιβλία καὶ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ὀρίζει τὸ Ν.Δ. 578/48, β) δὲν φυλάσσονται εἰς εἰδικὸν φάκελλον τὰ τιμολόγια δι' ὅλας τὰς ἀγορὰς ἀγαθῶν, γ) δὲν ἐκδίδονται τιμολόγια χονδρικῆς πωλήσεως καὶ δευτεῖα λιανικῆς πωλήσεως, δ) δὲν ἐλήφθησαν ἀποδείξεις διὰ τὰς βασικὰς δαπάνας, μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐνοικίων κλπ., ε) δὲν εἶναι ἀπολύτως ἐνημερωμένα τὰ στοιχεῖα καὶ βιβλία καὶ ἰδιαιτέρως τὸ βιβλίον Ταμείου, ἀλλὰ γίνονται αἱ ἐγγραφαὶ μὲ καθυστέρησιν.

Ἰφίσταται δὲ ἀνακρίθεια εἰς τὰς κάτωθι περιπτώσεις :

Α) Καταχώρησις ἀγορῶν ἀγαθῶν μὲ ποσότητα ἢ ἀξίαν μεγαλυτέρας ἢ μικροτέρας τῶν πραγματικῶν.

Β) Καταχώρησις ἀνεπάρκτων ἀγαθῶν.

Γ) Μὴ καταχώρησις ποσότητος ἀξίας ἀγαθοῦ ἀγορασθέντος διὰ τὴν ἄσκησιν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Δ) Καταχώρησις δαπανῶν μεγαλυτέρων ἢ μικροτέρων τῶν πραγματικῶν.

Ε) Καταχώρησις ἀνεπάρκτων ἀγαθῶν.

Στ) Καταχώρησις πωλήσεων μὲ ποσότητα ἢ ἀξίαν μεγαλυτέρας ἢ μικροτέρας τῶν πραγματικῶν.

Ζ) Ἀναγραφή εἰς τὴν Ἀπογραφὴν ποσότητος μικροτέρας τῆς πραγματικῆς ἢ μὴ ἀναγραφή εἰς τὴν Ἀπογραφὴν στοιχείων τινῶν τοῦ Ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ ὑποχρεώσεων αὐτῆς.

Ἡ ὑπὸ τοῦ φορολογικοῦ ἐλέγχου διαγραφὴ ἢ ὁ περιορισμὸς ὀρισμένων δαπανῶν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ φορολογικοῦ νόμου (δωρεῶν, φόρων, ἀποσβέσεων, ζημίας ἢ δαπάνης ἢ ἄλλης χρήσεως) ὡς καὶ ἡ ἀναγραφή περιουσιακῶν στοιχείων μὲ τιμὰς μικροτέρας τῶν πραγματικῶν, ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνακρίθεια τῶν βιβλίων.

Τὰ σημεῖα εἰς ἃ δέον νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ὁ ἐλεγχος πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν καθαρῶν κερδῶν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις εἶναι τὰ ἑξῆς :

Α) Ἐπαλήθευσις εἰσαγωγῶν καὶ ἀγορῶν. Κατὰ πρότιστον λόγον δέον νὰ γίνῃ ἐπαλήθευσις τοῦ σκέλους τῶν εἰσαγωγῶν καὶ ἀγορῶν ἐν γένει. Αἱ εἰσαγωγαὶ αἱ ἀναγεγραμμέναι εἰς τὰ βιβλία τῶν φορολογουμένων θὰ παραβληθοῦν μὲ τὰ στοιχεῖα τῶν εἰσαγωγῶν τὰ ἀποστελλόμενα ὑπὸ τῶν τελωνείων εἰς τοὺς ἀρμοδίους Ὄγκον. Ἐφόρους ὡς καὶ μὲ τὰ πάσης φύσεως δικαιολογητικὰ τῶν ἐπιβαρυνόντων ταύτας ἐξόδων (δαμοί, μεταφορικά, ἐξόδα κλπ.), αἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀγοραὶ θὰ ἐλεγχθῶσι ὡσαύτως βάσει τῶν εἰς χεῖρας τοῦ ἐλέγχου ἀντιγράφων τιμολογίων πωλήσεως τῶν διαφόρων βιομηχανιῶν. Ἡ ἀνώτερω ἔρευνα περὶ τῆς ἀκριθείας τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις ἀναγεγραμμένων ἀγορῶν παρουσίαζε κατὰ τὸ παρελθὸν μεγάλας δυσχερεῖας, λόγῳ ἐλλείψεως στοιχείων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἡ βε-

πωληθείσας ποσότητας, ως αὐται προκύπτουσι ἐκ τῶν ἀριθμουμένων δελτίων λιανικῆς πωλήσεως, τὰ ὅποια ὑποχρεοῦται νὰ ἐκδίδῃ καὶ τηρῇ ἢ ἐπιχειρήσῃ. Ἐὰν εἰς τὰ ἐκδιδόμενα δελτία λιανικῆς πωλήσεως ἀναγράφεται μόνον τὸ ἀντίτιμον τοῦ πωληθέντος, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ ποσότης αὐτοῦ, ἢ δὲν χαρακτηρίζεται ἐπακριβῶς τὸ πωληθέν, τότε εἶναι ἀδύνατος ὁ ἔλεγχος τῶν πωληθέντων ἀπὸ ποσοτικῆς πλευρᾶς. Κατ' ἀνάγκην ὅθεν ὁ ἔλεγχος θ' ἀποβλέψῃ εἰς τὸ ἐξαγόμενον ποσοστὸν μικτοῦ κέρδους προκειμένου νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ἀκριβείας ἢ ἀνακριθείας τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις ἐγγραφῶν, συγκρίνων τὸ μικτὸν κέρδος μὲ τὸ ἐξαγόμενον ὑπὸ ἄλλων ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὰς τιμὰς κόστους, πωλήσεως ἐνίων εἰδῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔλεγχον τῶν τιμῶν πωλήσεως, οὗτος θὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀγοραστῶν, θὰ καταβληθῇ δὲ πᾶσα προσπάθεια νὰ διαπιστωθῇ μήπως τὰ ἐμπορεύματα πωλοῦνται πέραν τῶν τιμῶν τῶν ἀναγραφομένων εἰς τὰ τιμολόγια δι' εἰσπράξεως διαφορᾶς τιμῆς μὴ καταχωρουμένης εἰς τὰ βιβλία. Διὰ τὴν διαπίστωσιν τῆς περιπτώσεως ταύτης ὁ ἔλεγχος θὰ στραφῇ τόσον εἰς τὴν ἐξακριβῶσιν τῆς καταχωρηθείσης εἰς τὰ βιβλία τοῦ ἀγοραστοῦ ἀξίας ὅσον καὶ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν τιμῶν εἰς ἃς οὗτος πωλεῖ τὰ ἀγορασθέντα εἶδη, μήπως αὐταὶ εἶναι δυσανάλογοι πρὸς τὰς τιμὰς τῆς ἀγορᾶς πλεόν τοῦ πραγματοποιημένου μικτοῦ κέρδους.

Ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὸν ἔλεγχον περιπτώσεις καθ' ἃς, πρὸς καταστρατήγησιν τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων ὡς πρὸς τὰς τιμὰς πωλήσεως, οἱ πωληταὶ εἰς τὰ παρ' αὐτῶν ἐκδιδόμενα τιμολόγια ἀναγράφουν ὡς πωληθείσαν μεγαλυτέραν ποσότητα ἐμπορεύματος τῆς πραγματικῆς καὶ μὲ ἀναγραφομένην τιμὴν πωλήσεως κατὰ μονάδα μικροτέραν τῆς πραγματικῆς. Τούτου ἔνεκεν δέον κατὰ τὸν ἔλεγχον τὸν διενεργούμενον εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀγοραστῶν νὰ ἐξακριβοῦται οὐ μόνον ἡ συνολικὴ ἀξία τοῦ τιμολογίου ἀλλὰ καὶ ἂν αἱ ἐν αὐτῷ ἀναγραφόμεναι πωληθείσαι ποσότητες ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα.

171.—**Ἐλεγχος ἀποτιμήσεως ἀπογραφῆς ἐμπορευμάτων.** Διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ μικτοῦ κέρδους, ἐκτὸς τῆς ἐπαληθεύσεως τῶν εἰσαγωγῶν καὶ τῆς ἐξακριβώσεως τῶν πραγματοποιηθεισῶν πωλήσεων, ἀπαιτεῖται καὶ ὁ ἔλεγχος τῆς ἀποτιμήσεως τῶν κατὰ τὸ κλείσιμον τοῦ ἴσολογισμοῦ μενόντων ἐμπορευμάτων, δεδομένου ὅτι ἀποτίμησις τυχὸν τοῦ ἐμπορευομένου στοιχείου εἰς τιμὴν μεγαλυτέραν τῆς πραγματικῆς τοῦ ἀξίας ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἐμφάνισιν κέρδους μὴ πραγματοποιηθέντος, ἀντιθέτως δὲ ἀποτίμησις αὐτοῦ εἰς τιμὴν μικροτέραν τῆς πραγματικῆς τοῦ ἀξίας ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν ἐμφάνισιν μικροτέρων κερδῶν καὶ συνεπῶς τὴν ἀπόκρυψιν κέρδους.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. Π.1020/10-1-51 ἀπόφασιν τοῦ Ἵπουργείου Οἰκονομικῶν ἐκδοθεῖσαν δάσει τοῦ ἀρθρ. 9 τοῦ Ν.Δ. 578/48 καὶ μετὰ σύμφωνον γνωμοδότησιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς λογιστικῶν βιβλίων, τὰ ἐμπορεύσιμα περιουσιακὰ στοιχεῖα, τὰ εὑρισκόμενα κατὰ τὴν Ἀπογραφὴν, ἀποτιμῶνται εἰς τὴν τιμὴν κτήσεως αὐτῶν ἢ εἰς τὴν τρέχουσαν τιμὴν ἐφ'

ὅσον αὕτη εἶναι μικροτέρα τῆς τιμῆς κτήσεως. Κατὰ τὴν ἀποτίμησιν τῶν ἐμπορευμάτων, ἕκαστον τούτων ἐξετάζεται αὐτοτελῶς καὶ ἡ ὑποτίμησις τοῦ ἐνὸς ἐμπορευομένου στοιχείου δὲν καλύπτεται ἐκ τῆς ὑπερτιμῆσεως ἐτέρου τοιούτου.

Τιμὴ κτήσεως νοεῖται ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τὸ ἐμπόρευμα ὁ ἐπιχειρηματίας, ὡς τοιαύτη δὲ λαμβάνεται ἢ ἐκ τῶν στοιχείων τῶν ἐπιβλίων προκύπτουσα: α) μέση μηνιαία τιμὴ κτήσεως ἢ β) μέση ἐτησίᾳ τιμὴ κτήσεως ἢ γ) τιμὴ κτήσεως τῶν ἐπὶ τῇ θάσει τῶν τελευταίων ἐντὸς τῆς χρήσεως ἀγορῶν τῶν καλυπτουσῶν τὸ ἐν τῇ Ἀπογραφῇ ἀπόθεμα ἢ δ) τιμὴ κτήσεως καθ' οἷονδῆποτε ἕτερον τρόπον ἐξευρισκομένη, ἐφ' ὅσον ὁμοίως ὁ τρόπος οὗτος ἐφαρμόζεται ὁμοιομόρφως ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν.

Τρέχουσα τιμὴ νοεῖται ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἐπιχειρηματίας δύναται ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἐμπόρευμα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀπογραφῆς καὶ οὐχὶ ἡ τιμὴ εἰς ἣν πωλεῖται τούτο παρ' αὐτοῦ.

Ἡ Ἀπογραφὴ δέον νὰ εἶναι λεπτομερῆς, θὰ περιλαμβάνῃ δὲ τοῦλάχιστον τὰ ἑξῆς στοιχεῖα :

α) τὸ εἶδος, προέλευσιν καὶ τὴν ποιότητα τοῦ ἀγαθοῦ, β) τὴν ποσότητα αὐτοῦ, γ) τὴν τιμὴν κτήσεως, δ) τὴν τρέχουσαν τιμὴν μόνον ἐφ' ὅσον αὕτη εἶναι μικροτέρα τῆς τιμῆς κτήσεως καὶ ε) τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγαθοῦ ὑπολογιζομένην ἐπὶ τῇ θάσει τῆς μικροτέρας τιμῆς (κτήσεως ἢ τρεχούσης).

172.— Προσδιορισμὸς τοῦ μικτοῦ κέρδους. Ἴνα προσδιορισθῇ τὸ προκύψαν μικτὸν κέρδος παρά τινος ἐπιχειρήσεως, δέον νὰ προσδιορισθῇ τὸ κόστος τῶν πωληθέντων ἐμπορευμάτων. Τὸ κόστος δὲ τοῦτο ἐξυρίζεται ἐὰν ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀποθέματος κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς χρήσεως, προστιθεμένων καὶ τῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χρήσεως γενομένων ἀγορῶν καὶ εἰσαγωγῶν, ἀφαιρέσωμεν τὸ ἀπομένον ἀπόθεμα κατὰ τὴν λήξιν τῆς χρήσεως. Τὸ ἐξευρεθὲν οὕτω κόστος τῶν πωληθέντων, ἀφαιρούμενον περαιτέρω ἀπὸ τὰ συνολικὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα, μᾶς δίδει τὸ μικτὸν κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως π.χ. :

Στόκ ἐμπορευμάτων 1/1/50	Δρχ.	10.000.000
Ἀγοραὶ χρήσεως 1950	>	50.000.000
		<hr/>
Σύνολον	>	60.000.000
		<hr/>
Μετὸν ἀπόθεμα 31/12/1950	>	20.000.000
		<hr/>
Κόστος πωληθέντων	>	40.000.000
Πωλήσεις 1950	>	60.000.000
		<hr/>
Μικτὸν κέρδος	>	20.000.000

ἢτοι ποσοστὸν μικτοῦ κέρδους ἐπὶ τῆς πωλήσεως

$$\frac{20.000.000 \times 100}{60.000.000} = 33,33 \%$$

Τὸ προκύπτον μικτὸν κέρδος φέρεται εἰς πίστωσιν λ/μοῦ Κερδοζημιῶν ἢ Ἀποτελεσμάτων χρήσεως, εἰς δὲ τὴν χρέωσιν τῶν λ/σμῶν τούτων μεταφέρονται οἱ λ/σμοὶ τῶν πάσης φύσεως γενικῶν ἐξόδων.

173.—“*Έλεγχος γενικῶν ἐξόδων καὶ λοιπῶν δαπανῶν.* Μετὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ προκύπτοντος μικτοῦ κέρδους ὁ ἔλεγχος θὰ προβῇ εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν πάσης φύσεως ἐξόδων καὶ δαπανῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, τὰ ὁποῖα ἐκπίπτουν ἐκ τοῦ ὡς ἄνω μικτοῦ κέρδους. Εἰς τὴν ἐννοίαν τῶν ἐξόδων συμπεριλαμβάνονται αἱ δαπάναι καὶ αἱ πάσης φύσεως οἰκονομικαὶ ἐπιβαρύνσεις, αἱ ἀναγκαῖαι διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ ταύτης ἐπιδιωκομένων σκοπῶν.

“Ἴνα ὅθεν ἐκπεσθῶσι ἐκ τοῦ μικτοῦ κέρδους αἱ πάσης φύσεως δαπάναι δέον: α) ν’ ἀφορῶσι τὴν ἐλεγχομένην διαχείρισιν καὶ οὐχὶ προηγουμένην, ἐκτὸς ἂν αὗται ἐκκαθαρίζονται ὀριστικῶς κατὰ τὴν κρινομένην χρῆσιν, ὁπότε θὰ ἐκπεσθῶσι κατὰ τὴν χρῆσιν ταύτην.

β) Νὰ ἐπιβαρύνωσι ἀποκλειστικῶς τὴν ἐπιχείρησιν ὡς αὐτοτελεῖ οἰκονομικὴν μονάδα καὶ οὐχὶ προσωπικῶς τὸν ἐπιχειρηματίαν, καθ’ ὅσον ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἀποτελοῦσι χρησιμοποίησιν ἢ διάθεσιν κέρδους καὶ οὐχὶ παραγωγικὴν δαπάνην.

γ) Αἱ γενόμεναι δαπάναι νὰ εἶναι αἱ προσήκουσαι. Μὲ ἄλλας λέξεις δὲν δύναται ν’ ἀναγνωρισθῇ δαπάνη μείζων τῆς προσηκούσης. Δὲν δύναται ν’ ἀφεθῇ εἰς τὸν φορολογούμενον τὸ δικαίωμα ἐκπτώσεως δαπάνης μεγαλύτερας τῆς συνήθους εἰς παρομοίας περιπτώσεις, καθ’ ὅσον ἐὰν τοιοῦτον δικαίωμα ἀναγνωρισθῇ θὰ δύνανται αἱ ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐκπτώσεως ἐξωγκωμένων δαπανῶν ν’ ἀποκρίπτωσι τὰ κέρδη των ἀποφεύγουσαι τὴν φορολογίαν.

δ) Νὰ στηρίζονται αἱ γενόμεναι δαπάναι εἰς πλήρη δικαιολογητικὰ στοιχεῖα.

Ἡ προσοχὴ ὅθεν τοῦ ἐλέγχου θὰ στραφῇ εἰς τὴν διαπίστωσιν πάσης δαπάνης καταχωρημένης εἰς τὰ βιβλία καὶ εἰς χρέωσιν τῶν διαφόρων λογισμῶν γενικῶν ἐξόδων, καταβαλλομένης ἰδιαιτέρας προσοχῆς πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ ἂν συντρέχωσι αἱ ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἐκπτώσεως τῶν δαπανῶν καὶ ἐν ἀποφατικῇ περιπτώσει ν’ ἀπορριφθῶσιν αὗται.

174.—“*Προσδιορισμὸς τῶν ἀποτελεσμάτων.* Μετὰ τὸν πλήρη ἔλεγχον τῶν εἰς χρέωσιν τοῦ λ/σμοῦ Κερδοζημιῶν ἢ τοῦ λ/σμοῦ Ἀποτελεσμάτων χρήσεως μεταφερομένων λ/σμῶν τῶν Γενικῶν Ἐξόδων καὶ λοιπῶν δαπανῶν ὁ ἐλεγκτὴς προβαίνει εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ προκύπτοντος καθαροῦ κέρδους ἢ τῆς τυχόν ζημίας τῆς ἐπιχειρήσεως. Διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν καθαρῶν κερδῶν, ὡς ἐρρήθη ἀνωτέρω, δύο συστήματα καθιεροῦνται ὑπὸ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π.

Κατὰ τὸ πρῶτον σύστημα τὰ φορολογητέα καθαρὰ κέρδη ἐξευρίσκονται κατ’ ἀρχὴν δι’ ἐλέγχου ἐνεργουμένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων μετ’ ἐκπτώσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀναγνωριζομένων ἐξόδων καὶ δαπανῶν, ἐφ’ ὅσον τὰ βιβλία κριθῶσι ἐπαρκῆ καὶ ἀκριβῆ.

Κατὰ τὸ δεύτερον σύστημα ἐὰν ἐλλείπωσι τὰ βιβλία ἢ τὰ προσαγόμενα τυγχάνουσι ἀνεπαρκῆ καὶ ἀνακριβῆ, τὸ φορολογητέον καθαρὸν κέρ-

δος υπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων πολλαπλασιαζομένων ἐπὶ εἰδικούς κατὰ κατηγορίας ἐπιχειρήσεων συντελεστάς.

Τὰ δύο ὡς ἄνω συστήματα εὑρίσκονται εἰς σχέσιν ἀμοιβαίου ἀποκλεισμοῦ, ἢ ἐφαρμογὴ τοῦτέστι τοῦ ἑνὸς ἀποκλείει τὴν χρῆσιν τοῦ ἑτέρου.

Δὲν δικαιολογεῖται ἄρα μικτὴ ἐφαρμογὴ ἀμφοτέρων τῶν συστημάτων. Ἐφ' ὅσον ὅθεν τὰ βιβλία κριθῶσι ἀνεπαρκῆ καὶ ἀνακριβῆ (τοὺς λόγους ἀνεπαρκειᾶς καὶ ἀνακριβείας καθωρίσαμεν ἄνωτέρω) ὁ ἔλεγχος θὰ χωρήσῃ εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ καθαρῦ κέρδους κατὰ τὸ δεύτερον σύστημα, ἦτοι βάσει τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων μὲ συντελεστὴν καθαρῦ κέρδους, ὁ συντελεστὴς δὲ οὗτος δέον νὰ κυμαίνεται μεταξὺ τοῦ κατωτάτου καὶ τοῦ ἀνωτάτου, ὡς δρίζεται εἰς τοὺς οἰκείους πίνακας συντελεστῶν, ἀναλόγως τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς ἐλειτούργησεν ἢ ἐπιχειρήσῃς.

Προκειμένου περὶ καθορισμοῦ τοῦ καθαρῦ κέρδους βάσει τοῦ δευτέρου συστήματος, ἢ θεβαιωτικῆ ἀρχῆ βαρεῖται ἰδίως ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνεπάρκειαν καὶ ἀνακριβείαν τῶν βιβλίων, τοῦτου δ' ἔνεκεν ὁ ἔλεγχος εἰς τὴν οἰκείαν ἔκθεσιν δέον ν' ἀναφέρῃ σαφῶς καὶ λεπτομερῶς τοὺς λόγους ἀνεπαρκειᾶς καὶ ἀνακριβείας τῶν στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐὰν ἐφαρμοσθῇ συντελεστὴς καθαρῦ κέρδους ἀνώτερος τοῦ εἰς τοὺς πίνακας δριζομένου ἀνωτάτου τοιοῦτου, ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ φέρει τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἂν ὁ συντελεστὴς κέρδους περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ κατωτάτου καὶ ἀνωτάτου τοῦ πίνακος συντελεστῶν, τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως φέρει ὁ φορολογούμενος, ὅστις δύναται ν' ἀποδείξῃ συντελεστὴν καὶ μικρότερον τοῦ εἰς τοὺς πίνακας δριζομένου.

175. — Ἐλεγχος βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἰδιαιτέραν δυσχερεῖαν ἐμφανίζει ὁ ἔλεγχος τῶν βιομηχανικῶν ἐν γένει ἐπιχειρήσεων, καθ' ὅσον αὐταὶ δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὴν πώλησιν αὐτουσίῳ τῶν ἀγοραζομένων ἀγαθῶν, ὡς αἱ ἐμπορικαὶ ἐπιχειρήσεις, ἀλλ' ἀσχολοῦνται μὲ τὴν δι' ἐπεξεργασίας βιομηχανοποίησιν τῆς ἀγοραζομένης πρώτης ὕλης πρὸς παραγωγὴν καὶ πώλησιν ἐτοιμῶν προϊόντων. Τὰ βιβλία, ἐπίσημα καὶ βοηθητικά, τὰ ὁποῖα τηροῦσι αἱ βιομηχανίαι εἶναι ποικίλα, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν καὶ τῶν διαφόρων σταδίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα διέρχεται ἡ βιομηχανοποιουμένη πρώτη ὕλη, μέχρις ὅτου παραχθῇ τὸ ἐτοιμὸν προϊόν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως τὰ βασικὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ ἐκάστη βιομηχανία διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς κινήσεως τῶν πρώτων ὕλῶν καὶ προϊόντων εἶναι: τὸ βιβλίον Ἀποθήκης πρώτων ὕλῶν, ὕλικῶν καὶ ἀνταλλακτικῶν καὶ τὸ βιβλίον Ἀποθήκης ἐτοιμῶν προϊόντων.

Παρὰ βιομηχανικῶν αἵτινες ἐπεξεργάζονται τὴν α' ὕλην εἰς πλείονα τοῦ ἑνὸς στάδια μέχρις ὅτου παραχθῇ τὸ ἐτοιμὸν προϊόν, συνήθως τηροῦνται καὶ βιβλία Ἀποθήκης ἡμικατεργασμένων προϊόντων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀπωλείας (φύρας) τῆς α' ὕλης κατὰ τὸ πρῶτον στάδιον τῆς κατεργασίας των. Εἰς πᾶσαν βιομηχανικὴν ἐπιχει-

ρησιν οί λογαριασμοί οὓς δέον νά ἐλέγξῃ καί ἐπαληθεύσῃ ὁ ἐλεγκτής εἶναι οί λογ/σμοί α' ὑλῶν, ὑλικῶν καί ἀνταλλακτικῶν, ὁ λογ/σμός κατασκευῆς ἢ βιομηχανοποιήσεως, οί λογαριασμοί τῶν διαφόρων παραγωγικῶν δαπανῶν, ὁ λογ/σμός ἐτοιμῶν προϊόντων, οί λογ/σμοί γενικῶν ἐξόδων καί λοιπῶν δαπανῶν καί τέλος δέον νά ἐξακριβωθῇ ἐάν ἡ ἀπογραφή τῶν κατὰ τὸ τέλος τῆς χρήσεως ἀποθεμάτων εἰς πρώτας ὕλας, ἡμικατεργασμένα καί ἔτοιμα προϊόντα, ὑλικά κλπ., ἔχει ἀποτιμηθῇ ὀρθῶς, αἱ δὲ ποσότητες εἶναι ἀκριβεῖς.

Ἡδὴ προσερχόμεθα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τρόπου τοῦ ἐλέγχου δι' ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνωτέρω λογ/σμῶν.

Ὁ λογ/σμός πρώτων ὑλῶν εἰς τὸ Καθολικὸν χρεοῦται μὲ τὴν ἀξίαν τῶν ἀγοραζομένων ἐπιτοπίως ἢ εἰσαγομένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ α' ὑλῶν. Ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ κόστους αὐτῶν θέλει γίνεαι βάσει τῶν εἰς χεῖρας τοῦ ἐλεγκτοῦ στοιχείων τῶν διαδιδασθέντων εἰς τὰς ἀρμοδίας Οἶκον. Ἐφορίας ὑπὸ τῆς Οἶκον. Ἐφορίας Συγκεντρώσεως φορολ. στοιχείων. Παραλλήλως ὅμως δέον νά ἐλεγχθῇ καί τὸ τηρούμενον βιβλίον Ἀποθήκης α' ὑλῶν (δυνάμενον νά τηρηθῇ καί εἰς καρτέλλας), εἰς τὸ ὁποῖον δέον νά καταχωρηθῆται καθ' ἐκάστην πᾶσα εἰσαγωγή κατὰ ποσότητα, ποιότητα, εἶδος καί ἀξίαν. Διὰ πᾶσαν ἀγορὰν α' ὑλῆς δέον νά ἐκδίδωνται δελτία ἡριθμημένα εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἀποθήκην α' ὑλῶν, διὰ πᾶσαν δὲ ποσότητα παραδιδόμενην πρὸς βιομηχανοποίησιν α' ὑλῶν δέον νά ἐκδίδεται ὁμοίως δελτίον ἐξαγωγῆς.

Βάσει τῶν καθ' ἕκαστον μῆνα ἐκδοθέντων δελτίων ἐξαγωγῆς δέον νά πιστοῦνται οἱ σχετικοί λογ/σμοί εἰς τὸ βιβλίον Ἀποθήκης μὲ τὴν ποσότητα καί τὸ κόστος τῆς ἐξαχθείσης α' ὑλῆς, νά χρεοῦται δὲ ὁ λογ/σμός Κατασκευῶν.

Ἐφ' ὅσον τηρεῖται κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον τὸ βιβλίον Ἀποθήκης, εἶναι εὐχερῆς ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐλέγχου ἐπαλήθευσις τοῦ ὑφισταμένου ἀποθέματος α' ὑλῆς.

Ὁ λογ/σμός α' ὑλῆς θὰ χρεοῦται οὐ μόνον μὲ τὴν ἀξίαν τὴν καταβληθεῖσαν εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἀλλὰ καί μὲ ἅπαντα τὰ ἐξόδα φορτώσεως, ἐκφορτώσεως, μεταφορικά, δασμούς, ναύλους κλπ.

Ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἀγορὰν τῆς α' ὑλῆς κατεβλήθη φόρος κύκλου ἐργασιῶν, οὗτος δὲν θὰ περιληφθῇ εἰς τὸ κόστος τῆς πρώτης ὑλῆς, ἀλλὰ θὰ μεταφερθῇ εἰς χρέωσιν ἰδιαιτέρου λογ/σμοῦ Φ.Κ.Ε. Τὰ πάσης φύσεως ἐξόδα πρώτης ὑλῆς, ναῦλοι, δασμοί κλπ., δέον νά ἐπαληθεύωνται βάσει νομίμων δικαιολογητικῶν στοιχείων.

176.— Λογ/σμοὶ ὑλικῶν καὶ ἀνταλλακτικῶν. Δοθέντος ὅτι διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ βιομηχανικοῦ κόστους ἐνδιαφέρει ἡ ἀκριβῆς ἐπιβάρυνσις τοῦ ἐτοιμοῦ προϊόντος διὰ τῆς ἀξίας τῶν καταναλωθέντων ὑλικῶν καί χρησιμοποιηθέντων ἀνταλλακτικῶν, ἀπαιτεῖται καί διὰ τὰς κατηγορίας ταύτας ἢ τήρησις βοηθητικῶν βιβλίων Ἀποθήκης κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς καί ἐπὶ τῶν πρώτων ὑλῶν τρόπον. Ἡ ἐπαλήθευσις τῶν ἀγορασθέντων

ύλικων και ανταλλακτικων θα γίνη θάσει των βιβλίων και λοιπων στοιχείων της επιχειρήσεως.

Ο έλεγχος δέν θα δεχθῆ την έκπτωσιν έξ δλοκλήρου των χρησιμοποιοιθέντων ανταλλακτικων και έργαλειων έντος της χρήσεως, αλλά μόνον εκείνων άτινα πράγματι προορίζονται διά την αντικατάστασιν των υποκειμένων εις φθοράν, άπώλειαν ή βλάβην τεμαχίων μηχανισμού τινος. Εάν όμως έξακριβωθῆ υπό του έλέγχου ότι μέρος των άποσβεσθέντων έξ δλοκλήρου υπό της επιχειρήσεως έξαρτημάτων κλπ. έδαπανήθη διά την βελτίωσιν ύφισταμένων έγκαταστάσεων, τότε δέον τό τμήμα τουτο ν' άποσβεσθῆ τμηματικώς συμφώνως πρὸς τούς συντελεστάς άποσβέσεων των παγίων περιουσιακων στοιχείων τούς όριζομένους υπό των σχετικων διαταγμάτων περι άποσβέσεων.

177. Λογ/σμός Κατασκευων και βιομηχανικόν κόστος. Υπό τον τίτλον τουτον νοούμεν ένα ή πλείονας λογ/σμούς πρὸς παρακολούθησιν της παραγωγῆς εις τὰ διάφορα στάδια της βιομηχανοποιήσεως.

Ο λογ/σμός Κατασκευων χρεούται με τὰς κατά μήνα καταναλισκόμενας α' ύλας, τὰ ύλικά, ανταλλακτικά κλπ. ως και με τὰ δαπανηθέντα ήμερομίσθια και μισθοὺς τεχνικοῦ προσωπικοῦ, τὰ διάφορα έξοδα παραγωγῆς κλπ., πιστώσει των αντιστοιχων λογ/σμων πρώτων ύλων, ύλικων, δαπανων παραγωγῆς κλπ. Πιστούται δέ άφ' έτέρου με την αξίαν των παραχθέντων προϊόντων χρεώσει του λ/σμου Έτοιμων προϊόντων. Κατά τό τέλος της χρήσεως ό λογ/σμός Κατασκευων δέον νά εμφανίξη την αξίαν των υπό κατεργασίαν μενόντων ειδων (αξία πρώτης ύλης και λοιπων δαπανων παραγωγῆς).

Δικαιολογητικά της πιστώσεως του ως άνω λογ/σμου αποτελοῦσι τὰ καθ' έκάστην εκδιδόμενα ήριθμημένα δελτία παραγωγῆς έτοιμων προϊόντων εις βάρος, μέτρα ή τεμάχια. Διά την κοστολόγησιν αυτων δέον νά τηρηται υπό της επιχειρήσεως τό υπό των διατάξεων του Ν.Δ. 578/48 επιβαλλόμενον έξωλογιστικόν κοστολόγιον. Τουτο τηρούμενον δι' εκάστην κατηγορίαν ειδων βασίζεται επί της πείρας του επιχειρηματίου και περιλαμβάνει λεπτομερειακήν ανάλυσιν των στοιχείων έξ-ων προσδιορίζεται τό βιομηχανικόν κόστος. Τὰ στοιχεία δέ άτινα συνιστώσι τό βιομηχανικόν κόστος είναι τὰ κάτωθι :

- α) Η αξία της χρησιμοποιηθείσης α' ύλης (άρχική αξία, δασμοί και λοιπα μέχρι έναποθηκεύσεως αυτης έξοδα).
- β) Τὰ καταβληθέντα διά την παραγωγήν ήμερομίσθια και μισθοί τεχνικοῦ προσωπικοῦ.
- γ) Η αξία της καταναλωθείσης κινητηρίου δυνάμεως (καύσιμος ύλη, ήλεκτρικόν ρεύμα κινήσεως, φωτισμός έργοστασιων κλπ.).
- δ) Η αξία των χρησιμοποιηθέντων ύλικων και καταναλωθέντων ανταλλακτικων.
- ε) Τὰ γενικά έξοδα του έργοστασίου (ένοίκιον, ασφάλιστρα πυρὸς κλπ. και πάσης φύσεως έξοδα).

στ) Αί δαπάναι ἐπισκευῆς, συντηρήσεως κτιρίων καὶ μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων. Ἐὰν ὅμως τὰ χρησιμοποιούμενα ἰδιόκτητα κτίρια ὑπάγονται εἰς τὴν φορολογίαν Α' Κατηγορίας, τότε αἱ διὰ ταῦτα γενόμεναι δαπάναι ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως δὲν ἐκπίπτουν διὰ ρητῆς διατάξεως τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π. ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων καὶ συνεπῶς αὐταὶ δεόν νὰ μὴ προσαυξήσωσι τὸ βιομηχανικὸν κόστος τῶν προϊόντων. Ἐπίσης δὲν προσαυξάνουσι τὸ βιομηχανικὸν κόστος καὶ αἱ ἀποσβέσεις κτιρίων καὶ μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων, καθόσον αὐταὶ, κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, δεόν νὰ ἄγωνται εἰς τὸ τέλος τῆς χρήσεως εἰς χρέωσιν τοῦ λογαριασμοῦ Κερδοζημιῶν καὶ συνεπῶς καὶ τὸ κόστος τῶν μενόντων ἀποθεμάτων τῶν προϊόντων δεόν νὰ μὴ ἐπαυξάνεται καὶ μὲ ἀναλογίαν ἀποσβέσεων.

Ἔργον ὅθεν τοῦ ἐλέγχου εἶναι νὰ παρακολουθήσῃ λεπτομερῶς τὸν λογ/σμὸν Κατασκευῶν ἢ Βιομηχανοποιήσεως καὶ νὰ ἐλέγξῃ ἐὰν μετεφέρθησαν εἰς χρέωσιν αὐτοῦ ἅπασαι αἱ χρησιμοποιηθεῖσαι πρῶται ὑλαὶ κλπ. ὡς καὶ τὰ συνιστῶντα τὸ βιομηχανικὸν κόστος λοιπὰ στοιχεῖα δαπανῶν. Ἐὰν μεταξὺ τῶν δαπανῶν παραγωγῆς περιελήφθησαν καὶ ἕτεραι δαπάναι, ὡς λ.χ. μισθοὶ προσωπικοῦ, γραφείων, γενικὰ ἔξοδα διαχειρίσεως κλπ., μὴ ἀποτελοῦσαι στοιχεῖα προσδιορισμοῦ τοῦ βιομηχανικοῦ κόστους, δεόν νὰ ἐκπίπτωνται ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ μεταφέρονται εἰς χρέωσιν Κερδοζημιῶν, καὶ τοῦτο ἵνα ἐξάγεται ὁμοιομόρφως τὸ μικτὸν κέρδος καὶ ἐπιτυγχάνεται ἡ σύγκρισις μεταξὺ τῶν ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων.

178.— Δογ/σμός Ἐτοιμῶν προϊόντων. — Ἀκαθάριστα ἔσοδα.
Ἐπὶ τοῦ Ν.Δ. 578/48 καθιερώθη ἡ ὑποχρέωσις τηρήσεως ὑπὸ τῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων βιβλίου Ἀποθήκης ἐτοιμῶν προϊόντων. Τοῦτο δεόν νὰ χρεοῦται μὲ τὴν ποσότητα, τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἐκ τοῦ λογ/σμοῦ Κατασκευῆς προκύπτουσαν ἀξίαν τῶν εἰδῶν τῶν παραχθέντων ἐντὸς ἐκάστου κατ' ἀνώτατον ὄριον μηνός, νὰ πιστοῦται δὲ μὲ τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα τῶν καθ' ἐκάστην ἡμέραν πωλουμένων εἰδῶν.

Παραλλήλως ὅθεν πρὸς τὸν ἐν τῷ Γενικῷ Καθολικῷ λογ/σμῶν Ἐτοιμῶν προϊόντων δεόν νὰ τηρῆται καὶ τὸ βοηθητικὸν βιβλίον Ἀποθήκης, δυνάμενον νὰ τηρηθῇ καὶ εἰς καρτέλλας δι' ἐκάστην ποιότητα καὶ εἶδος παραγομένου προϊόντος.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰς κλωστοῦφαντουργικὰς ἐπιχειρήσεις ἢ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Λογιστικῶν Βιβλίων ἀπεφάνθη ὅτι αὐταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναγράφωσι εἰς τὸ βιβλίον Ἀποθήκης τὰς καθ' ἐκάστην ἡμέραν παραγομένας ποσότητας προϊόντων κατ' εἶδος μόνον καὶ ποσότητα, οὐχὶ δὲ καὶ κατ' ἀξίαν. Ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν κόστους τῶν προϊόντων, αὕτη θὰ ἐξευρίσκειται κατὰ τὸ τέλος τῆς χρήσεως δι' ἐπιμερισμοῦ τοῦ ὀλικοῦ ποσοῦ τῶν δαπανῶν κόστους εἰς ἕκαστον εἶδος καὶ ποιότητα, ὡς τὸ κόστος τοῦτο θὰ προκύπτῃ ἐκ τοῦ λογ/σμοῦ κατασκευῆς, εἰς τὸν ὁποῖον λογ/σμὸν, τὸ βραδύτερον καθ' ἕκαστον μῆνα, πρέπει νὰ συγκεντροῦνται αἱ σχετικαὶ δαπάναι. Εἰς τὸ βιβλίον ὅμως Ἀποθήκης θὰ καταχωρῶνται καθ' ἐκάστην ἡμέραν

ποσοτικῶς καὶ κατ' ἀξίαν αἱ πωλήσεις ἐξ ἐκάστου προϊόντος, δι' ἃς δέον νὰ ἐκδίδονται τιμολόγια ἢ δελτία πωλήσεων.

Ἐκ τῆς πιστώσεως τοῦ λογ/σμοῦ Ἑτοιμῶν προϊόντων, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε τηρηθῆ ἰδιαιτέρος λογ/σμὸς πωλήσεων, προκύπτουσι τὰ συνολικὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τῆς ἐταιρείας, τὰ ὁποῖα ἐλέγχονται βάσει τῶν ἐκδιδόμενων τιμολογίων χονδρικῆς πωλήσεως ἢ δελτίων λιανικῆς πωλήσεως. Αἱ μένων τιμολογίων χονδρικῆς πωλήσεως ἢ δελτίων λιανικῆς πωλήσεως. Αἱ τιμαὶ εἰς ἃς διατίθενται τὰ προϊόντα θὰ ἐπαληθεύονται καὶ ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ἀγοραστῶν καὶ θὰ συγκρίνονται πρὸς τὰς κρατούσας ἐν τῇ ἀγορᾷ τρεχούσας τιμὰς τῶν ὁμοειδῶν εἰδῶν ἄλλων βιομηχανιῶν. Δέον νὰ καταβάλληται πᾶσα προσπάθεια πρὸς διαπίστωσιν μήπως τυχὸν τὰ προϊόντα πωλοῦνται πέραν τῶν ἐν τοῖς τιμολογίοις ἀναγραφόμενων τιμῶν, δι' εἰσπράξεως διαφορᾶς τιμῆς μὴ καταχωρουμένης εἰς τὰ βιβλία.

179. — "Ἐλεγχος ἀπωλείας (φύρας) τῆς πρώτης ὕλης κατὰ τὴν βιομηχανοποίησιν - Ἐλεγχος παραγωγῆς. Πᾶσα πρώτη ὕλη βιομηχανοποιουμένη ἀπόλλυσι κατὰ κανόνα μέρος τοῦ βάρους αὐτῆς. Τοῦτο καλεῖται φύρα τῆς πρώτης ὕλης κατὰ τὴν κατεργασίαν αὐτῆς.

Ἐπὶ παραδείγματι ὁ θάμβαξ κατὰ τὸ στάδιον τῆς βιομηχανοποιήσεως ἔχει φύραν 12-14 %, τὸ θαμβακερὸν νῆμα ὑφαινόμενον ἔχει φύραν 4-6 %, τὸ παραχθὲν ἀκατέργαστον ὑφασμα ἐπεξεργαζόμενον περαιτέρω ἔχει φύραν ἀναλόγως τοῦ εἶδους 5-10 % καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Εἰς τὰ ποσοστὰ ὁμοῦς ταῦτα τῆς ἀπωλείας περιλαμβάνονται καὶ τὰ παραγόμενα κατὰ τὴν κατεργασίαν ὑποπροϊόντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν πρῶτην ἀνωτέρω περιπτώσιν τῆς νηματοποιήσεως τοῦ θάμβακος δυνατὸν ν' ἀνέρχονται καὶ εἰς 10 % τῆς πρώτης ὕλης, τὸ δὲ ὑπόλοιπον 2-4 % ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴν φύραν (ἀέρας).

Ἐπὶ παραδείγματι ὁμοῦς καὶ πρῶται ὕλαι (ὡς λ.χ. τὰ λιπαρὰ διὰ τὴν παραγωγὴν σάπωνος, τὰ ἀκατέργαστα ξηράλατα δέρματα διὰ τὴν παραγωγὴν σολοδερμάτων κλπ.), αἵτινες βιομηχανοποιούμεναι ἀποδίδουσι προϊόντα μεγαλυτέρου βάρους ὡς ἐκ τῆς προσθήκης καὶ ἐτέρων οὐσιῶν εἰς τὴν κυρίαν πρῶτην ὕλην. Εἰς τὴν περιπτώσιν ταύτην ἔχομεν ἀπόδοσιν τῆς βασικῆς πρώτης ὕλης πλεόν τοῦ 100 % ταύτης, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἐπὶ σαπῶνων ἔχομεν ἀπόδοσιν 135-138 % τῆς πρώτης ὕλης καὶ ἐπὶ σολοδερμάτων 120-130 % τοῦ βάρους τῶν χρησιμοποιηθέντων ξηραλάτων.

Ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων ἔργων τοῦ ἐλέγχου, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει καὶ τὴν σοβαρωτέραν δυσχέριαν, εἶναι ἡ ἐξακριβῶσις ἂν τὰ ποσοστὰ ἀπωλείας ἢ ἀποδόσεως τῆς πρώτης ὕλης κατὰ τὰ διάφορα στάδια τῆς παραγωγῆς, τὰ προκύπτοντα ἐκ τῶν βιβλίων τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, εἶναι ἀκριβῆ καὶ σύμφωνα πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Πρὸς τοῦτο ὁ ἔλεγχος θὰ πρέπει, ἐὰν τοῦτο εἶναι δυνατόν, νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ ἐξαγόμενον ποσοστὸν φύρας διὰ δοκιμῶν γινομένων ἐν τῇ ἐργοστασίῳ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ διὰ παρακολουθήσεως τῆς προκύπτουσας φύρας κατὰ τὰ διάφορα στάδια τῆς κατεργασίας αὐτῆς. Ἐπίσης δέον νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του τὰ ἐμφανιζόμενα ποσοστὰ φύρας, ἀποδόσεως κλπ.

της πρώτης ύλης υπό άλλων όμοειδών επιχειρήσεων κριθεισών ειλικρινών ως πρὸς τὰ ποσοστὰ ταῦτα τῶν ἀποδόσεων. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἐμφανιζομένη φύρα εἰς τινὰ ἐπιχείρησιν εἶναι ἀνωτέρα τῆς συνήθους τοιαύτης, δεόν νὰ προσκαληθῆται ἐγγράφως ἡ Ἐταιρεία ἵνα δικαιολογήσῃ τυχόν τὴν προκύψασαν ὑπερβολικὴν φύραν ἐν δεδομένη περιπτώσει, καὶ ἐὰν οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς ἑταιρείας δὲν κρίνονται ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου ἐπαρκεῖς, τότε ἡ ἀδικαιολόγητος ὑπερβολικὴ φύρα θὰ θεωρεῖται ὡς ἀνακρίβεια τῶν στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ δεόν νὰ ὑπολογίζωνται τὰ καθαρὰ κέρδη ἐξωλογιστικῶς, ἀνεξαρτήτως ἂν συντρέχωσι ἢ ὄχι αἱ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐκτεθεῖσαι περιπτώσεις ἀνακρίβειας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξακρίβωσιν ἐὰν ἡ ἐμφανιζομένη εἰς τὰ βιβλία παραγωγῆ ἐτοιμῶν προϊόντων εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐν γένει παραγωγικὴν δυναμικότητα τῆς ἐπιχειρήσεως, ὁ ἔλεγχος θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοὺν ἀριθμὸν τῶν πραγματικῶς ἐργαζομένων μηχανημάτων, τὰ ὀκτώωρα, καθ' ἃ ἐργάσθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χρήσεως, καὶ τὴν ἀπόδοσιν ἐκάστου μηχανήματος ἀνὰ ὄωρον. Ἡ ἀπόδοσις αὕτη δὲν θὰ καθορίζεται διὰ συγκρίσεως πρὸς τὴν ἀπόδοσιν ὁμοειδῶν ἐπιχειρήσεων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀμέσου καὶ αὐτοπροσώπου ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου παρακολουθήσεως καὶ ἐξελέγξεως τῆς παραγωγικότητος αὐτῶν τούτων τῶν μηχανημάτων τῆς ἐλεγχομένης βιομηχανίας, ὡς καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἀπεφάνθη διὰ τῆς ἐσχάτως ἐκδοθείσης ὑπ' ἀριθ. 750/1950 ἀποφάσεώς του. Καὶ τοῦτο διότι τὰ ὁμοειδῆ παραγωγικὰ μηχανήματα δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπόδοσιν, ἀλλ' αὕτη ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ τύπου ἐκάστου τούτου, τῆς ταχύτητός του δηλαδὴ, τῶν στροφῶν καθ' ἃς κινεῖται, ὡς καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ νεωτέρας κατασκευῆς τοῦ μηχανήματος. Διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τοῦ χρόνου λειτουργίας ἐκάστου τῶν παραγωγικῶν μηχανημάτων, αἱ ἐπιχειρήσεις δεόν νὰ τηρῶσι στοιχεῖα περὶ τοῦ πόσα καὶ ποῖα μηχανήματα ἐργάζονται καθ' ἐκάστην. Ἐὰν δὲν τηρῶνται τοιαῦτα στοιχεῖα, τότε κατ' ἀνάγκην ὁ χρόνος λειτουργίας θὰ καθορισθῆ βάσει τοῦ μισθοδοτηθέντος καὶ ἀπασχοληθέντος ἐργατικοῦ προσωπικοῦ, ἤτοι τῶν παραγωγικῶν ἡμερομισθίων, ἀφοῦ ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ ἀριθμοῦ τούτων ἐνεργηθῆ ἔκπτωσις ποσοστοῦ τινος ἀναλόγως τῆς συγκεκριμένης περιπτώσεως, πρὸς κάλυψιν τοῦ χρόνου καθ' ὃν κατεβλήθησαν μὲν εἰς τοὺς ἐργάτας ἡμερομισθία, πλὴν ὅμως δὲν ἀπησχολήθησαν οὗτοι παραγωγικῶς, λόγῳ βλαβῶν τῶν μηχανημάτων, διακοπῆς ἡλεκτρικοῦ ρεύματος, ἐλλείψεως τυχόν πρώτης ὕλης πρὸς κατεργασίαν κλπ.

Διὰ τὸν προσδιορισμὸν ἀφ' ἐτέρου τῶν ἐργατῶν ἢ ἐργατριῶν ὅτινες ἀπασχολοῦνται εἰς τὰ κυρίως παραγωγικὰ μηχανήματα θὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁ ἔλεγχος τὰς καταστάσεις, τὰς ὁποίας αἱ ἐπιχειρήσεις ὑποχρεοῦνται, διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 5 § 1δ τοῦ Ν. Δ. 578/1948, νὰ συντάσσωσι, καὶ εἰς τὰς ὁποίας δεόν ν' ἀναγράφωνται τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ μισθωτοῦ, ὁ χρόνος καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀπασχολήσεώς του, ὁ μισθὸς ἢ ἡμερομισθίον αὐτοῦ κλπ.

Ειδικώτερον αἱ ὑφαντουργικαὶ ἐπιχειρήσεις δέον νὰ τηρῶσι ἐκτὸς τῶν ἄλλων στοιχείων, καὶ καρτέλλας δι' ἕκαστον ἱστόν, εἰς τὰς ὁποίας θ' ἀναγράφονται ὁ αὔξων ἀριθμὸς τοῦ ἱστοῦ, τὸ ὀνοματεπώνυμον τῆς ὑφαντρίας, ὁ αὔξων ἀριθμὸς στήμονος, ἡ ἡμερομηνία φορτώσεως τοῦ ἱστοῦ, τὸ παραγόμενον εἶδος ὑφάσματος, ἡ χρονολογία ἐνάρξεως καὶ περατώσεως τῆς ὑφάνσεως ὡς καὶ τὰ παραχθέντα τόπια ὑφασμάτων (ἀριθμὸν, μῆκος καὶ βάρος τούτων). Ἐπίσης δέον νὰ τηρῶσι βοηθητικὸν βιβλίον παραγωγῆς (ἀριθμὸν, μῆκος καὶ βάρος τούτων). Ἐπίσης δέον νὰ τηρῶσι ἐπιχειρήσεις ἰδιαιτέρα μερὶς δι' ἕκαστον ἱστόν, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ καταχωρῶνται τὰ ὡς ἄνω ἐν τῶν καρτελλῶν στοιχεῖα παραγωγῆς. Ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου θὰ προκύπτῃ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ παραγωγικὴ δρᾶσις ἐκάστου ἱστοῦ, αἱ ἡμέραι λειτουργίας καὶ ἡ παραχθεῖσα ποσότης ὑφασμάτων. Παραλλήλως δέον νὰ τηρῶνται στοιχεῖα διὰ τὴν περαιτέρω παρακολούθησιν τῆς κατεργασίας τῶν ἀφινιριστῶν ὑφασμάτων, ἣτοι τὸ βάρος, μῆκος καὶ αὔξων ἀριθμὸς ἐκάστου τοπιῦ ὑφάσματος ἀφινιριστοῦ, τὸ μῆκος καὶ βάρος τοῦ φινιρισμένου, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τοῦ δευτέρου ἐξαγωγῆς, οὕτως ὥστε νὰ καθίσταται εὐχερῆς ὁ ἔλεγχος τῶν ποσοστῶν φύρας καὶ ἀποδόσεων.

180. Ἐλεγχος Ἀπογραφῆς καὶ λογισμοῦ Ἀποτελεσμάτων.—
Τὰ λεχθέντα ἀνωτέρω διὰ τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον τῆς τιμῆς εἰς ἣν ἀπετιμήθησαν τὰ μένοντα κατὰ τὴν λήξιν τῆς χρήσεως βιομηχανικὰ προϊόντα καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ λογισμοῦ ἐξόδων καὶ δαπανῶν ἰσχύουσι καὶ διὰ τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VIII

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

181. — Ὑποκείμενον φόρου τῆς κατηγορίας ταύτης εἶναι πᾶν φυσικὸν πρόσωπον καρπούμενον πρόσδοτον ἐκ παροχῆς ἐξηρητημένης ἐργασίας παρούσης ἢ παρψηχημένης εἰς ἐργοδότην ἀπασχολοῦντα ἢ οὐ συστηματικῶς προσωπικόν, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὁποίας λαμβάνει μισθὸν ὑπολογιζόμενον εἴτε ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀναλισκόμενον πρὸς παροχὴν τῆς ἐργασίας χρόνον, εἴτε ἀναλόγως πρὸς τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς, ἢ διὰ συμμετοχῆς εἰς τὰ κέρδη τοῦ ἐργοδότη. Ἡ συνδέουσα τὰ πρόσωπα ταῦτα ἔννομος σχέσις εἶναι ἢ σχέσις τῆς μισθώσεως ὑπηρεσιῶν. Καλεῖται δὲ σύμβασις μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ἢ σύμβασις καθ' ἣν ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων παρέχει εἰς τὸν ἄλλον ἐπὶ ὄρισμένῃ χρηματικῇ ἀνταλλάγματι τὴν χρῆσιν ἐργασίας. Εἶδος ἐκμισθώσεως ὑπηρεσιῶν εἶναι καὶ ἡ παροχὴ τῆς ἐργασίας δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, πλὴν ὅμως, κατὰ τὴν κρατήσασαν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ θεωρίαν, ἣν ἀποδέχεται καὶ τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ἢ μεταξὺ Πολιτείας καὶ τοῦ Δημοσίου ὑπαλλήλου δημιουργομένη σχέσις δὲν εἶναι συμβατική, ὡς μὴ ἔχουσα τὴν γένεσιν εἰς ἐλευθέραν μεταξὺ τούτων συμφωνίαν, ἀλλὰ σχέσις δημοσίου Δικαίου συναπτομένη μονομερῶς ὑπὸ τῆς Πολιτείας καὶ ρυθμιζομένη ὑπὸ τοῦ Νόμου.

Εἰς τὴν προκειμένην φορολογίαν ὑπόκειται καὶ πᾶν φυσικὸν πρόσωπον καρπούμενον συντάξεως, δοθέντος ὅτι, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἡ φορολογία αὕτη πλῆττει καὶ τὰς προσόδους ἐκ παρψηχημένης ὑπηρεσίας. Συνεπῶς πρόσωπα παρασχόντα εἰς τρίτους ἐλευθερίους ὑπηρεσίας ἔναντι ἀμοιβῆς δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, καθόσον αἱ πρόσδοτοι τῶν προσώπων τούτων παρέχονται μὲν ἐκ τῆς προσωπικῆς αὐτῶν ἐργασίας, οὐχὶ ὅμως ἐξηρητημένης, οἷα τυγχάνει ἢ τοῦ ὑπαλλήλου.

Ὡς αὐτοτελῶς ἐργαζόμενοι θεωροῦνται καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν τεχνιτῶν, οἵτινες διαθέτοντες μικρὰν τινα ἐπαγγελματικὴν ἐγκατάστασιν ἢ ἐργαλεῖα παρέχουσι ἐργασίαν, μὴ δυναμένην νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξηρητημένη, εἰς ἐργοδότην μὴ ἀπασχολοῦντα συνήθως συστηματικῶς προσωπικὸν ἔναντι ἀποζημιώσεως καθοριζομένης κατ' ἀποκοπήν. Ἡ συνδέουσα τὰ πρόσωπα ταῦτα ἔννομος σχέσις πρὸς τὸν ἐργοδότην, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν ὄρων καὶ συνθηκῶν ὑφ' ἃς παρέχεται ἡ ἐργασία, εἶναι μᾶλλον ἢ τῆς μισθώσεως ἔργου. Διαφέρει δὲ ἡ σύμβασις ἔργου τῆς συμβάσεως ἐργασίας κατὰ τοῦτο. Ὅτι ἡ μὲν πρώτη ἀποβλέπει οὐχὶ εἰς τὸν χρόνον ἀλλὰ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ὅτι τὴν διεύθυνσιν ἐργασίας δὲν ἔχει ὁ ἐργοδότης, ὡς

συμβαίνει ἐν τῇ συμβάσει ἐργασίας, ἀλλ' ὁ ἐργολάβος, δοθέντος ὅτι οὗτος ἀνέλαβε ὑποχρέωσιν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔργον καθ' ὃν τρόπον ἤθελε κρίνει καταλληλότερον.

182. Ἀντικείμενον τοῦ φόρου. Ἀντικείμενον τῆς φορολογίας μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν εἶναι ἡ ὑφ' οἷονδήποτε τύπον κτωμένη πρόσδοσις παρά μισθωτοῦ εἰς ἀντάλλαγμα παρούσης ἢ παρψηχημένης ἐργασίας ἢ ὑπηρεσιῶν.

Ἡ πρόσδοσις αὕτη καλεῖται μισθός, ἡμερομίσθιον, ἀποζημίωσις κατ' ἀποκοπὴν, ποσοστά, σύνταξις.

Μισθός εἶναι ἡ ἀμοιβὴ ὑπηρεσιῶν, ἰδίᾳ πνευματικῶν, χρονικῶς καθοριζομένη, συνήθως μηνιαίως.

Ἡμερομίσθιον ἢ ἀμοιβὴ τῆς καταβαλλομένης ἰδίᾳ χειρωνακτικῆς ἐργασίας, καὶ καθοριζομένη εἴτε ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀναλισκόμενον ἐν τῇ ἐργασίᾳ χρόνον, ἢ ἀναλόγως πρὸς τὸ ποσὸν τῆς παραγωγῆς.

Ἐπίδομα τὸ χορηγούμενον ὡς συμπλήρωμα παγίας ἀντιμισθίας πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς οικονομικῆς αὐτοῦ ἐνισχύσεως.

Σύνταξις ἢ ἰσοβίως καθ' ὄρισμένον χρόνον χορηγούμενη εἰς τὸν μισθωτὸν χρηματικὴ παροχὴ λόγῳ ἀποχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐνεργοῦς ὑπηρεσίας.

Εἰς τὴν φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὑπόκειται πᾶσα ἐξ ὑπαλλήλικου ἢ ἐργατικοῦ συναλλάγματος ἀμοιβή, εἴτε αὕτη συνίσταται εἰς χρῆμα εἴτε εἰς ἐτέραν ἀξίαν δεκτικὴν χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως, ὡς ἡ τῆς παροχῆς στέγης ἢ τροφῆς, ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν ὅτι αὕτη παρέχεται πρὸς ἐπαύξεισιν τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ἐργάτου ἢ ὑπαλλήλου καὶ οὐχὶ ὅταν ἢ οἰκησις παρέχεται ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότη.

Καὶ ἂν μὲν ἡ οἰκία ἐκμισθοῦται παρά τοῦ ἐργοδότη καὶ παρέχεται ἢ χρῆσις τῆς εἰς τὸν ὑπάλληλον, ὡς πρόσθετος παροχὴ, λόγῳ δωρεάν οἰκήσεως, θὰ θεωρηθῇ τὸ πράγματι καταβαλλόμενον μίσθωμα παρά τοῦ ἐργοδότη πρὸς τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς οἰκοδομῆς, ἂν ὅμως παρέχεται πρὸς τὸν ὑπάλληλον οἰκησις εἰς οἰκοδομὴν ἢ διαμερίσμα ταύτης πολυτελεές, ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἐργοδότη, τότε, ὡς ἀπεφάνθησαν τόσον ἡ Διοικήσις ὅσον καὶ τὰ ἀρμόδια Δικαστήρια, ὡς πρόσθετος ἀμοιβὴ τοῦ ὑπαλλήλου δέον νὰ ὑπολογίζεται οὐχὶ ἡ μισθωτικὴ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς ἢ τοῦ διαμερίσματος, ἀλλὰ τὸ ποσὸν ὕπερ βάσει τῆς ἐν γένει οικονομικῆς καταστάσεως τοῦ ὑπαλλήλου θὰ κατέβαλλε ὁ ὑπάλληλος ἐὰν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐκμισθώσῃ οἰκίαν πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν.

183.—Πρόσθετοι ἀπολαναὶ τοῦ μισθωτοῦ. Ὡς γνωστὸν ὁ φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν βαρύνει τὸν ὑπάλληλον, παρακρατεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη κατὰ τὴν πληρωμὴν καὶ καταβάλλεται ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Συνεπῶς εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ ἐργοδότης ἐξ ἰδίων του καταβάλλει τὸν φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν χωρὶς νὰ παρακρατῇ τοῦτον παρά τοῦ ὑπαλλήλου, ἢ ἐργάτου, ἢ συνταξιούχου, εἰς τὰς περι-

πτώσεις ταύτας αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ μισθωτοῦ προσαυξάνονται κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ φόρου, ὃν ὄφειλε νὰ καταβάλλῃ ὁ ὑπάλληλος, ἐργάτης ἢ συνταξιούχος.

Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου τὸν ὁποῖον εἴθισται εἶναι τῶν ἐπιχειρήσεων νὰ καταβάλλωσι ἐξ ἰδίων.

184.—Μισθὸς ὑπὸ τύπον ποσοστῶν ἐπὶ τῶν κερδῶν. Πολλὰ-κίς ἐπιχειρήσεις διὰ νὰ ὑποκινῶσι τὸν ζήλον καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ὑπαλλή-λου ἐν τῇ ἐργασίᾳ χορηγοῦσι ποσοστὰ ἀντὶ μισθοῦ, ἢ μισθὸν καὶ ποσοστὰ. Ἡ οὕτω καθοριζομένη ἀμοιβὴ τοῦ μισθωτοῦ ὑπόκειται εἰς φόρον μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐφ' ὅσον ἀπορρέει ἐκ τῆς συμβάσεως ἐργασίας. Μόνον ἂν ἐκ τῶν πραγματικῶν γεγονότων προκύπτει ὅτι ὑφίσταται ἐταιρικὴ σχέσις, μόνον τότε τὰ ποσοστὰ θὰ θεωρηθῶσι ὡς ἐταιρικὸν μερίδιον καὶ θὰ φορο-λογηθῶσι ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ.

185.—Ἀποδοχαὶ διδόμεναι ὑπὸ τύπον προμηθειῶν. Πολλὰ-κίς ἐν τῇ πράξει ἐπιχειρήσεις ὧν ἡ ἐργασία ἀπαιτεῖ ἀνάπτυξιν πρωτοβου-λίας παρέχουσι εἰς τοὺς μισθωτοὺς ἀντὶ παγίου μισθοῦ προμήθειαν ἐπὶ τῶν παρ' αὐτοῦ διεξαγομένων ἐργασιῶν. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας αἱ λαμβανόμεναι προμήθειαι θὰ φορολογηθῶσι εἰς τὴν κατηγορίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, καθ' ὅσον ἡ διέπουσα τὰς περιπτώσεις ταύτας σχέσις εἶναι μί-σθωσις ὑπηρεσιῶν καὶ οὐχὶ ἕτερον συνάλλαγμα.

Τὰ παρεχόμενα ὑπὸ τρίτων φιλοδωρήματα εἰς τὸ ὑπηρετικὸν προσω-πικὸν τῶν καφενειῶν, ζαχαροπλαστείων, ἐστιατορίων, ξενοδοχείων, ἀπο-τελοῦσι προσαύξησιν τοῦ μισθοῦ καὶ φορολογοῦνται ἐν τῇ φορολογίᾳ μί-σθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

186.—Ἀποζημιώσεις λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ νομολογία τῶν Δικαστηρίων ἀπεφάνθη ὅτι αἱ ἀποζημιώσεις αὗται δὲν ὑπόκεινται οὔτε εἰς τὴν φορολογίαν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν οὔτε εἰς τὴν φορολογίαν Ζ' Κατηγορίας, ὡς μὴ ἀποτελοῦσαι πρόσσοδον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου.

187.—Ἐξαιρέσεις. Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου:

α) Ἡ Βουλευτικὴ ἀποζημίωσις.

β) Οἱ ἀλλοδαποὶ πρεσβευταὶ καὶ λοιποὶ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ πράκτορες ἐπὶ τῇ ὄρῃ τῆς ἀμοιβαιότητος, οἱ ἀλλοδαποὶ πρόξενοι, προξενικοὶ πράκτορες, ὡς καὶ τὸ κατώτερον προσωπικὸν τῶν ξένων πρε-σβειῶν καὶ προξενείων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσκοῦσι ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρήσεις ἀπο-φερούσας προσόδους τῶν κατηγοριῶν Δ', Ε' καὶ Ζ'.

γ) Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι μετακαλουμένων ἀλλοδαπῶν ὀργανω-τῶν, ἐφ' ὅσον ἐξαιροῦνται ρητῶς διὰ τῆς οἰκείας συμβάσεως.

δ) Πᾶσα ἀποζημίωσις παρεχομένη κατ' ἀποκοπὴν ἔναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας.

ε) Αἱ εἰς ἀναπήρους πολέμου, θύματα ἢ εἰς οἰκογενείας θυμάτων πο-λέμου παρεχόμεναι συντάξεις καὶ περιθάλψεις πάσης φύσεως.

ς) Οἱ ἡμεδαποὶ ἐπαγγελματίαι: ἔμμισθοι δημοσιογράφοι ἡμεδαπῶν

έφημερίδων, μέλη τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν καὶ τὸ ὑπαλληλικὸν προσωπικὸν των έφημερίδων.

η) Αἱ ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου καὶ λοιπῶν Ταμείων κρατήσεις.

θ) Οἱ έργάται θαλάσσης πλὴν τῶν ἀξιωματικῶν.

ι) Τὰ πρὸς τοὺς Γενικοὺς Διοικητάς, τοὺς Νομάρχας, τοὺς Δημάρχους καὶ τοὺς Προέδρους Κοινοτήτων παρεχόμενα έξοδα παραστάσεως τοῦ ἀξιωματός των.

188.—Φορολογικὸν συντελεσταί. Ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 11 τοῦ Α.Ν. 942 ὁ φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀκολουθούτου κλίμακος :

Π Ι Ν Α Ξ

φορολογικῶν συντελεστῶν φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν

Κλιμακίον τριμηνιαίων ἀποδοχῶν	Συντελεστής κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον τριμηνιαίων ἀποδοχῶν	Σύνολον τριμηνιαίου φόρου
1.500.000	—	—	1.500.000	—
1.500.000	1	15.000	3.000.000	15.000
1.500.000	4	60.000	4.500.000	75.000
1.500.000	7	105.000	6.000.000	180.000
1.500.000	9	135.000	7.500.000	315.000
1.500.000	11	165.000	9.000.000	480.000
1.500.000	13	195.000	10.500.000	675.000
1.500.000	15	225.000	12.000.000	900.000
1.500.000	17	255.000	13.500.000	1.155.000
1.500.000	19	285.000	15.000.000	1.440.000

Ὁ φόρος Στ' Κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὰ 15.000.000 τριμηνιαίων ἀποδοχῶν δρίζεται :

α) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ἀπὸ 15.000.001 μέχρι 30.000.000 φόρος 16 % .

β) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ἀπὸ 30.000.001 μέχρι 45.000.000 φόρος 20 % .

γ) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν ἀπὸ 45.000.001 μέχρι δρχ. 60.000.000 φόρος 25 % .

δ) Ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ ὑπερβαίνοντος τὰς δρχ. 60.000.000 φόρος 30 % .

Σημ.—Ἐπὶ τοῦ φόρου δέον νὰ συνυπολογίζεται καὶ πολεμικὴ εἰσφορά ἴση πρὸς τὸ 1/5 τοῦ φόρου. Δὲν θὰ συνυπολογισθῇ ἔκτακτος εἰσφορά ἐφ' ὅσον αἱ τριμηνιαῖαι ἀποδοχαὶ δὲν ὑπερβαίνουν τὰ 3.000.000 δρχ. Ὅρα σχετικὰς διατάξεις. ἄρθρ. 14 Α.Ν. 942/49 :

Π Ι Ν Α Ξ

έξευρέσεως φόρου επί άμοιβών εκ μισθωτών ύπηρεσιών επί τη βάσει τριμηνιαίων άποδοχών, όταν παρακρατείται ό φόρος

Κλιμάκιον τριμηνιαίων άποδοχών	Συντελεστής κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον τριμηνιαίων άποδοχών	Σύνολον τριμηνιαίου φόρου
1.500.000	—	—	1.500.000	—
1.500.000	1	15.000	3.000.000	15.000
1.500.000	4	60.000	4.500.000	75.000
1.500.000	7	105.000	6.000.000	180.000
1.500.000	9	135.000	7.500.000	315.000
1.500.000	11	165.000	9.000.000	480.000
1.500.000	13	195.000	10.500.000	675.000
1.500.000	15	225.000	12.000.000	900.000
1.500.000	17	255.000	13.500.000	1.155.000
1.500.000	19	285.000	15.000.000	1.440.000
15.000.000	16	2.400.000	30.000.000	3.840.000
15.000.000	20	3.000.000	45.000.000	6.840.000
15.000.000	25	3.750.000	60.000.000	10.590.000
Υπερβάλλον	30	—	—	—

Π Ι Ν Α Ξ

έξευρέσεως φόρου επί άμοιβών εκ μισθωτών ύπηρεσιών επί τη βάσει τριμηνιαίων άποδοχών, όταν δέν παρακρατείται ό φόρος αλλά καταβάλλεται υπό τής επιχειρήσεως.

Κλιμάκιον τριμηνιαίων άποδοχών	Ίσοδύναμος φορολογικός συντελεστής %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον τριμηνιαίων καθαρών άποδοχών	Σύνολον φόρου
1.500.000	—	—	1.500.000	—
1.485.000	1,01	15.000	2.985.000	15.000
1.440.000	4,17	60.000	4.425.000	75.000
1.395.000	7,53	105.000	5.820.000	180.000
1.365.000	9,89	135.000	7.185.000	315.000
1.335.000	12,36	165.000	8.520.000	480.000
1.305.000	14,94	195.000	9.825.000	675.000
1.275.000	17,65	225.000	11.100.000	900.000
1.245.000	20,48	255.000	12.345.000	1.155.000
1.215.000	23,46	285.000	13.560.000	1.440.000
12.600.000	19,05	2.400.000	26.160.000	3.840.000
12.000.000	25	3.000.000	38.160.000	6.840.000
11.250.000	33,33	3.700.000	49.410.000	10.590.000
Υπερβάλλον	42,86	—	—	—

Ο ίσοδύναμος φορολ. συντελεστής (X) έξευρίσκειται εκ του μαθηματικού τύπου $X = \frac{100\pi}{100\pi}$, όπου τὸ π παριστᾶ τὸν νόμιμον φορολογικὸν συντελεστήν. Ο τύπος δὲ οὗτος προκύπτει εκ τής μαθηματικῆς εξίσώσεως $\pi = \chi - \frac{\pi\chi}{100}$.

Π Ι Ν Α Ξ

έξευρέσεως φόρου επί άμοιβών έκ μισθωτών ύπηρεσιών επί τή βάσει μηνιαίων άποδοχών, όταν παρακρατείται ο φόρος

Κλιμακίον μηνιαίων άποδοχών	Συντελεστής κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον μηνιαίων άποδοχών	Σύνολον μηνιαίου φόρου
500.000	—	—	500.000	—
500.000	1	5.000	1.000.000	5.000
500.000	4	20.000	1.500.000	25.000
500.000	7	35.000	2.000.000	60.000
500.000	9	45.000	2.500.000	105.000
500.000	11	55.000	3.000.000	160.000
500.000	13	65.000	3.500.000	225.000
500.000	15	75.000	4.000.000	300.000
500.000	17	85.000	4.500.000	385.000
500.000	19	95.000	5.000.000	480.000
5.000.000	16	800.000	10.000.000	1.280.000
5.000.000	20	1.000.000	15.000.000	2.280.000
5.000.000	25	1.250.000	20.000.000	3.530.000
Υπερβάλλον	30	—	—	—

Σημ.—Ο πίναξ ούτος χρησιμεύει δια τήν κατά μήνα παρακράτησιν του φόρου υπό των έργοδοτών. Είς τό τέλος όμως του τριμήνου ο ύπολογισμός του φόρου, όστις πρέπει να παρακρατηθῆ δι' ολόκληρον τό τρίμηνον, θα γίνη επί τή βάσει του πρώτου πίνακος επί του ποσού των τριμηνιαίων άποδοχών.

189.—Διαδικασία βεβαιώσεως και εισπράξεως του φόρου.

Οί άπασχολούντες συστηματικώς έμμισθον ή ήμερομισθιον προσωπικόν έργοδόται, είτε είναι δημόσιαι ύπηρεσίαι ή ύπηρεσίαι έξομοιούμεναι προς αυτάς, ή νομικά πρόσωπα Δημοσίου Δικαιου, ή συνεταιρισμοί πάσης φύσεως, ή έπιχειρήσεις ύφ' ολονδήποτε λειτουργούσαι τύπον, είτε ιδιώται και έν γενεί πάν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον, ύποχρεούνται όπως παρακρατώσι έκ των άποδοχών του παρ' αυτών άπασχολουμένου προσωπικού τον αναλογοούντα φόρον.

Η τυχόν μή παρακράτησις του φόρου δέν άπαλλάσσει τον έργοδότην τής ύποχρέωσεως ύποβολής δηλώσεως και καταβολής φόρου είς τό Δημόσιον, ουδέ δημιουργεί ύποχρέωσιν του κτησαμένου τας άποδοχάς ύπαλλήλου ύποβολής άτομικής δηλώσεως δια τήν φορολογίαν των άμοιβών του, πλὴν ώρισμένων περιπτώσεων ρητώς αναγραφομένων έν τῷ Νόμῳ. Είναι δέ αυται αι εξής :

α) Όσάκις εργάζεται παρ' έργοδότη μή άπασχολούντι συστηματικώς προσωπικόν.

β) Όσοι κτώνται άποδοχάς άπ' ευθείας έκ τής άλλοδαπής.

γ) Οί κτώμενοι άποδοχάς έκ πλειόνων του ένδς έργοδοτών ή πηγών, έφ' όσον τό φορολογητέον ποσόν αυτών υπερβαίνει τριμηνιαίως τας Δρχ. 3.000.000, ύποχρεούνται όπως έντός των μηνών Απριλίου, Ιουλίου,

Ἰανουαρίου καὶ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἐπιδίδωσιν εἰς τὸν Οἶκον. Ἐ-φορον τῆς κατοικίας των δῆλωσιν περὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον τρίμηνον κτηθεισῶν ἐκ διαφόρων ἐργοδοτῶν, ἢ πηγῶν, ἀποδοχῶν αὐτῶν, καταβάλλοντες ἅμα ὁλόκληρον τὴν τυχὸν ἐπὶ πλεόν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν παρακρατηθέντος φόρου καὶ ἀναλογούντος τοιοῦτου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν δηλουμένων ἀποδοχῶν, ἀθροιστικῶς λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου τῆς κατηγορίας ταύτης.

190.—Χρόνος ἐπιδόσεως δηλώσεως. Ἡ προθεσμία πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεων φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τὰς ἀποδοχὰς ἐκάστου τριμήνου τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ ὀρίζεται ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ ἐπομένου μηνὸς τοῦ λήξαντος τριμήνου, ἐὰν ὅμως ὁ παρακρατηθεὶς καὶ δηλούμενος φόρος ἐκάστου τριμήνου ἀναλογεῖ εἰς ἀποδοχὰς ὑπαλληλικοῦ καὶ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ, οὗ ὁ ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τοὺς ἑκατὸν, τότε ἡ ἐπίδοσις τῆς δηλώσεως ἐνεργεῖται μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου τριμήνου.

191. Πρόσθετος φόρος ὑπὲρ τρίτων Α. Ν. 843/1948.— Εἰς ἄρα τῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων ἐπεβλήθη διὰ τοῦ Α. Ν. 843/1948 φόρος ὑπὲρ τρίτων ἴσος πρὸς 6 % ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων αὐτῶν.

Ὁ φόρος οὗτος ὑπολογιζόμενος ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιδομάτων, ὑπερωριῶν καὶ ἐν γένει πάσης φύσεως εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀνευ ἐκπτώσεως τινος, συμβεβαίονται καὶ συνεισπράττεται μετὰ τοῦ φόρου Στ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος, μὴ ἐπιτρεπομένης ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει τῆς παρακρατήσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν μισθωτῶν.

Ἐπιχειρήσεις χορηγοῦσαι μηνιαίως εἰς ἀποδοχὰς ποσὸν μέχρι δρχ. 5.000.000 ἐξαιροῦνται τῆς φορολογίας ταύτης. Ἐὰν τὸ μηνιαίως χορηγούμενον ποσὸν τῶν ἀποδοχῶν ὑπερβαίνει τὰ 5.000.000 ὁ ἐπ' αὐτῶν φόρος δὲν δύναται νὰ εἶναι ποσὸν μεγαλύτερον τοῦ 10 % τῆς ὑπὲρ τὰ 5.000.000 διαφορᾶς τῶν χορηγηθεισῶν ἀποδοχῶν. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ σύνολον τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς τε ἑδρας τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῶν ὑποκαταστημάτων αὐτῆς.

Ὁ ὡς ἄνω προσδιοριζόμενος φόρος μειοῦται κατὰ 50 % προκειμένου περὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν χορηγουμένων δι' ἐργασίαν παρεχομένην εἰς τὰς λοιπὰς πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης περιφερείας.

192. Ἐπίδοσις δηλώσεων. Ἡ ἐπίδοσις τῆς δηλώσεως ἐνεργεῖται καθ' ἑκάστον τρίμηνον καὶ ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τῶν ὀριζομένων διὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιδόσεως δηλώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ ἀναλογούντος φόρου ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, ἡ ἐπίδοσις ἀνακριβοῦς ἢ ἐκπροθέσμου δηλώσεως, ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπιβαλλόμενος φόρος ὑπὸ-

κειται εις προσάυξησιν ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ Ν. Δ/τος 632 ἄνευ διπλασιασμοῦ τοῦ ποσοστοῦ προσαυξήσεως ὡς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Διατάγματος ἐπὶ τῶν παρακρατούμενων φόρων, καθ' ὅσον ὁ παρακρατούμενος φόρος βαρύνει ἀτομικῶς τὰς βιομηχανικὰς καὶ βιοτεχνικὰς ἐπιχειρήσεις αἵτινες δὲν δύνανται, κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ Α.Ν. 843, νὰ παρακρατήσωσι τοῦτον ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν αὐτῶν.

193. — Ἐξαιρέσεις τοῦ φόρου. Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου τούτου αἱ καπνοβιομηχαναὶ καὶ αἱ ἐκδοτικαὶ ἐπιχειρήσεις.

Ἡ τυχὸν δημιουργηθησομένη ἀμφισβήτησις διὰ τὴν ὑπαγωγὴν ἢ οὐ ἐπιχειρήσεώς τινος εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ Α.Ν. 843, αἴρεται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς παραγρ. 11 τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ Α.Ν. 660/37.

Αἱ διατάξεις τοῦ Α.Ν. 843, οὔσαι ἀπλαῖ καὶ σαφεῖς, δὲν ἐνεφάνισαν ζητήματα νομικῆς φύσεως ἐν τῇ ἐφαρμογῇ.

Ἀμφισβήτησις μόνον ἠγγέρθη προκειμένου περὶ βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ἐπιχειρήσεων διατηρουσῶν πρατήριον, ἐν οἷς πωλοῦνται τὰ προϊόντα των, στρεφόμενη εἰς τὸ ἂν θὰ συμπεριληφθῶσι εἰς τὰς φορολογητέας καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὑπαλλήλων οὔτινες ἀσχολοῦνται μὲ τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων.

Ἐπὶ τῆς ἀμφισβήτησεως ταύτης τὰ ἀνώτερα φορολογικὰ Δικαστήρια ἀπεφάνθησαν ὅτι δέον νὰ συμπεριληφθῶσι αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων ἐν τῷ πρατηρίῳ, διότι ἡ ἐργασία τοῦ προσωπικοῦ τούτου εἶναι συνάρτησις τῆς πρὸς παραγωγὴν καταβαλλομένης ἐργασίας, ἄνευ τῆς ὁποίας καὶ ἡ τελευταία αὕτη δὲν ἀξιοποιεῖται (ἴδε ἀποφ. Ἐλεγκτ. Συνεδρίου 511/1950).

Προκειμένου περὶ μικτῶν ἐπιχειρήσεων ἔχουσῶν ἐκτὸς τοῦ βιομηχανικοῦ ἢ βιοτεχνικοῦ τμήματος καὶ ἐμπορικὸν τοιοῦτον, δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ ἀποδοχαὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν οὔτινες ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐμπορικὸν τμήμα τῆς ἐπιχειρήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΧ

ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

194.— *Υποκείμενον φόρου.* Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ Κώδικος, ὑποκείμενον φόρου εἶναι :

A) Πᾶν φυσικὸν πρόσωπον ὄπερ ἐκαρπώθη πρόσδοτον ἐν Ἑλλάδι ἐξ ἀσκήσεως ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος.

B) Πᾶν πρόσωπον ὄπερ ἐκτήσατο πρόσδοτον μὴ περιληφθεῖσαν εἰς τὰς λοιπὰς κατηγορίας.

Γ) Οἱ πραγματοποιώμονες, διαιτηταί, ἐκκαθαρισταὶ ἐν γένει, οἱ ἐλεγκταὶ ἀνωτύμων ἐταιρειῶν, οἱ ἐκτελεσταὶ διαθηκῶν, οἱ ἐκκαθαρισταὶ κληρονομιῶν, ὡς καὶ οἱ συγγραφεῖς διὰ τὰ ἐκ τῶν συγγραμμάτων δικαιώματα.

Δ) Πᾶν πρόσωπον ὄπερ ἐκτήσατο πρόσδοτον προκύψασαν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ἐκ τῆς ὀλικῆς ἢ μερικῆς ἐκμισθώσεως βιομηχανικῶν κτιρίων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς πάσης φύσεως βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων.

195.— *Ἀντικείμενον τοῦ φόρου.* Ἡ κτηθεῖσα πρόσδοτος κατὰ τὸ λήξαν προηγούμενον οἶκον. ἔτος. Ἴνα ἡ πρόσδοτος αὕτη ὑπαχθῆ εἰς τὴν φορολογίαν ἐλευθερίων ἐπαγγελλμάτων δεόν νὰ προέκυψε ἐν Ἑλλάδι, ἦτοι ἡ ἀμειβομένη ὑπηρεσία νὰ προσηγέχθη ἐν Ἑλλάδι. Θεωρεῖται ἐν τούτοις ὡς ἐν Ἑλλάδι προκύψασα καὶ ἡ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ προσενεχθεῖσα ὑπηρεσία, ἐφ' ὅσον ὁ καρπωθεὶς τὴν ἀμοιβὴν κατοικεῖ ἐν Ἑλλάδι ἢ διέμεινε ἐπὶ ἐξάμηνον ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ καθαρὰ πρόσδοτος ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ ἐξευρίσκειται ἐκ τῶν πραγματοποιηθέντων ἀκαθαρίστων ἐσόδων ὑπὸ τοῦ ἀσκούντος ἐλευθέριον ἐπάγγελμα, μετ' ἀφαίρεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 19 νομίμων βαρῶν καὶ δαπανῶν, ὡς λεπτομερῶς ἀνεπτύχθησαν αὐταὶ ἐν τῇ Δ' κατηγορίᾳ.

196.— *Ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα.* Τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα εἶναι ὀρισμένα καὶ δὲν ἐκτείνονται πέραν ἐκείνων ἅτινα κατὰ τὸ ἄρθρ. 29 ἡ ἐπιτροπὴ κατεχώρησε εἰς τοὺς πίνακας. Εἶναι δὲ ταῦτα τὰ κάτωθι :

Ἄρχιτέκτων, μηχανικός, μηχανολόγος, ναυπηγός, σχεδιαστής, τοπογράφος, χημικός, ἰατρός, ὀδοντίατρος, κτηνίατρος, μαῖα, συμβολαιογράφος, δικολάβος, δικαστικὸς κλητῆρ, διευθυντῆς ἐκπαιδευτηρίου, ζωγράφος, καλλιτέχνης, συγγραφεὺς, διδάσκαλος χοροῦ, διδάσκαλος ὄπλων.

197.— *Ἐξαιρέσεις.* Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου Ζ' Κατηγορίας οἱ καλλιτέχνη γλύπται, ζωγράφοι καὶ μουσικοὶ διὰ τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ

ἐπαγγέλματος αὐτῶν ἀποκομιζόμενα κέρδη. β) Οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δὲν δύνανται νὰ καταταγῶσι εἰς κλάσιν ἀνωτέραν τῆς δευτέρας.

198.— Φορολογικοὶ συντελεσταί. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1949 ὁ συντελεστὴς τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν συντελεστὴν τῆς Δ' Κατηγορίας. Οἱ πραγματοποιοῦντες καθαρὰν πρόσδοον μέχρις ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων θὰ φορολογηθῶσι διὰ κατατάξεως, ὁ δὲ φόρος ὁ ἀναλογῶν βάσει τῶν πινάκων Δ' Κατηγορίας θὰ μειωθῇ κατὰ 20 %.

Κατωτέρω παραθέτομεν τὸν πίνακα φόρου καταταξίμων ἐπιτηδευματιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων διὰ καθαρὰν πρόσδοον μέχρι 60 ἑκατ.

Π Ι Ν Α Κ Σ
Φόρου Ζ' κατηγορίας καταταξίμων ἐπιτηδευματιῶν.

Κ λ ἄ σ ι ς	Φορολογητέα μηνιαία κέρδη	Μηνιαῖος φόρος	Σύνολον μηνιαίων κερδῶν
1	150.000	4.000	650.000
2	300.000	8.000	800.000
3	450.000	12.000	950.000
4	600.000	16.000	1.100.000
5	750.000	24.000	1.250.000
6	1.000.000	32.000	1.500.000
7	1.250.000	48.000	1.750.000
8	1.500.000	64.000	2.000.000
9	1.750.000	80.000	2.250.000
10	2.000.000	104.000	2.500.000
11	2.250.000	128.000	2.750.000
12	2.500.000	160.000	3.000.000
13	2.750.000	192.000	3.250.000
14	3.000.000	224.000	3.500.000
15	3.250.000	256.000	3.750.000
16	3.500.000	288.000	4.000.000
17	3.750.000	336.000	4.250.000
18	4.000.000	384.000	4.500.000
19	4.250.000	432.000	4.750.000
20	4.500.000	480.000	5.000.000

Ἐπίσης καὶ οἱ ἀσχοῦντες ἐλευθέριον ἐπάγγελμα ὑπόκεινται εἰς τὸ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 10 τοῦ νόμου πάγιον τέλος.

Παραλλήλως μὲ τὸν ἄνω φόρον οἱ ἀσχοῦντες ἐλευθέριον ἐπάγγελμα ὑπόκεινται εἰς τὸ κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ Α.Ν. 942 προβλεπόμενον τέλος. Οἱ πραγματοποιοῦντες καθαρὰν πρόσδοον ἄνω τῶν 60.000.000 ὑπόκεινται εἰς τοὺς κάτωθι συντελεστὰς φόρου :

Πίνακες φορολογικῶν συντελεστῶν.

Κλιμακία προσόδου	Συντελεστής κλιμακίου	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον κερδῶν	Σύνολον φόρου
60.000.000	12 %	7.200.000	60.000.000	7.200.000
60.000.000	16 %	9.600.000	120.000.000	16.800.000
60.000.000	20 %	12.000.000	180.000.000	28.800.000
60.000.000	25 %	15.000.000	240.000.000	43.800.000
Πλέον	30 %			

Σημ.—Οἱ ἀνωτέρω συντελεσταὶ εἶναι ὅμοιοι πρὸς τοὺς τῆς Δ' Κατηγορίας.

Εἰς τοὺς συντελεστάς τούτους ὑπόκειται καὶ πᾶσα πρόσοδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἄλλην κατηγορίαν, ὡς καὶ ἡ πρόσοδος ἣτις προέρχεται ἐξ ἐκμισθώσεως βιομηχανοστασίων.

Ὁ συντελεστής τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν πραγματογνωμόνων, διαιτητῶν, ἐκκαθαριστῶν, ἐλεγκτῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν ἀνέρχεται εἰς 12 % ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949.

199. — **Ἀρχιτέκτονες καὶ μηχανικοί.** Κατ' ἐξαίρεσιν ὁ φόρος Ζ' κατηγορίας τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν ὠρίσθη ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 διὰ τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ Α.Ν. 942 εἰς 15 % ἐπὶ τῆς νομίμου ἀμοιβῆς αὐτῶν διὰ τὴν σύνταξιν τῶν σχεδίων ἢ τὴν ἐπιβλέψιν τῶν ἐκτελουμένων ἔργων. Ὡς νόμιμος ἀμοιβὴ θεωρεῖται ἡ ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων ρητῶς εἰς ποσοστὸν ὀριζομένη καὶ οὐχὶ ἡ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας τυχόν συμφωνουμένη, ἐκτὸς ἂν αὕτη εἶναι ἀνωτέρα τῆς νομίμου. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Οἰκονομικῶν δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς φορολογητέα ἀμοιβὴ τὸ συμβατικῶς ὀρισθὲν ποσὸν ταύτης προκειμένου περὶ συντάξεως σχεδίων ἢ ἐπιβλέψεως ἔργων τοῦ Δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ κοινωφελῶν ἢ ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων.

Ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1949 διὰ τοῦ ἀπὸ 25/10/49 Δ/τος ὁ ὡς ἄνω φόρος ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν καθορίζεται ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ὑπ' αὐτῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν ὡς ἀκολουθῶς:

α) Ἐπὶ ἀμοιβῆς διὰ τὴν σύνταξιν μελετῶν καὶ σχεδίων ἀφορώντων πάσης φύσεως λιμενικὰ ἔργα περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπὶ τούτων ἀνωδομῶν, ὑδραυλικὰ τοιαῦτα ὡς καὶ ἔργα ὁδοποιίας καὶ σιδηροδρόμων (χάραις ὁδῶν ἢ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν καὶ ἐν γένει ἐργασία ὑπαίθρου) εἰς 5 % ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτων. Εἰς τὸν ἀνωτέρω συντελεστὴν ὑπόκεινται ἐπίσης καὶ αἱ ἀμοιβαὶ διὰ τοπογραφικὰς ἐν γένει ἐργασίας, πλὴν τῶν ἀφορῶσάν τὴν καταμέτρησιν ἐκτάσεων μέχρις 20 στρεμμάτων, δι' ἃς ἰσχύει ὁ συντελεστής τοῦ ἐδαφ. 6'.

β) Ἐπὶ ἀμοιβῶν διὰ τὴν σύνταξιν μελετῶν καὶ σχεδίων ἀφορώντων πάσης φύσεως οἰκοδομᾶς καὶ κτίσματα, μεμονωμένας κατασκευὰς ἐκ σι-

δηροπαγοῦς σκυροκονιάματος, μηχανικᾶς, ἠλεκτρικᾶς καὶ ὑδραυλικᾶς ἐγκαταστάσεις καὶ κατασκευὰς ὡς καὶ πάσης φύσεως ναυπηγικὰ ἔργα εἰς 10 % ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτων.

γ) Ἐπὶ ἀμοιβῶν παρεχομένων μόνον διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἐδάφια α' καὶ β' ἔργων ὡς καὶ ἀμοιβῶν διὰ τὴν ἐνέργειαν πάσης φύσεως πραγματογνωμοσυνῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔργων εἰς 15 % ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτων.

Εἰς τὸν ἀνωτέρω συντελεστὴν ὑπόκεινται ἐπίσης αἱ ἀμοιβαὶ αἱ παρεχόμεναι διὰ πᾶσαν ἐργασίαν μὴ ρητῶς ἀναφερομένην ἐν τῇ παρούσῃ παραγράφῳ.

Εἰς ἃς περιπτώσεις ἡ παρεχομένη ἀμοιβὴ περιλαμβάνει τοιαύτην διὰ τὴν σύνταξιν σχεδίων καὶ μελετῶν ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου, λαμβάνονται κεχωρισμένως αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς ἕκαστον εἶδος ἐργασίας ἀμοιβαὶ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις, ὑπολογιζόμεναι βάσει τοῦ ἐκάστοτε ἐν ἰσχύϊ πίνακος νομίμων ἀμοιβῶν.

Ὁ κατὰ τὰ ἀνωτέρω φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς νομίμου ἢ συμβατικῆς, κατὰ περίπτωσιν, ἀμοιβῆς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐκπτώσεως διὰ τὰ βαρύνοντα τὸν ὑπόχρεων πάσης φύσεως ἔξοδα καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ παντὸς ἐν γένει τρίτου τυχὸν κρατήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Χ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΑΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥ

200. — *Γενικά.* Βασική διάκρισις τῶν φόρων, ὡς ἐτονίσαμεν εἰς τὰ πρῶτα κεφάλαια, εἶναι ἡ διαίρεσις αὐτῶν εἰς προσωπικούς καὶ πραγματικούς.

Ἡ διάκρισις αὕτη βασίζεται εἰς τὸ γεγονός ὅτι εἰς τοὺς προσωπικούς φόρους λαμβάνεται ὡς βάσις διὰ τὴν φορολογίαν τὸ πρόσωπον, οὕτινος ἀναζητεῖται τὸ σύνολον τῆς φοροδοτικῆς ἱκανότητος, ὡς ὁ συνθετικὸς φόρος, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν ἀντιπροσωπευτικὸν τύπον τοῦ προσωπικοῦ φόρου, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τοὺς πραγματικούς φόρους λαμβάνεται ὡς βάσις διὰ τὴν φορολογίαν τὸ πρᾶγμα, δηλαδὴ ἡ φορολογητέα ὕλη, χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἐν γένει οἰκονομικὴ αὐτοῦ κατάστασις. Σκοπὸς τοῦ συνθετικοῦ φόρου εἶναι ἡ συμπληρωματικὴ ἐπιβάρυνσις τοῦ εισοδήματος καὶ δὴ τοῦ προερχομένου ἐκ κεφαλαίου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ πληρωθῶσι τὰ κενὰ καὶ αἱ ἐλλείψεις τῶν διαφόρων ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν καὶ ἡ συνεισφορὰ ἐκάστου ν' ἀποβῇ ἀνάλογος τῆς φοροδοτικῆς ἱκανότητος, ἐφαρμοζομένου τοῦ συστήματος τῆς προοδευτικῆς φορολογίας.

Οἱ ὑποκειμενικοὶ παράγοντες τῆς φοροδοτικῆς ἱκανότητος εἶναι δύο :

Α) *Αἱ ἀνάγκαι τῆς ζωῆς.* Ὅσον μεγαλύτεραι εἶναι αἱ πρὸς ἱκανοποίησιν ἀνάγκαι τόσον μικροτέρα εἶναι ἡ φοροδοτικὴ ἱκανότης. Ἀντιθέτως ἐφ' ὅσον μειοῦται ὁ βαθμὸς τῶν πρὸς ἱκανοποίησιν ἀναγκῶν, ἡ φορολογικὴ ἀντοχὴ καθίσταται ἀνωτέρα, ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει ἡ ἀρχὴ τῆς καθιερώσεως ἐλαχίστου συντηρήσεως, δηλαδὴ τῆς παραμονῆς ἐνὸς τμήματος ἀγαθῶν ἐκτὸς φορολογίας, ὅπερ ποσὸν περιλαμβάνει τὰ εἶδη διαβιώσεως.

Β) *Ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀξίας τῶν πρὸς φορολογίαν ἀγαθῶν.* Ἡ ὑποκειμενικὴ ἐκτίμησις καθορίζεται ἐκ τῆς προελεύσεως καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν διαθεσίμων ἀγαθῶν. Ἦτοι δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς εἰσφορικῆς ἱκανότητος μόνον τὸ ἀπόλυτον ὕψος τοῦ εισοδήματος ἢ τῆς περιουσίας, ἀλλ' ἐπίσης καὶ τὸ γεγονός, ἂν τὸ εισόδημα ἢ ἡ περιουσία ἐκτήθη μετὰ κόπου ἢ οὐ, ἂν προέρχεται ἐξ ἐργασίας ἢ κεφαλαίου, μὲ ἄλλους λόγους ἐξετάζεται ὁ διαφορισμὸς τῆς φορολογητέας ὕλης.

Ἡ ἰσότης ἐν τῇ θυσίᾳ ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον γνώρισμα τῆς ἀπονομῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης, δὲν ἐπιτυγχάνεται δὲ αὕτη διὰ τῶν ἀναλυτικῶν πραγματικῶν φόρων, οἵτινες ἀγνοοῦσι τελείως τὰ πρόσωπα καὶ

παρορῶσι τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν προέλευσιν τῆς φορολογητέας ὕλης.

Ἐὰν ὑποχρεώσωμεν τὸν ἔχοντα εἰσόδημα 10.000.000 δρχ. νὰ πληρῶσῃ φόρον δρχ. 1.000.000, καὶ τὸν ἔχοντα εἰσόδημα 100.000.000 νὰ πληρῶσῃ φόρον 10.000.000 θὰ θέσωμεν τὸν πρῶτον εἰς μειονεκτικὴν θέσιν ἀπὸ τοῦ δευτέρου, καθ' ὅσον παρὰ μὲν τοῦ πρώτου θὰ λάβωμεν τὸν φόρον ἐκ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκῶν του, τὸν δὲ δεῦτερον θὰ στερήσωμεν μόνον ὠρισμένων ἀπολαύσεων πολυτελείας.

Τὴν ἀνισότητά ταύτην τῆς θυσίας, ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀναλυτικῶν πραγματικῶν φόρων εἰς οὓς ἐφημερίζετο μέχρι ἐσχάτων ὁ ἀναλογικὸς συντελεστὴς φόρου, ἔχων ὑπ' ὄψει ὁ Νομοθέτης τοῦ νόμου 1640 καθιέρωσε, παραλλήλως μὲ τὸν ἀναλυτικόν, καὶ τὸν συνθετικόν φόρον, δι' οὗ ἐσκοπεῖτο νὰ καμφθῆ ἡ ὑφισταμένη ἀνισότης θυσίας εἰς τοὺς ἀναλυτικοὺς φόρους καὶ νὰ φορολογηθῶσι συμπληρωματικῶς τὰ μεγάλα ἰδίως ἐκ πάσης πηγῆς εἰσοδήματα διὰ μιᾶς ἐπὶ πλεόν συνεισφορᾶς.

Ἐξετάζοντες ἱστορικῶς τὴν τύχην τοῦ συνθετικοῦ φόρου ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι δὲν δυνάμεθα εἰ μὴ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αὕτη ἀπέτυχε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτῆς, ἡ δὲ ἀπόδοσις τῆς φορολογίας ταύτης ἦτο πλεόν ἢ ἰσχνή.

Ἐρευνῶντες τὰ αἷτια τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συνθετικοῦ φόρου ἐν Ἑλλάδι ἀποδίδομεν ταύτην :

A) Εἰς τὴν ὑφισταμένην μέχρι σήμερον μεγίστην καθυστέρησιν τῆς ὀριστικῆς θεβαιώσεως τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν, ἐξ ὧν καὶ μόνον θ' ἀντληθῶσι τὰ καθαρὰ εἰσοδήματα διὰ τὸν συνθετικόν φόρον. Ὅταν, εὐρισκόμενοι εἰς τὸ οἶκον. ἔτος 1951-1952, ἐπιλαμβανώμεθα τῆς ὀριστικῆς θεβαιώσεως τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῶν διαχειριστικῶν ἐτῶν 1947 καὶ 1948, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν καλὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συνθετικοῦ φόρου, δοθέντος ὅτι καθ' ὃν χρόνον θὰ λάβῃ χώραν ἡ ὀριστικὴ θεβαίωσις τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου, ὑφίσταται ἄμεσος κίνδυνος παραγραφῆς τοῦ συνθετικοῦ φόρου. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Νομοθέτης προβλέπων τὴν τοιαύτην καθυστέρησιν προνόησε διὰ νεωτέρας διατάξεως τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας τῆς παραγραφῆς μέχρι συμπληρώσεως ἔτους, ἀφ' ἧς κατέστη ὀριστικόν τὸ τελευταῖον στοιχεῖον τῆς ἀναλυτικῆς προσόδου, ἀλλὰ καὶ ἡ προθεσμία αὕτη θεωρεῖται ἀνεπαρκῆς, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς βραδύτητος μεθ' ἧς συγκεντροῦνται καὶ ἀποστέλλονται τὰ στοιχεῖα τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν εἰς τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν φορολογίαν τοῦ συνθετικοῦ φόρου Οἶκον. Ἐφορον.

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ἄς μοὶ ἐπιτραπῆ νὰ τονίσω ὅτι ἡ Διοίκησις τοῦ Ἰπουργείου δὲν ἀπέδωκε τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τόσοσιν τῶν ἀναλυτικῶν ὅσον καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου ἐκάστης Ἐφορίας.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχωμεν ἐν τῇ Ἀμέσῃ Φορολογίᾳ ἂν δὲν προσπαθῶσωμεν μέχρι τέλους ἐκάστου ἔτους ἢ τοῦλάχιστον ἐντὸς ἑξαμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως αὐτοῦ νὰ περαιώσωμεν τὴν ὀριστικὴν θεβαίωσιν τόσοσιν τῶν

αναλυτικῶν κατηγοριῶν, ὅσον καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου. Ἡ ὑφισταμένη σήμερον μεγάλη καθυστέρησις εἰς τὴν ὀριστικὴν θεσπίωσιν ὀφείλεται καθ' ἡμᾶς εἰς τὴν μὴ ἐπ' ἀνδρωσίν τῶν Οἴκων. Ἐφοριῶν διὰ τοῦ καταλλήλου εἰς ἀριθμὸν καὶ ποιότητα προσωπικοῦ καὶ δεῦτερον εἰς τὴν ἐπανειλημμένην ἐντὸς τοῦ ἔτους τροποποιήσιν τῶν διαφόρων φορολογικῶν νόμων, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ καθίσταται ἀδύνατος ἡ γνῶσις καὶ παρακολούθησις τῶν ἐπανειλημμένων τούτων τροποποιήσεων οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φορολογουμένων ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ προσωπικοῦ, δοθέντος μάλιστα ὅτι πολλοὶ τῶν φορολογικῶν νόμων στεροῦνται τῆς ἀπλότητος καὶ σαφηνείας, ἡ ἔλλειψις τῶν ὁποίων δυσχεραίνει τὰ μάλα τὴν καλὴν καὶ ἔγκαιρον ἐφαρμογὴν.

Β) Διότι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, λόγῳ τῶν ἐπιβληθεισῶν αὐτομάτων φορολογιῶν, δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐξεύρεσις τοῦ πραγματικοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ αὐτόματοι οὗτοι φόροι προέβλεπον μαχητὰ τεκμήρια εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ εἰσοδήματος, διὰ τὸν συνθετικὸν φόρον ὅμως τὰ προβλεπόμενα ταῦτα μαχητὰ τεκμήρια δὲν ἀπέδιδον τὴν πραγματικότητα, δὲν ἦτο δὲ εὐχερὲς εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ν' ἀποδείξῃ πρόσδοτον μείζονα τῆς ὑπὸ τοῦ τεκμηρίου προβλεπομένης τοιαύτης.

Γ) Διότι διάφοροι νόμοι καθώρισαν οὐχὶ ὡς ἔδει τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Οἴκων. Ἐφόρων διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συνθετικοῦ. Προπολεμικῶς παρακολουθήσας ὡς Οἶκον. Ἐπιθεωρητῆς τὴν ἐφαρμογὴν τούτου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔνθα εἶχε καταστή ἀρμόδιος Ἐφορος ὁ Ε' δι' ἅπασαν τὴν πόλιν Θεσσαλονίκης, παρετήρησα τὸ ἄτοπον ὅτι ἐβράδυνε μεγάλως ἡ συγκέντρωσις τῶν στοιχείων τῶν αναλυτικῶν κατηγοριῶν, διότι ἡ Ε' Οἶκον. Ἐφορία ἦτο ἀναγκασμένη νὰ στέλλῃ ὑπαλλήλους πρὸς συλλογὴν τῶν στοιχείων τούτων, ἅτινα πολλάκις ἐλαμβάνοντο ἐσφαλμένως, ἐνθ' ἔδει ν' ἀνατεθῇ ἡ ἀρμοδιότης εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἐφορίας, ὀριζομένου ὡς ἀρμόδιου Ἐφόρου διὰ τὸν συνθετικόν, οὐχὶ τοῦ Ἐφόρου τῆς κατοικίας τοῦ φορολογουμένου ἀλλὰ τοῦ Ἐφόρου εἰς τὴν τοπικὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἄσκει ὁ φορολογούμενος τὴν ἐμπορικὴν ἢ βιομηχανικὴν ἐπιχείρησιν ἢ τὸ ἐλεύθερον ἐπάγγελμα, περιοριζομένης τῆς ἀρμοδιότητος τῆς κατοικίας τοῦ φορολογουμένου μόνον διὰ τοὺς φορολογουμένους οἵτινες δὲν ἄσκούσι ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν ἢ ἐν γένει βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἢ ἐπιτήδευμα. Δέον ὅθεν νὰ ἐξευρεθῇ σύστημα ταχείας καὶ πλήρους συγκεντρώσεως τῶν στοιχείων τῶν αναλυτικῶν φορολογιῶν εἰς τοὺς ἀρμόδιους διὰ τὸν συνθετικὸν φόρον Οἶκον. Ἐφόρους, οἵτινες θὰ ἐπιλαμβάνωνται ἀμέσως μετὰ τὴν ὀριστικοποίησιν τῶν ἐγγραφῶν τῶν αναλυτικῶν φορολογιῶν τῆς περαιώσεως τοῦ συνθετικοῦ φόρου, καὶ δέον ὡσαύτως νὰ ἐνεργῆται συστηματικὴ παρακολούθησις ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως διὰ τὴν καλὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν.

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν γενικῶν τούτων γραμμῶν ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἰσχυουσῶν σήμερον διατάξεων τῆς φορολογίας συνθετικοῦ φόρου παραλείποντες τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀπὸ τοῦ 1919 μέχρι τοῦ

οίκον. Έτους 1949-1950 ισχυρασών διατάξεων και περιοριζόμενοι μόνον εις τὰς διὰ τοῦ Α.Ν. 942/1949 ἐπελθούσας οὐσιώδεις τροποποιήσεις ἐπὶ τῆς φορολογίας ταύτης.

201.—Υποκείμενον φόρου. Α) Εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην ὑπόκειται πᾶν φυσικὸν πρόσωπον ὅπερ κατοικεῖ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. ἔτος ἢ κατοικεῖ μὲν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἶναι ὅμως Ἑλληγὴν ὑπήκοος καὶ ἀπεκόμισε εἰσοδήματα ἐξ Ἑλλάδος. Ἡ διάταξις διὰ τοὺς Ἑλληνας ὑπηκόους προσετέθη διὰ τοῦ Ν.Δ. 631 ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1948-1949. Ἐξαιρετικῶς προκειμένου περὶ ὁμογενῶν, οἵτινες ἔχοντες τὴν κατοικίαν των ἐν Αἰγύπτῳ διαμένουσι πλέον τοῦ ἑξαμήνου ἐν Ἑλλάδι, ὁ συνθετικὸς φόρος ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι εἰσοδημάτων, πρὸς ἐξεύρεσιν δὲ τῆς καθαρᾶς συνολικῆς προσόδου τῶν εἰσοδημάτων Ἑλλάδος ἐκπίπτονται μόνον τὰ θάρη καὶ αἱ ζημίαι αἱ ἀφορώσαι τὰς προσόδους ταύτας.

Δὲν ὑπόκειται εἰς συνθετικὸν φόρον πᾶν φυσικὸν πρόσωπον, ὅπερ ἔχει μὲν τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, διέμεινε ὅμως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ συνεχῇ διετίαν ἀμέσως πρὸ τοῦ οἴκον. ἔτους (Ν. 4579 § 2). Διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν φορολογίαν συνθετικοῦ φόρου τῆς συζύγου, δέον ὅπως αἱ προϋποθέσεις τῆς κατοικίας πληρῶνται αὐτοτελῶς δι' αὐτήν, μὴ ἀκολουθοῦσαν ἀναγκαίως τὴν κατοικίαν τοῦ συζύγου.

Β) Ἡ ἐκκειμένη κληρονομία. Ὡς ἐτονίσαμεν ἀνωτέρω, εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον ὑπόκειται μόνον πᾶν φυσικὸν πρόσωπον καὶ οὐχὶ τὸ νομικὸν τοιοῦτον, καὶ τοῦτο διότι τὰ εἰσοδήματα τοῦ νομικοῦ προσώπου προῶριστα νὰ περιέλθωσι εἰς τὰ φυσικὰ πρόσωπα καὶ νὰ ὑποβληθῶσι εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην, ἀποφευγομένης οὕτω, διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ νομικοῦ προσώπου, τῆς διπλῆς φορολογίας.

Ἡ ἐκκειμένη κληρονομία, λέγεται δὲ τοιαύτη ἢ κληρονομία ἣτις ἔκκειται ἐν τῷ χρόνῳ μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομούμενου καὶ τῆς ὑπηρεσεύσεως τοῦ κληρονόμου, οὕσα νομικὸν πρόσωπον θὰ ἔδει ν' ἀπαλλαγῇ τῆς φορολογίας. Λόγῳ ὅμως τῆς διαφορᾶς ἣν ἐμφανίζει αὕτη πρὸς τὰ λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα, ἔχουσα περιωρισμένην ἀποστολὴν καὶ λειτουργίαν, ἣτοι τὴν συντήρησιν τῶν στοιχείων τῆς κληρονομίας χάριν τοῦ μέλλοντος κληρονόμου, ὁ Νομοθέτης δι' εἰδικῆς διατάξεως ἐθεώρησεν ἐξαιρετικῶς ἐκ τῶν νομικῶν προσώπων τὴν ἐκκειμένην κληρονομίαν ὡς φορολογικὸν ὑποκείμενον ἐν τῷ συνθετικῷ φόρῳ.

202.—Ἀντικείμενον τοῦ φόρου. Ἀντικείμενον τῆς φορολογίας ταύτης εἶναι τὸ σύνολον τῆς καθαρᾶς προσόδου ἣν τὸ φυσικὸν πρόσωπον ἢ ἢ ἐκκειμένη κληρονομία ἀπεκόμισε ἐν Ἑλλάδι ἢ ὁπουδήποτε κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. ἔτος ἀπὸ οἰκοδομᾶς, γαίας, κινητὰς ἀξίας, ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις, γεωργικὰς ἢ κτηνοτροφικὰς ἢ μισθωτὰς ὑπηρεσίας καὶ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα.

203.—Ἐλάχιστον ἀφορολόγητον ὄριον. Ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-1950 δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 13 τοῦ Α.Ν. 942/1949 ὁ φόρος συνολι-

κῆς προσόδου τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ὑποχρέων ἐπιβάλλεται μόνον, ἐφ' ὅσον μετὰ τὴν ἐκπτώσιν τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν ἢ πραγματοποιηθεῖσα καθαρὰ πρόσδοδος ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 60.000.000.

204.—'Εκπτώσεις δι' οἰκογενειακὰ βάρη. Ἐκ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐκπίπτεται ἀπὸ τοῦ οἴκου. ἔτους 1949-1950 ποσὸν Δρχ. 10.000.000 διὰ τὴν σύζυγον καὶ 5.000.000 δι' ἕκαστον μέλος τῶν βαρυνόντων τὸν φορολογούμενον προσώπων.

Βαρύνοντα τὸν φορολογούμενον πρόσωπα. Κατὰ τὸν νόμον θεωροῦνται ὡς βαρύνοντα τὸν φορολογούμενον πρόσωπα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται ἢ ἐκπτώσεις, τὰ ἑξῆς :

Ἡ σύζυγος, ἡ μήτηρ, ὁ πατήρ, αἱ ἀγαμοὶ ἀδελφαί, τὰ ἀνήλικα καὶ ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν τέκνα, οἱ ἀνήλικοι ἀδελφοὶ ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, πάντες οὗτοι, ἐκτὸς τῆς συζύγου, μόνον ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ἔχουσι ἰδίαν πρόσδοτον. Ἦτοι ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐκπτώσιν τῶν βαρῶν τῶν οἰκογενειακῶν μελῶν πλὴν τῆς συζύγου τάσσει ὁ Νόμος νὰ μὴ ἔχουσι ταῦτα οὐδεμίαν πρόσδοτον. Ἐὰν ἐπομένως ταῦτα ἔχουσι πρόσδοτον ἐξ ἐργασίας ἢ ἐκ περιουσίας ἢ σύνταξιν οἰουδήποτε ποσοῦ, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσι ὡς βαρύνοντα τὸν φορολογούμενον.

205.—Τρόπος ἐξευρέσεως τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 31 ἡ συνολικὴ καθαρὰ πρόσδοδος ἐξευρίσκειται διὰ τῆς ἀθροίσεως τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας οἴκου. ἔτος καθαρῶν τοῦ φορολογουμένου προσόδων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν, πλὴν τῶν κάτωθι κατηγοριῶν, δι' ἃς καθορίζεται εἰδικὸς τρόπος ἐξευρέσεως τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου βάσει τοῦ καταβαλλομένου ὑπ' αὐτῶν φόρου, εἶναι δὲ αὗται αἱ ἀκόλουθοι :

α) Τῶν ἐργολάβων ἐκτελέσεως πάσης φύσεως δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν τεχνικῶν ἔργων.

β) Τῶν ἐνοικιαστῶν δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν, ἢ λιμενικῶν προσόδων.

γ) Τῶν ἀντιπροσώπων, πρακτόρων, μεσιτῶν μὴ Ἄνωνύμων Ἐταιρειῶν, τῶν κτωμένων καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀμοιβᾶς καὶ προμηθείας καταβαλλομένας αὐτοῖς διὰ τὴν σύναψιν συμβάσεων προμηθείας ὑπὸ ἀλλοδαπῶν ἐργοστασιῶν ἢ οἰκῶν πάσης φύσεως ὕλικου πρὸς τὸ Δημόσιον, καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

δ) Τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὰς ἐξαγωγὰς καπνοῦ εἰς φύλλα.

ε) Τῶν ἀρχιτεκτόνων μηχανικῶν.

στ) Τῶν ξενοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν εἰδικὴν φορολογίαν τοῦ 181 Ν. Διατάγματος τοῦ ἔτους 1946. Δι' ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ οἴκου. ἔτους 1949-1950 καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐτῶν λαμβάνεται τεκμαρτὴ καθαρὰ πρόσδοδος ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἕση πρὸς τὸ τετραπλάσιον τοῦ φόρου Δ' Κατηγορίας ἢ ἐπιτηδεύματος τοῦ καταβληθέντος ἐντὸς τοῦ ἀμέ-

σως προηγούμενου οίκου. έτους. Τò τεκμήριον τούτο είναι μαχητόν, τού Οίκου. Έφάρου δυναμένου ν' αποδείξη μείζονα πρόσδοον, τού δέ φορολογουμένου ελάσσονα τοιαύτην, ή και ζημίας. Ειδικώτερον διά τήν κατηγορίαν τών ξενοδοχειακών επιχειρήσεων τò τετραπλάσιον τού φόρου δέν θά υπολογίζεται επί τού προσθέτου ποσοστού 1% τού επιβληθέντος διά τού άρθρ. 5 τού Α. Ν. 942 επί τών ξενοδοχείων πολυτελείας.

206.— Προβλεπόμενα υπό τού Νόμου έκπτώσεις πρòς εξέυρεσιν τής φορολογητέας συνολικής προσόδου. Έκ τής εξέυρεθείσης ως άνω συνολικής καθαρās προσόδου έκπίπτονται τὰ υπό τών § 2 και 3 τού άρθρ. 31 ως έτροποποιήθη τούτο διά τού άρθρ. 13 τού Α. Ν. 942 προβλεπόμενα θάρη, είναι δέ ταύτα τὰ κάτωθι :

α) Η έκ τινος τών αναλυτικών κατηγοριών καθαρὰ ζημία, ή τυχόν πραγματοποιηθείσα κατά τò προηγούμενον τής φορολογίας οίκου. έτος ή και κατά τò άμέσως τούτου προηγούμενον και μή ληφθείσα άλλως ύπ' όψει πρòς έκπτωσιν. Η υπό τού άρθρ. 31 προβλεπομένη έκπτωσις ζημιών τών μή ληφθεισών ύπ' όψιν εις τās αναλυτικās κατηγορίας είναι άπόρροια τού συνυπολογισμού και τού πρòς άλλήλας συμπηφισμού τών πάσης φύσεως προσόδων, ούς δ Νόμος έν τή καθόλου οίκονομία υιοθετεί, ίνα τελικώς εξέυρη τò άπομείναν εις τò φυσικόν πρόσωπον καθαρòn ολικόν εισόδημα, όπερ και μόνον επιθυμεί νά βαρύνη διά τού φόρου. Θά ήτο δέ άδικον, πρόσωπόν τι άποκομίσαν μέν εισόδημα έκ μιās προελεύσεως, ύποστάν δέ ζημίας έξ έτέρας, νά φορολογηθή έφ' ολοκλήρου τού εισοδήματος τής μιās προελεύσεως, άφού τò εισόδημα δέν είναι και πραγματικόν, άτε μειωθέν υπό τής ζημίας ήν τò φυσικόν πρόσωπον υπέστη άλλοθεν.

β) Έκ τής συνολικής καθαρās προσόδου τής υποκειμένης εις τόν συνθετικόν φόρον τού οίκου. έτους 1949-1950 και έν άνεπαρκεία τού 1950-1951 έκπίπτεται δ κατά τόν Α. Ν. 889/49 «περί φορολογίας ευπόρων» επιβληθείς φόρος.

γ) Τὰ προσωπικά τού φορολογουμένου ή τών βαρυνόντων αυτών συνολικων ασφάλιστρα ζωής, ή θανάτου ή κατά κινδύνων τυχόν συμβεβηκότων.

δ) Οί καταβληθέντες τόκοι άποδεδειγμένων χρεών αυτου τούτου τού φορολογουμένου και τής συζύγου του έφ' όσον δέν ελήφθησαν ύπ' όψιν κατά τόν προσδιορισμόν τών καθ' έκαστα προσόδων. Οί τόκοι ούτοι δέν έκπίπτονται εις ήν περίπτωσιν υπό τού φορολογουμένου δέν δηλοϋται ή πρόσδοος έκ τών χρεωγράφων τών δοθέντων ως έγγύησις διά τήν σύναψιν τού δανείου, ως και εις τήν περίπτωσιν καθ' ήν δέν άποδεικνύεται ή καθ' οίονδήποτε τρόπον χρησιμοποίησις τών κεφαλαίων τών προσπορισθέντων έκ τού δανείου. Ίνα έκπεσθώσι οί τόκοι τών προσωπικών χρεών δέν είναι άπαραίτητον νά καταβληθώσι ούτοι υπό τού εισοδηματίου, άλλ' άρκεί δτι κατέστησαν ούτοι ληξιπρόθεσμοι και άπαιτητοί. Τò τοιοϋτον είναι άπόρροια τής γενικής άρχής τού νόμου, φορολογούντος τὰ κτηθέντα και ούχι τὰ πραγματοποιηθέντα εισοδήματα.

ε) Έκπίπτεται ώσαύτως έκ τής συνολικής καθαρās προσόδου, πάσα

ἀποδεδειγμένη ζημία, ἐκ φθοράς, ἀπωλείας ἢ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου προκύψασα κατὰ τὰ δύο προηγούμενα τῆς φορολογίας οἶκον. ἔτη καὶ μέχρι τῆς νομίμου προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως καὶ ἐφ' ὅσον ἢ ἐν λόγῳ ζημία δὲν καλύπτεται ὑπὸ δωρεᾶς, κληρονομίας, κληροδοσίας, προικὸς ἢ ὑπερτιμήσεως τοῦ κεφαλαίου, αἵτινες ἐπραγματοποιήθησαν ἐν τῷ τῶν δύο προηγούμενων τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας οἶκον. ἐτῶν καὶ μέχρι τῆς νομίμου προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως, ἐτι δὲ προκειμένου περὶ ὑπερτιμήσεως κεφαλαίου καὶ ἂν αὕτη μὴ πραγματοποιηθεῖσα υφίσταται οὐχ ἦττον πράγματι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας.

Τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον μετὰ τὰς ἐκπτώσεις ταύτας ἀποτελεῖ τὴν φορολογητέαν συνολικὴν καθαρὰν πρόσδοον, ἐφ' ἧς ὑπολογίζεται ὁ φόρος κατὰ τὴν κάτωθι κλίμακα :

Φορολογικὸν κλίμακτον	Φορολογικὸς συντελεστῆς	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον προσόδων	Σύνολον φόρου
60.000.000	—	—	60.000.000	—
15.000.000	26 %	3.900.000	75.000.000	3.900.000
25.000.000	28 %	7.000.000	100.000.000	10.900.000
25.000.000	30 %	7.500.000	125.000.000	18.400.000
25.000.000	32 %	8.000.000	150.000.000	26.400.000
50.000.000	35 %	17.500.000	200.000.000	43.900.000
50.000.000	40 %	20.500.000	250.000.000	63.900.000
50.000.000	45 %	22.500.000	300.000.000	86.400.000
100.000.000	50 %	50.000.000	400.000.000	136.400.000
100.000.000	55 %	55.000.000	500.000.000	191.400.000
100.000.000	60 %	60.000.000	600.000.000	251.400.000
200.000.000	65 %	130.000.000	800.000.000	381.400.000
200.000.500	70 %	140.000.000	1.000.000.000	521.400.000
Πλέον	75 %			

Τὸ ἐξευρισκόμενον ποσὸν φόρου προσαυξάνεται κατὰ ποσὸν δρχ. 7.600.000, ὅπερ κατὰ τεκμήριον τοῦ Νόμου ἀντιπροσωπεύει τὸν φόρον τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν διὰ τὴν μέχρι τοῦ ποσοῦ τῶν δρχ. 60.000.000 πρόσδοον, ἵνα οὕτω ἔχωμεν τὴν συνολικὴν ἐπιβάρυνσιν τῆς φορολογουμένης προσόδου. Ἐκ τοῦ ὀλικοῦ δὲ τούτου ποσοῦ τοῦ φόρου τῆς κλίμακος, σὺν τῷ ποσῷ τῶν δρχ. 7.600.000, ἐνεργοῦνται αἱ κάτωθι ἐκπτώσεις:

α) Οἱ ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα τῶν φορολογουμένων προσόδων ἀναλογούντες φόροι πλὴν τῆς πολεμικῆς εἰσφορᾶς, ἣτις κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς § 3 τοῦ ἀρθρ. 14 δὲν ἐκπίπτει ἐκ τοῦ συνθετικοῦ φόρου. Ἐνταῦθα σημειοῦμεν ὅτι ἡ ἐπελθούσα οὐσιώδης μεταρρύθμισις εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον διὰ τοῦ Α.Ν. 942 εἶναι ὅτι οἱ φόροι τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν δὲν ἐκπίπτουν πλεόν ὡς μέχρι τοῦδε ἐκ τῆς ὑποκειμένης εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον προσόδου, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ συνθετικοῦ φόρου. Διὰ τὸ

οίκον. έτος 1949-1950 εκ τής συνολικής προσόδου θα εκπεσθῆ ὁ φόρος Δ' Κατηγορίας τοῦ Α.Ν. 942 καὶ οὐχὶ τοῦ Ν. Δ)τος 53/46.

β) Οἱ καταβληθέντες φόροι εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν διὰ φορολογουμένας προσόδους προερχομένας εκ τής ἀλλοδαπῆς.

γ) Προκειμένου περὶ προσόδου ἐξ οἰκοδομῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων μὴ ὑποκειμένων εἰς ἀναλυτικὴν κατηγορίαν θάσει γενικῆς ἢ ἐιδικῆς διατάξεως, ἐκπίπτειται ποσὸν ἴσον πρὸς 25% τής καθαρᾶς προσόδου, ἣτις θα ἐφορολογεῖτο κατὰ τὴν ἀναλυτικὴν κατηγορίαν, ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπαλλαγὴ. Τοῦτο δὲ ἵνα μὴ ἡ ὑφισταμένη ἐν τῇ ἀναλυτικῇ κατηγορίᾳ ἀπαλλαγὴ ἐξουδετερωθῆ διὰ τής ἐν τῇ συνόλῳ φορολογίας τής προσόδου ταύτης ἐν τῇ συνθετικῇ φόρῳ.

δ) Προκειμένου περὶ λοιπῶν προσόδων μὴ ὑποκειμένων εἰς τὴν ἀναλυτικὴν φορολογίαν καθαρᾶς προσόδου, ποσὸν ἴσον πρὸς 15% τής συνυπολογιζομένης προσόδου ἐν τῇ συνθετικῇ φόρῳ. Τοιαῦται πρόσοδοι εἶναι αἱ εκ γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων.

ε) Τὸ ἐν τέταρτον τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ μέχρι 15.000.000 καθ' ἑκαστον τρῆμνον τμήματος τῶν ἀμοιβῶν εκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

στ) Τὸ ἐν τέταρτον τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ μέχρι δρχ. 60.000.000 ἐτήσιου τμήματος τῶν ἀμοιβῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων. Ἡ ἐκπτώσις τῶν δύο τελευταίων περιπτώσεων ἐκρίθη σκόπιμος ἵνα μὴ ἡ ἠπιωτέρα ἀναλυτικὴ φορολογία τῶν ὑποκειμένων εἰς ταύτην προσώπων ἐξουδετερωθῆ διὰ τής εἰς ἀκέραιον καταβολῆς τοῦ συνθετικοῦ φόρου. Τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνωτέρω ἐκπτώσεων ἀποτελεῖ τὸν ὀφειλόμενον φόρον συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου.

Ἐὰν δὲν ὀφείλεται συνθετικὸς φόρος ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι καλύπτεται οὗτος εκ τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου, δὲν ὑφίσταται παραλλήλως περίπτωσις ἐπιστροφῆς τοῦ ἐπὶ πλεόν καταβληθέντος ἀναλυτικοῦ φόρου, ἄτε τοῦ Νομοθέτου μὴ θελήσαντος τοιοῦτον τι.

207.—Ἐκτὸς τοῦ τρόπου τής ἐξευρέσεως τής συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου θάσει τής ἀθροιστικῆς μεθόδου τῶν καθαρῶν προσόδων εκ τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν οἱ νόμοι 4579/30 καὶ 874/937 ὤρισαν καὶ ἄλλους τρόπους ἐξευρέσεως τής συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου θάσει τεκμηριῶν, οἵτινες εἶναι οἱ κάτωθι :

Α) Ἐὰν ἡ ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ ἐνοικίου τής κατοικίας, χρήσεως αὐτοκινήτου, μηχανοκινήτου ἀκάτου, ἢ θαλαμηγοῦ προκύπτουσα πρόσοδος εἶναι μείζων τής ἐξευρισκομένης θάσει τής ἀθροιστικῆς μεθόδου τῶν προσόδων εκ τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν, ἡ μείζων αὕτη πρόσοδος προσδιορίζεται ὡς συνολικὴ καθαρὰ φορολογητέα πρόσοδος τοῦ φορολογουμένου.

Ὡς ἐνοίκιον λογίζεται τὸ καταβαλλόμενον συνολικὸν ἐτήσιον τοιοῦτον παρὰ τοῦ φορολογουμένου διὰ τὴν κατοικίαν του καὶ διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἄλλων διαμερισμάτων (γκαράζ), ἀμαξοστασίων κλπ., πλὴν τοῦ ἐνοικίου τοῦ καταβαλλομένου διὰ τὴν χρησιμοποίησιν διαμερισμάτων εἰς κέντρα θερινῆς διαμονῆς. Ἐὰν κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. έτος κατε-

ελήθη ένοίκιον έλασσον του δωδεκαμήνου ή εκτήθη εξ ιδιοκατοικήσεως επί χρονικόν διάστημα έλασσον του έτησίου, ενεργείται αναγωγή εις τó έτήσιον ποσόν. Έκ του ένοικίου προσδιορίζεται ή τεκμαιρομένη συνολική πρόσδος κατά τόν έν τή άρθρω 31 § 11 του Κώδικος αναγραφόμενον πίνακα. Η ούτω εξευρισκομένη συνολική καθαρά πρόσδος περιορίζεται κατά 20 % όσάκις ó φορολογούμενος, ύποκείμενος εις τήν φορολογίαν Δ' και Ζ' κατηγοριών, χρησιμοποιεί τήν κατοικίαν του πρòς εξάσκησην του έπαγγέλματός του χωρίς να διατηρή ήτερον πρòς τούτο έν τή αυτή πόλει γραφείον ή διαμέρισμα. Η ούτω εξευρισκομένη πρόσδος προσαυξάνεται κατά τó διπλάσιον του ένοικίου του καταβαλλομένου δια τήν χρησιμοποίησιν έπαύλεων ώς και δια τήν χρησιμοποίησιν διαμερισμάτων εις κέντρα θερινής διαμονής. Επί ιδιοκατοικουμένων έπαύλεων ή κατά τά άνωτέρω πρόσδος προσαυξάνεται κατά τó διπλάσιον του άκαθαρίστου τεκμαρτού εισοδήματος. Έάν ó φορολογούμενος χρησιμοποιεί ιδιόκτητον αυτοκίνητον, ή κατά τ' άνωτέρω προσδιοριζόμενη συνολική φορολογητέα καθαρά πρόσδος προσαυξάνεται ώς άκολουθώς:

Έπί αυτοκινήτου αξίας μέχρι δρχ. 15.000.000, ή συνολική πρόσδος προσαυξάνεται κατά δρχ. 10.000.000 εάν τó αυτοκίνητον διευθύνεται παρά του ίδιου, κατά δρχ. 15.000.000 εάν διευθύνεται ύπό οδηγού.

Έπί αυτοκινήτου αξίας άνωτέρας τών δρχ. 15.000.000 ή συνολική καθαρά πρόσδος προσαυξάνεται κατά δρχ. 15.000.000, εάν τó αυτοκίνητον διευθύνηται παρά του ιδιοκτήτου και κατά δρχ. 20.000.000 εάν διευθύνηται ύπό οδηγού.

Επίσης ή συνολική φορολογητέα καθαρά πρόσδος προσαυξάνεται κατά δρχ. 15.000.000 δι' έκάστην χρησιμοποιουμένην άκιτον δυνάμειν τουλάχιστον 25 ίππων και κατά δρχ. 25.000.000 δι' έκάστην χρησιμοποιουμένην θαλαμηγόν (γιώτ).

Β) Έκτός του τρόπου τής εξευρέσεως τής συνολικής καθαράς προσόδου βάσει του τεκμηρίου του ένοικίου ó Νομοθέτης ώρισε και ήτερον τρόπον εξευρέσεως συνολικής καθαράς προσόδου, βάσει άλλων τεκμηρίων, εις τά ότα τó ένοίκιον τής κατοικίας, ή πολυτελής επίπλωσις, τó άρρεν και θήλυ ύπηρετικόν, διδακτικόν προσωπικόν, τά χρησιμοποιούμενα ιδιόκτητα αυτοκίνητα, τά εις άλλοδαπήν ταξίδια αναψυχής, ή πολυτελής παράστασις του φορολογουμένου, αι δαπάναι δεξιώσεων, ώς και πάσα άλλη δαπάνη σχετική πρòς τήν κοινωνικήν παράστασιν. Ο καθορισμός τής φορολογητέας συνολικής προσόδου δια τών τεκμηρίων τούτων ενεργείται παρά πενταμελοϋς συμβουλευτικής έπιτροπής, δια τας Έφορίας Άθηνών, Θεσσαλονίκης, Πειραιώς, Καλλιθέας, Φαλήρου, Άμαρουσίου και Χαλανδρίου, συνισταμένης εξ ένòς δικαστικού λειτουργού επί βαθμῶ έφέτου και εκ τεσσάρων λαϊκών μελών, λαμβανομένων εκ τών μάλλον φορολογουμένων πολιτών τών επιδιδόντων ειλικρινείς δηλώσεις, προκειμένου δέ περι τών περιφερειών τών λοιπών Οίκων. Έφοριών ó καθορισμός γίνεται παρά τριμελοϋς συμβουλευτικής έπιτροπής, συνισταμένης εκ του Προέδρου Πρω-

τοδικῶν καὶ δύο λαϊκῶν μελῶν λαμβανομένων ἐκ τῶν φορολογουμένων τῶν ἐπιδιδόντων εἰλικρινεῖς δηλώσεις.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιλαμβάνεται τοῦ καθορισμοῦ τῆς φορολογητέας συνολικῆς προσόδου μετὰ σχετικὴν αἴτησιν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου εἶτε καὶ αὐτεπαγγέλτως. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβανόμεναι κατὰ πλειοψηφίαν πάντων τῶν μελῶν, εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν Οἶκον. Ἐφορον, κοινοποιοῦνται δὲ ἐπιμελεῖα αὐτοῦ εἰς τὸν φορολογούμενον διὰ δημοσίου ὀργάνου.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ φορολογούμενος δικαιούται ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ν' ἀσκήσῃ προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δικάζοντος κατὰ πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν. Διαρκούσης τῆς προθεσμίας πρὸς ἄσκησιν τῆς προσφυγῆς κατ' ἀποφάσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν φορολογούμενον νὰ ζητήσῃ τὴν συμβιβαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς δι' αὐτοτελοῦς αἰτήσεως ἀπευθυνομένης ἐνώπιον τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφαίνεται ἡ Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ κλητευομένου καὶ τοῦ φορολογουμένου ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως. Ἡ Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ, ἐνεργοῦσα ὡς διαιτητικὴ ἐπιτροπὴ καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλλου ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου προσκομιζόμενα καὶ πᾶσαν ἐν γένει πληροφορίαν δυναμένην νὰ ὀδηγήσῃ εἰς μόρφωσιν ὀρθῆς κρίσεως, προβαίνει εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως.

Σημειωτέον ὅτι ἐκκρεμοὺς οὔσης τῆς αἰτήσεως συμβιβασμοῦ ἀναστέλλεται ἡ ἐκδίκασις τῆς ἀσκηθείσης προσφυγῆς.

Ὁ φορολογούμενος παριστάμενος ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ἂν ἀποδέχεται ἢ οὐ τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, μὴ παριστάμενος δὲ ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο δι' ἐγγράφου δηλώσεώς του κοινοποιουμένης ἢ ἐγχειριζομένης πρὸς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς αἰτήσεως συμβιβασμοῦ. Ἐν περιπτώσει μὴ δηλώσεως τοῦ φορολογουμένου τεκμαίρεται ἀμαχῆτως ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως.

Αἱ δύο ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαι μέθοδοι καθορισμοῦ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου τεκμαρτῶς, μεταπολεμικῶς, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐντεῦθεν, δὲν ἔτυχον ἐφαρμογῆς, καθ' ὅσον τὰ ἐνοίκια, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν σπουδαιότεραν θάσιν τοῦ καθορισμοῦ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου τεκμαρτῶς, εἶναι εἰς λίαν χαμηλὸν ἐπίπεδον, λόγῳ τοῦ ὑφισταμένου εἰσέτι ἐνοικιοστασίου, ὅπερ καθορίζει μικροὺς συντελεστὰς αὐξήσεως τῶν προπολεμικῶν ἐνοικίων. Ὁ Ἄν. Νόμος 942 προέβλεψε διὰ τοῦ ἀρθρ. 13 ὅπως διὰ Β. Διαταγμάτων ἐκδιδομένων τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν δύναται νὰ μεταβάλληται ὁ κατὰ τὴν § 11 τοῦ ἀρθρου 31 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων πίναξ καθορισμοῦ τεκμαρτῶς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου. Διὰ τῶν διαταγμάτων τούτων δύνανται νὰ καθορίζωνται διάφορα πολλαπλάσια ἐνοικίου προκειμένου περὶ κατοικιῶν

ὑπὸ ἐνοικιστάσιον ἢ ὑπὸ ἐλευθέραν μίσθωσιν ὡς καὶ προκειμένου περι μισθοσυντηρήτων καὶ λοιπῶν φορολογουμένων.

Τοιαῦτα ὁμῶς διατάγματα δὲν ἐξεδόθησαν μέχρι σήμερον.

208.—Ἐξαιρέσεις τοῦ φόρου. Ἀπαλλάσσονται τοῦ συνθετικοῦ φόρου αἱ κάτωθι πρόσοδοι :

α) Ἡ βουλευτικὴ καὶ γερουσιαστικὴ ἀποζημίωσις.

β) Οἱ ἀλλοδαποὶ πρεσβεῦται καὶ λοιποὶ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ πράκτορες ἐπὶ τῇ ὄρῃ τῆς ἀμοιβαιότητος.

γ) Οἱ ἀλλοδαποὶ πρόξενοι καὶ προξενικοὶ πράκτορες, ὡς καὶ τὸ κατώτερον προσωπικὸν τῶν ξένων πρεσβειῶν καὶ προξενείων ἐφ' ὅσον δὲν ἀσχοῦσι ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρήσιν ἀποφέρουσαν αὐτοῖς πρόσοδον τῶν κατηγοριῶν Δ', Στ' καὶ Ζ'.

δ) Αἱ συντάξεις καὶ πάσης φύσεως περιθάλψεις αἱ παρεχόμεναι εἰς ἀναπήρους πολέμου καὶ θύματα ἢ οἰκογενείας θυμάτων πολέμου.

ε) Ἐπὶ τῇ ὄρῃ τῆς ἀμοιβαιότητος, ἐφ' ὅσον πραγματοποιούμενα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δὲν εἰσάγονται ἐν Ἑλλάδι, τὰ εἰσοδήματα β' κλάσεως τῆς Γ' Κατηγορίας παντὸς ἀλλοδαποῦ, ἔστω καὶ πλεόν τοῦ ἑξαμήνου ἐν Ἑλλάδι διαμείναντος, ἐάν ὁ τοιοῦτος ἀποδεικνύει ὅτι τηρεῖ κατοικίαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Ὁμοίᾳ ἀπαλλαγῇ καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους χωρεῖ καὶ διὰ τὰ εἰσοδήματα τῆς γ' κλάσεως Γ' Κατηγορίας ἐφ' ὅσον προκύπτοντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δὲν εἰσπράττονται ἢ δὲν εἰσάγονται ἐν Ἑλλάδι.

στ) Τὰ πρὸς τοὺς κρατικοὺς λειτουργοὺς, δημάρχους καὶ προέδρους κοινοτήτων παρεχόμενα ἔξοδα παραστάσεως τοῦ ἀξιώματός των.

Ἄπὸ 1 Ἰουλίου 1932 κατηργήθη ἡ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοῦ συνθετικοῦ φόρου προσόδων προερχομένων ἐκ δανείων τοῦ Δημοσίου ἐκδιδομένων ἢ συνωμολογημένων εἰς ξένον νόμισμα ἀποκλειστικῶς ἢ ξένον νόμισμα καὶ δραχμάς.

209.—Δηλώσεις. Αἱ δηλώσεις τοῦ συνθετικοῦ φόρου, οὔσαι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς ὑποκειμένους εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον, ὑποβάλλονται ὑπὸ τῶν κατοικούντων ἐν Ἑλλάδι ἢ διαμενόντων ἐπὶ ἑξάμηνον ἐν Ἑλλάδι ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους, περιλαμβάνουσι τὴν ἐν Ἑλλάδι ἢ ὁπουδήποτε κτηθεῖσαν συνολικὴν πρόσοδον, ὃ δὲ ἀναλογῶν φόρος ἐπ' αὐτῆς καταβάλλεται εἰς τέσσαρας ἴσας δόσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη σὺν τῇ δηλώσει, ἡ δευτέρα ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἡ τρίτη ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου καὶ ἡ τετάρτη ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

Ἀρμόδιος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν δηλώσεων, τὸν ἔλεγχον τούτων, τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν μὴ δηλωσάντων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ συνθετικοῦ φόρου εἶναι ὁ Οἶκον. Ἐφορος τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου ἢ ὁ ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου Οἰκονομικῶν δυνάμει Διατάγματος δριζύμενος Οἶκον. Ἐφορος προκειμένου περὶ προσώπων μὴ κατοικούντων μὴδὲ διαμενόντων ἐν Ἑλλάδι ἢ δημοσίων ὑπαλλήλων ὑπηρετούντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, προκειμένου δὲ περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων ὑπηρετούντων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ὁ Οἶκον. Ἐφορος τῆς διαμονῆς αὐτῶν κατὰ

τὸν χρόνον τῆς δηλώσεως. Αἱ δηλώσεις τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπηρετούντων διπλωματικῶν, προξενικῶν καὶ παντὸς ἐν γένει κλάδου ὑπαλλήλων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐγχειρίζονται ἔναντι ἀποδείξεως εἰς τὴν προξενικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ δηλοῦντος, εἰς ἣν καταβάλλεται καὶ ὁ φόρος, ὑποχρεωμένην ὅπως διαβιβάσῃ ταύτην ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τὸν ὀρισθέντα ἐκάστοτε δυνάμει Διατάγματος ὡς ἀρμόδιον καὶ ἀποστέλλῃ συγχρόνως τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν εἰς τὸ Ταμεῖον Γενικῶν Ἐσόδων.

Οἱ κατὰ τόπους Οἶκον. Ἐφοροὶ ὑποχρεοῦνται ὅπως ἀποστέλλωσι εἰς τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ συνθετικοῦ φόρου Οἶκον. Ἐφορον σαφεῖς ἐγγράφους πληροφορίας ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς στοιχείων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων, ὡς καὶ πάσης ἑτέρας φορολογίας διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ὁποίας τυγχάνουσιν ἀρμόδιοι.

Ὡσαύτως πᾶς οἶκον. ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν φορολογικῶν στοιχείων σχετιζομένων μὲ τὴν φορολογίαν καθαρῶν προσόδων ὑποχρεοῦται ὅπως ἀποστέλλῃ ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου πρὸς τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ συνθετικοῦ φόρου Οἴκον. Ἐφορον πᾶσαν σχετικὴν περὶ τῆς προσόδου πληροφορίαν. Οἱ παραβάται ὑπέχουσι τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 42 προβλεπομένας κυρώσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΙ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ

210.— Περὶ ταύτης πραγματεύονται τὰ ἄρθρα 33 - 48 τοῦ Νόμου 1640. (Οὐδεις φόρος ἐπιβάλλεται οὐδ' εἰσπράττεται ἄνευ νόμου. *Ἀρθρ. 51 τοῦ Συντάγματος).

Ἡ ὑποχρέωσις τῆς καταβολῆς τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος ἀπορρέει ἐκ τοῦ νόμου 1640, κατ' ἀκολουθίαν τῆς Συνταγματικῆς διατάξεως, καθ' ἣν οὐδεις φόρος ἐπιβάλλεται οὐδ' εἰσπράττεται ἄνευ νόμου. Βάσει τῶν κανόνων τῆς δημοσιονομικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς διατυπωθείσης διὰ τοῦ νόμου 1852, ὅτι ὁ ἐκδιδόμενος νόμος ἀφορᾷ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ἐπιβάλλεται νὰ προὔπάρχῃ ὁ τὴν φορολογίαν ἐπιβάλλων νόμος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργουμένου φορολογητέου ἀντικειμένου, ἥτοι νὰ μὴ ἐπιβάλλεται φόρος ἀναδρομικῶς, ὥστε ὁ φορολογούμενος νὰ γνωρίζῃ τὴν ἔκτασιν τῶν βαρυνουσῶν αὐτὸν φορολογιῶν. Παρὰ τὴν δρθὴν ταύτην δημοσιονομικὴν ἀρχὴν τῆς μὴ ἀναδρομικότητος τοῦ φορολογικοῦ νόμου, ἀτυχῶς ἐν τῇ Συντάγματι οὐδεμία ὑφίσταται ἀπαγόρευσις κωλύουσα τὴν ἀναδρομικὴν δύναμιν τῶν φορολογικῶν νόμων. Καὶ τούτῳ τῇ λόγῳ αἱ ἐκάστοτε Κυβερνήσεις, μὴ περιοριζόμεναι ὑπὸ συνταγματικῆς διατάξεως εἰς τὴν ἐπιβολὴν ἀναδρομικῶν φόρων, πιεζόμεναι δὲ ὑπὸ οἰκονομικῶν ἀναγκῶν τοῦ Κράτους, ἔκαμον κατάχρησιν κατὰ τὰ τελευταῖα μεταπολεμικὰ ἔτη τῆς ἐκδόσεως ἀναδρομικῶν φορολογικῶν νόμων, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ προκαλέσωσι τὴν ἀγανάκτησιν τῶν φορολογουμένων, ἣτις ἐξεδηλώθη ἐν τῇ Ἀναθεωρητικῇ Βουλῇ τοῦ 1946, καθ' ἣν ὁ πρῶτον ἀρχηγὸς τῶν Ἐθνικῶν Φιλελευθέρων κ. Στυλιανὸς Γονατᾶς κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ἀναθεώρησεως τοῦ Συντάγματος ἠτήσατο ὅπως τεθῇ ρητὴ διάταξις, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἐκδοσις φορολογικοῦ νόμου ἔχοντος ἀναδρομικὴν ἰσχύν. Ἀτυχῶς ἡ Ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ τοῦ Συντάγματος 1946 διελύθη χωρὶς νὰ ψηφίσῃ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος καὶ οὕτω δὲν κατέστη δυνατόν νὰ περιληφθῇ μέχρι σήμερον ἀπαγορευτικὴ διάταξις εἰς τὸ Σύνταγμα περὶ τῆς μὴ ἀναδρομικότητος τῶν φορολογικῶν νόμων. Ὡς ἔχουσι σήμερον αἱ κείμεναι διατάξεις ἐξαιρετικῶς, μὴ ὑπαρχούσης ἀπαγορευτικῆς διατάξεως ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ὁ νόμος ἔχει ἀναδρομικὴν δύναμιν εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις :

1) Ὄταν ὁ Νομοθέτης ἐκτείνῃ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ εἰς τὸ παρελθὸν εἴτε ρητῶς εἴτε σιωπηρῶς.

2) Ὄταν ὁ νέος νόμος εἶναι ἐρμηνευτικὸς, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἐρμηνευομένου Νόμου. Ἐν τῇ περιπτώσει ὁμοῦς

ταύτη τὴν ἀναδρομὴν διαφεύγουσι τὰ διὰ συμβιβασμοῦ ἢ διὰ τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως κριθέντα.

3) Ὅταν ὁ νέος νόμος καθορίζῃ ἐλαφροτέρας ποινάς.

Ἐπὶ ἐκκρεμοῦς δίκης ἐὰν εἰσαχθῇ νέος δικονομικὸς νόμος διατάσων ἄλλως τὰ τῆς διαδικασίας, ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ τοῦ τελευταίου μέρους τῆς δίκης ὁ νέος νόμος καὶ οὐχὶ ὁ παλαιός.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ ἀπαραιτήτου τῆς ὑπάρξεως νόμου πρὸς καταβολὴν φόρου, καὶ τοιοῦτος προκειμένου περὶ φόρου εἰσοδήματος εἶναι ὁ νόμος 1640, ὡς ἐτροποποιήθη οὗτος μέχρι σήμερον, ἢ συγκεκριμένη ἀπαίτησις πρὸς καταβολὴν ὠρισμένου ποσοῦ φόρου γεννᾶται μόνον ἀφοῦ προηγηθῶσι ὠρισμένοι διοικητικαὶ πράξεις τῆς βεβαιωτικῆς Ἀρχῆς. Ἡ σπουδαιότερα τῶν διοικητικῶν πράξεων προσδιορισμοῦ τοῦ φόρου εἶναι ἀναμφισβητήτως ὁ φορολογικὸς κατάλογος. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ καθορίζεται κατὰ ποίαν ἔκτασιν ὁ φορολογούμενος εἶναι δυνάμει τοῦ Νόμου ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου.

Τῆς ἐγγραφῆς ἐκάστου φορολογουμένου ἐν τῷ φορολογικῷ καταλόγῳ προηγεῖται ἐξονυχιστικὴ ἔρευνα, δι' ἧς σκοπεῖται ἢ ἐξακριβῶσις τῆς φορολογητέας ὕλης καὶ τῶν εἰς φόρον ὑποκειμένων. Ὁ Νομοθέτης τοῦ 1640 ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῆς φορολογητέας ὕλης ἐπεδίωξε τὴν συνεργασίαν τοῦ φορολογουμένου μετὰ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς καθορίσας τὴν ὑπὸ τῶν φορολογουμένων ἐπίδοσιν, καθ' ὠρισμένον χρόνον καὶ τόπον, δηλώσων.

211.— Αἱ δηλώσεις διακρίνονται εἰς δηλώσεις ἰδίας τῶν φορολογουμένων καὶ δηλώσεις τρίτων. Δηλώσεις τρίτων ἔχομεν εἰς τὴν κατηγορίαν κινητῶν ἀξιών α' καὶ β' κλάσεων Στ' κατηγορίας μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, Ζ' κατηγορίας προκειμένου περὶ ἀμοιβῶν καταβαλλομένων εἰς ἐλεγκτὰς ἀνων. ἐταιρειῶν, πραγματογνώμονας, διαιτητὰς, ἐκκαθαριστὰς κληρονομῶν καὶ λοιποὺς ἄλλους καὶ ἐπὶ εἰδικῶν τινῶν φορολογιῶν, ὡς ἐργολάβων ἐκτελέσεως δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἔργων. Προέκρινε δὲ τὸ σύστημα τοῦτο ὁ Νομοθέτης ἀποβλέπων εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ φόρου ἐν τῇ πηγῇ τοῦ εἰσοδήματος, δεδομένου ὅτι διὰ τοῦ συστήματος τούτου περιορίζονται αἱ καταδολιεύσεις τῶν φορολογουμένων, καθ' ὅσον οἱ τρίτοι δὲν ἔχουσι συμφέρον ν' ἀποκρύψωσι τὴν φορολογητέαν πρόσοδον καὶ ἐκτεθῶσι εἰς κυρώσεις ἢς κατ' αὐτῶν προσωπικῶς ἐπιβάλλει ὁ Νόμος.

212.— Ἐτέρα διάκρισις τῶν δηλώσεων εἶναι εἰς ἐμπροθέσμιους καὶ ἐκπροθέσμιους. Ἡ προθεσμία τῶν δηλώσεων δυνάμει ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ νόμου 1640 ἀρθρ. 46 παρατείνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Ἡ παράτασις ὅμως δέον νὰ εἶναι γενικὴ διὰ πάντας τοὺς φορολογουμένους καὶ δὲν δύναται νὰ χορηγῆται δι' ὠρισμένους φορολογουμένους. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ Νομικὸν Συμβούλιον ἐγνωμάτευσε ὅτι ἐκ τῆς γενικῆς ἐκφράσεως τοῦ νόμου δὲν ἀποκλείεται τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Ὑπουργὸν καὶ τῆς μερικῆς καὶ ἀτομικῆς παρατάσεως τῆς προθεσμίας τῆς δηλώσεως, πλὴν ὅμως τοῦ δικαιώματος τούτου δέον νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν ὁ Ὑπουργὸς ἐξετάζων λεπτομερῶς καὶ ἐκτιμῶν ἀμερολήπτως τοὺς λόγους, δι' οὓς,

ζητείται, και μόνον εάν είναι απολύτως δεδικαιολογημένοι οὔτοι, νὰ χορηγή τὴν ζητουμένην παράτασιν εἰς τρόπον ὥστε τὸ δικαίωμα τοῦτο τοῦ Ὑπουργοῦ νὰ μὴ δίδῃ λαβὴν εἰς πραγματικὰς καὶ ἀδικαιολογήτους ἀνισότητας.

Ἐὰν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν λήγει ἡ προθεσμία τῆς δηλώσεως εἶναι ἐξαιρετέα, αὕτη παρατείνεται καὶ τὴν ἐπομένην.

Ἡ ἐγχειρίσις δηλώσεως εἰς ἀναρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον οὐδαμῶς ἐπιηραΐζει τὸ κύρος τῆς δηλώσεως, ἐφ' ὅσον ἡ ἐγχειρίσις τῆς δηλώσεως εἰς ἀναρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον ἐγένετο ἐμπροθέσμως, διεβιδάσθη δὲ αὕτη ἐμπροθέσμως ὑπὸ τοῦ ἀναρμοδίου Οἴκον. Ἐφόρου εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον.

Ἡ ἐπίδοσις ἐκπροθέσμων δηλώσεων συνεπάγεται τὰς ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 632 τοῦ ἔτους 1948 προβλεπομένας κυρώσεις, αἵτινες ἐφαρμογὴν ἔχουσι δι' ὀλόκληρον τὴν Χώραν ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1949-1950, πλὴν τῶν περιφερειῶν τῶν Νομῶν Ἀττικῆς, Λέσβου, Χίου, Κυκλάδων, Κερκύρας, Ζακύνθου, τῶν πόλεων Αἰτωλικοῦ, Ἀλεξανδρουπόλεως, Ἀργοστολίου, Ἀργους, Ἀρτης, Ἡρακλείου, Θεσσαλονίκης, Κορίνθου, Καβάλλας, Καλαμῶν, Κιάτου, Κομοτινῆς, Κυπαρισίας, Λαμίας, Λαρίσης, Πύργου, Λιμένος Βαθῆος Σιάμου, Μεσολογγίου, Ναυπλίου, Βόλου, Πατρῶν, Πρεβέζης, Ρεθύμου, Σερρῶν, Τριπόλεως καὶ Χανίων, δι' ἃς περιφέρειας καὶ πόλεις ἡ ἐφαρμογὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1948/49.

Κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω διατάγματος ἡ ἐπιβαλλομένη προσ-αύξεις φόρου ἐπὶ ἐκπροθέσμων δηλώσεων ἰσοῦται μὲ 2 % ἂν αὕτη ἐπιδοθῇ ἐντὸς δεκαπενθημέρου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς νομίμου προθεσμίας πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεως, ἐπὶ δηλώσεως δὲ ἐγχειριζομένης μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τούτης ἡ προσαύξεις ἰσοῦται πρὸς 5 % ἐπὶ τοῦ κυρίου φόρου, μὴ δυναμένη ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὸ τέταρτον τοῦ φόρου, προκειμένου δὲ περὶ τοῦ φόρου Γ' Κατηγορίας α' καὶ β' κλάσεων Στ' κατηγορίας, Ζ' Κατηγορίας τοῦ ἄρθρου 27 παρ. 2 τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν καὶ τοῦ φόρου ἀσφαλίσεων αἱ ὡς ἄνω προσαυξήσεις λόγῳ ἐκπροθέσμου δηλώσεως διπλασιάζονται.

213.—Ἐτέρα διάκρισις τῶν δηλώσεων εἶναι ἀρχικαὶ καὶ τροποποιητικαί, αἵτινες προσαρμόζονται μόνον εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν καὶ διώκουσι τὴν τροποποίησιν τῆς ἐγγραφῆς λόγῳ ἀλλοιώσεως τῆς βάσεως τῆς φορολογίας, ὡς καὶ αἱ συμπληρωματικαί, δι' ὧν ὁ φορολογούμενος ἐντὸς τῆς τασσομένης προθεσμίας συμπληροῖ ἐκουσίως ἀτελείας τῆς πρώτης δηλώσεώς του.

214.—Ἐτέρα διάκρισις τῶν δηλώσεων εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ ἀνειλικρινεῖς.

Εἰλικρινεῖς εἶναι αἱ δηλώσεις δι' ὧν καθορίζεται ἡ φορολογητέα ὕλη συμφώνως πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλέγχου.

Ἀνειλικρινεῖς δὲ αἱ δηλώσεις τῶν ὁποίων ἡ φορολογητέα ὕλη δὲν εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλέγχου.

Αί δηλώσεις αναγράφουσιν ὀνοματεπώνυμον, κατοικίαν, ἀσκούμενον ἐπάγγελμα, διεύθυνσιν δηλοῦντος, τὸ σύνολον ἀκαθαρίστου προσόδου καὶ καθαρᾶς τοιαύτης, ὀνοματεπώνυμον πληρεξουσίου, ἀντικλήτου ἢ ἐντολοδόχου, ὑπογραφὴν δηλοῦντος, χρόνον καὶ τόπον συντάξεως ταύτης. Ἐὰν δὲν φέρῃ ὑπογραφὴν ἢ δήλωσις θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη. Ἡ ἐπιδιδόμενη δι' ἀγραμμάτου, νομίμως ἐπιδίδεται ἀφ' οὗ συνταχθῆ περὶ τούτου ἔκθεσις τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, βεβαίωσις τοῦ ἀρμοδίου ταμίου ἢ εἰσπράκτορος περὶ τῆς νενομισμένης προκαταβολῆς τοῦ φόρου.

215.—Ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ φορολογουμένου δέον νὰ διακρίνωμεν δύο περιπτώσεις:

Ἐὰν ὁ φορολογούμενος ἀπεβίωσε πρὸ τῆς πρώτης Ἰουλίου ἐκάστου οἴκου. ἔτους, κατ' ἀρχὴν οὐδεμία ὑποχρέωσις πρὸς δήλωσιν γεννᾶται, καθ' ὅσον ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ τοῦ Δημοσίου γεννᾶται τὴν 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους καὶ συνεπῶς μὴ ὑφισταμένου τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ προσώπου τοῦ φορολογουμένου, οὐδεμία ὑποχρέωσις μεταβιβάζεται εἰς τοὺς κληρονόμους, πλὴν ὅμως δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 36 τοῦ νόμου 1640 καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην οἱ κληρονόμοι ὑποχρεοῦνται εἰς ἐπίδοσιν δηλώσεως, ἢ δὲ προθεσμία πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεως παρατείνεται ἐπὶ ἕξ μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομούμενου, ἐφ' ὅσον ἡ λῆξις αὐτῆς συμπίπτει πρὸ τῆς παρελεύσεως ἕξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως ταύτην, ὡς ἐδέχθη τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 316—318 τοῦ ἔτους 1932 ἀποφάσεώς του, ἡ ὑποχρέωσις τῶν κληρονόμων δὲν εἶναι ἀλληλέγγυος ἀλλὰ σύμμετρος, ἦτοι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἐγγραφὴ δέον νὰ ἐνεργῆται ἐπ' ὀνόματι ἀπάντων τῶν κληρονόμων, εἰς οὓς κατανέμεται ἡ πρόσοδος καὶ ἀναλόγως τοῦ ποσοστοῦ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν κληρονομίαν.

Ἐν περιπτώσει ὅμως θανάτου τοῦ φορολογουμένου μετὰ τὴν 1 Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀποβιώσαντος φορολογουμένου ἢ ὁ κηδεμὼν τῆς κληρονομίας ὑποχρεοῦνται ἀλληλεγγύως εἰς δήλωσιν καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 36 καὶ συνεπῶς δύναται ἡ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ νὰ ἐνεργήσῃ μίαν ἐγγραφὴν εἰς βάρος οἰουδήποτε φορολογουμένου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀλληλεγγύου εὐθύνης. Ἐὰν ὁ κληρονόμος εἶναι ἀχειράφετος ἀνγλικός, ὑπόχρεως πρὸς ἐγχειρίσιν δηλώσεως εἶναι ὁ Ἐπίτροπος αὐτοῦ. Μὴ ὑπάρχοντος Ἐπιτρόπου δύναται ὁ Οἴκου. Ἐφορος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἔχοντος συμφέρον Δημοσίου, νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου ἢ Εἰσαγγελέως τὸν διορισμὸν προσωρινοῦ ἐπιτρόπου ἵνα οὗτος ἐπιμεληθῆ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς δηλώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ φόρου καθ' ὅσον πᾶσα διαδικαστικὴ πράξις ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνγλικοῦ εἶναι ἄκυρος.

216.—Ἐπὶ χειραφέτων ἀνγλικῶν, ὑπόχρεως πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεως εἶναι ὁ κηδεμὼν. Ἐπὶ δικαστικῆς ἀπαγορεύσεως εἰς ἣν ὑποβάλλονται οἱ ἔνεκεν διανοητικῆς ἀλλοιώσεως μὴ ἔχοντες ἐλευθέραν τὴν διαχεί-

ρισιν τῆς περιουσίας των ὑπόχρεως πρὸς ἐγχειρίσιν δηλώσεως εἶναι ὁ Ἐπίτροπος, διοριζόμενος παρὰ τοῦ Δικαστηρίου.

217.—Ἐπὶ καταστάσεως διφορουμένων φρενῶν καὶ ἐπὶ ἀσώτων, ὑπόχρεως πρὸς ἐγχειρίσιν δηλώσεως εἶναι ὁ ἀντιλήπτωρ ὃν διορίζει τὸ Δικαστήριον, ἐπὶ δὲ νομίμου ἀπαγορεύσεως ἀρχομένης ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς ἐπιβάλλεται ποινὴ συνεπαγομένη ἀπαγόρευσιν (εἰρκτὴ, πρόσκαιρα δεσμά, ἰσόβια δεσμά), διορίζεται ἐπίτροπος δι' ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, ὅστις εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἐγχειρίσιν τῆς δηλώσεως. Εἰς ἀπάσας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, οἱ ἐπίτροποι, κηδεμόνες, ἀντιλήπτορες ἐνέχονται διὰ τῆς ἰδίας των περιουσίας εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου ἀλλὰ δὲν ὑπόκεινται εἰς προσωπικὴν κρᾶτησιν δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 63 περίπτ. 2 τοῦ Νόμου 4845 περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων.

218.—**Ἀποτελέσματα τῆς δηλώσεως.** Διὰ τῆς ἐγχειρίσεως τῆς δηλώσεως, ἣτις ἐπέχει θέσιν φορολογίας, δημιουργεῖται ἀνεπίδεκτος ἀμφισβητήσεως ὑποχρέωσις τοῦ ἐπιδόντος τὴν δήλωσιν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου συμφώνως πρὸς αὐτήν.

Ἐφίστανται ἐξαιρετικαὶ περιπτώσεις καθ' ἃς εἶναι δυνατόν ν' ἀνακληθῆ ἢ τροποποιηθῆ ἢ ἐπιτιδομένη δήλωσις. Εἶναι δὲ αὗται αἱ ἐπόμεναι, ἀνάλογοι πρὸς τὰς τοῦ ἀρθρ. 269 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Α) Ἐὰν ἡ δήλωσις ἐνεχειρίσθη ἐκ πλάνης περὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα ὁ φορολογούμενος δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν δήλωσιν του βαρυνόμενος ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς πλάνης του. Πρὸς τοῦτο ὑποβάλλει εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον αἴτησιν ἀνακλήσεως ἢ τροποποιήσεως τῆς δηλώσεως μετὰ πάντων τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων τῶν ἰσχυρισμῶν του περὶ τῆς ἐμφιλοχωρησάσης πλάνης. Ἡ ἀνάκλησις τῆς δηλώσεως δύναται νὰ γίνῃ μέχρι ὀριστικοποιήσεως τῆς ἐγγραφῆς. Ἡ ὑποβαλλομένη αἴτησις ἀνακλήσεως ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς θεβαιωτικῆς ἀρχῆς καὶ ἐὰν ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ ἐλέγχου ἀποδεικνύεται ἡ πλάνη τῆς δηλώσεως τοῦ δηλώσαντος, τότε, μὴ ὑφισταμένης ἀμφισβητήσεως, θεωρεῖται ἄκυρος ἢ τροποποιημένη ἢ ἐγχειρισθεῖσα δήλωσις καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπιστρέφεται ἢ ἐκπίπτει ὁ καταβληθεὶς φόρος ὁ ἀναλογῶν εἰς τὸ φορολογητέον εἶσόδημα, ἐὰν ὅμως ἀμφισβητηθῆ ἡ πλάνη παρὰ τῆς θεβαιωτικῆς ἀρχῆς, τὸ ζήτημα παραπέμπεται εἰς τὰ ἀρμόδια φορολογικὰ Δικαστήρια, ἅτινα ἐπιλύουσι τὴν προκύψασαν ἀμφισβήτησιν.

Β) Ἐὰν ἡ δήλωσις ἐνεχειρίσθη παρὰ πληρεξουσίου ἢ ἐντολοδόχου ἐναντίον τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐντολῆς ἢ ἄνευ ἐντολῆς. Πρὸς πρόληψιν τῶν περιπτώσεων τούτων δέον οἱ Οἶκον. Ἐφοροὶ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῶν δηλώσεων ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων νὰ ζητῶσι τὴν ἐπισύναψιν ἐγγράφου ἐντολῆς.

Γ) Ἐὰν ἡ δήλωσις ἐνεχειρίσθη παρὰ μὴ ὑπέχοντος φορολογικὴν ὑποχρέωσιν, ἢ ἐκπτώσις καὶ ἢ ἐπιστροφὴ τοῦ φόρου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προβλέπονται ὑπὸ τῆς παρ. 8 τοῦ ἀρθρ. 41 τοῦ Κώδικος.

219.—Ἡ παρὰ τοῦ φορολογουμένου ἐγχειριζομένη δήλωσις εἶναι κατὰ τεκμήριον μαχητὸν εἰλικρινῆς. Κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ταύτης

ὁ Οἶκον. Ἐφορος βαρεῖται ν' ἀποδείξῃ τὸ ἀνειλικρινὲς τῆς δηλώσεως διὰ τοῦ ἐλέγχου ὃν θέλει ἐνεργῆσαι.

Τὸ τεκμήριον περὶ εἰλικρινείας τῆς δηλώσεως δὲν ἰσχύει εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις ὡς ὀρίζει ὁ Νόμος.

Ἐκεῖ ὅπου τὸ εἰσόδημα καθωρίσθη δι' ἀποφάσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς τὸ θάρος τῆς ἀποδείξεως ἐπιπίπτει εἰς τὸν φορολογούμενον. Προκειμένου περὶ θάρους καὶ δαπανῶν πρὸς ἔκπτωσιν τῶν ὀπίων ἀπαιτεῖται ἡ προσαγωγή ὠρισμένων δικαιολογητικῶν σὺν τῇ δηλώσει, ὁ φορολογούμενος ἐπικαλούμενος τὴν ὑπαρξίν βαρῶν ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ταῦτα, διότι ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῆς προτάσεως, προσάγων τὰ οἰκεία δικαιολογητικά.

220. — Ἐξελεγκτικὴ ἐξουσία τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς. Ἡ ὀριστικὴ βεβαίωσις τοῦ φόρου χωρεῖ κατόπιν τοῦ γενησομένου ἐλέγχου ὑπὸ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς καὶ τῆς συγκεντρώσεως ἀπάντων τῶν στοιχείων ἅτινα θὰ κρίνωσι τὴν φοροδοτικὴν ἰκανότητα τῶν φορολογουμένων.

Ἡ ἐξουσία τοῦ ἐλέγχου ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰς τοὺς Οἶκον. Ἐφόρους καὶ Οἶκον. Ἐπιθεωρητάς. Τὸ ἔργον τοῦ ἐλέγχου συνίσταται εἰς τὴν ἔρευναν τῆς φορολογητέας ὕλης πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις καὶ τὴν προσήκουσαν ἐκτίμησιν τῶν συλλεγέντων στοιχείων, εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἐφαρμόζηται ἀπολύτως ἡ διὰ τῆς συνταγματικῆς διατάξεως καθοριζομένη ἀρχή, καθ' ἣν ἅπαντες οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι καὶ ἕκαστος συνεισφέρει εἰς τὰ θάρη τῆς Πολιτείας ἀναλόγως τῆς οἰκονομικῆς ἀντοχῆς αὐτοῦ. Ὁ Νόμος καθιεροῖ τὸ ἀνακριτικὸν σύστημα εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐλέγχου ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν νομίμων καὶ δικαστικῶν τεκμηρίων. Ὁ Νόμος χορηγῶν ἐλευθερίαν δράσεως εἰς τὴν βεβαιωτικὴν ἀρχὴν πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ εἰσοδήματος, ἐμερίμνησε νὰ κατοχυρώσῃ ἐκ παραλλήλου καὶ τὸν φορολογούμενον διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 43 τοῦ Νόμου 1640, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ὀποίου ὑποχρεοῦται ὁ ἐνεργῶν τὸν ἔλεγχον ὑπάλληλος νὰ τηρήσῃ τὸ ἐπαγγελματικὸν μυστικόν, ὑποκείμενος ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς τὰς ποινὰς τοῦ ἀρθρ. 452 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐξουσία τοῦ Οἶκον. Ἐφόρου ἀσκεῖται διὰ τῶν ἐλεγκτῶν τῆς Ἐφορίας, οἵτινες ἔχουσι θέσιν οἷαν καὶ οἱ ἀνακριταὶ ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ.

Ἡ φύσις τῆς ἐλεγκτικῆς ἐξουσίας τοῦ Οἶκον. Ἐφόρου εἶναι, κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην, κυριαρχικὴ, καθ' ὅσον τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἀρύεται ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἐκ τοῦ Νόμου καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ Ἰπουργείου καὶ συνεπῶς δὲν δύναται ἡ ἱεραρχικῶς ἀνωτέρα ἀρχὴ νὰ ἐπέμβῃ καὶ τροποποιήσῃ ἀποφάσεις αὐτοῦ ἀφορώσας τὸν προσδιορισμὸν τοῦ εἰσοδήματος τῶν φορολογουμένων.

Ὁ Οἶκον. Ἐφορος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς φορολογητέας ὕλης δύναται νὰ καλῇ τὸν φορολογούμενον ἵνα δώσῃ διασαφήσεις τόσον ἐπὶ τῆς δηλώσεως ὅσον καὶ κατὰ τὸν ἔλεγχον ταύτης καὶ ἡ ἐνέργεια αὕτη ἀποτελεῖ τὸ δεῦτερον στάδιον τῆς συνεργασίας τοῦ φορολογουμένου καὶ τῆς βεβαιωτικῆς

ἀρχῆς, ἣν συνεργασίαν καθώρισεν ἀπαραιτήτως τὸ σύστημα τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων καὶ ἣτις εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐφαρμόζηται μετὰ πάσης ἁρμονίας, καθ' ὅσον μόνον διὰ ταύτης δύνανται νὰ ἐπιτευχθῶσι ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ ἐκλείψωσι αἱ διαρκεῖς ἀντεγκλήσεις θεβαιωτικῆς ἀρχῆς καὶ φορολογουμένων. Τὸ πρῶτον στάδιον τῆς συνεργασίας εἶναι ἡ δῆλωσις τοῦ φορολογουμένου. Ἐὰν ὁ φορολογούμενος ἀπειθήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς θεβαιωτικῆς ἀρχῆς προβλέπονται κυρώσεις ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ Νόμου 1640.

Ὁ Οἶκον. Ἐφορος καὶ πᾶς ἐνεργῶν κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ Οἶκον. ὑπάλληλος δύναται νὰ ζητήῃ πληροφορίαν παρ' οἰωνδήποτε Δημοσίων, Δημοτικῶν ἢ Κοινοτικῶν Ἀρχῶν περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως οἰουδήποτε φορολογουμένου, νὰ ἐνεργῇ τὸν ἔλεγχον τῶν βιβλίων καὶ λοιπῶν στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως, προβαίνων, ἂν τοῦτο ἤθελε κρίνει ἀναγκαῖον, καὶ εἰς ἐπίσχεσιν τούτων, πρὸς συγκέντρωσιν στοιχείων καὶ ἐν γένει πληροφοριῶν διὰ τὸν παρόντα ἢ μελλοντικὸν καθορισμὸν τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως, νὰ παρακολουθῇ τὰς τρεχούσας ἐργασίας τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ εἰδικώτερον τὰ ἡμερήσια ἀκαθάριστα ἔσοδα αὐτῆς.

Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 5076 τράπεζαι δικαιοῦνται ν' ἀρνηθῶσι τὴν παροχὴν πληροφοριῶν σχετικῶν πρὸς τὰς δοσοληψίας μετὰ τῶν πελατῶν αὐτῶν, ὑποχρεοῦνται ὁμοῦς αὐταὶ νὰ χορηγήσωσι τὰς διὰ τοὺς μετόχους καὶ τοὺς δι' ὁμολογιῶν δανειστάς αὐτῶν αἰτουμένας πληροφορίας περὶ τῶν ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ τοιοῦτου μετόχου ἢ δανειστοῦ προσόδων τῆς Γ' Κατηγορίας.

221.— Ἐξακριβώσεις εἰσοδήματος ἐκ κληρονομίας. Κατὰ τὴν δευτέραν παράγραφον τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ νόμου 1640 ὑποχρεοῦνται ἀλληλεγγύως οἱ κληρονόμοι εἰς καταβολὴν τοῦ φόρου τοῦ κληρονομηθέντος, ἐὰν οὗτος ἐδήλωσε κατὰ τὰ πέντε πρὸ τοῦ θανάτου ἔτη πρόσδοτον κατωτέρα κατὰ 20 % τῆς πραγματικῆς, ἐξακριβουμένης ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καταλειφθείσης ὑπ' αὐτοῦ περιουσίας.

Ἴνα χωρήσῃ ἡ ἀνωτέρω διάταξις τοῦ ἄρθρου 36 δεόν νὰ συντρέχωσι αἱ κάτωθι προϋποθέσεις :

A) Ἡ ἐξακριβώσις τῆς προσόδου νὰ ἐνεργηθῇ ἐκ τῆς καταλειπομένης περιουσίας τοῦ ἀποβιώσαντος.

B) Ἡ παρὰ τοῦ ἀποβιώσαντος δηλωθεῖσα πρόσδοτος νὰ εἶναι κατὰ 20 % κατωτέρα τῆς πραγματικῆς.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κληρονόμοι εἶναι ἀλληλεγγύως ὑπόχρεοι εἰς τὸν φόρον ἐπὶ τῆς οὕτω ἐξακριβουμένης ἐπὶ πλέον προσόδου, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰ πέντε πρὸ τοῦ θανάτου ἔτη. Ἡ παραγραφὴ τοῦ δικαιωματος τοῦ Δημοσίου, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς δῆλωσιν προθεσμίας, διακόπτεται διὰ τοῦ θανάτου τοῦ φορολογουμένου, ἀρχεται δὲ νέα πενταετής προθεσμία ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς τῶν κληρονόμων.

Μετὰ τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν συλλογὴν τῶν στοιχείων ἐκάστου φορολογουμένου ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἀποφαίνεται περὶ τῆς εἰλικρινείας ἢ οὐ τῶν

δηλώσεων τοῦ φορολογουμένου καὶ ἀναλόγως τοῦ πορίσματος του ἐπ' αὐτῶν ἐγγράφει τούτους εἰς τὸν ἀρχικὸν ἢ συμπληρωματικὸν κατάλογον. Ἡ δικαιοδοσία αὕτη τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου εἶναι ἐξουσία διακριτικῆ, οὐχὶ ὁμῶς καὶ αὐθαίρετος.

222.—Φορολογικοὶ Κατάλογοι. Οἱ φορολογικοὶ κατάλογοι εἶναι τὰ βιβλία ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα καθορίζεται ἡ ἔκτασις τῆς ὑποχρεώσεως ἐκάστου φορολογουμένου διὰ τῆς ἐγγραφῆς ἐν αὐτοῖς.

Ὁ φορολογικὸς κατάλογος δύναται νὰ περιλαμβάνῃ πολλὰς ἐγγραφὰς φορολογουμένων. Ἀντὶ τῶν φορολογικῶν καταλόγων οἱ φορολογικοὶ νόμοι προβλέπουσι αὐτοτελεῖν πράξιν κατὰ τοῦ φορολογουμένου. Ἡ ἐγγραφή εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον ἢ ἡ ἔκδοσις φορολογικῆς πράξεως ἔχει τὴν σημασίαν τῆς διοικητικῆς πράξεως ἐν τῷ Διοικητικῷ Δικαίῳ, καλεῖται δὲ διοικητικὴ πράξις πᾶσα δήλωσις βουλήσεως διοικητικῆς ἀρχῆς σκοποῦσα τὴν παραγωγὴν ἐννόμου ἀποτελέσματος. Διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον λαμβάνει συγκεκριμένην μορφήν ἢ ἐκ τοῦ νόμου ἀπορρέουσα φορολογικὴ ἐνοχὴ καὶ ἄνευ ταύτης δὲν δύναται ἢ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ νὰ χωρήσῃ εἰς τὸν ὀριστικὸν προσδιορισμὸν καὶ τὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου.

223.—Οὐσιώδη στοιχεῖα τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου. Ταῦτα εἶναι τὰ κάτωθι :

A) Ἐγγραφή εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον παρ' ἀρμοδίου Οἴκον. Ἐφόρου. Ἀρμοδιότης δὲ καλεῖται ἡ ἐξουσία τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου πρὸς ἐπιβολὴν φορολογίας εἰς ὄρισμένον φορολογικὸν ὑποκείμενον διὰ τῆς ἐγγραφῆς τούτου εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον.

Ἡ ἀρμοδιότης διακρίνεται εἰς τὴν κατὰ τόπον ἀρμοδιότητα, ἣτις περιλαμβάνεται ἐντὸς ὄρισμένης περιφέρειας εἰς τὴν ὁποῖαν ἀσκεῖ τὴν ἐξουσίαν ὁ Οἴκον. Ἐφορος, καὶ εἰς τὴν καθ' ὕλην ἀρμοδιότητα. Ἀρμοδιότης δὲ καθ' ὕλην καλεῖται ἡ ἐξουσία τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου ἣτις καθορίζεται κατὰ λόγον τοῦ ἀντικειμένου τῆς φορολογίας. Λόγου χάριν ἡ ἀρμοδιότης τῆς Ἐφορίας Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν, Κληρονομῶν, εἶναι ἀρμοδιότης καθ' ὕλην. Ἡ παρ' ἀναρμοδίου Οἴκον. Ἐφόρου, εἴτε λόγῳ τόπου εἴτε λόγῳ ὕλης, ἐγγραφὴ τοῦ φορολογουμένου εἶναι ἄκυρος. Ἡ ἀναρμοδιότης ἀφορῶσα τὴν δημοσίαν τάξιν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν αὐτεπαγγέλτως παρὰ τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης καὶ ὅταν ὁ φορολογούμενος δὲν προτείνει τὴν ἔνστασιν ἀναρμοδιότητος.

Ἀρμοδιότης κατὰ χρόνον καλεῖται ἡ ἐντὸς ὄρισμένου χρονικοῦ διαστήματος ἐξουσία τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου πρὸς ἐγγραφὴν φορολογουμένου τινός. Τὸ ἀρθρ. 35 ὀρίζει πενταετὴ ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως προθεσμίας, ἐκτὸς ὄρισμένων περιπτώσεων, δι' ἃς δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἐγγραφὴ καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς πενταετίας. Εἶναι δὲ αὗται αἱ κάτωθι :

A) Προκειμένου περὶ συνθετικοῦ φόρου ἢ ἐγγραφὴ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἀνωτέρω πενταετίας καὶ μέχρι συμπλη-

ρώσεως ἔτους, ἀφ' ἧς κατέστη ὀριστικὸν τὸ στοιχείον τῆς ἀναλυτικῆς προσόδου.

Β) Συντρεχούσης περιπτώσεως ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 36 ἢ προθεσμία ἐγγραφῆς τῶν κληρονόμων εἰς τὸν συμπληρωματικὸν φορολογικὸν κατάλογον ἄρχεται μετὰ διετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φορολογουμένου.

Γ) Ἐὰν ἐγγραφῆ γενομένη ἐντὸς πενταετίας ἀκυρωθῇ μετὰ τὴν πάροδον ταύτης, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ὁ φορολογούμενος δὲν ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐγγραφῆς.

Δ) Ἐὰν ἐντὸς τῆς πενταετίας ἐνεγράφη πρόσωπον μὴ ὑπέχον φορολογικὴν ὑποχρέωσιν ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

Ε) Ἐὰν ἡ ἐγγραφῆ τοῦ ὑπέχοντος ἢ μὴ τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν ἐγένετο παρ' ἀναρμοδίου Οἴκου. Ἐφόρου ἢ ἐγένετο δι' οἰκονομικὸν ἔτος διάφορον τοῦ εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ φορολογητέα πρόσοδος καὶ ἡ ἐγγραφῆ ἐγένετο διὰ κατηγορίαν προσόδου διάφορον τῆς προσηκούσης.

ΣΤ) Ἐὰν τὸ εἰσόδημα τοῦ ἀκινήτου ἐκτίθη κατὰ περίοδόν τινα παρὰ προσώπου ἀπαλλασσομένου τοῦ φόρου, ἀνεγνωρίσθη ὅμως διὰ τὴν αὐτὴν περίοδον καὶ μετὰ πάροδον τῆς πενταετίας ἐξ ὑπαρχῆς ἢ κυριότης ἢ νομῆ τοῦ ἀκινήτου εἰς ἕτερον πρόσωπον φορολογούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεγνωρίσθη συνάμα καὶ ἡ ἀπαίτησις τοῦ παρὰ τοῦ ἀπαλλασσομένου κτηθέντος εἰσοδήματος.

Ζ) Ἐπὶ ἐκκειμένης κληρονομίας, ἐπιδικίας ἢ μεσεγγυήσεως.

Ἐτερον οὐσιῶδες στοιχείον τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου εἶναι ἡ νομιμοποίησις τῆς ἐγγραφῆς. Καλεῖται δὲ τοιαύτη ὅταν τὸ ὑποκείμενον τῆς φορολογίας εἶναι κατὰ νόμον ὑπόχρεων πρὸς δήλωσιν τοῦ εἰσοδήματος καὶ καταβολῆν τοῦ φόρου. Τὴν ἔλλειψιν νομιμοποίησεως δύναται νὰ προτείνῃ ὁ φορολογούμενος εἰς πάσαν στάσιν τῆς δίκης, ὀφείλει ὅμως νὰ ἀποδείξῃ αὐτήν.

Οὐσιῶδες ὡσαύτως στοιχείον τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου εἶναι ἡ τήρησις τῶν οὐσιῶδων τύπων οὓς ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος καὶ οἵτινες εἶναι ἡ ἀναγραφῆ τοῦ ὀνοματεπωνύμου τοῦ φορολογουμένου, τὸ ποσὸν τῆς φορολογητέας ὕλης, ἢ πηγῆ ἐξ ἧς ἀπέρρευσε ἡ σχέσις τοῦ εἰσοδήματιος πρὸς τὴν πηγὴν τοῦ εἰσοδήματος, ὡς καὶ ἡ κοινοποίησις τοῦ ἀποσπάσματος τῶν φορολογικῶν καταλόγων εἰς τὸν φορολογούμενον περιλαμβάνοντος ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα.

224.— Διάκρισις φορολογικῶν καταλόγων. Οἱ φορολογικοὶ κατάλογοι διακρίνονται εἰς κυρίους καὶ συμπληρωματικούς.

Εἰς τοὺς κυρίους ἐγγράφονται οἱ φορολογούμενοι ὧν αἱ ὑποβληθεῖσαι ἐμπρόθεσμοι καὶ ἐκπρόθεσμοι δηλώσεις ἐκρίθησαν κατόπιν τοῦ γενομένου ἐλέγχου εἰλικρινεῖς.

Εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον ἐγγράφονται οἱ μηδὲνως δηλώσαντες φορολογούμενοι ἢ καὶ οἱ δηλώσαντες τῶν ὁποίων αἱ δηλώσεις κατόπιν τοῦ γενομένου ἐλέγχου ἐκρίθησαν ἀνείλικρινεῖς.

Ἡ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου μὴ ἐκπλήρωσις τῶν φορολογικῶν του ὑποχρεώσεων συνεπάγεται τὴν ἐπιβολὴν προσθέτων φόρων προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νομ. Διατάγματος 632/48, καὶ προκειμένου περὶ ἐκπροθέσμου δηλώσεως ἢ προσαύξεσις εἶναι ἴση πρὸς 5% ἐπὶ τοῦ κυρίου φόρου δι' ἑκαστον μῆνα ἐκπροθέσμου ὑποβολῆς μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ τὸ τέταρτον τοῦ κυρίου φόρου.

Ἐπὶ ἀνακριβοῦς δηλώσεως ἢ προσαύξεσις ἰσοῦται πρὸς τὸ τρίτον τοῦ τμήματος τοῦ κυρίου φόρου ὅπερ δὲν ἐδηλώθη. Ἐπὶ τῆς ἀνακριβοῦς δηλώσεως δὲν ἐπιβάλλεται προσαύξεσις ἐὰν συντρέχωσι ἀθροιστικῶς αἱ κάτωθι δύο προϋποθέσεις:

α) Ὄταν ἡ φορολογητέα ὕλη μὴ προκύπτουσα ἐκ πραγματικῶν στοιχείων δὲν εἶναι ἀντικειμενικῶς σαφῶς καθωρισμένη, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσωπικῆς ἐκτιμῆσεως ἢ ἄλλης κρίσεως τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου ἢ τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων.

β) Ὄταν ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ βάσει τῆς δηλώσεως καταβλητέου φόρου καὶ τοῦ φόρου ὅστις τελεσιδικῶς προσδιορίζεται δὲν ὑπερβαίνει τὸ τρίτον τοῦ τελευταίου ποσοῦ.

Ἐπὶ παραλείψεως ἐγχειρίσεως δηλώσεως ἐπιβάλλεται προσαύξεσις λόγῳ παραλείψεως τῆς δηλώσεως ἴση πρὸς τὸ ἥμισυ τοῦ καταλογιζομένου κυρίου φόρου.

Προκειμένου περὶ τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων Γ' Κατηγορίας α' καὶ β' κλάσεως, Στ' Κατηγορίας, Ζ' Κατηγ. τοῦ ἄρθρ. 27, § 2 τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος ἄρθρ. 13 τοῦ Ν. Δ. 53/1946, τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν, καὶ τοῦ φόρου ἀσφαλιστρων, τὰ ποσοστὰ προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἀνακριβοῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως δηλώσεως διπλασιάζονται. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω προσαυξήσεων φόρου, τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα 632/1948 προβλέπει καὶ ποινικὰς κυρώσεις εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ φορολογούμενος ἐκ δόλου ἐπέδωκε ἀνακριθεῖ δήλωσιν ἢ παρέλειψε τὴν ἐπίδοσιν δηλώσεως. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως ἐνὸς μηνὸς τοῦλάχιστον ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς οὐχὶ κατωτέρας τῶν Δραχ. 1.000.000, οὐδ' ἀνωτέρας τοῦ διπλασίου τοῦ φόρου, τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ ὁποίου ἐπέδωξε διὰ τῆς ἐλλιποῦς δηλώσεως ἢ τῆς παραλείψεως τῆς ἐγχειρίσεως ταύτης.

Αἱ ὡς ἄνω ποιναὶ ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἢ ἔδρα τῆς ἀρμοδίας Ἐφορίας, μετ' ἐγκλησιν τοῦ ἀρμοδίου Οἴκον. Ἐφόρου ὑποβαλλομένην κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς ὑπὸ τοῦ Νομ. Διατάγματος προβλεπομένης ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς.

225.—Παραγραφή. Παραγραφή καλεῖται ἡ ἀπόσβεσις τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς λόγῳ μὴ ἐνασχίσεως ταύτης ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας βεβαιωτικῆς ἀρχῆς ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου τεταγμένης προθεσμίας. Ἡ παραγραφή τοῦ δικαιώματος τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς διακρίνεται ἀπὸ τὴν παραγραφήν τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου κατὰ τοῦτο: ὅτι ἡ μὲν παραγραφή τοῦ δικαιώματος τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς ἔχει τὴν ἐννοίαν τῆς ἀποσβέσεως τοῦ

δικαιώματος του Δημοσίου, ή δὲ τοῦ Λογιστικοῦ Νόμου καθιστᾶ ἀδύνατον τὴν εἰσπραξίν τοῦ φόρου. Ἡ παραγραφή τοῦ δικαιώματος τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς ἀνάγεται εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἀπαλλοτριωτῶν δικαίων καὶ συνεπῶς μὴ προτεινομένη καλύπτεται καὶ δὲν ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως. (Ἀποφ. Συμβ. Ἐπικρατείας 950/1932).

Ἡ παραγραφή διακόπτεται μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ φορολογικοῦ καταλόγου, ἀρχεται δὲ ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας πρὸς δήλωσιν καὶ λήγει μετὰ πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς προθεσμίας ταύτης. Ἀναστέλλεται δὲ μόνον διὰ νόμου. Διὰ νόμου ὡσαύτως δύναται ν' ἀνασταλῆ καὶ ἡ συμπεπληρωμένη παραγραφή, καθ' ὅσον αὕτη δὲν προστατεύεται ὑπὸ εἰδικῆς διατάξεως τοῦ Συντάγματος.

226. — Φορολογικαὶ διαφοραί. Αἱ φορολογικαὶ διαφοραὶ μεταξύ βεβαιωτικῆς ἀρχῆς καὶ φορολογουμένων δημιουργοῦνται κατὰ τὸ στάδιον τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς ὑπὸ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς ἐκτιμῆσεως τῶν συλλεγέντων στοιχείων. Ὁ φορολογούμενος οὐτινος διὰ τῆς πράξεως τῆς Διοικητικῆς ἀρχῆς προσβάλλονται καὶ ἀπειλοῦνται τὰ δικαιώματα δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν ἢ μεταρρῦθμισιν τῆς πράξεως τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐνοστάσεως ἐνώπιον τοῦ ἔχοντος τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ἐπιλύειν διαφορὰς φορολογικοῦ Δικαστηρίου.

Πρὸ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου ὁ Νόμος 1793/42 ἐπέτρεψε κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ προβλεπομένην διαδικασίαν τὴν συμβιβαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς καὶ βεβαιώσεως τοῦ φόρου πρὸ τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐνοστάσεως κατὰ τὰ εἰδικώτερον ὑπὸ τοῦ Νόμου τούτου καθοριζόμενα. Ἐὰν κατὰ τὴν διαδικασίαν ταύτην αἱ ἀπόψεις τοῦ Οἴκου Ἐφόρου καὶ τοῦ φορολογουμένου συμπέσωσι τελικῶς καὶ λυθῆ ἡ φορολογικὴ διαφορὰ συμβιβαστικῶς, ὁ φορολογούμενος ὑποχρεοῦται ὅπως καταβάλῃ ἀμέσως τὴν διαφορὰν τοῦ φόρου μετὰ τῆς ἀναλογούσης προσαυξήσεως, ἐπιδίδων σχετικὴν δήλωσιν, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτης διατυπῶται ἡτιολογημένη πρᾶξις συμβιβασμοῦ ὑπογραφομένη παρ' ἀμφοτέρων καὶ οὕτω ὁ συμβιβασμὸς θεωρεῖται τελειωθείς, ματαιουμένης τῆς ἐκδικάσεως τῆς τυχόν ἀσκηθείσης ἐνοστάσεως. Τὸ μέτρον τοῦτο τοῦ συμβιβασμοῦ παρῴσιάζει πολλήν ὁμοιότητα πρὸς τὴν διοικητικὴν προσφυγὴν ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν ἀδικήσαν ἀρχὴν ἐπὶ τῇ τέλει τῆς ἀκυρώσεως ἢ τροποποιήσεως τῆς πράξεως ταύτης.

Κρίνοντας ἐκ τῆς μακρᾶς ἡμῶν πείρας ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς νομοθεσίας περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων τὰς διὰ τοῦ Νόμου 1793 θεσπισθείσας διατάξεις περὶ συμβιβαστικῆς λύσεως τῶν ἀναφυομένων διαφορῶν μεταξύ φορολογουμένων καὶ βεβαιωτικῆς ἀρχῆς, πιστεύομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ ὠφελιμότητα τοῦ μέτρου τούτου τοῦ συμβιβασμοῦ ἢ γενικώτερον τῆς αἰτήσεως θεραπείας, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔννοιαν καὶ ἔκτασιν τῆς τροποποιήσεως τῆς πράξεως τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς ἐφ' ὅσον ἐκ προσαγομένων ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου στοιχείων ἢ καὶ συγκεντρουμένων ὑπηρεσιακῶς τοιούτων ἀποδεικνύεται ὅτι ἐνεφιλοχώρησε πλάνη ἢ ἐσφαλ-

μένη έκτίμησις τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν ἢ ἀναμφισβητήτως ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ τοῦ διέποντος τὴν σχέσιν νόμου, ἥτοι ἐκ στοιχείων ἄτινα ἂν εἶχε ὑπ' ὄψιν του ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἀρχήθεν δὲν θὰ προέβαινε εἰς τὴν ἐγγραφὴν ἢ ἐκδοσιν τῆς καταλογιστικῆς πράξεως.

Δηλονότι ἡμεῖς εὐρίσκομεν σκοπίμους ἀπὸ πάσης πλευρᾶς τὰς θεσπιθείσας διατάξεις τοῦ Νόμου 1793, παρεχούσας τὴν εὐχέρειαν εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον νὰ τροποποιῇ καὶ ἀκυροῖ τὴν ἐγγραφὴν του εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον μέχρι τοῦ χρόνου τῆς συζητήσεως τῆς ἐνοστάσεως, ἐφ' ὅσον ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσῃ τοῦ φορολογουμένου καὶ τῆς προσκομίσεως δικαιολογητικῶν στοιχείων ἀποδεικνύεται κατ' ἀναμφισβήτητον τρόπον ὡς ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ μὴ νόμιμος ἢ μὴ ὀρθὴ ἢ ἐγγραφὴ καὶ πάντως ἐπὶ τῇ παραλλήλῳ δηλώσει ἀποδοχῆς τῆς οὕτω τροποποιουμένης ἐγγραφῆς ὑπὸ τοῦ αἰτούντος.

Σημειωτέον ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὀφείλει ὁ Οἶκον. Ἐφορος νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν οὕτω γενομένην τροποποίησιν τῆς ἐγγραφῆς του μνημονεύων τὰ πραγματικὰ γεγονότα ἢ νομικὰ τοιαῦτα ἄτινα ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἐγγραφῆς του.

Ἐξετάζοντες τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου τῆς διὰ συμβιβασμοῦ ἐπιλύσεως τῶν φορολογικῶν διαφορῶν παρατηροῦμεν ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἔτυχε μέχρι τοῦδε εὐρείας ἐφαρμογῆς εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἢ μὴ ἀποτελεσματικότητος τοῦ μέτρου τούτου ὀφείλεται καθ' ἡμᾶς εἰς τὴν εὐθυνοφοβίαν ἴσως πολλῶν Οἶκον. Ἐφόρων οἵτινες διστάζουσι ν' ἀναλάβωσι τὴν εὐθύνην τῆς ἀπ' εὐθείας ἐπιλύσεως τῆς διαφορᾶς καὶ διότι ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεσον καταβολὴν τοῦ φόρου, πρᾶγμα ὅπερ δυσχεραίνει πολυλάκις τοὺς φορολογουμένους ν' ἀποδεχθῶσι τὸν συμβιβασμόν, μὴ δυναμένους νὰ καταβάλωσι ἀμέσως καὶ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν φόρου καὶ τέλος διότι τὸ Νομ. Διάταγμα περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεων ἐμφανίζει πλήρη ἀκαμψίαν εἰς τὴν μείωσιν τῶν προσθέτων φόρων.

Θεωροῦμεν ὅθεν σκόπιμον διὰ τὴν ταχείαν ἐπίλυσιν τῶν φορολογικῶν διαφορῶν τὴν τροποποίησιν τοῦ Νόμου εἰς τὰ κάτωθι σημεῖα :

A) Διὰ διαφορὰς φόρων μέχρι 5.000.000 δρχ. νὰ ἐπιλύη ταύτας συμβιβαστικῶς ὁ Οἶκον. Ἐφορος αἰτιολογῶν ἐν τῇ ἐκθέσει συμβιβασμοῦ τὴν τροποποίησιν τῆς ἐγγραφῆς του.

Διὰ διαφορὰς φόρων ἄνω τῶν 5.000.000 νὰ ἐπιλύωνται αὐταὶ ἀπαιτήτως τῇ συμπράξει καὶ τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ἐφορίας.

B) Προκειμένου περὶ τῶν προσθέτων φόρων νὰ δοθῇ τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν πεισθῇ ἐκ τῆς διαδικασίας ὅτι τὸ ἐκπρόθεσμον, ἢ ἀνακρίθῃ, ἢ ἢ μὴ ὑποβολὴ δηλώσεως ὀφείλονται οὐχὶ εἰς πρόθεσιν τοῦ φορολογουμένου πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φόρου ἀλλ' εἰς πλάνην περὶ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἢ εἰς παρερμηνείαν τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου, νὰ μειώνη μέχρι τοῦ ἡμίσεος τὰς διὰ τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος προβλεπομένας προσαυξήσεις.

Γ) Ἐάν ὁ φορολογούμενος ἀποδεχθῆ τὸν συμβιβασμὸν καὶ λυθῆ ὀριστικῶς ἢ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς ὑφισταμένη φορολογικὴ διαφορά νὰ ὑποχρεοῦται οὗτος νὰ ὑποβάλλῃ ἀμέσως δῆλωσιν καταβάλλον ταυτοχρόνως καὶ τὸ 1/3 τοῦ φόρου, τὰ δὲ ὑπόλοιπα δύο τρίτα ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς βεβαιώσεως, ἦτοι τὸ 1/3 καθ' ἕκαστον μῆνα.

Διὰ τῶν τροποποιήσεων τούτων φρονοῦμεν ὅτι θὰ τύχῃ εὐρείας ἐφαρμογῆς τὸ μέτρον τῆς ἐπιλύσεως τῶν διαφορῶν συμβιβαστικῶς καὶ θ' ἀπαλλαγῶσι αἱ Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ καὶ τὰ Δικαστήρια τοῦ φόρου τῶν ἐνοστάσεων καὶ ἐφέσεων αἵτινες βαρύνουσι σήμερον ταύτας.

227.— Δεδικασμένον ἐκ τῆς πράξεως τῆς ἐγγραφῆς. Διὰ τῆς παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς προθεσμίας τῆς ἐνοστάσεως τεκμαίρεται ὅτι ὁ λαθὼν γνῶσιν τῆς ἐγγραφῆς τοῦ φορολογούμενου διὰ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τοῦ ἀποσπάσματος ἀπεδέχθη αὐτό, δι' ὃ καθίσταται αὐτῆ ἀπρόσβλητος καὶ παράγει νομικὰ ἀποτελέσματα, ἢ δὲ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ προβαίνει εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου. Ἡ οὕτω καταστάσα ὀριστικὴ ἐγγραφὴ καθίσταται ἀπρόσβλητος οὐ μόνον ἐκ μέρους τοῦ φορολογουμένου, ἀλλὰ συγχρόνως ἀσφαλίζει καὶ τὸν φορολογούμενον ἐναντίον μεταγενεστέρας φορολογίας, καθ' ὅσον λόγῳ τοῦ προκύπτοντος δεδικασμένου δὲν δύναται ἢ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἰδίων στοιχείων νὰ ἐνεργήσῃ νέαν ἐγγραφὴν καὶ ἀξιῶσῃ τὴν καταβολὴν μείζονος φόρου ἐκ τῆς ἀλλοίας ἐκτιμήσεως τῶν ἰδίων στοιχείων. Μόνον ἐφ' ὅσον ἐξακριβωθῶσι νέα στοιχεῖα δύναται ἢ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ νὰ προβῆ εἰς νέαν ἐγγραφὴν θάσει τῶν νέων στοιχείων ἅτινα δὲν εἶχε ὑπ' ὄψιν αὐτῆ κατὰ τὴν πρώτην ἐγγραφὴν.

228.— Ἐνοστασις. Ἐνοστασις καλεῖται ἡ ἐπιθετικὴ πρᾶξις τοῦ φορολογουμένου κατὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ ἐν τῇ συμπληρωματικῇ καταλόγῳ δι' ἧς διώκεται ἢ ὑπὸ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀκύρωσις ἢ μεταρρυθμισις τῆς ἐγγραφῆς ταύτης.

Αἱ ἐνοστάσεις δέον νὰ ᾧσι ἐγγραφοὶ, περιλαμβάνουσαι τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἐνοσταμένου, τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, τὴν ἐκδικαστικὴν ἐπιτροπὴν ἐνώπιον τῆς ὁποίας θὰ ἐκδικασθῆ ἢ ἐνοστασις, τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφοράς καὶ ἰδίως τὰ γεγονότα ἐφ' ὧν στηρίζεται τὴν ἀξιῶσιν τοῦ ἐνοστάμενου, τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐγγραφῆς καθ' ἧς στρέφεται αὐτῆ, καὶ νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐνοσταμένου ἢ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου, κοινοποιεῖται δὲ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἢ ἐγχειρίζεται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον. Ἡ προθεσμία τῆς ἐνοστάσεως εἶναι δεκαήμερος, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐνοστάσεως καὶ λήγουσα τὴν 10ην ἡμέραν ἀπὸ ταύτης. Ἐάν ἡ τελευταία ἡμέρα εἶναι ἐξαιρετέα ἢ προθεσμία λήγῃ τὴν ἐπομένην. Ἡ προθεσμία τῆς ἐνοστάσεως ἀναστέλλεται ὅταν ὁ φορολογούμενος ἐξ ἀνωτέρας βίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀσκήσῃ τὴν ἐνοστασίαν του, λόγου χάριν ἀσθένεια, πόλεμος, ἢ ἕτερον γεγονός μὴ δυνάμενον νὰ προβλεφθῆ ὑπὸ τοῦ ἐνοσταμένου. Ἡ ἐνοστασις ἐγγράφεται εἰς τὸ πινάκιον ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ καλεῖται οὗτος κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον πρὸς

συζήτησιν. Ὁ φορολογούμενος δύναται νὰ παραιτηθῆ τῆς ἐνστάσεως, ὁπότε λύεται ἡ φορολογικὴ διαφορά.

Ἡ παραίτησις δύναται νὰ γίνῃ ἐγγράφως ἢ προφορικῶς ἐνώπιον τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς πλὴν τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν τὸ Δημόσιον ἐκ τῆς διεξαχθείσης διαδικασίας ἐκτήσατο δικαιώματα προσβαλλόμενα διὰ τῆς παραίτησεως. Καὶ ἡ βεβαιωτικὴ ἀρχὴ δύναται νὰ παραιτηθῆ τοῦ ἀσκουμένου ὑπ' αὐτῆς ἐνδίκου μέσου, ἀλλὰ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου.

229.— Νομιμοποιήσις τοῦ ἐνισταμένου. Ὁ φορολογούμενος προσβάλλων τὴν πράξιν τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς καὶ παριστάμενος ἐνώπιον τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δέον νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ Δικαστηρίου καὶ νὰ ἔχῃ συμφέρον ἐν τῇ ἀκυρώσει τῆς ἐγγραφῆς, τὸ δὲ συμφέρον αὐτοῦ δέον νὰ εἶναι ἄμεσον καὶ προσωπικόν, καθ' ὅσον, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, δὲν νομιμοποιεῖται.

230.— Παρέμβασις. Παρέμβασις ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ καλεῖται ἡ παρεμβολὴ τρίτου ἐν τῇ ἀσκουμένῃ δίκῃ ἔχοντος ἔννομον συμφέρον ἐπὶ σκοπῇ προστασίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ συμφερόντων εἴτε ἄνευ προσκλήσεως ὑπὸ τῶν διαδίκων, εἴτε κατόπιν προσκλήσεως ὑπὸ τινος ἐξ αὐτῶν, δύναται δὲ ἡ παρέμβασις νὰ γίνῃ εἴτε πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐνστάσεως εἴτε πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ διατήρησιν τῆς ἐγγραφῆς.

231.— Φορολογικὰ Δικαστήρια. Τὰ ὑφιστάμενα ἤδη Φορολογικὰ Δικαστήρια διαιροῦνται εἰς πρωτοβάθμια καὶ δευτεροβάθμια. Κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάζουσι αἱ ἐκδικαστικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐνστάσεων τοῦ ἀρθρ. 39 τοῦ Ν. 1640, συνιστῶνται δὲ αὐταὶ ἐν τῇ ἑδρᾷ ἐκάστης Οἴκου. Ἐφορίας καὶ σύγκεινται ἐκ τριῶν μελῶν :

Α) Ἐκ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποδεικνυμένου Πρωτοδίκου ἢ ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς ἑδρας τῆς Οἴκου. Ἐφορίας ἐὰν δὲν ὑφίσταται Πρωτοδικεῖον.

Κατ' ἐξαίρεσιν εἰς τὰς Ἐφορίας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ὡς καὶ εἰς τὰς ἑδρας τῶν Ἐφοριῶν, ἐν αἷς δὲν ὑφίσταται Πρωτοδικεῖον ἢ Εἰρηνοδικεῖον, ἐπιτρέπεται νὰ διορίζηται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν οἰκονομικὸς ὑπάλληλος μεθ' ἐνὸς ἢ πλειόνων ἀναπληρωτῶν.

Β) Ἐνὸς οἴκον. ὑπαλλήλου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν μεθ' ἐνὸς ἢ πλειόνων ἀναπληρωτῶν. Δυνάμει τοῦ Α.Ν. 2228/1943, ὡς δευτέρα μέλη ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν ὀρίζονται οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ταμείων πλὴν τῶν Ἐφοριῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Καλλιθέας, Φαλήρου, Ἀμαρουσίου, Χαλανδρίου, Νέας Ἰωνίας καὶ τῶν Ἐφοριῶν ἐνθα ἐδρεύουσι Ἐπιθεωρηταὶ Οἴκον. Ἐφοριῶν.

Γ) Ἐνὸς λαϊκοῦ μέλους μετὰ δύο ἢ πλειόνων ἀναπληρωτῶν ὀριζομένων κατὰ οἶκον. ἔτος παρὰ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν τῆς περιφερείας εἰς ἣν ὑπάγεται ἡ Οἴκον. Ἐφορία ἐκ καταλόγου ἀποστελλομένου ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου καὶ περιλαμβάνοντος τοῦλάχιστον δέκα ἐκ τῶν φορολο-

γουμενων τῆς περιφερείας του. Τὰ οὕτω ὑποδεικνύομενα λαϊκὰ μέλη δέον νὰ λαμβάνωνται κατὰ προτίμησιν ἐκ τῆς οἰκείας νομίμως λειτουργούσης ὀργανώσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ φορολογούμενος. Προκειμένου περὶ ἐνστάσεων δικηγόρων συμμετέχει ὡς τρίτον μέλος εἰς τῶν δικηγόρων τῆς ἔδρας τῆς Οἴκου. Ἐφορίας ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου ἢ τούτου μὴ ὀρίσαντος, ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ Οἴκον. Ἐφορία. Τὰ ὡς ἄνω ὀριζόμενα λαϊκὰ μέλη ὀφείλουσι ὅπως πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν δμώσωσι ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ὄρκον τοῦ Δημοσίου ὑπαλλήλου. Ἐν περιπτώσει ἀναδιορισμοῦ τοῦ αὐτοῦ μέλους ὁ ὄρκος ἐπαναλαμβάνεται.

Χρὴν Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἐκτελεῖ ὁ ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς ὀριζόμενος ὑπαλλήλος τῆς οἰκείας Οἴκου. Ἐφορίας.

Ἐὰν τὰ ὀρισθέντα ἐκ τῶν ἰδιωτῶν μέλη κλητευθέντα ἐπὶ ἀποδείξει δὲν προσέλθωσι κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, καλοῦνται πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτῶν δύο ἐκ τῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς ἐκδικαστικῆς ἐπιτροπῆς δημοσίων ὑπαλλήλων ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς ὅστις ὀρίζει τὸν ἓνα ὡς τακτικὸν καὶ τὸν ἕτερον ὡς ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ.

Ἔργον τῶν πρωτοβαθμίων ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν εἶναι νὰ διαγιγνώσκωσι τὰς εἰς αὐτὰς ὑποβαλλομένας φορολογικὰς διαφοράς, ἤτοι τὸ οὐσιαστικὸν μέρος τῆς διαφορᾶς, συνιστάμενον εἰς τὴν ἔρευναν τῶν πραγματικῶν καὶ νομικῶν γεγονότων ἅτινα ἐπικαλεῖται ὁ φορολογούμενος καὶ ἡ βεβαιωτικὴ ἀρχή, καὶ μετ' ἐκτίμησιν αὐτῶν ἐπιλύωσι τὴν φορολογικὴν διαφορὰν.

232.—Θεμελιώδεις ἀρχαὶ αἰτινες δέον νὰ κρατῶσι ἐν τῇ φορολογικῇ διαδικασίᾳ. Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 39 παρ. 10, καθ' ἣν ἡ ἐκδικαστικὴ ἐπιτροπὴ ἔχει δικαιώματα οἷα καὶ ὁ Οἴκον. Ἐφορος προκύπτει σαφῶς ὅτι ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ ἐφαρμογὴν ἔχει τὸ ἀνακριτικὸν σύστημα, ἤτοι ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας ἢ οὐ τῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐπικαλουμένων ἰσχυρισμῶν, ἀλλὰ δικαιοῦται ἐρευνῶσα τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως πάντα τὰ περιστατικὰ τὰ συμβάλλοντα εἰς τὴν μὀρφωσιν κρίσεως καὶ θάσει τούτων νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν της.

Ἰσχύει ὡσαύτως εἰς τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια ἢ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἰσχύουσα θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ μὴ δικάζειν αὐτεπαγγέλτως. Πράγματι τὰ φορολογικὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐπιληφθῶσι καὶ δικάσωσι ὑπόθεσιν τινα ἐφ' ὅσον δὲν κληθῶσι πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ φορολογουμένου διὰ τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐνστάσεως.

Ἰσχύει ὡσαύτως εἰς τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια τὸ δικονομικὸν ἀξίωμα τὸ ἐφαρμοζόμενον εἰς τὰ Πολιτικὰ Δικαστήρια, καθ' ὃ ὁ Δικαστὴς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὑπερβῇ τὰς αἰτήσεις τῶν ἀντιδίκων, ἀλλ' ὀφείλει νὰ περιορισθῇ ἐντὸς τοῦ κύκλου ὃν ἐχάραξαν αἱ αἰτήσεις τῶν διαδίκων. Συνεπῶς ἐπὶ φορολογικῆς διαφορᾶς ὁ Δικαστὴς δὲν δύναται νὰ ὀρίσῃ εἰσόδημα κα-

τώτερον τοῦ ἐν τῇ δηλώσει ἀναγραφομένου οὔτε νὰ καταστήσῃ χεῖρονα τὴν θέσιν αὐτοῦ.

Ἰσχύει ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ Φορολογικὰ Δικαστήρια τὸ εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐφαρμοζόμενον δικονομικὸν ἀξίωμα, τὸ μὴδένα δικάζειν ἀνήκουστον. Ἐκ τοῦ ἀξιώματος τούτου προκύπτει σαφῶς ὅτι καθίσταται ὑποχρεωτικὴ ἢ κλήτευσις τοῦ φορολογουμένου κατὰ τὴν φορολογικὴν δίκην ἵνα ἀκουσθῇ οὗτος καὶ ὑποβάλλῃ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως τοὺς ἰσχυρισμούς του.

233.— Ἐξαιρέσεις τῶν μελῶν Ἐκδικ. Ἐπιτροπῆς. Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 39 τοῦ Ν. 1640 αἱ περὶ ἐξαιρέσεως δικαστῶν διατάξεις τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων δὲν ἔχουσι ἐφαρμογὴν εἰς τὰς πρωτοβαθμίους ἐκδικαστικὰς ἐπιτροπὰς, κατὰ ρητὴν ὅμως διάταξιν τῆς παρ. 5 τοῦ ἀρθρ. 39 κωλύεται νὰ μετάσχῃ ὡς μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ τὸ πρῶτον βεβαιώσας τὸν φόρον, ὡς τοιοῦτος δὲ νοεῖται ὁ ἐνεργήσας τὸν ἔλεγχον τοῦ φορολογουμένου ὑπάλληλος. Ἐπίσης δὲν δύναται εἰς τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ συμπέσῃ ἢ ἰδιότης τοῦ δικαστοῦ καὶ δικαζομένου, καθ' ὅσον τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὸ θεμελιῶδες ἀξίωμα ὅτι εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ δικαστὴς τῶν ἑαυτοῦ πράξεων.

234.— Ἀγωγή κακοδικίας μελῶν ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν. Ὅπως τὰ μέλη τῶν τακτικῶν δικαστηρίων οὕτω καὶ τὰ μέλη τῶν ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν εὐθύνονται ἀτομικῶς εἰς ἀποζημίωσιν ἐὰν ἐκ δόλου ἢ ἀμελείας ἐζημιώθησαν οἱ διάδικοι. Τὸ Δημόσιον δὲν εὐθύνεται καθ' ὅσον δὲν ἰσχύουσιν αἱ ἀρχαὶ τοῦ προστήσαντος, δοθέντος ὅτι τὰ δικαστήρια εἶναι ἀνεξάρτητα καὶ δὲν ὑπόκεινται εἰς σχέσιν ὑποταγῆς ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἀπονομῆς τῆς Δικαιοσύνης.

235.— Ἀρμοδιότης Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν. Ἡ ἀρμοδιότης τῶν ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν συνίσταται εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ δικάζειν τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἐφορίας ἀναφυσόμενας φορολογικὰς διαφορὰς. Ὅταν δύο ἰσοβάθμια δικαστήρια ἐπιληφθέντα τῆς ἐκδικάσεως τῆς αὐτῆς διαφορᾶς ἀπεφῆναντο ὅτι ἀμφότερα εἶναι ἀρμόδια ἢ ἀναρμόδια νὰ δικάσωσι ταύτην, τότε ἔχομεν σύγκρουσιν ἀρμοδιοτήτων. Πρὸς ἄρσιν τῆς συγκρούσεως δύνανται οἱ διάδικοι νὰ ἀσκήσωσι τὰ ἐνδίκια μέσα τῆς ἐφέσεως καὶ ἀναιρέσεως.

236.— Διαδικασία ἐπὶ Δικαστηρίου. Αἱ συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς γίνονται δημόσιαι, ἤτοι ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, ἐν τῇ τόπῳ ἔνθα γίνεται ἡ συνεδρίασις. Ἐνστασις δὲν δύναται νὰ εἰσαχθῇ πρὸς συζήτησιν πρὸ τῆς παρελεύσεως ὀκταήμερου ἀπὸ τῆς ἐγχειρίσεως ἢ κοινοποιήσεως ταύτης καὶ τοῦτο ἵνα δοθῇ καιρὸς εἰς τὸν φορολογούμενον πρὸς παρασκευὴν τῆς ὑπερασπίσεως.

Ἡ μὴ τήρησις τῆς προθεσμίας ταύτης συνιστᾷ παράβασιν οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας. (Ἀποφ. Συμβ. Ἐπικρατείας 685-686/1932). Ἐὰν ὁ ἐνιστάμενος δὲν προσέλθῃ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον, ἢ Ἐπιτροπῇ ὑποχρεοῦται αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐξετάσῃ τὸ νόμῳ βάσιμον καὶ τὸ

διάδικοι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως προσάγουσι καὶ ἐπικαλοῦνται τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν. Τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα μετὰ τὴν κατάθεσιν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου καθίστανται κοινὰ μέσα ἀποδείξεως καὶ δύνανται νὰ τὰ ἐπικαλεσθῶσι ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ὑπὲρ ἐαυτῶν, εἶναι δὲ ταῦτα τὰ κάτωθι :

1) Ὁμολογία, ἣτοι ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τοῦ διαδίκου γεγονότος ἐπάγοντος αὐτῇ ἐπιζήμια γεγονότα.

Ἡ ὁμολογία εἰς τὴν φορολογικὴν δίκην δὲν ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, ὡς εἰς τὴν πολιτικὴν δίκην, καθ' ὅσον ὁ φορολογικὸς δικαστὴς, λόγῳ τοῦ κρατοῦντος ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ ἀνακριτικοῦ συστήματος, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ὁμολογηθέντα καὶ ἐξ αὐτῶν μόνον νὰ προέλθῃ εἰς τὴν ἐκδόσιν ἀποφάσεως, ἀλλὰ δικαιούται νὰ ἐξετάσῃ ἂν ταῦτα ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποστῇ τῶν ὁμολογηθέντων, ἂν ἐξ ἄλλων στοιχείων παύεται περὶ τῆς πραγματικῆς καταστάσεως.

2) Τεκμήρια εἶναι ἡ ἐκ γνωστοῦ πράγματος ἐξαγωγή συμπεράσματος περὶ ἀγνώστου. Τὰ τεκμήρια διακρίνονται εἰς νόμιμα καὶ δικαστικά. Νόμιμα εἶναι ἐκεῖνα καθ' ἃ ὁ Νόμος ἐκ γνωστῶν πραγμάτων συνάγει συμπεράσματα περὶ ἀγνώστων. Δικαστικά δὲ ἐκεῖνα καθ' ἃ ὁ δικαστὴς ἐκ γνωστῶν πραγμάτων συνάγει συμπεράσματα περὶ ἀγνώστων. Τὰ νόμιμα τεκμήρια ὑποδιαιροῦνται εἰς ἀμάχητα, καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἐναντία ἀποδείξεις, ὡς λόγου χάριν προκειμένου περὶ ἐξοφλήσεως δανείου θεωροῦνται συναξοφληθέντες καὶ οἱ τόκοι. Τὸ τεκμήριον τοῦτο τοῦ νόμου 4576 θεωρεῖται ἀμάχητον καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀντίδικον ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Μαχητὰ τεκμήρια εἶναι ἐκεῖνα, καθ' ὧν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀντίδικον ν' ἀποδείξῃ περὶ τοῦ ἐναντίου. Τὰ δικαστικά τεκμήρια ἵνα ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν πρέπει νὰ εἶναι σπουδαία, ὠρισμένα καὶ σύμφωνα.

3) Αὐτοψία καλεῖται ἡ θεβαίωσις γεγονότος τινὸς διὰ τῆς ἰδίας τοῦ φορολογικοῦ δικαστοῦ ἀντιλήψεως. Εἰς τὴν φορολογικὴν δίκην ἡ αὐτοψία εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις, καθ' ἃς ὁ δικαστὴς ἀντιλαμβάνεται προσωπικῶς ὠρισμένα πράγματα ἐφ' ὧν ἐγεννήθησαν ἀμφισβητήσεις ἄνευ μεσολαθήσεως τρίτων προσώπων, τὰ ὅποια δύνανται πολλάκις ν' ἀλλοιώσωσι τὴν ἀλήθειαν. Λόγου χάριν ἐπὶ ἀμφισβητήσεως ἐὰν βιομηχανοστάσιον ἀπαλλάσσεται ἢ οὐ τοῦ φόρου οἰκοδομῶν, δύναται ὁ δικαστὴς δι' αὐτοψίας νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν συντρέχωσιν αἱ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις περὶ ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ, ἣτοι ἂν τοῦτο ἰδιοχρησιμοποιεῖται, ἂν ὑφίστανται μόνιμως προσηρμοσμένοι μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις, καὶ ἂν τοῦτο ἐξυπηρετῇ τὴν μεγάλην βιομηχανίαν.

4) Πραγματογνωμοσύνη. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν ὑποθέσεών τινων ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐμφανίζονται πολλάκις ζητήματα τεχνικῆς φύσεως, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ὁποίων παρίστανται ἀναγκαῖαι αἱ γνώσεις εἰδικῶν προσώπων. Τὰ πρόσωπα ταῦτα καλοῦνται *πραγματογνώμονες* καὶ τούτους διορίζει ὁ Δικαστὴς ἵνα συμβουλευθῇ τὴν γνώμην των ἐπ' αὐτῶν. Οἱ διορι-

ζόμενοι ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου πραγματογνώμονες ὀρκίζονται ὅτι θὰ ἐκτελέσωσι πιστῶς τὸ ἀνατεθὲν αὐτοῖς ἔργον, ὀρίζονται δὲ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου διὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς τάσσεται τὸ ἐξεταστέον θέμα, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς διεξαγωγῆς τῆς πραγματογνωμοσύνης. Ἡ γνωμοδότησις τῶν πραγματογνώμων ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ δὲν ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, ὡς ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ, ἀλλ' ἔχει συμβουλευτικὸν χαρακτήρα, ἐκτιμωμένη καὶ αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, καὶ τοῦτο διότι, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ κρατεῖ ἄκρατον τὸ σύστημα τῆς ἐλευθέρας ἀποδείξεως.

5) *Μάρτυρες* καλοῦνται τρίτα πρόσωπα ἅτινα καταθέτουσι ἐπὶ Δικαστηρίου ὅ,τι ἰδίαις αἰσθήσεσι ἀντελήφθησαν περὶ τῶν ἀποδεικτέων θεμάτων. Ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ὑπὸ τῶν διαδίκων προταθέντας μάρτυρας, ἐφ' ὅσον ἐξ ἄλλων στοιχείων δύναται νὰ σχηματίσῃ δικανικὴν πεποίθησιν. Δεχθεῖσα ὁμῶς ἢ ἐκδικαστικὴ ἐπιτροπὴ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων, ὀφείλει ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς νομίμους ὅρους καὶ προϋποθέσεις τῆς χρήσεως τοῦ ἀποδεικτικοῦ τούτου μέσου, ὧν οἱ κυριώτεροι εἶναι ἡ ὀρκισις τούτων κατὰ τὸ ἄρθρ. 335 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἔρευνα τῆς ἀνικανότητος ἢ τοῦ ἐξαιρέσιμου τοῦ μάρτυρος, καθ' ὅσον μάρτυς ἀνίκανος καὶ ἐξαιρέσιμος δὲν μαρτυρεῖ, ἀποβαλλόμενος τοῦ Δικαστηρίου, ἡ ἐξέτασις δὲ ἀνικάνου ἢ ἐξαιρέτεου μάρτυρος ἀποτελεῖ παράβασιν οὐσιώδους τύπου διαδικασίας καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ εἶναι ἀναιρετέα ἢ ἀπόφασις.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 324 τῆς Πολ. Δικονομίας μάρτυρες ἐξαιρέτεοι κατ' αἵτησιν τῶν διαδίκων εἶναι ὅσοι ἔλαβον ἀμοιβὴν διὰ νὰ δώσουν τὴν μαρτυρίαν των, ὅσοι δύνανται νὰ ἐλπίζουσι εἰς ἄμεσον ὀφέλειαν ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης, συγγενεῖς ἢ κηδεσταὶ τοῦ διεξάγοντος τὴν δίκην κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ὅσοι εἶναι προσηλωμένοι εἰς τὸν διεξάγοντα τὴν ἀπόδειξιν δι' ἰδιαιτέρας σχέσεως ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως. Ὁ περὶ ἐξαιρέσεως λόγος προτείνεται πρὸ τῆς ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος, μετὰ δὲ τὴν ἐξέτασιν ἢ ἐξαιρέσεις τότε μόνον εἶναι ἀνεκτῆ, ὅταν ὁ λόγος αὐτῆς δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἐγγράφως. Ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἀποδείξεως γίνεται συνήθως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῆς δικαζούσης τὴν φορολογικὴν διαφορὰν ἐπιτροπῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου εἶναι δυνατόν νὰ διεξαχθῇ ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ὅποτε καθίσταται ἀναγκαία ἢ ἔκδοσις παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως καὶ ἡ γνωστοποίησις μαρτύρων.

Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως καὶ τὴν κοινοποίησιν ταύτης εἰς τὸν φορολογούμενον παρὰ τοῦ Δικαστηρίου, ὁ ὑπέχων τὸ θάρος τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ὀφείλει νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἐξεταστέους μάρτυρας καὶ τὸν ἀντίδικον ἵνα παραστῶσι κατὰ τὴν ἐξέτασιν. Ἡ κλήσις κοινοποιεῖται 24 ὥρας πρὸ τῆς τεταγμένης προθεσμίας, παρατεινομένης λόγῳ ἀποστάσεως.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων τὸ Δικαστήριον ἐξετάζει ἂν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τούτων ἐνεφιλοχώρησαν ἀκυρότητες, ὅποτε ἀκυροῖ τὴν

διεξαχθείσαν απόδειξιν. Ἐὰν ὁμοῦ καλῶς διεξήχθη αὕτη ἢ Ἐπιτροπῇ προβαίνει εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας τῶν μαρτυριῶν καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως περὶ τῆς οὐσίας.

6) Ὁρκος. Ὁρκος καλεῖται ἢ ὑπὸ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ θεοῦ διαβεβαίωσις τοῦ φορολογουμένου περὶ τῆς ἀληθείας ἢ ἀναληθείας ἀμφισβητουμένου πραγματικοῦ γεγονότος. Ὁ ὄρκος διακρίνεται εἰς ἐπακτὸν καὶ εἶναι ἐκεῖνος ὃν ἐπάγει μόνον ὁ Οἶκον. Ἐφορος, καθ' ὅσον κατὰ ρητὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 11 τοῦ ἄρθρ. 39 εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον οὔτε ἐπάγεται οὔτε ἀντεπάγεται ὄρκος, καὶ εἰς δικαστικόν, τὸν ὁποῖον ἐπιβάλλει ἢ Ἐκδικαστικῇ Ἐπιτροπῇ εἰς τὸν φορολογούμενον, ὅστις δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων κατέστησε σφῶδρα πιθανοὺς τοὺς ἰσχυρισμούς του, ὁπότε ὁ ὄρκος καλεῖται συμπληρωματικὸς, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Οἶκον. Ἐφορος προσεκόμισε λίαν ἀσθενεῖς ἀποδείξεις περὶ τῆς βασιμότητος τῆς ἐγγραφῆς, ὁπότε ἢ Ἐπιτροπῇ ἐπιβάλλει τὸν λεγόμενον ἀπαλλακτικὸν ὄρκον. Διὰ τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὄρκον ἀποφάσεως δύνανται νὰ τάσσωνται καὶ συνέπειαι τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου, ὁπότε δοθέντος τοῦ ὄρκου ἢ ἀπόφασις εἶναι ὀριστικῇ. Ἄν ὁ διάδικος πρὸς ὃν ἐπεβλήθη ὁ ὄρκος εἶναι ἀπὸν ἢ Ἐπιτροπῇ ἐκδίδει ἀπόφασιν περὶ ὀρκοδοσίας, ἐν τῇ ὀρίζονται τὸ θέμα τοῦ ὄρκου, ἢ προθεσμία πρὸς δῆλωσιν ἀποδοχῆς, ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς ὀρκοδοσίας. Ἡ ἀπόφασις αὕτη κοινοποιεῖται ὀκτῶ ἡμέρας πρὸ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου. Ἐτερον εἶδος ὄρκου εἶναι ὁ ὄρκος γνώσεως ἢ ἀγνοίας. Ὅσακις ὁ φορολογούμενος δὲν ἔχει γνῶσιν τοῦ γεγονότος περὶ οὗ ὀφείλει νὰ ὀρκισθῇ ἐπάγεται αὐτῷ ὄρκος τῆς γνώσεως ἢ ἀγνοίας. Οὕτω ὁ ὄρκος τῆς γνώσεως ἐπάγεται εἰς τοὺς εἰς φορολογίαν ἀλληλεγγύως ὑποχρέους, κατὰ τὸ ἄρθρ. 36 τοῦ Κώδικος, κληρονόμους τοῦ φορολογουμένου, οἵτινες δυνατὸν νὰ μὴ ἔχωσι ἰδίαν γνῶσιν τοῦ ἀμφισβητουμένου γεγονότος. Ὁ ἐπακτὸς ὄρκος ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ δὲν ἔχει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἅτινα ἔχει ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ, καθ' ὅσον ὁ ἐπακτὸς ὄρκος οὐδέποτε ἐπάγεται ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἀποδεικτικοῦ γεγονότος, ἀλλὰ πάντοτε ἐπικουρικῶς, ἢτοι μετ' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ μόνον ὅταν ἢ Ἐκδικαστικῇ Ἐπιτροπῇ κρίνῃ ὅτι αἱ παρὰ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου ἢ παρ' αὐτῶν συλλεγεῖσθαι ἀποδείξεις εἶναι ἀσθενεῖς, ἢ Ἐπιτροπῇ ἀποδέχεται τὴν ἐκ τῆς δόσεως ἢ οὐ τοῦ ὄρκου παραγομένην ἀπόδειξιν. Ὅσακις ὁμοῦ ἢ Ἐκδικαστικῇ Ἐπιτροπῇ ἐπέβαλε ὄρκον, τότε ἢ ἐκ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου παραγομένη ἀπόδειξις δεσμεύει τὴν ἐπιτροπὴν καὶ ὑποχρεοῦται ἵνα ἐν περιπτώσει ἀναπληρωματικοῦ ἢ ἀπαλλακτικοῦ, κατὰ περίπτωσιν, ὄρκου δεχθῇ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ φορολογουμένου, ἐν περιπτώσει δὲ μὴ δόσεως τοῦ ὄρκου δεχθῇ τὸ βάσιμον τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, διότι ἢ μὴ δόσις τοῦ ὄρκου παρὰ τοῦ φορολογουμένου ἐπέχει θέσιν ὁμολογίας τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου (Ἀποφ. Ἐλεγκτ. Συνεδρίου 544/1931).

7) Ἐγγραφα. Τὰ ἐγγραφα ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ εἶναι τὰ κυριώτερα ἀποδεικτικὰ μέσα. Τὰ ἐγγραφα εἶναι δημόσια καὶ ἰδιωτικά. Δημόσιον ἐγγραφον καλεῖται πᾶν ἐγγραφον συντασσόμενον ὑπὸ δημοσίου ὑπαλ-

λήλου κατά τὸν ἀπαιτούμενον τύπον καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του καὶ κατὰ τὸν τόπον ὅπου ἔχει οὗτος τὸ δικαίωμα νὰ συντάσῃ τοιαῦτα, ἰδιωτικὸν δὲ τὸ μὴ συνταχθῆν ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐκδότης αὐτοῦ. Κατ' ἐξαιρέσειν τὰ ἐπίσημα ἐμπορικὰ βιβλία καίτοι δὲν φέρουσι τὴν ὑπογραφήν ἐν τούτοις ἀποδεικνύουσι κατὰ τὰ ἄρθρα 416-419 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου ὡς καὶ εἰς τὴν φορολογικὴν δίκην ἐφ' ὅσον τηροῦνται ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 578 προβλεπόμενα τοιαῦτα καὶ αἱ γενόμεναι ἐν αὐτοῖς ἐγγράφαι διαπιστωθῶσι ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου εἰλικρινεῖς. Ἡ ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν ἐγγράφων ἐπαφίεται εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τοῦ Δικαστοῦ ὡς αἰεὶ διὰ τῶν ἐγγράφων ἐπιδιώκεται ἢ ἀπόδειξις τῆς πραγματοποιηθείσης προσόδου. Ἐξαιρέσεις τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑπάρχει δι' ὅσας περιπτώσεις ὁ τὴν ἐπίδικον διαφορὰν διέπων νόμος ἀπήτησε τὴν σύνταξιν τοῦ ἐγγράφου πρὸς ἀπόδειξιν. Οὕτω ὁ ἐπικαλούμενος τὴν ὑπαρξιν ἐταιρείας δέον ν' ἀποδεικνύῃ τὴν σύστασιν αὐτῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου δι' ἐγγράφου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ. Ἐπίσης διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ὑπερτιμήματος ἐπὶ εἰσφορᾶς εἰς ἀνώνυμον ἐταιρείαν ἢ ἀξία τοῦ εἰσφερομένου ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ, μὴ δυναμένου νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς ἀνωτέραν ἀξίαν. Ἡ κρατοῦσα ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ ἀρχὴ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς προσαγωγὴν ἐγγράφου, ἐξ οὗ ἐνδεχόμενον εἶναι νὰ βλάπτεται, δὲν ἰσχύει ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ ἐν ἣ ὑποχρεοῦται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 42 παρ. 1 τοῦ Ν. 1640 νὰ προσαγάγῃ τὰ ἐπικαλούμενα ἐγγράφα.

8) Πληροφορία. Ὁ Οἶκον. Ἐφορος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐγγραφὴν καὶ ἐπὶ τῇ θάσει πληροφοριῶν ἄρθρ. 37 παρ. 1. Συνεπῶς αἱ πληροφορίες ἐν τῇ φορολογικῇ δίκῃ ἀποτελοῦσι ἀποδεικτικὸν μέσον ὑποκείμενον εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τῆς Ἐκδικ. Ἐπιτροπῆς. Ἴνα ληφθῶσιν ὁμοίως αἱ πληροφορίες ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον, πρέπει νὰ εἶναι σπουδαῖαι, ἤτοι νὰ εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ προξενῶσι εἰς τὴν ψυχὴν λογικευμένου ἀνθρώπου τὴν συναίσθησιν θεβαιότητός τινος, ὠρισμένοι, ὅταν προσαρμῶνται εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, καὶ σύμφωνοι, ὅταν δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς ἀλλήλας.

238.— Ἀπόφασις. Μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ἀνάπτυξιν ὑπὸ τῶν διαδίκων προφορικῶς καὶ ἐγγράφως τῶν ἀπόψεων των, ὡς καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ὅλων τῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ βαρυνομένου ἐνὶ ἐκάστῳ θέματος, ἐπακολουθεῖ τὸ σπουδαιότερον ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἢ διάσκεψις καὶ ἢ ἐκδοσις ἀποφάσεως. Ἡ διάσκεψις τοῦ Δικαστηρίου εἶναι μυστικὴ, παρίστανται δὲ εἰς ταύτην μόνον τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὁ Γραμματεὺς ὅστις τηρεῖ τὰ πρακτικὰ τῆς Διασκεψέως. Κατὰ τὴν διάσκεψιν δικαιοῦται ἕκαστος τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ν' ἀναπτύξῃ τὴν γνώμην του καὶ μετὰ τοῦτο ἐπακολουθεῖ ψηφοφορία. Ἡ ἀπόφασις λαμβάνεται κατὰ πλειοψηφίαν, τῶν μειοψηφούντων δικαιουμένων νὰ αἰτήσωσι ὅπως καταχωρηθῇ ἢ γνώμη αὐτῶν ἐν τῇ ἀποφάσει ἢ ἐν τοῖς πρακτικοῖς

τῆς διασκέψεως. Ἐὰν μετὰ τὴν διάσκεψιν καὶ ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ φορολογικοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν σχεδίῳ ὑπογεγραμμένῳ ὑπὸ πάντων τῶν μετασχόντων κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ τὴν διάσκεψιν τῶν μελῶν ἐκλείψῃ ἢ κωλυθῇ ὅπωςδῆποτε μέλος τοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς ἐπιτροπῆς δὲν γίνεται ἀνασυζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἢ ἀπόφασις ἢ τὰ πρακτικὰ ὑπογράφονται ὑπὸ τῶν λοιπῶν μελῶν ἢ ὑπὸ τῶν εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐκλιπόντων ἢ κωλυθέντων ὀριζομένων τοιούτων.

Ἐὰν μετὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίῳ συζήτησιν καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐκλείψῃ ἢ κωλυθῇ ὁ μετασχὼν τῆς συζητήσεως γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν γίνεται ἀνασυζήτησις τῆς ὑποθέσεως ἀλλ' ἐκδίδεται ἀπόφασις, προσλαμβανομένου ἐτέρου Γραμματέως ὑπὸ τοῦ Προέδρου. Ἐὰν κατὰ τὴν διάσκεψιν τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν συμπέσωσι αἱ γνώμαι τῶν δύο μελῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἵνα σχηματισθῇ πλειοψηφία, ἀλλ' ἕκαστον τῶν μελῶν ἔχει ἰδίαν διάφορον γνώμην, εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, μὴ ὑπαρχούσης ρητῆς διατάξεως ἐν τῇ Νόμῳ 1640, δέον, ἀκολουθοῦντες τὴν ἀρχὴν «ἐκ τῶν ὁμοίων δεῖ τέμνεσθαι ἔνθα οὐ κεῖται Νόμος» νὰ λύσωμεν τὴν διαφωνίαν συμφώνως τῇ ἀρθρῷ 13 παραγρ. 3 τοῦ ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος τοῦ Νόμου 5116, καθ' ὃ, ἐὰν δὲν συμπέσωσι ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνώμαι τῶν δύο μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, τότε προκειμένου περὶ ἀντικειμένου ἐκφραζομένου δι' ἀριθμῶν λαμβάνεται ὁ μέσος ὅρος τῶν τριῶν γνωμῶν, προκειμένου δὲ περὶ ἀντικειμένου μὴ ἐκφραζομένου δι' ἀριθμῶν ὑπερτερεῖ ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

239.— Εἴδη ἀποφάσεων. Αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν διακρίνονται εἰς ἐκκλητίας, αἵτινες προσβάλλονται ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἢ τῶν δευτεροβαθμίων ἐπιτροπῶν, καὶ ἀνεκκλήτους, καθ' ὧν δὲν ἐπιτρέπεται ἔφεσις. Ἀνεκκλήτοι ἀποφάσεις εἶναι ἐὰν ὁ προσδιορισθεὶς φόρος μετὰ τῶν προσθέτων δὲν ὑπερβαίνει ἐν τῇ συνόλῳ τὰς δραχμὰς 300.000.

240.— Ἐτέρα διάκρισις ἀποφάσεως εἶναι εἰς ὀριστικὰς καὶ μὴ ὀριστικὰς.

Ὀριστικαὶ εἶναι αἱ ἀποφάσεις δι' ὧν λύεται ὀριστικῶς ἡ ἐπίδικος διαφορά, μὴ ὀριστικαὶ δὲ αἱ ἀποφάσεις δι' ὧν ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν ἐπιλύει ὀριστικῶς τὴν ἐπίδικον διαφοράν, ἀλλὰ διατάσσει τὴν προσαγωγὴν μεγαλύτερων ἀποδείξεων, ἢ διατάσσει κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων ἢ αὐτεπαγγέλτως τὴν ἀναβολὴν τῆς συζητήσεως, ὅποτε αἱ μὴ ὀριστικαὶ αὗται ἀποφάσεις καλοῦνται προπαρασκευαστικά. Αἱ μὴ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις δύνανται ν' ἀνακληθῶσι ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν, ἐνῶ αἱ ὀριστικαὶ δὲν δύνανται ν' ἀνακληθῶσι. Αἱ μὴ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς αὐτοτελῆ ἔφεσιν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκδοσιν ταύτης, μεθ' ἧς συνεκκαλοῦνται. Ἐὰν αἱ μὴ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις εἰς τινα μέρη τῆς ἐπίδικου διαφοράς περιέχωσι ὀριστικὰς διατάξεις, ὡς πρὸς ἄλλα δὲ ἐπιφυλάσσεται ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς ὀριστικῆς κρίσεως, αἱ μὴ ὀριστικαὶ αὗται ἀποφάσεις ὑπόκεινται εἰς αὐτοτελῆ

ἔφρασιν ὡς πρὸς τὰς ὀριστικὰς διατάξεις, ἐφ' ὅσον τὸ σύνολον τοῦ φόρου καὶ τῶν τελῶν τῶν ὀριστικῶς κριθέντων μερῶν τῆς φορολογικῆς διαφορᾶς ὑπόκειται εἰς ἔφρασιν.

241. — Ἐτέρα διάκρισις ἀποφάσεων εἶναι αἱ τελεσίδικοι ἀποφάσεις, εἶναι δὲ τοιαῦται αἱ μὴ ὑποκείμεναι εἰς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐφέσεως καὶ ἐκεῖναι καθ' ὧν ἐγένετο χρῆσις τοῦ ἐνδίκου μέσου ὅπερ ἀπερρίφθη, ἢ ἐκεῖναι ὧν παρῆλθεν ἢ πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου προθεσμία, ἢ ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διαδίκου παραίτησις τοῦ ἐνδίκου μέσου. Ἐτερον εἶδος ἀποφάσεων εἶναι αἱ ἀμετάκλητοι ἀποφάσεις, εἶναι δὲ αὗται αἱ μὴ ὑποκείμεναι εἰς τακτικὸν ἢ ἑκτακτὸν ἐνδίκον μέσον. Ἡ ἀπόφασις λαμβάνει νομικὴν ὑπόστασιν διὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης, ἥτοι τῆς ἀπαγγελίας ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ αἰτιολογικοῦ καὶ διατακτικοῦ, γινομένης μνείας ἐν τῷ σώματι τῆς ἀποφάσεως καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ χρόνου τῆς δημοσιεύσεως.

242. — Ἡ ἀπόφασις διακρίνεται εἰς τρία κεφάλαια :

Εἰς τὸ ἱστορικόν, ἐν ᾧ ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα καὶ ἡ ιδιότης τῶν μελῶν καὶ τοῦ γραμματέως, ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς συνεδριάσεως καὶ ἐν περιλήψει τὰ αἰτήματα τῶν διαδίκων καὶ ἂν παρέστησαν οὗτοι αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρεξουσίου ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πληρεξουσίων.

Εἰς τὸ αἰτιολογικόν, ἐν ᾧ ἐκτίθενται αἱ σκέψεις τῆς Ἐπιτροπῆς ἐφ' ὧν αὕτη στηρίζει τὴν ἀπόφασίν της. Ἡ ὑποχρέωσις τῆς ἐπιτροπῆς νὰ αἰτιολογῇ τὰς ἀποφάσεις ἐπιβάλλεται οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 39 τοῦ Ν. 1640 ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος, δρίζοντος ὅτι πᾶσα δικαστικὴ ἀπόφασις δεόν νὰ εἶναι εἰδικῶς ἠτιολογημένη. Πᾶσα ἀπόφασις στερουμένη ἐπαρκοῦς αἰτιολογίας ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν. Ἀναιτιολόγητος θεωρεῖται ἢ ἀπόφασις ὅταν δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν ἢ Ἐπιτροπὴ καὶ δὲν ἐξετίμησε προσαχθέντα ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἀσκούντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς δίκης.

Εἰς τὸ διατακτικόν τῆς ἀποφάσεως, ὅπερ δεόν νὰ εἶναι σαφές, ὀρισμένον καὶ πλήρες. Εἶναι δὲ τοιοῦτον ὅταν καθορίζεται ἐν αὐτῇ ἐπακριβῶς ἢ φορολογητέα πρόσοδος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν, ἃς κρίνει δεκτὰς ἢ Ἐπιτροπὴ ἀποφαινομένη ἐφ' ὄλων τῶν αἰτημάτων τῶν διαδίκων. Τόσον αἱ ὀριστικαὶ ὅσον καὶ αἱ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις κοινοποιοῦνται παρὰ τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἢ παντὸς δημοσίου ὄργανου ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ εἰς τὸν ἐνιστάμενον, ἢ τὸν πληρεξούσιον ἢ ἀντίκλητον αὐτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει μὴ διορισμοῦ τοιοῦτου εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἑδρας τῆς Ἐπιτροπῆς. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν, ὡς ἀποφάσεις Διοικητικῶν Δικαστηρίων, ἔχουσι δύναμιν δεδικασμένου κωλύουσαν τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐκδικαστικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ἤδη κριθέντων.

243. — Πρὸς ὑπαρξιν δὲ τῆς ιδιότητος τοῦ δεδικασμένου ἀπαιτεῖται νὰ συνυπάρχωσι τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀρθρ. 274 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἥτοι:

Α) Ἀπόφασις ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος φορολ. δικαστηρίου, ἥτις

κατ' ούσίαν ἔκρινε τὴν ὑπόθεσιν, ἢ ἐγγραφῇ εἰς φορολ. κατάλογον καταστάσα ὀριστικῇ διὰ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἄσκησιν τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμίας. Δὲν ἀναγνωρίζεται τελεσιδικία ἐξ ἀποφάσεως ἣτις οὐχὶ κατ' ούσίαν ἀλλὰ κατὰ τύπους ἀπέρριψε τὸ δικόγραφον.

Β) Ταυτότης προσώπων. Ἡ ἀπόφασις ν' ἀφορᾷ μόνον τὰ μέλη τὰ μετασχόντα τῆς δίκης καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς τρίτους, οὓς δὲν ὑποχρεοῖ τὸ δεδικασμένον.

Γ) Ταυτότης διαφορᾶς, ἣτοι ταυτότης τοῦ δικαιώματος τῆς αἰτίας, ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ τοῦ φορολογικοῦ ἀντικειμένου εἰς ὃ ἀναφέρεται. Ἀναλύοντες εἰδικώτερον τὸ στοιχεῖον τοῦτο τοῦ δεδικασμένου παρατηροῦμεν ὅτι ἅπαξ ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἐγγράψας εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον φορολογούμενον διὰ πρόσσοδον εἰς τινὰ τῶν ἐπτὰ κατηγοριῶν καὶ καταστάσης ὀριστικῆς τῆς ἐγγραφῆς λόγῳ παρελεύσεως ἀπράκτου τῆς πρὸς ἄσκησιν τῆς ἐφέσεως προθεσμίας εἴτε κατόπιν ὀριστικῆς καὶ τελεσιδικίου ἀποφάσεως, δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐκτιμῶν ἐκ νέου τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐλέγχου καὶ καθορίζων μεγαλύτερον ποσὸν προσόδου. Ἐὰν ὅμως ἐκ νέων στοιχείων μὴ ληφθέντων παντάπασι ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν πρῶτον ἐλεγχον ἐξακριβώσῃ μεγαλύτεραν πρόσσοδον, τότε δικαιούται νὰ προβῇ εἰς νέαν συμπληρωματικὴν ἐγγραφὴν κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἀρθρ. 35, καθ' ὅσον κατὰ τὰ παγίως νομολογηθέντα ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δὲν ὑφίσταται δεδικασμένον. Ὡσαύτως δὲν ὑφίσταται δεδικασμένον ὅταν ἡ τελεσιδικία ἀπόφασις ὁμιλεῖ περὶ φόρου ἄλλου φορολογικοῦ ἔτους. (Ἀπόφασις Συμβ. Ἐπικρατείας 277/1931).

Ὀριστικαὶ καὶ τελεσιδικιοὶ ἀποφάσεις τῶν Ἐκδ. Ἐπιτροπῶν περιέχουσαι ἀσαφεῖς καὶ ἀμφιβόλους διατάξεις δύναται νὰ ἐρμηνευθῶσι παρὰ τῶν ἐκδοσασῶν ταύτας ἐπιτροπῶν ὡς πρὸς τὰ ἀμφίβολα μέρη τῇ αἰτήσει τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς ἐπιτροπῆς δὲν προσκρούει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δεδικασμένου, καθόσον δὲν πρόκειται περὶ ἀλλοιώσεως τοῦ διατακτικοῦ ἀλλὰ περὶ ἀνευρέσεως τοῦ ἀληθοῦς περιεχομένου.

244.—Ἐφεσις. Ἐφεσις εἶναι τὸ τακτικὸν ἐνδικὸν μέσον δι' οὗ ὁ πρωτοδίκως δικασθεὶς καὶ ἡττηθεὶς διάδικος ζητεῖ νέαν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Δικαστηρίου δευτέρου βαθμοῦ ἐπὶ σκοπῷ μεταρρυθμίσεως ἢ ἀκυρώσεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς πρωτοβαθμίου ἐπιτροπῆς.

Δικαίωμα ἐφέσεως ἔχουσι οἱ διάδικοι καὶ οἱ καθολικοὶ καὶ εἰδικοὶ διάδοχοι αὐτῶν.

Ὁ τρίτος δὲν ἔχει δικαίωμα ἐφέσεως, καθ' ὅσον εἰς τοῦτον ἐπέτρεψε ὁ Νομοθέτης μόνον τὸ ἐνδικὸν μέσον τῆς ἐνστάσεως, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 38 παρ. 2, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 40 τὸ ἐνδικὸν μέσον τῆς ἐφέσεως περιώρισε μόνον εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον καὶ τὸν διάδικον φορολογούμενον.

Ἐφέσιμοι ἀποφάσεις κατὰ κανόνα εἶναι αἱ ἀποφάσεις δι' ὧν προσδιορίζεται φόρος ἄνω τῶν 300.000 δραχμῶν. Ἐξαιρετικῶς δύναται νὰ ἐκ-

κληθῶσι ὑποθέσεις δι' ὧν προσδιορίζεται φόρος καὶ κάτω τῶν 300.000 δραχμῶν διὰ τοὺς ἐξῆς μόνον λόγους :

1) Δι' ὑπέρβασιν καθηκόντων ἢ ἀναρμοδιότητα τῆς ἐκδόσεως τὴν ἀπόφασιν Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνστάσεων.

2) Διὰ κακὴν σύνθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς.

3) Διὰ παράβασιν οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας.

4) Δι' ἐσφαλμένην ἑρμηνείαν ἢ πλημμελεῖ ἐφαρμογὴν τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σχέσιν νόμου.

Ἡ τοιαύτη ἔφεσις τοῦ φορολογουμένου εἶναι ἀπαράδεκτος ἂν δὲν καταβληθῆ ἄχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως ἢ ἐντὸς προθεσμίας ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου παράβολον δραχ. 40.000 ἀποδιδόμενον ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς τῆς ἐφέσεως καὶ καταπίπτον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως αὐτοῦ. Ἐπὶ ὁμοδικίας καὶ ὅταν διὰ κοινῆς ἀποφάσεως καθωρίσθῃ ἡ φορολογητέα πρόσδοδος πολλῶν ὁμοδικῶν, διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς ἀποφάσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνήκον εἰς ἕκαστον φορολογούμενον ποσὸν φόρου, ἐπὶ φορολογουμένων ὅμως ἀλληλεγγύως ὑπευθύνων διὰ τὸ ἐκκλητὸν τῆς ἀποφάσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ συνολικὸν ποσὸν φόρου.

245.— Προθεσμία τῆς ἐφέσεως. Ἡ ἔφεσις ἀσκεῖται ἐντὸς προθεσμίας τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐπιδίδεται δὲ εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον, ὅστις μετ' ὀλοκλήρου τοῦ φακέλλου καὶ μετὰ καταλλήλων προτάσεων, δι' ὧν ἀντικρούονται οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διαβιβάζει ταύτην εἰς τὸ ἀρμόδιον φορολογικὸν Δικαστήριον. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας δικαίωμα ἐφέσεως ἔχει ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ὁ Οἶκον. Ἐφορος κοινοποιῶν ταύτην εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον, καθ' ὃν τρόπον καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

246.— Ἀποτελέσματα τῆς ἐφέσεως. Ἡ ἔφεσις δὲν ἔχει ἀνασταλτικὸν ἀποτέλεσμα, πλὴν τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν αὐτὰ ταῦτα τὰ δευτεροβάθμια φορολογικὰ δικαστήρια ἀποφανθῶσι δι' ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως ἐκδιδόμενης κατόπιν αἰτήσεως τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου ὅτι συντρέχει περιπτώσεις ἀναστολῆς ὀρισμένου ποσοῦ φόρου ἢ ὀλοκλήρου τοῦ φόρου.

Διὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως μεταβιβάζεται ὀλοκλήρως ἢ ὑπόθεσις εἰς τὸ δευτεροβάθμιον Δικαστήριον. Ἐὰν ὅμως ὁ φορολογούμενος ἐξεκάλεσε ὀρισμένα κεφάλαια τῆς ὑποθέσεως, τὸ Δευτεροβάθμιον Δικαστήριον δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῆ τῆς ἐρεύνης τῶν μὴ προσβληθέντων κεφαλαίων.

Λόγοι ἐφέσεως εἶναι : παραβιάσις δικονομικῶν διατάξεων, κακὴ ἑρμηνεία τοῦ Νόμου, κακὴ ἐκτίμησις τῶν πραγμάτων, καὶ ἐγκατάλειψις αἰτήσεώς τινος ἀδικάστου.

Τὸ δικόγραφον τῆς ἐφέσεως δέον νὰ περιέχῃ : 1) τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἐκκαλοῦντος, τὴν κατοικίαν καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, 2) τὸ δευτεροβάθμιον δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἀπευθύνεται ἢ ἔφεσις, 3) τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, 4) τὸ φορολο-

γικόν ἀντικείμενον ὅπερ ἀφορᾷ ἢ ἔφεσις καὶ τοὺς λόγους ἐφ' ὧν στηρίζεται, 5) τὰ ἐπισυναπτόμενα εἰς τὴν ἔφεσιν ἐγγράφα, 6) τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ ἀντικλήτου καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ.

247. — Παράβολον τῆς ἐφέσεως. Ἡ ἔφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος ἐὰν δὲν καταβληθῆ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον παράβολον ἀνερχόμενον εἰς 5 % ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀμφισβητουμένου φόρου καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ᾗ ἀνώτερον τῶν δρχ. εἴκοσι ἑκατομμυρίων (20.000.000) καταπίπτον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως.

Τὸ παράβολον καταβάλλεται μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδικάσεως ἢ τὸ βραδύτερον ἐντὸς προθεσμίας ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου. Τὸ δευτεροβάθμιον δικαστήριον μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ οὐσιαστικοῦ μέρους τῆς ἐφέσεως ἐξετάζει τὸ ἔγκυρον ἢ τὸ τύποις παραδεκτὸν τῆς ἐφέσεως καὶ συγκεκριμένως ἂν ᾖτο ἐκκλητὴ ἢ ἀπόφασις, ἂν ἢ ἔφεσις ἡσκήθη ἐμπροθέσμως, ἂν κατεβλήθη τὸ παράβολον καὶ ἂν τὸ δευτεροβάθμιον δικαστήριον εἶναι ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην τὸ Δευτεροβάθμιον Δικαστήριον προβαίνει εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, ἦτοι εἰς τὴν ἔρευναν τῶν νομικῶν καὶ πραγματικῶν λόγων τῆς ἐφέσεως καὶ μετ' ἐξέτασιν καὶ ἐπισταμένην ἔρευναν πάντων τούτων προέρχεται εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐπιπῶν ὀριστικῶς τὰς ἀμφισβητήσεις. Ἐὰν ἐκ τῶν προσαχθέντων ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων ἐγγράφων καὶ στοιχείων δὲν δυνηθῆ τὸ Δικαστήριον νὰ μορφώσῃ πλήρη πεποίθησιν περὶ τῶν κρινόμενων, τότε ἐκδίδει προδικαστικὴν ἀπόφασιν διατάσσον κρείσσονας ἀποδείξεις. Τὸ κατ' ἔφεσιν Δικαστήριον κρίνον περὶ τοῦ ὀρθοῦ ἢ μὴ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὀφείλει νὰ ἐφαρμόσῃ τοὺς νόμους οἵτινες ἴσχυον κατὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἐκκαλουμένης.

Συνεπῶς ἂν μετεβλήθη ὁ Νόμος διὰ νεωτέρου τοιοῦτου, ἐφαρμόζεται ὁ παλαιός. Ἐξαιρέσις τῆς ἀρχῆς ταύτης ὑφίσταται μόνον προκειμένου περὶ ἐρμηνευτικοῦ Νόμου, καθ' ὅσον οὗτος εἶναι σύγχρονος τοῦ ἐρμηνευομένου. Ἡ ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἐφέσεως ἐκδίδεται μετὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν. Κωλυομένου ἢ ἐκλιπόντος μέλους τινὸς ἐκ τῶν παραστάντων κατὰ τὴν συζήτησιν ἢ ὑπόθεσις εἰσάγεται ἐκ νέου πρὸς συζήτησιν, διὰ τὴν δημοσίευσιν ὅμως τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι ἀπαραίτητον ὅπως ἢ ἐπιτροπὴ συντίθεται ἐκ τῶν αὐτῶν μελῶν ἄτινα μετέσχον κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως.

Μετὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν ἐν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου ὡς εισηγητῆς πρὸς μελέτην τῆς ὑποθέσεως, ὅστις κατὰ τὴν διάσκεψιν εισηγεῖται πρῶτος διὰ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως, διαλαμβανούσης τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, τὰ τυχόν προκύπτοντα ζητήματα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἡτιολογημένην γνώμην του, ἀκούονται εἶτα αἱ γνώμαι τῶν λοιπῶν μελῶν καὶ ἐξαντληθείσης τῆς συζητήσεως

ἐπακολουθεῖ ψηφοφορία. Ἡ ἀπόφασις λαμβάνεται κατ' ἀπόλυτον πλειοψηφίαν τῶν παρόντων.

248.—Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ Ἐφέσεων. Αἱ ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ Ἐφέσεων δικάζουσι τὰς ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν πρωτοδίκων Ἐπιτροπῶν ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἀφορῶσι εἰς ἀμφισβητούμενον δημόσιον φόρον μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν τῶν δραχμ. 50.000.000.

Εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἐπικράτειαν κατεστάθησαν πέντε ἐν ὄλῳ Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ Ἐφέσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπήχθησαν αἱ εἰς τὰς Οἶκον Ἐφορίας κατεστημέναι πρωτοβάθμιοι Ἐκδικαστικαὶ ἐπιτροπαὶ καθ' ἃ εἰδικῶς προβλέπουσι τὰ ἄρθρα 20—24 τοῦ ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1931 Ἐκτελ. Διατάγματος Ν. 5116. Ἡ ἀρμοδιότης συνεπῶς τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐφέσεων δὲν ὠρίσθη κατὰ λόγον τοπικῆς περιφέρειας ἐν ἣ ἀσκοῦσι τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ λόγον τοῦ εἴδους καὶ τῆς φύσεως τῆς ὑποθέσεως (καθ' ὅλην ἀρμοδιότης), διότι αἱ Ἐπιτροπαὶ αὐταὶ δὲν δικάζουσι πάσας ἀδιακρίτως τὰς ἐφέσεις, ἀλλ' ἐκείνας μόνον αἵτινες ἀφορῶσι εἰς ἀμφισβητούμενον φόρον μὴ ὑπερβαίνοντα τὰς δραχμ. 50.000.000.

Αἱ ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ Ἐφέσεων εἶναι αἱ κάτωθι:

- 1) Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων Ἀθηνῶν μὲ ἔδραν τὰς Ἀθήνας.
  - 2) Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων Πειραιῶς μὲ ἔδραν τὸν Πειραιᾶ.
  - 3) Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων Θεσσαλονίκης μὲ ἔδραν τὴν Θεσσαλονίκην.
  - 4) Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων Κομοτινῆς μὲ ἔδραν τὴν Κομοτινήν.
  - 5) Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων Πατρῶν μὲ ἔδραν τὰς Πάτρας.
- Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων ὑπάγονται αἱ ἀποφάσεις αἱ ἐκδιδόμεναι ὑπὸ τῶν πρωτοβαθμίων ἐπιτροπῶν τῶν συνεστημένων εἰς τὰς ἀρμοδίας Ἐφορίας λεπτομερῶς ἀναφερομένας εἰς τὸ ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1931 ἐκτελεστικὸν Διάταγμα τοῦ Νόμου 5116, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3/10/32 τοιοῦτου.

249.—Σύνθεσις Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν. Αἱ δευτεροβάθμιοι ἐκδικαστικαὶ συντίθενται ἐκ τριῶν μελῶν:

Α) Ἐξ ἐνὸς ἐφέτου ὡς Πρόεδρου. Οὗτος διορίζεται διὰ Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ ἀνωτάτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου. Τὸν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ νεώτερος τῶν Ἐφετῶν τῆς περιφέρειας. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς διευθύνει τὴν συζήτησιν ἐπ' ἀκροατηρίου καὶ τῆς διασκέψεως, διανέμει τὰς ὑποθέσεις εἰς τοὺς ἐκ τῶν μελῶν δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ διορίζει ἐκάστης εισηγητὴν, κρατῶν ἐκ τῶν ὑποθέσεων ὅσας ἤθελε ἐγκρίνει πρὸς εἰσήγησιν. Καταστέλλει πᾶσαν διατάραξιν τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἡσυχίας καὶ εὐταξίας ὡς καὶ πᾶσαν εἰς τὰς διαταγὰς αὐτοῦ γενομένην ἀντίστασιν, ἀπομακρύνων ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου πάντα ἀτακτοῦντα, θορυβοῦντα ἢ ἀκόσμως συμπεριφερόμενον.

Β) Ἐξ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας ἔχοντος πτυχίον νομικῆς καὶ βαθμὸν τοῦλάχιστον τμηματάρχου, διορίζεται δὲ οὗτος διὰ Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν μετὰ γνώμην τοῦ Συμβουλίου Οἴκον. Ὑπηρεσίας.

Γ) Ἐξ ἑνὸς λαϊκοῦ μέλους διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου Οἴκον. Ὑπηρεσίας ἐκ προσώπων κεκτημένων μόρφωσιν, πείραν καὶ ἦθος ἐγγυωμένων περὶ τῆς καλυτέρας ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τοῦ λειτουργήματος δι' ὃ προορίζονται μεθ' ἑνὸς ἢ πλείοτέρων ἀναπληρωματικῶν μελῶν, ἐκλεγομένων καθ' ἕνα τρόπον καὶ τὸ τακτικὸν μέλος.

Γραμματεὺς. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνοστάσεων διορίζεται διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν κατόπιν γνώμης τοῦ Συμβουλίου Οἴκον. Ὑπηρεσίας. Οὗτος διευθύνει τὰ γραφεῖα τῆς Ἐπιτροπῆς προσυπογράφων τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐγγραφα, ἐπικυροῖ τὰ ἀντίγραφα τῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων, παρίσταται εἰς τὰς ἐπ' ἀκροατηρίου συνεδριάσεις καὶ διασκέψεις καὶ ἀσκεῖ ἄμεσον ἐποπτεῖαν ἐπὶ παντὸς τοῦ προσωπικοῦ τῶν γραφείων, ἀναφερόμενος διὰ πᾶν παράπτωμα αὐτοῦ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

250.—Ἐξαιρέσεις τῶν μελῶν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων. Αἱ περὶ ἐξαιρέσεως δικαστῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας ἰσχύουσι καὶ ἐν τῇ Ἐκδικαστικῇ Ἐπιτροπῇ Ἐφέσεων. Τὴν ἐξάφαισιν δύναται τὰ αἰτήσθαι αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλος τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, εἴτε ἑκάτερος τῶν διαδίκων. Ἡ ἐξάφαισις ἐκ μέρους τοῦ διαδίκου προτείνεται τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ὀρισθείσης δικασίμου. Ἡ αἴτησις γίνεται ἐγγράφως ἐγχειριζομένη εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐν ἣ δέον ν' ἀναγράφωνται οἱ λόγοι τῆς ἐξαιρέσεως, προσαγομένων ἀποδεικτικῶν στοιχείων περὶ τῆς βασιμότητος τῶν λόγων ἐξαιρέσεως. Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφαίνεται ἡ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων εἰς ἣν μετέχουσι τὰ δύο μέλη μόνον πλὴν τοῦ μέλους οὗτινος ζητεῖται ἡ ἐξάφαισις. Ἐν διαφωνίᾳ δὲ τούτων ὑπερισχθεῖ ἡ γνώμη τοῦ Προέδρου, ἢ προκειμένης περιπτώσεως ἐξαιρέσεως τοῦ Προέδρου ἢ γνώμη τοῦ Οἴκον. ὑπαλλήλου. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐφέσεων δὲν δύναται νὰ μετάρχη ὁ ἐνεργήσας τὸν ἔλεγχον ὑπάλληλος ἢ τὸ μέλος τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὅπερ ἐγνωμάτευσε ἐπὶ τῆς κρινομένης ἐγγραφῆς ἐν φορολογικῷ καταλόγῳ ἢ πράξεως τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, καθ' ὅσον εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας καθιεροῦται περίπτωσις ἀσυμβιβάστου, ὡς ρητῶς ἀναφέρει τὸ ἀρθρ. 39 τοῦ Ν. 1640 παρ. 5.

251.—Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον. Τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἔχον δικαιοδοσίαν ἐφ' ἅπαν τὸ Κράτος δικάζει τὰς ἐφέσεις αἰτινες ἀφορῶσι εἰς ἀμφισβητούμενον δημόσιον φόρον καὶ πρόστιμον ὑπερβαίνοντα τὸ ποσὸν τῶν Δρχ. πεντήκοντα ἑκατομμυρίων (50.000.000). Ἡ ἀρμοδιότης μεταξὺ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τῶν δευτεροβαθμίων Ἐκδικ. Ἐπιτροπῶν κρίνεται ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καθορισθέντος φόρου, τῶν μὲν ἐφέσεων κατ' ἀποφάσεων προσδιοριζουσῶν φόρον κάτω τῶν

Δρχ. 50.000.000 ύπαγομένων εις τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν ἐφέσεων, τῶν δὲ ἐφέσεων κατ' ἀποφάσεων προσδιορισουσῶν φόρον ἄνω τῶν Δρχ. 50.000.000 εις τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ὑπάγονται ὡσαύτως καὶ αἱ ἐφέσεις ἀπροσδιορίστου ποσοῦ, ὡς καὶ αἱ ἐνστάσεις κατ' ἀποφάσεων Συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Συνθετικοῦ φόρου συμφώνως τῇ παραγ. 18 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Κώδικος ὡς καὶ αἱ ἐφέσεις συνιδιοκτητῶν ἀκινήτων ἢ συνεταιρῶν τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως ἢ πλειόνων ἀγοραστῶν τοῦ ἀκινήτου, ἢ συγκληρονόμων εις τὴν φορολογίαν κληρονομιῶν ὡς καὶ εις πᾶσαν περιπτώσιν καθ' ἣν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐπιβάλλονται φόροι ἢ πρόστιμα.

252.— Αἴτησις Ἀναθεωρήσεως. Αἴτησις ἀναθεωρήσεως καλεῖται τὸ ἕκτακτον ἐνδικον μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ διάδικοι ἐπιδιώκουσι τὴν κατάργησιν ἢ μεταρρυθμισιν τῆς ἀποφάσεως διὰ τοῦ ἰδίου δικαστηρίου τοῦ ἐκδόντος ταύτην. Ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως ἀσκεῖται μόνον ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐν τῇ δίκῃ καθ' ἣν ἐξεδόθη ἡ τελεσίδικος ἀπόφασις ἣς ζητεῖται ἡ ἀναθεώρησις, ἦτοι ὁ Οἶκον. Ἐφορος καὶ ὁ φορολογούμενος. Ἴνα νομιμοποιηθῇ ὁμοῦς ἕκαστος τῶν διαδίκων εἰς τὴν ἀσκῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου ἀναθεωρήσεως δεόν νὰ ἔχῃ ἔννομον συμφέρον πρὸς τοῦτο. Συνεπῶς ὁ νικήσας ἐν τῇ δίκῃ δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκδοθείσης ἀποφάσεως.

Αἴτησιν ἀναθεωρήσεως δύναται ν' ἀσκήσῃ καὶ ὁ Γεν. Ἐπίτροπος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κατὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Εἰς ἀναθεώρησιν ὑπόκεινται :

A) Αἱ ὀριστικαὶ καὶ τελεσίδικαι ἀποφάσεις τῶν πρωτοβαθμίων Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν.

B) Αἱ ὀριστικαὶ καὶ τελεσίδικαι ἀποφάσεις τῶν δευτεροβαθμίων Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 41 παρ. 8 τοῦ νόμου 1640 ἐγγραφὴ εἰς συμπληρωματικὸν φορολογικὸν κατάλογον καταστάσα ὀριστικῆ συνεπέια μὴ ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγγραφὴ εἰς κύριον φορολογικὸν κατάλογον δύναται ν' ἀκυρωθῇ ἢ κατὰ περιπτώσιν τροποποιηθῇ διὰ τοὺς κάτωθι περιοριστικῶς ἀναφερομένους λόγους :

α) Δι' ἔλλειψιν φορολογικῆς ὑποχρέσεως τοῦ ἐγγεγραμμένου. Ὑφίσταται δὲ ἔλλειψις ὑποχρέσεως ὅταν ἐγένετο ἐγγραφὴ εἰς θάρος προσώπου ἄλλου ἢ τοῦ πράγματι ὑποχρέου ἢ ὁσάκις προκειμένου περὶ τῶν Α' καὶ Β' κατηγοριῶν προσόδων καὶ τοῦ συνθετικοῦ, αἱ νόμιμοι ἐκπτώσεις καλύπτουσι ἐξ ὀλοκλήρου τὴν πρόσσοδον.

β) Ἄν ὁ ἐγγεγραμμένος δὲν ἔλαβε ἀποδεδειγμένως γινῶσιν τῆς ἐγγραφῆς του.

γ) Ἄν ἀναρμοδίως ἐπελήφθη τῆς φορολογίας ὁ ἐνεργῶν, τὴν ἐγγραφὴν Οἶκον. Ἐφορος.

δ) Ἄν ἡ ἐγγραφή ἐγένετο διὰ κατηγορίαν διάφορον τῆς προσήκουσας.

ε) Δόγῃ λογιστικοῦ λάθους.

στ) Ἄν ἐγένετο ἐσφαλμένως ὁ προσδιορισμὸς τῆς φορολογητέας προσόδου λόγῃ συνυπολογισμοῦ προσόδου ἀνηκούσας εἰς ἕτερον οἶκον. ἔτος, ἢ συνυπολογισμοῦ προσόδου μὴ κτηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐγγεγραμμένου ἀλλ' ὑφ' ἑτέρου προσώπου ὑποχρέου εἰς τὸν ἐπὶ ταύτης ἀνήκοντα φόρον ἢ προκειμένου περὶ τῶν Α' καὶ Β' κατηγοριῶν προσόδων καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, ἂν δὲν ἐξεπέσθησαν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς φορολογητέας προσόδου ὡς μὴ προταθέντες ἢ μὴ ἐπαρκῶς δικαιολογηθέντες τόκοι καὶ λοιπὰ κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις προβλεπόμενα θάρη εἴτε ἐξεπέσθησαν πλείονα τῶν νομίμων εἴτε ἐξεπέσθησαν μὴ ἐκπεστέα τοιαῦτα.

Διὰ τὴν τροποποίησιν ἢ ἀκύρωσιν τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὡς ἄνω περιπτώσεων ἀποφαίνεται ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ φορολογουμένου ἢ προκειμένου περὶ τῶν περιπτώσεων γ, δ, ε, καὶ στ ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἀρμοδίου Οἴκον. Ἐφόρου, ὑποβαλλομένη ἐντὸς τριετίας ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς θεβαιώσεως ἢ ἐντὸς ἑξαμήνου προκειμένου περὶ ἐκπτώσεως τόκων καὶ λοιπῶν βαρῶν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς φορολογητέας προσόδου τῶν Α' καὶ Β' κατηγοριῶν καὶ Συνθετικοῦ φόρου, ἢ πρωτοβάθμιος ἐκδικαστικῆ Ἐπιτροπῆ, ἣτις ἀποφασίζει ἐπὶ τῆς αἰτήσεως κατὰ πρῶτον καὶ τελευταίον βαθμὸν, τηρουμένης τῆς κειμένης περὶ ἐκδικάσεως ἐνοστάσεων διαδικασίας. Βάσει δὲ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐνεργεῖται ἐκπτώσις ἢ ἐπιστροφή τοῦ ἐπὶ πλέον θεβαιωθέντος ἢ εἰσπραχθέντος φόρου. Προκειμένου περὶ ἐκπτώσεως τόκων καὶ λοιπῶν βαρῶν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς φορολογητέας προσόδου τῶν Α' καὶ Β' Κατηγοριῶν καὶ τοῦ Συνθετικοῦ φόρου ἐὰν ἡ ὑποβληθεῖσα αἴτησις ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου ἢ τοῦ φορολογουμένου ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς θεβαιώσεως γίνῃ δεκτὴ ἐπιβάλλεται προσαύξησις ἴση πρὸς 25% τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ φόρου τῆς ὀριστικῆς ἐγγραφῆς καὶ τοῦ ἀναλογούντος τοιούτου μετὰ τὴν τροποποίησιν αὐτῆς.

Ἡ ἀναθεώρησις τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰς ὡς ἄνω ὑπὸ τῆς παρ. 8 τοῦ ἀρθρ. 41 τοῦ Νόμου 1640 προβλεπομένας περιπτώσεις ἐνεργεῖται τῇ αἰτήσῃ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου ἢ τοῦ φορολογουμένου ἐντὸς τριετίας ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς θεβαιώσεως ἐὰν ἡ ἐγγραφή ἐγένετο ὀριστικὴ καὶ τελεσίδικος εἴτε εἰς τὸν ἀρχικὸν ἢ συμπληρωματικὸν κατάλογον ἄνευ ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου.

Ἄναθεώρησις ὡσαύτως τῆς ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῆς πρωτοβαθμίου Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δύναται νὰ ζητηθῇ διὰ τοὺς αὐτοὺς ἐν τῇ παρ. 8 τοῦ ἀρθρ. 41 μνημονευομένους ὡς ἄνω λόγους ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου ἢ ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἀπευθυνομένης ἐνώπιον τῆς αὐτῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἣτις ἐξεδίκασε τὴν ἐνοστάσιν. Ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐνεργεῖται ἐκπτώσις ἢ ἐπιστροφή τοῦ ἐπὶ πλέον θεβαιωθέντος ἢ εἰσπραχθέντος φόρου. Αἱ

ὡς ἄνω ἐκτεθεῖσαι διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 41 σαφεῖς οὐσαι δὲν χρῆζουσι εὐρυτέρας ἐρμηνείας οὔτε ἐνεφάνισαν ζητήματα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Αὗται ἐφαρμόζονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ αἰτήσεων ἀναθεωρήσεων κατ' ἀποφάσεων τῶν πρωτοβαθμίων ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν ὡς καὶ κατ' ἐγγραφῶν τοῦ Συμπληρωματικοῦ καταλόγου καθ' ὧν δὲν ἤσκηθη τὸ ἐνδικον μέσον τῆς ἐνστάσεως.

Αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως καὶ ἀποφάσεων δευτεροβαθμίων Δικαστηρίων, ἧτοι Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐφέσεων καὶ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου. Αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως δύναται ν' ἀσκηθῆ καὶ κατ' ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων ὡς καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 28 τοῦ Ν. Διατάγματος τοῦ 1923 περὶ ὀργανισμοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ ἄρθρ. 4 τοῦ Ν.Δ. 5116 καὶ ἄρθρ. 16 τοῦ Διατάγματος 4/9/31. Ἀρμόδιον δὲ Δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐκδόν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν. Ἡ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου καὶ τῶν ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν Ἐφέσεων διαδικασία διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἐνεργεῖται δὲ αὕτη ὡς κάτωθι:

253.—Προδικασία. Τὸ δικόγραφον τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ὑποβάλλεται εἰς τὸ ἐκδόν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν δικαστήριον ἢ κοινοποιεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου ἀφοῦ ἀντίγραφον τούτου κοινοποιηθῆ προηγουμένως ἐπιμελεία τοῦ αἰτούντος εἰς τὸν ἀντίδικον, ἧτοι εἰς τὸν φορολογούμενον ἐὰν τὴν ἀναθεώρησιν αἰτεῖται ὁ Οἶκον. Ἐφορος καὶ εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἐὰν τὴν ἀναθεώρησιν αἰτεῖται ὁ φορολογούμενος. Ἡ προθεσμία πρὸς ἄσκησιν τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως εἶναι ἐνδὸς ἔτους, ἄρχεται δὲ ἀπὸ τῆς ἐγκύρου ἐπιδόσεως τῆς δριστικῆς ἀποφάσεως, ἧς διώκεται ἢ ἀναθεώρησις, πρὸς τὸν φορολογούμενον ἢ τὸν νόμιμον ἀντιπρόσωπον. Διὰ τὸν παρὰ τῷ Συνεδρίῳ Ἐπίτροπον ἢ τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἢ ἐτησίᾳ προθεσμίᾳ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως. Κατ' ἐξαιρέσιν ἢ προθεσμίᾳ ἄρχεται καὶ ἐξ ἄλλου γεγονότος, ἧτοι ἂν ὁ λόγος ἀναθεωρήσεως εἶναι ἢ ψευδορκία μαρτύρων καταδικασθέντων ἢ ἢ πλαστότης ἐγγράφων ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἢ ἀποφασίς, ὃ δὲ αἰτῶν τὴν ἀναθεώρησιν ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἐγγράφων τῆς κηρύξεως ὡς πλαστῶν ἢ τῆς καταδίκης τῶν μαρτύρων ἐπὶ ψευδορκίᾳ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐτησίας προθεσμίας, ἢ πρὸς ἀναθεώρησιν προθεσμίᾳ εἶναι τριάκοντα ἡμερῶν ἀφ' ἧς ὁ αἰτῶν ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἀνωτέρω γεγονότων.

254.—Λόγοι ἀναθεωρήσεως ἀσκουμένης ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἢ τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐφέσεων :

Α) Πλάνη περὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην θεωροῦνται παραδρομαὶ καὶ παραλείψεις τοῦ Δικαστοῦ ὅστις κατὰ τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν γεγονότα ἢ προσκομισθέντα στοιχεῖα, τόδιον ἀπόφασιν δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψει θὰ ἦτο ἄλλοιᾳ ἢ ἀπόφασίς του. Δὲν θεωρεῖται πλάνη περὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα ἢ κακὴ ἐκτίμησις τῶν πραγμα-

τικῶν γεγονότων ἢ κακῆ ἐρμηνεία ἐπὶ τινος ζητήματος, καθ' ὅσον ἀν τοῦτο ἐγένετο δεκτόν, θὰ ἐδημιουργεῖτο τρίτος βαθμὸς δικαστικῆς κρίσεως, πράγμα ὅπερ θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὸ ἰσχυρὸν δικονομικὸν φορολογικὸν σύστημα.

Β) Ἄν προσαχθῶσι νέα κρίσιμα ἔγγραφα. Λέγοντες ἔγγραφα ἐννοοῦμεν ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα προϋπῆρχον καὶ ἀπεκαλύφθησαν τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τῆς τελεσιδικίου ἀποφάσεως παρὰ τοῦ αἰτοῦντος, ὅστις ἀνευ πταίσματος αὐτοῦ ἠγγόνει τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς βλαπτοῦσης αὐτὸν ἀποφάσεως. Δὲν ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ εἶναι νέα τὰ ἔγγραφα ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐννοίαν, ἀλλὰ νὰ εἶναι καὶ κρίσιμα, ἦτοι νὰ ἔχῃσιν τοιαύτην σπουδαιότητα εἰς τὴν κρινομένην διαφοράν, ὥστε ἀν εἶχε ταῦτα ὑπ' ὄψιν ὁ Δικαστὴς θὰ ἐξέδιδε ἀλλοίαν ἀπόφασιν.

Γ) Λογιστικὰ λάθη, ἦτοι ἀμαρτήματα περὶ τὴν ἀριθμητικὴν ἐργασίαν.

Δ) Ἄν ἡ ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ καταθέσεως μαρτύρων καταδικασθέντων ἐπὶ ψευδορκίᾳ. Ὁ ἐπικαλούμενος ὁμοῦ τοιοῦτον λόγον ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν ψευδορκίαν οὐχὶ δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου, εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ Δικαστηρίου, ἧς δέον νὰ προσάγῃ ἀντίγραφον.

Ε) Ἄν ἡ ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ ἐγγράφου ὅπερ μετέπειτα ἐκηρύχθη πλαστὸν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἀπόφασις τῆς πλαστότητος τοῦ ἐγγράφου δέον ν' ἀποδεικνύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Ποινικοῦ Δικαστηρίου, πιστοποιούσης τὴν πλαστότητα τοῦ ἐπικαλουμένου ἐγγράφου.

255.— Ἀναίρεσις. Ἀναίρεσις καλεῖται τὸ ἐνδικὸν μέσον δι' οὗ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διώκεται ἡ ἀκύρωσις ἢ μεταρρύθμισις ἀποφάσεων τῶν δευτεροβαθμίων δικαστηρίων, ἐλεγχομένου ὑπ' αὐτοῦ μόνον τοῦ νομικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεως.

Εἰς ἀναίρεσιν ὑπόκειται μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις εἴτε τελεσιδικίως κατ' ἔφεσιν, εἴτε κατ' ἀναθεώρησιν ἐπὶ φορολογικῶν διαφορῶν, ὡς καὶ αἱ ἐκδιδόμεναι τοιαῦται παρὰ τῶν δευτεροβαθμίων ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῶν ἐφέσεων, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς ἐν τῷ Νόμῳ 4210 περιοριστικῶς ἀναφερομένους λόγους, οἵτινες εἶναι οἱ κάτωθι :

α) Ἐπέρβασις καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότης τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Δικαστηρίου. Ὑφίσταται δὲ ὁ ἀνωτέρω λόγος ὅταν τὸ Φορολογικὸν Δικαστήριον ὑπεισέλθῃ εἰς καθήκοντα, δι' ἃ ἐτάχθησαν ὡς ἀρμόδια τὰ τακτικὰ Δικαστήρια, ἢ τὸ φορολογικὸν Δικαστήριον ἐπιληφθῇ φορολογικῆς διαφορᾶς ἣτις ὑπόκειται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἄλλου φορολογικοῦ Δικαστηρίου.

β) Κακῆ σύνθεσις τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Δικαστηρίου.

γ) Παράβασις οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας. Ὑφίσταται δὲ ὁ λόγος οὗτος ὅταν δὲν ἐκλητεῦθῃ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁ διάδικος ἢ ὅταν τὸ Δικαστήριον δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα προταθέντα ὑπὸ τῶν διαδίκων καὶ ἀσκοῦντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκ-

βαισιν τῆς δίκης, ἢ ὅταν ἡ ἀπόφασις δὲν ἡτιολογήθῃ ἐπαρκῶς, ἢ ὅταν ἐλλείπη τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἢ ὅταν παρέβῃ ἡ ἀπόφασις τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ Νόμου ἐν σχέσει πρὸς τὸ βᾶρος τῆς ἀποδείξεως καὶ πρὸς τὴν δύναμιν τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων.

δ) Ἐσφαλμένη ἐρμηνεία ἢ πλημμυελῆς ἐφαρμογὴ τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σχέσιν Νόμου.

ε) Ὑπαρξίς δύο ἢ πλειόνων ἀντιφασκουσῶν πρὸς ἀλλήλας τελεσιδικῶν ἀποφάσεων.

Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀναιρέσεως ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχωσι πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ δεδικασμένου, ἤτοι ταυτότης τῶν διαδίκων καὶ ταυτότης διαφορᾶς.

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἀσκεῖται ἐκ μέρους τοῦ ἐν τῇ κατ' οὐσίαν δίκῃ ἡττηθέντος διαδίκου. Συνεπῶς ἀναιρεσείων δύναται νὰ εἶναι ὁ φορολογούμενος ἡττηθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἢ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ἢ ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἢ ὁ παρὰ τῇ Ἐλεγκτικῇ Συνεδρίῳ Γεν. Ἐπίτροπος ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου.

Ἡ προθεσμία πρὸς ἄσκησιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως εἶναι ἐξηκονθήμερος μὲν διὰ τὸν ἰδιώτην φορολογούμενον, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, διὰ δὲ τὸ ἀρμόδιον φορολογικὸν ὄργανον ἑκατὸν εἴκοσι ἡμέραι ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως.

Ἐντὸς τῆς ἐξηκονθημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἀσκεῖ τὴν ἀναίρεσιν καὶ ὁ Γεν. Ἐπίτροπος τοῦ Συνεδρίου ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δύναται ν' ἀσκήσῃ αἰτήσιν ἀναιρέσεως καὶ παρελθούσης τῆς ἐξηκονθημέρου προθεσμίας, ὅταν τὸ Δικαστήριον παρέβῃ τὸν νόμον, πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ παραβιασθέντος νόμου καὶ τῆς ἐνότητος τῆς νομολογίας. Ἡ ἐκδιδομένη ὁμῶς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπόφασις εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος μεταξὺ τῶν διαδίκων.

Τὸ δικογράφημα τῆς ἀναιρέσεως, διαλαμβάνον λεπτομερῶς τοὺς λόγους, δι' οὓς ἀσκεῖται αὕτη, παραδίδεται ἐν πρωτοτύπῳ μετὰ σχετικῶν ἀντιγράφων εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, παρ' οὗ καταχωρεῖται εἰς πινάκιον κατὰ τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν σειρὰν τῆς ἐγχειρίσεως. Ἀντίγραφον τῆς κατατεθείσης αἰτήσεως μετ' ἐπισημειώσεως τοῦ γραμματέως περὶ τῆς ὀρισθείσης δικασίμου κοινοποιεῖται πρὸς τὸν ἰδιώτην διάδικον εἴκοσι τοὺλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου, ἀνακοινοῦται δὲ διοικητικῶς πρὸς τὴν διάδικον Διοικητικὴν ἀρχήν. Πλὴν τῶν ἐν τῇ ἀναιρετηρίῳ λόγων ἀναιρέσεως ἐπιτρέπεται νὰ ἐπενεχθῶσι καὶ πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως ὑποβαλλόμενοι διὰ δικογραφήματος κατατεθειμένου παρὰ τῇ γραμματεῖ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Ἐγγραφείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον ὁ προεδρεύων τοῦ Β' τμήματος τοῦ Συμβουλίου ὀρίζει εἰσηγητὴν ἓνα τῶν μελῶν αὐτοῦ Σύμβουλον ἢ πάρεδρον. Ὁ

τικῶν γεγονότων ἢ κακῇ ἐρμηνείᾳ ἐπὶ τινος ζητήματος, καθ' ὅσον ἂν τοῦτο ἐγένετο δεκτόν, θὰ ἐδημιουργεῖτο τρίτος βαθμὸς δικαστικῆς κρίσεως, πράγμα ὅπερ θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὸ ἰσχυὸν δικονομικὸν φορολογικὸν σύστημα.

Β) Ἐάν προσαχθῶσι νέα κρίσιμα ἔγγραφα. Λέγοντες ἔγγραφα ἐννοοῦμεν ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα προϋπήρχον καὶ ἀπεκαλύφθησαν τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς τελεσιδίκου ἀποφάσεως παρὰ τοῦ αἰτοῦντος, ὅστις ἄνευ πταίσματος αὐτοῦ ἠγγόνει τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς βλαπτοῦσης αὐτὸν ἀποφάσεως. Δὲν ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ εἶναι νέα τὰ ἔγγραφα ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐννοίαν, ἀλλὰ νὰ εἶναι καὶ κρίσιμα, ἦτοι νὰ ἔχωσι τοιαύτην σπουδαιότητα εἰς τὴν κρινομένην διαφοράν, ὥστε ἂν εἶχε ταῦτα ὑπ' ὄψιν ὁ Δικαστὴς θὰ ἐξέδιδε ἄλλοιαν ἀπόφασιν.

Γ) Λογιστικὰ λάθη, ἦτοι ἁμαρτήματα περὶ τὴν ἀριθμητικὴν ἐργασίαν.

Δ) Ἐάν ἡ ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ καταθέσεως μαρτύρων καταδικασθέντων ἐπὶ ψευδορκίᾳ. Ὁ ἐπικαλούμενος ὅμως τοιοῦτον λόγον ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ τὴν ψευδορκίαν οὐχὶ δι' ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μέσου, εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου ποινικοῦ Δικαστηρίου, ἢς δέον νὰ προσάγῃ ἀντίγραφον.

Ε) Ἐάν ἡ ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ ἐγγράφου ὅπερ μετέπειτα ἐκηρύχθη πλαστὸν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ ἀπόφασις τῆς πλαστότητος τοῦ ἐγγράφου δέον ν' ἀποδεικνύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Ποινικοῦ Δικαστηρίου, πιστοποιούσης τὴν πλαστότητα τοῦ ἐπικαλουμένου ἐγγράφου.

255.— Ἀναίρεσις. Ἀναίρεσις καλεῖται τὸ ἐνδίκον μέσον δι' οὗ ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διώκεται ἡ ἀκύρωσις ἢ μεταρρύθμισις ἀποφάσεων τῶν δευτεροβαθμίων δικαστηρίων, ἐλεγχομένου ὑπ' αὐτοῦ μόνον τοῦ νομικοῦ μέρους τῆς ἀποφάσεως.

Εἰς ἀναίρεσιν ὑπόκεινται μόνον αἱ ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις εἴτε τελεσιδίκως κατ' ἔφεσιν, εἴτε κατ' ἀναθεώρησιν ἐπὶ φορολογικῶν διαφορῶν, ὡς καὶ αἱ ἐκδιδόμεναι τοιαῦται παρὰ τῶν δευτεροβαθμίων ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῶν ἐφέσεων, ἀλλὰ μόνον διὰ τοὺς ἐν τῇ Νόμῳ 4210 περιοριστικῶς ἀναφερομένους λόγους, αἵτινες εἶναι οἱ κάτωθι :

α) Ὑπέρβασις καθηκόντων καὶ ἀναρμοδιότης τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Δικαστηρίου. Ὑφίσταται δὲ ὁ ἀνωτέρω λόγος ὅταν τὸ Φορολογικὸν Δικαστήριον ὑπεισέλθῃ εἰς καθήκοντα, δι' ἃ ἐτάχθησαν ὡς ἀρμόδια τὰ τακτικὰ Δικαστήρια, ἢ τὸ φορολογικὸν Δικαστήριον ἐπιληφθῇ φορολογικῆς διαφορᾶς ἣτις ὑπόκειται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἄλλου φορολογικοῦ Δικαστηρίου.

β) Κακὴ σύνθεσις τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Δικαστηρίου.

γ) Παράβασις οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας. Ὑφίσταται δὲ ὁ λόγος οὗτος ὅταν δὲν ἐκλητεύθῃ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁ διάδικος ἢ ὅταν τὸ Δικαστήριον δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα προταθέντα ὑπὸ τῶν διαδίκων καὶ ἀσχοῦντα οὐσιώδη ἐπιτροπὴν εἰς τὴν ἐκ-

θασιν τῆς δίκης, ἢ ὅταν ἡ ἀπόφασις δὲν ἡτιολογήθη ἐπαρκῶς, ἢ ὅταν ἐλλείπη τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἢ ὅταν παρέβη ἡ ἀπόφασις τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ Νόμου ἐν σχέσει πρὸς τὸ θάρος τῆς ἀποδείξεως καὶ πρὸς τὴν δύναμιν τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων.

δ) Ἐσφαλμένη ἐρμηνεία ἢ πλημμελῆς ἐφαρμογὴ τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σχέσιν Νόμου.

ε) Ὑπαρξίς δύο ἢ πλειόνων ἀντιφασκουσῶν πρὸς ἀλλήλας τελεσιδικῶν ἀποφάσεων.

Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ λόγου τούτου τῆς ἀναιρέσεως ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχωσι πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ δεδिकाσμένου, ἤτοι ταυτότης τῶν διαδίκων καὶ ταυτότης διαφορᾶς.

Ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἀσκεῖται ἐκ μέρους τοῦ ἐν τῇ κατ' οὐσίαν δίκῃ ἠττηθέντος διαδίκου. Συνεπῶς ἀναιρεσεῖων δύναται νὰ εἶναι ὁ φορολογούμενος ἠττηθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἢ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, ἢ ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἢ ὁ παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ Γεν. Ἐπίτροπος ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου.

Ἡ προθεσμία πρὸς ἄσκησιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως εἶναι ἐξηκονθήμερος μὲν διὰ τὸν ἰδιώτην φορολογούμενον, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, διὰ δὲ τὸ ἀρμόδιον φορολογικὸν ὄργανον ἑκατὸν εἴκοσι ἡμέραι ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως.

Ἐντὸς τῆς ἐξηκονθημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἀσκεῖ τὴν ἀναίρεσιν καὶ ὁ Γεν. Ἐπίτροπος τοῦ Συνεδρίου ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου. Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δύναται ν' ἀσκήσῃ αἰτήσιν ἀναιρέσεως καὶ παρελθούσης τῆς ἐξηκονθημέρου προθεσμίας, ὅταν τὸ Δικαστήριον παρέβη τὸν νόμον, πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ παραβιασθέντος νόμου καὶ τῆς ἐνότητος τῆς νομολογίας. Ἡ ἐκδιδομένη ὁμῶς ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀπόφασις εἶναι ἄνευ ἀποτελέσματος μεταξὺ τῶν διαδίκων.

Τὸ δικογράφημα τῆς ἀναιρέσεως, διαλαμβάνον λεπτομερῶς τοὺς λόγους, δι' οὓς ἀσκεῖται αὕτη, παραδίδεται ἐν πρωτοτύπῳ μετὰ σχετικῶν ἀντιγράφων εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, παρ' οὗ καταχωρεῖται εἰς πινάκιον κατὰ τὴν χρονολογίαν καὶ τὴν σειρὰν τῆς ἐγχειρίσεως. Ἀντίγραφον τῆς κατατεθείσης αἰτήσεως μετ' ἐπισημειώσεως τοῦ γραμματέως περὶ τῆς ὀρισθείσης δικασίμου κοινοποιεῖται πρὸς τὸν ἰδιώτην διάδικον εἴκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς δικασίμου, ἀνακοινοῦται δὲ διοικητικῶς πρὸς τὴν διάδικον Διοικητικὴν ἀρχήν. Πλὴν τῶν ἐν τῷ ἀναιρητηρίῳ λόγων ἀναιρέσεως ἐπιτρέπεται νὰ ἐπενεχθῶσι καὶ πρόσθετοι λόγοι ἀναιρέσεως ὑποβαλλόμενοι διὰ δικογραφήματος κατατεθειμένου παρὰ τῷ γραμματεῖ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας. Ἐγγραφείσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον ὁ προεδρεύων τοῦ Β' τμήματος τοῦ Συμβουλίου ὀρίζει εἰσηγητὴν ἓνα τῶν μελῶν αὐτοῦ Σύμβουλον ἢ πάρεδρον. Ὁ

ὀρισθεὶς εἰσηγητῆς συντάσσει λεπτομερῆ ἔκθεσιν διαλαμβάνουσαν τὸ ἱστορικὸν τῆς διαφορᾶς, τὰ ἐκ τῶν ἐγγράφων βεβαιούμενα στοιχεῖα, τὰ προκύπτοντα ζητήματα καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἡτιολογημένην γνώμην αὐτοῦ. Ἀντίγραφον τῶν ζητημάτων ἐντολῇ τοῦ εἰσηγητοῦ κοινοποιεῖται ὀκτῶ ἡμέρας πρὸ τῆς συζητήσεως εἰς τοὺς διαδίκους ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητον αὐτῶν. Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ὁ εἰσηγητῆς ἀναπτύσσει τὴν ἔκθεσιν αὐτοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐκθέσεως ὑπ' αὐτοῦ ἀγορεύουσι οἱ ἀντίδικοι διὰ τῶν πληρεξουσίων των.

Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας μετὰ τὸ πέρας τῆς διαδικασίας κρίνον ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως ἢ ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως ὡς ἀπαράδεκτον ἢ κατ' οὐσίαν ἀνυπόστατον ἢ δέχεται τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως καὶ ἀναιρεῖ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου διατάσσον τὴν ἀπόδοσιν τοῦ καταβληθέντος παραβόλου. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ ὑπόθεσις εἶναι ὄριμος καὶ δὲν χρήζει περαιτέρω διευκρινίσεως, τὸ Συμβούλιον ἐκδίδει ὀριστικὴν καὶ ἀμετάκλητον ἀπόφασιν ἐπιλύον τὴν φορολογικὴν διαφορὰν, ἐὰν ὅμως χρήζη περαιτέρω διευκρινίσεως ἢ ὑπόθεσις κατὰ τὸ πραγματικὸν μέρος, τότε τὸ Συμβούλιον ἀναπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ αὐτὸ δευτεροβάθμιον Δικαστήριον ἢ εἰς ὁμοειδῆς τοιοῦτον διὰ τὴν περαιτέρω διευκρίνεισιν τῆς ὑποθέσεως. Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὸ Δικαστήριον τῆς παραπομπῆς δὲν δύναται ἐν πάσῃ περιπτώσει ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου ὡς πρὸς τὰ παρ' αὐτοῦ κριθέντα ζητήματα.

256. — Ἐπιβεβλημένη ἡ σύστασις μονίμων καὶ αὐτοτελῶν μὴ ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς Διοικήσεως Φορολογικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ βιτρίνα τοῦ πολιτισμοῦ ἐνὸς Κράτους εἶναι ἡ ἀπονομὴ δικαιοσύνης ἐν γένει εἰς τοὺς πολίτας του.

Ἡ ἱστορία τῆς δημιουργίας διαφόρων Κρατῶν ἐμφανίζει τιτανεῖους ἀγῶνας, ἐπαναστάσεις καὶ θυσίας τῶν Λαῶν αὐτῶν οἵτινες ἐξηγέρθησαν κατὰ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ δυναστῶν, διότι ἠδίκουν τοὺς πολίτας καὶ δὲν ἀπέδιδον δικαιοσύνην εἰς αὐτούς.

Ἀγάπην καὶ δικαιοσύνην ἐδίδαξεν ὁ Χριστὸς ἐν τῇ κόσμῳ, καὶ εἰς τὰς δύο ταύτας ἰδεώδεις ἀρετὰς συμπυκνοῦται ἡ ὅλη Χριστιανικὴ διδασκαλία. Δικαιοσύνην ζητοῦσι σήμερον ἅπαντες οἱ δυναστευόμενοι λαοὶ καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ ὑφισταμένη ἐν πολλοῖς ἀθλιότης καὶ δυστυχία τῆς ἀνθρωπότητος ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι πολλὰ τῶν Κρατῶν δὲν ἔδωσαν τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὸν τομέα τοῦτον καὶ δὲν κατέβαλον τὴν ἐνδεδειγμένην προσπάθειαν διὰ τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν τῶν συλλογικῶν ὀργάνων, ἧτοι τῶν Δικαστηρίων, ἅτινα εἶναι ἐντεταλμένα εἰς τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης ἐν γένει.

Εὐτυχῶς ἡ Ἑλλάς δὲν συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν Κρατῶν τούτων. Παρὰ τοὺς ἀπελευθερωτικὸς πολέμους οὓς διεξήγαγε ἐπὶ ἡμῶν αἰῶνα περίπου, παρὰ τὰς καταστροφὰς ἃς ὑπέστη ἐκ μέρους τῶν εἰσβολῶν καὶ τὰς μεγάλας οικονομικὰς δυσχερείας ἃς διήλθε καὶ διέρχεται συνεπεία τῶν καταστροφῶν τούτων, δὲν ἠμέλησε τὴν ὀργάνωσιν τακτικῶν Δικαστη-

ρίων ανεξαρτήτων τῆς Διοικήσεως, διασφαλίσασα τὰ μέλη αὐτῶν διὰ τοῦ θεομοῦ τῆς μονιμότητος καὶ ἰσοβιότητος.

Δὲν εἶναι δὲ ὑπερβολὴ νὰ λεχθῆ ὅτι οἱ Ἑλληνες τακτικοὶ δικασταί, καίτοι πτωχοὶ καὶ κακῶς ἀμειβόμενοι, καίτοι διήλθον τὰς περιπετείας τῆς κατοχῆς καὶ τῆς εισβολῆς ξένων δυναστῶν, ἐν τούτοις ἐστάθησαν εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των ἐπισύραντες διὰ τῆς εὐόρκου καὶ εὐσυνειδήτου ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων των τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν ὄλων τῶν πολισομένων ἔθνῶν,

Ἐὰν ὁμως ἡ ὀργάνωσις καὶ λειτουργία τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐμφανίζει ἐπιμεμπτα σημεῖα, καὶ ἡ ἀπονομὴ τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ ποινικοῦ δικαίου ἐνεργεῖται καλῶς ὑπὸ ἰσοβίων δικαστῶν συγκεντρούντων νομικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν, ἀρτίαν ἐπαγγελματικὴν κατάρτισιν καὶ πρὸ παντὸς ἀνώτερον ἦθος, δὲν δύνανται νὰ λεχθῶσι τὰ αὐτὰ προκειμένου διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης κατὰ πρῶτον βαθμὸν. Ἀτυχῶς εἰς τὸν τομέα τοῦτον, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν σπουδαιότερον πυρῆνα τῆς ἐν γένει χρηστῆς Διοικήσεως τοῦ Κράτους, καθ' ὅσον εἰς τὰς φορολογικὰς διαφορὰς ἀντιδικεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος μὲ τοὺς Πολίτας, δὲν ἐδόθη ἐκ μέρους τοῦ Κράτους ἡ προσήκουσα σημασία, δὲν ἐμερίμνησε τοῦτο ἐγκαίρως διὰ τὴν ὀργάνωσιν μονίμων ανεξαρτήτων τῆς Διοικήσεως Φορολογικῶν Δικαστηρίων, πλαισιουμένων μὲ μονίμους καὶ εἰδικῶς μορφωμένους εἰς τὸν κλάδον τοῦτον Δικαστὰς, ἀποκλειστικὸν ἔργον ἔχοντας τὴν ἐπίλυσιν φορολογικῶν διαφορῶν. Ἀντὶ τούτων ἀνέθεσε τὴν ἀπονομὴν κατὰ πρῶτον βαθμὸν φορολογικῆς δικαιοσύνης εἰς Ἐκδικαστικὰς Ἐπιτροπὰς, ὧν τὰ μέλη στρατευόμενα ἀπὸ οικονομικοὺς καὶ δημοσίους ὑπαλλήλους διαφόρων κλάδων, στερούμενα δὲ ἐν πολλοῖς τῆς ἀπαιτουμένης νομικῆς μορφώσεως, ἐπαγγελματικῆς κατάρτισεως καὶ δικαστικῆς συνειδήσεως, δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνταποκριθῶσι πλήρως εἰς τὸ τόσον λεπτὸν καὶ ὕψηλόν ἔργον τῆς ἀπονομῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι μεταξὺ τῶν διοριζομένων ἐκάστοτε Προέδρων καὶ μελῶν τῶν ἐκδικαστικῶν ἐπιτροπῶν ὑφίστανται ἄριστοι, χρηστοὶ καὶ ἱκανοὶ ὑπάλληλοι συγκεντρούντες ἅπαντα τὰ πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα τῶν φορολογικῶν Δικαστῶν, πλὴν ὁμως, βεβαρημένοι καὶ οὗτοι μὲ πληθὺν ἄλλων καθηκόντων, παρὰ τὴν καλὴν θέλησιν καὶ προσπάθειαν ἣν καταβάλλουσι, εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον ν' ἀνταποκριθῶσι εἰς τὴν ἐγκαίρως ἐκτέλεσιν τῶν πολυμόρφου φύσεως καθηκόντων.

Νοσεῖ ὅθεν ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀπονομὴ φορολογικῆς Δικαιοσύνης καὶ τὰ αἷτια τῆς νόσου ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἀποδίδομεν εἰς τὴν ἔλλειψιν μονίμων αὐτοτελῶν φορολογικῶν Δικαστηρίων πρώτου βαθμοῦ ἰδίως, τῶν ὁποίων τὰ μέλη ν' ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Αἱ πλείους τῶν Ἐφοριῶν τοῦ Κράτους στένουσι ὑπὸ τὸ βῆρος ἐκκρεμῶν ἐνοστάσεων, αἱ δὲ κατασταθεῖσαι διὰ τὴν ἐκδίκασιν τούτων ἐκδικαστικαὶ ἐπιτροπαὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκδικάσωσι ἐγκαίρως ταύτας καὶ ἐκδώσωσι τὰς ἀποφάσεις των

διότι τὰ μέλη αὐτῶν εἶναι βεβαρημένα μὲ πλεῖστα ἄλλα καθήκοντα. Εἰς τὴν Οἶκον. Ἐφορίαν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν ἐκκρεμαί ἢ ἐκδίκασις 1400 περὶπου ἐνστάσεων, συνεπεῖα δὲ τῆς ἐκκρεμότητος ταύτης καθυστερεῖ ἢ ὀριστική βεβαίωσις ἀμφισβητουμένου φόρου ὑπερβαίνοντος τὸ ποσὸν τῶν τριάκοντα δισεκατομμυρίων (30.000.000.000) δραχμῶν.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχη ἢ ἄμεσος φορολογία ἐν Ἑλλάδι ἂν δὲν δοθῇ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους ἢ προσήκουσα προσοχὴ εἰς τὸν τομέα τῆς ἀπονομῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης.

Εἶναι ἐπιτακτικὴ ὄθεν ἢ ἀνάγκη ἰδρύσεως μονίμων αὐτοτελῶν μὴ ἐξαρτωμένων ἀπὸ τὴν Διοίκησιν Φορολογικῶν Δικαστηρίων, συγκροτουμένων ἀπὸ ὑπαλλήλους διακρινομένους διὰ τὴν ἐπίδοσίν των εἰς τὴν ἐν γένει φορολογικὴν νομοθεσίαν, τὴν ἀρτίαν νομικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν κατάρτισίν των καὶ τὸ ἦθος των.

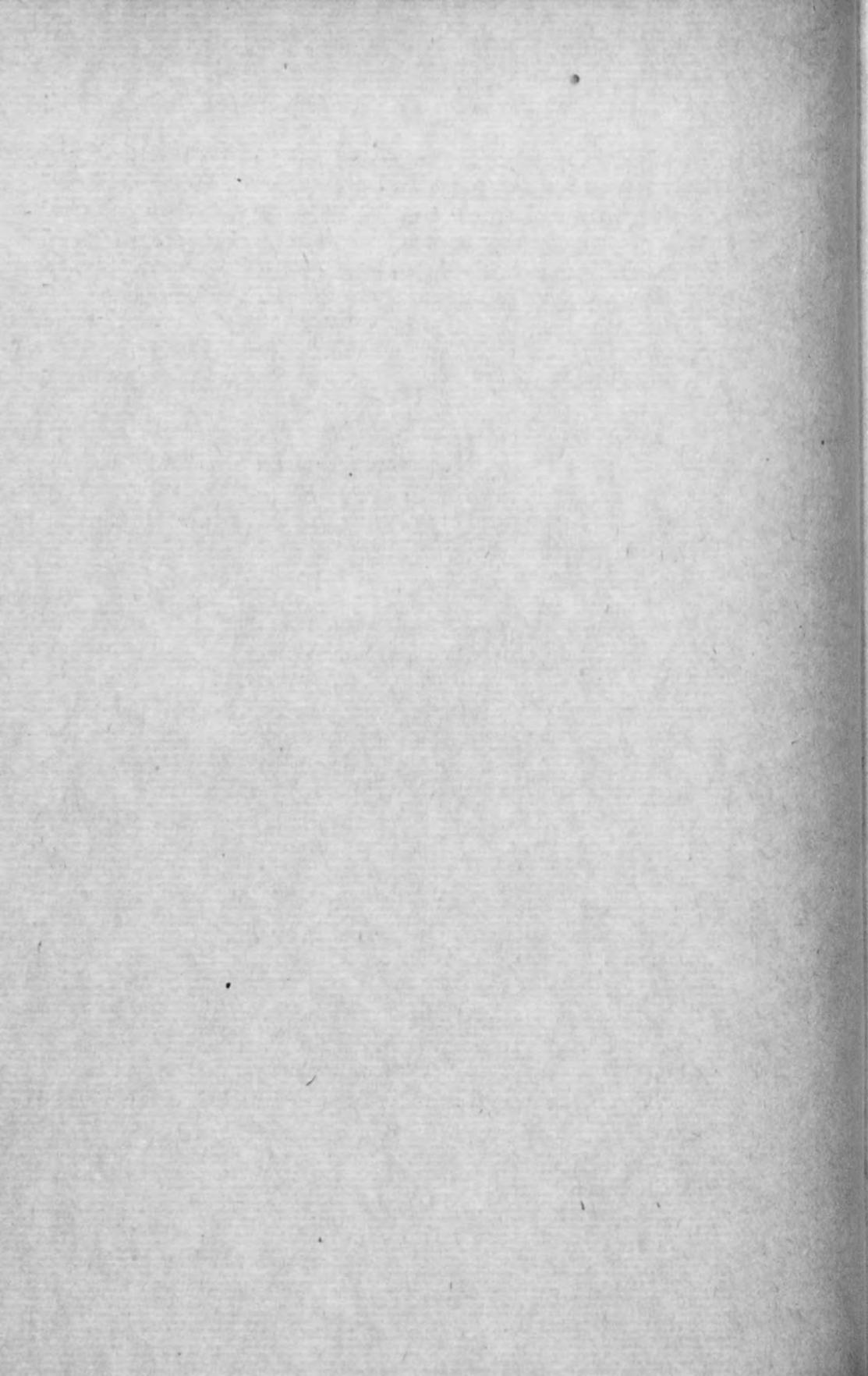
Ταῦτα θὰ δώσωσι νέαν ζωὴν εἰς τὸ φορολογικὸν δίκαιον, δὲν θὰ εἶναι φορολογικαὶ ἐπιτροπαὶ τὰ μέλη τῶν ὁποίων παρέργως πρὸς τὰ κύρια καθήκοντα ἐκτελοῦνται καὶ ἔργα φορολογικοῦ δικαστοῦ, εἶναι φυσικὸν πολλάκις νὰ λύωσι προχείρως τὰ προκύπτοντα ζητήματα ἄνευ ἐνιαίας κατευθυντηρίου γραμμῆς, ὅτε μὲν εἰς θάρος τοῦ Δημοσίου, ὅτε δὲ εἰς θάρος τῶν φορολογουμένων, ἀλλὰ θὰ ὡσι δικαστήρια ἐφάμιλλα πρὸς τὰ τακτικὰ πολιτικὰ δικαστήρια, δικαιολογοῦντα πλήρως τὰς ἀποφάσεις των καὶ δίδοντα ἀφ' ἑνὸς τὸ μέτρον τοῦ ἐλέγχου τῆς ὀρθῆς κρίσεώς των ἀπὸ τε νομικῆς καὶ πραγματικῆς πλευρᾶς, ἀφ' ἑτέρου κατευθύνσεις ἐπὶ τῆς ἐρμηνείας διφορουμένων πολλάκις διατάξεων, συντελοῦντα οὕτω εἰς τὴν δημιουργίαν συνθηκῶν εὐνοϊκῶν διὰ τὴν ἐφεξῆς ἐφαρμογὴν τῆς φορολογικῆς νομοθεσίας.

Εὐτυχῶς τῶν οικονομικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν προΐσταται ὁ Γενικὸς Δ/ντῆς τούτου κ. Μερτικόπουλος, ἐγνωσμένης μορφώσεως, κύρους καὶ δραστηριότητος, ὅστις διακονήσας ἐπὶ τριακονταετίαν καὶ πλέον εἰς τὴν ἄμεσον φορολογίαν καὶ παρακολουθῶν αὐτοπροσώπως τὸ ἔργον τῶν Οἶκον. Ἐφοριῶν διέγνωσε ἐγκαίρως ὅτι αἱ ὑφιστάμεναι ἐκδικαστικαὶ ἐπιτροπαί, συγκροτούμεναι, ὡς συγκροτοῦνται, καὶ βεβαρημένων τῶν μελῶν αὐτῆς μὲ πλῆθὺν ἄλλων καθηκόντων δὲν δύνανται ν' ἀνταποκριθῶσι πλήρως εἰς τὸν προορισμὸν των, εἰσηγήθη ἀρμοδίως καὶ κατήρτισε νομοσχέδιον συστάσεως μονίμων μὴ ἐξαρτωμένων ἀπὸ τὴν Διοίκησιν Φορολογικῶν Δικαστηρίων.

Παρακολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ συνόλου τῶν Ἐφοριακῶν ὑπαλλήλων ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς εἰς ἣν ἐτάχθημεν τὴν συντελουμένην ταύτην οὐσιώδη μεταρρυθμίσειν εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ὀριστικῆς βεβαίωσεως τῶν ἀμέσων φόρων αἰσθανόμεθα ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ ἰκανοποίησιν καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἢ πρωτοβουλία αὕτη τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ κ. Μερτικοπούλου λάβῃ συντόμως τὴν μορφήν νόμου.

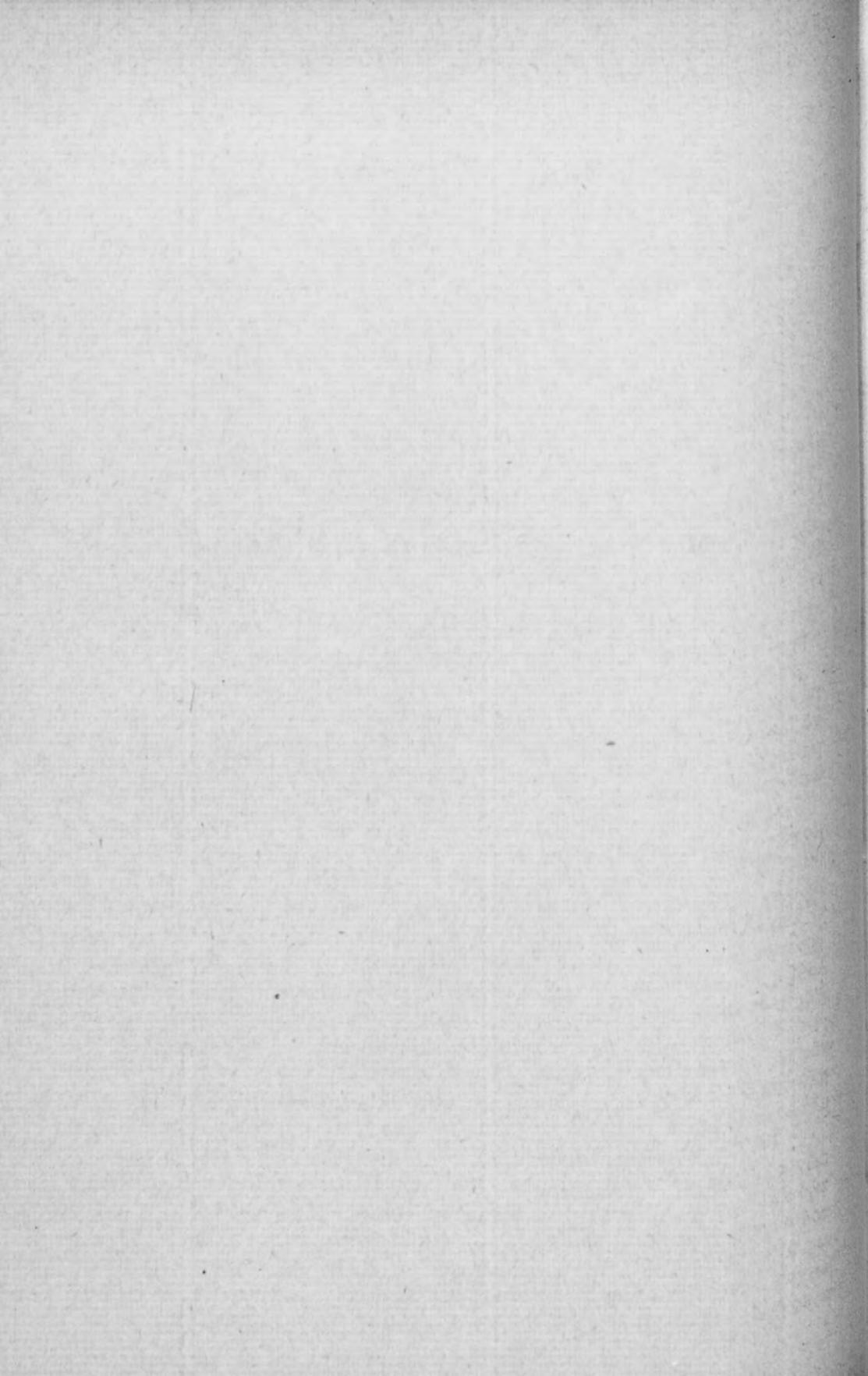
Ἡ ἴδρυσις καὶ λειτουργία τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων πραγματοποιουμένη συντόμως θ' ἀποτελέσῃ ἱστορικὸν σταθμὸν καὶ ἀφετηρίαν νέας

περιόδου διὰ τὴν ἀπονομὴν φορολογικῆς δικαιοσύνης, διότι τὰ φορολογικὰ δικαστήρια, συγκροτούμενα ἀπὸ ὑπαλλήλους διακρινομένους διὰ τὴν ἐπίδοσιν εἰς τὴν ἐν γένει φορολογικὴν νομοθεσίαν καὶ τὸ ἦθος των, θὰ συντελέσωσι μεγάλως εἰς τὴν διαμόρφωσιν μιᾶς παγίας νομολογίας, ἣτις γνωστοποιουμένη εἰς τὰς Ἐφοριακὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς φορολογουμένους θὰ προλαμβάνη τὴν δημιουργίαν ἐφεξῆς φορολογικῶν διαφορῶν παρομοίας φύσεως καὶ θὰ ἐπιταχύνη μεγάλως τὴν ὀριστικὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΕΛΘΟΥΣΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΟΥ Α.Ν. 1839/1951

Ο Α.Ν. 1839/51 ΚΑΙ ΑΙ ΔΙ' ΑΥΤΟΥ ΕΠΕΛΘΟΥΣΑΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΕΝ ΤΗ¹ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ¹ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

Γ Ε Ν Ι Κ Α

Ἐν τῇ παρούσῃ συγγραφῇ ἡμῶν, ὡς καὶ ἐν τῷ προλόγῳ ταύτης διαλαμβάνομεν, δὲν εἴχαμεν ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω Α. Νόμου 1839, δημοσιευθέντος τὴν 13 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

Ἐθεωρήσαμεν ὅθεν σκόπιμον, χάριν τῆς πληρότητος τῆς παρούσης, ὅπως ἐν τῷ Παραρτήματι τούτῳ παραθέσωμεν ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ τὰς διὰ τοῦ ὡς ἄνω Ἀν. Νόμου ἐπενεχθείσας οὐσιώδεις μεταβολὰς εἰς τὸ προῖσχυσαν σύστημα φορολογίας καθαρῶν προσόδων, μεταβολὰς αἰτινες ἔταμον νέας λεωφόρους καὶ αἱ ὅποιαι, προφανῶς λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν μέχρι σήμερον ἐπιτευχθέντων ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν καταβαλλομένην ἐπιμέλειαν καὶ προσεκτικὴν παρακολούθησιν, παρέχουν εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ταχέως θὰ ὀδηγήσῃ τὸν Ἑλληνα νομοθέτην εἰς τὴν καθιέρωσιν καὶ παρ' ἡμῖν τοῦ ἐνιαίου προσωπικοῦ φόρου, ἀπὸ πολλοῦ ἐφαρμοζομένου εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν πολιτισμένων χωρῶν.

Γνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς ὅτι ἡ Διοίκησις τοῦ Ὑπουργείου ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ προσωπικοῦ φόρου θ' ἀντιμετωπίσῃ μεγάλην δυσχερείαν, εἴμεθα ὅμως βέβαιοι ὅτι ὅλαι αἱ δυσχερεῖαι θὰ ὑπερνικηθῶσι ἐνώπιον ἐνὸς σκοποῦ, μέλλοντος νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν σημερινὴν φορολογικὴν βαθυλωνίαν καὶ ν' ἀπαλλάξῃ φορολογουμένους καὶ βεβαιωτικὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὸν τραγέλαφον τῶν καθημερινῶν ἀπασχολήσεων, ἰδίως τῶν πρώτων, εἰς τὴν παρακολούθησιν τῶν διαφόρων κατὰ κατηγορίαν προσόδων προθεσμιῶν καταβολῆς τῶν φόρων, ἀσκήσεων ἐνδίκων μέσων κλπ.

Ἀναλύοντες τὰς κατ' ἰδίαν διατάξεις τοῦ Α. Ν. 1839/1951, ἰσχύσαντος ὡς γνωστὸν ἀπὸ τοῦ τρέχοντος οἰκον. ἔτους 1951/1952, παρατηροῦμεν ὅτι δι' αὐτῶν ἐπηνέχθησαν αἱ κάτωθι κύρια καὶ χαρακτηριστικαὶ μεταρρυθμίσεις :

1) Ἐθεσπίσθη ἡ ἐνιαία ἀρμοδιότης τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς ἐφ' ἀπασῶν τῶν προσόδων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν, ὀρισθέντος ἀρμοδίου διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου ἐνὸς καὶ μόνοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, τοῦ τῆς διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου. Ἐξαίρεσις καθιερώθη μόνον διὰ τοὺς ὑποχρέους οἰτινες ὑπάγονται εἰς τὴν Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίαν (Κέρδη ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων - Ἀμοιβαὶ ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων) καὶ οἰτινες φορολογοῦνται ἐπὶ τῇ θάσει τῶν καθαρῶν τῶν κερδῶν. Διὰ τούτους

ἀρμόδιος Οἶκον. Ἐφορος τυγχάνει ὁ τῆς κυρίας ἐπαγγελματικῆς των ἐγκραταστάσεως. Συνεπῶς δι' ἅπαντας τοὺς λοιποὺς τοὺς ὑπαγομένους μὲν εἰς τὴν Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίαν μὴ φορολογουμένους ὅμως βάσει τῶν καθαρῶν των κερδῶν, ἀλλὰ κατὰ εἰδικὸν τρόπον (Ἐργοῶδοι ἐκτελέσεως πάσης φύσεως δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἔργων - Ἐνοικιασταὶ δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν, λιμενικῶν προσόδων - Ἀντιπρόσωποι, μεσίται, πράκτορες προμηθειῶν πρὸς τὸ Δημόσιον ἢ νομικὰ πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου παρ' ἄλλοδαπῶν ἐργοστασίων ἢ οἰκῶν - Ἀλλοδαποὶ ἐξαγωγεῖς καπνοῦ εἰς φύλλα - Ἀρχιτέκτονες μηχανικοί), ἀρμόδιος Οἶκον. Ἐφορος τυγχάνει ὁ τῆς κυρίας τούτων διαμονῆς.

2) Καθιερώθη ἡ ἀρχὴ τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς προσδευτικότητος τοῦ φόρου εἰς ἅπασας τὰς ἀναλυτικὰς κατηγορίας, ἐπιβαλλομένου ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951-1952 προσδευτικῶν φορολογικῶν συντελεστοῦ, πλήττοντος βαρύτερον τὰ μεγαλύτερα εἰσοδήματα καὶ ἐλαφρότερον τὰ μικρά, ἐπιβαλλομένου ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ εἰσοδήματος τοῦ παρ' ἑκάστου φορολογουμένου κτωμένου. Ἡ ἀρχὴ αὕτη, διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ὀρθότητα τῆς ὁποίας οὐδεὶς δύναται νὰ ἔχη οἰανδήποτε ἐπιφύλαξιν, εἶναι γνωστὸν διὰ προηγουμένως δὲν εἶχε καθολικὴν ἐφαρμογὴν, ὡς μὴ ἐφαρμοζομένη εἰς τὰς Α', Β' καὶ Γ' κατηγορίας. Ἡδὲ ὅμως, διὰ τῆς καθολικότητός της ἐξασφαλίζει τὴν δικαιότεραν κατανομὴν τοῦ φορολογικοῦ βάρους ἐφ' ἅπασι τῶν ἐκ πάσης πηγῆς προσόδων καὶ θέτει τὰς ἐπιστημονικὰς βάσεις διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν μιᾶς ἐξυγιαντικῆς προσπάθειας τοῦ φορολογικοῦ μασσυστήματος, τεινούσης εἰς τὴν καθιέρωσιν καὶ παρ' ἡμῖν τῆς ἐνιαίας φορολογίας τοῦ εἰσοδήματος.

3) Κατηργήθησαν ἅπαντες οἱ διάφοροι ὑπὲρ τρίτων φόροι καθὼς καὶ ὁ τοιοῦτος τῆς ἐκτάκτου πολεμικῆς εἰσφορᾶς.

4) Κατωχυρώθη διὰ ρητῆς διατάξεως τὸ ἀπόρρητον τῶν φορολογικῶν ἐγγράφων, ἀπαγορευομένης τῆς γνωστοποιήσεως τοῦ περιεχομένου αὐτῶν εἰς οἰανδήποτε τρίτον ἰδιώτην ἢ Δημοσίαν ἢ Δημοτικὴν ἀρχὴν ἢ νομικὸν πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρέκκλισις δύναται κατ' ἐξαιρέσιν νὰ ἐπιτραπῇ μόνον εἰδικῇ ἀδείᾳ τοῦ Ἐπιχειρηματικοῦ Οἰκονομικῶν, ἐξασφαλίζεται ὁ φορολογούμενος ὅπως τὰ ἀφορῶντα τὴν οἰκονομικὴν του δραστηριότητα φορολογικὰ στοιχεῖα καθὼς καὶ τὰ ἐμπορικὰ του βιβλία μὴ γίνωνται γνωστὰ οὐδ' ἐλέγχωνται παρ' οἰουδήποτε τρίτου καὶ μὴ καθίστανται οὕτω κτῆμα τῶν ἀντιδίκων ἢ ἀνταγωνιστῶν του.

Ἐν συνεχείᾳ προβαίνομεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἐπελθουσῶν μεταβολῶν κατὰ κατηγορίαν προσόδων.

Α) ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Αἱ διὰ τοῦ ρηθέντος Α. Ν. 1839/1951 ἐπελθούσαι οὐσιώδεις μεταβολαὶ εἰς τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν εἶναι αἱ ἑξῆς :

1) Ἀρμόδιος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου τούτου καθίσταται ἐφεξῆς ὁ Οἶκον. Ἐφορος τῆς κυρίας διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου ἢ ὁ τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως, ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις ἅς λεπτομερῶς μνημονεύομεν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ γενικοῦ μέρους τῆς παρούσης. Διὰ τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ μέτρου τούτου καὶ εἰς τὴν παροῦσαν κατηγορίαν ὡς καὶ εἰς τὰς ἐτέρας δύο κατηγορίας Β' καὶ Γ', δλοκληροῦνται κατὰ ἐνιαῖον τρόπον ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου τῆς κυρίας διαμονῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ φορολογουμένου ἐφ' ὅλων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν Φ.Κ.Π. καὶ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ ἐπιτυγχάνεται οὕτω ἀφ' ἐνὸς μὲν ἢ παρὰ τοῦ αὐτοῦ Οἴκον. Ἐφόρου παρακολούθησις τῆς καθ' ὅλου οἰκονομικῆς δράσεως τοῦ φορολογουμένου, δυναμένου οὕτω ἐκ τῶν παρ' αὐτῷ στοιχείων νὰ μορφώσῃ πλήρη εἰκόνα τῆς παρ' ἐκάστου φορολογουμένου κτωμένης προσόδου, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀνακουφίζονται καὶ οἱ φορολογούμενοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν φορολογικῶν τῶν ὑποχρεώσεων, διὰ τῆς διεκπεραιώσεως παρὰ μᾶ καὶ τῇ αὐτῇ Οἴκον. Ἐφορία ὅλων τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο θὰ συναντήσῃ δυσχερείας εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἐλέγχου τῶν εἰσοδημάτων τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐκμισθουμένων γαιῶν εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Ἐφόρου τῆς κυρίας διαμονῆς ἢ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως εἶναι διάφορος τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου, πλὴν ὁμως φρονοῦμεν ὅτι αἱ δυσχερείαι αὗται δύνανται νὰ ὑπερνικηθῶσι διὰ τῆς ἐπιμελοῦς καὶ τῆς ταχείας ἀποστολῆς τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων ἐλέγχου παρὰ τῶν Ἐφόρων τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου πρὸς τοὺς συναδέλφους τῶν τῆς κυρίας διαμονῆς τῶν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δέον ἢ Διοικήσις τοῦ Ὑπουργείου νὰ καταβάλῃ ἰδιαιτέραν προσοχὴν καὶ νὰ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν συμμόρφωσιν τῶν Οἴκον. Ἐφόρων ἵνα μὴ ἡ ἀποτυχία τοῦ μέτρου τούτου καταστήσῃ ἀναγκαίαν τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα, ὡς τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὸ παρελθὸν (ἔτος 1929), καὶ διαταράξῃ οὕτω τὴν ὄλην φορολογικὴν μεταρρύθμισιν, τελικὸς σκοπὸς τῆς ὁποίας, ὡς προεβλήθη, τυγχάνει ἡ ἐφαρμογὴ καὶ παρ' ἡμῖν τῆς ἐνιαίας προσωπικῆς φορολογίας.

2) Ὁ φορολογικὸς συντελεστῆς, ὅστις ἦτο ἀναλογικὸς, κατέστη προοδευτικὸς, κυμαινόμενος ἀπὸ 15 % μέχρι 35 %. Περὶ τῆς προσόδου κατὰ κλιμάκιον, τοῦ ἐξ ἐκάστου κλιμακίου φορολογικοῦ συντελεστοῦ καὶ τοῦ ἀναλογουμένου φόρου ὄρα ἐν συνεχείᾳ παραγρ. 3 ἄρθρον 9 τοῦ κώδικος Φ. Κ.Π. (ἄρθρον 1 Α.Ν. 1839/1951). Ἡ προοδευτικὴ αὕτη κλιμάκωσις τοῦ φόρου ἐξυπηρετεῖ τὴν ἰδέαν τῆς φορολογικῆς δικαιοσύνης, πλήττουσα ἐλαφρῶς μὲν τὰ μικρὰ εἰσοδήματα, βαρύτερον δὲ τὰ μεγαλύτερα, τῶν ὁποίων τελευταίων ἡ προοδευτικὴ ἐπιβάρυνσις, ὡς γνωστόν, δλοκληροῦται διὰ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, ὁ φορολογικὸς συντελεστῆς τοῦ ὁποίου ἐν κλιμακῶσει ἀνέρχεται εἰς ποσοστὸν 70 % ἐπὶ τῶν ἐκ πάσης πηγῆς καθαρῶν προσόδων τῶν ὑπερβαίνουσῶν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 700.000.000.

3) Κατηργήθη ἡ ἀρχὴ τῆς πολυετοῦς ἰσχύος τῶν φορολογικῶν καταλόγων καὶ κατ' ἀκολουθίαν τούτου ἡ ἐπίδοσις τροποποιητικῶν δηλώσεων (ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ ἔλαττον) διαρκούσης τῆς φορολογικῆς περιόδου.

Ἄντ' αὐτοῦ ἐθεσπίσθη, κατὰ τὰ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἀναλυτικὰς φορολογίας ἰσχύοντα, ἡ ὑποβολὴ τὴν 1 Ἰουλίου ἐνιαίας δηλώσεως δι' ἀπάσας τὰς οἰκοδομὰς τοῦ φορολογουμένου, περιλαμβανούσης τὰ εἰσοδήματα ὄλων τῶν οἰκοδομῶν του τὰ κτηθέντα κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. ἔτος καὶ ἦτις δηλώσεις ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔχει χαρακτῆρα ἐκκαθαριστικὸν τοῦ προεβαιωθέντος καὶ προκαταβληθέντος φόρου θάσει τῆς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑποβληθείσης τοιαύτης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποτελεῖ τὸν τίτλον τῆς προεβαιώσεως καὶ προεισπράξεως τοῦ φόρου τοῦ ἐπομένου οἴκον. ἔτους ἐπὶ τῶν πιθανολογουμένων εἰσοδημάτων τοῦ ἀρξαμένου οἴκον. ἔτους.

Ἐξ ἄλλου διὰ τὰς περιπτώσεις μείωσης τοῦ εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς λόγῳ μερικῆς ἢ ὀλικῆς ἐκκενώσεως ἢ καταστροφῆς αὐτῆς ὡς καὶ τὰς τοιαύτας τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ καρπούμενου τὸ εἰσόδημα, ἐντὸς τῶν πρώτων 9 μηνῶν τοῦ οἴκον. ἔτους, προεβλέφθη ἡ ὑποβολὴ σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ φορολογουμένου πρὸς τὸν Οἶκον. Ἐφόρον, θάσει τῆς ὁποίας μετὰ τὸν προσήκοντα ἔλεγχον, ἐναργεῖται ἀνάλογος μείωσις τοῦ προεβαιωθέντος φόρου ἢ ἡ βεβαίωσις τοῦ ὀφειλομένου φόρου ἀπὸ τῆς ἀντικαταστάσεως ἐπ' ὀνόματι τοῦ νέου ὑποχρέου.

Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ τρέχον οἶκον. ἔτος 1951/52, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ μεταβατικὸν στάδιον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς συστήματος εἰς τὸ ἄλλο, προεβλέφθη ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ ὑποβολὴ παρ' ἀπάντων τῶν φορολογουμένων ὑπευθύνων δηλώσεων περὶ τῆς κυρίας διαμονῆς καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς τῶν ἐγκαταστάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ προσωρινῶν δηλώσεων περὶ τῶν πιθανολογουμένων εἰσοδημάτων ἐξ ἀπασῶν τῶν οἰκοδομῶν τῶν κατὰ τὴν διανοσμένην ἤδη περίοδον ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 μέχρι 30 Ἰουνίου 1952. Ἡ ὑποβολὴ τῶν δηλώσεων τούτων σκοπὸν ἔχει τοῦτο μὲν τὸν καθορισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος τῆς Οἴκον. Ἐφορίας θάσει τοῦ στοιχείου τῆς κυρίας διαμονῆς ἢ τῆς κυρίας ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως, τοῦτο δὲ τὴν προεβαιώσιν καὶ προεισπραξίν τοῦ φόρου τοῦ ἐπομένου οἴκον. ἔτους 1952-53 ἐπὶ τῶν πιθανολογουμένων ὡς κτηθησομένων εἰσοδημάτων τῆς τρεχούσης περιόδου (1 Ἰουλίου 1951-30 Ἰουνίου 1952), ὑπολογιζομένων τούτων τεκμηριακῶς θάσει τοῦ γνωστοῦ εἰσοδήματος τοῦ Ἰουλίου 1951, ἀναγομένων εἰς τὸ δωδεκαπλάσιον.

4) Ἑτέρα μεταβολὴ ἐπῆλθε διὰ τῆς καταργήσεως τῆς προϊσχυάσης ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου εἰσοδήματος ἐκάστης οἰκοδομῆς ἀφορολογήτου ποσοῦ δρχ. 60.000 ἐτησίως. Ἄντ' αὐτοῦ ἐθεσπίσθη ἡ ἀμέλεια τῆς βεβαίωσεως τοῦ φόρου, εἰς ἃς περιπτώσεις τὸ ποσὸν τούτου, τὸ ὀφειλόμενον ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων ἀπασῶν τῶν οἰκοδομῶν, δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν Δρχ. 40.000 ἐτησίως. Ἐξ ἄλλου διατηρεῖται ἡ ἰσχύουσα ἀπαλλαγὴ τῶν μικρῶν οἰκοδομῶν, τῶν ὁποίων τὸ προπολεμικὸν μίσθωμα δὲν ὑπερέβαινε τὰς Δρχ. 3600 ἐτησίως, μὴ λαμβανόμενου ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν πα-

ροχήν τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀν ἡ οἰκοδομή τελῆ ὑπὸ ἐνοικιοστασιακὴν μίσθωσιν ἢ οὐ.

5) Καθιερώθη ἡ ἀρχὴ τῆς ἐγγράφου καταρτίσεως ἀπασῶν τῶν συμβάσεων μισθώσεως καὶ τῆς ἀκυρότητος οἰωνδήποτε ὄρων ἀναφερομένων εἰς τὸ μίσθωμα ἢ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως, ἐφ' ὅσον δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὸ ἔγγραφο τῆς συμβάσεως. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ ἔγγραφο τῆς μισθώσεως εἶναι ἰδιωτικὸν (οὐχὶ συμβολαιογραφικόν) προβλέπεται ἡ προσαγωγή τούτου εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου καὶ ἡ παρὰ τούτου θεώρησις. Πρὸς ἔτι δὲ πληρεστέραν παρακολούθησιν παρὰ τῆς βεβαιωτικῆς ἀρχῆς τῶν μισθωτικῶν συνθηκῶν τῶν οἰκοδομῶν προβλέπεται ἀνάλογον σύστημα ἐγγράφου καταρτίσεως τῶν συμβάσεων τροποποιουσῶν τὰς προηγούμενας τοιαύτας, τῶν συνυποσχετικῶν καὶ τῶν συμβιβασμῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς διαφορὰς ἐπὶ ὑφισταμένων μισθώσεων, τῶν μομερῶν δικαιοπραξιῶν, ἐφ' ὅσον τὰ ἔγγραφα ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ μισθωτοῦ, τὴν χρῆσιν τοῦ μισθίου καὶ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως.

Αἱ σχετικαὶ πρὸς τὰ ἐν τῇ παρούσῃ παραγράφῳ διαλαμβανόμεναι διατάξεις τοῦ νόμου, μὴ ἐφαρμοζόμεναι προκειμένου περὶ οἰκοδομῶν κωμοπόλεων ἢ χωρίων πληθυσμοῦ κάτω τῶν 5000 κατοίκων, προβλέπεται νὰ τεθῶσι ἐν ἰσχύϊ διὰ διατάγματος μὴ ἐκδοθέντος εἰσέτι.

Β) ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΚΜΙΣΘΟΥΜΕΝΩΝ ΓΑΙΩΝ

Αἱ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην διὰ τοῦ Α. Ν. 1839/51 ἐπενεχθεῖσαι τροποποιήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὸν φορολογικὸν συντελεστήν, τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς καθαρᾶς προσόδου τῆς κτηθείσης ἐξ ἀπασῶν τῶν ἐκμισθουμένων γαιῶν, τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου τῆς κυρίας διαμονῆς, ἢ τῆς κυρίας ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως, τὴν ὑποβολὴν διὰ τὸ τρέχον οἶκον. ἔτος 1951/52 ὑπευθύνων δηλώσεων τῶν ὑποχρέων περὶ τοῦ τόπου τῆς κυρίας διαμονῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως καὶ τὴν ἐγγραφοὺν κατάρτισιν τὰς διὰ τοῦ ἰδίου Νόμου γεκλπ., εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὰς τροποποιήσεις τὰς διὰ τοῦ ἰδίου Νόμου γενομένας ἐν τῇ φορολογίᾳ οἰκοδομῶν, διεξοδικῶς ἀναπτυχθείσας ἐν τῇ ἀφορῶντι τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν προηγούμενῳ κεφαλαίῳ τῆς παρούσης, εἰς ἃς καὶ παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην, πρὸς ἀποφυγὴν ἀσκόπου ἐπαναλήψεως.

Γ) ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΩΝ ΕΚ ΚΙΝΗΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

Αἱ ἐν τῇ φορολογίᾳ ταύτῃ ἐπενεχθεῖσαι τροποποιήσεις διὰ τοῦ Α. Ν. 1839/51 συνοψίζονται ὡς κάτωθι :

1) Ἡ ἀρμοδιότης διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς παρούσης φορολογίας περιήλθεν, ὡς καὶ εἰς τὰς προηγούμενας Α' καὶ Β' Κατηγορίας, εἰς τὸν Οἶκον.

Έφορον τῆς κυρίας διαμονῆς ἢ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ φορολογουμένου.

2) Καθιερώθη ὁ χαρακτήρ τῆς προσωπικότητος καὶ προοδευτικότητος τοῦ φόρου καὶ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, τοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ ἀντὶ τοῦ προηγουμένου ἰσχύοντος ἀναλογικοῦ τοιοῦτου ἴσου πρὸς 36%, ὀριζομένου εἰς ποσοστὸν ἀπὸ 15% μέχρι 35%. Ἡ οἰκεία φορολογικὴ κλίμαξ τῆς παρούσης κατηγορίας εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν τῆς Α' καὶ Β' κατηγορίας (ἄρα ταύτην ἐν παραγρ. 3 ἄρθρου 9 Κώδικος Φ.Κ.Π.),

3) Ἡ καθιέρωσις τῆς ἀρχῆς τῆς προοδευτικότητος τῆς φορολογίας καὶ ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ ἔσχε ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν τὴν τροποποίησιν τοῦ προϊσχύσαντος συστήματος θεβαιώσεως τοῦ φόρου. Οὕτω ἐνῶ μέχρι τοῦδε ἡ φορολογικὴ δήλωσις ἐπεδίδετο κατὰ κανόνα ὑπὸ τῶν παρακρατούντων τὸν φόρον, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ ὑπὸ τῶν κτωμένων εἰσοδήματα ἐξ ἀλλοδαπῶν τίτλων (κλάσεως β') ἢ ἐκ τόκων δανείων ἢ πιστώσεων εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας καθ' ἃς ἡ εἰσπραξις τοῦ δικαιώματος γίνεται ἀπ' εὐθείας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἄνευ μεσολαθήσεως ἡμεδαπῶν τραπεζιτικῶν ἢ πιστωτικῶν ἰδρυμάτων, ὡς καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς προκειμένου περὶ τόκων ἐκ δανείων ἢ πιστώσεων δὲν εἶχε παρακρατηθῆ ὁ φόρος κατὰ τὴν ἐξόφλησιν, ἢ δὴ, κατόπιν τοῦ νέου Α.Ν. 1839/1951 θεσπίζεται ἡ ὑποβολὴ ἀτομικῆς δηλώσεως παρὰ τῶν κτωμένων ἐξ οἰασδήποτε κλάσεως κινήτας ἀξίας. Ἡ δήλωσις αὕτη, περιλαμβάνουσα τὸ σύνολον τῶν κτηθεισῶν κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον, ἔτος προσόδων, ἐπιδίδεται καθ' ἕκαστον Ἰούλιον εἰς τὸν ἀρμόδιον τῆς κυρίας διαμονῆς ἢ τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως Οἶκον. Ἐφορον. Μετὰ τῆς δηλώσεως δὲ ταύτης καταβάλλεται ἐξ ὀλοκλήρου καὶ ὁ ἀναλογῶν φόρος, μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ τυχόν παρακρατηθέντος κατὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ τίτλου φόρου.

4) Τὸ σύστημα τῆς παρακρατήσεως τοῦ φόρου εἰς τὴν πηγὴν οὐδεμίαν ὑπέστη μεταβολὴν διὰ τοῦ νέου νόμου. Μόνον καθωρίσθη ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ παρακρατούντος ὑποβαλλομένη δήλωσις δεόν νὰ συνοδεύηται μετὰ δ-νομαστικῆς καταστάσεως εἰς διπλοῦν τῶν δικαιούχων μερισμάτων, τόκων κλπ., ἐμφαινοῦσης ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὸ ποσὸν τοῦ κατὰ δικαιούχον παρακρατηθέντος φόρου, καὶ ὅτι ὁ ἐνεργῶν τὴν παρακράτησιν ὀφείλει νὰ ὑπολογίσῃ τὸν φόρον κεχωρισμένως ἐπὶ τῆς προσόδου τῆς ἀναλογούσης εἰς ἕκαστον δικαιούχον. Ἡ ὑποβολὴ τῆς δηλώσεως ταύτης εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν παρ' ἑκάστου εἰσοδηματίου ἰδιαιτέρως ὑποβαλλομένην ἀτομικὴν δήλωσιν. Αἱ εἰς τὴν φορολογίαν κινήτων ἀξιών διὰ τοῦ Α.Ν. 1839/1951 ἐπερχόμεναι τροποποιήσεις ἐφαρμογὴν ἔχουσι ἐπὶ τῶν διανεμομένων κερδῶν τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν τὰ ὁποῖα προκύπτουσι ἐξ ἰσολογισμῶν ὧν ἡ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 καὶ ἐφεξῆς χρονικὸν διάστημα καὶ ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 καὶ ἐφεξῆς ληξιπροθέσμων τόκων καὶ ἐξαργυρουμένων μερισμάτων καὶ τοκομεριδίων ἀλλοδαπῶν τίτλων. Τέλος ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ἐλέγχου τῶν δηλώσεων, τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν μὴ δηλωσάντων, τὴν ἔκπτωσιν τοῦ παρακρατηθέντος φόρου ὡς καὶ τοῦ παρὰ

του υποχρέου απ' εὐθείας καταβληθέντος κατὰ τὴν διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ἐξόφλησιν τόκων κλπ., παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν κοινοποιήσασαν τὸν Α.Ν. 1839 σχετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἀριθ. 106/1951.

Δ) ΚΕΡΔΗ ΕΞ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Αἱ εἰς τὴν παροῦσαν κατηγορίαν ἐπενεχθεῖσαι τροποποιήσεις διὰ τοῦ Α. Ν. 1839 εἰσὶ περιωρισμέναι λόγῳ τῆς ἰσχύος ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐν τῇ προΐσχύοντι καθεστῶτι τῆς τε προοδευτικῆς φορολογίας ἐπεκταθείσης, ὡς ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀνεπτύξαμεν καὶ εἰς τὰς Α', Β' καὶ Γ' κατηγορίας, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐφαρμογῆς τῆς ἐπὶ τῶν καθαρῶν προσόδων φορολογίας (ἔτος 1919) ὑφισταμένης ἀρμοδιότητος ἐν τῇ ἐπιβολῇ τοῦ φόρου τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου τῆς κυρίας ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ φορολογουμένου. Μεταβολαὶ τινες, καὶ αὗται οὐχὶ οὐσιώδεις, ἐπηνέχθησαν εἰς τοὺς ἰσχύοντας φορολογικοὺς συντελεστὰς ἀφ' ἑνός, καὶ εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ φορολογικὴ περίοδος, δωδεκάμηνος κατὰ κανόνα, ἐπιτρέπεται νὰ περιλαμβάνῃ κατ' ἐξαιρέσιν διάστημα μείζον ἢ ἔλασσον τοῦ δωδεκαμήνου. Ἐπὶ τῆς πρώτης μεταβολῆς τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν σημειοῦμεν τὰ κάτωθι :

α) Διὰ τοὺς ἀσκούοντας ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν, τοὺς ἡμορρῦθμους ἐταίρους τῶν ἡμορρῦθμων ἐταιρειῶν καὶ τοὺς συνεταιρισμοὺς διὰ μὲν τὰ μέχρι 60.000.000 ἐτήσια καθαρὰ κέρδη ἐξακολουθεῖ διατηρουμένη ἡ καὶ πρότερον διὰ τοῦ Α. Ν. 942/1949 εἰσαχθεῖσα κατάταξις τῶν υποχρέων εἰς εἴκοσι κλάσεις μὲ ἀναλογοῦντα φόρον ἀναλόγως τῆς κλάσεως, ἀνερχόμενον ἀπὸ δρχ. 5000 μέχρι 750.000 μηνιαίως, ἔναντι τοῦ πρότερον ἰσχύοντος τοιούτου ἐκ δρχ. 6000 μέχρι 720.000 ἡμοῦ μετὰ τῆς ἐκτάκτου πολεμικῆς εἰσφορᾶς καταργηθείσης, ὡς προηγουμένως ἐρρέθη, ἀπὸ τοῦ τρέχοντος οἴκον. ἔτους 1951/1952. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο σαφὲς καθίσταται ὅτι οὐδεμία ἀξία λόγου μεταβολῇ ἐπηνέχθη.

Διὰ δὲ τὰ πέραν τῶν 60.000.000 ἐτήσια καθαρὰ κέρδη ὠρίσθη ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς προοδευτικὸς ἀνερχόμενος διὰ μὲν τὸ κλιμάκιον ἀπὸ 60.000.000 μέχρι 120.000.000 εἰς 20% ἔναντι τοῦ προΐσχύοντος 19,20% (φόρος μετὰ πολεμικῆς εἰσφορᾶς), διὰ δὲ τὰ ἀπὸ 120.000.000 Δρχ. καὶ ἄνω ἐτήσια καθαρὰ κέρδη εἰς 30% ἀπεριορίστως, ἔναντι τοῦ προΐσχύσαντος 30%, διὰ τὰ κέρδη ἀπὸ 180.000.000 μέχρι 240.000.000 καὶ 36% διὰ τὰ τοιαῦτα Δρχ. 240.000.000 καὶ ἄνω.

Τοιοτοτρόπως γίνεται σαφὲς ὅτι διὰ τοῦ νέου νόμου τὰ κέρδη τοῦ κλιμακίου τῶν Δρχ. 120.000.000-180.000.000 ἐπεβαρύνθησαν κατὰ 6 μονάδας τοῖς ἑκατόν, τὰ κέρδη τοῦ κλιμακίου ἀπὸ 180-240 ἑκατομμυρίων ἐξακολουθοῦν διὰ τοῦ συντελεστοῦ 30% φορολογούμενα, ἐνῶ τὰ ἄνω τῶν 240.000.000 κέρδη φορολογοῦνται κατὰ ἕξ μονάδας ἐλαφρότερον,

εφαρμοζομένου ἐπὶ τούτων ἀπεριορίστως συντελεστοῦ 30%. Ἡ τοιαύτη μείωσις τοῦ φορολογικοῦ συντελεστοῦ ἐξαντλουμένου εἰς τὸ ὕψος 30% ἐκ πρώτης ὄψεως ἐξεταζομένη φαίνεται εὐνοοῦσα ὑπερμέτρως τοὺς μεγάλους εἰσοδηματίας.

Πλὴν ὅμως τὴν φαινομενικὴν ταύτην μείωσιν αἶρει ἡ ὑπαγωγὴ τοῦ εἰσοδήματος τούτων εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον, ἔνθα ὁ φορολογικὸς συντελεστής, κατ' ἐξοχὴν προσωπικῆς καὶ προσδευτικῆς ἐξικνεῖται εἰς ποσοστὸν 70%. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κλιμακίου 120-180 ἑκατομμυρίων πρόσθετος διὰ τοῦ νέου νόμου φορολογικὴ ἐπιβάρυνσις κατὰ 6% ἐξουδετεροῦται σχεδὸν διὰ τῆς ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ μείζονος τούτου ποσοῦ φόρου τῆς ἀναλυτικῆς κατηγορίας.

β) Διὰ τὰ ἑτερορρυθμιὰ μέλη τῶν ἑτερορρυθμιῶν ἐταιρειῶν ὡς καὶ διὰ τὰς Ἀνωνύμους Ἐταιρείας ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ὠρίσθη ἄνευ διακρίσεως ποσοῦ εἰς 35%.

Ἡ τοιαύτη ἄνευ κλιμακώσεως διὰ τοῦ γηϋημένου τούτου συντελεστοῦ φορολογία τῶν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν καὶ τῶν ἑτερορρυθμιῶν ἐταιρειῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν διὰ τὰς ἀτομικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τοὺς ἑτερορρυθμους ἐταίρους ἰσχύουσαν, φρονοῦμεν ὅτι ἀποτελεῖ ἄδικον μεταχείρισιν τῶν πρώτων ἐναντι τῶν δευτέρων. Καὶ τὴν ἀδικίαν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐν τινι μέτρῳ, καθ' ἃ προηγουμένως ἀνεπτύξαμεν, ἀμβλύνει προκειμένου περὶ εἰσοδημάτων ὑπερβαίνοντων τὰ 60.000.000 δρχ. ἐτησίως ἡ ὑπαγωγὴ τῶν πρώτων, παραλλήλως πρὸς τὴν ἀναλυτικὴν, καὶ εἰς τὴν συνθετικὴν φορολογίαν, καθιστᾷ ἔτι μᾶλλον ἐμφανῆ καὶ ἐντυπωσιακὴν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ γεγονός ὅτι πολλαὶ τῶν παρ' ἡμῖν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν, οὐσαί φύσεως οἰκογενειακῆς, στεροῦνται ἐπαρκῶν κεφαλαίων καὶ ἐξ ἀνάγκης περιεβλήθησαν τὸν τύπον τῆς ἀνωνύμου λόγῳ τῆς παρ' ἡμῖν μὴ ἐπεκτάσεως μέχρι σήμερον τοῦ θεσμοῦ τῶν Ἐταιρειῶν περιορισμένης εὐθύνης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ διὰ τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ Α.Ν. 1839 ἐπιβληθεῖσα πρόσθετος φορολογία μέχρι 20% ἐπὶ τῶν μὴ διανεμομένων κερδῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν, ὑπὸ τὴν ὀρθὴν θεαίως αἰτιολογίαν τῆς καλύψεως τῆς ἀπωλείας ἐσόδου τοῦ Δημοσίου ἐκ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, τὸν ὁποῖον θὰ κατέβαλον οἱ μέτοχοι τῆς Ἐταιρείας ἐὰν ἐγένετο ἡ διανομὴ τῶν κερδῶν τούτων κατὰ τὸ αὐτὸ διαχειριστικὸν ἔτος. Τὰς ἐν λόγῳ ὅμως ἀνισότητας εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐξουδετερώσῃ ὁ μετ' ἐκτίμησιν τῆς πραγματικότητος ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς καθορισμὸς τοῦ ἐφαρμοστέου εἰς ἐκάστην συγκεκριμένην περίπτωσιν συντελεστοῦ τῆς προσθέτου ταύτης ἐπιβαρύνσεως τῶν μὴ διανεμομένων κερδῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ θέσπισις διατάξεως συμφηφισμοῦ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τοῦ ἐπὶ τῶν μὴ διανεμηθέντων κερδῶν καταβληθέντος φόρου Δ' Κατηγορίας πρὸς τὸν μελλοντικῶς, κατὰ τὴν εἰς τοὺς μετόχους τῆς ἐταιρείας διανομὴν τῶν κερδῶν, τούτων ὀφειλόμενον φόρον Γ' Κατηγορίας κλάσ. α'.

Ἐξ ἄλλου διὰ τῶν διατάξεων τοῦ νέου νόμου ἐρρυθμίσθησαν ὡς ἐξῆς τὰ τῆς χρονικῆς διάρκειας τῆς διαχειριστικῆς περιόδου τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

α) Κατ' ἀρχήν ἡ διαχειριστικὴ περίοδος δέον νὰ ᾖ δωδεκάμηνος, ὅση ἡ διάρκειά τοῦ φορολογικοῦ οἴκου. ἔτους. Κατ' ἐξαιρέσειν καὶ δὴ μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἐνάρξεως ἢ διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιχειρήσεως δύναται νὰ ᾖ μείζων ἢ ἐλάσσων τοῦ δωδεκαμήνου. Εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσηιν παρέκκλισις ἀπὸ τοῦ κανόνος τούτου δύναται νὰ ἐπιτραπῇ μόνον προηγουμένη ἐγκρίσει τῆς παρὰ τῇ Ὑπουργείῳ Οἰκονομικῶν κεντρικῆς ἐπιτροπῆς Λογιστικῶν Βιβλίων, παρεχομένη κατόπιν ὑποβολῆς σχετικῆς αἰτήσεως τοῦ φορολογουμένου.

β) Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ὀφειλομένου φόρου κατὰ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐγκύρως κατὰ τ' ἀνωτέρω ὁ κλεισθεὶς ἰσολογισμὸς, εἰς ἣ πλείονες, περιέλαβον χρονικὸν διάστημα μείζων ἢ ἔλασσον τοῦ δωδεκαμήνου, ἐνεργεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου ὡς ἐξῆς: 1) Ἐὰν ἡ διαχειρίσις ἀφορᾷ χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ δωδεκαμήνου, τὰ κέρδη τῆς περιόδου ταύτης ἀνάγονται εἰς ἐτήσια καὶ ἐπὶ τοῦ οὕτω εἰς ἐτήσιον ἀναχθέντος ποσοῦ κερδῶν ὑπολογίζεται ὁ κατὰ νόμον ἀνήκων φόρος. Ἐκ τοῦ ποσοῦ δὲ τούτου τοῦ φόρου λαμβάνονται τόσα τριακοσιοστὰ ἐξηκοστὰ πέμπτα ὄσαι εἶναι αἱ ἡμέραι τῆς κρινομένης διαχειριστικῆς περιόδου. 2) Ἐὰν ἡ διαχειριστικὴ περίοδος ἀφορᾷ διάστημα μείζων τοῦ δωδεκαμήνου, τότε τὰ κέρδη διανέμονται ἀναλογικῶς. Καὶ τὰ μὲν ἀναλογοῦντα εἰς δωδεκάμηνον χρονικὸν διάστημα φορολογοῦνται κανονικῶς, τὰ δὲ καλύπτοντα τὸ πέραν τοῦ δωδεκαμήνου διάστημα φορολογοῦνται κατὰ τὰ ὀριζόμενα ἐν τῇ προηγουμένη β' περιπτώσει, δηλαδὴ ἀνάγονται ταῦτα εἰς τὰ ἐτήσια, ὑπολογίζεται ὁ ἐπ' αὐτῶν ἀναλογῶν φόρος ἐκ τοῦ ὁποῦ λαμβάνονται τόσα τριακοσιοστὰ ἐξηκοστὰ πέμπτα ὄσαι αἱ ὑπὲρ τὸ δωδεκάμηνον ἡμέραι τῆς διαχειριστικῆς περιόδου. Τὸ ἄθροισμα ἀμφοτέρων τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξευρεθέντων ποσῶν φόρου ἀποτελεῖ τὸν κατὰ τὸ ὑπ' ὄψει οἶκον. ἔτος ὀφειλόμενον φόρον καθαρᾶς προσόδου Δ' Κατηγορίας, καταβαλλόμενον ὁμῶς ρητῇ ἐπιταγῇ τοῦ Νόμου, διὰ δύο ἰδιαιτέρων συγχρόνως ὑποβαλλομένων δηλώσεων.

Ἡ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ νόμου κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ δὴ ἀναδρομικῶς ἀπὸ τοῦ οἴκου. ἔτους 1949 - 1950 ρύθμισις τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ φόρου εἰς τὰς περιπτώσεις ὑπάρξεως διαχειριστικῆς περιόδου μείζονος ἢ ἐλάσσονος τοῦ δωδεκαμήνου, παρὰ τὸ ἐλάττωμα ὅπερ περικλείει, συνιστάμενον εἰς τὴν δυσχέρειαν τῶν ὑπολογισμῶν, οὐχ ἤττον ἐξασφαλίζει πλήρη δικαιοσύνην ὑπὲρ τοῦ φορολογουμένου (περίοδος μείζων τοῦ δωδεκαμήνου) καὶ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου (περίοδος ἐλάσσων τοῦ δωδεκαμήνου).

Κατὰ τὰ λοιπὰ οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ἀξία ἀναπτύξεως μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὴν ἰσχύουσαν ἐπὶ τῆς κατηγορίας ταύτης νομοθεσίαν. Οὕτω τὰ ἰσχύοντα μέχρι σήμερον ἐπὶ τῶν προθεσμιῶν ἐπιδόσεως τῶν δηλώσεων ἐτησίων ἢ τριμηνιαίων ἐπὶ τῆς προεπισπράξεως τοῦ φόρου, ἐπὶ τῆς βεβαιώσεως τούτου βάσει τῶν στοιχείων τοῦ φορολογουμένου κλπ., ἐξακολουθοῦσι ἐφαρμοζόμενα καὶ ἐφεξῆς.

Ε) ΑΜΟΙΒΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Αί εις τήν παρούσαν κατηγορίαν ἐπελθοῦσαι μεταβολαί διὰ τοῦ νέου Ἐν. Νόμου 1839 ἀναφέρονται μόνον: α) εις τὸν φορολογικὸν συντελεστὴν καὶ β) εις τὴν ἐπιβολὴν προσθέτων κυρώσεων (ποινικῶν). Εἶναι δὲ αὗται αἱ ἑξῆς:

α) *Φορολογικὸς συντελεστής.* Οὗτος διὰ τοῦ νέου νόμου κλιμακοῦται ἀπὸ 1-30 τοῖς ἑκατόν, ἐνῶ κατὰ τὸ προῖσχον σύστημα ἀνῆρχετο, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς πολεμικῆς εἰσφορᾶς, εις 1-36 τοῖς ἑκατόν. Ὁ κατὰ κλιμάκιον τριμηναίας περιόδου φορολογικὸς συντελεστής δρίζεται ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ Α. Ν. 1839, εις ὃ καὶ παραπέμπομεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν (Ἔρα ἄρθρον 24 §§ 1 καὶ 2 Κώδικος Κ. Π.). Συγκρίνοντες τοὺς φορολογικοὺς συντελεστάς τούτους πρὸς τοὺς προηγούμενους ἰσχύσαντας, διαπιστοῦμεν μείωσιν τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως ἰδίᾳ εις τὰ πρῶτα κλιμάκια, δικαιολογουμένην ἐκ τῆς φύσεως τῆς παρεχομένης ἐργασίας πρὸς ἀπόκτησιν τῶν ἐκ τῆς κατηγορίας ταύτης ἀμοιβῶν.

β) *Πρόσθετοι ποινικαὶ κυρώσεις.* Διὰ τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Α. Ν. 1839/51 ἐπεβλήθησαν κυρώσεις συνεπαγόμεναι τὴν ποινικὴν δίωξιν τοῦ παραβάτου καὶ τὴν ἐπιβολὴν ποινῆς φυλακίσεως τοῦλάχιστον τριῶν μηνῶν ἢ χρηματικῆς ποινῆς οὐχὶ κατωτέρας τῶν πενήντα χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ καὶ ἀμφοτέρων τούτων. Αἱ ποιναὶ αὗται δικαιολογοῦνται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ φόρος τῆς παρούσης κατηγορίας ὡς καὶ τῆς Γ' Κατηγορίας (κινητῶν ἀξιών) καὶ τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν εἶναι παρακρατούμενος καὶ δέον συνεπῶς ν' ἀποδίδηται εις τὸ Δημόσιον ἐγκαίρως καὶ κανονικῶς, ἐπιβάλλεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικαίου ἐγκλήσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τῶν μὴ καταβαλόντων ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τὸν ὀφειλόμενον φόρον. Περιττὸν νὰ λεχθῆ ὅτι αἱ ποιναὶ αὗται εἶναι ἄσχετοι πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Ν. Διατάγματος 632/1948 ἐπιβαλλομένας προσαυξήσεις, λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἀνακριθείας ἢ παραλείψεως τῆς δηλώσεως.

ΣΤ) ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΞ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ οὐδεμία ἄλλη μεταβολὴ ἐπῆλθε διὰ τοῦ νέου ἀναγκαστικοῦ νόμου 1839/51 πλὴν τῆς μερικῆς μεταβολῆς τοῦ ποσοστοῦ τῶν φορολογικῶν συντελεστῶν. Συγκεκριμένως διὰ τοὺς καταταξιμους ἐπαγγελματίας ἰσχύει ἡ φορολογικὴ κλιμαξ τῆς Δ' Κατηγορίας, τῆς ὁποίας ὅμως τὸ ποσὸν τοῦ φόρου ἐξακολουθεῖ καὶ ἤδη νὰ εἶναι κατὰ 20% ἔλασσον τοῦ τῆς Δ' Κατηγορίας. Οὕτω ἐν προκειμένῳ ὁ φόρος τῆς 1ης κλάσεως ἀνῆρχεται εις 4000, ὃ δὲ τῆς 20ῆς εις Δρχ. 600.000 μηνιαίως. Διὰ τὰ πέραν τῶν 60.000.000 ἐτήσια καθαρὰ κέρδη ἰσχύουσι καὶ διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην οἱ συντελεσταὶ τῆς Δ' Κατηγορίας ἄνευ μειώσεως κατὰ 20%.

Οί συντελεσται οὔτοι, ὡς καὶ ἐν τῇ κεφαλαιῷ τῆς Δ' Κατηγορίας μνημονεύομεν, ἀνέρχονται εἰς 20 % διὰ τὰς ἀπὸ 60.000.000 δρχ. μέχρι 120.000.000 ἀμοιβὰς καὶ εἰς 30 % διὰ τὰς ἀπὸ 120.000.000 καὶ ἄνω ἀπεριορίστως. Ἐξ ἄλλου διὰ τὰς ἀμοιβὰς τὰς ὑπαγομένας εἰς τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἀρθρ. 27 τοῦ Κώδικος ΦΚΠ (πρόσοδοι μὴ δυνάμεναι νὰ ὑπαχθῶσι εἰς ἄλλην κατηγορίαν βιομηχανικῶν κτιρίων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων) ὁ συντελεστῆς ὠρίσθη διὰ τοῦ νέου νόμου προκειμένου μὲν περὶ φυσικῶν προσώπων καὶ συνεταιρισμῶν εἰς 15 %, διὰ τὸ μέχρι 60.000.000 δρχ. τμήμα ἐτησίως καθαρᾶς προσόδου καὶ εἰς 30% διὰ τὸ τμήμα τὸ ὑπερβαῖνον τὰ 60.000.000 δρχ. ἀπεριορίστως, προκειμένου δὲ περὶ ἀνωνύμων ἐταιρειῶν εἰς 35 % ἀσχέτως ποσοῦ. Κατὰ τὰ λοιπὰ οὐδεμία ἐπῆλθε μεταβολὴ ἐν τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ.

Ζ) ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΑΘΑΡΑ ΠΡΟΣΟΔΟΣ

Αἱ εἰς τὴν φορολογίαν τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπελθοῦσαι διὰ τοῦ Α. Ν. 1839/1951 μεταβολαὶ εἶναι αἱ κάτωθι :

1) Ἀρμόδιος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν δηλώσεων συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ τὴν ἐπιβολὴν ἐν γένει τοῦ φόρου τυγχάνει ὁ Οἶκον. Ἐφορος τῆς κυρίας διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου, ἢ προκειμένου περὶ ὑποχρέων ὑπαγομένων εἰς τὴν Δ' ἢ Ζ' κατηγορίαν καὶ φορολογουμένων βάσει τῶν καθαρῶν κερδῶν των, ὁ Οἶκον. Ἐφορος τῆς κυρίας αὐτοῦ ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως. Διὰ τοὺς λοιποὺς ἐπιτηδευματίας τοὺς μὴ φορολογουμένους βάσει τῶν καθαρῶν κερδῶν των ἀλλὰ κατὰ εἰδικὸν τρόπον (ἐργολάβοι, ἐνοικιασταί, ἀντιπρόσωποι, ἐξαγωγεῖς καπνοῦ εἰς φύλλα, ἀρχιτέκτονες, μηχανικοί) ἀρμόδιος τυγχάνει ὁ Οἶκ. Ἐφορος τῆς κυρίας αὐτῶν διαμονῆς.

2) Ὑπόχρεοι εἰς δήλωσιν κατόπιν τοῦ Α. Ν. 1764/1951 εἶναι οἱ κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. ἔτος κτώμενοι συνολικὴν καθαρὰν πρόσδοτον ἀνωτέραν τῶν δρχ. 60.000.000, ἀδιαφόρως ἂν ἢ ἀπομένουσα πρόσδοτος μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐκπτώσεων τῶν οἰκογενειακῶν βαρῶν ὡς καὶ τῶν φόρων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν καθίσταται λόγῳ ποσοῦ ἀφορολόγητος (κάτω τῶν 60.000.000). Εὐνόητον τυγχάνει ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην οὐδεὶς φόρος συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ὀφείλεται, ἀφοῦ ἡ δήλωσις τυγχάνει ἀρνητικῆ.

3) Ὡς πρὸς τὰς προσθέτους ἐκπτώσεις ἐκ τοῦ φόρου συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου σημειοῦται ὅτι προκειμένου περὶ προσόδου ἀπαλλασσομένης τῆς ἀναλυτικῆς φορολογίας οἰκοδομῶν (ΚΗ' Ψηφίσματος κλπ.), τὸ ποσοστὸν ἐκπτώσεως ὠρίσθη εἰς 20% τῆς καθαρᾶς προσόδου, ἣτις θὰ ὑπῆρχετο εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ἀναλυτικῆς φορολογίας ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπαλλαγὴ, ἐνῶ κατὰ τὸ προϊσχύον σύστημα ὁ συντελεστῆς οὗτος ἀνήρχετο εἰς 25%. Ἐξ ἄλλου τὸ ποσοστὸν ἐκπτώσεως τοῦ φόρου Στ' κατηγορίας ἐπὶ τοῦ μέχρι ποσοῦ 60.000.000 ἐτησίου τμήματος τῶν ἀμοιβῶν ἐκ

μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ὅπερ καὶ τοῦτο ἐκπίπτεται προσθέτως ἐκ τοῦ φόρου συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ ὅπερ μέχρι τοῦδε ἀνήρχετο εἰς τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ φόρου Στ' Κατηγορίας τοῦ ἀναλογούντος ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀμοιβῶν μέχρι 60.000.000 ἠϋξήθη χάριν ἐπεικειοῦς μεταχειρίσεως τῶν μισθωτῶν εἰς τὸ διπλάσιον, ἥτοι εἰς τὸ $\frac{1}{2}$. Ἡ ἐκπτώσις ὁμως αὕτη δὲν ἰσχύει εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας καθ' ἃς ὁ φορολογούμενος εἶναι διευθυντῆς ἡμεδαπῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας ἔχων τοῦλάχιστον 15% τῶν μετοχῶν αὐτῆς ἢ εἶναι διευθύνων ἢ ἐντεταλμένος ἢ συμπράττων σύμβουλος ἡμεδαπῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας ἐπὶ μισθῷ.

4) Ὁ φορολογικὸς συντελεστῆς, ὅστις προηγουμένως κλιμακούμενος εἰς 14 κλιμάκια ἀνήρχετο ἀπὸ 31,2% ἕως 90% διὰ τὰ ἄνω τοῦ 1.000.000.000 εἰσοδήματα, ἤδη κατόπιν τοῦ Α.Ν. 1839/51 κλιμακούμενος εἰς 22 κλιμάκια ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951/52 εἰς 31% μέχρι 70%. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἐξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι καὶ μετὰ τὸν Α.Ν. 1839 αἱ πρὸ αὐτοῦ ἰσχύουσαι διατάξεις τοῦ κώδικος ΦΚΠ.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΚΩΔΙΞ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

(ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝ. ΕΤΟΥΣ 1951-1952)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

"Αρθρον 1

(Παραλείπεται ὡς περιλαμβάνον διατάξεις κατηρηγητικὰς προΐσχυ-
σάντων νόμων).

"Αρθρον 2

1. Ἀπὸ πρώτης Ἀπριλίου 1919 καὶ ἐκάστου ἐφεξῆς ἔτους ἐπιβάλλεται :

α') Ἀναλυτικὸς φόρος, ἐπὶ εἰδικῶν κατὰ κατηγορίαν συντελεστῆ, ἐπὶ πασῶν τῶν καθαρῶν προσόδων πάσης κατηγορίας, τῶν προκυπτουσῶν ἐν Ἑλλάδι καί, κατὰ κανόνα, ἐντὸς ἐκάστου ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους ἐφ' ὅσον δὲν ρυθμίζεται ἄλλως διὰ περαιτέρω διατάξεων τοῦ νόμου τούτου. Κατὰ τὸ πρῶτον φορολογικὸν ἔτος 1919-1920 ὡς προηγούμενον οἰκονομικὸν ἔτος νοεῖται τὸ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1918 μέχρι 31 Μαρτίου 1919 δωδεκάμηνον διάστημα (1).

Διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου θεωροῦνται ἐν Ἑλλάδι προκύψασαι καὶ αἱ πρόσδοι αἱ ὅπουδῆποτε δι' ἐκμεταλλεύσεως ἑλληνικῶν πλοίων προκύπτουσαι ὡς καὶ αἱ προερχόμεναι ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ἀσκουμένων ἐν ἀλλοδαπῇ δι' ὑποκαταστημάτων, πρακτορείων ἢ ἀντιστοιχῶν ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι κυρίας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐξ ἐπιπροσώπων ἐξαρτωμένων ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι κυρίας ἐπιχειρήσεως ἢ ἐξ ἐπιπροσώπων διευθυνομένων. Ἔτι δὲ καὶ αἱ ἐν ἀλλοδαπῇ προκύπτουσαι ἐκ κληρονομικῶν ἀξιών καὶ ἐξ ἀμοιβῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπὸ ἐν Ἑλλάδι κατοικούντων ἢ ἐπὶ ἐξάμηνον τοῦλάχιστον διαμενόντων κτώμεναι.

β') Συνθετικὸς συμπληρωματικὸς φόρος ἐπὶ τῆς κατὰ τὰ ἐν Κεφαλ. Θ' συνισταμένης καὶ ὅπουδῆποτε καὶ ὅπουδῆποτε κατὰ κανόνα καθ' ἅπαν τὸ ἀμέσως προηγούμενον οἰκονομικὸν ἔτος κτηθείσης συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ὑπὸ παντὸς ἐν Ἑλλάδι κατοικοῦντος ἢ ἐπὶ ἐξάμηνον τοῦλάχιστον ἐντὸς τοῦ προηγηθέντος οἰκονομικοῦ ἔτους διαμείναντας φυσικοῦ προσώπου (2) (3).

(1) Τὸ οἰκον. ἔτος, περιλαμβάνον 12μηνον χρονικὸν διάστημα, ἀρχεται νῦν, κατόπιν τοῦ Ν.Δ. 575/48, ἀπὸ 1 Ἰουλίου καὶ λήγει τὴν 30 Ἰουνίου τοῦ ἐπομένου ἡμερολογιακοῦ ἔτους.

(2) Ν.Δ. 19 Μαρτίου 1923 ἀρθρ. 11 § 3.—Ἡ αὐθεντικὴ δ' ἐρμηνεῖα τῶν κειμένων σχετικῶν διατάξεων εἶναι ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κτώμεναι πρόσδοι τῶν κατηγοριῶν ΣΤ' καὶ Ζ' (ἐξ ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων) περιλαμβάνονται εἰς τὴν συνολικὴν καθαρὰν πρόσσodon ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ 1640 νόμου.

(3) Ν.Δ. 631/1948 ἀρθρ. 5.—1. Ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1948—49 τὰ

Ἐξαιρετικῶς, προκειμένου περὶ ὁμογενῶν, οὔτινες, ἔχοντες τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἐν Αἰγύπτῳ, διαμένουσι πλέον τοῦ ἑξαμήνου ἐν Ἑλλάδι, ὁ συνθετικὸς φόρος ἐπιβάλλεται μόνον ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι προκυπτουσῶν προσόδων, πρὸς ἐξεύρεσιν δὲ τῆς φορολογητέας συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἀφαιροῦνται ἐκ τῶν ἐν παραγράφοις 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 31 ὀριζομένων βαρῶν καὶ ζημιῶν μόνον αἱ ἀφορῶσαι τὰς προσόδους ταύτας. (Α.Ν. 455/1937).

γ') Εἰς τὸν συνθετικὸν συμπληρωματικὸν φόρον ὑπόκειται καὶ ἡ ἐκκειμένη κληρονομία.

Ἄρθρον 3

1. Θεωρεῖται διαμείνας ἐπὶ τινα περίοδον χρόνου ἐν Ἑλλάδι πᾶς ὄστις, ἔστω καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν ἀλλοδαπῇ ἔχων, ἐτήρησεν οὐχ ἥττον εἰς διάθεσιν αὐτοῦ πρὸς διαμονήν, καθ' ὅλην τὴν περίοδον ἢ ἐπὶ χρονικὰ διαστήματα μὴ συναπτά μὲν ἀλλ' ὧν τὸ ἄθροισμα ἰσοῦται πρὸς τὸ μέγεθος τῆς περιόδου, ἐν ἣ πλείονα ἐνδικοιτήματα ἐν οἴκῳ ἰδιοκτῆτη ἢ ἀλλοτρίῳ ἢ ἐν ξενοδοχείῳ, ἀνεξαρτήτως τοῦ διαρκοῦς ἢ μὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι πραγματικῆς διατριβῆς αὐτοῦ.

Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἑλληγνες ἔμμισθοι δημόσιοι ὑπάλληλοι θεωροῦνται διὰ τὴν φορολογίαν ταύτην ὡς κατοικοῦντες ἐν Ἑλλάδι.

2. Ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ προκυφασῶν προσόδων ἐξ ἔμπορι-

ἐν Ἑλλάδι προκύπτοντα εἰσοδήματα Ἑλλήνων ὑπηκόων κατοικούντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὑπόκεινται εἰς τὸν κατὰ τὰς ἰσχυοῦσας διατάξεις συνθετικὸν φόρον ἐπὶ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ ἂν ἔτι ὁ ὑπόχρεως δὲν διέμεινεν ἐν Ἑλλάδι ὑπὲρ τοῦς ἕξ μῆνας.

2. Διὰ Β. Διαταγμάτων ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Οἰκονομικῶν, δύναται νὰ ὀρίζηται ὅτι ὁ κατὰ τὰς ἰσχυοῦσας διατάξεις συνθετικὸς φόρος ἐπὶ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπιβάλλεται καὶ εἰς βάρος Ἑλλήνων ὑπηκόων μὴ κατοικούντων οὐδὲ διαμενόντων ἐν Ἑλλάδι διὰ τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ προκύπτοντα εἰσοδήματα, ἐφ' ὅσον μετὰ τῶν χωρῶν, ἐν αἷς προκύπτουσι τὰ εἰσοδήματα ταῦτα, ἤθελον συναφθῆ συμβάσεις περὶ ἀμοιβαίας παροχῆς φορολογικῶν στοιχείων.

Διὰ τῶν αὐτῶν Β. Διαταγμάτων δύναται νὰ ἐξαιρῶνται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τὰ εἰσοδήματα τῶν ὑποχρέων τῆς παρούσης παραγράφου, τὰ προκύπτοντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ: α) ἐξ ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, β) ἐξ ἀμοιβῶν ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων καὶ γ) ἐκ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ αὐτοπροσώπως ἐργαζομένου ἐπιχειρηματίου, καθοριζομένης κατὰ κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρὸς καὶ μὴ δυναμένης νὰ ὑπερβῇ τὸ ἐν πέμπτῳ τοῦ καθαρῶς κέρδους ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπιχειρήσεώς του. Δύναται ὡσαύτως νὰ ὀρίζηται διὰ τῶν αὐτῶν Β. Διαταγμάτων ἴδιον ἀφορολόγητον ὄριον καὶ ἴδια φορολογικῆ κλίμαξ συνθετικοῦ φόρου προκειμένου περὶ τῶν κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον εἰσοδημάτων.

3. Ἐκ τοῦ κατὰ τὰς προηγουμένης παραγράφους 1 καὶ 2 φόρου ἐκπίπτειται μέχρι συμφῆφισμοῦ πᾶς τυχὸν ἀποδεδειγμένως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καταβληθεὶς ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τούτων φόρος, τέλος ἢ δικαίωμα.

κῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐξ ἀμοιβῶν ὑπηρεσιῶν, ἐπιβαλλομένου φόρου, ἐκπίπτειται μέχρι συμψηφισμοῦ τούτου πᾶς τυχὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ τῶν αὐτῶν καθαρῶν προσόδων καταβληθεὶς φόρος, τέλος ἢ δικαίωμα.

3. Αἱ πάσης φύσεως ἐξ ἀλλοδαπῆς πρόσοδοι πραγματοποιοῦμεναι παρ' ἀλλοδαποῦ ἐν Ἑλλάδι δύνανται νὰ ἀπαλλάσσωνται ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἀμοιβαιότητος, ὅσον τοῦ ἀναλυτικοῦ ὅσον καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου.

4. Δὲν ὑπέχει τὰς συμφῶνας τῷ ἄρθρῳ 1 (περίπτωσις β' § 1 ἄρθρ. 2 τοῦ παρόντος Κώδικος) ὑποχρεώσεις τῶν ἐν Ἑλλάδι κατοικούντων ὁ ἔχων μὲν τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι, διαμείνας ὅμως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τοῦλάχιστον ἐπὶ συνεχῇ διετίαν ἀμέσως πρὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους (¹).

5. Διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον τῆς συζύγου δέον ὅπως αἱ προϋποθέσεις τῆς κατοικίας πληροῦνται αὐτοτελῶς δι' αὐτὴν μὴ ἀκολουθοῦσαν ἀναγκαίως τὴν κατοικίαν τοῦ συζύγου.

Ἄρθρον 4

1. Θεωρεῖται ἐπίσης ὡς πρόσοδος φορολογουμένη κατὰ τὰ ἐν τῇ κατηγορίᾳ Δ' ὀριζόμενα καὶ τῷ συνθετικῷ συμπληρωματικῷ ὄρω, ἐφ' ὅσον διὰ τοῦτον συντρέχει περίπτωσις :

α) Τὸ ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως ἐμπορικῆς ἢ οἰασδῆποτε ἄλλης ἐπιχειρήσεως, ἐπωνυμίας κλπ. προκύπτον κέρδος, τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν καλὴν πορεῖαν τῆς ἐπιχειρήσεως (ἄερας).

β) Πᾶσα ὠφέλεια ἐξ ἐκχωρήσεως παντὸς ἐν γένει δικαιώματος, οἷον δικαιώματος μισθώσεως ἢ ὑπομισθώσεως, προνομίου, δικαιώματος συναφοῦς πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος κλπ.

γ) Ἡ πραγματοποιηθεῖσα αὐτόματος ὑπερτίμησις τοῦ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει χρησιμοποιομένου κεφαλαίου ὡς καὶ ἡ μὴ πραγματοποιηθεῖσα τοιαύτη, ἐφ' ὅσον περιελήφθη ἐν τῇ ἀπογραφῇ, ἐξαιρέσει τῆς ἐξ ἀκινήτων καὶ πλοίων προκύψασης (²).

2. Αἱ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον πρόσοδοι φορολογοῦνται διακεκριμένως πρὸς ἄλλας προσόδους τοῦ φορολογουμένου, ὑπαγομένας ἐπίσης εἰς τὴν Δ' κατηγορίαν ἢ εἰς τὴν φορολογίαν ἐπιτηδεύματος καὶ

(¹) Ἡ ἐν παρενθέσει διευκρίνισις ἐγένετο καθόσον ἡ § 4 προσετέθη διὰ τοῦ Ν. 4579/30 καὶ τὸ ἀναφερόμενον ἐν αὐτῇ ἄρθρον 1 εἶναι τὸ ἄρθρον 1 τοῦ νόμου τούτου, ὅπερ ἀντικατέστησε τὴν περίπτωσιν β' τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 2 τοῦ Κώδικος.

(²) Α.Ν. 332/1936 ἄρθρ. 3. «Ἡ ἀληθὴς ἐννοια τῆς διατάξεως τῆς περιπτώσεως γ' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων εἶναι ὅτι εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην δὲν υποβάλλεται ἡ αὐτόματος ὑπερτίμησις, ἢ προκύψασα ἐκ τῆς ἐκποιήσεως ἢ ἐκ τῆς ὀπωσδῆποτε μετατροπῆς εἰς δραχμὰς σταθεροποιήσεως τοῦ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει χρησιμοποιομένου κεφαλαίου, καθ' ὃν χρόνον ἴσχυεν ἡ νόμῳ σταθεροποιήσις τῆς δραχμῆς. Ὁ τυχὸν ὅμως καταβληθεὶς φόρος δὲν ἐπιστρέφεται».

ασχέτως πρὸς τὴν τυχὸν συνυπάρχουσαν ὑποχρέωσιν πρὸς καταβολὴν φόρου τῆς Γ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων. Ἐκ τῶν αὐτῶν προσόδων φορολογοῦνται ἐν τε τῇ Δ' κατηγορίᾳ καὶ τῇ συνθετικῇ φόρῳ τὰ τέσσαρα πέμπτα, τοῦ ὑπολοίπου ἀπαλλασσομένου.

Β. Διάταγμα 7 Ἰουλίου 1948 ἄρθρον 13. — Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος προσαρμογὴ τῆς ἀξίας κτήσεως τῶν πάσης φύσεως περιουσιακῶν στοιχείων τῶν ἐπιχειρήσεων δὲν θεωρεῖται ἐν πάσῃ περιπτώσει ὡς ὑπεραξία ὑποκειμένη εἰς οὐρανὴ ἢ ποτε κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις φορολογίαν.

Ν.Α. 12 Δ/βρίου 1923 ἄρθρον 1 — 1. Ἐπιτρέπεται εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἢ γεωργικὰς ἀωνύμους ἐταιρείας τὰς συσταθείσας πρὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1920, ὅπως ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου καὶ ἐφεξῆς, ἐν περιπτώσει μετατροπῆς τῶν κεφαλαίων αὐτῶν ἀπὸ δραχμᾶς εἰς ξένον νόμισμα, ὑγέστερον τῆς δραχμῆς, ἐκτιμῶσι τὰς βιομηχανικὰς ἢ γεωργικὰς ἐγκαταστάσεις αὐτῶν εἰς τὸ νόμισμα τούτου, ἐπὶ τῇ θάσει τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς μετατροπῆς ἀξίας αὐτῶν, ἐξακριβουμένης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 9 τοῦ νόμου 2190 «περὶ ἀωνύμων ἐταιρειῶν».

2. Ἡ ἐκτίμησις αὕτη τῶν ἐγκαταστάσεων δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἐν τῇ τελευταίῳ ἰσολογισμῷ τῆς ἐταιρείας ἀναγραφομένης ἀξίας αὐτῶν εἰς δραχμᾶς, λογιζομένης εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν ἀξίαν εἰς χρυσόν.

3. Τὸ ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ταύτης προκύπτον ὑπερτίμημα τῶν ἐγκαταστάσεων ὑπόκειται εἰς φόρον καθαρῶν προσόδων, περιοριζόμενον εἰς 2% ἀπαλλάσσεται δὲ τῆς προσθέτου φορολογίας τῶν κερδῶν τῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν.

4. Τὸ ὑπερτίμημα ἐγκαταστάσεων βιομηχανικῆς ἢ γεωργικῆς ἀωνύμου ἐταιρείας συγχωνευομένης εἰς νέαν συνιστωμένην ἀωνύμην ἐταιρείαν, ὡς καὶ τὸ τῶν βιομηχανικῶν ἐγκαταστάσεων ἐν γένει πάσης ἐπιχειρήσεως ἐταιρικῆς ἢ ἀτομικῆς, εἰσφερομένης εἰς συνιστωμένην ἀωνύμην γεωργικὴν ἢ βιομηχανικὴν ἐταιρείαν, ὑπόκειται ἐπίσης εἰς τὸν ἀνωτέρω φόρον 2% ἀπαλλάσσεται δὲ τοῦ φόρου τῶν ἐκτάκτων κερδῶν, οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ νόμον ἐπ' αὐτοῦ φόρων ἀνώτερον τοῦ ἐν τῇ σχετικῇ καταστατικῇ τῆς συνιστωμένης ἀωνύμου ἐταιρείας (ἐταιρικῇ συμβολαίῳ) ὀριζομένου.

Ν. 3338/1925 ἄρθρο 28 § 1 — Αἱ διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1923 Ν. Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεων διατάξεων περὶ φόρου καθαρῶν κερδῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν» ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν βιομηχανικῶν, γεωργικῶν ἢ ναυτιλιακῶν ἡμεδαπῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν, τῶν συσταθεισῶν μέχρι 1ης Ἰανουαρίου 1925.

Ν.Α. 6 Σ/βρίου 1925 ἄρθρο 6. — 1. Εἰς τὸν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθροῦ 1 τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1923 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων περὶ φόρου καθαρῶν κερδῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν», ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἁρθροῦ 28 παραγράφος 1 τοῦ Νόμου 3338, ὅρον «ἐγκαταστάσεις» νοοῦνται καὶ τὰ πλοῖα, προκειμένου περὶ ναυτιλιακῶν ἡμεδαπῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν.

2. Αἱ κατὰ τὸ Ν. Διάταγμα τῆς 12 Δεκεμβρίου 1923 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων περὶ φόρου καθαρῶν κερδῶν ἀωνύμων ἐταιρειῶν», ὡς συνεπληρώθη διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἁρθροῦ 28 τοῦ νόμου 3338 καὶ τὸ ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1923 Ν. Διάταγμα «περὶ τροποποιή-

σεως και συμπληρώσεως των περι φορολογίας τῆς αὐτομάτου υπερτιμήσεως νόμων» εὐεργετικά διατάξεις ἰσχύουσιν ἐπίσης δασάκις ἢ εἰς τὴν ἀνώνυμον ἐταιρείαν εἰσφορὰ ἐνεργεῖται ὑπὸ ἑτερορρυθμοῦ ἐταιρείας, ὁπότε ἐκπίπτεται ἐκ τῶν φορολογητέων ὁμορρυθμῶν καὶ ἑτερορρυθμῶν μερίδων ποσὸν ἀνάλογον πρὸς τὸ εἰς ταῦτα περιεχόμενον ὑπερτίμημα ἐξ ἀκινήτων.

A.N. 1349/1938 ἄρθρ. 7 § 1.—Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διατάξεων τοῦ Νομ. Διατάγματος τῆς 12 Δεκεμβρίου 1923, ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 28 τοῦ Νόμου 3338, ὡς ἐπίσης ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἀπὸ 24 Νοεμβρίου 1932 Διατάγματος, τοῦ ἐκδοθέντος κατ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ Νόμου 5261, καὶ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων Νόμων, εἶναι ὅτι ὀφείλεται συνθετικὸς φόρος, κατὰ τὰς ἐκάστοτε περὶ αὐτοῦ ἰσχυούσας διατάξεις : α) εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς τὸ ὑπερτίμημα ἐγκαταστάσεων ἐπιχειρήσεως εἰσφερόμενον εἰς συνιστωμένην ἀνώνυμον βιομηχανικὴν, γεωργικὴν ἢ ναυτιλιακὴν ἐταιρείαν, φορολογεῖται πρὸς 2 % καὶ β) εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν παρέχεται πλήρης ἀπαλλαγὴ ἐπὶ συγχωνεύσεως ἢ ἐξαγορᾶς κλπ. ἀνωνύμων ἐταιρειῶν.

N.A. 1252/1942 ἄρθρον 3 § 1.—Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ ἀπὸ 12 Δεκεμβρίου 1923 Ν. Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων περὶ φόρου καθαρῶν κερδῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν» ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν εἰσφορᾶς εἰς συνιστωμένην ἀνώνυμον ἐταιρείαν διπλωμάτων εὐρεσιτεχνίας.

Ἄρθρον 5.

1. Αἱ φορολογητέαι ἐν γένει πρόσοδοι κατατάσσονται εἰς ἑπτὰ κατηγορίας :

Α'. Εἰσοδήματα ἐξ οἰκοδομῶν.

Β'. Εἰσοδήματα ἐκ γαιῶν.

Γ'. Εἰσοδήματα ἐκ κινητῶν ἀξιών.

Δ'. Κέρδη ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ε'. Κέρδη ἐκ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων (φορολογούμενα κατὰ τοὺς περὶ τούτων εἰδικούς νόμους).

ΣΤ'. Ἀμοιβαὶ ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Ζ'. Ἀμοιβαὶ ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων.

Ἄρθρον 6

1. Οὐδεμία ἐξαιρέσις ἐκ τοῦ φόρου τῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπιτρέπεται καὶ ὑπὲρ οὐδενὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου τοιαύτη ἀναγνωρίζεται, ἂν μὴ ρητῶς ἀνεγράφη ἐν τῷ Νόμῳ τούτῳ.

2. Τῶν δυνάμει τοῦ Νόμου 1640 φορολογουμένων ἐν γένει προσόδων ἀπαλλάσσονται καταβολῆς φόρου ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1922 τὰ ἔσοδα τῶν κληροδοτημάτων καὶ τῶν δωρεῶν τῶν ἐξυπηρετικῶν τῇ ἐκπαιδεύσει (1).

(1) *A.N. 2039/1939* ἄρθρ. 106 § 1.—Ἀκίνητα ἀνήκοντα εἰς ἰδρύματα ἐξυπηρετικά τῇ ἐκπαιδεύσει ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου οἰκοδομῶν.
§ 3. Διὰ Β. Διαταγμάτων ἐκδιδομένων προτάσει τοῦ Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου

Ἄρθρον 7

(Παραλείπεται καθ' ὅσον περιέχει διατάξεις διαφόρων προσθέτων φόρων, μὴ ἰσχυόντων ἤδη).

Ἄρθρον 8

1. Ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὁ φόρος παρακρατεῖται ὑπὸ τρίτων προσώπων, ταῦτα, ὑποχρεούμενα εἰς δήλωσιν ἀντὶ τοῦ πραγματικοῦ φορολογουμένου, ὑπέχουσι καὶ πάσας τὰς ἐκ τοῦ νόμου ταύτας εὐθύνας ὡς πρὸς τὴν μὴ ἀκριβῆ τήρησιν τῶν σχετικῶν περὶ δηλώσεων καὶ λοιπῶν διατάξεων αὐτοῦ. Ἐν οὐδεμίᾳ δὲ περιπτώσει ἐπιτρέπεται ἢ ὀπωσδήποτε μεταθεσις ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ φορολογουμένου τοῦ θάρους προσαυξήσεως ὑπερημερίας ἢ προστίμου ἐπιβληθέντος, ἐπὶ τῇ θάσει τῶν διατάξεων τούτων, εἰς τὸν παρακρατοῦντα τὸν φόρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ ΕΞ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Ἄρθρον 9

1. Ὁ ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐξ οἰκοδομῶν φόρος ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ καθαροῦ τοιοῦτου, ὅπερ ἐκτήσατο εἴτε δι' ἐκμισθώσεως εἴτε ἐμμέσως δι' ἰδιοκατοικήσεως, ἐκ μιᾶς ἢ πλειόνων οἰκοδομῶν κειμένων ἐν Ἑλλάδι, πᾶς ἰδιοκτῆτης, νομεύς, ἐπιφανειοῦχος, ἐμφυτευτής, ἐπικαρπωτής, ἢ ὁ εἰς ὃν μετεβιβάσθη ἢ ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας ἢ ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἢ οἰκήσεως αὐτῶν, προκειμένου δὲ περὶ ἐκμισθώσεως ὁ μισθωτής.

2. Τὰ γήπεδα, τὰ χρησιμοποιοούμενα ὡς ἀποθήκαι, ἐργοστάσια ἢ ἐργαστήρια καὶ τὰ παρόμοια, ἢ ὡς περιοχαὶ θερινῶν θεαμάτων, καφετειῶν, γυμναστηρίων καὶ παρομοίων, συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν οἰκοδομῶν, καθ' ἣν καὶ φορολογοῦνται τὰ ἐξ αὐτῶν εἰσοδήματα.

Ἐκ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 1 φορολογουμένων, οἱ ἐκμισθοῦντες μετὰ πλήρους ἐπιπλώσεως ἢ μηχανικῆς ἐξαρτήσεως ὀλόκληρον τὴν οἰκοδομὴν ἢ μέρος αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσκοῦσιν ἐν αὐτῇ ξενοδοχειακὴν ἐπιχείρησιν, συνυπολογίζουσι εἰς τὴν ἐξ οἰκοδομῶν πρόσσοδον καὶ τὸ τυχὸν μίσθωμα συνενοικιαζομένων ἐπίπλων ἢ μηχανημάτων.

Ἐπὶ ὑπεκμισθώσεως λογίζεται καὶ φορολογεῖται ὡς πρόσσοδος ἐξ οἰκοδομῶν τὸ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ εἰσπραττόμενον ὑπεκμίσθωμα.

Ἐπὶ ἐπιφανείας καὶ ἐν γένει ἐπὶ ἀκινήτων κειμένων ἐπὶ ἐδάφους ἀλ-

ἐπιτρέπεται ἡ φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ δημοσίων, δημοτικῶν ἢ ἄλλων προσθέτων φόρων, δασμῶν, τελῶν καὶ δικαιωμάτων, ἰδρυμάτων διεπομένων ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου. Ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη δύναται νὰ παρέχῃται εἰς ὀρισμένας κατηγορίας ἰδρυμάτων ἢ μόνον εἰς ὀρισμένα ἰδρύματα, δύναται δὲ νὰ εἶναι γενικὴ ἢ εἰδικὴ ἀπὸ ὀρισμένων μόνον φόρων.

λοτρίας κυριότητας λογίζεται και φορολογείται ως πρόσδοδος ἐξ οικοδομῶν τὸ ἐτήσιως παρεχόμενον εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐδάφους δικαίωμα.

Λογίζεται και φορολογείται κατὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην ὡς μισθω-
μα και ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεως τῆς ἀξίας τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἀνεγερθείσης ἐπὶ ἐδάφους τῆς κυριότητος τοῦ ἐκμισθωτοῦ δαπάναις τοῦ μισθωτοῦ, ἐὰν μετὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως τοῦ ἐδάφους περιέρχεται αὕτη κατὰ κυριότητα εἰς τὸν ἐκμισθωτήν. Τὸ ἐτήσιον δὲ φορολογητέον μίσθωμα ἐξευρίσκεται, μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ τυχόν διὰ τῆς συμβάσεως ὀρι-
σθέντος ἀνταλλάγματος διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῆς οἰκοδο-
μῆς ἐκ τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀνεγέρσεως τῆς ἀξίας αὐτῆς, διὰ τῆς διαιρέσεως τοῦ ὑπολοίπου τούτου εἰς μέρη ἴσα πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν, καθ' ἃ διαρκεῖ ἡ μίσθωσις τῆς γῆς. Ὁ τρόπος τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀρχικῆς ἀξίας τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ ἀλλοτρίας κυριότητος ἐδάφους ἀνεγερθείσης οἰκοδομῆς κανονισθῆσεται διὰ Β. Διατάγματος (¹).

Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ὀρίζεται εἰς . . . ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος (δρα παρατιθεμένης διατάξεις ἄρθρ. 1 Α. Ν. 1839/1951).

Α.Ν. 1839/1951 ἄρθρ. 1.— Ὁ κατὰ τὸν Κώδικα φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὡς οὗτος ἰσχύει μετὰ τὰς γενομένας εἰς αὐτὸν τροποποιήσεις, ἐπιβαλλόμενος φόρος τῆς Α' Κατηγορίας (εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν) ὑπολογίζεται, προκειμένου περὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 και ἐφεξῆς εἰσοδημάτων, ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς καθ' ἕκαστον οἶκον. ἔτος κτωμένης ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου ἐκ μίας ἢ πλειόνων οἰκοδομῶν καθαρᾶς προσόδου, κατὰ τὴν ἀκόλουθον κλί-
μακα :

(¹) Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἄνω διατάξεως ἐξεδόθη τὸ κατωτέρω ἐκτελεστικὸν διάταγμα τῆς 5 Μαρτίου 1930 :

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

«Περὶ τοῦ τρόπου τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἀρχικῆς ἀξίας τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἀνεγερθείσης δαπάναις τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ἐδάφους τοῦ ἐκμισθωτοῦ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν».

*Ἀρθρον μόνον.—§ 1. Ἡ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς, τῆς δαπάναις τοῦ μισθωτοῦ ἐπὶ ἐδάφους τοῦ ἐκμισθωτοῦ ἀνεγερθείσης διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου Α' κατηγορίας καθαρῶν προσόδων, καθορίζεται δ' ἐκτιμήσεως ἐνεργουμένης ὑπὸ τοῦ οἰκοδομῆς ἐπιτροπῆς, νομικοῦ ἐφόρου, ἐν περιπτώσει δι' ἐνστάσεως ὑπὸ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ και διὰ πραγματογνωμοσύνης ἐνεργουμένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ τὰς ἰσχυούσας ἀντιστοίχους διατάξεις τοῦ νόμου 1641 «περὶ φορολογίας τῶν κληρονομιῶν κλπ.».

§ 2. Ὅσακις ἐκ τῶν τηρουμένων ἐπισήμων ἐμπορικῶν βιβλίων τοῦ ἐπιφανειοῦ κλπ. προκύπτει ἡ πραγματικὴ ἀξία τῆς οἰκοδομῆς, θέλει λαμβάνεσθαι αὕτη ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου, πλην ἐν ἀμφισβητήσει ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου καθορίζεται κατὰ τὴν διάταξιν τῆς προηγουμένης παραγράφου.

§ 3. Ἡ διὰ τοῦ παρόντος Διατάγματος καθοριζομένη διαδικασία ἐξακριβώσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου κλπ. ἔχει ἐφαρμογὴν και ἐπὶ τῶν ἤδη ἐκκρεμουσῶν ὑποθέσεων.

Κλιμακίον Προσόδου	Φορολογικός Συντελεστής %	Φόρος Κλιμακίου	Σύνολον Προσόδου	Σύνολον Φόρου
6.000.000	15	900.000	6.000.000	900.000
6.000.000	17	1.020.000	12.000.000	1.920.000
6.000.000	19	1.140.000	18.000.000	3.060.000
6.000.000	21	1.260.000	24.000.000	4.320.000
6.000.000	23	1.380.000	30.000.000	5.700.000
6.000.000	25	1.500.000	36.000.000	7.200.000
6.000.000	27	1.620.000	42.000.000	8.820.000
6.000.000	29	1.740.000	48.000.000	10.560.000
6.000.000	31	1.860.000	54.000.000	12.420.000
6.000.000	33	1.980.000	60.000.000	14.400.000
6.000.000	30			

*Υπερβάλλον

4. Απαλλάσσονται του φόρου :

α) Τα ακίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ Δημόσιον, τοὺς Δήμους ἢ Κοινοτήτας καὶ τὰ ἀνήκοντα εἰς φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ μὴ ἰδιωτικῆς φύσεως καθιδρύματα καὶ χρησιμοποιούμενα ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἐγκατάστασιν καὶ λειτουργίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ καθιδρύματος, ἔτι δὲ τὰ ἀνήκοντα εἰς ξένα θρησκευματα καὶ δόγματα καὶ χρησιμοποιούμενα πρὸς ἐγκατάστασιν τῶν λειτουργῶν αὐτῶν καὶ διεκπεραίωσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν ὑποθέσεων.

β) Οἱ ναοὶ καὶ αἱ ἱερὰ μοναί.

γ) Αἱ ἐν Ἑλλάδι κείμεναι οἰκοδομαὶ αἱ ἀνήκουσαι εἰς Μέλη ξένων Βασιλικῶν Οἰκῶν, ὡς καὶ, ἐπὶ τῇ ὄρῃ τῆς ἀμοιβαιότητος, αἱ ἐν Ἑλλάδι κείμεναι οἰκοδομαὶ αἱ ἀνήκουσαι εἰς ξένα Κράτη καὶ χρησιμοποιούμεναι ὡς μέγαρα τῶν Πρεσβειῶν τῶν Κρατῶν τούτων.

δ) Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου αἱ οἰκοδομαὶ τῶν ὁποίων τὸ ἀκαθάριστον ἐτήσιον εἰσόδημα δὲν ὑπερέβαινε κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1940-1941 τὰς δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας ἑξακοσίας (3.600). (1)

ε) Οἰκοδομήματα κείμενα ἐντὸς ἀγροτικῶν κτημάτων, ἢ μετ' αὐτῶν συνεχόμενα χρήσιμα πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἔργων τῆς ἐπιχειρήσεως.

στ) Ἐφ' ὅσον δὲν ἐκμισθοῦνται βιομηχανοστάσια μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν καὶ ἐξαρτημάτων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνεχομένων ἀποθηκῶν καὶ οἰκοπέδων τῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς ἀποθήκευσιν πρώτων ὑλῶν καὶ πρώτην ἐναπόθεσιν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων.

Ὡς τοιαῦτα θεωροῦνται οἰκοδομήματα εἰδικῶς ἀνεγερθέντα διὰ τὴν λειτουργίαν μεγάλης βιομηχανίας, ἐν οἷς ὑφίστανται προσηρμοσμένοι μόνιμος μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις.

(1) Α. Ν. 702/1948 ἄρθρ. 1 § 1 καὶ Α. Ν. 788/1948 ἄρθρ. 1. § 1. «Ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1948 καὶ ἐφεξῆς εἰσοδημάτων τῶν οἰκοδομῶν, τῶν κειμένων εἰς τόπους θερινῶν διαμονῶν, τῶν ἐκμισθουμένων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἰδιοκατοικουμένων, ἐπιβάλλεται φόρος Α' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ἀσχετῶς ἂν ταῦτα κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1940-41 δὲν ὑπερέβαινον τὰς δραχ. 3.600 ἐτησίως».

ζ) Τὰ ἀκίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὴν ἱερὰν μονὴν Σινᾶ Ἅγιος Ματθαῖος καὶ ἱερὰν μονὴν Πάτμου.

η) Τὰ εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθώσεως γηπέδων ἢ καὶ τῶν ἐπὶ γηπέδων ὠκοδομημένων ἢ ξυλίνων ὑποστέγων, τὰ προοριζόμενα συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως, ἐγγράφως ἀποδεικνυομένης, καὶ διατιθέμενα ἀποδεδειγμένως δι' ἔργα κοινῆς ὠφελείας, κατασκευῆς σχολείων, ναῶν, ὑδραγωγείων, ὁδῶν κλπ.

θ) Τὰ ἀκίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Λέσχην Φρουρᾶς Ἀθηνῶν καὶ χρησιμοποιούμενα ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐγκατάστασιν καὶ λειτουργίαν αὐτῆς.

ι) Τὰ ἀκίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἑλεήμονα Ἑταιρείαν Ἀθηνῶν (Πτωχοκομεῖον - Γηροκομεῖον).

5. Ἡ Προνομιούχος Ἑταιρεία Γενικῶν Ἀποθηκῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπαλλάσσεται μέχρι λήξεως τοῦ κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ σύμβασιν προνομίου αὐτῆς, τοῦ φόρου τῆς Α' κατηγορίας ἐπὶ τῶν ἰδιοχρησιμοποιούμενων κατὰ τὴν σύμβασιν ἀποθηκῶν αὐτῆς ὡς πρὸς τὰ ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1929 καὶ ἐφεξῆς εἰσοδήματα.

Ἄρθρον 10

1. Τὸ καθαρὸν εἰσόδημα εὐρίσκεται ἀφαιρουμένων τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν τοῦ ἀκινήτου ἐκ τοῦ συμπεφωνημένου ἐνοικίου (¹).

(¹) Ν. 4316/1929 ἄρθρ. 16 § 4. «Ἐπὶ ἐκμισθουμένων οἰκοδομῶν, δι' ἃς δὲν προσάγεται συμφωνητικὸν ἢ ἄλλο ἀποδεικτικὸν τῆς συμφωνίας στοιχεῖον ἢ δόσακις τὸ συμπεφωνημένον ἐνοίκιον αὐτῶν εἶναι προφανῶς καὶ δυσαναλόγως κατώτερρον τῆς μισθωτικῆς αὐτῶν ἀξίας, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ νόμου 1640. Ἡ περίπτωσις τῆς τοιαύτης δυσαναλογίας θεωρεῖται ὑφισταμένη δόσακις ἢ μισθωτικῆ ἀξία εἶναι κατὰ τὸ τρίτον τοῦ συμπεφωνημένου ἐνοικίου ἀνωτέρα τούτου».

Α.Ν. 1839/1951 ἄρθρ. 8.—1. «Πᾶσα σύμβασις μισθώσεως ἀκινήτου δέον νὰ καταρτίζηται ἐγγράφως. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ σύμβασις καταρτίζεται οὐχὶ διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἀλλὰ ἰδιωτικοῦ τοιοῦτου, τούτο δέον νὰ προσάγῃται πρὸς θεώρησιν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποῦο κεῖται τὸ ἀκίνητον, τὸ θραδύτερον ἐντὸς τριάντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς καταρτίσεώς του. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος θεβαίσι διὰ πράξεώς του ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου τὴν χρονολογίαν τῆς προσαγωγῆς, ἐπιθέτων καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροθέσμου προσαγωγῆς πρὸς θεώρησιν εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον τοῦ ἐγγράφου τῆς μισθώσεως, ἢ μισθωτικῆ σύμβασις εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ἀκυρῶς. Ὅροι τῆς μισθώσεως, ἀναφερόμενοι εἰς τὸ μίσθωμα καὶ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως, ἐφ' ὅσον δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὸ κατὰ τὸ ἀνωτέρω μισθωτήριον ἐγγράφον, θεωροῦνται ἀνύπαρκτοι, δι' οὐδενὸς δὲ ἐτέρου μέσου ἀποδεικνύονται.

2. Αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἰσχύουσι καὶ διὰ τὰς συμβάσεις, τὰς τροποποιούσας, συμπληρούσας ἢ καταργούσας τὴν ἀρχικὴν σύμβασιν μισθώσεως, τὰ συνυποσχετικὰ καὶ τοὺς συμβιβασμοὺς σχετικῶς πρὸς διαφορὰς ἐπὶ ὑφισταμένων μισθώσεων, ὡς ἐπίσης καὶ τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν μίσθωσιν μονομερεῖς ἐπιπραξίας, ἧτοι δηλώσεις, καταγγελίας, ἀδείας ἢ ἐγκρίσεις κλπ., ἐφ' ὅσον αἱ συμβάσεις καὶ δικαιοπραξίαι αὗται εἶναι σχετικαὶ πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ μισθω-

2. Ἐν ἡ περιπτώσει ἀκίνητον ἀξίας ἀνωτέρας τῶν διακοσίων (200) χιλιάδων δραχμῶν κατηκλήθη ἢ ἄλλως ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου, νομέως, ἐπιφανειούχου, ἐπικαρπωτοῦ κλπ. ἢ, τῇ συγκαταθέσει αὐτοῦ, ὑπὸ τρίτου ἀνευ ἀνταλλάγματος, τὸ ἐνοίκιον ὡς καὶ αἱ δαπάναι καὶ τὰ κανονικὰ βάρη τοῦ ἀκινήτου ὀρίζονται διὰ συγκρίσεως πρὸς ἕτερα ἐκμισθούμενα τοιαῦτα. Ἄλλ' ἐὰν ὁ τοιοῦτος προσδιορισμὸς τοῦ εἰσοδήματος προσκρούῃ εἰς ἀνυπερβλήτους δυσχερείας ἢ ἄγῃ εἰς ἀποτέλεσμα ἀμφίβολον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐξευρίσκειται ἡ πραγματικὴ αὐτοῦ ἀξία, ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπολογίζεται 5% ὡς ἀκέραιον ἐτήσιον ἀκαθάριστον εἰσόδημα, οὔτινος λαμβάνεται κλάσμα ἀνάλογον πρὸς τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ πραγματικῶς κατηκλήθη ἢ παρέμεινεν ἐπιπλωμένον εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ φορολογουμένου ἢ ἄλλως ἐχρησιμοποιήθη τὸ ἀκίνητον.

3. Ἐὰν ἡ ἀξία τοῦ ἰδιοκατοικουμένου ἢ ἰδιοχρησιμοποιουμένου κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀκινήτου δὲν ὑπερβαίῃ τὰς διακοσίας (200) χιλιάδας δραχμῶν, τότε ἐνοίκιον καὶ αἱ δαπάναι καὶ τὰ κανονικὰ βάρη αὐτοῦ ὀρίζονται διὰ συγκρίσεως πρὸς ἐκμισθούμενα ἀκίνητα. Ἄλλ' ἐὰν ὁ τοιοῦτος προσδιορισμὸς τοῦ εἰσοδήματος προσκρούῃ εἰς ἀνυπερβλήτους δυσχερείας ἢ ἄγῃ εἰς ἀποτέλεσμα ἀμφίβολον, ὑπολογίζονται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐν τῇ § 2, ὡς ἀκέραιον ἐτήσιον ἀκαθάριστον εἰσόδημα, τὰ ἐπτὰ ἑκατοστὰ τῆς πραγματικῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου.

4. Ἀφαιρετέα βάρη καὶ δαπάναι τοῦ ἀκινήτου λογίζονται:

α') Διὰ πάντα συμβεβαιούμενον καὶ συνεισπραττόμενον μετὰ τοῦ Δημοσίου ἄμεσον δημόσιον, δημοτικὸν ἢ κοινοτικὸν καὶ ὀδικὸν φόρον ἢ δικάωμα ἢ τέλος βαρῦνον τὸ ἀκίνητον, ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλομένου φόρου, διὰ τὰ κατὰ πυρκαϊᾶς ἢ ἄλλων κινδύνων ἀσφάλιστρα τοῦ ἀκινήτου, ὡς καὶ δι' ἀποσβέσεις καὶ ἔξοδα ἐπισκευῆς πρὸς συντήρησιν τοῦ ἀκινήτου, πάγιον ποσοστὸν εἴκοσι πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (25%) ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος, ἐπὶ δὲ ἀκινήτων ἐκμισθουμένων μετ' ἐπίπλων καὶ μηχανημάτων εἴκοσι πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (25%) ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος. Ἐπὶ ξυλίων ἐν γένει οἰκιῶν ἐκπίπτεται πρόσθετον ποσοστὸν δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10%) ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδή-

τοῦ, τὴν χρῆσιν τοῦ μισθίου, τὸ μίσθωμα καὶ τὴν διάρκειαν τῆς μισθώσεως.

Ἡ παρούσα παράγραφος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων μισθώσεων, ἐλευθέρων ἢ ἀναγκαστικῶς παραταθεισῶν.

3. Αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων τοῦ παρόντος ἀρθροῦ δὲν ἐφαρμόζονται προκειμένου περὶ τῶν οἰκοδομῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων πληθυσμὸς κάτω τῶν 5.000 κατοίκων.

Προκειμένου ὁμως περὶ οἰκοδομῶν λουτροπόλεων καὶ τόπων θερινῆς διαμονῆς, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις αὐταὶ ἀσχέτως πρὸς τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν. Αἱ λουτροπόλεις καὶ οἱ τόποι θερινῆς διαμονῆς, περὶ ὧν τὸ παρὸν ἐδάφιον, ὀρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένης διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

4. Τὸ παρὸν ἀρθρον τεθήσεται ἐν ἰσχύϊ διὰ Διατάγματος ἐκδοθησομένου πρὸς τὰς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν.

ματος. Ἐπὶ οἰκοδομῶν δὲ ἢ διαμερισμάτων, ὧν ὁ σκελετὸς εἶναι ξύλινος καὶ ἐπεδενδυμένος δι' ἐτέρων ὕλικῶν (τσιμεντάδες, φρεγκί, μπολμέ), ἐκπίπτειται ὁμοίως πρόσθετον ποσοστὸν ὀριζόμενον εἰς πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (5%) ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς ἢ τοῦ διαμερίσματος.

Ἐπὶ εἰσοδήματος τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 9 γηπέδων καὶ τῆς κατὰ τὰς αὐτὰς διατάξεις λογιζομένης ὡς μισθώματος καὶ φορολογουμένης ἀξίας τῆς ἐπὶ ἀλλοτρίου ἐδάφους ἀνεγερθείσης οἰκοδομῆς, τὸ ὡς ἀνωτέρω πάγιον ποσοστὸν περιορίζεται εἰς τρία ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (3%).

Ἐπὶ οἰκοδομῶν κειμένων ἐπὶ ἐδάφους ἀλλοτρίας κυριότητος, ἐφ' ὅσον δὲν συνεφωνήθη ὅπως ἡ οἰκοδομὴ περιέλθῃ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συμβάσεως εἰς τὸν κύριον τοῦ ἐδάφους, ἐκπίπτειται πρόσθετον ποσοστὸν δέκα πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (15%) ἐπὶ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος διὰ τὸν καρπούμενον τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκοδομῆς ἐὰν ἡ διάρκειά τῆς ὑπ' αὐτοῦ χρήσεως τοῦ ἐδάφους ὠρίσθῃ μέχρι 15 ἐτῶν, δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (10%) ἐὰν ἡ διάρκειά τῆς χρήσεως τοῦ ἐδάφους, ὠρίσθῃ ἀπὸ 15 μέχρι 30 ἐτῶν, πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (5%) ἐὰν ἡ διάρκειά ὠρίσθῃ ἀπὸ 30 μέχρι 40 ἐτῶν. Ἡ διάρκειά τῆς χρήσεως τοῦ ἐδάφους ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς πλήρους ἀνεγέρσεως τῆς οἰκοδομῆς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συμβάσεως.

β) Ἐπὶ ἀκινήτων κειμένων ἐπὶ ἐδάφους ἀλλοτρίας κυριότητος τὸ ἐτησίως παρεχόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς γῆς δικαίωμα, ὡς καὶ ἡ λογιζομένη ὡς μίσθωμα καὶ φορολογουμένη κατὰ τὸ ἄρθρον 9 ἀξία τῆς ἐπὶ τοῦ ἀλλοτρίου ἐδάφους ἀνεγερθείσης οἰκοδομῆς.

γ) Ἐπὶ ὑπεκμισθώσεως, τὸ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν καταβαλλόμενον μίσθωμα.

δ) Οἱ τόκοι ἐνυποθήκων δανείων ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου συναφθέντων ἢ ὀφειλομένων παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου κλπ., τοῦ κατὰ τὰ ἄρθρα 9 καὶ 11 κτησαμένου τὸ εἰσόδημα καὶ ὑποχρέου εἰς τὸν φόρον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀκινήτου.

Ἐξαιρετικῶς ἐκπίπτονται καὶ οἱ τόκοι ἐνυποθήκου δανείου συναφθέντος οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου κλπ. τοῦ ἀκινήτου ἀλλὰ ὑπὸ συζύγου, προσέτι δὲ ὑπὸ ἀνιόντων ἢ κατιόντων αὐτοῦ α' βαθμοῦ, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς καταβολῆς τῶν τόκων βαρύνεται ἀποδεδειγμένως ὁ παρασχὼν τὴν ἐμπράγματον ἀσφάλειαν ἰδιοκτήτης κλπ.

Ἡ ἐκπτώσις τῶν τοιούτων τόκων ἐνεργεῖται μετὰ τὴν ἐξόφλησιν αὐτῶν, τροποποιουμένων ἀναλόγως τῶν σχετικῶν ἐγγραφῶν ἐν τοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις. Περὶ τῆς τοιαύτης τροποποιήσεως τῶν ἐγγραφῶν ἀποφαίνεται, ἀκολουθουμένης τῆς ἐνώπιον αὐτῆς διαδικασίας, ἢ ἀρμοδία Ἐκδικαστικῇ Ἐπιτροπῇ τῶν Ἐνστάσεων, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ ἰδιοκτήτου κλπ. τοῦ ἀκινήτου, ὑποβαλλομένη ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐξόφλησεως τῶν τόκων, ἰσχύει δὲ ἡ τροποποίησις αὕτη μόνον διὰ τὸ ἔτος εἰς τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ ἡ ἐκπτώσις τῶν τόκων.

Ἐκ τῶν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀφαιρουμένων τόκων δύναται διὰ Διατάγματος, ἐφ' ἅπαξ ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν,

νά ἐξαιρεθῶσιν οἱ τόκοι πιστώσεων ἀσφαλιζομένων δι' ὑποθήκης, παρεχομένων δὲ πρὸς πρόσωπα ὑπέχοντα φορολογικὴν ὑποχρέωσιν ἐν τῇ φορολογίᾳ ἐπιτηδεύματος ἢ κατὰ τὴν περίπτωσιν ἐν τῇ φορολογίᾳ τῆς Δ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων. Τὸ αὐτὸ Διάταγμα θέλει προσδιορίσει καὶ τὸ εἶδος τῶν τοιούτων πιστώσεων.

Εἰς ἣν περίπτωσιν πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου ἐνεγράφησαν ὑποθήκαι ἐπὶ πλειόνων ἀκινήτων, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ ἀπαλλάσσονται ἐν ἔμφῳ ἢ ἐν μέρει τῆς φορολογίας, οἱ τόκοι ἐπιμερίζονται ἀναλόγως τοῦ ἀκαθάριστου εἰσοδήματος ἐκάστου ἀκινήτου ἢ ἀπαλλασσομένων τμημάτων αὐτοῦ, δὲν ἀφαιροῦνται δὲ οἱ τόκοι οἱ ἀναλογούντες εἰς τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα τῶν ἀπαλλασσομένων ἀκινήτων ἢ τῶν ἀπαλλασσομένων τμημάτων τούτων. Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἐνυποθήκων ἀκινήτων καταλέγονται καὶ τοιαῦτα μὴ προσοδοφόρα, οἱ τόκοι κατανέμονται ἀναλόγως τῆς κατὰ τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους τῆς φορολογίας ἀξίας τῶν ἀκινήτων.

ε') Αἱ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν ἐπιβαλλόμεναι διὰ νόμου κρατήσεις, ὡς πόροι τῶν ταμείων Ἀλληλοβοηθείας καὶ λοιπῶν τοιαύτης φύσεως Ταμείων Νομικῶν Προσώπων.

στ') Αἱ ἀποδοχαὶ τῶν θυρωρῶν πολυκατοικιῶν καθ' ὃ μέρος βαρύνουσι τὸν ὑπόχρεον εἰς φόρον Α' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων, ὡς τοιοῦτον.

* Ἄρθρον 11

1. Αἱ δηλώσεις ἐπιδίδονται ὑπὸ μὲν τῶν διαμενόντων ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς κυρίας αὐτῶν διαμονῆς, ὑπὸ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἀλοδαπῇ εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον Ἀττικῆς, ἐφάπαξ ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου, ὅστις ἔπεται τοῦ ἔτους, καθ' ὃ τὸ πρῶτον ἐπραγματοποιήθη ἐκμίσθωσις ἢ χρησιμοποίησις ἄλλως τοῦ ἀκινήτου. Ὑπόχρεως πρὸς δήλωσιν εἶναι ὁ κατὰ τὴν πρώτην Ἰουλίου ἰδιοκτήτης, νομέυς, ἐπιφανειοῦχος, ἐμφυτευτής, ἐπικαρπωτής ἢ ὁ εἰς ὃν μετεβιβάσθη ἢ ἐνάσκησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας ἢ ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἢ οἰκήσεως, τοῦτον δὲ καὶ βαρύνει ὁ φόρος ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος πραγματοποιηθέντος ἐκ τοῦ ἀκινήτου εἰσοδήματος (1)

(1) Α.Ν. 1839/1951 ἄρθρον 2.—1. «Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους ἐπιδίδεται ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου εἰς φόρον δήλωσις περὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐξ οἰκοδομῶν εἰσοδημάτων, τὰ ὅποια ἐκτήσατο οὗτος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἐπ' αὐτῶν ἀναλογούντος φόρου. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ φόρου τῆς δηλώσεως ἐκπίπτει τὸ ποσὸν τὸ προκαταβληθὲν κατὰ τὰ ἐν τῇ ἐπομένῃ παραγράφῳ 2 ὀριζόμενα, τὸ τυχὸν δὲ ὀφειλόμενον ὑπόλοιπον καταβάλλεται ἐξ ὀλοκλήρου σὺν τῇ δηλώσει. Ἐὰν τὸ προκαταβληθὲν ποσὸν εἶναι μεγαλύτερον, ἢ ἐπὶ πλεόν διαφορά συμψηφίζεται πρὸς τὸν ὀφειλόμενον διὰ τὸ ἐπόμενο οἰκονομικὸν ἔτος φόρον, ἐφ' ὅσον δὲ δὲν ὀφείλεται φόρος διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἐπιστρέφεται.

2. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον δηλώσεως τοῦ ὑποχρέου βεβαιούται, ἔναντι τοῦ φόρου τῶν εἰσοδημάτων τῶν κτηθησομένων ἐντὸς τοῦ ἀρξαμένου οἰκονομικοῦ ἔτους, ποσὸν φόρου ἴσον πρὸς τὸν φόρον τῆς δηλώσεως. Τὸ βεβαιούμενον τοῦτο ὡς προκαταβλητέον ποσὸν φόρου καταβάλλεται εἰς τὸ Δημό-

Ὁ καταβάλλον τὸ μίσθωμα τῆς οἰκοδομῆς ὑποχρεοῦται νὰ προσυ-

σιον Ταμεῖον εἰς πέντε ἴσας δόσεις ἐντὸς τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Νοεμβρίου, Ἰανουαρίου, Μαρτίου καὶ Μαΐου.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποβολῆς δηλώσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑποχρέου ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς προβαίνει εἰς θεθαίωσιν τοῦ προκαταβλητέου ποσοῦ φόρου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπαρχούσης ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐγγύτερον, πρὸ τῆς παραλείψεως, οἰκονομικὸν ἔτος.

3. Προκειμένου περὶ ὑποχρέου ἔχοντος εἰσοδήματα ἐκ πλειόνων τῆς μιᾶς οἰκοδομῶν, ἢ θεθαίωσις τοῦ ἐπ' αὐτῶν φόρου δύναται νὰ ἐνεργῆται καὶ διὰ τμηματικῶν ἐγγραφῶν. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ εἰσοδήματα τὰ περιληφθέντα εἰς τὰς προηγουμένας ἐγγραφάς.

4. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ καθορίζηται εἰδικὸς τρόπος δηλώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ φόρου οἰκοδομῶν προκειμένου περὶ μισθώσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ μίσθωμα συνίσταται εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἐν τῇ μισθίῳ ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως.

Ἄρθρον 3.— Ἀρμόδιος διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν δηλώσεων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν εἶναι ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὁ ὑπόχρεος ἔχει τὴν κυρίαν διαμονὴν αὐτοῦ. Ἐξαιρετικῶς, προκειμένου περὶ ὑποχρέων ὑποκειμένων καὶ εἰς τὸν φόρον Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, βάσει τῶν καθαρῶν κερδῶν αὐτῶν, ὁ ἀρμόδιος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου τῶν Κατηγοριῶν τούτων Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς εἶναι ἀρμόδιος καὶ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν.

Προκειμένου περὶ τῶν διαμενόντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ὑπόκεινται ἐν Ἑλλάδι εἰς φόρον Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίας, δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀρίζεται εἰς τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφόρων τοῦ Κράτους ἀναλόγως τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκίνητου ὡς ἀρμόδιος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν τῶν ὑποχρέων τούτων.

Ἄρθρον 5.—1. Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ θεθαιωθησομένου ὡς προκαταβλητέου ἐντὸς τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1951/1952 ποσοῦ φόρου οἰκοδομῶν, ὁ εἰς τοῦτον ὑπόχρεος ὀφείλει νὰ ἐπιδώσῃ μέχρι τέλους Αὐγούστου 1951 προσωρινὴν δήλωσιν τῶν ἐξ οἰκοδομῶν εἰσοδημάτων, τὰ ὁποῖα προβλέπει ὅτι θὰ κτήσῃται κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 ἕως 30 Ἰουνίου 1952 διάστημα.

Ὡς προβλεπόμενον εἰσόδημα λαμβάνεται τὸ δωδεκαπλάσιον τοῦ ἐνοικίου, τὸ ὁποῖον ἔχει συμφωνηθῆ διὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον 1951 ἢ, προκειμένου περὶ ἰδιοκατοικήσεως ἢ ἰδιοχρήσεως, τὸ δωδεκαπλάσιον τοῦ τεκμαρτοῦ μισθώματος τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἐν περιπτώσει μὴ ὑπάρξεως ἐνοικίου κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον 1951 λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ τελευταῖον πρὸ τοῦ μηνὸς τούτου μηνιαῖον ἐνοίκιον.

2. Ἐν περιπτώσει παραλείψεως ὑποβολῆς τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δηλώσεως, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ἐνεργεῖ ἀπ' εὐθείας θεθαίωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου προκαταβλητέου ποσοῦ φόρου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων.

3. Δὲν ἐνεργεῖται θεθαίωσις φόρου οἰκοδομῶν εὐαίως τὸ ποσὸν αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων δραχμῶν ἐτησίως κατὰ ὑπόχρεον.

Ἄρθρον 7.—1. Οἱ κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου 1951 ὑπόχρεοι εἰς φόρον οἰκοδομῶν ὀφείλουσιν, ὅπως ἐντὸς τοῦ μηνὸς τούτου καταθέσωσιν εἰς τὴν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν, ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ ἀκίνητον, δι' ὃ ὑπέχουσι φορολογικὴν ὑποχρέωσιν, ὑπεύθυνον δήλωσιν περὶ τοῦ τόπου τῆς κυρίας διαμονῆς αὐτῶν ὡς καὶ

πογράφη εις τήν δήλωσιν τοῦ εἰσοδηματίου, ὑπέχων τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον

τῆς διευθύνσεως τῆς κατοικίας των. Οἱ ὑπέχοντες ὑποχρέωσιν καὶ εἰς φόρον Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίας ἀφείλουσι νὰ περιλάβωσιν εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας αὐτῶν ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως ὡς καὶ περὶ τοῦ ἀρμοδίου διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου τῶν Κατηγοριῶν τούτων Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου. Προκειμένου περὶ τῶν μετὰ τὴν 1ην Ἰουλίου 1951 καὶ ἐφεξῆς ὁπωσδήποτε καθισταμένων ὑποχρέων εἰς φόρον οἰκοδομῶν, ἡ ἀνωτέρω δήλωσις ὑποβάλλεται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς οἰκοδομῆς ἢ τῆς κτήσεως τοῦ ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος τοῦ δημιουργουμένου τὴν ὑποχρέωσιν εἰς τὸν φόρον οἰκοδομῶν.

2. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν ἀλλαγῆς τῆς κυρίας διαμονῆς ἢ τῆς κυρίας ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑποχρέου, συνεπαγομένης μεταβολὴν τοῦ ἀρμοδίου πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, δεόν νὰ ὑποβάλληται πρὸς τὸν πρὸ τῆς μεταβολῆς ἀρμοδίον Οἰκονομικὸν Ἐφορον ὁμοίᾳ, ὡς ἀνωτέρω, ὑπεύθυνος δήλωσις τοῦ ὑποχρέου, περὶ τῆς νέας διαμονῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ τὸ θραδύτερον ἐντὸς μηνὸς ἀπ' οὗτοῦ ἔλαβε χώραν ἢ μεταβολὴ αὐτῆς.

3. Ἐν περιπτώσει παραλείψεως ὑποβολῆς τῆς κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον δηλώσεως ἢ ὑποβολῆς ἀνακριβοῦς τοιαύτης ἐπιβάλλεται εἰς θάρος τῶν ὑποχρέων πρόστιμον μέχρις εἴκοσι πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Ὁ καταλογισμὸς τοῦ πρόστιμου γίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, καθ' ἧς ἐπιτρέπεται ἢ ἀσκησις τῶν ὑπὸ τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων προβλεπομένων ἐνδίκων μέσων διὰ τὸν φόρον Α' Κατηγορίας.

4. Αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζεται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ παραλείψεως ὑποβολῆς τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 5 τοῦ παρόντος δηλώσεων, ὡς καὶ ἐπὶ ἀνακριθείας αὐτῶν.

Ν.Α. 419/1947 ἄρθρ. 1 § 3.—«Ἐπὶ καθορισμοῦ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως μισθώματος μείζονος τοῦ δηλωθέντος, ὁ φορολογούμενος ὑποχρεοῦται εἰς ἐπίδοσιν δηλώσεως καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου οἰκοδομῶν διὰ τὸ ἐπὶ πλέον τοῦ δηλωθέντος καθορισθῆν μίσθωμα, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς τελεσιδικίας τῆς περὶ τούτου ἀποφάσεως».

Διάταγμα 9 Νοεμβρίου 1946 ἄρθρον μόνον § 1. «Ἐπὶ ἀκινήτων ἐπιταχθέντων ἢ ἄλλως καταληφθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Ἀρχῶν ἢ Συμμαχικῶν Στρατιωτικῶν Ἀρχῶν, ἢ δήλωσις τοῦ φόρου Α' Κατηγορίας Καθαρῶν Προσόδων ὡς καὶ ἢ δήλωσις προσθέτου φόρου τοῦ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1946 Διατάγματος ἐπὶ μισθώματος συνισταμένου εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἐπιχειρήσεως, διὰ τὰ ἀπὸ τῆς ἐπιτάξεως ἢ ἐν γένει καταλήψεως τοῦ ἀκινήτου καὶ ἐντεθεθεν φορολογητέα εἰσοδήματα ὑποβάλλεται ἐντὸς εἰκοσαήμερου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου ἢ τῆς ὑπογραφῆς τῆς δηλώσεως ἀποδοχῆς τοῦ καθορισθέντος μισθώματος ἢ τῆς ἀνακοινώσεως εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου Στρατιωτικῶν Ἐπιτάξεων ἢ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν ἢ τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπον ὀριστικῆς ρυθμίσεως τοῦ καταδλητέου μισθώματος.

2. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἢ προθεσμία ὑποβολῆς δηλώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ φόρου διὰ τὰς ἤδη ὀριστικῶς ρυθμισθείσας ὑποθέσεις λήγει ἐντὸς τοῦ μηνὸς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος.

3. Ὁ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους 1 καὶ 2 καθορισμὸς προθεσμίας ὑποβολῆς δηλώσεως συνεπάγεται τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ὑποχρέου ἐκ τῶν συνεπειῶν ἐκπροθέσμου δηλώσεως καὶ ὑπερμερίας περὶ τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου διὰ τὸ μέχρι τῆς λήξεως τῆς τοιαύτης προθεσμίας χρονικὸν διάστημα.

Αἱ τυχόν δεβαιωθείσαι ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης προσαυξήσεις ἐκπίπτουσι, αἱ δὲ καταδληθείσαι συμψηφίζονται εἰς τὸν φόρον τῶν ἐπομένων δόσεων».

42 § 2 εϋθύνας ἐν περιπτώσει ἀνακριθείας τῆς δηλώσεως ὅσον ἀφορᾷ τὸ μισθώμα ἢ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως προσυπογραφῆς αὐτῆς (¹).

[2. . . . . (²).

3. Ἐὰν μετὰ τὴν ἔναρξιν οἰκονομικοῦ τινος ἔτους ἐπέλθῃ αὐξησις τοῦ καθαρῶν εἰσοδήματος λόγῳ αὐξήσεων παρασχεθησομένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἐνοικιοστασίου, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς προβαίνει οἷκοθεν εἰς συμπληρωματικὴν βεβαίωσιν τοῦ προσήκοντος ποσοῦ φόρου κατὰ τὰ εἰδικώτερον δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀρισθησόμενα. . . . . (³) (⁴).

(¹). Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς § 1 προεβλέπετο νὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ διὰ Διατάγματος. Μὴ ἐκδοθέντος ἔμως εἰσέτι τοῦ προβλεπομένου Διγματος τὸ ἀνωτέρω ἐδάφιον θεωρεῖται ἀτονησάν.

(²). Ἡ παράγραφος αὕτη, ἀναφερομένη εἰς τὸ προἰσχυρῶν μέτρον ἀναγωγῆς εἰς ἐτήσιον τοῦ εἰσοδήματος τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ οἰκ. ἔτους, θεωρεῖται ὡς ἀτονησάσα ἀπὸ τοῦ οἰκ. ἔτους 1951-1952, κατόπιν τῆς παρατιθεμένης ἐν ὑποσημείωσει διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Α.Ν. 1839/51, δι' ἧς διαφόρως ἐρρυθμίσθη ἡ περίπτωσις αὕτη.

(³). Τὸ δεύτερον ἐδάφιον τῆς παραγράφου 3, ἀφορῶν ἐπίδοσιν τροποποιητικῶν δηλώσεων, κατηργήθη διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ Α.Ν. 1839/1951.

(⁴). Α.Ν. 1839/1951 ἀρθρον 4.—1. «Ἐν περιπτώσει μείωσης τοῦ εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς λόγῳ μερικῆς ἢ ὀλικῆς ἐκκένωσης ἢ καταστροφῆς αὐτῆς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐννέα πρώτων μηνῶν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ὁ φορολογούμενος δικαιούται ὅπως αἰτήσῃται τὴν μείωσιν τοῦ βεβαιωθέντος ὡς προκαταβλητέου ποσοῦ φόρου τῶν ἐφεξῆς δόσεων.

Ὁ Οἶκον. Ἐφορὸς μετ' ἐπαλήθευσιν τῆς αἰτήσεως προβαίνει, κατὰ τὴν συντρέχουσαν περίπτωσιν, εἰς ἔκπτωσιν ἀναλόγου ποσοῦ φόρου ἐκ τῶν δόσεων τῶν ὑφειλομένων ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως μείωσης καὶ ἐφεξῆς.

2. Αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐν περιπτώσει ἀντικαταστάσεως τοῦ καρπούμενου τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκοδομῆς, ἔνεκα μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος τῆς οἰκοδομῆς ἢ ἄλλως.

3. Εἰς τὴν περίπτωσιν ἀντικαταστάσεως τοῦ καρπούμενου τὸ εἰσόδημα τῆς οἰκοδομῆς, ὁ διάδοχος εἰσοδηματίας ὑποχρεοῦται νὰ δηλώσῃ κατὰ τὸν μῆνα Ἰουλίον τοῦ ἐπομένου οἰκονομικοῦ ἔτους τὰ εἰσοδήματα τὰ κτηθέντα ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος τῆς ἀντικαταστάσεως καὶ νὰ καταβάλλῃ σὺν τῇ δηλώσει ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ ἀναλογουόντος φόρου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην διὰ τὸ ἐπόμενον οἰκονομικὸν ἔτος ποσοῦ φόρου βεβαιωθῆσμενος ὡς προκαταβλητέου διὰ τὸ ἐπόμενον οἰκονομικὸν ἔτος ποσοῦ φόρου λαμβάνεται ἐτήσιον εἰσόδημα ἴσον πρὸς τὸ δωδεκακλάσιον τοῦ συμπεφωνημένου ἢ τεκμαρτοῦ μισθώματος τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἔλαβε χώραν ἡ ἀντικατάστασις.

4. Αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ προκειμένου περὶ εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν, αἱ ὁποῖαι τὸ πρῶτον χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους.

Ἄρθρον 6.— Αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν ἐπίδοσιν τροποποιητικῶν δηλώσεων φορολογίας τῆς Α' Κατηγορίας (εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν) καταργοῦνται ὡς πρὸς τὰ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 καὶ ἐφεξῆς κτώμενα εἰσοδήματα τῆς Κατηγορίας ταύτης. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1950 μέχρι 30 Ἰουνίου 1951 κτηθέντα εἰσοδήματα τῆς αὐτῆς Α' Κατηγορίας, ἐπιδοθῆσονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου

[4. Ἐν περιπτώσει ἀντικαταστάσεως τοῦ καρπουμένου τὸ εἰσόδημα ἐκ τοῦ ἀκινήτου, ἔνεκα μεταβιβάσεως κυριότητος ἢ ἄλλως, ὁ δικαιοπάροχος ὑποχρεοῦται εἰς πληρωμὴν τῶν δόσεων τοῦ φόρου οἰκοδομῶν τῶν ληξασῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀντικαταστάσεως, ὁ δὲ διάδοχος ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀντικαταστάσεως καὶ ἐφεξῆς ληξιπροθέσμων δόσεων (¹) (²).

5. Διὰ Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δύναται νὰ ἐνεργῆται κατὰ μῆνα Ἰούλιον ἐπίδοσις νέων δηλώσεων καὶ ἀνασύνταξις τῶν φορολογικῶν καταλόγων, εἴτε ἐν ἔλῃ εἴτε ἐν μέρει καὶ τμηματικῶς, δι' ὠρισμένας περιφερείας, πόλεις ἢ κατωτέρους συνοικισμοῦς.

Ἐν περιπτώσει τοιαύτης ἀνασυντάξεως τῶν φορολογικῶν καταλόγων καθ' ἅπαν τὸ Κράτος, ἐπιτρέπεται ἕνα διὰ τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος καθορισθῆ, ὅπως ἡ ὑποβολὴ τῶν δηλώσεων ἐνεργῆται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐ-φορον, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ἀκίνητον.

6. (Παραλείπεται) (³).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ ΕΚ ΓΑΙΩΝ

*Ἄρθρον 12

1. Ὁ φόρος τῆς κατηγορίας ταύτης ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος, ὅπερ ἐκτήσατο ἐντὸς τοῦ προηγθέντος οικονομικοῦ ἢ, κατὰ τὴν περίπτωσιν γεωργικοῦ ἔτους, δι' ἐκμισθώσεως μιᾶς ἢ πλειόνων γαιῶν κειμένων ἐν Ἑλλάδι, πᾶς ἰδιοκτῆτης, νο-

κεῖται τὸ ἀκίνητον τροποποιητικαὶ δηλώσεις ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1951, ἐφόσον κατὰ τὰς ἄχρι τοῦδε ἰσχύουσας σχετικὰς διατάξεις συντρέχει πρὸς τοῦτο περίπτωσις.

Αἱ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν διαδικασίαν θεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου τῆς Α' Κατηγορίας (εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν) διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ, ἐφ' ἔσον δὲν τροποποιεῖνται οὐδὲ ἀντίκεινται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Νόμου.

(¹) Ἡ διάταξις τῆς ἀνωτέρω § 4 θεωρεῖται ἀτονήσασα ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951/52, κατόπιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 1839/51, ἄλλως προβλεπούσης ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

(²) Ν. 4316/1929 ἄρθρον 2 § 1.— Ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος οἰκοδομῆς ὁ νέος κύριος τυγχάνει ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ προκατόχου τοῦ ὑπόχρεως εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ θεβαιωθέντος ἢ θεβαιωθησομένου φόρου τῶν τριῶν πρὸ τῆς μεταβιβάσεως ἐτῶν, θεωρούμενος ὡς συνοφειλέτης φορολογούμενος. Οἱ Συμβολαιογράφοι ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ταῖς ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 30 καθοριζομέναις ποιναῖς νὰ ὑπομιμνήσκωσι τὴν διάταξιν ταύτην τοῖς συμβαλλομένοις παύσομενοι ρητὴν περὶ τούτου μνεῖαν ἐν τῇ συμβολαίῃ τῆς ἀγοραπωλησίας.

(³) Ἡ παράγραφος αὕτη ἀφορῶσα εἰς τὸν τρόπον καταβολῆς τοῦ φόρου οἰκοδομῶν ἔπαυσεν ἰσχύουσα κατόπιν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 1839/1951, παρατιθεμένης ἐν ὑποσημειώσει τῆς § 1 τοῦ ἄρθρου 11.

μεύς, ἐπιφανειοῦχος, ἐμφυτευτής, ἐπικαρπωτής ἢ ὁ εἰς ὃν μετεβιβάσθη ἡ ἐνάσκησις τοῦ δικαίωματος τῆς ἐπικαρπίας ἢ ἔχων δικαίωμα χρήσεως αὐτῶν ἢ ἐπὶ ὑπεκμισθώσεως ὁ μισθωτής ἐπὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰσπραττομένου ὑπεκμισθώματος.

Ὡς πρόσδοδος φορολογητέα κατὰ τὴν παροῦσαν κατηγορίαν θεωρεῖται καὶ ἡ κτηθεῖσα κατὰ συμφωνίαν, καθ' ἣν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην κλπ. τοῦ δάσους καταβάλλεται ὡς ἀντάλλαγμα παραχωρήσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως ποσοστὸν ἐκ τῆς δασικῆς παραγωγῆς, ὑπολογιζόμενον κατὰ μονάδα βάρους ἢ ὄγκου ἐπὶ τῆς παραγωγῆς ἢ κατ' ἄλλην παρομοίαν ἀναλογίαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ποσοστὸν ἐκ τῆς παραγωγῆς ἐτέρων γεωργικῶν προϊόντων, τὸ καταβαλλόμενον ὡς ἀντάλλαγμα παραχωρήσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἐτέρων γαιῶν, πλὴν δασῶν, τῆς τοιαύτης σχέσεως θεωρουμένης ὡς συμμετοχικῆς καλλιεργείας.

2. Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ὀρίζεται εἰς . . . ἐπὶ τοῦ καθαρῶ εἰσοδήματος, ἐξευρισκομένου κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 13.

A. N. 1839/1951 ἄρθρ. 9.—1. Ὁ κατὰ τὸν Κώδικα φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἐπιβαλλόμενος φόρος Β' Κατηγορίας (εἰσοδημάτων ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν), προκειμένου περὶ τῶν ὑπαγομένων εἰς τοῦτον κατὰ τὸ οἰκ. ἔτος 1951-1952 καὶ ἐφεξῆς προσόδων, ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς βάσει τῆς κλίμακος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος⁽¹⁾ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς καθαρᾶς προσόδου, τὴν ὅποιαν ἐκτήσατο ὁ εἰς τὸν φόρον τοῦτον ὑπόχρεως ἐντὸς τοῦ προηγηθέντος τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας οἰκονομικοῦ ἢ, κατὰ περίπτωσιν, γεωργικοῦ ἔτους δι' ἐκμισθώσεως μιᾶς ἢ πλείονων γαιῶν.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος⁽²⁾ ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ὡς ἀνω φόρου Β' Κατηγορίας Οἰκ. Ἐφορον. Ὡσαύτως ἐφαρμόζονται καὶ ἐν προκειμένῳ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 7 ὡς καὶ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρ. 8 τοῦ παρόντος⁽³⁾.

3. Κατὰ τὰ λοιπὰ διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ πᾶσαι αἱ περὶ τοῦ αὐτοῦ φόρου Β' Κατηγορίας κείμεναι διατάξεις τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου.

4. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 5 ἐφαρμόζεται καὶ διὰ τὸν φόρον τῆς Β' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων⁽⁴⁾.

3. Ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου :

α) Τὰ ἐκμισθούμενα μεταλλεῖα καὶ λατομεῖα.

β) Τὰ ἀκίνητα τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ Δημόσιον καὶ τοὺς Δήμους ἢ Κοινότητας, εἰς τὸν Πανάγιον Τάφον, τὴν Ἱερὰν Μονὴν Σινᾶ « Ἁγίου Ματθαίου » καὶ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πάτμου, ἔτι δὲ εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καὶ τῶν Μοναστηριακῶν Ἐπιτροπειῶν Κρήτης καὶ Σάμου ἐξαρτωμένας ἱερὰς μονὰς, ὡς καὶ τὰ εἰσοδήματα, ὅσα συνιστῶσι περιουσίας ἀποτελοῦσας ἴδια νομικὰ πρόσωπα, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 10 τοῦ

(1) Ὅρα τὴν κλίμακα ταύτην ἐν συνεχείᾳ τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ παρόντος κώδικος.

(2) (3) (4) Ὅρα ἀνωτέρω διατάξεις τοῦ A. N. 1839/1951 εἰς ὑποσημείωσιν 1 τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ παρόντος κώδικος.

νόμου 641, τροποποιήσαντος τὸν νόμον ΔΝΖ', περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων καὶ ὅσα προέρχονται ἐξ ἐνοικιάσεως τῆς χορτονομῆς ἀναγκαστικῶν Συνεταιρισμῶν ἐνοικιάσεως κοινῆς χορτονομῆς.

γ) Τὰ εἰσοδήματα ἐξ ἐνοικιάσεως τῆς χορτονομῆς Συνεταιρισμῶν ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν.

δ) Τὰ εἰσοδήματα ἐξ ἐκμισθώσεως γαιῶν, τὰ προοριζόμενα συμφῶνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως, ἐγγράφως ἀποδεικνυομένης, καὶ διατιθέμενα ἀποδεδειγμένως δι' ἔργα κοινῆς ὠφελείας, κατασκευῆς σχολείων, ναῶν, ὑδραγωγείων, ὁδῶν κλπ.

ἄρθρον 13

1. Ἡ καθαρὰ πρόσδοδος τῶν ἐκμισθουμένων γαιῶν ἐξευρίσκειται βάσει τοῦ ἐτησίου ἐνοικίου αὐτῶν συμπεριλαμβανομένης εἰς τοῦτο καὶ τῆς ἀποτιμῆσεως τοῦ τυχόν εἰς εἶδος κατ' εἰδικὰς συμφωνίας συνομολογουμένου μισθώματος μετ' ἀφαιρέσει τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν⁽¹⁾.

2. Ἀφαιρετέα βάρη καὶ δαπάναι λογίζονται :

α) Πᾶς ἄμεσος δημόσιος, δημοτικός, κοινοτικός ἢ ὀδικὸς φόρος βαρύνων τὸ ἀκίνητον, ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλομένου.

Ἐπὶ δασῶν ἐν γένει λογίζεται ὡς ἀφαιρετέον βᾶρος ἢ παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου καταβαλλομένη δαπάνη δασοφύλακος, προκειμένου δὲ εἰδικώτερον περὶ προσόδου ἐκ δάσους, κτηθείσης κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 12, ὁ τυχόν βαρύνων τὸν ἰδιοκτῆτην ἐπὶ τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ ποσοστοῦ παραγωγῆς δασικὸς φόρος.

β) 5 % ἐπὶ τῆς ἀκαθαρστοῦ προσόδου δι' ἀποσβέσεις καὶ ἔξοδα συντηρήσεως τῶν καλλιεργουμένων γαιῶν καὶ ἐν γένει διὰ πᾶν συναφὲς διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς ἐγγείου προσόδου βᾶρος.

γ) Πᾶσα ἀνάλογος ἀπόσβεσις δι' ἀντιπλημμυρικά ἔργα καὶ ἀποξήρανσις ἐλῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ ἕτερα ἔξοδα βελτιώσεως καὶ ἐπεκτάσεως τοῦ κτήματος, οὔτε καὶ τοιαῦτα ἔξοδα καὶ βάρη ἀφορῶντα εἰδικῶς τὴν γεωργικὴν ἐπιχείρησιν.

δ) Ἐπὶ ἐμφυτεύσεως καὶ ὑπεκμισθώσεως ἀφαιρεῖται ὡς βᾶρος τὸ εἰς τὸν κύριον ἢ ἐκμισθωτὴν τοῦ ἐδάφους καταβαλλόμενον μίσθωμα ἢ κανῶν

(1) Ἡ παρ. 1 ἀπετελεῖτο ἐκ δύο ἐδαφίων. Τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν φαίνεται ὅτι ἐσφαλμένως δὲν εἶχε περιληφθῆ εἰς τὸν Κώδικα τοῦ 1929 καὶ δὲν συντρέχει λόγος μὴ ἐφαρμογῆς του, δεδομένου ὅτι δὲν κατηγορήθη ρητῶς. Τὸ ἐδάφιον τοῦτο ἔχει ὡς ἐξῆς, ὡς προσετέθη καὶ ἐτροποποιήθη διὰ τῶν Ν.Δ. τῆς 19 Μαρτίου 1923 καὶ 6 Σεπτεμβρίου 1925 :

«Ἡ ἀποτίμησις τοῦ εἰς εἶδος συμπεφωνημένου μισθώματος, ἐὰν δὲν καθορίζεται ἐν τῇ συμβολαίῳ, ἐξευρίσκειται ἐκ τῆς εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 23 τοῦ παρόντος νόμου πίνακος ὀριζομένης τιμῆς χονδρικῆς πωλήσεως. Δι' ὅσα δὲ προϊόντα δὲν συντάσσονται τοιοῦτοι πίνακες παραγωγῆς ὁ φορολογούμενος ὀρίζει ἐν τῇ δηλώσει του τὴν τιμὴν αὐτῶν, ἐν ἀμφισβητήσῃ δὲ ταύτης ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ κεφαλαίου περὶ διαδικασίας βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως.

ε) Οἱ τόκοι τῶν βαρυνόντων τὸ ἀκίνητον ἐνυποθήκων χρεῶν αὐτοῦ τούτου τοῦ ὑποχρέου εἰς φόρον.

3. Ἐν περιπτώσει δυσχερείας περὶ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ περὶ οἰκοδομῶν διατάξεις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 10.

4. Οἱ κατὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην φορολογούμενοι ἐπιδίδουσιν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, ὅστις ἔπεται τοῦ γεωργικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ ἔτους, καθ' ὃ προέκυψεν ἢ ἐξ ἐκμισθώσεως πρόσοδος, ἰδίαν δὴλωσιν κατ' Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν δι' ἅπαντα τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκάστης τούτων κείμενα ἀκίνητα (¹).

Κατὰ τὰ λοιπὰ αἱ περὶ καταβολῆς φόρου καὶ πᾶσα σχετικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρου 11 ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ τῆς φορολογίας τῆς κατηγορίας ταύτης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Εἰσοδήματα ἐκ κινήτων ἀξιών

Ἄρθρον 14 (²)

1. Ὁ φόρος τῆς κατηγορίας ταύτης ἐπιβάλλεται :

Κλάσις α'. Ἐπὶ τῶν καθαρῶν μερισμάτων καὶ τόκων ἐξ ἰδρυτικῶν τίτλων καὶ μετοχῶν τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ὡς καὶ ἐξ ὁμολογιῶν καὶ χρεωγράφων ἐν γένει τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἢ ἡμεδαπῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ἢ ἡμεδαπῶν πάσης φύσεως ἐταιρειῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν καὶ τῶν ποσοστῶν τῶν διοικητικῶν συμβούλων καὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ ἀμοιβῶν καὶ ποσοστῶν τῶν διευθυντῶν καὶ διαχειριστῶν τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν (³).

(¹) Ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951/52 τὰ τῆς ἀρμοδιότητος διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν δηλώσεων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου Β' Κατηγορίας διέπονται ὑπὸ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Α. Ν. 1839/51, παρατιθεμένης εἰς ὑποσημείωσιν τῆς § 1 ἄρθρου 11 τοῦ παρόντος Κώδικος.

(²) Α. Ν. 332/1936 ἄρθρ. 9 § 3. — «Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων καὶ διὰ τοῦ παρόντος, εἶναι ὅτι εἰς φόρον ὑπόκεινται καὶ τὰ ὀπωσθήποτε καὶ ὀποτεδήποτε διανεμόμενα ἢ κεφαλαιοποιούμενα μερίσματα καὶ ἀποθεματικά, εἴτε ἢ διανομὴ αὐτῶν γίνεται εἰς ἀκίνητα ἢ κινητὰ ἢ ἄλλας ἀξίας».

(³) Α. Ν. 1839/1951 ἄρθρ. 12.—1. «Ἐπὶ τῶν μὴ διανεμομένων κατὰ τι διαχειριστικῶν ἔτος κερδῶν τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ἐπιβάλλεται πρόσθετος φόρος μέχρις 20% πρὸς κάλυψιν τῆς ἀπωλείας ἐσόδου τοῦ Δημοσίου ἐκ συνθετικοῦ φόρου, ὃ ὁποῖος θὰ κατεβάλλετο ὑπὸ τῶν μετόχων τῆς ἐταιρίας ἐὰν ἐγένετο ἢ διανομὴ τούτων κατὰ τὸ αὐτὸ διαχειριστικῶν ἔτος. Τὸ ποσὸν τοῦ φόρου καθορίζεται ἐν ἐκάστη περιπτώσει παρ' Ἐπιτροπῆς ἀπαρτιζομένης ἐκ πέντε ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ἀρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ὀριζομένων ἐκάστοτε δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Ὁ φόρος οὗτος εἶναι ἀνεξάρτητος πρὸς

Κλάσις β'. Ἐπὶ τῶν καθαρῶν μερισμάτων καὶ τόκων τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω τίτλων ὡς καὶ τῶν μερισμάτων καὶ τόκων τῶν ἰδρυτικῶν τίτλων κατὰ μετοχὰς ἢ ἀπλῶν ἑτερορρυθμῶν ἑταιρειῶν ἀλλοδαπῆς προελεύσεως.

Κλάσις γ'. Ἐπὶ τῶν ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν τόκων παντὸς τίτλου ἐντόκου τοῖς μετρητοῖς καταθέσεως ἢ ἐγγυήσεως, ὡς καὶ παντὸς τίτλου χρεωστικοῦ ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἐνεχύρῃ, ἢ οὐ, ἐκ τῶν μὴ περιλαμβανομένων ἐν ταῖς προηγηθείσαις κλάσεσιν (').

2. Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ἀπασῶν τῶν κλάσεων ὀρίζεται εἰς . . .

A. N. 1839/1951 ἄρθρ. 10.—1. Ὁ κατὰ τὸν Κώδικα φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἐπιβαλλόμενος φόρος τῆς Γ' Κατηγορίας (εἰσοδημάτων ἐκ κινήτων ἀξιών), ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς καθ' ἕκαστον οἰκονομικῶν ἔτος κτωμένης ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου καθαρὰς προσόδου, ἀθροιστικῶς λαμβανομένης, ἀπασῶν τῶν κλάσεων τῆς Κατηγορίας ταύτης, ἐπὶ τῇ δάσει τῆς κλίμακος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος Νόμου(*).

Ἐξαιρετικῶς ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων ἐκ τίτλων δημολογικῶν δανείων εἰς τὸν κομιστὴν ὁ φόρος ὀρίζεται εἰς 35% ἀσχέτως ποσοῦ καθαρὰς προσόδου.

2. Ἡ φορολογικὴ κλίμαξ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ παρόντος ἐφαρμόζεται : α) ἐπὶ τῶν μερισμάτων, ποσοστῶν διοικητικῶν συμβούλων κλπ. τῶν διανεμομένων δάσει ἰσολογισμῶν τῶν χρήσεων, ὧν ἡ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀπὸ 1

τὴν ἐκ τοῦ συνθετικοῦ φόρου ὑποχρέωσιν τῶν μετόχων τῆς ἑταιρίας, ἐν περιπτώσει δὲ μεταγενεστέρως διανομῆς τῶν κερδῶν τούτων ὁ φόρος δὲν συμψηφίζεται οὐδ' ἐπιστρέφεται.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὀρισθῆσονται: α) Ἡ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἀκολουθητέα διαδικασία, β) τὰ στοιχεῖα καὶ οἱ παράγοντες οἵτινες θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ καταβλητέου φόρου καὶ γ) πᾶσα ἐν γένει λεπτομέρεια ἀναγκαία διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου.

2. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον Ἐπιτροπῆς ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης πρὸς τὴν ἀνώνυμον ἑταιρίαν, ἀκολουθουμένης διὰ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς τῆς διαδικασίας τῆς τηρουμένης διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐφέσεων κατ' ἀποφάσεων Φορολογικῶν Δικαστηρίων.

3. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς χειριστικῆς περιόδου τῆς ὁποίας ἡ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 καὶ ἐφεξῆς διάστημα.

(') A. N. 1209/1938 ἄρθρ. 3 § 1.— «Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ τρίτου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων, εἶναι ὅτι ἢ ἐπὶ τῆς προσόδου ἐκ τόκων τῆς γ' κλάσεως φορολογικῆ ἐνοχῆ γεννᾶται καθ' ὃν χρόνον οἱ τόκοι καθίστανται ληξιπρόθεστοι καὶ ἀπαιτητοί, τὸ πρὸς ἐπιβολὴν δὲ τοῦ φόρου δικαίωμα τοῦ Δημοσίου ἀσκειται κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 15 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ὀριζόμενα, ἤτοι καθ' ὃν χρόνον λαμβάνει χώραν ἐξόφλησις τῶν τόκων ἢ ἐγγραφῆ εἰς πίστωσιν τοῦ φορολογουμένου πιστωτοῦ ἢ ἐξοφλεῖται τὸ κεφάλαιον τοῦ δανείου ἢ ἐν γένει τῆς ἀπαιτήσεως ἢ παρέχεται συναίνεσις ἰδιωτικῆ βουλήσει ἢ δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου ἢ ἐν γένει ἀπαιτήσεως ὑφισταμένης ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως».

(*) Ἡ κλίμαξ τοῦ ἄρθρου 1 παρατίθεται ἐν συνεχείᾳ τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ παρόντος Κώδικος.

Ἰουλίου 1951 καὶ ἐφεξῆς διάστημα, καὶ β) ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1951 καὶ ἐφεξῆς ληξηπροθέσμων τόκων καὶ ἐξαργυρουμένων μερισμάτων τοκομεριδίων κλπ. ἀλλοδαπῶν τίτλων.

3. Ὅσακις ἐνεργεῖται παρακράτησις τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων ἐκ κινήτων ἀξιών, ὁ φόρος τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑπολογίζεται κεχωρισμένως ἐπὶ τῆς προσόδου τῆς ἀναλογούσης εἰς ἕκαστον δικαιούχον.

4. Ὁ εἰς παρακράτησιν τοῦ φόρου ὑπόχρεως ὀφείλει ὁμοῦ μετὰ τῆς σχετικῆς δηλώσεως κινήτων ἀξιών, νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφόρον κατάστασιν εἰς διπλοῦν, περιλαμβάνουσιν τὰ ἑξῆς: α) τὸ ὀνοματεπώνυμον, ἐπάγγελμα ἢ ιδιότητα τοῦ δικαιούχου ὡς καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς τελευταίας διαμονῆς αὐτοῦ, β) τὸ ποσὸν τῶν τόκων, μερισμάτων κλπ. πρὸ πάσης ἐκπτώσεως φόρου καὶ γ) τὸ ποσὸν τοῦ παρακρατηθέντος φόρου.

Ἡ κατάστασις αὕτη δεόν νὰ εἶναι θεωρημένη ἐπὶ ἀνωνύμων ἑταιρειῶν ὑπὸ τοῦ ἐντεταλμένου ἢ διευθύνοντος συμβούλου αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν περιπτώσεων ὑπὸ τοῦ παρακρατήσαντος τὸν φόρον.

3. Φορολογητέον καθαρὸν εἰσόδημα νοεῖται τὸ προκύπτον ὑπόλοιπον μετ' ἀφαίρεσιν παντὸς τέλους ἢ φόρου βαρύνοντος τὰ κατὰ τὴν παρούσαν κατηγορίαν εἰσοδήματα, ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλομένου φόρου, οὐδεμιᾶς ἐξ οἰουδήποτε λόγου ἐπιτρεπομένης περαιτέρω ἐκπτώσεως⁽¹⁾.

Διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κατὰ τὴν κλάσιν γ' φόρου πᾶν δάνειον, ἐὰν συνωμολογήθῃ ἀτόκως ἢ ἐπὶ ἐπιτοκίῳ ἥσσονι τοῦ νομίμου, νοεῖται συναφθὲν ἐπὶ τῷ νομίμῳ ἐπιτοκίῳ, ἐπιτρεπομένης ἐν τούτοις ἀνταποδείξεως ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου.

4. Εἰς τὸ κατὰ τὰς κλάσεις α' καὶ β' εἰσόδημα περιλαμβάνονται καὶ τὰ μερίσματα τὰ προερχόμενα ἐξ ὑπολοίπων ἢ ἀποθεματικῶν φορολογηθέντων ἤδη κατὰ τοὺς καταργηθέντας νόμους ΓΤΨΓ' καὶ ΓΓΨΓ'.

5. Ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἡμεδαπῆς ἀνωνύμου ἑταιρείας, θεωρεῖται ὡς διανεμόμενον μέρισμα, φορολογητέον κατὰ τὴν παρούσαν κατηγορίαν, ἢ ἐπὶ πλεόν διαφορά μεταξὺ τοῦ μερισθέντος τοῖς μετόχοις ἀντιτίμου μετοχῶν καὶ τοῦ πράγματι καταβληθέντος ὑπὸ τῶν μετόχων ποσοῦ, τοῦ μήπω ἐπιστραφέντος αὐτοῖς⁽²⁾.

(1) Α.Ν. 332/1936 ἄρθρ. 9 § 1. — «Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς παραγρ. 3 τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων καὶ διὰ τοῦ παρόντος, εἶναι ὅτι, ἐν ἣ περιπτώσει τὸ διανεμητέον τοῖς μετόχοις μέρισμα ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς ἑταιρείας ἀπηλλαγμένον φόρου καθαρᾶς προσόδου, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου τούτου, τὸ οὕτως ὀριζόμενον ὡς διανεμητέον μέρισμα ἀνάγεται εἰς μικτὸν μέρισμα κατὰ τοὺς κανόνες τῆς ἐσωτερικῆς ὑφαιρέσεως ἐπὶ τῷ συντελεστῇ τοῦ φόρου».

(2) Α.Ν. 332/1936 ἄρθρ. 9 § 2. — «Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς παραγράφου δ τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων διατάξεων καὶ διὰ τοῦ παρόντος, εἶναι ὅτι αἱ διατάξεις ταύτης ἐφαρμόζονται καὶ εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν ἢ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου ἀπόκτησις ὑπὸ τῆς ἑταιρείας ἰδίων μετοχῶν ἐπὶ σκοπῷ ἀποσβέσεως ἢ μειώσεως τοῦ κεφαλαίου αὐτῆς ἤθελε πραγματοποιηθῇ εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῆς ὀνομαστικῆς αὐτῶν ἀξίας».

Ὡς πράγματι καταβληθὲν ὑπὸ τῶν μετόχων ποσὸν θεωρεῖται τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον τῆς ἐταιρείας, ἐπηξηγῆμενον κατὰ τὰ ἀποθεματικά τὰ σχηματισθέντα ἐκ τῆς καταβολῆς τῶν μετόχων κατὰ τὴν τυχόν ὑπὲρ τὸ ἄρτιον ἔκδοσιν τῶν μετοχῶν (1).

6. Ἐν ἡ περιπτώσει μεταξὺ τοῦ διανεμομένου μερίσματος καὶ ποσοστῶν διοικητικοῦ συμβουλίου κλπ. περιέχονται καὶ κέρδη δι' ἃ κατεβλήθη φόρος Δ' Κατηγορίας πασῶν τῶν περιπτώσεων, ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτῶν φόρου Γ' Κατηγορίας ἐκπίπτει ὁ δι' αὐτὰ καταβληθεὶς φόρος Δ' Κατηγορίας.

ἄρθρον 15

1. Ὁ ὡς ἄνω φόρος ἐπὶ μὲν τῶν εἰσοδημάτων τῆς α' κλάσεως παρακρατεῖται ὑπὸ τῶν ἐκδοσάντων τὴν σχετικὴν ἀξίαν νομικῶν προσώπων καὶ καταβάλλεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, προκειμένου μὲν περὶ Ἄνομων Ἐταιρειῶν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων, εἰς τὰς λοιπὰς δὲ περιπτώσεις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐξαργυρώσεως τῶν μερισμάτων ἢ τοκομεριδίων, σὺν τῇ ἐπιδόσει ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς περιφέρειας, ἐν ἡ ταῦτα ἐδρεύουσι, σχετικῆς δηλώσεως μετὰ ἰσολογισμοῦ καὶ ἀναλύσεως τῆς μερίδος «Κέρδη καὶ Ζημίαι».

Ἄνὰ ἕτερον ἀντίτυπον ἀμφοτέρων τούτων ὑποβάλλεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

2. Ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς β' κλάσεως, παρακρατούμενος, καθ' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος, ὑπὸ παντὸς ἐν Ἑλλάδι πιστωτικοῦ ἢ προεξοφλητικοῦ ἰδρύματος, τραπεζίτου ἢ ἀργυραμοιβοῦ κλπ., ἐνεργούντος τὴν ἐξαργυρῶσιν μερισμάτων ἢ τόκων ἢ εἰσπράττοντος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μερίσματα ἢ τόκους κατ' ἐντολὴν τοῦ εἰσοδηματίου, καταβάλλεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἀμέσως ἐπομένου οἰκονομικοῦ ἔτους, σὺν τῇ ἐπιδόσει ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, τῆς σχετικῆς

(1) *A.N.* 332/1936 ἄρθρ. 11 § 3.— «Ἐν περιπτώσει συγχωνεύσεως ἀνωμόμων ἐταιρειῶν, εἴτε διὰ συστάσεως νέας ἐταιρείας, εἴτε διὰ συγχωνεύσεως μιᾶς ἢ πλείονων ὑπὸ ἄλλης, εἴτε δι' ἐξαγορᾶς μιᾶς ἢ πλείονων ὑπὸ ἄλλης, δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 5 τοῦ ἄρθρου 14 καθοριζόμενα, τῆς ἐπὶ πλέον διαφοράς μεταξὺ τοῦ μερισθέντος τοῖς μετόχοις ἀντιτίμου μετοχῶν καὶ τοῦ πράγματι καταβληθέντος ὑπὸ τῶν μετόχων ποσοῦ ἀπαλλασσομένης τῆς κατὰ τὴν παρούσαν κατηγορίαν φορολογίας.

Ἐν ἡ ὅμοιας περιπτώσει ἡ νέα ἢ ἀπορροφῶσα ἢ ἐξαγοράζουσα ἐταιρεία ἠθέλεε διαλυθῆ πρὸ τῆς παρόδου δεκαετίας ἀπὸ τῆς τοιαύτης συγχωνεύσεως ἢ ἐξαγορᾶς, τὸ διὰ τῆς παρούσης διατάξεως παρεχόμενον εὐεργέτημα ἀνακαλεῖται, ὁ δὲ συνεπείᾳ τούτου μὴ καταβληθεὶς φόρος ἀφείλεται ὑπὸ τῆς νέας ἢ ἀπορροφώσεως ἢ ἐξαγοράζουσης ἐταιρείας, ὑποχρεουμένης εἰς δήλωσιν ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀναλύσεως τῆς».

δηλώσεως εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας τοῦ παρακρα-
τουῦντος (¹).

Εἰς διακεκριμένην ἀτομικὴν δήλωσιν ὑποχρεοῦται πρὸς τοὺτοις καὶ
ὁ εἰσοδηματίας, ἐπιδίδων ταύτην ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου εἰς τὸν Οἰκονο-
μικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας αὐτοῦ καὶ ἐπιսυναπτῶν τὴν σχετικὴν ἀπό-
δειξιν πληρωμῆς τοῦ φόρου.

Ὁ πραγματοποιῶν ἀμέσως ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἴδια εἰσοδήματα τῆς
δευτέρας κλάσεως ὑποχρεοῦται εἰς ἐπίδοσιν ἀτομικῆς δηλώσεως ἐντὸς τῆς
αὐτῆς προθεσμίας καὶ ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσεν ἐξάμηνον διαμονὴν ἢ κα-
τοικεῖ ἐν Ἑλλάδι, καταβάλλων συνάμα τὸν ἀνήκοντα φόρον.

3. Καὶ τέλος ἐπὶ εἰσοδημάτων γ' κλάσεως ὁ φόρος βεβαιοῦται καὶ
εἰσπράττεται εἴτε διὰ χρήσεως φοροσήμεου, ἐπικολλωμένου ἐπὶ τῆς σχετι-
κῆς ἀποδείξεως ἢ τοιαύτης μὴ ἐπιζομένης, κατὰ τὴν περίπτωσιν, ἐφ' οἴου-
δήποτε ἐγγράφου δηλωτικῆς τῆς πληρωμῆς ἢ ἀπολήψεως ἢ ἐγγραφῆς
τῶν τόκων εἰς πίστωσιν τοῦ φορολογουμένου πιστωτοῦ, εἴτε διὰ διπλοτύ-
που ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον.

Διὰ Διατάγματος καθορισθῆσονται αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ βεβαί-
ωσις καὶ εἴσπραξις τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν τόκων θὰ ἐνεργῆται διὰ χρήσεως
φοροσήμεου, κανονισθῆσονται δ' ἅμα ἢ κατ' ἀξίαν διαβάθμισις τούτου, ἀμε-
λουμένων ὑπὲρ τοῦ φορολογουμένου τῶν ἐλασσόνων τῶν πεντήκοντα (50)
λεπτῶν κλασμάτων τοῦ καταλογιστέου φόρου, προσέτι δὲ πᾶσα λεπτομέ-
ρεια πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης διατάξεως (²).

(¹) Α. Ν. 1839/1951 ἄρθρον 10—5. «Ὁ κτώμενος εἰσοδήματα ἐκ κινητῶν
ἀξιῶν ὑποχρεοῦται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστον ἔτους νὰ ἐπιδώσῃ δήλωσιν
τοῦ συνόλου τῶν εἰσοδημάτων ἅτινα ἐκτήσατο κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀμέσως
προηγούμενου τῆς φορολογίας οἰκονομικοῦ ἔτους. Ἐκ τοῦ φόρου τῆς δηλώσεως ἐκ-
πίπτει τὸ παρακρατηθὲν εἰς τὴν πηγὴν ἢ ἄλλως καταβληθὲν ὑπὸ τοῦ δηλοῦντος
ποσὸν φόρου, καὶ τὸ τυχὸν προκύπτον ὑπόλοιπον καταβάλλεται ἐξ ὀλοκλήρου σὺν
τῇ δηλώσει.

6. Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου ὡς χρόνος κτήσεως τῶν μερι-
σμάτων καὶ ποσοτῶν διοικητικῶν συμβούλων θεωρεῖται ἡ ἡμέρα ἐγκρίσεως τοῦ
ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων.

7. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ παρόντος Νόμου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως
καὶ ἐπὶ τῶν κτωμένων εἰσοδημάτων ἐκ κινητῶν ἀξιῶν».

(²) Ἀπὸ τοῦ οἴκον. ἔτους 1951/52 τὰ τῆς δευτερευόμενης καὶ εἰσπράξεως τοῦ
φόρου διέπονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ Α. Ν. 1839/1951 παρατιθεμένου ἀνωτέρω
εἰς ὑποσημείωσιν ἄρθρου 15 παρόντος Κώδικος καὶ τοῦ κατωτέρω παρατιθεμένου
ἀπὸ 9 Ν/βρίου 1950 Δ/γματος (Φ.Ε.Κ. 268Α).

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ τοῦ τρόπου βεβαιώσεως καὶ καταβολῆς τοῦ φόρου τῆς Κατηγορίας Γ'
κλάσεως γ' ἐπὶ τῶν ἐξοφλουμένων τόκων

Ἄρθρον 1.—1. Ὁ κατὰ τὰς ἰσχύουσας διατάξεις τοῦ Κώδικος φορολογίας
καθαρῶν προσόδων παρακρατούμενος ὑπὸ φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων φόρος τῆς
Κατηγορίας Γ' κλάσεως γ' καταβάλλεται διὰ δηλώσεως αὐτῶν ἐπιδιδομένης εἰς

Καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἐξοφλεῖται μόνον τὸ κεφάλαιον δανείου ἢ ἐν γένει ἀπαιτήσεως τινος ἢ παρέχεται συναίνεσις, ἰδιωτικῆ βουλήσει ἢ δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, πρὸς ἐξάλειψιν ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ἐγγραφείσης πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου ἢ ἐν γένει τῆς ἀπαιτήσεως, ἄνευ δὲ συγχρόνου ἐξοφλήσεως καὶ τῶν τόκων, δφείλεται ὁ κατὰ τὴν κλάσιν γ' φόρος ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως ἢ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν τόκων.

τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τῆς κατοικίας τοῦ προσώπου, κατὰ περίπτωσιν.

2. Ἡ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 1 δῆλωσις ἐπιδίδεται καθ' ἑκαστον μῆνα καὶ περιλαμβάνει τοὺς ὑπὸ τοῦ χρεώστου καταβληθέντας ἢ ἀχθέντας εἰς πίστωσιν τοῦ δανειστοῦ τόκους ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγουμένου μηνός, καταβαλλομένου ἅμα ὀλοκλήρου τοῦ ἀναλογοῦντος φόρου.

3. Ὁ παρακρατῶν τὸν φόρον χρεώστης δφείλει νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν πισωτήν ἐγγραφον περὶ τοῦτου βεβαίωσιν ἀναφέρουσαν ἀπαραιτήτως τὸ ποσὸν τῆς ἀπαιτήσεως, τὸν τίτλον ἐφ' οὗ στηρίζεται, τὴν τοκοφόρον περίοδον, τὸ ποσὸν τῶν τόκων καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἀναλογοῦντος ἐπ' αὐτῶν φόρου.

4. Ὅσοι τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 1 χρεωστῶν τηροῦσι λογιστικά διδλία ὑποχρεοῦνται ἐφεξῆς νὰ τηρῶσιν εἰς αὐτὰ ἴδιον λογαριασμὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημόσιον—Φόρος ἐπὶ τόκων», πιστούμενον μὲ τὰ ἐκάστοτε παρακρατούμενα ποσὰ φόρου καὶ χρεοῦμενον κατὰ τὰ ποσὰ φόρου τὰ ἀποδιδόμενα εἰς τὸ Δημόσιον.

5. Εἰς τὴν ὑποβολὴν ἀτομικῆς δηλώσεως ὑποχρεοῦται καὶ πᾶς ὄστις ἐκτῆσατο πρόσδοτον ἐκ τόκων ὑποκειμένην εἰς τὴν φορολογίαν τῆς Κατηγορίας Γ' κλάσεως γ' ἐν ἡ περιπτώσει ἐξ οἴουδῆποτε λόγου δὲν παρεκρατήθη ἢ κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ χρεώστου ὁ ἐπὶ τούτων ἀναλογῶν φόρος, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ παρόντος ἀρθρου.

Ἄρθρον 2. — 1. Ὅσακις ἡ ἐξόφλησις τῶν τόκων γίνεται διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως ὁ φόρος καταβάλλεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἀπ' εὐθείας διὰ διπλοτύπου εἰσπράξεως μετ' ἔκπτωσιν τοῦ τυχόν προγενεστέρως καταβληθέντος φόρου διὰ δηλώσεων βάσει τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ παρόντος. Διὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ διπλοτύπου τούτου ὁ καταβάλλων δφείλει νὰ καταθέσῃ εἰς τὸ Ταμεῖον ἐνυπόγραφον σημεῖωμα ἐν ᾧ θὰ ἀναγράφηται ; 1) τὸ ὄνοματεπώνυμον καὶ ἡ κατοικία τοῦ τε χρεώστου καὶ πιστωτοῦ, 2) τὸ ποσὸν τοῦ δανείου, 3) ὁ συμπεφωνημένος τόκος ἢ ἀπλῶς ὁ κατὰ νόμον ὑπολογιζόμενος τόκος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς φορολογίας, 4) ἡ τοκοφόρος χρονικὴ περίοδος, 5) τὸ ποσὸν τοῦ τόκου καὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀναλογοῦντος φόρου καὶ 6) ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία τῆς σχετικῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

2. Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον σημεῖωμα ἀποστέλλει ὁ Ταμίας εἰς τὸν οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς κατοικίας τοῦ πιστωτοῦ, σημειῶν ἐφ' ἐκάστου τούτων τὸν ἀριθμὸν τοῦ οἰκείου διπλοτύπου καταβολῆς τοῦ φόρου.

3. Εἰς τὰ διπλότυπα καταβολῆς τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν τόκων ἀναγράφονται ἀπαραιτήτως τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ χρεώστου καὶ πιστωτοῦ, τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ συμβολαιογράφου ὡς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῆς πράξεως αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οὕτω ἐκδιδομένων διπλοτύπων ὁ Ταμίας προβαίνει εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἐσόδου.

4. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὁρισθήσεται ὁ τύπος καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος φορολογικῆς δηλώσεως.

4. Οί πραγματοποιούντες ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἴδια εἰσοδήματα τῆς γ' κλάσεως ὀφείλουσιν, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσαν ἐξάμηνον διαμονὴν ἢ κατοικοῦσιν ἐν Ἑλλάδι, νὰ καταβάλωσι τὸν ἐπὶ τούτων φόρον εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, σὺν τῇ ἐπιδόσει, ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, τῶν σχετικῶν δηλώσεων εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας αὐτῶν.

Ἄρθρον 16

1. Ἐπὶ παραλείψει καταβολῆς τοῦ ἀνήκοντος φόρου τῆς γ' κλάσεως τῆς Γ' κατηγορίας, ὃ τε φορολογούμενος πιστωτῆς καὶ ὁ χρεώστης ὑποβάλλονται εἰς πρόστιμον μέχρι τοῦ διπλασίου τοῦ φόρου ἐκάτερος. Ἐν ἀρνήσει τοῦ πιστωτοῦ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου ὁ χρεώστης ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατήσῃ ἐκ τῶν τόκων τὸν ἀνήκοντα φόρον καὶ νὰ καταβάλῃ αὐτὸν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον, εἴτε δι' ἐπικολλήσεως φοροσῆμου εἴτε ἀπ' εὐθείας διὰ διπλοτύπου κατὰ τὴν περίπτωσιν.

Ὁ συμβολαιογράφος ὑποχρεοῦται ν' ἀρνηθῇ τὴν σύνταξιν συμβολαιογραφικῆς πράξεως εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὃ τε πιστωτῆς καὶ ὁ χρεώστης ἀρνοῦνται τὴν, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν κειμένων διατάξεων, καταβολὴν τοῦ φόρου τῆς γ' κλάσεως τῆς Γ' κατηγορίας τοῦ ἀναλογοῦντος ἐπὶ τῶν φορολογητέων τόκων.

Προσέτι ὁ συμβολαιογράφος ὑποχρεοῦται, ὅπως, ἀντίγραφα τῶν ὑπ' αὐτοῦ συντασσομένων πράξεων ἀποστέλλῃ ἀμέσως εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον.

2. Ἀπαγορεύεται ἡ δι' ἰδιωτικῆς συμφωνίας ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ ὀπωσθήποτε μετὰθεσις τοῦ φορολογικοῦ βάρους τῆς γ' κλάσεως ἐπὶ τοῦ χρεώστου, ἐπὶ ποινῇ προστίμου ἀπὸ τοῦ διπλασίου μέχρι τοῦ δεκαπλασίου τοῦ φόρου.

3. Τὰ πρόστιμα ταῦτα ἐπιβάλλονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου. Ἀρμόδιος Οἶκον. Ἐφορος εἶναι ὁ τὸ πρῶτον ἐπιληφθεὶς τῆς ὑποθέσεως.

4. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁ Οἶκον. Ἐφορος ἐπιβάλλει εἰς βάρος τοῦ φορολογουμένου πιστωτοῦ καὶ τὸν μὴ καταβληθέντα φόρον.

5. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἐπιτρέπεται ἡ ἔντασις ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἐκδικαστικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 17

Ἀπαλλάσσονται τῶν ἀντιστοίχων πρὸς τὰς κλάσεις αὐτῶν φόρων τῆς κατηγορίας ταύτης:

α') Οἱ τόκοι τῶν ἐν Ἑλλάδι πάσης φύσεως καταθέσεων παρὰ ταῖς ἡμεδαπαῖς Ἀνωνύμοις Ἐταιρείαις ταῖς θεωρουμέναις Τραπεζαῖς κατὰ τὰς εἰδικὰς διατάξεις τοῦ νόμου 5076 ὡς καὶ παρὰ ταῖς ἀλλοδαπαῖς Ἀνωνύμοις Τραπεζιτικαῖς Ἐταιρείαις. Ὡς τοιοῦτοι λογίζονται καὶ οἱ τόκοι τῶν ἐν γένει πιστώσεων καὶ ἐμβασμάτων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς πρὸς τὰς Τραπεζαῖς ἢ ἄλλα πιστωτικὰ ἰδρύματα, τὸ ἀπαλλασσόμενον ὅμως ἐπιτόκιον τού-

των δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ τὸ ἐπίσημον προεξοφλητικὸν τοιοῦτον τῆς χῶ-
ρας προελεύσεως. Ἐξαιρετικῶς, προκειμένου περὶ πιστωτικῶν ἰδρυμάτων
ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἐχόντων τὴν παροχὴν ἐν Ἑλλάδι δανείων ἐπὶ κα-
πνῶν εἰς φύλλα τὸ οὕτως ἀπαλλασσόμενον ἐπιτόκιον δὲν δύναται νὰ εἶναι
κατώτερον τοῦ πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (5 %).

β') Οἱ τόκοι συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων, ἐφόσον πηγάζουσιν
ἐξ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, καθὼς καὶ οἱ τόκοι οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν με-
ταξὺ ἐμπόρων ἀποδεδειγμένων πωλήσεων ἐμπορευμάτων ἐπὶ πιστώσει. Οἱ
τοιοῦτοι τόκοι φορολογοῦνται κατὰ τὴν Δ' κατηγορίαν ὡς κέρδη ἐξ ἐμπο-
ρικῆς ἐπιχειρήσεως (').

γ') Οἱ τόκοι καταθέσεων παρὰ δημοσίοις ταμειυτηρίοις καὶ τοιούτοις
τραπεζικοῖς.

δ') Οἱ τόκοι τῆς γ' κλάσεως οἱ προκύπτοντες ὑπὲρ ἡμεδαπῶν ἀνω-
νύμων ἐταιρειῶν, φορολογούμενοι ὅμως κατὰ τὴν Δ' κατηγορίαν ὡς κέρδη
ἐξ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως.

ε') Ἐπὶ τῷ ὄρῳ ἀμοιβαιότητος τὰ ἐξ ἀλλοδαπῶν τίτλων τῆς β' καὶ γ'
κλάσεως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πραγματοποιούμενα εἰσοδήματα ἀλλοδαπῶν
Πρεσβευτῶν, Διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων καὶ πρακτόρων, Προξένων καὶ
Προξενικῶν πρακτόρων.

στ') Τὰ δι' ἐντόκων γραμματίων ὡς καὶ δι' ὁμολογιῶν ἐθνικὰ δάνεια
ἐν γένει.

ζ') Οἱ τόκοι τῆς γ' κλάσεως, οἱ προκύπτοντες ὑπὲρ ἀλλοδαπῶν ἀνω-
νύμων τραπεζιτικῶν ἐταιρειῶν, φορολογούμενοι ὅμως κατὰ τὴν Δ' κατη-
γορίαν ὡς κέρδη ἐξ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως.

η') Ἐπὶ τῷ ὄρῳ ἀμοιβαιότητος, ἐφ' ὅσον, πραγματοποιούμενα ἐν τῇ
ἀλλοδαπῇ, δὲν εἰσάγονται ἐν Ἑλλάδι τὰ εἰσοδήματα β' κλάσεως παντὸς
ἀλλοδαποῦ ἔστω καὶ πλεον τοῦ ἑξαμήνου ἐν Ἑλλάδι διαμείναντος, εἰάν ὁ
τοιοῦτος ἀποδεικνύῃ ὅτι τηρεῖ κατοικίαν (domicile) ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ὁμοίᾳ ἀπαλλαγῇ καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους χωρεῖ καὶ διὰ τὰ εἰσο-
δήματα τῆς γ' κλάσεως, ἐφ' ὅσον, προκύπτοντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δὲν
εἰσπράττονται ἢ δὲν εἰσάγονται ἐν Ἑλλάδι.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας ἡ δῆλωσις εἶναι πάντως ὑπο-
χρεωτικῆ.

θ') Οἱ τόκοι ἐνυποθήκων δανείων ἐξ ἀλλοδαπῆς παρ' ἀλλοδαπῶν
παρεχομένων ἐπὶ πλοίων Ἑλληνικῆς ἰθαγενείας.

(') Δ.Ν. 1209/1938 ἀρθρ. 3 § 2.—«Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τῆς
περιπτώσεως β' τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἀρθρ. 17 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν
προσώπων, ὡς αὕτη ἀντικατεστάθη διὰ τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἀρθρ. 7 τοῦ νόμου
5420, εἶναι ὅτι ἡ διὰ ταύτης προβλεπομένη ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς φορολογίας τῆς γ'
κλάσεως τῆς Γ' Κατηγορίας δὲν παρέχεται, ἐφ' ὅσον ὁ ὑπὲρ οὗ προκύπτουσιν οἱ
τόκοι πιστωτῆς δὲν ἀσκεῖ κατὰ τὸν χρόνον τῆς κτήσεως τῆς προσόδου ἐπιχειρήσιν
ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν φορολογίαν τῆς Δ' Κατηγορίας».

ι') Οί τόκοι δανείων εκδιδομένων δι' ὁμολογιῶν ἡμεδαπῶν βιομηχανικῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν.

ια') Οί τόκοι πιστώσεων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, παρεχομένων ἐναντι ἀποδεδειγμένης εισαγωγῆς ἐμπορευμάτων ἢ ἐξαγωγῆς ἐγχωρίων γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων ἀνεπεξεργάστων ἢ ἐπεξεργασμένων.

ιβ') Οί τόκοι δανείων, χορηγουμένων παρ' ἀλλοδαπῶν ἢ ἡμεδαπῶν, μονίμως ἐγκατεστημένων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρὸς Ἀνωνύμους Ἑταιρείας ἢ εἰς οἰασθῆποτε ἄλλας ἀξιολόγους ἐπιχειρήσεις φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου κατοικοῦντος ἢ ἐδρεύοντος ἐν Ἑλλάδι.

Ἡ ἀπαλλαγὴ αὕτη χωρεῖ ἐφ' ὅσον οἱ τόκοι οὗτοι δὲν ἐκπίπτουν κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου Α' κατηγορίας, συμφώνως πρὸς τὴν περὶ πτωσιν β' τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἀρθροῦ 10. Ἡ διάταξις τοῦ παρόντος ἐδαφίου ἰσχύει καὶ ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω περιπτώσεως ι'.

ιγ') Οί τόκοι δανείων παρεχομένων πρὸς τοὺς δήμους, τὰς κοινότητας καὶ τὰ λιμενικὰ Ταμεία.

ιδ') Οί τόκοι τῶν πρὸς τοὺς καθαρῶς γεωργικοὺς Συνεταιρισμοὺς καταθέσεων τῶν μελῶν αὐτῶν καὶ οἱ ὑπὸ τοιούτων συνεταιρισμῶν πραγματοποιούμενοι τόκοι ἐκ δανείων ἢ πιστώσεων πρὸς τὰ μέλη αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

ΚΕΡΔΗ ΕΞ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Ἄρθρον 18

1. (1) Ὁ ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς κατηγορίας ταύτης φόρος ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι προκύψαντος καθαρῶ κέρδους ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου ἐντὸς τοῦ διαχειριστικοῦ αὐτῶν ἔτους τοῦ λήξαντος κατὰ τὸ προηγηθὲν τῆς φορολογίας οικονομικὸν ἔτος.

(1) Ἡ § 1 ἐτέθη ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 12 τοῦ Α. Ν. 332/1936. Τὸ πρῶτον ἔμως ἐδάφιον τῆς § 1 θεωρεῖται τροποποιηθὲν ἐμμέσως διὰ τῆς παρατιθεμένης διατάξεως τοῦ Α. Ν. 942, δι' ἧς ἄλλως ἐρρυθμίσθησαν τὰ τῆς διαχειριστικῆς περιόδου.

Α. Ν. 942/1949 ἀρθρ. 3 § 1. — «Εἰς τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ Κώδικος φορολογοῦνται καθ' ἕκαστον οικονομικὸν ἔτος τὰ καθαρὰ κέρδη τὰ προκύπτοντα α) κατὰ τὸ διαχειριστικὸν ἔτος τὸ λήξαν ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οικονομικοῦ ἔτους, προκειμένου περὶ ὑποχρέων τηρούντων εἰδὶλλον ἀπογραφῆς καὶ β) κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος τὸ λήξαν ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οικονομικοῦ ἔτους προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν ὑποχρέων.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν προμηθευτῶν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἡμεδαπῶν ἐπιχειρήσεων ἐξαγωγῆς ἢ πωλήσεως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καπνοῦ εἰς φύλλα, σύκων, σταφίδων καὶ βρωσίμων ἐλαιῶν διὰ τὰ κέρδη τῶν τοῦ διαχειριστικοῦ ἢ ἡμερολογιακοῦ ἔτους 1948 καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐτῶν, καταργουμένων τῶν ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τοῦ φόρου Γ' καὶ Δ' Κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ Κώδικος».

Ειδικώς προκειμένου περί ήμεδαπών άνωνύμων εταιρειών εις τήν κατηγορίαν τής παρούσης φορολογίας υποβάλλεται τὸ ὡς άνωτέρω προκϋφαν καθαρὸν κέρδος, πλὴν τοῦ τμήματος τοῦ διατιθεμένου πρὸς διανομὴν μερίσματος εις τοὺς μετόχους, παροχὴν ποσοστῶν καὶ άμοιβῶν εις τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ὡς καὶ ἐκτὸς μισθοῦ άμοιβῶν καὶ ποσοστῶν τῶν διευθυντῶν καὶ διαχειριστῶν αὐτῶν, τοῦ τμήματος τούτου ὑπαγομένου εις τήν φορολογίαν τής α' κλάσεως τής Γ' κατηγορίας.

2. Εἰς τὸν φόρον τής παρούσης κατηγορίας υποβάλλονται :

α) Ἐπὶ τῶν άνωνύμων εταιριῶν, τῶν κατὰ τὸν νόμον 602 συνεταιρισμῶν, τῶν σωματείων καὶ τῶν άμφοτέροις τούτοις ἐξομοιουμένων, τὸ νομικὸν πρόσωπον τής εταιρείας, τοῦ συνεταιρισμοῦ ἢ τοῦ σωματείου (¹).

β) Ἐπὶ τῶν ὁμορρϋθμῶν καὶ ἑτερορρϋθμῶν εταιρειῶν οἱ κατ' ἰδίαν ἑταῖροι διὰ τὸ ἀναλογοῦν ἐκάστη κέρδος.

γ) Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν ἔμπορικὸν νόμον συμμετοχικῶν εταιρειῶν ὁ ἔμφανής ἑταῖρος διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν. Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἑταίρων περιλαμβάνεται καὶ άνώνυμος εταιρεία, εις τήν φορολογίαν υποβάλλονται τὰ κατ' ἰδίαν μέλη, κατὰ τὰς ἰσχυούσας ειδικῶς περὶ ἐκάστου διατάξεις, διὰ τὰ ἀναλογοῦντα αὐτοῖς κέρδη.

3. . . . . (²).

4. Ὁ φορολογικὸς συντελεστὴς ὁρίζεται :

α) Εἰς 35 % προκειμένου περὶ τῶν ήμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν άνωνύμων εταιρειῶν καὶ τῶν ἑτερορρϋθμῶν μελῶν τῶν ἑτερορρϋθμῶν εταιρειῶν ὡς καὶ προκειμένου περὶ τής προσόδου τής φορολογουμένης κατὰ τήν διάταξιν τοῦ άρθρου 4 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, καὶ

β) Εἰς 20 % διὰ τὸ τμήμα τῶν ἑτησίων καθαρῶν κερδῶν ἀπὸ 60.000.001 μέχρις 120.000.000 δραχμῶν καὶ εις 30 % διὰ τὸ τμήμα τῶν ἑτησίων καθαρῶν κερδῶν τὸ ὑπερβαῖνον τὰ 120.000.000 δραχμῶν ἐκάστου φυσικοῦ προσώπου άσχοῦντος άτομικὴν ἐπιχείρησιν, ἐκάστου ὁμορρϋθμου ἑταίρου τῶν ὁμορρϋθμῶν ἢ ἑτερορρϋθμῶν εταιρειῶν ὡς καὶ τοῦ νομικοῦ προσώπου τοῦ συνεταιρισμοῦ (³)(⁴).

(¹) Ν. 1618/1951 ἄρθρ. 14 § 2.— «Κατ' ἐξαιρέσιν τῶν διατάξεων τοῦ ἑδαφίου α' τής παραγρ. 2 τοῦ άρθρου 18, τοῦ ἑδαφίου β' τής παραγρ. 1 τοῦ άρθρου 20 τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὑποκείμενον φορολογίας καὶ ὑποχρεῶς πρὸς δήλωσιν εις τήν φορολογίαν Δ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων εἶναι οὐχὶ ἢ Ἐνωσις Ἐξαγωγέων Κορινθιακῆς Σταπίδος, ἀλλὰ τὰ μέλη ταύτης, φορολογούμενα κατ' ἰδίαν».

(²) Ἡ παράγραφος αὕτη προβλέπουσα ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ φ. κ. π. τῶν μέχρι 300.000 δρχ. ἑτησίων κερδῶν, ἐμμέσως κατηργήθη κατόπιν τής διὰ τοῦ Α. Ν. 942/949 διαφόρου ρυθμίσεως τοῦ φόρου τής κατηγορίας ταύτης.

(³) Διὰ τὰ μέχρις 60.000.000 καθαρὰ κέρδη τῶν ἐπιχειρήσεων, πλὴν τῶν κερδῶν τῶν άνωνύμων εταιρειῶν καὶ τῶν ἑτερορρϋθμῶν ἑταίρων ἑτερορρϋθμῶν εταιρειῶν, ὁ φόρος Δ' κατηγορίας καθορίζεται θάσει τής ἐν συνεχείᾳ παρατιθεμένης κλίμακος τοῦ άρθρου 11 § 1 τοῦ Α. Ν. 1839/51.

(⁴) Α. Ν. 1839/1951 ἄρθρον 11.— Ἡ φορολογικὴ κλίμαξ τής παραγράφου 4

5. Τῆς φορολογίας τῆς κατηγορίας ταύτης ἀπαλλάσσονται :

α) Οἱ γεωργικοὶ καὶ κτηνοτροφικοὶ συνεταιρισμοὶ ὡς καὶ ἐνώσεις αὐτῶν, οἱ γεωργοί, κτηνοτρόφοι, οἱ μελισσοκόμοι, σηροτρόφοι, μεταξοσπορο-

ἄρθρου 4 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 942/1949 ἢ ἀφορῶσα τὴν φορολογίαν τῆς Δ' Κατηγορίας (κερδῶν ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων) τῶν φυσικῶν προσώπων τῶν ἀσκούντων ἀτομικὴν ἐπιχείρησιν, τῶν ὁμορρυθμῶν ἐταίρων τῶν ὁμορρυθμῶν καὶ ἑτερορρυθμῶν ἐταιριῶν ὡς καὶ τῶν συνεταιρισμῶν, ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

Κ λ ἄ σ ι ς	Φορολογητέα μηνιαία κέρδη	Μηνιαῖος φόρος	Σύνολον μηνιαίων κερδῶν
1	150.000	5.000	650.000
2	300.000	15.000	800.000
3	450.000	20.000	950.000
4	600.000	25.000	1.100.000
5	750.000	35.000	1.250.000
6	1.000.000	50.000	1.500.000
7	1.250.000	75.000	1.750.000
8	1.500.000	100.000	2.000.000
9	1.750.000	125.000	2.250.000
10	2.000.000	150.000	2.500.000
11	2.250.000	200.000	2.750.000
12	2.500.000	250.000	3.000.000
13	2.750.000	300.000	3.250.000
14	3.000.000	350.000	3.500.000
15	3.250.000	400.000	3.750.000
16	3.500.000	450.000	4.000.000
17	3.750.000	500.000	4.250.000
18	4.000.000	575.000	4.500.000
19	4.250.000	650.000	4.750.000
20	4.500.000	750.000	5.000.000

Ἡ ἀνωτέρω γινομένη ἀντικατάστασις τοῦ φόρου τῆς κλίμακος ἰσχύει ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1951 - 1952.

Οἱ ὑπόχρεοι εἰς φόρον διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1949 - 1950 καὶ 1950 - 1951, ἢ διὰ τὸ 1950 - 1951, τῶν ὁποίων ἡ κατάταξις ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα οἰκονομικὰ ἔτη συμφώνως πρὸς τὴν παράγρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 942/1949 ἀφείλουν διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1951-1952 καὶ ἐφεξῆς τὸν νέον φόρον τῆς ἀνωτέρω κλίμακος τὸν ἀντιστοιχοῦντα εἰς τὴν κλάσιν τῆς γενομένης ἢ τῆς γενησομένης κατατάξεώς των.

(2) *A.N. 942/1949 Ἀρθρ. 5.* — 1. Ἐξαιρετικῶς ὁ φόρος Δ' Κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ὀρίζεται ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς προκειμένου περὶ :

α) ἐργολάβων ἐκτελέσεως πάσης φύσεως δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν τεχνικῶν ἔργων εἰς 2% ἐπὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου.

Εἰς τὴν διάταξιν τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου ὑπάγονται καὶ αἱ τεχνικαὶ ἀνώνυμοι ἐταιρίαι αἱ ἔχουσαι ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἐκτέλεσιν ἐργολαβικῶς δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν ἔργων.

β) ἐνοικιαστῶν δημοσίων, δημοτικῶν, κοινοτικῶν ἢ λιμενικῶν προσόδων εἰς 2% ἐπὶ τοῦ μισθώματος.

γ) ἀντιπροσώπων, πρακτόρων, μεσιτῶν κλπ., μὴ ἀνωνύμων ἐταιριῶν, τῶν κτω-

παραγωγού, οί άνευ μηχανοκινήτου πλοιαρίου άλιεις και ύλοτομούντες και παράγοντες δασικά προϊόντα, πάντες ούτοι έφ' όσον διαθέτουσι χονδρικήως τά είδη τής ίδιας αύτων παραγωγής έπιτοπίως ή εις τόν πλησιέστερον λιμένα ή σιδηροδρομικόν σταθμόν άνευ έπεξεργασίας, δυναμένης νά προσδώση εις ταύτα τόν χαρακτήρα βιομηχανικών προϊόντων.

6) Οί λοιποί μη κερδοσκοπικού χαρακτήρος συνεταιρισμοί διά τó ύπ'

μένων καθ' ολονδήποτε τρόπον άμοιβάς και προμηθείας καταβαλλόμενας αύτοις διά τήν σύναψιν συμβάσεων προμηθείας ύπό άλλοδαπών έργοστασίων ή οίκων πάσης φύσεως ύλικού πρòς τó Δημόσιον και τά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου εις 20% επί τής άμοιβής και

δ) άλλοδαπών έπιχειρήσεων διά τάς έξαγωγάς καπνού εις φύλλα, διά τά έκ των έργασιών των τούτων κέρδη εις δρχ. διακοσίας πενήντα (250) ανά χιλιόγραμμον καπνού εις φύλλα.

2. Πάν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον ένεργοϋν έκκαθάρισιν ή καταβολήν άμοιβών ή έσόδων τής παρούσης παραγράφου ύποχρεούται εις παρακράτησιν του φόρου και καταβολήν του εις τó Δημόσιον Ταμείον έντός του άμέσως έπομένου μηνός και συνυποβολήν σχετικής δηλώσεως εις τόν άρμόδιον Οικονομικόν Έφορον. Τά εις τάς περιπτώσεις α-δ άναφερόμενα πρόσωπα όφείλουσιν έντός τής αύτης προθεσμίας νά υποβάλλωσι δήλωσιν και καταβάλλωσι τόν φόρον, έν περιπτώσει καθ' ήν έξ ούσουδήποτε λόγου δέν ένηργήθη παρακράτησις αύτου.

3. Διά τόν ύπολογισμόν του συνθετικού φόρου του οικονομικού έτους 1940—1950 και των έφεξής έτών άπασών των περιπτώσεων του παρόντος άρθρου λαμβάνεται τεκμαρτή καθαρά πρόσοδος έκ των έργασιών τούτων Ιση πρòς τó τετραπλάσιον του φόρου Δ' Κατηγορίας ή έπιτηδεύματος του καταβληθέντος έντός του άμέσως προηγούμενου οικονομικού έτους. Εις άπάσας τάς περιπτώσεις ó Οικονομικός Έφορος δύναται νά άποδείξη μείζονα πρόσοδον, ό δέ φορολογούμενος έλάσσονα τούτην ή και ζημίαις.

4. Διά Β. Διαταγμάτων, έκδιδομένων προτάσει του Προέδρου ή του Αντιπροέδρου τής Κυβερνήσεως και του Υπουργού των Οικονομικών δύναται νά αύξομειώται τó ποσόν του φόρου και οί φορολογικοί συντελεστοί τής παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου και τó κατά τήν παράγρ. 3 πολλαπλάσιον πρòς έξεύρεσιν τής τεκμαρτής προσόδου ώς και νά όρίζηται ότι ó φόρος Δ' Κατηγορίας άπασών ή τινών των περιπτώσεων των άρθρων 4 και 5 του παρόντος επί των κερδών α) έκ των έξαγομένων εις τήν άλλοδαπήν γεωργικών και κτηνοτροφικών ή άλλων έγχωρίων προϊόντων και β) οίωνδήποτε έτέρων έπιχειρήσεων διά τó σύνολον ή διά μέρος των έργασιών των, προσδιορίζεται, θεσπιούται και ειςπράττεται κατά μονάδα διάρους, ποσόν χρησιμοποιουμένης πρώτης ύλης, ποσόν άκαθαρίστων έσόδων είτε όπωσδήποτε άλλως.

Διά των αύτων Β. Διαταγμάτων καθορίζεται ό χρόνος τής ένάρξεως έφαρμογής αύτων, ή διαδικασία θεσπιώσεως και ειςπράξεως, αί ύποχρεώσεις των δημοσίων ύπηρεσιών, των δημοτικών και κοινοτικών άρχών και έν γένει παντός φυσικού ή νομικού προσώπου διά τήν παρακράτησιν και καταβολήν του φόρου και διά τήν παροχήν στοιχείων εις τόν Οικονομικόν Έφορον. Ωσαύτως διά των αύτων Β. Δ. καθορίζονται αί ύποχρεώσεις των φορολογούμενων κατά τόν ειδικόν τούτον τρόπον, ή κατά μαχητόν τεκμήριον προσδιοριζομένη πρόσοδος αύτων διά τόν συνθετικόν φόρον και έν γένει πάσα άναγκαία λεπτομέρεια.

Δ/μα 10/8/1949.

*Άρθρον 1.

1. Ό φόρος Δ' Κατηγορίας του Κώδικος φορολογίας καθάρων προσόδων πα-

αυτῶν ἀσκούμενον ἐπιτήδευμα, ἐφ' ὅσον διὰ τούτου ἀποκλειστικῶς σκοπεῖται ἢ ἐξυπηρέτησις τῶν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν τῶν μελῶν αὐτῶν οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν.

γ) Οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου, εἰς οὓς ἐχορηγήθη ἄδεια λιανικῆς πωλήσεως καπνοῦ ἢ ἀνεγέρσεως καὶ ἐκμεταλλεύσεως περιπτέρων ἢ ἀσκήσεως ἐπαγγέλματος μικροπωλητοῦ διὰ τὴν ἀσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των τούτου. Ὡσαύτως οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου εἰς

σῶν τῶν ἐπιχειρήσεων ἐμπορίας καπνοῦ εἰς φύλλα ὀρίζεται ἐφεξῆς κατὰ μονάδα θάρους μεταπωλουμένου ἢ ἐξαγομένου καπνοῦ ὡς ἀκολούθως :

α) Εἰς δραχμὰς διακοσίας πενήκοντα (250) κατὰ χιλιόγραμμα ἐξαγομένου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καπνοῦ εἰς φύλλα καὶ

β) Εἰς δραχμὰς ἑκατὸν τριάκοντα (130) μεταπωλουμένου εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καπνοῦ εἰς φύλλα.

2. Ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 5 παράγραφος 1 περίπτ. δ' φόρος τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὰς ἐξαγωγὰς καπνοῦ εἰς φύλλα περιορίζεται ἀπὸ 16)8)1949 καὶ ἐφεξῆς εἰς δραχμὰς διακοσίας πενήκοντα (250) κατὰ χιλιόγραμμα.

* Ἄρθρον 2.

1. Ὁ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον 1 φόρος δηλοῦται καὶ καταβάλλεται πρὸ τῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ ἄρμοδιου Ἐφόρου Καπνοῦ τῆς ἀδείας μεταφορᾶς καπνοῦ πρὸς ἐξαγωγήν ἢ τῆς ἀδείας μεταβιβάσεως τοῦ καπνοῦ, ἐπισυναπτομένης τῆς δεβαιώσεως τοῦ ἄρμοδιου Ταμείου διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου εἰς τὴν σχετικὴν αἴτησιν.

Ἡ δήλωσις ἐπιδίδεται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας εἰς ἣν εὐρίσκαται ἢ ἔδρα τοῦ ἄρμοδιου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Καπνοῦ.

2. Διὰ τὴν θεθαίωσιν καὶ εἰσπραξιν τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 φόρου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 8 καὶ 16 παραγρ. 1 τοῦ Α.Ν. 942)1949.

* Ἄρθρον 3.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949)50 καὶ τῶν ἐφεξῆς ἔτων τῶν προσώπων τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον φόρον λαμβάνεται τεκμαρτῆ καθαρὰ πρόσδοδος ἐκ τῶν ἐργασιῶν πωλήσεως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξαγωγῆς καπνοῦ εἰς φύλλα ἴση πρὸς τὸ τετραπλάσιον τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος ἢ τοῦ κατὰ τὸ παρὸν Διάταγμα φόρου τοῦ καταβληθέντος ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους. Ἐν προκειμένῳ ὁ Οἶκον. Ἐφορος δύναται νὰ ἀποδείξῃ μείζονα πρόσδοδον, ὃ δὲ φορολογούμενος ἐλάσσονα τοιαύτην ἢ καὶ ζημίαν.

Δ/μα 25/11/1949

* Ἄρθρον μόνον.—1. Ὁ φόρος Δ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων τῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν αἵτινες παρέχουν ἐναντι μισθώματος ὑπηρεσίαν ἡλεκτρικῶν λογιστικῶν καὶ στατιστικῶν μηχανῶν συστήματος διατρήτων δελτίων ὀρίζεται ἐφεξῆς εἰς ποσοστὸν ἕνα καὶ ἥμισυ τοῖς ἑκατὸν (1,5%) ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν μισθωμάτων τούτων ἀκαθαρίστων ἐσόδων των.

2. Ὁ ὑπόχρεως εἰς τὸν φόρον τοῦ παρόντος Διατάγματος ὀφείλει ὅπως, ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Ἀπριλίου, Ἰουλίου καὶ Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους, ἐπιδίδῃ εἰς τὸν ἄρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον δήλωσιν τῶν κατὰ τὸ ἀμέσως διαρρευσαν τρίμηνον ἀκαθαρίστων αὐτοῦ ἐσόδων καταβάλλων ἅμα ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἀναλογουντα φόρον.

3. Διὰ τὴν θεθαίωσιν καὶ εἰσπραξιν τοῦ φόρου τούτου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 8 καὶ 15 παράγραφος 1 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 942/49.

οὓς παρεχωρήθη, συμφώνως τῇ νόμῳ 4042/29, ὡς ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, τὸ δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως καφενείων, κυλικείων, κουρείων κλπ. ἐντὸς κτιρίων καὶ καταστημάτων εἰς ἃς στεγάζονται Δημόσιαι, Στρατιωτικαί, Δημοτικαί, Κοινοτικαί, Ἐκκλησιαστικαί καὶ Λιμενικαί Ὑπηρεσίαι ἢ τοιαῦται Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἐφ' ὅσον τὸ παραχωρούμενον καφενεῖον, κυλικεῖον κλπ. ἐκμεταλλεύονται οἱ ἴδιοι.

δ) Αἱ πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεις ἐκμεταλλεύσεως ἐγχωρίων λιγνιτωρυχείων ἢ μετατροπῆς τοῦ λιγνίτου εἰς εὐχρηστότερα προϊόντα (πλινθοποιήσεις κλπ.).

ε) Ἐπὶ τῇ ὄρῃ τῆς ἀμοιβαιότητος τὰ ἐν Ἑλλάδι πραγματοποιούμενα ὑπὸ ἀλλοδαπῶν πλοίων καὶ ἀεροσκαφῶν κέρδη.

στ) Οἱ ἐκμεταλλευταὶ πλοίων οἱ ὑποκείμενοι εἰς τὸν εἰδικὸν φόρον ἐπὶ τῶν κερδῶν τούτων.

ζ) Ἐκ τοῦ ἐν Ἑλλάδι πραγματοποιουμένου κέρδους ἀλλοδαπῶν ἐταιρειῶν, τμῆμα ἀνάλογον πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ὀνομαστικῶν μετοχῶν, ὧν τὸ μέρος εἰσπράττεται καὶ φορολογεῖται ἐν Ἑλλάδι.

η) Αἱ ἡμεδαπαὶ ἢ ἀλλοδαπαὶ ἐταιρεῖαι, δι' ἃς συντρέχει περίπτωσις φορολογίας τῶν κατ' ἴδιαν μελῶν.

ἄρθρον 19

1. Κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου τούτου ὑπὸ τὸν ὄρον ἐμπορικῆ ἢ βιομηχανικῆ ἐπιχειρήσεως νοεῖται ἐν γένει πᾶν κερδοσκοπικὸν ἢ βιοποριστικὸν ἐπιτήδευμα ἢ ἐπάγγελμα, μὴ εἰδικῶς κατατασσόμενον εἰς τὰς κτηνοτροφικὰς ἐπιχειρήσεις ἢ τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα διὰ τῶν ὑπὸ τῶν ἀρθρῶν 23 καὶ 29 τοῦ νόμου τούτου ὀριζομένων πινάκων, ἢ οὕτινος ἢ πρόσδοδος δὲν περιλαμβάνεται καθ' ὅλοκληρίαν ἐν ἄλλῃ τινὶ κατηγορίᾳ, ἢ, περιλαμβανομένη, παραπέμπεται ρητῶς εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην πρὸς φορολογίαν.

2. Πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἐξ ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καθαροῦ κέρδους ἐκπίπτονται ἐκ τῶν ἀκαθάρστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως :

α) Τὰ γενικὰ ἔξοδα διαχειρίσεως, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς προσωπικοῦ, ἐτι δὲ καὶ τοῦ τεκμαρτοῦ ἐνοικίου τῶν ἀνηκόντων τῇ ἐπιχειρηματικῇ ἀκινήτων τῶν χρησιμοποιουμένων εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, ἐφ' ὅσον τοῦτο ὑπήχθη εἰς τὴν φορολογίαν τῆς Α' κατηγορίας. Δὲν ἐκπίπτονται ὡς γενικὰ ἔξοδα αἱ εἰς τοὺς Διοικητικοὺς Συμβούλους τῶν ἐν Ἑλλάδι ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν παρεχόμεναι ἀμοιβαί, ὡς καὶ αἱ ἐκτὸς μισθοῦ ἀμοιβαὶ καὶ ποσοστὰ τῶν διευθυντῶν καὶ διαχειριστῶν τῶν αὐτῶν ἐταιρειῶν (1).

(1) Ν.Α. 395/1941 ἄρθρον 9 § 1.—«Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς περιπτώσεως α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἀρθρ. 19 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων εἶναι εἰς ὅτι τὰ γενικὰ ἔξοδα τὰ ἐκπίπτόμενα ἐκ τῶν ἀκαθάρστων ἐσόδων τῆς ἐπιχει-

Ὡς γενικὰ ἔξοδα διαχειρίσεως λογίζονται τὰ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1948 καὶ ἐφεξῆς καταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ποσὰ εἰς τὰς κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ Κώδικος φορολογίας κληρονομίων, κληροδοσιῶν, δωρεῶν, κλπ. προβλεπομένας περιπτώσεις (1).

β) Αἱ δαπάναι πρὸς συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν μηχανημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν ἐν γένει ἐγκαταστάσεων αἱ βαρύνουσαι αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιχείρησιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ χρησιμοποιούμενα ἰδιόκτητα ἀκίνητα, ὅποτε αἱ σχετικαὶ δαπάναι λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ καθαροῦ εἰσοδήματος τῆς Α' ἢ Β' κατηγορίας κατὰ τὴν περίπτωσιν.

γ) Ἡ ἀξία τῶν πρώτων ὑλῶν χρησιμοποιηθεισῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐπὶ τούτων εἰδικῶν δαπανῶν ἐπεξεργασίας, ἀποθηκείσεως, μεταφορᾶς, ἀσφαλείας κλπ.

δ) Οἱ τόκοι δανείων ἢ πιστώσεων.

Ὡς τοιοῦτοι θεωροῦνται καὶ οἱ τόκοι τῶν ὑπὸ ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων τραπεζιτικῶν ἐταιρειῶν διατιθεμένων διὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι ὑποκαταστήματα αὐτῶν πιστώσεων, τὸ ἀπαλλασσόμενον ὅμως ἐπιτόκιον τούτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ ἐπίσημον προεξοφλητικὸν τοιοῦτον τῆς χώρας τῆς προελεύσεως, ἐξαιρουμένου τοῦ ἀπαρατήτου πρὸς προκοδότησιν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργασιῶν κεφαλαίου τῆς ἐταιρείας. Πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ ἀπαρατήτου κεφαλαίου λαμβάνεται ἢ ἐν τῇ ἰσολογισμῷ τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος ἀναλογία μεταξὺ κεφαλαίων καὶ ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων.

ε) Οἱ βαρύνοντες τὴν ἐπιχείρησιν πάσης φύσεως φόροι, τέλη ἢ δικαιώματα, ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιβαλλομένου ὡς καὶ τῶν προσυπολογιζομένων εἰς τὴν ἀξίαν τῶν πρώτων ὑλῶν.

στ) Αἱ δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν ἀποσβέσεις ἐπισηφῶν ἀπαιτήσεων καὶ ἐξόδων πρώτης ἐγκαταστάσεως, ὡς καὶ, ἐφόσον συμψηφίζουσι μείωσιν πραγματικῆς ἀξίας, αἱ κατὰ τοὺς εἰδικοὺς δι' ἐκάστην ἐπιχείρησιν ὅρους ἀποσβέσεως φθορᾶς συναφῶν τῇ ἐπιχειρήσει ἐγκαταστάσεων πάσης φύσεως ἢ μηχανημάτων ἢ φθαρτοῦ ὑλικοῦ καὶ πάσης γενικῶς κινήτης ἢ ἀκινήτου περιουσίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔτι δὲ αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ζημίαι ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας ἢ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου, ὡς καὶ ἀποθεματικὸν διὰ

ρήσεως περιλαμβάνονται μόνον τὰ εἰς τοὺς ἀποχωροῦντας μισθωτοὺς ἢ εἰς τὰ νομίμως συνεστημένα ταμεῖα συντάξεως κλπ. αὐτῶν καταβαλλόμενα ποσὰ πρὸς ἐκπλήρωσιν νομίμου ἢ συμβατικῆς ὑποχρέωσιν τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἀνευ τοιαύτης ὑποχρέωσιν ἢ τὰ καθ' ὑπέρθεσιν ταύτης καταβαλλόμενα ποσὰ».

(1) Ν. 1641/1919 ἄρθρ. 36 § 8. — Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου αἱ δωρεαί :

α') πρὸς τὸ Δημόσιον, τοὺς Δήμους ἢ τὰς Κοινότητας καὶ

β') πρὸς τὰ ἑλληνικὰ θρησκευτικά, ἐθνωφελῆ, κοινωνικὰ, φιλανθρωπικά καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα, νομίμως ὑφιστάμενα ἢ συνιστώμενα διὰ τοῦ περὶ δωρεᾶς ἐγγράφου, ὡς καὶ πρὸς τὰ ξένα τοιαῦτα, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως τῆς ἀμοιβαιότητος.

Πρὸς τὰ ὡς ἄνω ἑλληνικὰ ἰδρύματα ἐξομοιοῦνται τὸ Ἱερὸν Κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου, ἢ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὄρους Σινᾶ, ἢ Ἱερὰ Μονὴ Πάτμου, ἢ ἐν Ἀθήναις Γεωργικὴ Ἑταιρεία καὶ τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν.

τήν τυχόν ύφισταμένην και μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ὑποτίμησιν συστατικῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως (1)(2).

(1) *A.N. 942/1949 ἄρθρον 3 § 4* — «Διὰ τὰς ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1947 μέχρι σήμερον καὶ διὰ τὰς ἐφεξῆς ἐνεργουμένας δαπάνας διὰ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων ἐξυπηρετούντων τὴν ἐπιχείρησιν καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν ἢ ἐπέκτασιν καὶ βελτίωσιν ὑπαρχουσῶν τοιοῦτων ἐπιτρέπεται πρόσθετος ἐτησίᾳ ἀπόσβεσις μέχρι 5% διὰ τὰ κτίσματα καὶ μέχρι 12% διὰ τὰ λοιπὰ πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα.

Ἡ ἀπόσβεσις τῆς παρούσης παραγράφου μετὰ τῆς παρεχομένης ἐπὶ τῇ βάσει τῶν οὐκείων διατάξεων τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν ἀξίαν κτήσεως τῶν ἐγκαταστάσεων καὶ τῶν κτισμάτων.

Τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Ν.Δ. 419/47 ἐφαρμόζεται μόνον διὰ τὰς ἀποσβέσεις τῆς χρήσεως 1947».

A.N. 942/1949 ἄρθρον 18. — «1 Τὰ ἀνώτατα ὄρια ἀποσβέσεων διὰ τὰ διαχειριστικὰ ἔτη 1948 καὶ ἐφεξῆς τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων καὶ ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου διὰ τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις αὐξάνονται κατὰ 50% αὐτῶν προκειμένου περὶ κτισμάτων, μηχανημάτων καὶ ἐγκαταστάσεων ἐν γένει εἰς τὰς λοιπὰς πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, περιφερείας τῆς Χώρας.

2. Αἱ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις αἱ τηροῦσαι βιβλία τῆς τετάρτης κατηγορίας τοῦ Ν.Δ. 578/1948, δικαιούνται ἕως ἐκ τῶν κερδῶν ἐκάστου τῶν διαχειριστικῶν αὐτῶν ἐτῶν 1948 μέχρι καὶ 1955 ἐνεργήσῃσι εἰδικὴν κράτησιν μέχρι 15% ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τὰ 60 ἑκατομύρια τμήματος τῶν καθαρῶν αὐτῶν κερδῶν τῶν προερχομένων ἐκ βιομηχανικῆς ἐπεξεργασίας δι' ἐγκαταστάσεων εὐρισκομένων εἰς τὰς λοιπὰς, πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, περιφερείας.

Ἡ κράτησις αὕτη δὲν ὑπόκειται εἰς ἀναλυτικὴν καὶ συνθετικὴν φορολογίαν τοῦ Κώδικος καθαρῶν προσόδων τῶν ἐτῶν καθ' ἃ ἐδημιουργήθη.

Αἱ τυχόν προκύπτουσαι ζημίαι κατὰ τὰ διαχειριστικὰ ἔτη 1956 καὶ ἐφεξῆς θὰ ἐκπίπτωσι ἐκ τῆς εἰδικῆς ταύτης κρατήσεως.

Διὰ Β. Δ. ἐκδιδόμενων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν θέλουσι καθορισθῆ τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ἐπιμερισμὸν τῶν κερδῶν τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως, ὡσάκις αὕτη ἔχει καὶ ἀκίνητα ἢ ἐγκαταστάσεις καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ἐν γένει πᾶσα λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς παρούσης παραγράφου».

Β. Δ)μα τῆς 30 Μαρτίου 1950 «Περὶ καθορισμοῦ εἰδικῆς ἀφορολογήτου κρατήσεως τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων».

Ἄρθρον 1.

1. Ἐπὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων αἰτινες τηροῦσι βιβλία τῆς τετάρτης κατηγορίας τοῦ Ν.Δ. 578/1948 «περὶ τηρήσεως βιβλίων ὑπὸ τῶν ἐπιτηδευματικῶν» καὶ ἔχουσιν ἐγκαταστάσεις ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς εἰδικῆς κρατήσεως τῆς παραγράφου 2 ἁρθρου 18 τοῦ Α.Ν. 942/1949 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων» θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν μόνον τὰ καθαρὰ κέρδη των, τὰ ὁποῖα πρὸέρχονται ἐκ βιομηχανικῆς ἐπεξεργασίας γενομένης δι' ἐγκαταστάσεων εὐρισκομένων εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης περιφερείας.

2. Ἐὰν δὲν καθίσταται δυνατὸς ὁ διαχωρισμὸς τῶν κερδῶν τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως ὡς καθαρὸν κέρδος τῶν λοιπῶν, ἐκτὸς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, περιφερειῶν, θὰ ληφθῆ τὸ γινόμενον τοῦ ποσοῦ τῶν ὀλικῶν καθαρῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ τὸ κλάσμα τὸ ἔχον ἀριθμητὴν τὴν ἀξίαν κόστους τῆς παραγωγῆς περιλαμβανομένων καὶ τῶν νομίμων ἀποσβέσεων δι' ἐγκαταστάσεων εὐρισκομένων εἰς περιφερείας ἐκτὸς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, καὶ παρονο-

Διὰ Β. Διαταγμάτων, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν ἐκδιδομένων μετὰ γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ παρόντος ἀρθρου Ἐπιτροπῆς, ἐπιτρέπεται ὅπως καθορίζονται καὶ ἕτεροι τρόποι ὑπολογισμού τῶν ἀποσβέσεων τῶν ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων τῶν τραπεζῶν εἴτε διὰ πάσας εἴτε διὰ τινὰς τούτων.

ζ) Τὰ μαθηματικὰ ἀποθέματα ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν καὶ τὰ ἀποθεματικὰ πρὸς ἀποκατάστασιν ἐνεργητικοῦ περιελευσομένου ἐκ συμβάσεως μετὰ πάροdon χρόνου εἰς τὸ Δημόσιον ἢ τρίτους.

η) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν, ὅσαι, εἰ καὶ μὴ παραπεμφθεῖσαι ρητῶς εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην πρὸς φορολογία, περιελήφθησαν ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου εἰς τὰ ἔσοδα αὐτῆς, τῶν ἐκπεστέων ποσῶν ἐκ τοιούτων προσόδων περιοριζομένων εἰς τὰ δύο τρίτα προ-

μαστὴν τὴν ἀξίαν κόστους τῆς ὀλικῆς παραγωγῆς τῆς ἐπιχειρήσεως.

3. Ἐὰν ἡ βιομηχανικὴ ἐπιχειρήσις ἀσκήσῃ συγχρόνως καὶ ἐμπόριον καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν καταχωροῦνται διακεκριμένως τὰ ἐξ ἐκάστου κλάδου καθαρὰ κέρδη, ὁ διαχωρισμὸς αὐτῶν ἐνεργεῖται διὰ μερισμοῦ τῶν ὀλικῶν καθαρῶν κερδῶν ἀναλόγως τῶν μικτῶν κερδῶν ἐξ ἐκάστου κλάδου.

Ἄρθρον 2.

1. Ἡ εἰδικὴ κράτησις ὑπολογίζεται ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν καθαρῶν κερδῶν ἐκάστου τῶν διαχειριστικῶν ἐτῶν 1948 μέχρι καὶ 1955, τῶν προερχομένων ἐκ βιομηχανικῆς ἐπεξεργασίας δι' ἐγκαταστάσεων εὐρισκομένων ἐκτὸς τῆς περιφερείας τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης μετ' ἐκπτώσεων: α) τῆς ζημίας τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους 1947 προκειμένου περὶ τοῦ ἔτους 1948, ἢ τοῦ ἀμέσως προηγούμενου ἢ προπαρελθόντος ἔτους διὰ τὰ ἔτη 1949 μέχρι καὶ 1955, β) δρχ. 60.000.000.

2. Ἐὰν κατὰ τι διαχειριστικὸν ἔτος ἐφαρμοσθῇ ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως, κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς εἰδικῆς κρατήσεως, συντελεστὴς μικρότερος τοῦ 15%, ἢ ἐπιχείρησις δὲν δικαιούται κατὰ τὸ ἐπόμενον ἢ ἐπόμενα ἔτη νὰ ἐφαρμόσῃ συντελεστὴν μεγαλύτερον τοῦ ἀνωτάτου 15%.

3. Ἡ εἰδικὴ κράτησις δέον νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸν ἰσολογισμὸν τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς εἰδικὸν λογαριασμὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «εἰδικὴ κράτησις ἀρθρου 18 Α.Ν. 942/1949».

Ἄρθρον 3.

1. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν ἰσολογισμῶν τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους 1948 μέχρι καὶ 1955.

Βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις καταρτίσασαι ἤδη τοὺς ἰσολογισμοὺς τοῦ διαχειριστικοῦ αὐτῶν ἔτους 1948, δικαιούνται νὰ ἐνεργήσωσι τὰς δεούσας ἐγγραφὰς διὰ τὴν εἰδικὴν κράτησιν τοῦ ἔτους τούτου μέχρι 15 Ἀπριλίου 1950.

Πρῶξις Ὑπ. Συμβουλίου 206/1951.— «Ἐγκρίνει ὅπως αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἀρθρου 3 καὶ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθρου 18 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 942/49 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων» ἐφαρμόζονται, ἀφ' ἧς ἰσχυσαν, καὶ ἐπὶ τῶν μεταλλευτικῶν ἐν γένει ἐπιχειρήσεων».

(*) Α.Ν. 942/1949 ἀρθρ. 3 § 2.— Ἡ προκύπτουσα ζημία τῆς ἐπιχειρήσεως διὰ τι διαχειριστικὸν ἔτος ἐκπίπτει ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν τοῦ ἀμέσως ἐπομένου διαχειριστικοῦ ἔτους καὶ ἐν ἀνεπαρκείᾳ τούτων ἐκπίπτει ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν τοῦ ἀμέσως μεθεπομένου διαχειριστικοῦ ἔτους.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἀπὸ τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους 1947 καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῶν ὑποχρέων τῶν τηρούντων εἰλικρινῆ βιβλία».

κειμένον περι τραπεζῶν καὶ εἰς τὰ τέσσαρα πέμπτα προκειμένου περι τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων.

3. (1) Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς φορολογίας τῆς Δ' κατηγορίας ἐπὶ

(1) *A.N.* 942/1949 ἄρθρ. 3 § 3.— Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἐφαρμόζεται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν νομικῶν προσώπων ὡς καὶ τῶν φυσικῶν προσώπων τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον Δ' καὶ Ζ' Κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ Κώδικος.

Κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐκδίδεται καθ' ἕκαστον ἔτος τὸ σχετικὸν διάταγμα. Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ τελευταῖον ἀπὸ 1-11-1950 διάταγμα τοῦ οἴκον. ἔτους 1951/52 δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 262 τῆς 9-11-1950 Φ.Ε.Κ.

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθορισμοῦ ἀνωτάτων ὀρίων συντελεστῶν ἀποσβέσεων οἰκονομικοῦ ἔτους 1951/1952

Ἄρθρον 1.— Διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων ἐπὶ τῶν κερδῶν κλπ. τῶν φυσικῶν καὶ νομικῶν προσώπων, ἅτινα θὰ δηλωθῶσι κατὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1951—52 τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν ἐπιτρεπομένων ἐτησίως ἐκπτώσεων ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων, τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, καθορίζονται ὡς κατωτέρω, ὑπολογιζόμενα ἐπὶ τῆς εἰς δραχμὰς ἀξίας, ἣν εἶχον τὰ διάφορα περιουσιακὰ στοιχεῖα κατὰ τὸν χρόνον τῆς κτήσεως αὐτῶν ἢ ἐπὶ τῆς προσηρητημένης (προσηρμισσμένης) ἀξίας συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Β.Δ 7/7/48 «περὶ νέας προσαρμογῆς τῶν ἰσολογισμῶν».

Ἄρθρον 2.— 1. Αἱ ὑπὸ τῆς περιπτώσεως β' τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 19 καὶ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων προβλεπόμεναι δαπάναι πρὸς συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν μηχανημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν ἐν γένει ἐγκαταστάσεων ἐπιτρέπεται, ὅπως ἐκπίπτωσι εἰς ὄλοκλήρου ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς χρήσεως, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐγένοντο αὐταί.

2. Εἰς τὰς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δαπάνας δὲν περιλαμβάνονται αἱ πρὸς βελτίωσιν τῶν ἐγκαταστάσεων γινόμεναι, διότι κατὰ τὸ ποσὸν αὐτῶν προσαυξάνεται ἡ ἀξία κτήσεως τῶν ἐγκαταστάσεων.

Ἡ ἀξία τῶν ἀνταλλακτικῶν καὶ ἐργαλείων ἐπιτρέπεται ὅπως ἀποσβέννεται εἰς ὄλοκλήρου ἐντὸς τῆς χρήσεως καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐχρησιμοποιήθησαν ταῦτα.

Ἄρθρον 3.— 1. Τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς ὑπὸ τῆς περιπτώσεως στ' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 19 Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων προβλεπομένης ἐτησίως ἀποσβέσεως τῶν ἐγκαταστάσεων ἐν γένει τῶν ἐπιχειρήσεων λόγῳ τῆς ἐκ τῆς χρήσεως καὶ τοῦ χρόνου φθορᾶς των, ὀρίζεται ὡς ἀκολουθῶς:

α) Ἐπὶ τῶν μηχανημάτων παραγωγῆς καὶ διανομῆς κινήτηριου δυνάμεως δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ δι' αἰθοῦ εἰς ἕξ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (6%).

β) Ἐπὶ τῶν μηχανημάτων κινήτηριου δυνάμεως διὰ κινήτηρων ἐσωτερικῆς καύσεως εἰς δώδεκα καὶ ἡμισυ ἐπὶ τῆς ἑκατὸν (12.5%).

γ) Ἐπὶ μεταλλικῶν δεξαμενῶν ἐναποθηκείσεως ὑγρῶν καυσίμων εἰς τρία καὶ ἡμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (3.5%).

δ) Ἐπὶ δικτύου σωληνώσεων, μετὰ σχετικῶν ἐξαρτημάτων, ὑγρῶν καυσίμων, εἰς πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (5%).

ε) Ἐπὶ πάντων τῶν λοιπῶν μηχανημάτων καὶ ἐν γένει ἐγκαταστάσεων τῆς ἐπιχειρήσεως εἰς εἴκοσιν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (20%) προκειμένου περὶ ξηνοδοχειακῶν ἐπιχειρήσεων, σανατορίων καὶ ἰδιωτικῶν κλινικῶν καὶ εἰς ὅκτω ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (8%) προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν ἐπιχειρήσεων.

στ) Ἐπὶ τῶν μεταφορικῶν μέσων (ἴππων, ἀμαξῶν, αὐτοκινήτων, φορτηγῶν

των άνωυύμων έταιρειών, έπιτρέπεται όπως δια Διαταγμάτων, προτάσει του Υπουργού των Οικονομικών έκδιδομένων, καθορίζονται ειδικότερον τα των έκπτώσεων των περιπτώσεων β', στ' και ζ' της άνωτέρω παραγράφου 2 μετά γνωμοδότησιν έπιτροπής άποτελουμένης εκ :

και έπιβατηγών κλπ.), των μόν χρησιμοποιουμένων υπό μή μεταφορικών έπιχειρήσεων εις είκοσιν έπί τοις έκατόν (20%), των δέ χρησιμοποιουμένων υπό μεταφορικών έπιχειρήσεων εις δέκα πέντε έπί τοις έκατόν (15%).

ζ) Έπί της αξίας των δοχείων μεταφοράς υγρών υλών (βαρελιών κλπ.) εις τριάκοντα έπί τοις έκατόν (30%).

η) Έπί των σιδηροτροχιών και του τροχαίου υλικού των συγκοινωνιακών έπιχειρήσεων εις πέντε έπί τοις έκατόν (5%), έπί δέ των λοιπών χρησιμοποιουμένων μέσων και μηχανημάτων, εις δέκα έπί τοις έκατόν (10%).

θ) Έπί άεροσκαφών προκειμένου περι καινουργών τοιούτων εις είκοσιν έπί τοις έκατόν (20%), προκειμένου δέ περι μεταχειρισμένων εις (20%) πλέον πέντε τοις έκατόν (5%) δι' έκαστον έτος το όποιον παρήλθεν από του έτους του έπομένου του έτους της κατασκευής του άεροσκάφους, μέχρι του έτους της κτήσεως αυτού.

ι) Έπί πλοίων και λοιπών πλωτών μέσων χωρητικότητας φορτίου (D.W.) κατωτέρας των 500 τόνων εις είκοσιν έπί τοις έκατόν (20%) δια το πρώτον έτος της έκμεταλλεύσεώς των υπό έλληνικήν σημαίαν, εις δέκα έπί τοις έκατόν (10%) έτησίως δια το δεύτερον, τρίτον, τέταρτον και πέμπτον έτος και εις πέντε έπί τοις έκατόν (5%) έτησίως δια το έκτον έτος και έκαστον των έφεξής έτων.

Άρθρον 4.— 1. Το άνώτατον όριον άποσβέσεως, προκειμένου περι έπιχειρήσεων χαρακτηριζομένων ως επικινδύνων και εκ του λόγου τούτου μή γενομένων δεκτών προς ασφάλισιν, όρίζεται εις δέκα έξ έπί τοις έκατόν (16%) έτησίως έπί των έν γένει έγκαταστάσεών των.

2. Το άνώτατον όριον της έτησίως άποσβέσεως των έπιχειρήσεων των έχουσών σκοπόν την παραγωγήν πολεμικών ειδών μετ' έκρηκτικών υλών όρίζεται εις είκοσι πέντε έπί τοις έκατόν (25%) έπί των έν γένει έγκαταστάσεων αυτών.

3. Αί έν τή παρόντι άρθρω αναφερόμεναι έπιχειρήσεις δέν δικαιούνται εις ένέργειαν της κατά το άρθρον 3 του παρόντος άποσβέσεως.

Άρθρον 5.— 1. Αί έπιχειρήσεις έξορύξεως μεταλλευμάτων ή άλλων όρυκτών υλών, πλην της κατά το άρθρον 3 του παρόντος άποσβέσεως των έγκαταστάσεών των, δικαιούνται εις ένέργειαν έτησίως άποσβέσεως και έπί της αξίας των μεταλλείων μέχρι ποσοστού όκτώ έπί τοις έκατόν (8%).

2. Δια τα έξοδα έρευνών περι της έκτάσεως και της άποδόσεως των μεταλλείων ή όρυχείων το ποσοστόν της έτησίως άποσβέσεως όρίζεται μέχρις είκοσι πέντε έπί τοις έκατόν (25%) προκειμένου περι έρευνών έντός της Έλλάδος και μέχρις όκτώ έπί τοις έκατόν (8%) προκειμένου περι έρευνών έκτός της Έλλάδος.

Άρθρον 6.— Δια τα έπιπλα και σκεύη, το άνώτατον όριον της έτησίως άποσβέσεώς των όρίζεται ως κάτωθι :

α) Έπί τραπεζικών έπιχειρήσεων, εις τριάκοντα έπί τοις έκατόν (30%).

β) Έπί ξενοδοχειακών έπιχειρήσεων, σανατορίων και ιδιωτικών κλινικών έν γένει, εις πενήκοντα έπί τοις έκατόν (50%).

γ) Έπί πασών των λοιπών έπιχειρήσεων, εις είκοσιν έπί τοις έκατόν (20%).

Άρθρον 7.— 1. Δια τας άποτελούσας περιουσιακά στοιχεία της έπιχειρήσεως οίκοδομάς (πλην διομηχανοστασιών), έπιτρέπεται άπόσβεσις, ύπολογιζομένη έπί της αξίας των κτισμάτων αυτών ως άκολούθως :

α) Έπί των οίκοδομών αίτινες περιέρχονται εις τραπεζικάς έπιχειρήσεις έξ αναγκαστικών πλειστηριασμών εις ποσοστόν μέχρις όκτώ έπί τοις έκατόν (8%).

β) Έπί οίκοδομών ή τμημάτων τούτων ιδιοχρησιμοποιουμένων υπό ξενοδο-

α) Τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Φορολογίας ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς Προέδρου.

β) Ἐνὸς συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

χείων, σανατορίων καὶ ἰδιωτικῶν κλινικῶν ἐν γένει εἰς ποσοστὸν μέχρις ἑξ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (6 %).

γ) Ἐπὶ τῶν λοιπῶν οἰκοδομῶν τῶν μὲν τραπεζικῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τρία καὶ ἡμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (3,5 %), τῶν δὲ λοιπῶν ἐπιχειρήσεων εἰς ποσοστὸν μέχρι δύο καὶ ἡμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (2,5 %).

2. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος ἀναγνωριζομένης ἀποσβέσεως ἀφαιρεῖται ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 332, παρεχομένη ἀπόσβεςις, ὀριζομένη εἰς 12 %.

Ἄρθρον 8. — Τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς ἐτησίως ἀποσβέσεως ἐπὶ τῶν βιομηχανοστασιῶν καὶ τῶν παραρτημάτων καὶ ἐξαρτημάτων αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνεχομένων ἀποθηκῶν πρὸς ἀποθήκους ἐκ πρώτων ὑλῶν καὶ πρώτην ἐναπόθεσιν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, ὡς ταῦτα νοοῦνται ὑπὸ τῆς διατάξεως τῆς περιπτώσεως στ' τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ὀρίζεται εἰς πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (5 %) τῆς ἀξίας τῶν κτισμάτων.

Ἄρθρον 9. — 1. Συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἀρθροῦ 3 τοῦ Α.Ν. 942/1949 «διὰ τὰς ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1947 καὶ ἐφεξῆς ἐνεργουμένας δαπάνας διὰ τὴν ἀνάγεσιν κτιρίων ἐξυπηρετούντων τὴν ἐπιχείρησιν καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐγκαταστάσιν μηχανημάτων καὶ ἐν γένει ἐγκαταστάσεων ἢ ἐπέκτασιν καὶ θελήσεισιν ὑπαρχουσῶν τοιοῦτων ἐπιτρέπεται πρόσθετος ἐτησίως ἀπόσβεςις μέχρι 5 % διὰ τὰ κτίσματα καὶ μέχρι 12 % διὰ τὰ λοιπὰ πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα».

2. Συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἀρθροῦ 18 τοῦ Α.Ν. 942/1949 τὰ ἀνώτατα ὄρια ἀποσβέσεων διὰ τὰ διαχειριστικὰ ἔτη 1948 καὶ ἐφεξῆς τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων καὶ ὑπὸ τοῦ Νόμου 942/1949 διὰ τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις αὐξάνονται κατὰ πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (50 %) αὐτῶν προκειμένου περὶ κτισμάτων, μηχανημάτων καὶ ἐγκαταστάσεων ἐν γένει κειμένων εἰς τὰς λοιπὰς, πλὴν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, περιφερείας τῆς χώρας.

Ἄρθρον 10. — 1. Ἡ ἀξία τῶν ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων ἅτινα προμηθεύονται οἱ ἐλεύθεροι ἐπαγγελματίαι διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐπιστήμης τῶν καθῶς καὶ ἡ ἀξία τῶν ἐργαλείων ἢ ἀνταλλακτικῶν χρησιμοποιουμένων μηχανημάτων ἐπιτρέπεται ὥπως ἀποσβένονται ἐξ ὀλοκλήρου ἐντὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἡγοράσθησαν.

2. Τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς ἐτησίως ἀποσβέσεως τῶν ἐπίπλων, σκευῶν, μηχανῶν καὶ λοιπῶν ἐπαγγελματικῶν ἐγκαταστάσεων, τῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν ὀρίζεται εἰς εἴκοσι πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (25 %).

Ἄρθρον 11. — 1. Τὰ ἀνώτατα ὄρια ἀποσβέσεων ἀφορῶσιν ἐτησίαν ἀπόσβεςιν. Ἐπὶ νέων μηχανημάτων, ἐγκαταστάσεων καὶ λοιπῶν παγίων ἐνεργητικῶν στοιχείων, ἢ ἀπόσβεςις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ μηνὸς καθ' ὃν ἐτέθησαν ταῦτα εἰς λειτουργίαν, ὑπολογίζεται δὲ εἰς τόσα δωδέκατα ἔσοι οἱ μῆνες μέχρι τέλους τῆς χρήσεως.

2. Αἱ ἐνεργούμεναι ἀποσβέσεις δὲν δύνανται νὰ ὑπερῶσιν τὴν ἀξίαν κτήσεως ἢ τὴν προσηρμοσμένην τοιαύτην τοῦ ἀποσβεστέου στοιχείου. Αἱ ἀποσβέσεις ὑποχρεωτικῶς παύουσιν ἐνεργεῖσθαι ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως ποσοῦ ἴσου πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀποσβεστέου στοιχείου.

Ἄρθρον 12. — 1. Προκειμένου περὶ Τραπεζῶν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς

- γ) Του Διευθυντού τῆς Φορολογίας Προσόδων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν.
 δ) Του Διευθυντοῦ τοῦ Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας.
 ε) Του ἀρμοδίου ἐπὶ τῆς φορολογίας τῶν ἀνωνύμων ἑταιρειῶν Τμηματάρχου τῆς Διευθύνσεως Φορολογίας Προσόδων.
 στ) Ἐνὸς ἀρχιμηχανικοῦ τῆς Μηχανολογικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουρ-

ὑπὸ τῆς περιπτώσεως στ' τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κώδικος, ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νόμου 455 ἐπιτρεπομένης ἐκπτώσεως ἐκ τῶν ἀκαθάριστων ἐσόδων τῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῶν ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων αὐτῶν, ἐπιτρέπεται ὅπως, ἀντὶ τῆς δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν ἀποσβέσεως τῶν ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων, ἐνεργῆται ἐκπτώσις ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐτησίου μέσου ὄρου τῶν πραγματικῶν τοποθετήσεων τῶν Τραπεζῶν ὡς τὸ ποσὸν τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν μηνιαίων λογιστικῶν καταστάσεων τούτων. Ὡς τοιαῦται πραγματικά τοποθετήσεις νοοῦνται αἱ ἐκ κεφαλαίου καὶ τῶν ἐγγεγραμμένων τόκων ἀπαιτήσεις, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐπισφαλεῖς ἢ μὴ εἰσπράξιμοι τόκοι τῶν ἐπισφαλῶν ἢ μὴ παραγωγικῶν ἀπαιτήσεων, τοὺς ὁποίους αἱ Τράπεζαι δικαιουνται νὰ μὴ ἐμφανίζωσιν ἢ ἐγγράψωσιν εἰς τὰ βιβλία αὐτῶν, ὑπέχουσαι ὅμως τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως ἀποδεικνύωσιν ὅτι πρόκειται περὶ τόκων ὑπαγομένων εἰς τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν.

Εἰς τὰς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον πραγματικὰς τοποθετήσεις δὲν περιλαμβάνονται: α) τὰ πρὸς τὸ Δημόσιον καὶ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ἐν γένει δάνεια, β) τὰ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἠγγυημένα δάνεια ἐν γένει, γ) αἱ καταθέσεις παρ' ἄλλαις Τραπεzais, δ) αἱ τοποθετήσεις εἰς χρεώγραφα καὶ μετοχὰς πάσης φύσεως καὶ ε) αἱ τοποθετήσεις εἰς ἐγκαταστάσεις καὶ εἰς ἀκίνητα.

2. Εἰς ἣν περίπτωσιν τὸ κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον ποσοστὸν ἀποσβέσεως εἶναι κατὰ τι διαχειριστικὸν ἔτος Τραπεζῆς τινὸς κατώτερον τῶν πραγματικῶν ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων αὐτῆς, ἢ Τράπεζα αὕτη προσφεύγουσα εἰς Εἰδικὴν Συμβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ὀριζόμενα, δικαιούται δι' αὐτοτελοῦς ἠτιολογημένης αἰτήσεώς της ἐπιτιδομένης πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον τὸ βραδύτερον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων, νὰ αἰτήσῃται διὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸν καθορισμὸν πρὸς ἐκπτώσιν ποσοῦ ἴσου πρὸς τὰς πραγματικὰς ἐπισφαλεῖς ἀπαιτήσεις αὐτῆς.

3. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκ τοῦ οὕτω καθοριζομένου ποσοῦ τῶν ἐκπεστέων ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων ἀφαιροῦνται τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα κατὰ τι ἢ κατὰ τινὰ προηγούμενα ἔτη, ἐξεπέσθησαν ἐπὶ πλεόν τῶν πραγματικῶν ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων συνεπειρὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ μέσου ὄρου τῶν πραγματικῶν τοποθετήσεων.

4. Ἡ κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον 2 Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται α) ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ Φορολογίας Προσόδων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν, ὡς Προέδρου, β) ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ Ἀνωνύμων Ἐταιρειῶν, Τραπεζῶν καὶ Ἀσφαλιστικῶν Ἐπιχειρήσεων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ γ) ἐξ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῶν Τραπεζῶν, ὀριζομένου ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως Ἑλληνικῶν Τραπεζῶν.

Χρὴν γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ οἰκονομικὸς ὑπάλληλος ἐκ τῶν ὑπηρετούντων παρὰ τῇ Διοικητικῇ Φορολογίας Προσόδων, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς παρεχομένας πληροφορίας καὶ στοιχεῖα ὑπὸ τῆς αἰτούσης Τραπεζῆς ὡς καὶ τὰς ἰδίας αὐτῆς πληροφορίας προβαίνει δι'

γείου Σιδηροδρόμων και Αυτοκινήτων επί εαθμῷ τοῦλάχιστον τμηματάρχου α' τάξεως, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

ζ) Τοῦ Προέδρου τοῦ Συνδέσμου τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνωνύμων ἐταιρειῶν.

η) Ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Ἑνώσεως Ἑλληνικῶν Τραπεζῶν ἢ τοῦ πρώτου νομικοῦ συμβούλου τῆς Ἑνώσεως ταύτης, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, και

θ) Ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων Βιομηχάνων και Βιοτεχνῶν, ὀριζομένου ὑπ' αὐτοῦ.

Χρέη εἰσηγητοῦ ἐκτελεῖ ὁ ἀρμόδιος Τμηματάρχης τῆς Διευθύνσεως Φορολογίας Προσόδων, χρέη δὲ γραμματέως εἰς τῶν εἰσηγητῶν ἢ γραμματέων τῆς αὐτῆς Διευθύνσεως, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ Ἐπιτροπή, συγκαλουμένη προσκλήσει τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὑποχρεοῦται ὅπως, μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους τὸ βραδύτερον, ὑποβάλῃ τὴν γνωμοδότησίν της εἰς τὸν Ἵπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ Ἐπιτροπή πρὸς μὀρφωσιν τῆς ἑαυτῆς γνώμης, λαμβανομένης παρόντων πέντε τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν, συγκεντροῖ πάντα τὰ στοιχεῖα και πληροφορίας τὰς σχετιζόμενας μὲ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν και ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ κλάδους τούτων ἢ ὁσάκις ἢ σκοπιμότης ἤθελεν ἐπιβάλει αὐτὸ και κατ' ἐπιχειρήσιν,

ἡτιολογημένης ἀποφάσεώς της εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ ἐκπεστέου ποσοῦ τῶν ἐπισηφῶν ἀπακτῆσεων.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς δέον νὰ ἐκδοθῇ τὸ βραδύτερον ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεως τῆς Τραπεζῆς.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπογραφομένη ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν και τοῦ γραμματέως, κοινοποιεῖται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον και τὴν Τράπεζαν.

Ἡ Τράπεζα ἀποδεχομένη μὲν τὴν ἀπόφασιν τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὑποχρεοῦται νὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς δηλώσεώς της. Ἐν ἀντιθέτῃ περιπτώσει δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτὴν δι' ἐνοστάσεως μετὰ τὴν κοινοποίησιν ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου τοῦ προσήκοντος φύλλου ἐλέγχου.

Ἐπίσης ἐνοστάσεως δικαιουται και ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσὸν πέραν τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ καθοριζόμενου ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν πραγματικῶν τοποθετήσεων τῆς Τραπεζῆς.

Τὰ τῆς ἀναπληρώσεως τῶν μελῶν και τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς, τὰ τῶν ἐργασιῶν ἐν γένει αὐτῆς, τὰ περὶ θάρους ἀποδείξεις και ἐν γένει τὰ τῆς διαδικασίας, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1927 Δ)τος «περὶ συστάσεως Συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν Δ' και Ζ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων».

Ἄρθρον 13.— Τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ προηγούμενου ἀρθροῦ ποσοστόν, ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐτησίου μέσου ὄρου τῶν πραγματικῶν τοποθετήσεων τῶν Τραπεζῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὰς δηλώσεις τὰς ἐπιδοθησομένης κατὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1951—52 ὀρίζεται προκειμένου μὲν περὶ τῶν κατὰ Νόμον 3221 Κτηματικῶν Τραπεζῶν εἰς δύο ἐπὶ τοῖς χιλίοις (2%), προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν Τραπεζῶν εἰς ἓν ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (1%).

λαμβάνουσα δὲ ἐπίσης ὑπ' ὄψει τὰς γενικὰς συνθήκας τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας ὡς καὶ πᾶσαν ἐτέραν πληροφορίαν δυναμένην νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν μόρφωσιν ὀρθῆς γνώμης, καθορίζει τὰ ἀνώτατα ὄρια τῶν ἐν ταῖς ἀνωτέρω περιπτώσεσιν ἀναφερομένων ἐκπτώσεων ἢ, ὅπου τοῦτο καθίσταται δυσχερές, τὰς γενικὰς ἀρχάς, ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὁποίων δέον νὰ ἐνεργηθῶσιν αἱ ἐν λόγῳ ἐκπτώσεις.

Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς δύναται νὰ καλῆ ὁιαδήποτε ἀρχὴν πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν ἢ στοιχείων χρησίμων διὰ τὴν γνωμοδότησίν της.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς γνωμοδοτήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ὑποχρεοῦται νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐκδοσὴν τοῦ σχετικοῦ Διατάγματος, ἰσχύοντος διὰ τὸ ἐπόμενον τῆς ἐκδόσεώς του οἰκονομικὸν ἔτος.

Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς δὲν δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ ποσὰ τῶν ἐκπτώσεων μέχρι τῶν διὰ τοῦ ἀνωτέρω Διατάγματος καθοριζομένων ἀνωτάτων ὀρίων.

Ἐκπτώσεις ἐνεργούμεναι ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου πέραν τῶν ὀρίων τούτων δὲν ἀναγνωρίζονται, περιοριζόμεναι, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς φορολογίας, εἰς τὰ ἀνώτατα καθορισθέντα ὄρια.

Διὰ Διατάγματος καθορισθήσονται τὰ τῆς ἀναπληρώσεως τοῦ προέδρου, τῶν μελῶν καὶ τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ πᾶσα λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης διατάξεως.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τῆς παρούσης παραγράφου, ἡ γνωμοδοτήσις τῆς Ἐπιτροπῆς δέον νὰ ἐκδοθῆ μέχρι 15 Ἰανουαρίου 1937, τὸ δὲ Διάταγμα μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1937, θέλει δὲ ἰσχύσει τοῦτο διὰ τὰ οἰκονομικὰ ἔτη 1936 - 1937 καὶ 1937 - 1938.

4. Ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων αἵτινες ἔχουσιν ἐν Ἑλλάδι ὡς ἀντικείμενον τὴν παραγωγὴν ἢ καὶ ἀπλῶς τὴν μετ' ἀγορᾶν εἰδικὴν κατεργασίαν, συσκευὴν κλπ., πρώτων ὑλῶν, τὸ ἐν Ἑλλάδι προκύπτον κέρδος ἐκ πωλήσεων μὴ ἐνεργουμένων ἐξ Ἑλλάδος ἐξευρίσκεται, ἐφ' ὅσον δὲν καθορίζεται ἀκριβῶς διὰ τοῦ ἰσολογισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων, μεριζομένου τοῦ συνολικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως κέρδους εἰς μέρη ἀνάλογα πρὸς τὰ ἀκαθάριστα αὐτῆς ἔσοδα, τὰ ἐκ τοῦ ἀποσταλέντος πρὸς πώλησιν προϊόντος καὶ τὰ ἐκ τῶν λοιπῶν πωλήσεων αὐτῆς προκύπτοντα.

Ἐπιτρέπεται ὅμως, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, νὰ καθορίζεται τὸ κέρδος τοῦτο καὶ λαμβανομένου ὡς ἀκαθάριστου ἔσοδου τοῦ τιμήματος τοῦ χονδρικοῦ πωλήσεως τοῦ ἀποσταλέντος πρὸς πώλησιν προϊόντος, νοουμένης ὡς πραγματοποιηθείσης ἐν τῇ τόπῳ τῆς φορτώσεως.

Ἡ τοιαύτη ἀπόφασις τοῦ Ὑπουργοῦ, ἀναθεωρουμένη ὑπ' αὐτοῦ κατὰ πενταετίαν, ἰσχύει ἐκάστοτε ἐπὶ πέντε φορολογικὰ ἔτη.

Διὰ Διαταγμάτων κανονισθήσονται τὰ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ὡς ἄνω τιμήματος τοῦ fob. Ἐν ἀδυναμίᾳ προσδιορισμοῦ τοῦ κατὰ τὰ ὡς ἄνω τιμήματος τοῦ fob, ἐπιτρέπεται ὅπως, ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ κέρδος

υπολογίζεται εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τοῦ τιμήματος κόστους τοῦ ἐξαχθέντος προϊόντος.

Τὸ ποσοστὸν τοῦτο ὀρίζεται κατὰ τὰ εἰδικώτερον διὰ Διατάγματος κανονισθησόμενα ὑπὸ τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς Οἰκονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ, ἑνὸς ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν (1).

(1) Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνωτέρω παραγράφου ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 16 Νοεμβρίου 1923 Β. Δ)γμα δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 387 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως (Τεύχος Α') ἔχον οὕτω :

ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Περὶ καθορισμοῦ τοῦ τιμήματος φοβ καὶ τοῦ ποσοστοῦ ἐπὶ τοῦ τιμήματος κόστους τοῦ ἐξαγομένου προϊόντος κλπ.

Ἄρθρον 1. — 1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 19 παράγραφον 4 τοῦ νόμου 1640, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων, τίμημα φοβ ἐξαγομένων ἐμπορευμάτων υπολογίζεται κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας παραγράφους :

2. Ἐν ἡ περιπτώσει ἠθέλον συσταθῆ ἐν Ἑλλάδι Χρηματιστήρια Ἐμπορευμάτων, ἢ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ Χρηματιστηρίου σημειωθείσα διὰ τὸ προϊόν τιμῆ παραδόσεως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φοβ χονδρικής πωλήσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν ἀκαθαρστῶν ἐσόδων τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρήσεως.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀπόπλου δὲν ἠθέλε σημειωθῆ τοιαύτη τιμῆ, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἢ κατὰ τὴν ἐγγυτέραν ἐκ τῶν προγενεστέρων τριάκοντα ἡμερῶν σημειωθείσα τοιαύτη. Μὴ σημειουμένης τυχὸν ἐν τῷ δευτέρῳ τιμῆς παραδόσεως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἀλλ' ἑτέρας τινός, μετατρέπεται αὕτη διὰ τὸν υπολογισμὸν τοῦ ἀκαθαρστοῦ ἐσόδου εἰς τὴν τιμὴν παραδόσεως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐπομένῃν παράγραφον Ἐπιτροπῆς.

3. Μέχρι τῆς συστάσεως Χρηματιστηρίων Ἐμπορευμάτων ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν ἡ περιπτώσει δὲν ἠθέλεν ὑπὸ τοῦ Χρηματιστηρίου σημειωθῆ ἐπὶ τριάκοντα ἡμέρας πρὸ τοῦ ἀπόπλου τιμῆ, κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ παραγράφῳ 2 ὀριζόμενα, τὸ τίμημα φοβ ὀρίζεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς συνιστωμένης παρὰ τῇ ἀρμοδίᾳ Οἰκονομικῆ Ἐφορίᾳ καὶ ἀποτελουμένης ἐκ : 1) τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, 2) ἑνὸς ἐμπειροτέχνου, ἑλλείψει δὲ τοιοῦτου ἑνὸς ἑτέρου ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ 3) ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἐπιμελητηρίου, ἑλλείψει δὲ Ἐπιμελητηρίου ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου ἢ ἄλλου καταλλήλου ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου τῆς περιφερείας, ὀριζομένου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἐπιμελητηρίου ἢ τοῦ Συλλόγου ἢ τοῦ Σωματείου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ καθορίζει τοιαύτας τιμὰς φοβ κατ' εἶδος καὶ ποιότητα τῶν ἐξαχθέντων προϊόντων, δι' ἕκαστον μῆνα, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μηνὸς γενομένας ὑπὸ τῶν σοβαρωτέρων ἐμπορικῶν Οἰκῶν τῆς περιφερείας πράξεις ἀγοραπωλησίας ἐπὶ τῶν ὡς εἴρηται προϊόντων ἢ καὶ τὰς καθορισθείσας τοιαύτας τιμὰς παρ' ἐπιτροπῆς συσταθείσης κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον παρ' ἑτέρᾳ Οἰκονομικῆ Ἐφορίᾳ.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς λαμβανομένη κατὰ πλειοψηφίαν δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὰς ἐπὶ τῶν ἐνοστάσεων καὶ τῶν ἐφέσεων ἐκδικαστικὰς ἐπιτροπὰς.

Ἄρθρον 2. — 1. Τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 19 παράγρ. 4 τοῦ νόμου 1640, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων, ποσοστὸν κέρδους, ὅπερ υπολογίζεται ἐπὶ τοῦ τιμήματος κόστους τοῦ ἐξαχθέντος προϊόντος ἐν ἀδυναμίᾳ ἐξευρέσεως τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος Β. Διατάγματος τιμήματος φοβ ὀρίζεται ὑπὸ τῆς

5. Ἡ διαχειριστικὴ περίοδος περιλαμβάνει δωδεκάμηνον διάστημα. Κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ὅπως περιλαμβάνη καὶ μείζον ἢ καὶ ἔλασσον τοῦ δωδεκαμήνου διάστημα : α) κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ ἐπιτηθευματίου ἢ κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπιτηθευμάτος του καὶ β) εἰς πᾶσαν ἑτέραν περίπτωσιν μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Λογιστικῶν Βιβλίων.

Ἐὰν κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας οἰκονομικὸν ἔτος ἐκλείσθησαν μία ἢ πλείονες διαχειρίσεις περιλαμβάνουσαι χρονικὸν διάστημα :

α) Ἐλασσον τοῦ δωδεκαμήνου, τὰ κέρδη τούτων ἀθροιζόμενα ἀνάγονται εἰς ἐτήσια, τὸ δὲ προκύπτον ποσὸν τῶν ἐτησίων κερδῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου. Ἐκ τοῦ οὕτω ἐξευρισκομένου φόρου ὀφείλονται ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου τόσα τριακοσιοστὰ ἐξηκοστὰ πέμπτα αὐτοῦ ὅσαι εἶναι αἱ ἡμέραι αἱ περιλαμβανόμεναι εἰς τὰς διαχειρίσεις ταύτας.

β) Δώδεκα μηνῶν, τὰ κέρδη τούτων ἀθροίζονται καὶ τὸ οὕτω προκύπτον συνολικὸν ποσὸν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου.

γ) Μείζον τῶν δώδεκα μηνῶν, τὰ κέρδη τούτων ἀθροιζόμενα κατανέμονται εἰς χρονικὴν περίοδον καλύπτουσαν δωδεκάμηνον διάστημα, ἐφ' ἧς ἔχουσι ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῆς ἀνωτέρω περιπτώσεως β' καὶ εἰς χρονικὴν περίοδον καλύπτουσαν τὸ ὑπόλοιπον χρονικὸν διάστημα, ἐφ' ἧς ἔχουσι ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῆς ἀνωτέρω περιπτώσεως α'. Ἐκάστη τῶν δύο τούτων χρονικῶν περιόδων φορολογεῖται αὐτοτελῶς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, ἐπιτιδομένων συγχρόνως δύο διακεκριμένων φορολογικῶν δηλώσεων.

Ἐν ἡ περιπτώσει διέρρευσε πλήρες δωδεκάμηνον χρονικὸν διάστημα χωρὶς νὰ κλεισθῇ διαχειρίσει κατὰ τὸ προηγούμενον οἶκον. ἔτος ὁ φόρος ἐπιβάλλεται καθοριζόμενος κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ β τοῦ ἄρθρου 20 δριζόμενα.

6. Ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν νόμον 602 συνεταιρισμῶν, ἐξαίρεσει τῶν γεωργικῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν σωματείων καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφοτέροις τούτοις ἐξομοιουμένων, εἰς τὴν φορολογίαν τῆς κατηγορίας ταύτης ὑπόκειται τὸ οἰκείον νομικὸν πρόσωπον διὰ τὸ παρ' αὐτοῦ πραγματοποιηθὲν καθαρὸν κέρδος.

Ἄρθρον 20

1. Ὑπόχρεοι εἰς ἐπίδοσιν δηλώσεως καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῆς κτωμένης προσόδου, ἐφ' ὅσον ὑπόκεινται εἰς τὸν φόρον τῆς κατηγορίας ταύτης, εἶναι :

α) Οἱ ἀσκούντες ἀτομικῶς ἡμεδαπὴν, ἦτοι ἐξ Ἑλλάδος διευθυνομένην, ἐπιχείρησιν.

κατὰ τὸ ἄρθρον 19 παρ. 4 ἐδάφ. ε' τοῦ νόμου 1640 Ἐπιτροπῆς καθ' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος, κατὰ περιφέρειαν ἢ δι' ἅπαν τὸ Κράτος, δι' ἕκαστον δὲ προϊόν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν διὰ τὸν τοιοῦτον καθορισμὸν τὰς συνηθείας καὶ τὰς ἐν γένει συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐργάζονται ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν τῇ οἰκείᾳ περιφερείᾳ οἱ πράκτορες καὶ οἱ ἐντολοδόχοι ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ αὐτοῦ κλάδου».

β) Τὰ νομικά πρόσωπα τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, συνεταιρισμῶν ἢ σωματείων καὶ τῶν ἀμφοτέροις τούτοις ἐξομοιουμένων.

γ) Οἱ ἑταῖροι τῶν ἡμεδαπῶν ὁμορρυθμῶν ἢ ἑτερορρυθμῶν ἐταιρειῶν.

δ) Ἐπὶ ἀφανῶν μετοχικῶν ἐταιρειῶν ὁ ἐμφανὴς ἑταῖρος διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν, πλὴν ἐὰν συντρέχῃ περίπτωσις φορολογίας τῶν κατ' ἰδίαν μελῶν, ὅποτε εἰς δῆλωσιν ὑποχρεοῦνται ταῦτα.

ε) Ἐπὶ ἀλλοδαπῶν ἐν γένει ἐπιχειρήσεων, ὡς πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι κέρδη αὐτῶν, τὰ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις πρόσωπα, μεθ' ὧν τυγχάνουσιν ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι οἱ ἐν Ἑλλάδι διευθυνταί, ἀντιπρόσωποι ἢ πράκτορες, καὶ

στ) Οἱ ἀντιπρόσωποι ἢ πράκτορες τῶν ὡς ἄνω ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων διὰ τὰ ἴδια αὐτῶν κέρδη.

Ἡ κατὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις δῆλωσις ἐπιδίδεται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορὸν τῆς περιφερείας τῆς ἑδρας τῆς ἐπιχειρήσεως (').

Διὰ τὰς δηλώσεις τῶν πρακτόρων ἢ ἀντιπροσώπων ἀλλοδαπῶν ἐν γένει ἐπιχειρήσεων ἀρμόδιος εἶναι ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς τῆς περιφερείας, ἐν ἣ ἑδρεύει τὸ κεντρικὸν ὑποκατάστημα ἢ πρακτορεῖον, ἐπὶ πλείονων δὲ ὑποκαταστημάτων ἢ πρακτορείων τῆς αὐτῆς ἀλλοδαπῆς ἐπιχειρήσεως, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει σχέσις ἐξαρτήσεως μεταξὺ τῶν, ἀρμόδιος εἶναι ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς τῆς ἑδρας ἐκάστου ὑποκαταστήματος ἢ πρακτορείου.

[Ἐπὶ ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν ἢ δῆλωσις ἐπιδίδεται ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων, πάντως δὲ οὐχὶ βραδύτερον τῶν ὀκτῶ μηνῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διαχειριστικῆς περιόδου, καταβαλλομένου ἐξ ὀλοκλήρου τοῦ φόρου.

Ἐν ταῖς ἄλλαις περιπτώσεσιν, ἡ καταβολὴ τοῦ φόρου ἐνεργεῖται τμη-

(') Β. Διάταγμα 25-6-48 ἄρθρ. 2 ἐδάφ. δ.— Ὁ φόρος Δ' κατηγορίας (κερδῶν ἐξ ἐμπορικῶν καὶ εἰσμηχανικῶν ἐπιχειρήσεων) καταβάλλεται προσωρινῶς ἀνὰ τρίμηνον ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κερδῶν τῶν κτωμένων κατὰ τὸ προηγούμενον τρίμηνον.

Διὰ τὰ ὀριστικά δὲ ἀποτελέσματα ἐπιδίδεται: 1) ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ὀριστικὴ δῆλωσις δι' ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν κερδῶν κλπ. ὀλοκλήρου τῆς φορολογικῆς περιόδου καὶ 2) προκειμένου περὶ ἀνωνύμων ἐταιρειῶν ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, πάντως δὲ οὐχὶ βραδύτερον τοῦ ὀκταμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς διαχειριστικῆς περιόδου. Ἡ προκύπτουσα διαφορὰ τοῦ φόρου καταβάλλεται ἐξ ὀλοκλήρου σὺν τῇ δηλώσει.

Α.Ν. 1764/1951 ἄρθρ. 2 § 2.— Ἡ ὀριστικὴ δῆλωσις διὰ τὸν φόρον Δ' Κατηγορίας τῶν ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν διὰ τὰ κέρδη αὐτῶν τὰ προκύπτοντα ἐξ ἰσολογισμῶν, τῶν ὁποίων ἡ λήξις ἐμπίπτει εἰς τὸ ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1950 καὶ ἐφεξῆς διάστημα, ἐπιδίδεται ἐντὸς τετραμήνου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἐταιρικῆς χρήσεως, ὁ δὲ δηλούμενος φόρος καταβάλλεται εἰς τρεῖς ἴσας μηνιαίας δόσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη σὺν τῇ δηλώσει, ἐκάστη δὲ τῶν λοιπῶν ἐντὸς ἐκάστου τῶν ἀμέσως ἐπομένων μηνῶν.

ματικῶς εἰς τέσσαρας ἴσας δόσεις, τῆς πρώτης καταβαλλομένης σὺν τῇ ἐπιδόσει τῆς δηλώσεως, τῆς δευτέρας ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, τῆς τρίτης ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου καὶ τῆς τετάρτης ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας] (¹) (²).

(¹) Βλ. ὑποσημείωσιν 1 τῆς προηγούμενης σελίδος.

(²) Α.Ν. 324 ἄρθρ. 4.—§ 1. Ὁ ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων Δ' καὶ Ζ' Κατηγοριῶν ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1945 καὶ ἐφεξῆς καθαρῶν κερδῶν ἢ ἀμοιβῶν ὑποχρεοῦται νὰ προκαταβάλῃ αὐτὸν κατὰ τρίμηνον, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀμοιβῆς ἢ τοῦ κέρους τοῦ προκύπτοντος ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ τριμήνου ἐργασιῶν, κατὰ προσέγγισιν ἐξευρισκομένων.

§ 2.—Ἐντὸς τῶν μηνῶν . . . . . ἐκάστου ἔτους, ὁ ὑπόχρεως εἰς προκαταβολὴν τοῦ φόρου φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον, ὀφείλει νὰ ἐπιδίδῃ δῆλωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον καταβάλλων ἅμα ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἀναλογουῦντα φόρον.

§ 4.—Διὰ τὴν ἐν γένει διαδικασίαν θεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ προκαταβλητέου φόρου ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διὰ τὴν φορολογίαν τῆς Δ' καὶ Ζ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ἐκάστοτε ἰσχύουσαι διατάξεις.

§ 5.—Τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου προκαταβλλόμενον ποσὸν φόρου συμψηφίζεται πρὸς τὸν ἐτήσιον φόρον τῆς αὐτῆς φορολογίας τοῦ αὐτοῦ φορολογικοῦ ἔτους, ἐν περιπτώσει δὲ ὑπάρξεως διαφορᾶς ἐνεργεῖται συμπληρωματικὴ θεβαιώσις ἢ κατὰ περίπτωσιν ἐκπτώσις ἢ ἐπιστροφή.

Α.Ν. 942 ἄρθρ. 4 § 6.—Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος προκειμένης ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 324/1945, δύναται νὰ ὀρίξῃ ὡς προκαταβολὴν ἀνάλογον ποσὸν φόρου Δ' Κατηγορίας ἐπὶ τῶν κερδῶν τοῦ τριμήνου, προσδιοριζομένων τεκμαρτῶς, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν ἄρθρῳ 6 τοῦ παρόντος στοιχεῖα.

Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ προκαταβλητέου φόρου ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος. Ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις ἰσχύει καὶ διὰ τὰ ἐπόμενα τρίμηνα, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελε ζητηθῆ ἢ τροποποιήσῃς ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τοῦ φορολογουμένου ἐντὸς τοῦ τελευταίου μηνὸς τοῦ τριμήνου, διὰ τὸν φόρον τοῦ ὁποῦοι ζητεῖται ἢ τροποποιήσῃς.

Ν.Α. 1211/1949 ἄρθρον 7 § 3.—Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 942/1949 δύναται νὰ ἐφαρμόζωνται διὰ τὰ ἐντὸς ἐκάστου μηνὸς προκύπτοντα καθαρὰ κέρδη τοῦ ὑποχρέου εἰς φόρον Δ' κατηγορίας.

Προκειμένου περὶ τοῦ ἀναλυτικοῦ καὶ συνθετικοῦ φόρου τῶν ἐπιχειρήσεων ἡμερησίου τύπου δύναται, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, νὰ ὀρίζεται τὸ προκαταβλητέον ποσὸν φόρου κατὰ πωλούμενον φύλλον ἢ κατ' ἄλλον τρόπον.

Α.Ν. 1764/1951 ἄρθρον 7.—Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. Διατάγματος 1211/1949 δύναται νὰ ἐφαρμόζῃται καὶ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων μὴ ἡμερησίων ἐφημερίδων ὡς καὶ ἐπὶ ἐπιχειρήσεων περισοδικοῦ Τύπου.

α) Ἀπόφασις Π. 12445 τῆς 1 Ἰουλίου 1950.—1. Τὸ καταβλητέον ποσὸν ἔναντι τοῦ φόρου Δ' κατηγορίας καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1950 καὶ ἐφεξῆς κερδῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἡμερησίων πολιτικῶν Ἐφημερίδων ἐκάστης τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ἡμερησίου τύπου ὀρίζεται κατὰ τὴν ἀκόλουθον κλίμακα ἐπὶ τῇ βάσει

2. Συγχρόνως μετά της επιδόσεως των ως άνω δηλώσεων, αί φορολογούμενοι άλλοδαπαί εταιρείαι δέον νά καταθέτωσιν εις τόν Οικονομικόν Έφορον λεπτομερή ισολογισμόν μετ' αναλύσεως της μερίδος «Κέρδη και Ζημίαι», ως και πᾶν ἀναγκαῖον στοιχείον διασαφήσεως και ἐξακριβώσεως. Ἄνὰ ἕν ἀντίτυπον τούτων πέμπουσι και εις τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

Τὰ αὐτὰ παραστατικά ὑποχρεοῦνται, καλούμενοι, νά καταθέτωσι και αἱ ἡμεδαπαί εταιρείαι, ὧν φορολογοῦνται κατ' ἴδιαν οἱ ἑταῖροι.

3. Ἐν ἡ περιπτώσει δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ δήλωσις τοῦ καθαροῦ

τοῦ μέσου ὄρου τῶν ἡμερησίως πωλουμένων φύλλων τῆς ἐφημερίδος εις ὁλόκληρον τὴν Χώραν:

Κλιμακίον Φύλλων	Φόρος κατὰ φύλλον	Φόρος κλιμακίου	Ἡμερησίον σύνολον	
			φύλλων	φόρου
8.000	—	—	8.000	—
2.000	5	10.000	10.000	10.000
2.000	7	14.000	12.000	24.000
2.000	10	20.000	14.000	44.000
3.000	13	39.000	17.000	83.000
3.000	16	48.000	20.000	131.000
5.000	20	100.000	25.000	231.000
5.000	25	125.000	30.000	356.000
10.000	30	300.000	40.000	656.000
10.000	35	350.000	50.000	1.006.000
10.000	40	400.000	60.000	1.406.000

Διὰ τὸν καθορισμόν τῆς ἡμερησίας κυκλοφορίας ἐκάστης ἐφημερίδος τὸ σύνολον τῶν ἐντὸς ἐκάστου μηνὸς πωληθέντων φύλλων τῆς διαιρεῖται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡμερῶν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καθ' ὅς ἐξεδόθη ἡ ἐφημερίς.

2. Τὰ Πρακτορεῖα Τύπου ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐκ τῶν εἰσπράξεων ἐκ τῆς πωλήσεως φύλλων τῆς ἐφημερίδος ἐκάστης ἐπιχειρήσεως ἡμερησίου τύπου παρακρατῶσι τὸ προκαταβληθὲν ποσὸν τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων τῆς προηγουμένης παραγράφου.

3. Ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου ἐκάστου μηνὸς τὰ Πρακτορεῖα Τύπου ὑποχρεοῦνται νά υποβάλλωσι διακεκριμένην δι' ἐκάστην ἐφημερίδα δήλωσιν και νά καταβάλλωσιν ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ φόρου τὸ παρακρατηθὲν ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγουμένου μηνός.

Ἡ δήλωσις υποβάλλεται εις τόν Οἰκονομικόν Ἐφορον τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου Δ' κατηγορίας τοῦ Κώδικος τῶν καθαρῶν προσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως ἡμερησίου τύπου.

4. Ἡ ἐκπρόθεσμος δήλωσις, ἡ ἀνακρίβεια τῆς δηλώσεως και ἡ παράλειψις ὑποβολῆς δηλώσεως τοῦ παρακρατηθέντος φόρου ἐπάγονται εις δάρος τοῦ Πρακτορείου Τύπου τὰς ὑπὸ τοῦ Νομοθ. Διατάγματος 632/1948 προβλεπομένας κυρώσεις.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Πρακτορείου Τύπου υπερήμερος καταβολὴ πρὸς τὸ Δημόσιον τοῦ παρακρατηθέντος φόρου ἐπάγεται εις δάρος αὐτοῦ τὰς κυρώσεις τοῦ ἀρθροῦ 15 τοῦ

κέρδους, εξευρισκομένου κατά τὰ ἐν ἄρθρῳ 19 τοῦ παρόντος νόμου ὀριζόμενα, ὡς καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκειᾶς ἢ ἀνακριθείας τῶν ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου παρεχομένων στοιχείων διὰ τὸν καθορισμὸν λογιστικῶς τοῦ φορολογητέου κέρδους, εξευρίσκεται τὸ μικτὸν κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ὀριζόμενα. Ἐξ αὐτοῦ δὲ καθορίζεται τὸ φορολογητέον κέρδος διὰ τῆς ἐκπτώσεως τῶν ἐν παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κώδικος ὀριζομένων κονδυλίων, ἐὰν καὶ καθόσον συντρέχει περίπτωσις (*).

*Αναγκ. Νόμου 942/1949.

β) Ἀπόφασις Π. 24123 τῆς 27 Δ)βρίου 1950. — 1. Ὀριζομεν ἔπως αἱ ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. Π. 12445/1-7-1950 ἀποφάσεως ἡμῶν προβλεπόμεναι δηλώσεις τοῦ προκαταβλητέου φόρου Δ' κατηγορίας καθαρῶν προσόδων καὶ συνθετικοῦ τοιοῦτου ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς πωλήσεως φύλλων ἐκάστης ἡμερησίας πολιτικῆς ἐφημερίδος πραγματοποιημένων εἰσπράξεων, ἐπιδίδονται ὑπὸ τῶν πρὸς τοῦτο ὑποχρέων Πρακτορείων Τύπου ἐντὸς τοῦ μεθεπομένου τῆς παρακρατήσεως μηνός. Ἐξαιρετικῶς, προκειμένου περὶ τῶν εἰσπράξεων τοῦ μηνός Ἰουνίου ἢ δῆλως θὰ ἐπιδίδεται ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνός Ἰουλίου, θὰ περιλαμβάνη δὲ αὕτη συμβατικῶς τὰς αὐτὰς εἰσπράξεις τὰς δηλωθείσας καὶ διὰ τὸν μῆνα Μάιον.

2. Ἐπεκτείνομεν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς προαναφερθείσης ἀποφάσεως, ὡς αὕτη τροποποιεῖται διὰ τῆς παρούσης, διὰ τὰ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1950 καὶ ἐφεξῆς κέρδη τῶν ἐν Θεσσαλονικῇ ἐκδιδομένων ἡμερησίων πολιτικῶν ἐφημερίδων. Ὡς πρὸς τὸν προκαταβλητέον ὡς ἄνω φόρον τὸν ἀναλογουντα ἐπὶ τῶν πραγματοποιηθέντων κερδῶν τῆς ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου 1950 περιόδου, οὗτος θέλει δηλωθῆ καὶ καταβληθῆ εἰς τέσσαρας δεκαπενθημέρους δόσεις, ἧτοι διὰ τὰ κέρδη τοῦ μηνός Ἰουλίου 1950 ἐντὸς τοῦ α' δεκαπενθημέρου τοῦ μηνός Ἰανουαρίου 1951, διὰ τὰ τοιαῦτα δὲ τῶν ὑπολοίπων μηνῶν ἐντὸς τῶν ἀμέσως ἐπομένων δεκαπενθημέρων.

(*) Αἱ ἐν τῷ κειμένῳ τεθείσαι § § 3 καὶ 4 δὲν ἰσχύουσι, μὴ ἐκδοθέντος εἰσέτι τοῦ προβλεπομένου Δ)τος. Ἄντ' αὐτῶν ἰσχύουσιν αἱ ἀντικατασταθεῖσαι § § 3, 4 καὶ 5 τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π. παρατιθέμεναι ἐν συνεχείᾳ:

« 3. Ἐν ἡ περιπτώσει καθίσταται ἀδύνατον νὰ δηλωθῆ τὸ πραγματικὸν καθαρὸν κέρδος, ἐπιτρέπεται ἵνα ἀντ' αὐτοῦ δηλωθῶσι τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα τῆς ἐπιχειρήσεως.

4. Ἐν τοιαύτῃ ὡς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει ἔλλειψεως στοιχείων πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ πραγματικοῦ κέρδους ἢ ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκειᾶς ἢ ἀνακριθείας τῶν ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου παρεχομένων τοιούτων, τὸ φορολογητέον κέρδος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀκαθάριστων ἔσόδων, πολλαπλασιαζομένων ἐπὶ εἰδικούς κατὰ γενικὰς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων συντελεστές.

5. Τῶν τοιούτων συντελεστῶν καταρτίζεται εἰς ἐν ἔτη ἢ πλείοτεροι κατὰ περιφερείας πίνακες κατὰ τριετίαν ὑπὸ Ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἀμέσων φόρων ὡς Προέδρου, τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Χημικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, τοῦ ἀρμοδίου Τμηματάρχου τῶν Ἀμέσων Φόρων, ἢ κωλυομένων τούτων, τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν καὶ δύο ἢ τριῶν ἀντιπροσώπων Ἐμπορικῶν Ὀργανώσεων καὶ ἐνὸς οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὑποβάλλεται δὲ εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευόμενος μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦτου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἰσχύων ἐπὶ τρία φορολογικὰ ἔτη.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται κατὰ τὴν πρώτην τριετίαν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου ἢ ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω ἐπιτροπῆς ἀναθεώρησις τῶν οὕτως καταρτισθέντων πινάκων καὶ ἐφαρμογὴ νέων τοιούτων κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἔτος τῆς πρώτης περιόδου. Ἡ ἀναθεώρησις αὕτη προκαλεῖται διὰ Διατάγματος ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκο-

Ἡ ἐξεύρεσις τοῦ μικτοῦ κέρδους γίνεται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τούτων ἐπὶ εἰδικούς, κατὰ κατηγορίας ἐπιχειρήσεων, συντελεστάς, καθοριζομένους παρ' εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, εἴτε γενικῶς δι' ὅλον τὸ Κράτος, εἴτε κατὰ περιφέρειας.

Ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸς καθορισμὸν συντελεστῶν μικτοῦ κέρδους ἀποτελεῖται ἐκ :

α) Τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Φορολογίας Προσόδων, ὡς Προέδρου.

β) καὶ γ) Τῶν Τμηματάρχων τῶν Β' καὶ Γ' Τμημάτων τῆς Διευθύνσεως Φορολογίας Προσόδων.

δ) Ἐνὸς ἐτέρου Οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου, ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

ε) Ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

στ) Ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς καὶ

ζ) Ἐνὸς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ Βιοτεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν.

Χρῆν γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐκτελεῖ εἰς τῶν εἰσηγητῶν ἢ γραμματέων τῆς Διευθύνσεως Φορολογίας Προσόδων, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὰ τῆς ἀναπληρώσεως τοῦ προέδρου, τῶν μελῶν καὶ τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς καὶ τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ὀρίζονται διὰ Διαταγμάτων.

4. Οἱ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καταρτιζόμενοι πίνακες συντελεστῶν μικτοῦ κέρδους, μετὰ προηγουμένην ἔγκρισιν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἰσχύουσι διὰ τρία συνεχῆ φορολογικὰ ἔτη (').

νομικῶν συντελουμένη ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους τοῦ νόμου, ὅφ' οὗς καὶ ὁ καταρτισμὸς τοῦ ἀρχικοῦ πίνακος.

Δι' ἐκάστην τῶν κατηγοριῶν ἐπιχειρήσεως ἀναγράφονται ἐν τῷ πίνακι δύο συντελεσταί, ἤτοι ἐλάχιστος καὶ μέγιστος, ὁ δὲ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ὀρίζει κατὰ τὴν κρίσιν του τὸν οἰκείον δι' ἕκαστον φορολογούμενον χρησιμοποιητέον συντελεστήν, ἐντὸς τῶν οὕτω προδιαγεγραμμένων ὀρίων. Ἐν ἡ ὁμοίως περιπτώσει ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ἐκ τῶν διατιθεμένων παρ' αὐτοῦ πληροφοριῶν καὶ στοιχείων κρίνει ὅτι τὸ διὰ χρησιμοποίησεως τῶν μεγίστων ὀρίων τεκμαιρόμενον κέρδος εἶναι ἔλασσον τοῦ πραγματικοῦ, δύναται γὰρ χρησιμοποίησιν καὶ συντελεστὴν ἀνώτερον τοῦ μεγίστου ὀρίου, ὑπέχων ὁμοίως τότε τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀποδείξεως. Ὁ φορολογούμενος ἐν ἡ περιπτώσει τὸ πραγματικὸν κέρδος αὐτοῦ εἶναι κατώτερον τοῦ ἐξευρισκομένου δι' ἐφαρμογῆς τοῦ ἐλαχίστου συντελεστοῦ, δικαιουται γὰρ ποιήσῃται ἐν τῇ δηλώσει του χρῆσιν συντελεστοῦ κατωτέρου καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ὑπέχων ὁμοίως τότε τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀποδείξεως καὶ τὰς συνεπειὰς τῆς ἀνακριβοῦς δηλώσεως».

(') Ν. 1618/1951 ἄρθρ. 2. — Προκειμένου περὶ ἐξευρέσεως τοῦ συντελεστοῦ τῶν καθαρῶν κερδῶν τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων πρὸς τὸν σκοπὸν φορολογικῆς κατατάξεως αὐτῶν, οὗτος καθορίζεται κατ' ἔτος διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Μεταφορῶν ἐντὸς τῶν ὀρίων τοῦ ἰσχύοντος κομίστρου, ὡς ἀκαθάριστοι δὲ εἰσπράξεις λαμβάνονται αἱ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΚΕΡΔΗ ΕΚ ΓΕΩΡΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

"Αρθρα 21-23

(Τὰ ἄρθρα 21-23 τοῦ Κώδικος ἀφορῶντα τὴν φορολογίαν καλλιεργουμένων γαιῶν καὶ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων παραλείπονται διότι δὲν ἰσχύουσιν ἤδη).

εἴτε ἐπεδόθη σχετικὴ δῆλωσις εἴτε μὴ, συνιστῶνται εἰδικαὶ Συμβουλευτικαὶ Ἐπιτροπαί, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἐπομένοις ὀριζόμενα.

"Ἄρθρον 2. — Αἱ Ἐπιτροπαὶ αὗται συνιστῶνται κατὰ οἰκονομικὴν Ἐφορίαν καὶ ἀποτελοῦνται: ἐκ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἢ ἐτέρου ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου, ἐνὸς ἐτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου μεθ' ἐνὸς ἢ πλείονων ἀναπληρωτῶν, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καθ' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος καὶ ἐνὸς ἀντιπροσώπου τῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων. Τοῦτον μετὰ δύο ἀναπληρωτῶν δι' ἑκάστην ἐπαγγελματικὴν ὀργάνωσιν ὀρίζει καθ' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος τὸ οἰκτεῖον Ἐπιμελητήριον, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται τοιοῦτον ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, ἢ, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος, ἐφ' ὅσον ὑφίσταται τοιοῦτος νομίμως λειτουργῶν.

Προκειμένου περὶ ἐπαγγελλμάτων αἵτινα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἐπιμελητήριον, τὰ τρία μέλη ὀρίζονται ὑπὸ τῶν οἰκτείων ὀργανώσεων, ἐφ' ὅσον ὑφίστανται τοιαῦτα νομίμως λειτουργοῦσαι.

Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ἢ ἀμελείας τοῦ οἰκτείου Ἐπιμελητηρίου ἢ κατὰ περίπτωση τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου ἢ τῆς οἰκτείας ὀργανώσεως πρὸς ὑπόδειξιν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σχετικῆς προσκλήσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, πλήρως ἀποδεδειγμένης, καθὼς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν μὴ ὑπάρξεως ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας Ἐπιμελητηρίου ἢ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου ἢ οἰκτείας ὀργανώσεως διὰ τὰ ἐπαγγέλματα τὰ μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὸ ἐπιμελητήριον ἢ τὸν Ἐμπορικὸν Σύλλογον, ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τοιοῦτου μὴ ὑπάρχοντος, ὁ Εἰρηνοδίκης τῆς ἔδρας τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, ὀρίζει ἐπίσης δι' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος, ἐκ πίνακος ἀποτελλομένου αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐκ τῶν μάλλον φορολογουμένων τῆς περιφερείας του, τὸ τρίτον μέλος μεθ' ἐνὸς ἢ πλείονων ἀναπληρωτῶν.

Τὰ λαϊκὰ μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν, πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ἀφείλουσι νὰ δρώσωσιν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ἔρκον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Ἐν περιπτώσει ἀναδιορισμοῦ ὁ ἔρκος ἐπαναλαμβάνεται.

Λαϊκὰ μέλη προσκαλούμενα καὶ μὴ προσερχόμενα κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν συνεδρίασιν ἀναπληροῦνται ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου, ὀριζομένου ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἐπιτροπὴν δύο ἐτέρων μελῶν.

Τῆς Ἐπιτροπῆς προεδρεύει ὁ ἐκ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος, μετὰξὺ δὲ ἰσοβάθμων ὁ ἀρχαιότερος, χρέη δὲ γραμματέως ἐκτελεῖ εἰς τῶν ἐφοριακῶν ὑπαλλήλων ἢ ἄλλος οἰκονομικὸς ὑπάλληλος ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐξαιρετικῶς τὰ ὀρισθέντα διὰ τὸ τρέχον οἰκονομικὸν ἔτος 1944-45 κατὰ τὰς ἰσχυούσας μέχρι τοῦδε διατάξεις, λαϊκὰ μέλη, νομίμως συμμετέχουσι τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων μέχρι τοῦ διορισμοῦ τῶν νέων λαϊκῶν μελῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

"Ἄρθρον 3. — Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω Ἐπιτροπὴ συνεργουμένη ἐν τῇ καταστάσει τῆς οἰκονομικῆς Ἐφορίας προσκλήσει τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου προσδιορίζει

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΚ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

"Αρθρον 24

1. 'Επί του συνολικού ποσοῦ ἐκ μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδομάτων, συντάξεων καὶ πάσης ἐν γένει ἀμοιβῆς παρούσης ἢ

ἐπὶ τῇ βάσει στοιχείων ἢ τεκμηρίων τὴν φορολογητέαν καθαρὰν πρᾶσσον ἐκάστου ὑποχρέου εἰς φόρον καθαρᾶς προσόδου Δ' ἢ Ζ' κατηγορίας.

Πρὸς μὲντοι τῆς γνώμης τῆς ἢ Ἐπιτροπῆ λαμβάνει ὑπ' ὄψει :

α) Τὰς δηλώσεις τοῦ φορολογουμένου καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου προσκομιζόμενα στοιχεία ἐλέγχου.

β) Τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος, τὴν πελατείαν καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ φορολογουμένου.

γ) Τὰ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει χρησιμοποιούμενα κεφάλαια καὶ τὸ ποσὸν τῶν ἐτησίων ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως.

δ) Τὸ κατὰ τὸν ἰσολογισμόν προκύπτον τυχὸν καθαρὸν κέρδος, ἐφ' ὅσον δὲν ἤθελεν ἀμφισβητηθῆ ἢ εἰλικρίνεια αὐτοῦ.

ε) Τὸ χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ ἐπιχειρήσει ὑπαλληλικὸν καὶ ἐργατικὸν προσωπικὸν καὶ τοὺς καταβαλλομένους μισθοὺς καὶ ἡμερομίσθια.

στ) Τὰ χρησιμοποιούμενα μέσα μεταφορᾶς τῶν εἰδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

ζ) Ἐν γένει τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐπιχειρήσεως ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην πληροφориαν ἢ ἔνδειξιν δυναμένην νὰ ὀδηγήσῃ εἰς μὲντοι εἰς ὁρθῆς κρίσεως περὶ τῆς φορολογητέας προσόδου τοῦ φορολογουμένου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπίσης δύναται νὰ ἐνεργῇ καὶ αὐτοψίαν δι' ὄλων ἢ διὰ τινῶν τῶν μελῶν αὐτῆς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας καὶ νὰ διατάσῃ πραγματογνωμοσύνην, κρίνει δὲ καὶ ἀποφασίζει κατ' ἀπόλυτον καὶ ἐλευθέραν κρίσιν ἐπὶ πάντων τῶν στοιχείων καὶ τεκμηρίων.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, εἰς περίπτωσιν δὲ καθ' ἣν δὲν ἤθελεν ἐπιτευχθῆ τοιαύτη, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ μέσος ὅρος τῶν ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς καθοριζομένων ποσῶν καθαρᾶς προσόδου.

Περὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπιτροπῆς ὁ γραμματεὺς τηρεῖ συνοπτικὰ πρακτικὰ, ἐν οἷς ἀναγράφονται οἱ φορολογούμενοι μετὰ τοῦ εἴδους τοῦ ἀσκουμένου ἐπαγγέλματος καὶ τῆς διευθύνσεως αὐτῶν, καθὼς καὶ τὸ ποσὸν τῆς φορολογητέας καθαρᾶς προσόδου, ὑπογράφονται δὲ ταῦτα παρὰ πάντων τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ γραμματεῦς.

Ἡ τυχὸν ἐκ δυστροπίας μέλους ἀρνήσις πρὸς ὑπογραφήν τῶν πρακτικῶν οὐδεμίαν συνεπάγεται ἀκυρότητα εἰς τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν.

"Αρθρον 4.— Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ἐνεργεῖ τὰς δεούσας ἐγγραφὰς ἐν τοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις δυνάμενος ἢ ἀναγράψῃ ἐν αὐτοῖς καὶ καθαρὰν πρᾶσσον ἀνωτέραν τῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καθορισθείσης τοιαύτης, ὑπέχων ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἄρτος τῆς ἀποδείξεως. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν ἐγγραφῶν τούτων προβαίνει εἰς τὴν κοινοποίησιν ἀποσπασμάτων πρὸς τοὺς φορολογουμένους περὶ τῆς ἐν τοῖς φορολογικοῖς καταλόγοις ἐγγραφῆς τῶν ἀκολουθουμένης κατὰ τὰ λοιπὰ τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου διαγραφομένης σχετικῆς διαδικασίας.

Ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐνδίκων μέσων ὁ προσφεύγων βαρύνεται μὲ τὸ ἄρτος τῆς ἀποδείξεως τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐνδίκου μέσου.

"Αρθρον 5.— Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος διατάγματος, οὐτινος ἢ ἰσχύς ἀρ-

παριωχημένης υπηρεσίας, των κτωμένων εντός εκάστου τριμήνου υπό δημοσίων, εκκλησιαστικών, δημοτικών ή κοινοτικών και ιδιωτικών υπαλλή-

χεται από της δημοσιεύσεώς του δια της 'Εφημερίδος της Κυβερνήσεως Ισχύουσ' και επί των εκκρεμουσών φορολογικών υποθέσεων παρελθόντων οικονομικών έτων.

(*) Α.Ν. 942/1941 άρθρ. 6.—1. Η κατάταξις του υποχρέου εις την προσήκουσαν κλάσιν της κλίμακος της παραγράφου 4 του άρθρου 4 του παρόντος ένεργείται υπό του Οικονομικού 'Εφόρου επί τη βάσει των εκ των ειλικρινών βιβλίων του υποχρέου προκυπτόντων καθαρών κερδών.

Έν περιπτώσει μή τηρήσεως βιβλίων ή τηρήσεως ανεπαρκών ή ανακριδών βιβλίων ο Οίκον. Έφορος πρὸς μόρφωσιν γνώμης περί των πραγματοποιηθέντων κερδών λαμβάνει υπ' όψιν: α) τὸ είδος της επιχειρήσεως ή τοῦ επαγγέλματος, τήν θέσιν εν ή ασκούνται ταῦτα και τήν εμφάνισιν αὐτῶν ὡς και τήν πελατείαν των, β) τὸ είδος τοῦ ασκουμένου έμπορίου (χονδρικόν, ήμιχονδρικόν, λιανικόν, άπ' ευθείας εν ιδίῳ καταστήματι ή μέσω τρίτων δια παρακαταθήκης ή κατά μεγάλας ποσότητας εν πλη ή τράνζιτο κλπ.), γ) τὰ ασχολούμενα εν τη επιχειρήσει κεφάλαια, τὰς πάσης φύσεως πιστώσεις και τούς επ' αὐτῶν καταβαλλομένους τόκους και προμηθείας, δ) τὰ καταβαλλόμενα ενοίκια δια τὸ κατάστημα, γραφεῖον, εργαστήριον κλπ. ὡς και δια τὰ τυχόν χρησιμοποιούμενα υποκαταστήματα, αποθήκας κλπ., ε) τὸν αριθμόν των άπασχολουμένων υπαλλήλων και εργατῶν ὡς και τούς καταβαλλομένους μισθούς και ήμερομισθία, στ) τὰ ακαθάριστα έσοδα της επιχειρήσεως, τὰς επί πιστώσει πωλήσεις, τὰς αγοράς έμπορευμάτων και πρώτων υλών, ζ) προκειμένου περί διστοχνικών ή βιομηχανικών επιχειρήσεων τὸ είδος, τήν αξίαν και τήν παραγωγικήν ικανότητα των τεχνικών εγκαταστάσεων και εν γένει των μέσων της παραγωγής και η) εν γένει πάσαν άλλην σχετικήν πληροφορίαν.

2. Δια τήν κατάταξιν κοινοποιείται εις τὸν υποχρέων απόσπασμα τοῦ οικείου φύλλου έλέγχου. Απόσπασμα κοινοποιείται και εις τὸν επιτηδευματίαν τὸν έχοντα μηνιαία κέρδη μέχρι δρχ. 500.000.

3. Προκειμένου περί φορολογουμένου έχοντος καθαρὰ κέρδη άνω των 60.000.000 δρχ., ενεργείται υπό τοῦ Οίκον. Έφόρου, είτε έπεδόθη δήλωσις είτε μή, μία έγγραφή δια τὸ σύνολον των δηλουμένων ή των υπό τοῦ Οίκον. Έφόρου προσδιορισμένων κερδών. Έν τη περιπτώσει ταύτη ο φορολογούμενος λογίζεται υποχρεωτικῶς κατατεταγμένος εις τήν 20ην κλάσιν της κλίμακος της § 4 του άρθρου 4 δια τὰ μέχρι 60 000.000 δραχμῶν ετήσια κέρδη αὐτοῦ, δια δὲ τὸ επί πλέον ποσόν κερδῶν υπολογίζεται ο φόρος της § 3 του αὐτοῦ άρθρου 4.

Έν περιπτώσει άσκήσεως ένδίκου μέσου, εν δι' αποφάσεως τοῦ φορολογικοῦ δικαστηρίου, πρωτοβαθμίου ή δευτεροβαθμίου, ήθελον καθορισθῇ κέρδη κάτω των 60.000.000 δραχμῶν τὸ Δικαστήριον τοῦτο δια της αποφάσεώς του προσδιορίζει και τήν αντίστοιχον κλάσιν κατάτάξεως.

Συντρεχουσῶν των προϋποθέσεων τοῦ προηγούμενου έδαφίου, εν τὰ κάτω των 60.000.000 δραχμῶν κέρδη προσδιορισθῶσι δι' αποφάσεως πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ Δικαστηρίου, άσκηθῶσι δὲ κατ' αὐτῆς παραλλήλως, κατά τὰς κειμένας σχετικὰς διατάξεις, έφεσις υπό τοῦ Οίκον. Έφόρου και αίτησις αναθεωρήσεως υπό τοῦ φορολογουμένου, ή τελευταία αὕτη παραπέμπεται εις τὸ αρμόδιον πρὸς έκδικασιν της έφέσεως τοῦ Οίκον. Έφόρου δευτεροβάθμιον φορολογικόν δικαστήριον και συνεκδικάζεται μετ' αὐτῆς.

Άρθρον 7.—1. Αί κατά τὸ προηγούμενον έτος κατατάξεις τοῦ οικονομικοῦ έτους 1949-1950 ισχύουσι και δια τὰ επόμενα οικονομικά έτη, μέχρις οὔ δια Β. Διατάγματος, εκδομένου προτάσει τοῦ Υπουργικοῦ Συμβουλίου, έρισθῇ γενική άνακατάταξις των υποχρέων.

2. Δι' έκαστον οικονομικόν έτος ο καταταγεῖς εις κλάσιν οὐχι άνωτέραν της

λων, ἔτι δὲ κλητήρων καὶ ὑπηρετῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐνεργηθῆ ἔκ-
πτωσις λόγῳ ἐλαχίστου συντηρήσεως ἐνδὲς ἑκατομμυρίου πεντακοσίων χι-

12ης ὑπόχρεως, ὀφείλει νὰ ζητῆ τὴν νέαν κατάταξιν τοῦ δι' αἰτήσεώς του ὑποβαλ-
λομένης εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφόρον τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου τοῦ
ἀμέσως προηγουμένου οἰκονομικοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον τὰ κατὰ μέσον ὄρον μηνιαία κα-
θαρὰ κέρδη του δικαιολογοῦσι κατάταξιν τοῦ εἰς μικροτέραν ἢ κατὰ περίπτωσιν
μεγαλυτέραν κλάσιν, διαφέρουσιν ὁμως τῆς ὑφισταμένης κατὰ δύο τοῦλάχιστον κλά-
σεως. Ὅσαυτὼς ὁ καταταξίς εἰς κλάσιν ἀνωτέραν τῆς 12ης ὑπόχρεως ὀφείλει ὅπως
ἐντὸς τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὑποβάλλῃ εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφόρον δῆλωσιν περὶ
τῶν καθαρῶν αὐτοῦ κερδῶν καὶ νὰ αἰτήσῃται, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, τὴν κα-
τάταξιν τοῦ εἰς κλάσιν ἀνωτέραν ἢ κατωτέραν τῆς εἰς ἣν κατετάγη ἢ τὴν παραμο-
νὴν τοῦ εἰς τὴν αὐτὴν κλάσιν. Ἡ μὴ ὑποβολὴ τῆς κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον
δηλώσεως ἢ ἡ ἀνακριθεῖα ταύτης συνεπάγεται τὰς κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ποι-
νὰς παραλείψεως τῆς δηλώσεως ἢ ἀνακριθείας αὐτῆς διὰ τὸν τυχὸν ἐπὶ πλέον τῆς
κατατάξεως ὀφειλόμενον φόρον.

3. Ὁ Οἶκον. Ἐφόρος δικαιούται ἐν πάσῃ περιπτώσει δι' ἕκαστον οἶκον.
ἔτος νὰ ἐνεργήσῃ νέαν κατάταξιν τοῦ ὑποχρέου, κοινοποιῶν εἰς αὐτὸν τὸ σχετικὸν
ἀπόσπασμα ἐγγραφῆς εἰς φορολογικὸν κατάλογον μέχρι καὶ τῆς 30 Ἰουνίου τοῦ
ἀμέσως προηγουμένου οἰκονομικοῦ ἔτους, ἐφ' ὅσον τὰ κατὰ μέσον ὄρον μηνιαία
καθαρὰ κέρδη τοῦ ὑποχρέου δικαιολογοῦσι κατάταξιν τοῦ εἰς μεγαλυτέραν κλάσιν.
Τοιαύτη νέα κατάταξις δὲν δύναται νὰ γίνῃ προκειμένου περὶ φορολογουμένων κα-
τατάξιων οὐχὶ ἄνω τῆς 12ης κλάσεως, ἐφ' ὅσον δὲν προκύπτει διαφορὰ καθαρῶν
κερδῶν δικαιολογοῦσα τὴν κατάταξιν εἰς κλάσιν κατὰ δύο τοῦλάχιστον κλάσεις
ἀνωτέραν τῆς, εἰς ἣν ἔχει καταταγῆ, ὁ ὑπόχρεως.

4. Ἐπὶ ἐπιτηδευματιῶν ἀρξομένων τὸ πρῶτον τῶν ἐργασιῶν των ἐνεργεῖται
κατάταξις ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου οἰκονομικοῦ ἢ διαχειριστικῶν ἔτους. Ἐὰν τοῦτο πε-
των κερδῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἡμερολογιακὸν ἢ διαχειριστικὸν ἔτος. Ἐὰν τοῦτο πε-
ριλαμβανῆ χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ ἔτους, ἐνεργεῖται ἀπὸ τοῦ ἀμέσως μεθε-
πομένου οἰκονομικοῦ ἔτους νέα κατάταξις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κερδῶν ἑτησίους περιό-
του τῶν προκυψάντων κατὰ τὸ δευτέρον ἔτος. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω πε-
πτώσεις ὁ φορολογούμενος ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ σχετικὴν δῆλωσιν μέχρι τῆς 30
Ἰουνίου τοῦ ἀμέσως προηγουμένου οἰκονομικοῦ ἔτους καθ' ὃ θὰ ἰσχύσῃ ἡ κατάτα-
ξις ἢ ἀνακατάταξις.

5. Ἐν περιπτώσει παύσεως ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ὁ φορολογούμενος ὑπο-
χρεούται ὅπως ἐντὸς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου μηνὸς ὑποβάλλῃ σχετικὴν αἴτησιν περὶ
διαγραφῆς τοῦ ἐκ τῶν φορολογικῶν καταλόγων τῆς κατάταξεως. Ἡ διαγραφὴ ἐνε-
ργεῖται, ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἀπὸ τοῦ μηνὸς τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῆς
διακοπῆς. Τὴν διαγραφὴν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ αἴθεθεν καὶ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφο-
ρος, συντάσσων πρὸς τοῦτο σχετικὴν πράξιν.

Ὁ φορολογούμενος ἐντὸς τῶν ἀμέσως ἐπομένων τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς παύ-
σεως τῶν ἐργασιῶν του ὑποχρεούται νὰ ὑποβάλλῃ δῆλωσιν διὰ τὰ μέχρι τῆς διακο-
πῆς προκυψάντα καθαρὰ κέρδη του καὶ νὰ καταβάλλῃ τὸν προσήκοντα φόρον, ὑπο-
λογιζόμενον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 ἢ κατὰ περίπτωσιν
τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 8.—1. Κατὰ τῶν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 5, 6
καὶ 7 τοῦ παρόντος γενομένων ἐγγραφῶν ἢ ἀποφάσεων τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου
ἐπιτρέπεται ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς των ἑνστάσις τοῦ ὑποχρέου
ἐκδικαζομένη ὑπὸ τῆς Ἐκδικαστικῆς ἐπιτροπῆς Ἐνστάσεων τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ
Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

2. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνστάσεων δι' ἧς κα-

λιάδων (1.500.000) δραχμῶν, ἄνευ περαιτέρω προσαυξήσεων λόγω οἰκο-

τατάσσεται ὁ ὑπόχρεως μέχρι καὶ τῆς τρίτης κλάσεως οὐδὲν ἕτερον ἔνδικον μέσον ἔχει οὗτος.

3. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνοστάσεων δι' ἧς κατατάσσεται ὁ ὑπόχρεως εἰς κλάσιν μεγαλύτεραν τῆς τρίτης ἐπιτρέπεται αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως, μὴ ἐφαρμοζομένης δι' αὐτὸν τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθροῦ 40 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

Ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως ἐγχειρίζεται ἢ κοινοποιεῖται εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν ὑπόχρεων τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

4. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας δικαιούται εἰς αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος διὰ τοὺς ὑποχρέους τοὺς καταταγέντας ὑπ' αὐτῆς εἰς κλάσιν μεγαλύτεραν τῆς τρίτης.

5. Αἱ αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως ἐκδικάζονται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς συντιθεμένης καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐνοστάσεων ἀκολουθουμένης δὲ τῆς ἐνώπιον αὐτῆς διαδικασίας. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἰδιωτικὸν μέλος, ἀδιαφόρως τοῦ ἐπαγγέλματος ὅπερ ἄσκει ὁ κρινόμενος, ὀρίζεται μετὰ δύο ἀναπληρωτῶν ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς ἔδρας τῆς Οἴκου. Ἐφορίας, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτου, ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ ἔδρᾳ ὑφισταμένου Ἐμπορικοῦ Συλλόγου καὶ ἐν ἐλλείψει τοιούτου, ὑπὸ τῆς σοβαρωτέρας, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Οἴκου, Ἐφόρου, ἐμπορικῆς ἢ ἐπαγγελματικῆς ὀργανώσεως. Ἐν περιπτώσει μὴ ὀρισμοῦ ἰδιωτικοῦ μέλους ἢ μὴ προσελεύσεως τοῦ κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον οὗτος ἀναπληροῦται ὑπὸ δημοσίου ὑπαλλήλου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

6. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως ἐπιτρέπεται μόνον αἰτήσεις ἀναίρέσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.

7. Προκειμένου περὶ φόρου Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίας συνεταιρῶν τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, ὁσάκις, λόγω διαφόρου ποσοστοῦ συμμετοχῆς τῶν εἰς τὰ κέρδη τῆς ἐπιχειρήσεως, συντρέχει περίπτωσις ἀσκήσεως κατ' ἐκδοθειῶν ἀποφάσεων πρωτοβάθμιου φορολογικοῦ Δικαστηρίου ὑπὸ ἐνὸς μὲν ἢ πλειόνων συνεταιρῶν αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως, ὑπὸ ἄλλων δὲ ἐφέσεως, εἰς τὸ ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως δευτεροβάθμιον φορολογικὸν δικαστήριον, ἐφ' ὅσον ἠθέλην ἀσκηθῆναι τοιαύτη, παραπέμπονται καὶ αἱ ὑπὸ τῶν λοιπῶν συνεταιρῶν τυχόν ἀσκηθεῖσαι αἰτήσεις ἀναθεωρήσεως, αἵτινες συνεκδικάζονται μετὰ ταύτης.

Ἄρθρον 10.— 1. Πᾶν φυσικὸν πρόσωπον, ἕκαστος ὁμόρρυθμος ἑταῖρος τῶν ὁμορρυθμῶν ἢ ἑτερορρυθμῶν ἑταιριῶν καὶ ὁ συνεταιρισμὸς ὑποκείμενα εἰς τὸν φόρον τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ παρόντος ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν καταβολὴν μηνιαίου πηγίου τέλους ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος κατὰ τὴν ἀκόλουθον κλίμακα :

α)	δρχ.	10.000	διὰ τοὺς καταταγέντας εἰς τὰς κλάσεις	1, 2, 3	καὶ	4
β)	»	20.000	»	»	»	5, 6
γ)	»	30.000	»	»	»	8, 9
δ)	»	40.000	»	»	»	11
ε)	»	60.000	»	»	»	13
στ)	»	80.000	»	»	»	15
ζ)	»	100.000	»	»	»	17
η)	»	120.000	»	»	»	19

Εἰς τὸ μηνιαῖον πᾶσιον τέλος τῶν δρχ. 10.000 ὑπόκεινται ὁ ἀπαλλασσόμενος τοῦ φόρου Δ' Κατηγορίας λόγω ποσοῦ κερδῶν καὶ ὁ τὸ πρῶτον ἀρχόμενος τῶν ἐργασιῶν του διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα μέχρι τέλους τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους τῆς ἐνάρεξως.

2. Τὸ τέλος τῆς προηγουμένης παραγράφου μειοῦται εἰς τὸ ἡμισυ διὰ τοὺς

γενειακῶν βαρῶν, ἐπιβάλλεται φόρος ὀριζόμενος κατὰ τὴν ἀκόλουθον κλίμακα :

Κλιμάκιον τριμηνιαίων ἀποδοχῶν	Συντελεστής κλιμακίου %	Φόρος κλιμακίου	Σύνολον τριμηνιαίας προσόδου	Σύνολον φόρου
1.500.000	—	—	1.500.000	—
1.500.000	1	15.000	3.000.000	15.000
1.500.000	3	45.000	4.500.000	60.000
1.500.000	5	75.000	6.000.000	135.000
1.500.000	7	105.000	7.500.000	240.000
1.500.000	10	150.000	9.000.000	390.000
1.500.000	13	195.000	10.500.000	585.000
1.500.000	16	240.000	12.000.000	825.000
1.500.000	20	300.000	13.500.000	1.125.000
1.500.000	25	375.000	15.000.000	1.500.000

ὀποχρέους τοὺς ἀσκούντας τὸ ἐπιτήδευμά των εἰς πόλεις, κωμοπόλεις καὶ χωρία κάτω τῶν 25.000 κατοίκων.

3. Τὸ πάγιον τέλος τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωγύμων ἐταιριῶν ὀρίζεται καθ' ἕκαστον μῆνα: εἰς 0,25% ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκάστου μηνὸς ἀναπροσηρμοσμένου καταβλημένου μετοχικοῦ κεφαλαίου αὐτῶν ἢ καταβεβλημένου μετοχικοῦ κεφαλαίου, προκειμένου περὶ νέων ἐταιριῶν. Τὸ τέλος τῆς παρούσης παραγράφου δὲν δύναται νὰ εἶναι ποσὸν μικρότερον τῶν δραχ. 100.000 οὐδὲ μεγαλύτερον τῶν δραχμῶν 500.000 μηνιαίως.

4. Τὸ πάγιον τέλος τῶν ἀλλοδαπῶν ἀνωγύμων ἐταιριῶν ὀρίζεται δι' ἕκαστον μῆνα α) ἐπὶ ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν εἰς δραχ. 250.000 διὰ τὸν πρῶτον κλάδον καὶ εἰς δραχμὰς 50.000 δι' ἕκαστον τῶν ὑπολοίπων κλάδων ἀσφαλίσεως καὶ β) ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐταιριῶν εἰς δραχμὰς 500.000.

5. Εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος ἄρθρου ὑπόκεινται οἱ νέοι ἐπιτηδευματῖαι ἀπὸ τοῦ πρώτου μηνὸς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν των καὶ οἱ λοιποὶ ὑπόχρεοι ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς.

Τὸ τέλος καταβάλλεται ἐντὸς ἐκάστου μηνὸς καὶ λογίζεται ὡς δαπάνη τῆς ἐπιχειρήσεως.

6. Ἐν περιπτώσει παύσεως ἀσκήσεως τοῦ ἐπιτηδεύματος ὁ ὑπόχρεος διαγράφεται ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου τῆς διακοπῆς μηνός.

7. Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ παρόντος ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τοῦ παγίου τέλους.

8. Οὐδενίᾳ ἄδεια κυκλοφορίας ἢ ἐπαγγελματικῆς ἐγκαταστάσεως ἐπιτρέπεται νὰ χορηγηθῆται ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἢ ἄλλων Ἀρχῶν εἰς πάσης φύσεως ἐπιτηδευματίας, ἐκμεταλλευτὰς αὐτοκινήτων δημοσίας χρήσεως, πλοιαρίων κλπ. ἄνευ προηγουμένης θεβαιώσεως τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὰς ἐκ τοῦ παγίου τέλους ὑποχρεώσεις των.

9. Ὁ καθορισμὸς τοῦ παγίου τέλους, εἰς ἃς περιπτώσεις τοῦτο δὲν συμβεβαίωται μετὰ τοῦ φόρου τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος νόμου, ἐνεργεῖται διὰ πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 6 καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ παρόντος νόμου.

10. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀρισθῆσονται τὰ τῆς ἐγχειρίσεως καὶ τοῦ περιεχομένου τῶν δηλώσεων παγίου τέλους, τὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἄδειων ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος, τὰ τοῦ τρόπου θεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ

Διὰ τοὺς ἀναπήρους πολέμου αἰ ὡς ἄνω ἐκπτώσεις ὀρίζονται εἰς τὸ τριπλάσιον.

Ὁ φόρος τῶν διπλωματικῶν, προξενικῶν καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων τοῦ

παγίου τέλους ὡς καὶ πᾶσα ἀναγκαία λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Σημ.—Εἰς ἐκτάλῃσιν τῆς ἀνωτέρω παραγρ. 10 ἐξεδόθη ἡ ἀμέσως κατωτέρω παρατιθεμένη ὑπουργικὴ ἀπόφασις:

Ἔπ. ἀποφ. Π 8086/4-6-1949 «περὶ τοῦ τρόπου καὶ χρόνου ἐγχειρίσεως δηλώσεων παγίου τέλους ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος, ἐκδόσεως ἀδειῶν κλπ». — Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς παρ. 10 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ΑΝ. 942)1949 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων». Ἀποφασίζομεν:

1. Πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον ὑποκείμενον εἰς τὸ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγρ. 1—9 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ΑΝ. 942/1949 μηνιαῖον πάγιον τέλος ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ὑποχρεοῦται ὅπως κατὰ μῆνα Ἰουλίον ἐάστου οἴκου, ἔτους ἐπιδίδῃ εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον Ἐφορον ἢ τὸν παρ' αὐτοῦ ἐξουσιοδοτημένον Ἐφοριακὸν ὑπάλληλον ἢ δημόσιον εἰσπράκτορα δήλωσιν περὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος αὐτοῦ. Ἐν περιπτώσει διατηρήσεως ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου πλειόνων καταστημάτων, ὑποκαταστημάτων ἢ πρακτορείων ἢ συμμετοχῆς αὐτοῦ ὡς ὁμορρυθμοῦ μέλους εἰς ὁμορρυθμὸν ἢ ἑτερορρυθμὸν ἑταιρίαν ἐπιδίδεται ἐνιαῖα δήλωσις εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς ἔδρας τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ κεντρικοῦ καταστήματος, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει εἰς τὸν κατὰ τὰς ἰσχυούσας διατάξεις ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου Δ' ἢ Ζ' Κατηγορίας καθαρῶν προσόδων, Οἴκον. Ἐφορον.

2. Οἱ τὸ πρῶτον ἀρχόμενοι τῆς ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐπιδίδωσι τὴν δήλωσιν ἐντὸς τοῦ πρώτου μηνὸς τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῶν.

3. Ἐν περιπτώσει αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου τῆς ὑποχρέου ἀνωνύμου ἑταιρείας ἢ ἰδρύσεως παρ' ἀλλοδαπῆς ἀσφαλιστικῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἑτέρου κλάδου ἐπιδίδεται ἐντὸς τοῦ ἐπομένου μηνὸς καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἢ διὰ καταβολῆς αὐξήσεως τοῦ μετοχικοῦ κεφαλαίου ἢ ἢ ἔδρουσις ἑτέρου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου συμπληρωματικῆς δήλωσις, διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπὶ πλέον ὀφειλομένου τέλους.

4. Ἡ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους δήλωσις, ἣς ὁ τύπος ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δεόν νὰ περιλαμβάνῃ:

α) Τὸ ὄνοματεπώνυμον τοῦ δηλοῦντος ἢ προκειμένου περὶ ἀνωνύμου ἑταιρείας τὴν ἑταιρικὴν τῆς ἐπωνυμίαν καὶ τὸ ὄνοματεπώνυμον, ἐπάγγελμα καὶ διεύθυνσιν κατοικίας τοῦ ἀντικλήτου ἢ ἐντολοδόχου αὐτῆς.

β) Τὸ εἶδος τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τῆς ἐπιχειρήσεως.

γ) Τὴν ἔδραν τῆς ἐπιχειρήσεως, τὴν διεύθυνσιν τοῦ καταστήματος, γραφείου κλπ., ἐφ' ὅσον δὲ πρόκειται περὶ φυσικοῦ προσώπου καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀστυνομικῆς του ταυτότητος (ἐκδοῦσα Ἀρχή, αὐξ. ἀριθμὸς καὶ χρονολογία).

δ) Τὴν διεύθυνσιν τῶν τυχόν ὑποκαταστημάτων, πρακτορείων, παραρτημάτων κλπ. τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ δηλοῦντος, ἐὰν δὲ οὗτος μετέχη ὡς ὁμορρυθμὸν μέλος ὁμορρυθμοῦ ἢ ἑτερορρυθμοῦ ἑταιρείας τὴν ἐπωνυμίαν, ἔδραν καὶ σκοπὸν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων ὡς καὶ τὸ ὄνοματεπώνυμον τῶν λοιπῶν ἑταίρων καὶ τὰ ποσοστὰ συμμετοχῆς ἐκάστου εἰς τὴν ἑταιρείαν.

ε) Τὸ προσηρησμένον ἢ καταβεβλημένον μετοχικὸν κεφάλαιον, ἐὰν ὁ δηλῶν τυχάνῃ ἀνωνύμος ἡμιδαπῆ ἑταιρεία.

στ) Τὴν χρονολογίαν συντάξεως τῆς δηλώσεως καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ φορολογουμένου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἐκπροσώπου κλπ.

ζ) Βεβαίωσιν τοῦ ἀρμοδίου Δημοσίου Ταμείου περὶ καταβολῆς τοῦ κατωτάτου τοῦλάχιστον ποσοῦ παγίου τέλους τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ ΑΝ.

Ἑλληνικοῦ Κράτους, ὧν αἱ ἀποδοχαὶ καταβάλλονται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου εἰς ξένον νόμισμα ἢ συνάλλαγμα, ὑπολογίζεται ἐπ' αὐτῶν πρὸ τῆς εἰς ξένον νόμισμα ἢ συνάλλαγμα μετατροπῆς των, τῆς χρυσῆς δραχμῆς θεωρουμένης ἰσοτίμου πρὸς τὴν χαρτίνην (*). Τὸ οὕτω δὲ προκύπτον ποσὸν φόρου καταβάλλεται εἰς χαρτίνας δραχμάς.

Πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους κρατήσεις ἐπὶ τῶν εἰς ξένον νόμισμα ἢ συνάλλαγμα καταβαλλομένων ἀποδοχῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ὑπολογίζονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἐδαφίου τοῦ παρόντος ἄρθρου.

2. Ἐπὶ πασῶν τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον περιπτώσεων, ὁ φόρος διὰ τὸ ὑπὲρ τὰ 60.000.000 δραχμῶν τμήμα τῶν ἐτησίων ἀποδοχῶν, ὑπολογιζόμενος ἀναλόγως ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν ἐκάστου τριμήνου, ὀρίζεται εἰς 20 % διὰ τὸ τμήμα τῶν ἐτησίων ἀποδοχῶν ἀπὸ 60.000.001 μέχρις 120.000.000 δραχμῶν καὶ εἰς 30 % διὰ τὸ τμήμα τῶν ἐτησίων ἀποδοχῶν τὸ ὑπερβαῖνον τὰ 120.000.000 δραχμῶν.

3. Ἀποζημιώσεις ἢ ἀμοιβαὶ καταβαλλόμεναι ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου εἰς ἀντιπροσώπους ὀργανώσεων, ἰδιώτας κλπ. διὰ τὴν συμμετοχὴν των εἰς πάσης φύσεως ἐπιτροπὰς ἢ συμβούλια θεωροῦνται ὡς πρόσδοδος ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ φορολογου-

942/1949, προκειμένου δὲ περὶ ἀνωτύμων ἐταιρειῶν τοῦ κατὰ τὰς παραγρ. 3 καὶ 4 τέλους, κατὰ περίπτωσιν. Ἐπὶ ἐκπροθέσμων δηλώσεων καταβάλλεται καὶ τὸ μη-
νιαῖον πάγιον τέλος ἄλων τῶν μέχρι τῆς ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως διαρρυσάντων
μηνῶν, μετὰ τῶν νομίμων προσαυξήσεων.

5. Βάσει τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δηλώσεως ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἢ τοῦ ἐντεταλμένου ὑπαλλήλου ἄδεια ἀσκήσεως ἐπιτηδεύματος ἐγχειριζομένη εἰς τὸν δηλοῦντα. Ἡ ἄδεια αὕτη, ἣς ὁ τύπος ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἐπουροῦ τῶν Οἰκονομικῶν δέον νὰ περιλαμβάνῃ:

α) Τὸν αὐξοῦσα ἀριθμὸν τῆς ἀδείας λαμβανόμενον ἐξ εἰδικῶν μητρώου κατα-
χωρήσεως τῶν ἐκδιδομένων ἀδειῶν ἐπιτηδεύματος ὡς καὶ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος δι'
ὃ αὕτη ἰσχύει.

β) Τὰ ἐν τῇ σχετικῇ δηλώσει παγίου τέλους ἀναγεγραμμένα στοιχεῖα, ὡς
ταῦτα καθορίζονται ἐν παρ. 4 τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ

γ) Τὴν χρονολογίαν ἐκδόσεως τῆς ἀδείας, τὴν ὑπογραφήν τοῦ Οἴκου. Ἐφό-
ρου ὡς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ὑπηρεσίας.

6. Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1949/1950 δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ὑπο-
βολὴν δηλώσεως οἱ ἐπιτηδεύματιαι ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων ἐγένετο προσωρινὴ δε-
βαίσις τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος καὶ πολεμικῆς εἰσφορᾶς βάσει τῶν στοιχείων τοῦ
οἴκου. ἔτος 1948/1949 ὡς καὶ τοῦ κατωτάτου ὀρίου παγίου τέλους συμφώνως τῇ
παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Α.Ν. 942/1949 καὶ ταῖς σχετικαῖς ὁδηγίαις ἡμῶν (παρ.
20 ὑπ' ἀριθ. 77/1949 ἐγκυκλίου).

(*) Α.Ν. 4952/1931 ἄρθρ. 19 § 6.— Αἱ λόγφ φόρου καθαρᾶς προσόδου καὶ
ὕπὲρ τοῦ Μ.Τ.Π.Υ. κρατήσεις τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τακτικῶν ὑπαλλήλων, ἴσαι πρὸς
τὰς ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ὁμοιοβάθμων αὐτοῖς πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου 3958,
διενεργοῦνται εἰς δραχμάς. Ἐπίσης εἰς δραχμάς διενεργεῖται καὶ πᾶσα ἄλλη κρά-
τησις, ὡς καὶ ἡ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Προνοίας δημοσίων ὑπαλλήλων. Τὰ ἔξοδα παρα-
στάσεως ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου καθαρᾶς προσόδου, ἀναλυτικοῦ καὶ συνθετικοῦ.

ται θάσει του ισχύοντος εκάστοτε ποσοτού άνευ ούδεμιάν εκπτώσεως.

Διά την επιβολήν του φόρου επί προσθέτων άμοιβών ή άποζημιώσεων παρεχομένων υπό του Δημοσίου ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, ως χρόνος κτήσεως τούτων θεωρείται ό της εισπράξεως των παρά του δικαιούχου (1).

(1) Α. Ν. 912/1949 § 3.—Πάσα Δημοσία Ύπηρεσία, ή ύπηρεσία νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου ή οργανισμού τελούντος υπό την έποπτείαν του Κράτους έντεταλμένη διά την εκκαθάρισιν ή καταβολήν πάσης φύσεως προσθέτων άποζημιώσεων ή άμοιβών εις δημοσίους λειτουργούς ή άλλα οιαδήποτε πρόσωπα λόγω συμμετοχής των εις παντός είδους Έπιτροπάς ή Ύπηρεσιακά Συμβούλια κλπ. υποχρεούται όπως γνωστοποιή έγγραφως εις τον άρμόδιον Οικονομικόν Έφορον τό όνοματεπώνυμον, την διεύθυνσιν της κατοικίας του δικαιούχου ως και τό καταβαλλόμενον ποσόν, άσχέτως άν τουτο βαρύνη τό Δημοσίον ή τό νομικόν πρόσωπον κλπ. ή προέρχεται εκ διανομής παραβόλων.

Έπί παντός παραβάτου εφαρμόζονται άναλόγως αί διατάξεις του άρθρου 8 του Άναγκ. Νόμου 810/1948.

Δι' άποφάσεως του Ύπουργού των Οικονομικών θέλει καθορισθή πάσα άναγκαία λεπτομέρεια διά την εφαρμογήν της παρούσης παραγράφου (1).

(1) Είς έκτέλεσιν της άνωτέρω διατάξεως εξεδόθη ή όπ' αριθ. Π. 8089 της 4 'Ιουνίου 1949 άπόφαισις του Ύπουργού των Οικονομικών, δημοσιευθείσα εις Φ.Ε.Κ. 87/1949 και έχουσα όβτω :

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Περί του τρόπου εκπληρώσεως υπό των Δημοσίων Αρχών, των Ύπηρεσιών Νομικών Προσώπων Δημοσίου κλπ. της υποχρέωσης προς υποβολήν στοιχείων εις τους Οίκον. Έφόρους περί των καταβαλλομένων προσθέτων άποζημιώσεων εις τους δημοσίους λειτουργούς κ.λπ.

1. Πάσα Δημοσία Ύπηρεσία ή Νομ. Πρόσωπου Δημοσίου Δικαίου ή Οργανισμού τελούντος υπό την έποπτείαν του Κράτους υποχρεούται από 1ης 'Ιουλίου 1949 και έφεξης όπως άποστέλλη κεκυρωμένον αντίγραφον των ύπ' αυτής συντασσόμενων καταστάσεων πληρωμής προσθέτων άμοιβών ή άποζημιώσεων εις δημοσίους λειτουργούς ή άλλα οιαδήποτε πρόσωπα, έφ' ετον αί άμοιβαι αύται υπόκεινται κατά τάς κειμένας διατάξεις εις τον φόρον Στ' Κατηγ. των καθαρών προσόδων, εις τον άρμόδιον Οίκον. Έφορον διά τον έλεγchon των υπό των προσώπων τούτων υποβαλλομένων άτομικών φορολογικών δηλώσεων κατ' εφαρμογήν της παρ. 5 του άρθρου 26 του Κώδικος φορολογίας καθαρών προσόδων, ως αντικατεστάθη διά της παρ. 4 του άρθρου 3 του Ν.Δ. 419/1947.

2. Αί καταστάσεις αύται δεόν έφεξης νά περιλαμβάνουν άπαραιτήτως, εκτός του όνοματεπώνυμου των δικαιούχων, του ποσού της παρεχομένης εκάστη άμοιβής, των διαφόρων κρατήσεων κλπ., και τον βαθμόν ή ιδιότητα, ως επίσης την ακριβή διεύθυνσιν κατοικίας εκάστου δικαιούχου εν ιδίαις στήλαις.

3. Έάν ή άποζημιώσεις προέρχεται εκ διανομής παραβόλων ή εξ οιασδήποτε άλλης πηγής, διά την πληρωμήν της οποίας δέν εΐθισται νά συντάσσονται καταστάσεις και δικαιολογητικά υποκείμενα εις προληπτικόν έλεγchon, ή Αρχή ή Ύπηρεσία υποχρεούται εις σύνταξιν πλήρους καταστάσεως περιλαμβανούσης τά εν τή προηγούμενή παραγρ. 2 αναφερόμενα στοιχεία.

4. Αί κατά τάς άνωτέρω παραγράφους καταστάσεις διαβιβάζονται δι' έγγραφου, έντός δέκα τουλάχιστον ήμερών από της υποβολής των εις την Ύπηρεσίαν Έντελλομένων Έξόδων ή από της θεωρήσεως των υπό της άρμοδίας Αρχής, εταν ή

"Αρθρον 25

Ἐξαιροῦνται τοῦ φόρου :

α) Ἡ βουλευτικὴ καὶ γερουσιαστικὴ ἀποζημίωσις.

β) Οἱ ἀλλοδαποὶ Πρεσβευταὶ καὶ λοιποὶ διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ πράκτορες, ἐπὶ τῇ ὄρῳ τῆς ἀμοιβαιότητος.

γ) Ὡσαύτως ἐπὶ τῇ ὄρῳ τῆς ἀμοιβαιότητος οἱ ἀλλοδαποὶ Πρόξενοι καὶ προξενικοὶ πράκτορες, ὡς καὶ τὸ κατώτερον προσωπικὸν τῶν ξένων Πρεσβειῶν καὶ Προξενείων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀσκοῦσιν ἐν Ἑλλάδι ἐπιχειρήσεις, ἀποφερούσας αὐτοῖς προσόδους τῶν κατηγοριῶν Δ', Ε' καὶ Ζ'.

δ) Αἱ ἀμοιβαὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι μετακαλουμένων ἀλλοδαπῶν ὀργανωτῶν, ἐφ' ὅσον ἐξαιροῦνται ρητῶς διὰ τῆς οἰκείας συμβάσεως.

ε) Πᾶσα ἀποζημίωσις παρεχομένη κατ' ἀποκοπὴν ἐναντι δαπανῶν ἀναληφθείσης ὑπηρεσίας.

στ) Αἱ εἰς ἀναπήρους πολέμου καὶ εἰς θύματα ἢ εἰς οἰκογενείας θυμάτων πολέμου παρεχόμεναι συντάξεις καὶ περιθάλψεις πάσης φύσεως.

ζ) Οἱ ἡμεδαποὶ ἐπαγγελματίαι ἔμμισθοι δημοσιογράφοι ἡμεδαπῶν ἐφημερίδων, μέλη τῶν Ἑνώσεων Συντακτῶν καὶ ὑπαλληλικοῦ προσωπικοῦ ἐφημερίδων.

δαπάνη δὲν ὑπόκειται εἰς προληπτικὸν ἔλεγχον, εἰς τοὺς κάτωθι Οἶκον. Ἐφόρους ὀριζομένους ἀρμοδίους διὰ τὴν παραλαβὴν τῶν :

α) Εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον Συγκεντρώσεως Φορολογικῶν Στοιχείων (Ἀθῆναι δὸς Ρουσσελτ καὶ Κανάρη) ἐφ' ὅσον ἡ ἀρμοδιὰ διὰ τὴν σύνταξιν τῶν καταστάσεων ἀποζημιώσεως Ὑπηρεσία κλπ. ἐδρεύει εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης.

β) Εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον Ε' Θεσσαλονίκης ἐφ' ὅσον ἡ ἀρμοδιὰ διὰ τὴν σύνταξιν τῶν καταστάσεων ἀποζημιώσεως Ὑπηρεσία κλπ. ἐδρεύει ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσ/νίκης καὶ

γ) Ἐφ' ὅσον ἡ ἀρμοδιὰ διὰ τὴν σύνταξιν τῶν καταστάσεων τούτων Ὑπηρεσία κλπ. ἐδρεύει εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς χώρας εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον τῆς περιφέρειας ὅπου ἐδρεύει αὕτη. Εἰς 2ς πόλεις λειτουργοῦσι δύο Οἶκον. Ἐφορῶν ἀρμοδίους ὀρίζεται ὁ Α' Οἶκον. Ἐφορος τῆς αὐτῆς πόλεως.

δ. Εἰς τὰς καταστάσεις πληρωμῆς προσθέτων ἀμοιβῶν δέον νὰ ἐπισυναπτῶνται ὑπεύθυνοι θεβαιώσεις τῆς συντασσούσης ταύτας Ὑπηρεσίας κλπ. ὅτι ἀντίγραφον τῆς καταστάσεως διεβιδάσθη εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἶκον. Ἐφορον, μνημονευομένου ἅμα ἐν αὐτῇ τοῦ ἀριθμοῦ πρωτοκόλλου καὶ χρονολογίας τοῦ σχετικοῦ διαδικαστικοῦ ἐγγράφου.

Ἡ τοιαύτη θεβαιώσις ἀποτελεῖ δικαιολογητικὸν στοιχεῖον διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀμοιβῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ ἀρμοδιὰ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ οἰκείου χρηματικοῦ ἐντάλλματος Ἀρχῆ ἢ ἡ ἐνεργοῦσα τὴν πληρωμὴν Ὑπηρεσία ὀφείλει νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἔγκρισιν ἢ πληρωμὴν.

ε. Ὁ Οἶκον. Ἐφορος παραλαμβάνων τὰς καταστάσεις ταύτας ὀφείλει νὰ συντάξῃ τὸ συντομώτερον δελτίον πληροφοριῶν δι' ὅσους τῶν ἐν αὐταῖς περιλαμβανόμενων δικαιούχων κατοικοῦν εἰς τὴν περιφέρειαν ἐτέρας Οἶκον. Ἐφορίας, καὶ διαβιάσῃ ταύτας δι' ἐγγράφου ἀρμοδίως.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτω εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1949.

η) Αί υπέρ Μετοχικῶν Ταμείων ὀριζόμεναι κρατήσεις.

θ) Οἱ ἐργάται θαλάσσης πλὴν τῶν ἀξιωματικῶν.

ι) Τὰ πρὸς τοὺς Γενικοὺς Διοικητὰς, Νομάρχας, Δημάρχους καὶ Προέδρους τῶν Κοινοτήτων παρεχόμενα ἔξοδα παραστάσεως τοῦ ἀξιωματῶς των.

2. Ἐπιτρέπεται, ἵνα διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐξαιροῦνται τῆς κατὰ τὴν στ' κατηγορίαν τοῦ νόμου 1640, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νόμων, φορολογίας, ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, τὸ ἐξ ἀλλοδαπῶν προσωπικῶν ἀνεγνωρισμένων ξένων φιλανθρωπικῶν ἀποστολῶν (Ἀμερικανικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς κλπ.), ἐφ' ὅσον χρόνον θέλει διαρκέσει ἢ ἐν Ἑλλάδι παραμονή των.

Ἄρθρον 26

1. Ὁ φόρος, ἐπιβαλλόμενος εἰς θάρος τῶν κτωμένων ἀμοιβὰς ὑπηρεσιῶν, παρακρατεῖται κατὰ τὴν εἴσπραξιν παρὰ μὲν τῶν δημοσίων, ἐκκλησιαστικῶν καὶ δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ὑπαλλήλων, ὑπὸ τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ταμείων, παρὰ δὲ τῶν ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ ἐταιρειῶν, ἰδιωτικῶν οἰκῶν καὶ παντὸς ἐν γένει ἀπασχολοῦντος συστηματικῶς ἔμμοθον ἢ ἡμερομίσθιον προσωπικόν καὶ καταβάλλεται ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους, συνυποβαλλομένης σχετικῆς δηλώσεως εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφέρειας, ἐν ᾗ ἐγένετο ἡ εἴσπραξις⁽¹⁻³⁾.

2. Ὅσοι μισθωτοὶ ἢ ἡμερομίσθιοι (οἶον κοσμηματογράφοι, χειρῶνακτες, κτίσται κλπ.) ἐργάζονται εἰς ἐργοδότας μὴ ἀπασχολοῦντας συστηματικῶς προσωπικόν, ἢ ὅσοι κτῶνται ἀμέσως ἀμοιβὰς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ,

(1) Ἀπόφασις Ὑπ. Οἰκονομικῶν Π. 17049/30-9-1948.—Ὅριζομεν προθεσμίαν πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεων φόρου μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τὸ τρίμηνον 1-7-1948—30-9-1948 καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ ὑποχρέων ἐπιχειρήσεων, ἐφ' ὅσον ὁ παρακρατηθεὶς καὶ δηλούμενος φόρος μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἐκάστου τριμήνου ἀναλογεῖ εἰς ἀποδοχὰς ὑπαλληλικῶν καὶ ἐργατικῶν προσωπικῶν οὗ ὁ ἀριθμὸς ὑπερβαίνει εἰς ἑκατὸν (100) ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς λήξεως ἐκάστου τριμήνου, ἧτοι ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου καὶ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους.

(2) Ν. Α. 1211/1949 ἄρθρον 7 § 7.—Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἐπιχειρήσεις, αἵτινες δὲν παρακρατοῦσιν ἐκ τῶν ἀποδοχῶν τοῦ προσωπικοῦ των τὸν φόρον, ἀλλὰ καταβάλλουσι ταῦτον ἐξ ἰδίων, ἔπως ἐπιδίδωσιν ἐτησίαν δήλωσιν φόρου ΣΤ' Κατηγορίας διὰ τὸ σύνολον τῶν καθ' ἑλόκληρον τὸ οἰκονομικὸν ἔτος καταβληθεισῶν ἀποδοχῶν ἐν γένει. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ φόρος θέλει ὑπολογίζεσθαι βάσει τῶν συντελεστῶν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Α.Ν. 942/49 κλίμακος τετραπλασιαζομένων τῶν ἀντιστοίχων κλιμακίων προσόδου, φόρου ὡς καὶ τοῦ ἀφορολογήτου ὄριου.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρισθῆσονται ὁ τρόπος καὶ χρόνος προεπισπράξεως τοῦ φόρου τούτου διὰ προσωρινῶν δηλώσεων τοῦ ἐργοδότου, ὡς καὶ ἡ βάση ὑπολογισμοῦ τοῦ προκαταβλητέου φόρου.

επιδίδουσι αὐτοὶ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς περιφερείας, ἐν ἣ διαμένουσι, δῆλωσι διὰ τὰς κατὰ τὸ προηγούμενον οἰκονομικὸν ἔτος κτηθείσας ἀμοιβάς, καταβάλλοντες συγχρόνως δλόκληρον τὸν φόρον.

3. Ὁ φόρος ΣΤ' κατηγορίας καθαρῶν προσόδων (ἀμοιβαὶ ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν) ἐπὶ τῶν ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1950 καὶ ἐφεξῆς κτωμένων ἀμοιβῶν ὑπὸ τῶν ἀξιοματικῶν τῶν ἐμπορικῶν πλοίων ὁρίζεται ὡς ἐξῆς :

α) Ἐπὶ ἀμοιβῶν καταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη εἰς ξένον νόμισμα, μὲ ἀναλογικὸν συντελεστὴν πέντε τοῖς ἑκατὸν (5 %) μετ' ἔκπτωσιν, προκειμένου μὲν περὶ ἀμοιβῶν καταβαλλομένων εἰς λίρας Ἀγγλίας, ποσοῦ τριάκοντα (30) λιρῶν μηνιαίως, προκειμένου δὲ περὶ ἀμοιβῶν καταβαλλομένων εἰς ἕτερον νόμισμα μετ' ἔκπτωσιν ἀναλόγου ποσοῦ ὑπολογιζομένου ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἐπισήμου ἰσοτιμίας. β) Ἐπὶ ἀμοιβῶν καταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη εἰς δραχμάς, μὲ ἀναλογικὸν συντελεστὴν τρία ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (3 %), μετ' ἔκπτωσιν ποσοῦ δραχμῶν πεντακοσίων χιλιάδων (500.000) μηνιαίως.

Ἐν περιπτώσει καταβολῆς ἀμοιβῶν κατωτέρων τοῦ μηνός, ἡ ἔκπτωσις ὑπολογίζεται ἀναλόγως πρὸς τὰς ἡμέρας ἐργασίας.

Ὁ κατὰ τ' ἀνωτέρω παρακρατούμενος ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη φόρος ἀποδίδεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον εἰς ὃ νόμισμα ἐγένετο ἡ καταβολὴ τῶν ἀμοιβῶν.

Διὰ Β. Διαταγμάτων θέλουσι ὁρισθῆ οἱ ὑπόχρεοι πρὸς παρακράτησιν καὶ ἀπόδοσιν τοῦ φόρου, τὰ τῆς ἐπιδόσεως τῶν δηλώσεων, τὰ τῆς βεβαιώσεως τοῦ φόρου ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα λεπτομέρεια ἀναφερομένη εἰς τὴν διαδικασίαν βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου (1).

(1) Β. Διάταγμα 28/3) 1951 (Φ.Ε.Κ. 88 ἔτος 1951) «Περὶ τοῦ τρόπου βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀξιοματικῶν ἐμπορικῶν πλοίων» :

Ἄρθρον 1.— 1. Ὁ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀξιοματικῶν τῆς ἡμεδαπῆς ἰθαγενείας ἐμπορικῶν πλοίων τῶν ἐξυπηρετούντων γραμμὰς ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἀναλογῶν φόρος ΣΤ' κατηγορίας καθαρῶν προσόδων (ἀμοιβαὶ ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν) παρακρατεῖται ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου καὶ καταβάλλεται εἰς τὴν Προξενικὴν ἢ Λιμενικὴν Ἀρχὴν κατὰ τὴν ἐνώπιον ταύτης ἐξόφλησιν τοῦ ναυτολογίου καὶ εἰς τὰς ὠρισμένας διὰ ταύτην προθεσμίας.

Ἄρθρον 2.— 1. Ἡ Λιμενικὴ ἢ Προξενικὴ Ἀρχὴ προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τοῦ ναυτολογίου, ὑποχρεοῦται ὅπως προηγουμένως ἐνεργήσῃ καὶ τὸν ἐλεγχὸν τοῦ παρακρατηθέντος φόρου, μετ' ὃ προβαίνει εἰς τὴν εἰσπράξιν αὐτοῦ ἐκδίδουσα ἰδιαίτερον τριπλότυπον ἀποδεικτικόν. Ἐν συνεχείᾳ συντάσσει εἰδικὸν φύλλον ἐκκαθαρίσεως τοῦ φόρου εἰς διπλῶν, ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ ὁποῦ ἀποστέλλει ἐντὸς δεκαήμερου ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον καὶ τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον.

2. Τὸ φύλλον ἐκκαθαρίσεως τοῦ φόρου συμπληρούμενον δι' ἓνα ἕκαστον κωδικοποιημένως ἐκ τῶν ἐξοφλουμένων ναυτολογίων περιλαμβάνει τὰ ἀκόλουθα στοιχεῖα :

α) Ὀνοματεπώνυμον καὶ διεύθυνσις πλοιάρχου καὶ πλοιοκτῆτου ἢ διαχειρι-

4. Οἱ κτώμενοι ἀποδοχὰς ἐκ πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν, ἐφ' ὅσον τὸ φορολογητέον ποσὸν αὐτῶν ὑπερβαίνει τὰς δραχμὰς 3.000.000 τριμηνιαίως, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου καὶ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἐπιδίδωσιν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς κατοικίας των δῆλωσιν περὶ τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον τρίμηνον κτηθεισῶν ἐκ διαφόρων ἐργοδοτῶν ἢ πηγῶν ἀποδοχῶν αὐτῶν, καταβάλλοντες ἅμα δλόκληρον τὴν τυχόν ἐπὶ πλέον διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐργοδοτῶν παρακρατηθέντος φόρου καὶ τοῦ ἀναλογοῦντος τοιοῦτου ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν δηλουμένων ἀποδοχῶν, ἀθροί-

στοῦ τοῦ πλοίου.

β) Ὄνομα τοῦ πλοίου, λιμὴν καὶ ἀριθμὸς νηολογίου αὐτοῦ.

γ) Ἀριθμὸς, λιμὴν ἐκδόσεως καὶ χρονολογία ἐκδόσεως καὶ ἐξοφλήσεως τοῦ ναυτολογίου καὶ

δ) Συνολικὸν ποσὸν φόρου καὶ ἡμερομηνία συντάξεως τοῦ φύλλου ἐκκαθαρίσεως.

Ἄρθρον 3. — 1. Τὰ οὕτω εἰσπραττόμενα ποσὰ φόρου ὑπὸ μὲν τῶν ἐν τῇ ἐσωτερικῇ Λιμενικῶν Ἀρχῶν ἀποδίδονται διὰ τηλεγραφικῆς ἐντολῆς εἰς τὸ Ταμεῖον Πλοίων Πειραιῶς, ὑπὸ δὲ τῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ Λιμενικῶν ἢ Προξενικῶν Ἀρχῶν ἀποστέλλονται εἰς τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον ὁμοῦ μὲ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ταμεῖου τούτου κρατήσεις.

2. Τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ φύλλου ἐκκαθαρίσεως καὶ ἐντὸς πέντε (5) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τούτου δίδει τὴν σχετικὴν πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀλλαδαπῇ Τράπεζαν (Hellenic Bank Trust Co) ἐντολὴν διὰ τὴν ἄμεσον ἀποστολὴν τοῦ παρακρατηθέντος φόρου εἰς τὸ Δημόσιον (Ταμεῖον πλοίων Πειραιῶς) μέσῃ τῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος.

3. Ἡ ἀπόδοσις τοῦ φόρου ἐνεργεῖται εἰς ὃ νόμισμα ἐγένετο ἢ καταβολὴ τῶν ἀμοιβῶν ἢ εἰς δολλάρια τῶν Η.Π.Α. ἢ λίρας Ἀγγλίας ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἐπισήμου ἰσοτιμίας τῶν νομισμάτων τούτων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ ναυτολογίου.

Ἄρθρον 4. — 1. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος παραλαμβάνων τὸ φύλλον ἐκκαθαρίσεως, προβαίνει εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντος φόρου καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν ἔλεγχον πρὸς ἐπαλήθευσιν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θάσει τῶν παρὰ τῇ Ναυτικῇ Ἀπομαχικῇ Ταμείῳ κατατιθεμένων (ἐξωφλημένων) ναυτολογίων.

2. Ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ πορίσματος τοῦ ἐλέγχου καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελε διαπιστωθῆ διαφορὰ, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ἐνεργεῖ ἐγγραφὴν εἰς τὸν συμπληρωματικὸν φορολογικὸν κατάλογον ἐπ' ὄνοματι τοῦ πλοιάρχου, πλοιοκτῆτου ἢ διαχειριστοῦ τοῦ πλοίου, ἀπάντων εὐθυνομένων ἀλληλεγγύως καὶ ἀδαιρέτως διὰ τὴν παρακράτησιν καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου.

Ἄρθρον 5. — 1. Ἀρμόδιος διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου τυγχάνει ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος Φορολογίας πλοίων Πειραιῶς.

2. Ἀρμόδιον Ταμεῖον διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ φόρου εἶναι τὸ Ταμεῖον πλοίων Πειραιῶς.

3. Διὰ τὴν βεβαίωσιν, ἔλεγχον, κοινοποίησιν φύλλων ἐλέγχου καὶ λοιπῆν διαδικασίαν ἐφαρμόζονται αἱ ἰσχύουσαι ἀντίστοιχοι διατάξεις τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσώπων.

Ἄρθρον 6. — 1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Διατάγματος ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

2. Εἰς τὸν Ἡμέτερον ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἵπουργῶν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

στικῶς λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου τῆς κατηγορίας ταύτης (¹).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΞ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Ἄρθρον 27

1. Ἐπὶ πασῶν τῶν οἰωνδήποτε καθαρῶν ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελματῶν, οἷα τὰ τῶν ἱατρῶν, ἀρχιτεκτόνων, μηχανικῶν, καλλιτεχνῶν κλπ. ἀμίσθων δημοσίων ὑπαλλήλων ὡς οἱ συμβολαιογράφοι, δικαστικοὶ κλητῆρες κλπ. ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος φόρος ὀριζόμενος εἰς 20% διὰ τὸ τμήμα τῶν ἐτησίων καθαρῶν ἀμοιβῶν ἀπὸ 60.000.001 μέχρις 120.000.000 δραχμῶν καὶ εἰς 30% διὰ τὸ τμήμα τῶν ἐτησίων καθαρῶν ἀμοιβῶν τὸ ὑπερβαῖνον τὰ 120.000.000 (²)(³)(⁴).

(¹) Ν. 1618) 1951 ἄρθρ. 3 § 1.—Ὁ μισθωτὸς ὁ κτώμενος ἐκ πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἐργοδοτῶν ἢ πλειόνων τῆς μιᾶς πηγῶν ἀμοιβὰς ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν δικαιούται εἰς τὸ τέλος ἐκάστου οἰκονομικοῦ ἔτους νὰ ὑπολογίσῃ ἐκ νέου τὸν φόρον Στ' κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ Κώδικος ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν καθαρῶν ἀποδοχῶν τὰς ὁποίας ἐκτίησατο κατὰ τὸ ἐτήσιον διάστημα ἀπὸ 1 Ἰουλίου ἔτους τινὸς μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ὁ ἐτήσιος φόρος ὑπολογίζεται διὰ τῆς δηλώσεως Στ' κατηγορίας τῶν ἀμοιβῶν, ἂς ἐκτίησατο ὁ ὑπόχρεως κατὰ τὸ τρίμηνον ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ἕως 30 Ἰουνίου, διὰ τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τοῦτον τὰ κλιμάκια τῶν τριμηνιαίων ἀποδοχῶν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 942)1949 τετραπλασιάζονται.

Εἰς τὸν ἐτήσιον φόρον συμψηφίζεται ὁ καταβληθεὶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τριμηνιαίων δηλώσεων φόρος, τὸ δὲ ὑπόλοιπον καταβάλλεται ὡς φόρος τοῦ τελευταίου τριμήνου, ἢ κατὰ περίπτωσιν, ἐπιστρέφεται.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῶν κηθεισῶν ἀπὸ 1 Ἰουλίου 1949 ἀποδοχῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐφεξῆς κτωμένων τοιούτων.

(²) Α.Ν. 942)1949 ἄρθρ. 12 § 1.—Ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν φόρον τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων Κατηγορίας Ζ' ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 4, 5, 6, 7, 8 καὶ 10 τοῦ παρόντος, τοῦ φόρου τῆς κλίμακος τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος μειουμένου κατὰ 20%.

(³) Α.Ν. 942)1949 ἄρθρ. 12 § 3.—Ἐξαίρονται τοῦ φόρου Ζ' Κατηγορίας α) οἱ καλλιτέχναι γλύπται, ζωγράφοι καὶ μουσικοὶ διὰ τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν ἀποκομιζόμενα κέρδη καὶ β) οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δὲν δύνανται νὰ καταταγῶσιν εἰς κλάσιν ἀνωτέραν τῆς δευτέρας.

(⁴) Διὰ τὰς μέχρις 60.000.000 δραχ. καθαρὰς ἀμοιβὰς οἱ ὑπόχρεοι κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν κλάσεων τῆς § 4 ἄρθρου 4 τοῦ Α.Ν. 942)1949 (βλ. Μέρος Δ'), συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 12 § 1 τοῦ νόμου τούτου, τοῦ φόρου μειουμένου κατὰ 20%.

Ὁ φόρος τῶν καταταξίμων ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν ἔχει ἀπὸ τοῦ οἰκονο-

2. Όμοιος εις τήν κατηγορίαν ταύτην υπόκειται πάσα άμοιβή καταβαλλομένη εις πραγματογνώμονας, διαιτητάς, έκκαθαριστάς έν γένει, έλεγκτάς άνωνύμων έταιρειών, έκτελεστάς διαθηκών, έκκαθαριστάς κληρονομιών, κηδεμόνας σχολαζούσης κληρονομίας ώς και πάσα άμοιβή έκ συγγραφικών δικαιωμάτων, φορολογουμένη επί συντελεστή δώδεκα επί τοίς έκατόν (12%).

Η άμοιβή αύτη φορολογείται άυτοτελώς και άνεξαρτήτως έτέρας φορολογικής ύποχρέωσης των προσώπων των κτωμένων ταύτην, του φόρου παρακρατουμένου παρά του καταβάλλοντος τήν άμοιβήν κατά τά διά τήν ΣΤ' κατηγορίαν ισχύοντα.

3. Είς τόν φόρον τής παραγ. 1 του παρόντος άρθρου υπόκειται και πάσα καθαρά πρόσδοδος μή δυναμένη νά ύπαχθῆ εις άλλην κατηγορίαν^(1,2,3,4). μικροῦ έτους 1951/1952 ώς άκολουθώς:

Κλάσις	Φορολογητέα μηνιαία άμοιβαι	Μηνιαίος φόρος	Σύνολον μηνιαίων άμοιβών
1	150.000	4.000	650.000
2	300.000	12.000	800.000
3	450.000	16.000	950.000
4	600.000	20.000	1.100.000
5	750.000	28.000	1.250.000
6	1.000.000	40.000	1.500.000
7	1.250.000	60.000	1.750.000
8	1.500.000	80.000	2.000.000
9	1.750.000	100.000	2.250.000
10	2.000.000	120.000	2.500.000
11	2.250.000	160.000	2.750.000
12	2.500.000	200.000	3.000.000
13	2.750.000	240.000	3.250.000
14	3.000.000	280.000	3.500.000
15	3.250.000	320.000	3.750.000
16	3.500.000	360.000	4.000.000
17	3.750.000	400.000	4.250.000
18	4.000.000	460.000	4.500.000
19	4.250.000	520.000	4.750.000
20	4.500.000	600.000	5.000.000

(1) Α.Ν. 1839/1951 άρθρ. 15.— Ο κατά τήν διάταξιν τής παραγράφου 3 του άρθρου 27 του Κώδικος φορολογίας καθαρών προσόδων επιβαλλόμενος φόρος τής Ζ' Κατηγορίας επί των από 1 Ιουλίου 1951 και έφεξης κτωμένων εισοδημάτων όρίζεται ώς έξής:

α) Προκειμένου περι φυσικών προσώπων και συνεταιρισμών εις 15% διά τó μέχρις 60.000.000 δραχμών τμήμα ετησίως καθαρής προσόδου και εις 30% διά τó τμήμα αυτών τó υπερβαίνον τά 60.000.000 δραχμών και

β) Προκειμένου περι άνωνύμων έταιρειών εις 35%.

Επί τής προσόδου ταύτης εφαρμόζονται αναλόγως αι διατάξεις των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 19 του Κώδικος φορολογίας καθαρών προσόδων.

(2) Α.Ν. 942/1949 άρθρον 12 § 4.— Είς τήν φορολογίαν τής παραγράφου 3 του άρθρου 27 του αυτού Κώδικος υπάγεται και ή πρόσδοδος ή προκύπτουσα από

4. Καθαρὰ ἀμοιβὴ λογίζεται ἡ μετ' ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῆς ἀκαθαρίστου παντὸς φόρου, τέλους ἢ δικαιώματος καὶ ἐν γένει πάσης δαπάνης κατα-

1ης Ἰουλίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ἐκ τῆς μερικῆς ἢ ὀλικῆς ἐκμισθώσεως βιομηχανικῶν κτιρίων μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς πάσης φύσεως μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων.

(*) A.N. 942/1949 ἄρθρ. 12 § 5.— Ἡ κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 27 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων πρόσδοδος φορολογεῖται ἀπὸ τοῦ οὐ-
κονομικοῦ ἔτους 1949/1950 καὶ ἐφεξῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συντελεστοῦ τῆς παραγρά-
φου 3 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παρόντος νόμου, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν διατάξεων
τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων.

(†) A.N. 942/1949 ἄρθρον 12 § 6.— Κατ' ἐξαιρέσιν ὁ φόρος Ζ' Κατηγορίας
τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν ὀρί-
ζεται εἰς 15% ἐπὶ τῆς νομίμου ἀμοιβῆς αὐτῶν διὰ τὴν σύνταξιν τῶν σχεδίων ἢ
τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐκτελουμένων ἔργων.

Ὡς νόμιμος ἀμοιβὴ θεωρεῖται ἡ ὑπὸ τῶν σχετικῶν διατάξεων ρητῶς εἰς πο-
σοτὸν ὀριζομένη καὶ οὐχὶ ἡ δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας τυχόν συμφωνουμένη, ἐκτὸς
ἂν αὕτη εἶναι ἀνωτέρα τῆς νομίμου.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δύναται νὰ ὀρισθῇ ὡς φορο-
λογητέα ἀμοιβὴ τὸ συμβατικῶς ὀρισθὲν ποσὸν ταύτης προκειμένου περὶ συντάξεως
σχεδίων ἢ ἐπιβλέψεως ἔργων τοῦ Δημοσίου, τῶν νομικῶν προσώπων δημοσίου δι-
καίου καὶ τῶν κοινωφελῶν ἢ ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων.

Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 5 καὶ 8 τοῦ παρόντος ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ
ἐν προκειμένῳ

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 10 δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τοὺς ὑποχρέους τῆς πα-
ρούσης παραγράφου.

Ἄρθρον 1 Δ/τος 25 10-1949.— Ὁ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παραγράφου
6 τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ A.N. 942/49 φόρος Ζ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων
ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν καθορίζεται ἐφεξῆς ἀναλόγως
τῆς φύσεως τῶν ὑπ' αὐτῶν παρεχομένων ὑπηρεσιῶν ὡς ἀκολούθως:

α) Ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν διὰ τὴν σύνταξιν μελετῶν καὶ σχεδίων ἀφορώντων
πάσης φύσεως λιμενικὰ ἔργα περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἐπὶ τούτων ἀνωδομῶν,
ὕδραυλικὰ τοιαῦτα ὡς καὶ ἔργα ὁδοποιΐας καὶ σιδηροδρόμων (χάραξις ὁδῶν ἢ σιδη-
ροδρομικῶν γραμμῶν καὶ ἐν γένει ἐργασία ὑπὸ κλίθρου) εἰς 5% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτων.

Εἰς τὸν ἀνωτέρω συντελεστὴν ὑπόκεινται ἐπίσης καὶ αἱ ἀμοιβαὶ διὰ τοπογρα-
φικὰς ἐν γένει ἐργασίας, πλὴν τῶν ἀφορῶσιν τὴν καταμέτρησιν ἐκτάσεων μέχρις
εἴκοσι στρεμμάτων δι' ἃς ἰσχύει ὁ συντελεστὴς τοῦ ἐδαφίου β'.

β) Ἐπὶ ἀμοιβῶν διὰ τὴν σύνταξιν μελετῶν καὶ σχεδίων ἀφορώντων πάσης
φύσεως οἰκοδομὰς καὶ κτίσματα, μεμονωμένας κατασκευὰς ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυ-
ροκονιάματος, μηχανικὰς καὶ ὕδραυλικὰς ἐγκαταστάσεις καὶ κατα-
σκευὰς ὡς καὶ πάσης φύσεως ναυπηγικὰ ἔργα εἰς 10% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτων.

γ) Ἐπὶ ἀμοιβῶν παρεχομένων μόνον διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν
κατὰ τὰ προηγούμενα ἐδάφια α καὶ β ἔργων ὡς καὶ ἐπὶ ἀμοιβῶν διὰ τὴν ἐνέργειαν
πάσης φύσεωςπραγματογνωμοσυνην ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔργων εἰς 15% ἐπὶ τοῦ ποσοῦ
τούτων.

Εἰς τὸν ἀνωτέρω συντελεστὴν ὑπόκεινται ἐπίσης αἱ ἀμοιβαὶ αἱ παρεχόμεναι
διὰ πᾶσαν ἐργασίαν μὴ ρητῶς ἀναφερομένην ἐν τῇ παρούσῃ παραγράφῳ.

2. Εἰς ἃς περιπτώσεις ἢ παρεχομένη ἀμοιβὴ περιλαμβάνει τοιαύτην διὰ τὴν
σύνταξιν σχεδίων καὶ μελετῶν ὡς καὶ διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου,
διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ φόρου, λαμβάνονται κεχωρισμένως αἱ ἀντιστοιχοῦσαι εἰς ἕκα-
στον εἶδος ἐργασίας ἀμοιβαὶ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διακρίσεις, ὑπολογιζόμεναι βάσει

βληθείσης πρὸς παροχὴν τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἀπόληψιν τῆς ἀμοιβῆς, ἐκτὸς τοῦ διὰ τοῦ Νόμου τούτου ἐπιβαλλομένου φόρου.

5—6 (Δὲν ἰσχύουν).

Ἄρθρον 28

1. Αἱ δηλώσεις οὐσαι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς κτωμένους καθαρὰς ἀμοιβάς, ὑποπιπτούσας εἰς τὸν φόρον, ἐπιδίδονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφόρον τῆς περιφέρειας, ἐν ἣ διαμένει ὁ φορολογούμενος, ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, ὁ δὲ φόρος καταβάλλεται...⁽¹⁾.

Ἄρθρον 29

1. Μὴ ἐπιδοθείσης δηλώσεως ἢ ἐὰν ἡ ἐγγχειρισθεῖσα κρίνεται παρὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἀνακριθῆς καὶ ἐν ἐλλείψει παντὸς ἄλλου στοιχείου πρὸς προσδιορισμὸν τῶν πραγματικῶν καθαρῶν ἀμοιβῶν, δύναται ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος νὰ καθορίζη τεκμαρτῆν καθαρὰν πρόσσοδον ἐπὶ τῇ βάσει πινάκων «καθορισμοῦ καθαρᾶς προσόδου ἐλευθερίων ἐπαγγελημάτων». Οἱ πίνακες οὗτοι, καταρτιζόμενοι κατὰ τριετίαν ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἀμέσων Φόρων, ὡς προέδρου, τοῦ ἀρμοδίου τμηματάρχου τῶν Ἀμέσων Φόρων ἢ τούτων κωλυομένων, τῶν ἀναπλη-

τοῦ ἐκάστοτε ἐν ἰσχύϊ πίνακος νομίμων ἀμοιβῶν

3. Ὁ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους φόρος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῆς νομίμου ἢ συμβατικῆς κατὰ περίπτωσιν, ἀμοιβῆς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐκπτώσεως διὰ τὰ βαρύνοντα τὸν ὑπόχρεον πάσης φύσεως ἐξοδα καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἢ παντὸς ἐν γένει τρίτου τυχόν κρατήσεις.

4. Ὁ φόρος τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν πραγματοποιημένων ἀπὸ πρώτης (1) Νοεμβρίου 1949 καὶ ἐφεξῆς. Ἐξαιρετικῶς προκειμένου περὶ ἔργων τοῦ Δημοσίου ἢ νομικῶν προσώπων δημοσίου δικαίου ὡς χρόνος πραγματοποιήσεως τῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως θεωρεῖται ὁ τῆς ἀποπληρωμῆς ἢ τῆς ὀριστικῆς ἐκκαθαρίσεως ταύτης ὑπὸ τοῦ Δημοσίου κλπ., ἀσχέτως τῶν τυχόν παρασχεθεῖσων, ἐναντι τῆς ὀριστικῆς ἀμοιβῆς, προκαταβολῶν.

Ἄρθρον 2.—Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνθετικοῦ φόρου τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν λαμβάνεται τεκμαρτῆ καθαρὰ πρόσσοδος ἴση πρὸς τὸ πενταπλάσιον τοῦ δυνάμει τοῦ παρόντος Διατάγματος καταβληθέντος παρ' αὐτῶν φόρου, ἐφαρμοζομένου ἀναλόγως κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ Α.Ν. 942/1949.

Εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργῶν ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1949

(1) Ἀγγμα 28 Ἰουνίου 1948 ἀρθρ. 2 ἑδαφ. στ'.— Ὁ φόρος Ζ' Κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων (ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελημάτων) καταβάλλεται ὁλόκληρος σὺν τῇ δηλώσει ἐντὸς τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Ὀκτωβρίου, Ἰανουαρίου καὶ Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους διὰ τὰς ἀμοιβὰς τὰς κτηθείσας ἐντὸς τοῦ προηγουμένου ἐκάστου τῶν ἀνωτέρω μηνῶν τριμήνου. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους ἐπιδίδεται ὀριστικὴ δήλωσις περιλαμβάουσα τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον οἰκονομικὸν ἔτος κτηθείσων ἀμοιβῶν καὶ καταβάλλεται ὁλόκληρος ἢ τυχόν προκύπτουσα διαφορά τοῦ φόρου.

ρωτών αὐτῶν, ἐνὸς ἐτέρου οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὀριζομένου, καὶ ἐκ δύο προσέτι μελῶν, ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ, μεταξὺ ἀσκούντων ἐν γένει ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα (ιατρῶν, δικηγόρων, ἀρχιτεκτόνων κλπ.) ἀναγράφουσι κατ' ἐπάγγελμα τὴν τεκμαρτὴν καθαρὰν πρόσδοτον κατὰ λόγον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως ἐν ἣ ἀσκεῖται τοῦτο καὶ ἐτέρων ἐπαρκῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς τεκμηρίων καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν δημοσιευόμενοι μετὰ τὴν ἔγκρισιν τούτου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ἰσχύοντες ἐπὶ τρία φορολογικὰ ἔτη.

2. Ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκείας τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον πινάκων, δύναται νὰ καθορίζεται ἡ φορολογητέα καθαρὰ πρόσδοτος ἐνὸς ἢ πλείονων φορολογουμένων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ ἢ καὶ ἐτέρων ἐπαρκῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τεκμηρίων ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκάστης Οἰκονομικῆς Ἐφορίας.

Τὰ τῆς συγκροτήσεως τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων καὶ τοῦ τρόπου τῶν ἐργασιῶν τῶν κανονίζονται διὰ Διαταγμάτων⁽¹⁾.

3. Οἱ κατὰ τὴν § 1 πίνακες ἐπιτρέπεται ὅπως διὰ διαταγμάτων, προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀναθεωρῶνται διὰ τὸ δεῦτερον καὶ τρίτον ἔτος τῆς τριετοῦς περιοδικῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἀνασυντασσόμενοι ὑφ' οὗς ὅρους καὶ ὁ καταρτισμὸς τῶν ἀρχικῶν πινάκων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΣΥΝΘΕΤΙΚΟΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ ΦΟΡΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΑΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥ

Ἄρθρον 30

1. Ἐκ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου φυσικοῦ προσώπου ἢ τῆς ἐκκλειμένης κληρονομίας ἐκπίπτειται, μένον ἀφορολόγητον, ποσὸν δραχμῶν δέκα ἑκατομμυρίων (10.000.000) προκειμένου περὶ συζύγου καὶ δραχμῶν πέντε ἑκατομμυρίων (5.000.000) δι' ἕκαστον τῶν λοιπῶν εἰς βάρος τοῦ φορολογουμένου συνοικούντων προσώπων.

2. Θεωροῦνται ἐκ τῶν συνοικούντων βαρύνοντα τὸν φορολογούμενον πρόσωπα : Ἡ σύζυγος ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν ἡ μήτηρ, ὁ πατήρ, αἱ ἀγαμοὶ θυγατέρες καὶ ἀδελφαί, τ' ἀνήλικα ἢ ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν τέκνα καὶ οἱ ἀνήλικοι ἀδελφοὶ ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, πάντες οὗτοι ἐκτὸς τῆς συζύγου, μόνον ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰδίαν πρόσδοτον⁽²⁾.

⁽¹⁾ Ὅρα Δ/μα 13-9 27 ἐν ὑποσημειώσει ἀρθρου 20 § 6 κώδικος.

⁽²⁾ Α.Ν. 942/49 Ἄρθρ. 13 § 2.— Ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949—50 καὶ ἐφεξῆς ὁ φόρος συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου τῶν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ὑπο-

3. Ὁ ἐπὶ τῆς ὑπολοίπου δὲ φορολογητέας συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου συνθετικὸς συμπληρωματικὸς φόρος καθορίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀκολουθοῦσας φορολογικῆς κλίμακος (1).

χρέων ἐπιβάλλεται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ συνολικὴ καθαρὰ πρόσδοδος τούτων, μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος ἐκπτώσεων ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 60.000.000.

(1) Α.Ν. 1839/1951, ἀρθρον 16 § 1. — Ἐφ' ὅσον τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1 ἐκπτώσεων ὑπόλοιπον τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ὑπερβαίνει τὰς δραχμὰς 60.000.000, ὁ ἐπ' αὐτῆς φόρος ὑπολογίζεται κατὰ τὴν ἀκόλουθον κλίμακα :

Κλιμακίον Προσόδου	Φορολογικὸς Συντελεστῆς %	Φόρος Κλιμακίου	Σύνολον	
			Προσόδου	Φόρου
60.000.000	—	9.000.000	60.000.000	9.000.000
10.000.000	31	3.100.000	70.000.000	12.100.000
10.000.000	32	3.200.000	80.000.000	15.300.000
10.000.000	33	3.300.000	90.000.000	18.600.000
10.000.000	34	3.400.000	100.000.000	22.000.000
15.000.000	36	5.400.000	115.000.000	27.400.000
15.000.000	38	5.700.000	130.000.000	33.100.000
15.000.000	40	6.000.000	145.000.000	39.100.000
15.000.000	42	6.300.000	160.000.000	45.400.000
15.000.000	44	6.600.000	175.000.000	52.000.000
25.000.000	46	11.500.000	200.000.000	63.500.000
25.000.000	48	12.000.000	225.000.000	75.500.000
25.000.000	50	12.500.000	250.000.000	88.000.000
25.000.000	52	13.000.000	275.000.000	101.000.000
25.000.000	54	13.500.000	300.000.000	114.500.000
50.000.000	56	28.000.000	350.000.000	142.500.000
50.000.000	58	29.000.000	400.000.000	171.500.000
50.000.000	60	30.000.000	450.000.000	201.500.000
50.000.000	62	31.000.000	500.000.000	232.500.000
100.000.000	64	64.000.000	600.000.000	296.500.000
100.000.000	66	66.000.000	700.000.000	362.500.000
Ὑπερβάλλον	70	—	—	—

Ἐκ τοῦ προκύπτοντος φόρου συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐκπίπτουνται μέχρι συμφηρισμοῦ: α) οἱ ἀναλογοῦντες φόροι ἐπὶ τῶν καθέκαστα φορολογουμένων προσόδων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν καὶ β) οἱ καταβληθέντες φόροι εἰς τὴν ἀλλοδαπήν διὰ φορολογουμένας προσόδους προερχομένας ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Προσθέτως ἐκπίπτεται : α) Προκειμένου περὶ προσόδου ἐξ οἰκοδομῶν κειμένων ἐν Ἑλλάδι, μὴ ὑποκειμένης εἰς ἀναλυτικὴν φορολογίαν βάσει γενικῶν ἢ εἰδικῶν διατάξεων, ποσὸν ἴσον πρὸς 20% τῆς καθαρᾶς προσόδου αὐτῶν ἢ ὅποια θὰ ὑπήγετο εἰς τὴν φορολογίαν τῆς ἀναλυτικῆς Κατηγορίας, ἀν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπαλλαγὴ. β) Προκειμένου περὶ λοιπῶν προσόδων μὴ ὑποκειμένων εἰς τὴν φορολογίαν τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῆς καθαρᾶς προσόδου, ποσὸν ἴσον πρὸς 15% τῆς καθαρᾶς προσόδου τῆς συνυπολογισομένης πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἀφειλομένου συνθετικοῦ φόρου. γ) Τὸ τέταρτον τοῦ φό-

4. Ἐπὶ διπλωματικῶν καὶ προξενικῶν ὑπαλλήλων, ὑπηρετούντων πραγματικῶς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ φορολογητέα συνολικὴ καθαρὰ πρόσδοδος ἄρχεται ἀπὸ 200.000 δραχμῶν καὶ ἄνω.

5. Εἰς τ' ἀνωτέρω ποσὰ φόρου συμπεριλαμβάνεται τὸ ἀναγκαστικὸν δάνειον καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ὑπάρχον ποσοστὸν.

6. Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1929-1930 ὁ συνθετικὸς συμπληρωματικὸς φόρος ἐπὶ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου, ὑπολογιζόμενος ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἰσχυροῦσης κλίμακος, μειοῦται κατὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατόν.

7. Ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου :

α) Ἡ βουλευτικὴ καὶ γερουσιαστικὴ ἀποζημίωσις.

β) Οἱ ἀλλοδαποὶ Πρεσβευταὶ καὶ λοιποὶ Διπλωματικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ πράκτορες, ἐπὶ τῇ ὄρῳ τῆς ἀμοιβαιότητος.

γ) Ὡσαύτως ἐπὶ τῇ ὄρῳ τῆς ἀμοιβαιότητος οἱ ἀλλοδαποὶ Πρόξενοι καὶ Προξενικοὶ πράκτορες, ὡς καὶ τὸ κατώτερον προσωπικὸν τῶν ξένων Πρεσβειῶν καὶ Προξενείων, ἐφόσον δὲν ἀσχοῦσιν ἐν Ἑλλάδι ἐπιχείρησιν ἀποφέρουσαν αὐτοῖς πρόσδοτον τῶν κατηγοριῶν Δ', ΣΤ' καὶ Ζ'.

δ) Αἱ συντάξεις καὶ πάσης φύσεως περιθάλψεις, αἱ παρεχόμεναι εἰς ἀναπήρους πολέμου καὶ θύματα ἢ οἰκογενεῖας θυμάτων πολέμου.

ε) Ἐπὶ τῇ ὄρῳ τῆς ἀμοιβαιότητος, ἐφόσον πραγματοποιούμενα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δὲν εἰσάγονται ἐν Ἑλλάδι, τὰ εἰσοδήματα β' κλάσεως τῆς Γ' κατηγορίας παντὸς ἀλλοδαποῦ, ἔστω καὶ πλεόν τοῦ ἑξαμήνου ἐν Ἑλλάδι διαμείναντος, ἐὰν ὁ τοιοῦτος ἀποδεικνύῃ ὅτι τηρεῖ κατοικίαν (domicile) ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ὁμοία ἀπαλλαγὴ καὶ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους χωρεῖ καὶ διὰ τὰ εἰσοδήματα τῆς γ' κλάσεως τῆς Δ' κατηγορίας, ἐφ' ὅσον, προκύπτοντα ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, δὲν εἰσπράττονται ἢ δὲν εἰσάγονται ἐν Ἑλλάδι.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἢ δήλωσις εἶναι πάντως ὑποχρεωτική.

στ) Τὰ πρὸς τοὺς Κρατικοὺς λειτουργοὺς, Δημάρχους καὶ Προέδρους Κοινοτήτων παρεχόμενα ἔξοδα παραστάσεως τοῦ ἀξιώματός των.

8. Ἐπιτρέπεται ἵνα διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐξαιρῆται τοῦ συνθετικοῦ φόρου τὸ ἐξ ἀλλοδαπῶν προσωπικὸν ἀνεγνωρισμένον ξένων φιλανθρωπικῶν Ἀποστολῶν (Ἀμερικανικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς κλπ.) ἐφ' ὅσον χρόνον θέλει διαρκέσει ἢ ἐν Ἑλλάδι παραμονή των.

Ἡ Ζ' κατηγορία ἐπὶ τοῦ μέχρι δραχμῶν 60.000.000 ἐτησίως τμήματος τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν τῶν ὑποκειμένων εἰς κατάταξιν καὶ δ) τὸ ἡμισιοῦ τοῦ φόρου ΣΤ' κατηγορίας ἐπὶ τοῦ μέχρι δραχμῶν 60.000.000 ἐτησίως τμήματος τῶν ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν. Ἡ ἐκπτώσις τῆς περιπτώσεως ταύτης δὲν γίνεται δσάκις ὁ φορολογούμενος εἶναι διευθυντὴς ἡμεδαπῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας ἔχων τοῦλάχιστον 15% τῶν μετοχῶν αὐτῆς, ἢ εἶναι διευθύνων ἢ ἐντεταλμένος ἢ συμπράττων σύμβουλος ἡμεδαπῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας ἐπὶ μισθῷ.

Μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνωτέρω ἐκπτώσεων, τὸ ἀπομένον ὑπόλοιπον ἀποτελεῖ τὸν ὀφειλόμενον φόρον συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου».

Άρθρον 31

1. Πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου, ἀθροίζονται πρὸ πάσης ἐπ' αὐτῶν ἐκπτώσεως :

α) Αἱ κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας οἰκον. ἔτος κτηθεῖσαι καθαρὰ τοῦ φορολογουμένου πρόσοδοι τῶν κατηγοριῶν Α', Β', Γ', Ε', ΣΤ' καὶ Ζ', ἢ τῆς κατηγορίας Δ' καθαρὰ πρόσοδος, ἢ κτηθεῖσα κατὰ τὴν ἐν ταῖς σχετικαῖς διατάξεσι περίσθον καὶ φορολογουμένη κατὰ τὸ αὐτὸ οἶκον. ἔτος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ τυχὸν ὑπ' αὐτοῦ ὁπωσδήποτε καὶ ὁπουδήποτε κτηθεῖσαι καθαρὰ πρόσοδοι, καθ' ἄς περιόδους καὶ αἱ προμνημονευόμεναι τῶν ἀντιστοίχων κατηγοριῶν.

Προκειμένου περὶ τῶν Κατηγοριῶν Α' καὶ Β', εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβιβάσεως τοῦ ἀκινήτου ἐντὸς τοῦ προηγούμενου τῆς φορολογίας οἰκονομικοῦ ἢ κατὰ περίπτωσιν γεωργικοῦ ἔτους, ὡς κτηθεῖσα καθαρὰ πρόσοδος διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς συνολικῆς προσόδου λογίζεται, διὰ μὲν τὸν τέως ἰδιοκτήτην νομέα κλπ. ἢ παρ' αὐτοῦ κτηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀκινήτου καθαρὰ πρόσοδος μέχρι τῆς χρονολογίας μεταβιβάσεως τοῦ ἀκινήτου, διὰ δὲ τὸν διάδοχον εἰσοδηματίαν ἢ παρὰ τούτου κτηθεῖσα καθαρὰ πρόσοδος ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς μεταβιβάσεως. Διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς τοιαύτης προσόδου τοῦ τέως καὶ τοῦ διαδόχου εἰσοδηματίου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν Κατηγοριῶν Α' καὶ Β'.

β) Αἱ ἐκ τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων πρόσοδοι προσδιορίζονται κατὰ τὰς περὶ τούτων εἰδικὰς διατάξεις, ἐφ' ὅσον δὲ τοιαῦται δὲν ὑφίστανται, ἐξευρίσκονται ἐκπιπτομένων ἐκ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου τῶν δαπανῶν παραγωγῆς.

γ—στ) Ἡτόνησαν (').

(') *A. N. 942/1949* ἄρθρον 5 § 3.—Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949—50 καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐτῶν ἀπάσων τῶν περιπτώσεων τοῦ παρόντος ἄρθρου (ἐργολάβων, ἐνοικιαστῶν προσόδων, ἀντιπροσώπων πρακτόρων, μεσιτῶν κλπ.), λαμβάνεται τεκμαρτῆ καθαρὰ πρόσοδος ἐκ τῶν ἐργασιῶν τούτων ἴση πρὸς τὸ τετραπλάσιον τοῦ φόρου Δ' Κατηγορίας ἢ ἐπιτηδεύματος τοῦ καταβληθέντος ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους. Εἰς ἀπάσας τὰς περιπτώσεις ὁ Οἰκονομικὸς ἔφορος δύναται νὰ ἀποδείξῃ μείζονα πρόσοδον, ὃ δὲ φορολογούμενος ἔλασσονα τοιαύτην ἢ καὶ ζημίαν.

B. A. 10 Ἀυγούστου 1949 ἄρθρον 3.—Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949—50 καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐτῶν τῶν προσώπων τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον φόρον (ἤτοι τῶν ἐπιχειρήσεων ἐμπορίας καπνοῦ εἰς φύλλα) λαμβάνεται τεκμαρτῆ καθαρὰ πρόσοδος ἐκ τῶν ἐργασιῶν πωλήσεως εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξαγωγῆς καπνοῦ εἰς φύλλα ἴση πρὸς τὸ τετραπλάσιον τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος ἢ τοῦ κατὰ τὸ παρὸν Διάταγμα φόρου τοῦ καταβληθέντος ἐντὸς τοῦ ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους. Ἐν προκειμένῳ ὁ Οἰκονομικὸς ἔφορος δύναται νὰ ἀποδείξῃ μείζονα πρόσοδον, ὃ δὲ φορολογούμενος ἔλασσονα τοιαύτην ἢ καὶ ζημίαν.

B. Δ/γμα 25 Ὀκτωβρίου 1949 ἄρθρον 2.—Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνθετικοῦ φόρου τῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν λαμβάνεται τεκμαρτῆ καθαρὰ πρόσοδος ἴση πρὸς τὸ πενταπλάσιον τοῦ δυνάμει τοῦ παρόντος Διατάγματος κατα-

2. Ἐκ τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀθροίσματος ἀφαιρούνται :

α') Ἡ ἔκ τινος τῶν ἀνωτέρω κατηγοριῶν προσόδων καθαρὰ ζημίαι, ἢ τυχὸν πραγματοποιηθεῖσα κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας οἰκον. ἔτος ἢ καὶ κατὰ τὸ ἀμέσως τούτου προηγούμενον καὶ μὴ ληφθεῖσα ἄλλως ὑπ' ὄψει πρὸς ἔκπτωσιν.

β') Τὰ προσωπικὰ τοῦ φορολογουμένου ἢ τῶν βαρυνόντων αὐτὸν συνοίκων ἀσφάλιστρα ζωῆς ἢ θανάτου ἢ κατὰ κινδύνων τυχαίων συμβεβηκότων.

γ') Οἱ καταβληθέντες τόκοι ἀποδεδειγμένων χρεῶν αὐτοῦ τούτου τοῦ φορολογουμένου καὶ τῆς συζύγου του, ἐφ' ὅσον δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν καθ' ἕκαστα προσόδων.

Οἱ τόκοι τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον χρεῶν δὲν ἐκπίπτουν εἰς ἣν περίπτωσιν ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου δὲν δηλοῦται ἢ πρόσδοδος ἐκ τῶν χρεωγράφων, τῶν δοθέντων ὡς ἐγγύησις διὰ τὴν σύναψιν τοῦ δανείου, ὡς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου δὲν ἀποδεικνύεται ἢ καθ' οἷονδ' ἕτερον τρόπον χρησιμοποίησις τῶν κεφαλαίων τῶν προσπορισθέντων ἐκ τοῦ δανείου.

3. Ἐκ τῆς ὑποβαλλομένης εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐκπίπτεται καὶ πᾶσα ἀποδεδειγμένη ζημία, ἐκ φθορᾶς,

βληθέντος παρ' αὐτῶν φόρου, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ Α.Ν. 942/1949.

Ν. Α. 567/1948 ἀρθρον 12 § 2. — Εἰς θάρος τῶν ὑποχρέων εἰς τὸν φόρον τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβάλλεται συνθετικὸς φόρος διὰ τὰ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1947 καὶ ἐφεξῆς καθαρὰ κέρδη ἐκ τῶν μηχανοκινήτων πλοίων ἡμεδαπῆς ἰθαγενείας χωρητικότητος φορτίου (D.W.) ἀνωτέρας τῶν 500 τόννων ἴσως πρὸς τὸ τέταρτον τοῦ φόρου τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ παρόντος συμβεβαιοῦμενος καὶ συνεισπραττόμενος μετ' αὐτοῦ, τροποποιουμένον, ὡς πρὸς τὰ ποσοστὰ τοῦ φόρου καὶ τὸν τρόπον καταβολῆς του ὡς καὶ ὡς πρὸς τοὺς ὑποχρέους, τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων καὶ ἀπαλλασσομένου τῶν κερδῶν τούτων πάσης περαιτέρω ἐπιβαρύνσεως ἐκ τῆς φορολογίας ταύτης.

Α.Ν. 1411/1950 ἀρθρον 9 § 3. — Ὁ κατὰ τὴν κλίμακα τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος Νόμου καθοριζόμενος φόρος, ὅστις βαρύνει τὸ πλοῖον διὰ τὰ ἡμερολογιακὰ ἔτη 1947 καὶ 1948 καλύπτει καὶ πᾶσαν ἄλλην ὑποχρέωσιν ἐκ φόρου ἐπιτηδεύματος, Γ' καὶ Δ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων ὡς καὶ συνθετικοῦ φόρου διὰ τὰ ἀποτελέσματα τὰ προκύπτοντα ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ πλοίου κατὰ τὰ ἐν λόγῳ ἔτη.

Ν. Α. 419/1947 ἀρθρον 4. — 1. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ συνθετικοῦ φόρου τοῦ οἰκον. ἔτους 1947-1948 καὶ τῶν ἐφεξῆς ἐτῶν τῶν φυσικῶν προσώπων, τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν φορολογίαν τῶν ξενοδοχείων τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 6 Μαΐου 1946 καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 181/1946 Ν. Διατάγματος, λαμβάνεται τεκμαρτῆ καθαρὰ πρόσδοδος ἐκ τῆς ξενοδοχειακῆς ἐπιχειρήσεως ἴση πρὸς τὸ τετραπλάσιον τοῦ καταβαλλομένου συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω Ν. Διατάγματα φόρου.

2. Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τῆς προηγουμένης παραγράφου 1 δύναται ὁ μὲν Οἰκονομικὸς ἔφορος ν' ἀποδείξῃ μείζονα πρόσδοdon, ὁ δὲ φορολογούμενος ἐλάσσονα τοιαύτην ἢ καὶ ζημίαν.

ἀπωλείας ἢ πραγματοποιηθείσης ὑποτιμήσεως κεφαλαίου προκύψασα κατὰ τὰ δύο προηγούμενα τῆς φορολογίας οικονομικὰ ἔτη καὶ μέχρι τῆς νομίμου προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως καὶ ἐφ' ὅσον ἢ ἐν λόγῳ ζημία δὲν καλύπτεται ὑπὸ δωρεᾶς, κληρονομίας, κληροδοσίας, προικὸς ἢ ὑπερτιμήσεως κεφαλαίου, αἵτινες ἐπραγματοποιήθησαν ἐντὸς τῶν δύο προηγούμενων τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας οικονομικῶν ἐτῶν καὶ μέχρι τῆς νομίμου προθεσμίας πρὸς ὑποβολὴν τῆς δηλώσεως, ἐτι δέ, προκειμένου περὶ ὑπερτιμήσεως κεφαλαίου, καὶ ἂν αὕτη, μὴ πραγματοποιηθεῖσα, ὑφίσταται οὐχ ἤττον πράγματι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς νομίμου πρὸς δήλωσιν προθεσμίας.

Ἐκ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου φορολογικοῦ τινος ἔτους δὲν δύναται νὰ ἐκπεσθῇ ζημία ἐξ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου, ἐφ' ὅσον αὕτη ἐξεπέσθη ἐκ τῆς τοῦ προηγούμενου φορολογικοῦ ἔτους.

Πρὸς προσδιορισμὸν τῆς λανθανούσης ὑπερτιμήσεως κεφαλαίου λαμβάνεται ὡς ὄρος συγκρίσεως ἡ συνολικὴ αὐτοῦ ἀξία κατὰ τὴν 1 Ἰουλίου τοῦ οικονομικοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ ζημία, μὴ συνυπολογιζομένης τῆς ἀξίας τοῦ ἀπολεσθέντος κεφαλαίου.

4. Ἐὰν ἢ ἐπὶ τῇ θάσει τῶν κάτωθι ὀριζομένων τεκμηρίων, ἦτοι τοῦ ἐνοικίου τῆς κατοικίας καὶ χρήσεως αὐτοκινήτου, μηχανοκινήτου ἀκάτου ἢ θαλαμηγοῦ, προκύπτουσα πρόσοδος εἶναι μείζων τῆς ἐξευρισκομένης κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προηγούμενων παραγράφων τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἢ μείζων αὕτη πρόσοδος προσδιορίζεται ὡς συνολικὴ καθαρὰ φορολογητέα πρόσοδος τοῦ φορολογουμένου.

5. Ὡς ἐνοίκιον λογίζεται τὸ καταβαλλόμενον συνολικὸν ἐτήσιον τοιοῦτον παρὰ τοῦ φορολογουμένου διὰ τὴν κατοικίαν του καὶ διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἄλλων διαμερισμάτων ἢ παραρτημάτων, ὡς αὐτοκινήτοστασίων (γκαράζ), ἀμαξοστασίων κλπ., πλὴν τοῦ ἐνοικίου τοῦ καταβαλλομένου διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἐπαύλεων καὶ τοῦ καταβαλλομένου διὰ τὴν χρησιμοποίησιν διαμερισμάτων εἰς κέντρα θερινῆς διαμονῆς.

Ἐπὶ ἰδιοκατοικουμένων οἰκοδομῶν ἢ ἄλλων διαμερισμάτων ἢ ἐπὶ ἰδιοχρησιμοποιουμένων παραρτημάτων κλπ., ὡς ἐνοίκιον λογίζεται τὸ συνολικὸν ἐτήσιον ἀκαθάριστον εἰσόδημα αὐτῶν.

6. Τὸ ἐνοίκιον ἢ τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα λαμβάνεται ἐκ τῶν στοιχείων τῶν οἰκείων ὀριστικῶν ἐγγραφῶν τῆς φορολογίας τῶν οἰκοδομῶν τοῦ αὐτοῦ οικονομικοῦ ἔτους.

7. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ ἐκ τῶν στοιχείων τῆς φορολογίας τῶν οἰκοδομῶν προκύπτον ἐνοίκιον φέρεται μὲν καταβαλλόμενον παρὰ πλειόνων μισθωτῶν, ἐξ ἄλλων ὁμῶς στοιχείων ἢ πληροφοριῶν συνάγεται ὅτι δὲν βαρύνει πάντας τοὺς φερομένους ὡς μισθωτάς, ἀλλ' ἓνα ἢ τινὰς τούτων, δύναται τὸ ἐνοίκιον τοῦτο νὰ ληφθῇ ὡς τεκμήριον διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς συνολικῆς φορολογητέας προσόδου τοῦ μισθωτοῦ ἢ τῶν μισθωτῶν, τοὺς ὁποίους πράγματι βαρύνει, ἀναλόγως δὲ τοῦ παρ' αὐτῶν καταβαλλομένου ποσοῦ.

8. Προκειμένου περι οικοδομῶν ἀπαλλασσομένων τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου ἢ μὴ ὑποκειμένων εἰς ἀναλυτικὸν φόρον λόγῳ βαρῶν, διὰ τὴν πρόσσodon τῶν ὁποίων δὲν ὑφίστανται ἐγγραφαὶ ἀναλυτικῆς φορολογίας, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς τεκμαρτῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καθορίζεται καὶ τὸ ἐνοίκιον ἢ τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται αὕτη, τηρουμένων διὰ τὸν καθορισμὸν τούτου τῶν σχετικῶν περι φορολογίας οικοδομῶν διατάξεων.

Ὅμοίως καθορίζεται, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου, τὸ παρὰ μισθωτοῦ τιнос καταβληθὲν ἐνοίκιον καὶ ἐπὶ οικοδομῆς, ὑπαγομένης εἰς τὸν ἀναλυτικὸν φόρον, δι' ἣν ὑφίσταται μὲν ἐγγραφή ἀναλυτικῆς φορολογίας, δὲν προκύπτει ὅμως ἐκ τῆς ἐγγραφῆς ταύτης τὸ ποσὸν τοῦ ἐν λόγῳ ἐνοικίου, ἅτε μὴ ἐπιδοθείσης διὰ τὸ ἔτος τοῦτο τροποποιητικῆς δηλώσεως φόρου οικοδομῶν.

9. Συντρεχούσης περιπτώσεως ἐπιβολῆς φορολογίας συνθετικοῦ φόρου λόγῳ διαμονῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐὰν κατὰ τὸ προηγούμενον οἰκονομικὸν ἔτος κατεβλήθη ἐνοίκιον διὰ χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ ἐτησίου ἢ ἐκτίθη ἀκαθάριστον εἰσόδημα ἐξ ἰδιοκατοικήσεως κλπ. ἐπὶ χρονικὸν διάστημα ἔλασσον τοῦ ἐτησίου, τοῦ ἐνοικίου τούτου ἢ τοῦ ἀκαθάρστου εἰσοδήματος ἐνεργεῖται ἀναγωγὴ εἰς τὸ ἐτήσιον ποσόν.

Ὡσαύτως ἀναγωγὴ εἰς τὸ ἐτήσιον ποσὸν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις ἐπιβολῆς συνθετικοῦ φόρου, ὡσάντις ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς διαθέτει στοιχεῖα ἐνοικίου ἢ ἀκαθάρστου εἰσοδήματος ἐλάσσονος τοῦ ἐτησίου. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ φορολογούμενος δικαιούται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ ἐκ τῆς ἀναγωγῆς προκύπτον ποσόν, ἀποδεικνύων ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ παρ' αὐτοῦ καταβληθέντος ἐνοικίου ἢ τοῦ κτηθέντος ἀκαθάρστου εἰσοδήματος, εἶναι κατώτερον τοῦ προκύπτοντος ἐκ τῆς ἀναγωγῆς.

10. Ἐπὶ τῶν εἰς ξενοδοχεῖα μετὰ φαγητοῦ ἢ οἰκοτροφεία διαμενόντων, ὡς ἐνοίκιον κατοικίας λογίζεται τὸ ἥμισυ τοῦ τυχόν μετὰ τροφῆς συμπεφωνημένου ἐνοικίου.

11. Ἐκ τοῦ κατὰ τὰς ἀνωτέρω παραγράφους ἐνοικίου προσδιορίζεται ἡ τεκμαιρομένη συνολικὴ φορολογητέα καθαρὰ πρόσσodus κατὰ τὸν ἐπόμενον πίνακα :

Αἰξῶν ἀριθμὸς κλιμακίου	Κλιμακία ἐνοικίου	Συντελεσταὶ κλιμακίων	Ἐτήσιον ἐνοίκιον	Τεκμαιρομένη συνολικὴ καθαρὰ πρόσσodus
1	30.000	2.5	30.000	75.000
2	6.000	4	36.000	99.000
3	6.000	4.1	42.000	123.600
4	6.000	4.2	48.000	148.000
5	6.000	4.3	54.000	174.600
6	6.000	4.4	60.000	201.000
7	6.000	4.5	66.000	228.000

Αἰξων ἀριθμὸς κλιμακίου	Κλιμάκια ἐνοικίου	Συντελεσταὶ κλιμακίων	Ἐτήσιον ἐνοίκιον	Τεκμαιρομένη συνολικὴ καθαρὰ πρόσδοσ
8	6.000	4.6	72.000	255.600
9	6.000	4.7	78.000	283.800
10	6.000	4.8	84.000	312.600
11	6.000	4.9	90.000	342.000
12	6.000	5	96.000	372.000
13	6.000	5.1	102.000	402.000
14	6.000	5.2	108.000	433.000
15	6.000	5.3	114.000	465.800
16	6.000	5.4	120.000	498.000
17	6.000	5.5	126.000	531.000
18	6.000	6	132.000	567.000
19	6.000	6.5	138.000	606.000
20	6.000	7	144.000	648.000
21	6.000	8	150.000	696.000
22	6.000	9	156.000	750.000
23	6.000	11	162.000	816.000
24	6.000	13	168.000	894.000
25	6.000	15	174.000	984.000
26	6.000	17	180.000	1.086.000
27	6.000	20	186.000	1.206.000
28	6.000	23	192.000	1.344.009
		ἀπὸ	192.001	τὸ ἑπταπλοῦν

Ἡ οὕτω προσδιοριζομένη συνολικὴ φορολογητέα καθαρὰ πρόσδοσ περιορίζεται ἐξαιρετικῶς κατὰ 20% δσάκις ὁ φορολογούμενος, ὑποκείμενος εἰς τὴν φορολογίαν τῶν κατηγοριῶν Δ' ἢ Ζ' ἢ εἰς τὸν φόρον ἐπιτηδεύματος, χρησιμοποιεῖ τὴν κατοικίαν του καὶ πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος του χωρὶς νὰ διατηρῇ ἕτερον πρὸς τοῦτο ἐν τῇ αὐτῇ πόλει γραφεῖον ἢ διαμέρισμα.

12. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξευρισκομένη πρόσδοσ προσαυξάνεται κατὰ τὸ διπλάσιον τοῦ ἐνοικίου τοῦ καταβαλλομένου διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἐπαύλεων, ὡς καὶ διὰ τὴν χρησιμοποίησιν διαμερισμάτων εἰς κέντρα θέρηνῃς διαμονῆς. Ἐπὶ ἰδιοκατοικουμένων ἐπαύλεων ἢ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρόσδοσ προσαυξάνεται κατὰ τὸ διπλάσιον τοῦ ἀκαθάρστου εἰσοδήματος αὐτῶν.

Τὸ ἐνοίκιον ἢ τὸ ἀκαθάριστον εἰσόδημα λαμβάνεται συμφώνως πρὸς τὴν παράγραφον 6 τοῦ παρόντος ἀρθρου. Ἐπὶ διαμερισμάτων δὲ ἐν ξενοδοχείοις τὸ ἐνοίκιον καθορίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ἀνωτέρω παραγράφου 8.

13. Ἐὰν ὁ φορολογούμενος χρησιμοποιῇ ἰδιόκτητον αὐτοκίνητον, ἢ κατὰ τ' ἀνωτέρω προσδιοριζομένη συνολικὴ φορολογητέα καθαρὰ πρόσσοδος προσαυξάνεται ἐπίσης :

α) Ἐπὶ αὐτοκινήτου ἀξίας μέχρι δραχμῶν 15.000.000, κατὰ δραχμὰς 10.000.000, ἐὰν τὸ αὐτοκίνητον διευθύνηται παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου, κατὰ δραχμὰς δὲ 15.000.000 ἐὰν διευθύνηται δι' ἰδιαιτέρου ὁδηγοῦ (σωφῆρ) καὶ

β) Ἐπὶ αὐτοκινήτου ἀξίας ἀνωτέρας τῶν δραχμῶν 15.000.000, κατὰ δραχμὰς 15.000.000, ἐὰν τὸ αὐτοκίνητον διευθύνηται παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου, κατὰ δραχμὰς δὲ 20.000.000, ἐὰν διευθύνηται δι' ἰδιαιτέρου ὁδηγοῦ (σωφῆρ).

Ὡς ἀξία τοῦ αὐτοκινήτου λαμβάνεται ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἐν καινουργεῖ καταστάσει.

Προκειμένου περὶ κρατικῶν ἐν γένει λειτουργῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν Διοικητῶν καὶ Ὑποδιοικητῶν τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, δικαιομένων, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἢ κατὰ τοὺς εἰδικοὺς κανονισμοὺς, εἰς χρῆσιν αὐτοκινήτου διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων τοῦ λειτουργήματος ἢ τῆς θέσεως αὐτῶν, δὲν λαμβάνει χώραν ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον προσαύξεσις.

14. Ἐπίσης ἢ αὐτὴ συνολικὴ φορολογητέα καθαρὰ πρόσσοδος προσαυξάνεται κατὰ δραχμὰς 15.000.000 δι' ἐκάστην χρησιμοποιουμένην παρὰ τοῦ φορολογουμένου μηχανοκίνητον ἰδιόκτητον ἄκατον, δυνάμει τοῦλάχιστον εἴκοσι πραγματικῶν ἵππων καὶ κατὰ δραχμὰς 25.000.000 δι' ἐκάστην χρησιμοποιουμένην παρὰ τοῦ φορολογουμένου ἰδιόκτητον θαλαμηγὸν (γιώτ).

15. Διὰ Β. Διαταγμάτων δύνανται νὰ μεταβάλλωνται τὰ κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους 13 καὶ 14 ποσὰ προσαυξήσεων.

16. Κατ' ἐξαιρέσειν ἢ συνολικὴ φορολογητέα καθαρὰ πρόσσοδος δύναται νὰ καθορίζηται καὶ ἀνωτέρα τῆς ἐξευρισκομένης εἴτε ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀναλυτικῶν προσόδων κλπ., περὶ οὗ αἱ παράγραφοι 1 ἕως καὶ 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου, εἴτε ἐκ τοῦ τεκμηρίου τοῦ ἐνοικίου τῆς κατοικίας κλπ., περὶ οὗ αἱ παράγραφοι 4 ἕως 15 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὡς αἰεὶ τεκμαίρεται ἢ ὑπαρξίς τῆς τοιαύτης ἀνωτέρας προσόδου.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῆς τοιαύτης ἀνωτέρας συνολικῆς φορολογητέας καθαρᾶς προσόδου λαμβάνονται ὑπ' ὄψει τὰ κάτωθι, ἐνδεικτικῶς ἀναφερόμενα, τεκμήρια :

α) Τὸ ἐνοίκιον τῆς κατοικίας κλπ. ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τῶν διατάξεων τῶν παραγράφων 5 ἕως 11 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐκτιμωμένου ἅμα καὶ τοῦ ἐὰν ὁ χρησιμοποιούμενος πρὸς κατοικίαν χώρος εἶναι καταφανῶς δυσανάλογος πρὸς τὰς προσωπικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἀνάγκας τοῦ φορολογουμένου.

β) Ἡ πολυτελής ἐπίπλωσις καὶ τὰ διατιθέμενα ἐν γένει κεφάλαια εἰς καλλιτεχνικὰς κλπ. συλλογὰς, ὡς καὶ ἐν γένει εἰς ἀντικείμενα μὴ ἀποφέροντα πρόσσοdon ὑποβαλλομένην εἰς τὰς κειμένας φορολογίας.

γ) Τὸ ἄρρεν ἢ θήλυ ὑπηρετικόν, διδακτικόν κλπ. προσωπικόν.

δ) Τὰ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου καὶ τῶν εἰς θάρος αὐτοῦ συνοικούντων προσώπων χρησιμοποιούμενα ἰδιόκτητα αὐτῶν αὐτοκίνητα, ἄκατοι ἢ θαλαμηγοί, ὡς καὶ οἱ διατηρούμενοι ἵπποι πρὸς ἵππασίαν.

ε) Τὰ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου καὶ τῶν εἰς θάρος αὐτοῦ συνοικούντων προσώπων χρησιμοποιούμενα μὴ ἰδιόκτητα αὐτοκίνητα, ἄκατοι ἢ θαλαμηγοί, ὡς καὶ ἵπποι πρὸς ἵππασίαν.

στ) Τὰ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ταξίδια ἀναφυχῆς.

ζ) Ἡ ἐν γένει πολυτελής παράστασις τοῦ φορολογουμένου, αἱ δαπάναι δεξιώσεων, ὡς καὶ πᾶσα ἑτέρα δαπάνη σχετικὴ πρὸς τὴν κοινωνικὴν παράστασιν αὐτοῦ καὶ

η) Πᾶν ἕτερον στοιχείον ἢ πληροφορία σχετικὴ πρὸς τὴν περιουσιακὴν κατάστασιν ἢ τὸ εἰσόδημα τοῦ φορολογουμένου.

17. Ὁ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον 16 καθορισμὸς τῆς φορολογητέας συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου γίνεται, προκειμένου περὶ τῶν περιφερειῶν τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Πειραιῶς, Καλλιθέας, Φαλήρου, Ἀμαρουσίου καὶ Χαλανδρίου, παρὰ πενταμελοῦς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, συνιστωμένης ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας καὶ ἀποτελουμένης : α') ἐξ ἑνὸς δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἐπὶ βαθμῇ τοῦλάχιστον Ἐφέτου, ὡς προέδρου, καὶ β') ἐκ τεσσάρων λαϊκῶν μελῶν, λαμβανομένων ἐκ τῶν μᾶλλον φορολογουμένων πολιτῶν τῶν ἐπιδιδόντων εἰλικρινεῖς δηλώσεις. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς, μεθ' ἑνὸς ἢ πλειόνων ἀναπληρωτῶν, διορίζεται διὰ Β. Διατάγματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργικοῦ συμβουλίου. Τὰ λαϊκὰ μέλη, μεθ' ἑνὸς ἢ πλειόνων ἀναπληρωτῶν δι' ἕκαστον μέλος, διορίζονται ἐπίσης διὰ Β. Διαταγμάτων κατόπιν κληρώσεως ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν. Πρὸς τοῦτο ὁ Ἰπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καταρτίζει καὶ ἀποστέλλει πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν πίνακα περιλαμβάνοντα τοῦλάχιστον τριπλάσιον ἀριθμὸν τῶν ἐκλεγχομένων τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν.

Προκειμένου περὶ τῶν περιφερειῶν τῶν λοιπῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, ὁ καθορισμὸς γίνεται παρὰ τριμελοῦς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, συνιστωμένης ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Νομοῦ καὶ ἀποτελουμένης : α') ἐκ τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Προέδρου Πρωτοδικῶν, ὡς προέδρου, καὶ β') ἐκ δύο λαϊκῶν μελῶν λαμβανομένων ἐπίσης ἐκ τῶν μᾶλλον φορολογουμένων πολιτῶν τῶν ἐπιδιδόντων εἰλικρινεῖς δηλώσεις καὶ διοριζομένων, μεθ' ἑνὸς ἢ πλειόνων δι' ἕκαστον μέλος ἀναπληρωτῶν, διὰ Β. Διατάγματος κατόπιν κληρώσεως ἐνεργουμένης ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πρωτοδικῶν. Πρὸς τοῦτο ὁ ἀρμόδιος Νομάρχης καταρτίζει καὶ ἀποστέλλει πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν τῆς περιφέρειᾶς πίνακα περιλαμβάνοντα τοῦλάχιστον τριπλάσιον ἀριθμὸν τῶν ἐκλεγχομένων τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν.

Ἐὰν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ Νομοῦ ἔδρευῃ καὶ Γενικὸς Διοικητής, ὁ πίναξ καταρτίζεται ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ.

Τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν ἀναπληροῖ ὁ Ἀντιπρόεδρος ἢ εἰς τῶν Πρωτοδικῶν ὀριζόμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Τῶν κατὰ τὴν παροῦσαν παράγραφον Ἐπιτροπῶν μετέχει, ὡς εἰσηγητῆς ἀνευ ψήφου, ὁ ἀρμόδιος Οἰκονομικὸς Ἐφορος, χρέη δὲ γραμματέως ἐκτελεῖ εἰς τῶν Ἐφορικῶν ὑπαλλήλων ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὰ λαϊκὰ μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν, πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ὀφείλουσι νὰ ὀμώσωσι ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ὄρκον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Ἐν περιπτώσει ἀναδιορισμοῦ ὁ ὄρκος ἐπαναλαμβάνεται.

Εἰς πόλεις ἐνθα ἐδρεύουσι πλείονες Οἰκονομικαὶ Ἐφοραὶ δύναται νὰ συνιστᾶται μία Ἐπιτροπὴ διὰ τοὺς φορολογουμένους δύο ἢ πλείονων Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν.

Προκειμένου περὶ τῶν περιφερειῶν τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν Καλλιθέας, Φαλήρου, Ἀμαρουσίου καὶ Χαλανδρίου, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν περιφερειῶν τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν Μαραθῶνος, Ἀχαρνῶν, Κρωπίας καὶ Λαυρίου, δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν νὰ καταστῶσιν ἀρμόδιαι αἱ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν συνιστώμεναι πενταμελεῖς Συμβουλευτικαὶ Ἐπιτροπαί. Ὅμοίως δύναται νὰ καταστῶσιν ἀρμόδιαι αἱ ἐν τῇ πόλει τοῦ Πειραιῶς συνιστώμεναι πενταμελεῖς Συμβουλευτικαὶ Ἐπιτροπαί διὰ τὰς περιφέρειας τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν Κοκκινιάς, Αἰγίνης, Μεγαρίδος, Ἐλευσίνος καὶ Σαλαμίνος.

Οἱ διοριζόμενοι ἀναπληρωταὶ τῶν λαϊκῶν μελῶν τῶν συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν δύναται νὰ ἀναπληρῶσιν ἅπαντα τὰ λαϊκὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν ὠρίσθησαν ὡς ἀναπληρωταὶ διὰ τινὰ ἐξ αὐτῶν.

18. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιλαμβάνεται τοῦ καθορισμοῦ τῆς φορολογητέας συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου, μετὰ σχετικὴν αἴτησιν τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου εἴτε καὶ αὐτεπαγγέλτως.

Τὰ τῆς λειτουργίας τῶν ἐργασιῶν ἐν γένει τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων, τὰ τῆς ἀμοιβῆς τῶν μελῶν καὶ τοῦ γραμματέως, ὡς καὶ πᾶσα λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παρούσης παραγράφου, κανονισθήσονται διὰ Β. Διαταγμάτων (').

(') Διάταγμα 15 2-1938 (Φ.Κ.Ε. 62 ἔτος 1938)

«Περὶ τῶν Συμβουλευτικῶν Ἐπιτροπῶν προσδιορισμοῦ συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μαχητῶν τεκμηρίων».

Ἄρθρον 1.—1. Ἡ Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ προσδιορισμοῦ τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 16 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Κώδικος τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μαχητῶν τεκμηρίων, συνεδριάζει ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὁποίας ὑπάγεται ὁ φορολογούμενος, ἢ ἐν ἐτέρῳ Καταστήματι τοῦ Δημοσίου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

2. Ἐὰν εἰς πόλεις, ἐνθα ἐδρεύουσι πλείονες Οἰκονομικαὶ Ἐφοραὶ, ἤθελε συσταθῆ μία Ἐπιτροπὴ διὰ τοὺς φορολογουμένους δύο ἢ πλείονων Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, ὡς καὶ προκειμένου περὶ Ἐπιτροπῶν, συνιστωμένων ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Νο-

Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, λαμβανόμεναι κατὰ πλειοψηφίαν πάντων τῶν μελῶν, εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον, κοινοποιοῦνται δὲ ἐπιμελεῖα αὐτοῦ εἰς τὸν φορολογούμενον διὰ δημοσίου ὄργανου.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ὁ φορολογού-

μοῦ, τὸ Κατάστημα συνεδριάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς.

Ἄρθρον 2.—1. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρίζει τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῶν συνεδριάσεων, κατόπιν δὲ προηγουμένης συνεννοήσεως μετὰ τῶν ἀρμοδίων Οἰκονομικῶν Ἐφόρων, ὡσάκις ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπιλαμβάνεται τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ αὐτῶν, ἢ οἰκοθεν, προκειμένου περὶ ὑποθέσεων ὧν ἐπιλαμβάνεται αὕτη αὐτεπαγγέλτως, καθορίζει τὰς εἰς ἑκάστην συνεδρίασιν συζητηθησομένας ὑποθέσεις, περὶ τῶν ὁποίων καταρτίζεται ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς τὸ σχετικὸν πινάκιον.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνερχομένη, προσκλήσει τοῦ Προέδρου αὐτῆς, καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ φορολογικὰ στοιχεῖα τοῦ φορολογουμένου, τὰ ἐν τῷ Νόμῳ ἀναφερόμενα τεκμήρια, ὡς καὶ πᾶσαν ἑτέραν πληροφориαν ἢ πᾶν ἕτερον στοιχεῖον, δυνάμενα νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς μὲρφοσιν ὀρθῆς κρίσεως περὶ τῆς περιουσιακῆς καταστάσεως ἢ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου τοῦ φορολογουμένου, προβαίνει εἰς προσδιορισμὸν τῆς προσόδου ταύτης.

Ἄρθρον 3.—Ἡ αἰτήσις τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου περὶ προσδιορισμοῦ ἀνωτέρας συνολικῆς προσόδου ἐπὶ τῇ ἑάσει τῶν μαχητῶν τεκμηρίων, ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν ἐγγράφως, δεόν δὲ νὰ εἶναι ἠτιολογημένη καὶ νὰ ἀναφέρωνται ἐν αὐτῇ πάντα τὰ φορολογικὰ στοιχεῖα τοῦ φορολογουμένου καὶ τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 16 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Κώδικος Φορολογίας καθαρῶν προσόδων τεκμήρια, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται ὁ αἰτούμενος προσδιορισμὸς τῆς ἀνωτέρας συνολικῆς προσόδου.

Ὡσαύτως ἐν τῇ αἰτήσῃ του ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος καθορίζει καὶ τὸ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ποσόν, δι' ὃ ζητεῖται ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀνωτέρας ταύτης προσόδου.

Ἄρθρον 4.—1. Κατὰ τὴν συζήτησιν τῶν ὑποθέσεων ἢ καὶ πρὸ αὐτῆς, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελε ζητηθῆ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ὑποχρεοῦται νὰ θέσῃ ὑπ' ὄψιν ταύτης τοὺς σχετικοὺς φακέλλους τῶν ὑποθέσεων τῶν κρινόμενων φορολογουμένων.

2. Ὁ ἀρμόδιος Οἰκονομικὸς Ἐφορος εἰσηγγεῖται λεπτομερῶς ἐπὶ ἑκάστης ὑποθέσεως, δυνάμενος νὰ καταθέσῃ καὶ ἐγγράφως προτάσεις ἢ ὑπομνήματα.

Προκειμένου περὶ Ἐπιτροπῶν, συνιστωμένων ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Νομοῦ, ἡ προφορικὴ εἰσήγησις ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων ἀρμοδιότητος τῶν ἐκτὸς τῆς ἔδρας τῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομικῶν Ἐφορῶν δύναται νὰ ἀνανιθῆται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς ἔδρας τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 5.—1. Ἡ Ἐπιτροπὴ πρὸς μὲρφοσιν τῆς γνώμης ἑαυτῆς δύναται νὰ αἰτήσῃται παρὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου τὴν προσαγωγὴν οἰουδήποτε συμπληρωματικῶν στοιχείων, κέκτηται δὲ ἅπαντα τὰ δικαιώματα τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, δυνάμενη νὰ προκαλέσῃ ἐπιτόπιον ἐξακρίθωσιν ἢ ἑτέραν ἔρευναν, νὰ αἰτήσῃται τὴν παροχὴν οἰασδῆποτε πληροφориᾶς παρ' αὐτοῦ τοῦ φορολογουμένου, καὶ ἐν γένει νὰ προέλθῃ εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν τείνουσαν εἰς τὴν συγκέντρωσιν παρὰ Δημοσίων ἀρχῶν ἢ ἐτέρων Νομικῶν προσώπων ἢ ὀργανώσεων ἢ φυσικῶν προσώπων τῶν ἀναγκαιούτων διὰ τὴν λήψιν τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς στοιχείων.

Ἡ τοιαύτη ἐξακρίθωσις καὶ ἔρευνα ἐνεργεῖται, ἐντολῇ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ τῶν ἐν τῇ ἀρμοδίᾳ Οἰκονομικῆ Ἐφορίᾳ ὑπαλλήλων ἢ δι' ἑτέρων οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων, ἑκάστοτε ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένων.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ ὡσαύτως δύναται, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, νὰ καλῇ ἐνώπιον αὐτῆς τοὺς φορολογουμένους πρὸς παροχὴν στοιχείων καὶ πληροφориῶν χρησί-

μενος δικαιούται ὅπως ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἀσκήσῃ προσφυγὴν ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δικάζοντος κατὰ πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν.

19. Διαρκούσης τῆς πρὸς ἀσκήσιν προσφυγῆς κατ' ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς προσδιορισμοῦ τῆς φορολογητέας συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν φορολογούμενον νὰ αἰτήσῃται τὴν συμβιβαστικὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς.

Ἡ περὶ συμβιβαστικῆς λύσεως τῆς διαφορᾶς αἴτησις, ἀσκουμένη δι' αὐτοτελοῦς δικογράφου, ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Συμβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἐπιδίδεται δὲ πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον.

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἀποφαίνεται ἡ Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ, κλητευομένου κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ φορολογουμένου ἀποδεδειγμένως ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως.

Ἐγκρεμοὺς οὔσης αἰτήσεως συμβιβασμοῦ ἀναστέλλεται ἡ ἐκδίκασις τῆς ἀσκηθείσης προσφυγῆς.

μῶν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς συνολικῆς αὐτῶν καθαρᾶς προσόδου, προσέτι δὲ νὰ ἐνεργῇ αὐτοψίαν δι' ἑλῶν ἢ διὰ τινῶν τῶν μελῶν αὐτῆς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας καὶ νὰ διατάσῃ πραγματογνωμοσύνην. Κρίνει δὲ καὶ ἀποφασίζει κατ' ἀπόλυτον καὶ ἐλευθέραν κρίσιν, κατὰ πόσον ὑφίστανται, κατὰ τὴν παράγραφον 16 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Κώδικος, τεκμήρια δικαιολογούντα προσδιορισμὸν ἀνωτέρας συνολικῆς φορολογητέας καθαρᾶς προσόδου, προσδιορίζουσα, κατὰ περίπτωσιν, τὸ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς ποσὸν τῆς τοιαύτης προσόδου.

3. Αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς λαμβανόμεναι κατὰ πλειοψηφίαν πάντων τῶν μελῶν ὑπογράφονται ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν καὶ τοῦ γραμματέως, ἀριθμούμεναι δὲ κατὰ σειρὰν ἐκδόσεως αὐτῶν καταχωροῦνται ἐν περιλήψει εἰς τὰ πρακτικά.

4. Περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς τηροῦνται συνοπτικὰ πρακτικὰ ὑπογράφόμενα ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν καὶ τοῦ γραμματέως τῆς ἐπιτροπῆς.

Ἡ τυχὸν ἀρνήσις πρὸς ὑπογραφήν τῶν ἀποφάσεων ἢ τῶν πρακτικῶν ὑπὸ μέλους τῆς ἐπιτροπῆς οὐδεμίαν συνεπάγεται ἀκυρότητα εἰς τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν περὶ προσδιορισμοῦ ἀνωτέρας συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου.

Ἄρθρον 6.— 1. Ἡ συμβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ προσδιορισμοῦ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μαχητῶν τεκμηρίων δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ αὐτεπαγγέλτως τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς τοιαύτης προσόδου, διὰ πάντα φορολογούμενον, δι' ὃν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς ἤθελον συντρέχει τὰ κατὰ τὴν παράγραφον 16 τοῦ ἄρθρου 31 τοῦ Κώδικος τεκμήρια.

Πρὸς τοῦτο ὁ Οἶκον. Ἐφορος ὑποχρεοῦται νὰ θέτῃ ὑπ' ὄψιν αὐτῆς πάντα τὰ φορολογικὰ στοιχεῖα τῶν φορολογουμένων καὶ οἰανδήποτε πληροφορίαν ζητουμένην παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς.

2. Ἐπὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς τοιαύτης ἀνωτέρας συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου, κατόπιν αὐτεπαγγέλτου ἐνεργείας τῆς ἐπιτροπῆς, ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων ἄρθρων τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 7.— Εἰς τὰ μετέχοντα τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς προσδιορισμοῦ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μαχητῶν τεκμηρίων μέλη, ὡς καὶ εἰς τὸν παριστάμενον κατὰ τὴν συζήτησιν Οἶκον. Ἐφορον, παρέχεται ἐκ τῆς πιστώσεως τῶν ἐξόδων θεβαιώσεως τῶν ἀμείσων φόρων, ἀποζημιώσις, ὀριζομένη εἰς δραχμὰς 200 κατὰ συνεδρίασιν, εἰς δὲ τὸν γραμματέα τῆς ἐπιτροπῆς τὸ ἥμισυ τῆς ἀποζημιώσεως ταύτης.

Ἡ Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐνεργοῦσα ἤδη ὡς Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ φακέλλου τῆς ὑποθέσεως, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου προσκομιζόμενα, καὶ πᾶσαν ἐν γένει πληροφορίαν δυναμένην νὰ ὀδηγήσῃ εἰς μόρφωσιν ὀρθῆς κρίσεως περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου κτηθείσης συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ τῆς ἐν γένει οἰκονομικῆς αὐτοῦ καταστάσεως προβαίνει εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεώς της. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης, ἡτιολογημένα, λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκδίδει τὴν ἀπόφασίν της ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δικάσιμον ἢ καὶ μετ' αὐτήν, ἀλλ' ἐντὸς τῆς βραχυτέρας δυνατῆς προθεσμίας. Ἐν περιπτώσει ἀμέσου ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως αὕτη ἀνακοινεῖται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὸν παριστάμενον φορολογούμενον. Ἐν περιπτώσει μὴ ἀμέσου ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς καὶ ἐν περιπτώσει μὴ παραστάσεως τοῦ φορολογουμένου, ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς κοινοποιεῖται πρὸς αὐτὸν τὸ ταχύτερον, τῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου.

Ὁ φορολογούμενος, παριστάμενος μὲν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς, ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ἐὰν ἀποδέχῃται τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, τῆς δηλώσεως αὐτοῦ ταύτης καταχωριζομένης ἀμέσως εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς οἰκείας συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς, μὴ παριστάμενος δὲ ὀφείλει νὰ πράξῃ τοῦτο δι' ἐγγράφου δηλώσεώς του κοινοποιουμένης ἢ ἐγχειριζομένης πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τῆς αἰτήσεως περὶ συμβιβασμοῦ. Ἐν περιπτώσει μὴ κατὰ τὰ ἀνωτέρω δηλώσεως τοῦ φορολογουμένου τεκμαίρεται ἀμαχῆτως ἢ ὑπ' αὐτοῦ μὴ ἀποδοχῇ τῆς ἀποφάσεως.

Ἐφ' ὅσον ὁ φορολογούμενος ἠθέλην ἀποδεχθῆ τὴν ἀπόφασιν τῆς διαιτησίας ἢ ἐκδίκασις τῆς ἀσκηθείσης ὑπ' αὐτοῦ προσφυγῆς ματαιοῦται. Ἐν ἐναντίᾳ ὁμοῦ περιπτώσει ἡ ἀπόφασις τῆς διαιτησίας οὐδεμίαν ἔχει ἐννομον ἐνέργειαν, συνεχιζομένης τῆς διαδικασίας τῆς ἐκδικάσεως τῆς προσφυγῆς ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τῆς ἀποφάσεως τῆς διαιτησίας ἀποτελοῦσης ἀπλῶς συμβουλευτικὸν στοιχεῖον ὡς πρὸς τὴν κρίσιν αὐτοῦ.

20. Ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἀποφάσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἠσκήθη κατ' αὐτῆς προσφυγῇ, ἢ ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς Ἐπιτροπῆς ἐνεργοῦσης κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ὡς Διαιτητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἢν ἀπόφασιν ἀπεδέχθη ὁ φορολογούμενος, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ θάσει ἀποφάσεως τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ἐνεργεῖ συμπληρωματικὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀναλογούντος συνθετικοῦ φόρου, ἀφοῦ ἀφαιρέσῃ ἐξ αὐτοῦ τὸν φόρον τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν φορολογητέαν πρόσοδον τὴν προσδιορισθεῖσαν ἐκ τῶν ἀναλυτικῶν προσόδων ἢ ἐκ τοῦ τεκμηρίου τοῦ ἐνοικίου τῆς κατοικίας κλπ. κατὰ τὰς παραγράφους 1 ἕως 3 καὶ 4 ἕως 15 τοῦ παρόντος ἄρθρου, τῆς ἐπὶ τῇ θάσει τῶν παραγράφων τούτων ἐνεργηθείσης ὀριστικῆς βεβαιώσεως μὴ παρακωλυούσης τὴν συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου συμπληρωματικὴν βεβαίωσιν τοῦ ἐπὶ πλέον συνθετικοῦ φόρου.

Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς προβαίνει εἰς συμπληρωματικὴν βεβαίωσιν τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον διαφορᾶς συνθετικοῦ φόρου ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀποφάσεως τῆς Συμβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πρὸ τῆς ἐκδικήσεως τῆς ἀσκηθείσης προσφυγῆς ἢ τῆς αἰτήσεως διαιτησίας.

21. Ἡ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἐξευρισκομένη συνολικὴ φορολογητέα καθαρὰ πρόσδοδος ἀποστρογγυλοῦται εἰς χιλιάδας δραχμῶν. Πρὸς τοῦτο ἐκπίπτονται ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου τὰ ἀπὸ δραχμῶν πεντακοσίων καὶ κάτω τμήματα, τὰ δὲ ἄνω τοῦ ποσοῦ τούτου λογίζονται ὡς ἀκεραία χιλιάς. Ἐπίσης ἀμελοῦνται ὑπὲρ τοῦ φορολογουμένου τὰ προκύπτοντα κλάσματα δραχμῆς ὡς ποσὰ φόρου.

22. Ἡ συνολικὴ καθαρὰ πρόσδοδος τῆς συζύγου, συνεστῶτος τοῦ γάμου, προστίθεται εἰς τὴν τοῦ συζύγου ὅστις φορολογεῖται διὰ τὸ ἄθροισμα, πρὸς τοῦτο δὲ ἡ ἔχουσα ἰδίας προσόδους σύζυγος ὑποχρεοῦται, συνεστῶτος τοῦ γάμου, νὰ ἐγχειρίζῃ εἰς τὸν σύζυγον, τὸ βραδύτερον 15 ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς δήλωσιν προθεσμίας, σημεῖωμα τῆς συνολικῆς αὐτῆς προσόδου, ὑπέχουσα πάσας τὰς εὐθύνas τῶν παραβάσεων τοῦ ἀρθροῦ 42.

23. Προκειμένου περὶ συζύγων ἀποδεδειγμένως μὴ συμβιούντων λόγῳ διαστάσεως μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένης καὶ πιστοποιουμένης ἐκ δικαστικοῦ ἀγῶνος, ἐγερθέντος πρὸς λύσιν τοῦ γάμου καὶ ἀρξαμένου ἐν ἔτος τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς νομίμου πρὸς δήλωσιν προθεσμίας, καθιεροῦται ἰδία ἐκάστου ὑποχρέωσις πρὸς δήλωσιν καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου ἐπὶ τῆς παρ' ἐκάστου, κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας ἔτος, κτηθείσης συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου.

Ἄρθρον 32

1. Αἱ δηλώσεις, οὔσαι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς ὑποκειμένους εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον, ὑποβάλλονται ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐκάστου οἴκον. ἔτους (').

2. Ὁ φόρος καταβάλλεται εἰς τέσσαρας ἴσας δόσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη σὺν τῇ δηλώσει, ἢ δευτέρα ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, ἢ τρίτη ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου καὶ ἢ τετάρτη ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας.

Οἱ δημόσιοι καὶ δημοτικοὶ ὑπάλληλοι δύνανται νὰ καταβάλλωσι τὸν

(') Α.Ν. 1764/1951 ἀρθρ. 3.—Ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1951/1952 ὑποχρέωσιν πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεως συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἔχει πᾶν φυσικὸν πρόσωπον ἐκ τῶν ἐν ἐδαφίῳ β' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἀναφερομένων, κτώμενον ἐξ οἰασδήποτε πηγῆς καθαρὰν πρόσδοτον ὑπερβαίνουσαν τὸ ποσὸν τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων (60.000.000) δραχμῶν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τὸ ποσὸν τῆς δηλουμένης συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου δὲν ὑπέχη ὑποχρέωσιν καταβολῆς συνθετικοῦ φόρου, λόγῳ ἐκπτώσεως τῶν κατὰ τὰς παραγράφους 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθροῦ 31 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὡς καὶ τοῦ φόρου τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν. Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποβολῆς τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀρνητικῆς δηλώσεως ἐπιβάλλονται εἰς βάρος τῶν ὑποχρέων αἱ κυρώσεις τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 810/1948.

συνθετικόν φόρον εἴτε ἐν συνόλῳ σὺν τῇ δηλώσει, εἴτε εἰς δέκα μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, διὰ παρακρατήσεως κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθοῦ των κατὰ τὰ διὰ Διατάγματος εἰδικώτερον ὀριζόμενα.

3. Ἀρμόδιος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν δηλώσεων, τὸν ἔλεγχον τούτων, τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν μὴ δηλωσάντων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ συνθετικοῦ φόρου εἶναι ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου ἢ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς (I) Ἀθηνῶν, προκειμένου περὶ προσώπων μὴ κατοικούντων μηδὲ διαμενόντων ἐν Ἑλλάδι ἢ δημοσίων ὑπαλλήλων διαμενόντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, προκειμένου δὲ περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων ὑπηρετούντων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς τῆς ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας διαμονῆς αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δηλώσεως⁽¹⁾.

4. Αἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ ἄρθρου τούτου δηλώσεις τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπηρετούντων διπλωματικῶν, προξενικῶν καὶ παντὸς ἐν γένει κλάδου ὑπαλλήλων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐγχειρίζονται ἔναντι ἀποδείξεως εἰς τὴν προξενικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ δηλούντος, εἰς τὴν καταβάλλεται καὶ ὁ φόρος, ὑποχρεουμένην ὅπως διαβιβάξῃ ταύτην ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς παραλαβῆς εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον I Ἀθηνῶν καὶ ἀποστέλλῃ συγχρόνως τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

5. Οἱ ὑπόχρεοι πρὸς ἐπίδοσιν τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1 δηλώσεων βεβαιοῦσι τὸ εἰλικρινῆς τῶν δηλώσεων τούτων ὑπευθύνως καὶ ἐν γνώσει τῶν συνεπειῶν τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ παρόντος⁽²⁾.

6. Οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ ὑποχρεοῦνται ὅπως ἀποστέλλωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ συνθετικοῦ φόρου Οἰκονομικὸν Ἐφορον σαφεῖς ἐγγράφους πληροφορίας ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς στοιχείων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων, ὡς καὶ πάσης ἐτέρας φορολογίας, διὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ὁποίας τυγχάνουσιν ἀρμόδιοι.

Ὁσαύτως πᾶς Οἰκονομικὸς ὑπάλληλος ἐντεταλμένος τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἐπεξεργασίαν φορολογικῶν στοιχείων σχετιζομένων μὲ κινήτας ἀξίας εἴτε ἐν τῇ φορολογίᾳ τῶν καθαρῶν προσόδων, εἴτε ἐν ἐτέρᾳ φορολογίᾳ, ὑποχρεοῦται ὅπως ἀποστέλλῃ ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τοῦ προϊσταμένου του

(1) Ὑπ' ἀριθ. Π. 2787 τῆς 7-2-1951 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν (Φ.Ε.Κ. 27).

(2) Α.Ν. 1839/1951 ἄρθρ. 16 § 2.—Ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1951/52 ἀρμόδιος διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν δηλώσεων καὶ τὸν ἔλεγχον τούτων, τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν μὴ δηλωσάντων καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κατὰ τὸν Κώδικα φορολογίας καθαρῶν προσόδων συνθετικοῦ φόρου, προκειμένου μὲν περὶ τῶν ἀσκούντων ἐμπορικὴν ἢ βιομηχανικὴν κλπ. ἐπιχείρησιν ἢ ἐλευθέριον ἐπάγγελμα τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν ἀναλυτικὸν φόρον Δ' καὶ Ζ' Κατηγορίας τοῦ ὡς ἄνω Κώδικος, εἶναι ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ὁ ἀρμόδιος καὶ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἀναλυτικοῦ φόρου τῶν Κατηγοριῶν τούτων, προκειμένου δὲ περὶ τῶν λοιπῶν περιπτώσεων εἶναι ἀρμόδιος ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὁ ὑπόχρεως ἔχει τὴν κυρίαν διαμονὴν αὐτοῦ.

Οικονομικού Ἐφόρου, προκειμένου περὶ Ἐφοριακῶν ὑπαλλήλων, πρὸς τὸν ἀρμόδιον διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ συνθετικοῦ φόρου Οἰκονομικὸν Ἐφορον πᾶσαν σχετικὴν περὶ τῆς προσόδου τῶν φορολογουμένων πληροφoρίαν.

Οἱ παραβάται τῶν διατάξεων τῆς παρούσης παραγράφου ὑπέχουσι τὴν ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἀρθροῦ 42 καθοριζομένην εὐθύνην.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν θέλουσι καθορισθῆ εἰδικώτερον τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν λαμβάνονται αἱ πληροφoρίαι αὗται, αἱ λεπτομέρειαι καὶ ὁ τύπος τῆς συντάξεως, ἀποστολῆς καὶ παραλαβῆς αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων συνθετικοῦ φόρου κατάρτισις παρ' ἐκάστη Οἰκονομικῇ Ἐφορίᾳ ἰδίου ἀρχείου συνθετικοῦ φόρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΩΣ

Ἄρθρον 33

1. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ὑποχρεοῦται νὰ ἐξελέγχη τὴν ἀκρίθειαν τῶν ἐπιδιδομένων δηλώσεων καὶ νὰ προβαίνη καὶ εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν μὴ δηλωσάντων, δικαιούμενος πρὸς τοῦτο: (1)

α) Νὰ ζητῆ ἀπὸ τὸν δηλώσαντα ἢ οὐ νὰ παράσχη εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἐντολοδόχου, ὀριζομένου δι' ἀπλῆς ἐπιστολῆς, τὰς ἀναγκαίας διασαφήσεις ἐπιδεικνύων πάντα λογαριασμὸν καὶ πᾶν στοιχεῖον χρήσιμον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ φόρου.

β) Νὰ ζητῆ οἰανδήποτε πληροφoρίαν ἢ ἔγγραφον παρὰ τῶν δημοσίων ἢ κοινοτικῶν ἀρχῶν.

(1) Ν. 1618/1951 ἀρθρ. 12 § 1.— Αἱ δηλώσεις τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων, φόρου κύκλου ἐργασιῶν, φόρου μεταβιβάσεως, κληρονομιῶν κλπ., χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς διὰ φορολογικὰ σκοποῦς, ἀπαγορευομένης τῆς χρησιμοποίησός τινος πρὸς διώξιν τοῦ δηλοῦντος ἢ τοῦ προσώπου ἐξ οὗ ἐκτίησαστο οὗτος τὴν φορολογητέαν ὕλην διὰ παράθεσιν κειμένων διατάξεων.

Α.Ν. 1839/1951 ἀρθρ. 19.— 1. Αἱ φορολογικαὶ δηλώσεις τῆς ἀμέσου καὶ ἐμμέσου φορολογίας, τὰ φορολογικὰ στοιχεῖα, αἱ ἐκθέσεις ἐκτιμήσεων καὶ ἐλέγχου, τὰ φύλλα ἐλέγχου καὶ αἱ πράξεις ἢ αἱ ἀποφάσεις τῶν Φορολογικῶν Ἀρχῶν εἶναι ἀπόρρητα, ἀπαγορευομένης τῆς γνωστοποιήσεώς τινος εἰς οἰονδήποτε τρίτον.

2. Ἀπαγορεύεται ἡ λήψις οἰασδήποτε πληροφoρίας ἐκ τῶν βιβλίων καὶ στοιχείων, περὶ ὧν προβλέπουσιν αἱ διατάξεις τοῦ Ν. Διατάγματος 578/1948, ὡς ἰσχύει μετὰ τὰς γενομένας εἰς αὐτὸ τροποποιήσεις, ὡς καὶ ὁ ἔλεγχος αὐτῶν ὑπὸ οἰασδήποτε ἐτέρας, πλὴν τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, Ἀρχῆς Δημοσίας, Δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς ἢ Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ἢ Ὁργανισμῶν, ἄνευ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν. Πᾶσα ἀντίθετος γενικὴ ἢ εἰδικὴ διάταξις καταργεῖται.

γ) Νά καλή οίονδήποτε πρόσωπον, δυνάμενον νά διευκολύνη τὸ ἔργον του διὰ τῶν ἀναγκαίων πληροφοριῶν.

δ) Νά ἐνεργῆ οίονδήποτε κρίνη ἀναγκαίαν ἐπὶ τόπου ἐξέτασιν, παρουσία τῶν ἐνδιαφερομένων, νομίμως καλουμένων, εἴτε μόνος εἴτε δι' ἄλλης ἀρχῆς εἴτε δι' ἐμπειροτεχνῶν εἴτε δι' ἄλλου δημοσίου ὑπαλλήλου, καὶ

ε) Νά λαμβάνη παρὰ Τραπεζῶν, Ἑταιρειῶν, τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ τῶν μελῶν τούτου καὶ ἐν γένει παρὰ πάσης ὀργανώσεως ἐπαγγελματικῆς, ἐμπορικῆς, βιομηχανικῆς, γεωργικῆς κλπ. οἰασδήποτε πληροφορίας ἣθελε νομίσει ἀναγκαίας διὰ τὸ ἔργον του.

Κύριοι μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐν γένει ὑποχρεοῦνται ὅπως, κατὰ τὴν ἐξαργύρωσιν τῶν εἰς τὰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας αὐτῶν ἀνηκουσῶν μερισματαποδείξεων καὶ τοκομεριδίων, παρίστανται αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐξιδικοῦ πληρεξουσίου ἐξουσιοδοτουμένου καὶ δι' ἀπλῆς ἐπιστολῆς. Εἰς ἣν περίπτωσιν ἢ ἐξαργύρωσις τῶν μερισματαποδείξεων καὶ τοκομεριδίων δηλοῦται, ὅτι ἐνεργεῖται διὰ λογαριασμὸν τρίτου, τὸ φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον τὸ ἐνεργοῦν τὴν ἐξαργύρωσιν ὀφείλει νά ἀρνηθῆ ταύτην ἐφ' ὅσον ὁ κομιστὴς αὐτῶν δὲν εἶναι: πληρεξούσιος ἀποδεικνύων δεόντως καὶ τὴν ταυτότητά του.

Κομιστὰὶ μερισματαποδείξεων καὶ τοκομεριδίων ἐν γένει δηλοῦντες ὅτι τὴν ἐξαργύρωσιν ἐνεργοῦσι δι' ἴδιον λογαριασμὸν. θεωροῦνται κατ' ἀμάχητον τεκμήριον τοῦ Νόμου ὅτι ἔχουσι καὶ τὸ δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ τῶν τίτλων τῶν μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκουσιν αἱ μερισματαποδείξεις καὶ τὰ τοκομερίδια ταῦτα, δικαιούμενοι νά στραφῶσι διὰ τὴν παράδοσιν τῶν τίτλων τούτων κατὰ παντὸς τρίτου κατόχου.

Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 5076 Τράπεζαι δικαιοῦνται νά ἀρνηθῶσι τὴν παροχὴν πληροφοριῶν σχετικῶν πρὸς τὰς δοσοληψίας μετὰ τῶν πελατῶν αὐτῶν. Ὑποχρεοῦνται ὅμως αὐταί, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ἑταιρεῖαι, νά παρέχωσι τὰς διὰ τοὺς μετόχους καὶ τοὺς δι' ὁμολογιῶν δανειστὰς αὐτῶν αἰτουμένας πληροφορίας περὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ τοιοῦτου μετόχου ἢ δανειστοῦ προσόδων τῆς κλάσεως α' τῆς Κατηγορίας Γ' τῶν ἀποκομιζομένων ἐκ τῆς Ἑταιρείας. Αἱ Τράπεζαι καὶ ἐν γένει πᾶν φυσικὸν ἢ νομικὸν πρόσωπον ἐνεργοῦν τὴν ἐξαργύρωσιν μερισμάτων καὶ τοκομεριδίων ὑποχρεοῦται ὅπως ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τοῦ ἐξαργυροῦντος, τηρῶν ἀκριβῆ σημεῖωσιν τοῦ ποσοῦ τῶν ἐξαργυρωθέντων μερισμάτων καὶ τοκομεριδίων, ὡς καὶ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ εἴδους τῶν μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν εἰς ἃς ἀνήκουσι (').

(') Α. Ν. 942/1949 ἀρθρ. 17 § 2.— Τὸ ὑπὸ τοῦ τετάρτου ἐδαφίου τῆς περιπτώσεως ε' τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθρου 33 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων προβλεπόμενον ἀπόρρητον τῶν Τραπεζῶν περιορίζεται, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, εἰς τὰς καταθέσεις τῶν ταμειωτηρίων καὶ ἐπὶ προθεσμία. Οἱ καθ' οἰονδήποτε ἰδιότητα συμπράττοντες εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν φορολογικῶν ἐν γένει νόμων, ἐκ τῆς αἰτίας δὲ ταύτης λαμβάνοντες γνῶσιν τῶν τραπεζικῶν ἢ ἄλλων συναλλαγῶν, ὑποχρεοῦνται νά τηρῶσι τὸ ἀπόρρητον τῶν συναλλαγῶν τούτων.

Δι' αποφάσεων τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἰπουργοῦ δύνανται νὰ κανονίζωνται τὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διατάξεων τῆς παρούσης παραγράφου.

2. Τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο δικαιώματα τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἔχουσιν ἐπίσης οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐπιθεωρηταί.

3. Διὰ τὴν διαδικασίαν καὶ τὰ ἔργα ἐν γένει τῆς θεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν οἱ ταχυδρομικοὶ καὶ τηλεγραφικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ διδάσκαλοι ἢ καὶ πᾶς ἕτερος δημόσιος ὑπάλληλος ἢ δημοτικὸς ἢ κοινοτικὸς τοιοῦτος, προσλαμβανόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐπὶ προσθέτῳ ταῖς ἀποδοχαῖς τῶν ἀντιμισθία, μὴ ὑπερβαινούσῃ τὰς δραχμὰς 20 δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας.

4. (Κατηργήθη).

5. Διὰ Διαταγμάτων δύνανται νὰ δρίζηται συγχώνευσις δηλώσεων τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων τῶν κατηγοριῶν ἀναλυτικοῦ φόρου μεταξὺ τῶν ἢ καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου ἢ μετὰ τῆς τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος ἢ καὶ μεθ' οἰασδῆποτε ἄλλης φορολογίας.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν φόρων τῆς συλλογικῆς δηλώσεως ἀκολουθεῖται ἡ ἐκάστοτε δριζομένη διαδικασία θεβαιώσεως τοῦ συνθετικοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων, ἐκτὸς ἂν διὰ τῶν ὡς ἀνωτέρω Διαταγμάτων ἤθελεν ὀρισθῆ ὡς ἀκολουθητέα ἡ διαδικασία θεβαιώσεως ἄλλου τινὸς τῶν φόρων τῆς συλλογικῆς δηλώσεως ἢ ἄλλη τις διαδικασία. Ἄπαντες οἱ φόροι καταβάλλονται εἰς τὰ διὰ τὸν συνθετικὸν φόρον ἢ τὴν ἄλλην φορολογίαν, ἧς προὐκρίθη ἢ διαδικασία θεβαιώσεως, ὀριζόμενας ἐκάστοτε δόσεις καὶ προθεσμίας.

Ἡ τοιαύτη συγχώνευσις δηλώσεων καὶ διαδικασίας θεβαιώσεως δύνανται νὰ ὀρισθῆ καὶ διὰ τινὰς μόνον Οἰκονομικὰς Ἐφορίας.

Ἄρθρον 34

1. Ἐπιδοθείσης, κατὰ τὰ οἰκεία ἄρθρα τοῦ παρόντος νόμου, ἐμπροθέσμου δηλώσεως, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος, ἐὰν κρίνῃ ἀναγκαῖον, καλεῖ τὸν δηλώσαντα διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ἢ ἐπὶ ἀποδείξει δι' ὄργανου τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας νὰ δώσῃ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἐντολοδόχου ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως τὰς δεούσας κατὰ τὸ προηγουμένον ἄρθρον διασαφήσεις.

2. Ἐὰν ἐκ τοῦ γενομένου ἐλέγχου ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος πεισθῆ περὶ τοῦ εἰλικρινοῦς τῆς δηλώσεως ἐγγράφει τὸν δηλώσαντα εἰς τὸν κύριον φορολογικὸν κατάλογον, ἐὰν ὁμως ἢ καθαρὰ πρόσοδος κριθῆ ἀνωτέρα τῆς δηλωθείσης ὁ δηλώσας ἐγγράφεται εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον (').

Ὑποκείμενοι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς τὰς ποινὰς τὰς προβλεπομένας ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 452 καὶ ἐφεξῆς τοῦ ποινικοῦ Νόμου.

( ) Ν. 1618/1951 Ἄρθρον 11.— Ἐὰν ἐκ τῶν ἰδίων λογιστικῶν βιβλίων τοῦ ὑποχρέου ἢ ἐξ ἄλλων στοιχείων προκύπτῃ ἔτι ὁ φορολογούμενος παρέλειψε νὰ δη-

Εἰς τὸν κύριον φορολογικὸν κατάλογον ἐγγράφονται ἐπίσης καὶ αἱ ἀκριβεῖς ἐκπρόθεσμοι δηλώσεις.

3. Ὅπου, ὡς ἐν ταῖς κατηγορίαις Α' καὶ Β', ἡ φορολογικὴ περίοδος περιλαμβάνει πλείονα τοῦ ἐνὸς ἔτη, αἱ μετὰ τὸ πρῶτον ἔτος ἐμπροθέσμως ἐπιδιδόμεναι εἰλικρινεῖς τροποποιητικαὶ δηλώσεις ἐγγράφονται εἰς τὸν φορολογικὸν τῆς περιόδου κατάλογον, εἰς ὃν εὑρίσκεται ἤδη ἐγγεγραμμένος ὁ δηλώσας, εἴτε διαρκῆς κύριος κατάλογος τῆς περιόδου τυγχάνει, εἴτε ἐκ τῶν ἐτησίων συμπληρωματικῶν αὐτῆς.

Ἐὰν ἡ τροποποιητικὴ δήλωσις κριθῇ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἀνελικρινής, τότε ὁ ἐπιδώσας ἐγγράφεται εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον τοῦ ἔτους, διαγραφόμενος διὰ πράξεως τοῦ Ἐφόρου ἐκ τοῦ καταλόγου, ἐν ᾧ εὑρηται ἐγγεγραμμένος.

4. Εἰς τὸν συμπληρωματικὸν ὡσαύτως κατάλογον [μὲ προσαύξησιν μέχρι 25 %] ἐπὶ τοῦ καταλογιστέου φόρου ἐγγράφονται οἱ μὴ συμμορφωθέντες ἐντὸς εἰκοσαήμερου προθεσμίας εἰς τὰς διατάξεις τῆς § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου (').

λῶση ἢ καταφανῶς ἐδήλωσε ἀνακριδῶς τὴν προκύπτουσαν ἐκ τῶν βιβλίων ἢ ἐκ τῶν ἐν λόγῳ στοιχείων φορολογητέαν ὕλην, ὁ Οἶκον. Ἐφορος, ἀσχέτως πρὸς τὴν κανονικὴν ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων διαγραφομένην διαδικασίαν διὰ τὴν θεαίωσιν τοῦ φόρου, θεαίωνει προσωρινῶς τὸν ἐπὶ ταύτης ἀναλογουντα φόρον, καταλογίζων ἅμα καὶ τὰς νομίμους προσαυξήσεις.

Ἐὰν ἐκ τοῦ ἐπιγενομένου ἐλέγχου τοῦ Οἶκον. Ἐφόρου ἤθελε προκύψει ἐπὶ πλέον ποσὴν φορολογητέας ὕλης ἢ φόρου, ὁ Οἶκον. Ἐφορος, ἀκολουθῶν τὴν συνήθη διαδικασίαν, προβαίνει εἰς τὰς νομίμους ἐνεργείας διὰ τὴν θεαίωσιν τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς φόρου.

(') Ν.Δ 632/1948. «Περὶ κυρώσεως τοῦ ἀπὸ 7 Δεκεμβρίου 1947 Νομοθετ. Διατάγματος «περὶ ἐπιβολῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπρόθεσμου, ἑλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως», ὡς ἰσχύει τροποποιηθὲν καὶ συμπληρωθέν.

Ἄρθρον 1. — 1. Ἐπὶ τῶν φορολογικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1948 - 1949 καὶ ἐφεξῆς ἐκ τῶν φορολογικῶν α) καθαρῶν προσόδων, β) ἐπιτηδεύματος, γ) κύκλου ἐργασιῶν, δ) ἀσφαλιστρῶν καὶ ε) τῆς μεταβιβάσεως ἀκινήτων αἱ προσαυξήσεις τοῦ φόρου λόγῳ ἐκπρόθεσμου ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως ἢ λόγῳ παραλείψεως ταύτης ὀρίζονται ὡς κατωτέρω καὶ ἐπιβάλλονται ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀνεῦ ἐρεῦνης τῆς ὑπάρξεως δόλου ἢ ἀμελείας τοῦ ὑποχρέου πρὸς δήλωσιν ἢ παρερμηνείας τῶν διατάξεων τοῦ νόμου.

2. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος Ν.Δ. ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ κώδικος «περὶ τελῶν χαρτοσήμου» θεαίωμένων, ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ καταλογιστικοῦ φόρου ἐγγράφου, τελῶν χαρτοσήμου τῆς συμβολαιογραφικῆς πράξεως καὶ μεταγραφῆς, ἐξ οἰασδήποτε φορολογικῆς ἀφορώσεως ἀκίνητα καὶ ἂν προκύπτῃ ἢ θεαίωσις αὐτῶν. Τὰ τέλη ταῦτα ὑπόκεινται εἰς τὴν αὐτὴν προσαύξησιν, εἰς ἣν καὶ ὁ φόρος.

3. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἐπεκτείνηται ἡ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Ν. Δ)τος καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀμέσως ἢ ἐμμέσων φόρων.

4. «Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ἀναφερομένων φορολογικῶν

5. Ἐπίσης ἐγγράφονται εἰς συμπληρωματικὸν κατάλογον αἱ δηλώσεις ὄσαι, κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ νόμου τούτου, ἀναγράφουσι τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα ἀντὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου.

καὶ εἰς οἰανδήποτε στάδιον διαδικασίας θεβαιώσεως αὐτῶν, ὁ Οἶκον. Ἐφορος διακαίεται νὰ προσκαλέσῃ τὸν εἰς αὐτὰς ὑπόχρεων ὅπως θεβαιώσῃ ἐνὸρκως τὸ περιεχόμενον τῆς φορολογικῆς δηλώσεώς του ἢ ἐτέρων πληροφοριῶν καὶ στοιχείων παρεχομένων ὑπὸ τοῦ ὑποχρέου σχετικῶν μὲ τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ὀρίζεται ὁ ὑπόχρεος πρὸς ὀρκοδοσίαν ἐπὶ νομικῶν προσώπων, ὁ τύπος καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὄρκου, ἢ Ἀρχή, ἐνώπιον τῆς ὁποίας δίδεται ὁ ὄρκος, καὶ ὁ χρόνος ἐνάρξεως ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τῆς παρούσης παραγράφου διακεκριμένως δι' ἐκάστην φορολογίαν.

Ἐπὶ τῶν ἀρνούμενων τὴν ἐνορκον θεβαιώσιν καὶ ἐπὶ τῶν ψευδορκούντων ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρου 4 τοῦ παρόντος».

Ἀπόφασις Π. 21031/1949

Περὶ ἐνόρκου θεβαιώσεως ὑπὸ φορολογουμένων περιεχομένου φορολογικῶν δηλώσεων καὶ λοιπῶν στοιχείων.

Ἄρθρον 1.— «Ὁ ὑπὸ τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἀρθρου 12 τοῦ Νομ. Δ)τος 1211/1949 προβλεπόμενος ὄρκος θεβαιώσεως τοῦ περιεχομένου τῶν φορολογικῶν δηλώσεων ἢ ἐτέρων πληροφοριῶν καὶ στοιχείων παρεχομένων ὑπὸ τῶν φορολογουμένων, προκειμένου περὶ ὑποχρέων πρὸς ὀρκοδοσίαν νομικῶν προσώπων δίδεται ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος συμβούλου ἢ τοῦ ἐκπροσωποῦντος κατὰ τὸ καταστατικὸν τὸ νομικὸν πρόσωπον, ἐνώπιον τῶν διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν Ἀρχῶν.

Ἄρθρον 2.— Ὁ ὄρκος δίδεται, προκειμένου περὶ Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, εἰς τὴν ἔδραν τῶν ὁποίων ἐδρεύει καὶ Οἶκον. Ἐπιθεωρητῆς, ἐνώπιον τοῦ Οἴκον. Ἐπιθεωρητοῦ καὶ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, παρισταμένου καὶ ἐνὸς Ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου ὡς γραμματέως, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐπιθεωρητοῦ, διὰ τὴν τήρησιν τῶν πρακτικῶν τῆς ὀρκοδοσίας. Προκειμένου περὶ τῶν λοιπῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου, παρισταμένου καὶ ἐνὸς ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου ἢ ἐτέρου οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου διὰ τὴν τήρησιν τῶν πρακτικῶν τῆς ὀρκοδοσίας.

2. Ὁ Οἶκον. Ἐφορος προκειμένου νὰ ἐπιβάλῃ ὄρκον, ὑποχρεοῦται πρὸ πέντε ἡμερῶν νὰ εἰδοποιήσῃ δι' ἐιδικῆς προσκλήσεως τὸν ὑπόχρεον περὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου εἰς ὃν θὰ δοθῇ ὁ ὄρκος, ὡς καὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅπου θὰ ἀφορᾷ ὁ ὄρκος. Μὴ ἐμφανιζόμενον τοῦ ὑποχρέου κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν τακτὴν ἡμέραν δόσεως τοῦ ὄρκου θεωρεῖται ὅτι ἠρνήθη τὴν δόσιν τούτου.

3. Ὁ ὄρκος δίδεται ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «Ὁμνῶ εἰδῶς κάλλιστα τὰς ἐπιβαλλομένας εἰς τὴν ψευδορκίαν ποινὰς κλπ. (ἀκολουθεῖ τὸ περιεχόμενον τοῦ διδομένου ὄρκου)».

4. Περὶ τῆς δόσεως τοῦ ὄρκου συντάσσεται ὑπὸ τοῦ γραμματέως πρακτικῶν εἰς ὃ ἀναγράφονται: α) τὰ ὀνοματεπώνυμα καὶ ἡ ἰδιότης τῶν ὑπαλλήλων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων δίδεται οὗτος, β) τὸ ὀνοματεπώνυμον τοῦ γραμματέως, γ) τὸ ὀνοματεπώνυμον, ἡλικία, τόπος γεννήσεως καὶ κατοικία τοῦ δίδοντος τὸν ὄρκον, ἐπάγγελμα καὶ ἰδιότης ὅφ' ἣν δίδει τὸν ὄρκον ὁ ὀρκιζόμενος καὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ δοθέντος ὄρκου.

Τὸ πρακτικὸν υπογράφεται παρὰ πάντων τῶν μετεχόντων καὶ τοῦ ὀρκιζομένου.

Ἄρθρον 3.— Ἡ ἰσχὺς τῆς παρούσης ἀρχεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1950 διὰ

Οἱ τε κύριοι καὶ οἱ συμπληρωματικοὶ φορολογικοὶ κατάλογοι καταρτίζονται τμηματικῶς κατὰ κοινότητα ἢ καὶ εὐρυτέραν περιφέρειαν καὶ κατ' ἀλφαριθμητικὴν σειρὰν τῶν ἐπωνύμων τῶν φορολογουμένων.

τὰς φορολογίας καθαρῶν προσόδων, καὶ φορολογίαν κύκλου ἐργασιῶν».

* Ἄρθρον 2.— 1. Διὰ προσκλήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν δημοσιευομένης εἰς δύο τοῦλάχιστον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενων ἡμερησίων ἐφημερίδων καλοῦνται αἱ εἰς φόρον ὑπόχρεοι καὶ μὴ ὑποβάλλοντες ἐμπροθέσμως δηλώσεις, ὅπως ἐντὸς δέκα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς νομίμου προθεσμίας υποβάλλωσιν εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφόρον τὴν κατὰ νόμον φορολογικὴν δήλωσιν.

Εἰς τοὺς ὑποχρέους οἵτινες ἤθελον ἐγχειρίσει τὴν φορολογικὴν δήλωσιν ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον προθεσμίας ἐπιβάλλεται προσαύξησις ἴση πρὸς 2% ἐπὶ τοῦ κυρίου φόρου.

2. Ἐπὶ δηλώσεως ἐγχειριζομένης μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς κατὰ τὴν προηγούμενην § 1 προθεσμίας ἐπιβάλλεται προσαύξησις ἴση πρὸς 5% ἐπὶ τοῦ κυρίου φόρου δι' ἕκαστον μῆνα ἐκπροθέσμου υποβολῆς τῆς δηλώσεως. Ἡ προσαύξησις λόγῳ ἐκπροθέσμου υποβολῆς τῆς δηλώσεως δὲν δύναται ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ ὑπερβῇ τὸ τέταρτον τοῦ κυρίου φόρου.

3. Ἐπὶ ἐλλιποῦς δηλώσεως ἐπιβάλλεται προσαύξησις ἴση πρὸς τὸ ἐν τρίτον τοῦ τμήματος τοῦ κυρίου φόρου τὸ ὅποιον δὲν ἐδηλώθη. Δὲν ἐπιβάλλεται προσαύξησις ἐφ' ὅσον συντρέχουσιν ἀθροιστικῶς ἀμφότεραι αἱ κάτωθι προϋποθέσεις: α) ἡ φορολογητέα ὕλη μὴ προκύπτουσα ἐκ πραγματικῶν στοιχείων, δὲν εἶναι ἀντικειμενικῶς σαφῶς καθωρισμένη ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς προσωπικῆς ἐκτιμῆσεως ἢ ἄλλης κρίσεως τοῦ φορολογουμένου ἢ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων καὶ β) ἡ διαφορά μεταξὺ τοῦ βάσει τῆς δηλώσεως καταβλητέου φόρου καὶ τοῦ φόρου, ὅστις τελεσιδικίως προσδιορίζεται, δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἐν τρίτον τοῦ τελευταίου τούτου ποσοῦ.

4. Ἐπὶ παραλείψεως ἐγχειρίσεως δηλώσεως ἐπιβάλλεται προσαύξησις λόγῳ παραλείψεως τῆς δηλώσεως ἴση πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ καταλογιζομένου κυρίου φόρου.

5. Προκειμένου περὶ α') τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων κατηγορίας Γ' κλάσεως α' καὶ β', κατηγορίας ΣΤ' ἄρθρου 26 παρ. 1 καὶ κατηγορίας Ζ' ἄρθρου 27 παρ. 2, β') τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Ν. Διατάγματος 53[1946], γ') τοῦ φόρου κύκλου ἐργασιῶν ἐπὶ τῶν ἀκαθορίστων ἐσόδων καὶ δ') τοῦ φόρου ἀσφαλιστρῶν ἀπάντων τῶν κλάδων, τὰ κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον ποσοστὰ προσαυξήσεων λόγῳ ἐκπροθέσμου δηλώσεως, ἐλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως δηλώσεως διπλασιάζονται.

6. Αἱ προσαυξήσεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιβάλλονται ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου κατὰ τὴν υποβολὴν τῆς δηλώσεως προκειμένου περὶ τῆς προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου δηλώσεως ἢ κατὰ τὸν καταλογισμὸν τοῦ δηλωθέντος φόρου, καὶ διὰ τοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ γίνεται ὁ καταλογισμὸς, προκειμένου περὶ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ ἐλλιποῦς δηλώσεως ἢ παραλείψεως τῆς δηλώσεως.

Τὰ φορολογικὰ Δικαστήρια, τὰ ἀποφαινόμενα ἐπὶ τῶν ἀμφισβητήσεων κατὰ τοῦ καταλογισθέντος κυρίου φόρου, ἀποφαίνονται συγχρόνως καὶ ἐπὶ τῶν ἀμφισβητήσεων κατὰ τῶν ἐπιβληθεισῶν προσαυξήσεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

7. Τὰ φορολογικὰ Δικαστήρια δύναται τῇ αἰτήσει τοῦ ὑποχρέου νὰ ἀπαλλάσῃσι τοῦτον τῆς ἐπιβληθείσης προσαυξήσεως λόγῳ ἐκπροθέσμου τῆς δηλώσεως ἐφ' ὅσον τὸ ἐκπρόθεσμον ὀφείλεται εἰς ἀποδεδειγμένην ἀνωτέραν εἶαν.

* Ἄρθρον 3.—Τὸ ἄθροισμα τοῦ φόρου τοῦ Δημοσίου, κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον προσαυξήσεων καὶ τῶν συμπεδαιουμένων φόρων ὑπὲρ τρίτων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ ἐνεγόντα ἑκατοστὰ (90/100) τοῦ ποσοῦ τῆς φορολογητέας ὕλης. Ὅσα

ἄρθρου 37 συντασσόμενοι πίνακες φορολογουμένων ἐκ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων.

ἔλλιπous δηλώσεως ἢ παραλείψεως ὑποβολῆς φορολογικῆς δηλώσεως», ὡς ἡ παράγραφος αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ κυρώσαντος τὸ ὡς ἄνω Νομ. Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 632]1948 Ν. Διατάγματος, Ἐπιτροπὴ παροχῆς πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς ἐγκρίσεως ἀσκήσεως ἐγκλήσεως, κατὰ φορολογουμένων ἐπιδιδόντων ἐκ δόλου ἔλλιπεις δηλώσεις ἢ παραλείποντων τὴν ἐπίδοσιν δηλώσεων, συγκροτεῖται: α) ἐκ τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ὡς Προέδρου ἀναπληρουμένου ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ κωλύματος ὑφ' ἑτέρου Νομικοῦ Συμβούλου, ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, β) ἐκ τοῦ ἀρμοδίου, ὡς ἐκ τῆς φορολογίας, ἦν ἀφορᾷ ἢ παράβασις, Διευθυντοῦ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀμέσων Φόρων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ γ) ἐκ τοῦ παρὰ τῇ Ὑπουργείῳ Οἰκονομικῶν Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Οἰκονομικῶν Ἐφορῶν ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ.

2. Τῆς Ἐπιτροπῆς μετέχει ὡς εἰσηγητῆς ἀνευ ψήφου ὁ τμηματάρχης τοῦ Τμήματος Φορολογικῶν Δικαστηρίων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἢ ὁ νόμιμος αὐτοῦ ἀναπληρωτῆς, χρέη δὲ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἀσκεῖ εἰς τῶν Εἰσηγητῶν ἢ Γραμματέων τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Ἀμέσων Φόρων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ὀριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

3. Ἡ ἀρμοδιότης τῆς κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον Ἐπιτροπῆς ἐκτείνεται ἐπὶ πασῶν τῶν κατὰ τὸ ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. 632]1948 Νομ. Διατάγμα φορολογικῶν παραβάσεων ἐπὶ ὑποθέσεων ἀρμοδιότητος πασῶν τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφορῶν ἐξαιρέσει τῶν περιφερειῶν τῶν Γενικῶν Διοικήσεων Μακεδονίας, Ἡπείρου, Θράκης καὶ Κρήτης.

Ἄρθρον 2.— 1. Παρ' ἐκάστη τῶν Γενικῶν Διοικήσεων Μακεδονίας, Ἡπείρου, Θράκης καὶ Κρήτης συνιστᾶται τριμελὴς Ἐπιτροπὴ, ἀρμοδιότητα ἔχουσα τὴν κατὰ τὰς ἐν τῇ προηγουμένῳ ἄρθρῳ μνημονευόμενας διατάξεις παροχῆν ἢ μὴ ἐγκρίσεως πρὸς ἀσκήσιν ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐγκλήσεως ἐναντίον φορολογουμένων ἐπιδιδόντων ἐκ δόλου ἀνακριθεῖς δηλώσεις ἢ μὴ ἐπιδιδόντων οὐδὲως φορολογικὰς δηλώσεις.

2. Ἡ ἀρμοδιότης ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω συνιστωμένων Ἐπιτροπῶν ἐκτείνεται ἐπὶ πασῶν τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφορῶν τῆς ἀρμοδιότητος ἐκάστης Γενικῆς Διοικήσεως.

3. Αἱ ὡς ἄνω Ἐπιτροπαὶ συγκροτοῦνται: α) ἐκ τοῦ Δ) τοῦ Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, β) ἐκ τοῦ Δ) τοῦ Ἐσωτερικῶν τῆς Γενικῆς Διοικήσεως καὶ γ) ἐξ ἐνὸς Οἰκονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ἢ ἑτέρου οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου ὀριζομένου μεθ' ἐνὸς ἀναπληρωτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Γενικοῦ Διοικητοῦ. Τοῦς Διευθυντὰς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν ἀπόντας ἢ κωλυομένους ἀναπληροῦσιν οἱ νόμιμοι αὐτῶν ἀναπληρωταί. Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ὁ κατὰ βαθμὸν ἀνώτερος, μεταξὺ δὲ ὁμοιοβάθμων ὁ ἀρχαιότερος. Τῆς ἐπιτροπῆς μετέχει ὡς εἰσηγητῆς ἀνευ ψήφου εἰς Οἰκονομικὸς ὑπάλληλος, ὀριζόμενος μεθ' ἐνὸς ἀναπληρωτοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ. Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὀρίζεται εἰς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Γενικῆς Διοικήσεως, δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ.

Ἄρθρον 3.— 1. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ὑποχρεοῦται ὅπως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεώς του εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἐπιτροπὴν κοινοποιήσῃ ἀντίγραφον ταύτης εἰς τὸν φορολογούμενον. Ἡ κοινοποίησις ἐνεργεῖται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 37 παράγρ. 2 τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων.

2. Ὁ φορολογούμενος δικαιούται νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ πληρε-

Ἄρθρον 35

1. Ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίδοσις καὶ ἐκπροθέσμου δηλώσεως ἐπαληθευομένης ὡς καὶ αἱ ἐμπρόθεσμοι τοιαῦται, ἀλλ' ὁ βεβαιούμενος φόρος προσαυξάνεται [μέχρι τῶν 35 % αὐτοῦ ἢ καὶ μέχρι τῶν 50 %] (1), ἐν ἡ περιπτώσει ὁ φορολογούμενος, κληθείς, δὲν παρέσχεν ἐντὸς τῆς εἰκοσαήμερου προθεσμίας τὰς ἐνδεχομένως αἰτηθείσας συμπληρωματικὰς πληροφορίας.

[Ὁμοίως ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίδοσις, μέχρι λήξεως τοῦ ἔτους τῆς φορολογίας, ἐκπροθέσμου τροποποιητικῆς δηλώσεως λόγῳ μειώσεως τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀκινήτου, κατὰ τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 11. Ἡ προθεσμία αὕτη ἐπίδοσεως τῆς δηλώσεως εἶναι ἀνατρεπτική, μὴ δυναμένη νὰ παραταθῇ κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 46. Ἐπὶ τοιαύτης δηλώσεως ἐπιβάλλεται προσαυξήσις ἴση πρὸς τὰ 30 % τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ φόρου τοῦ προηγούμενου ἔτους καὶ τοῦ ἀναλογούντος εἰς τὴν τροποποιητικὴν δήλωσιν τοιοῦτου] (2).

2. Ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίων πληροφοριῶν ἢ ἐκθέσεων δημοσίων ὀργάνων περὶ μὴ ἢ ἀνακριβοῦς δηλώσεως ὑπὸ τινος τῆς πραγματοποιηθείσης προσόδου ἢ τῆς ἐπελθούσης αὐξήσεως ταύτης, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος

ἑξουσίῳ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐκθέσει προφορικῶς καὶ ἐγγράφως τὰς ἀπόψεις του. Ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ὑποχρεοῦται ὅπως εἰδοποιήσῃ δι' ἐιδικῆς ἐπὶ ἀποδείξει προσκλήσεως τὸν φορολογούμενον περὶ τῆς ἡμέρας, ὥρας καὶ τόπου συζητήσεως τῆς αἰτήσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου.

Ἄρθρον 4.— 1. Ἡ αἴτησις συζητεῖται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν δημοσίᾳ συνεδρίᾳ ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ἐν ταῖς ἑδραῖς δὲ τῶν Γενικῶν Διοικήσεων εἰς τὸ κατάστημα τῆς Γενικῆς Διοικήσεως.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αἰτήσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, τῶν τυχόν ὑποβληθειῶν ἀντιρρήσεων τοῦ φορολογούμενου καὶ τῶν συγκεντρωθειῶν πληροφοριῶν, ἐκτιμῶσα τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ ἀποφαίνεται ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου περὶ ἀσκήσεως ἢ μὴ τῆς ἐγκλήσεως.

3. Ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ πλειοψηφίαν λαμβανομένη ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν ταύτης καὶ τοῦ γραμματέως, κοινοποιεῖται δὲ ἐν ἀντιγράφῳ ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον.

4. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος ὑποχρεοῦται ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῇ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἀσκήσῃ τὴν ἐγκλήσιν ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασις ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς ἀσκήσεως ταύτης, ἄλλως δὲ θεωρήσῃ τὴν ὑπόθεσιν περαιωμένην.

Ἄρθρον 5.— 1. Εἰς ἕκαστον τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, τὸν Εἰσηγητὴν καὶ τὸν γραμματέα ταύτης παρέχεται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἀποζημίωσις δι' ἑκάστην ἐκδιδομένην ἀπόφασιν, ἴση πρὸς τὴν παρεχόμενην τοιαύτην εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὰ μέλη τῶν κατὰ τὸν Νόμον 5116/1931 Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐφέσεων.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

(1) Ἡδὴ τὰ τῆς προσαυξήσεως τοῦ φόρου διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Ν. Δ. 632/48, περὶ οὗ βλ. ἐν ὑποσημείωσει (2) τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ κώδικος.

(2) Τὸ ἐντὸς ἀγκυλῶν δευτέρον ἐδάφιον κατηργήθη ἀπὸ τοῦ οἰκον. ἔτους 1951-52 ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α. Ν. 1839/51.

έγγράφει τούς ανακριθώς δηλώσαντας και τούς παραλιπόντας τήν δήλωσιν ἐν συμπληρωματικῇ καταλόγῳ μετὰ προσαυξήσεως τοῦ κυρίου φόρου, τοῦ ἔνεκα τῆς ανακριθείας ἢ τῆς παραλείψεως τῆς δηλώσεως ὀφειλομένου, [μέχρι τῶν 75 % αὐτοῦ] (1).

Ἡ τοιαύτη ὁμως ἐγγραφή δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ μετὰ τὴν πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως προθεσμίας. Ἐξαιρετικῶς προκείμενου περὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου ἡ ἐγγραφή δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς ἀνωτέρω πενταετίας καὶ μέχρι συμπληρώσεως ἑτους ἀφ' ἧς κατέστη ὀριστικὸν τὸ τελευταῖον στοιχεῖον τῆς ἀναλυτικῆς προσόδου. Συντρεχούσης περιπτώσεως ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ παρόντος ἡ ἀνωτέρω προθεσμία ἐγγραφῆς εἰς συμπληρωματικὸν φορολογικὸν κατάλογον ἄρχεται μετὰ διετίαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φορολογουμένου.

Ἐξαιρετικῶς δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς πενταετίας τοιαύτη ἐγγραφή τοῦ ὑπέχοντος τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν: α) ἐὰν ἐγγραφή, γενομένη ἐντὸς τῆς πενταετίας, ἀκυρωθῇ μετὰ τὴν πάροδον αὐτῆς ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ὁ φορολογούμενος δὲν ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐγγραφῆς ταύτης, β) ἐὰν ἐντὸς τῆς πενταετίας ἐνεγράφη πρόσωπον μὴ ὑπέχον φορολογικὴν ὑποχρέωσιν, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, γ) ἐὰν ἡ ἐγγραφή τοῦ ὑπέχοντος ἢ μὴ τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν ἐγένετο παρ' ἀναρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ ἐγένετο δι' οἰκονομικὸν ἕτος διάφορον τοῦ εἰς ὃ ὑπάγεται ἡ φορολογητέα πρόσοδος ἢ ἡ ἐγγραφή ἐγένετο διὰ κατηγορίαν προσόδου διάφορον τῆς προσηκούσης, δ) ἐὰν τὸ εἰσόδημα ἀκινήτου ἐκτῆθη κατὰ περίοδον τινὰ παρὰ προσώπου ἀπαλλασσομένου τοῦ φόρου, ἀνεγνωρίσθη ὁμως διὰ τὴν αὐτὴν περίοδον καὶ μετὰ τὴν πάροδον τῆς πενταετίας ἐξ ὑπαρχῆς ἢ κυριότητος ἢ ἡ νομῆ κλπ. τοῦ ἀκινήτου εἰς ἕτερον πρόσωπον φορολογούμενον, εἰς τὸ ὅποιον ἀνεγνωρίσθη συνάμα καὶ ἡ ἀπαίτησις τοῦ παρὰ τοῦ ἀπαλλασσομένου κτηθέντος εἰσοδήματος καὶ ε) ἐπὶ ἐκκειμένης κληρονομίας, ἐπιδικίας ἢ μεσεγγυήσεως.

Ἄρθρον 36.

1. Ἐὰν ὁ φορολογούμενος ἢ ὁ ὑπόχρεος πρὸς παρακράτησιν φόρου ἀπεθίωσε, χωρὶς νὰ ἐπιδώσῃ δήλωσιν, ὑπόχρεοι ἀλληλεγγύως πρὸς δήλωσιν καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου καθίστανται οἱ κληρονόμοι τοῦ ἢ ὁ κηδεμὼν τῆς κληρονομίας, παρακρατοῦντες παρ' ἐκάστου τῶν κληρονόμων, κληροδόχων, δωρεοδόχων κλπ. τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὴν μερίδα αὐτοῦ κλάσμα τοῦ φόρου, ἢ δὲ προθεσμία πρὸς δήλωσιν παρατείνεται ἐπὶ ἕξ μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ κληρονομουμένου, ἐφ' ὅσον ἡ λήξις αὐτῆς συμπίπτει πρὸ τῆς παρελεύσεως ἕξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου. Ἀρμόδιος Οἰκονομικὸς Ἐφορός,

(1) Ἡ § 2 ἐτέθη ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως διὰ τοῦ ἄρθρου 8 § 1 τοῦ Α. Ν. 2639/40 καὶ τοῦ ἄρθρου 18 § 1 τοῦ Α. Ν. 332/36, δι' οὗ προσετέθη τὸ τελευταῖον ἐδάφιον.

λαμβάνονται οι εκπροθέσμως, ανακριβώς ή μηδένως δηλώσαντες. Είς τους καταλόγους τούτους περιλαμβάνεται ή συνολική καθαρά πρόσδοος, εξευρισκομένη κατά τα έν άρθρω 31 οριζόμενα. "Όσων δέ φορολογουμένων ή εξεύσεις τής προσόδου ταύτης γίνεται επί τή βάσει των παραγράφων 1 και 2 του αναφερομένου άρθρου, τὰ ποσά των καθ' έκαστα προσόδων των έν ταίς παραγράφοις ταύταις αναφερομένων κατηγοριών ή ειδικών διατάξεων λαμβάνονται έκ των όριστικών στοιχείων των κατηγοριών ή φορολογιών τούτων. Είς τους έν τοίς συμπληρωματικοίς καταλόγοις του συνθετικού έγγραφέντας, εξαίρέσει των εκπροθέσμως ειλικρινώς δηλωσάντων, κοινοποιούνται αντίγραφα των φύλλων έλέγχου, βάσει των όποιων ένηργήθησαν αί έν αύτοις έγγραφαί.

Η θεβαίωσις του συνθετικού φόρου δύναται νά ενεργήται και διά τμηματικών έγγραφών του φορολογουμένου έν τοίς οικείοις φορολογικοίς καταλόγοις επί τή βάσει του έκάστοτε καθισταμένου όριστικού στοιχείου αναλυτικής αύτου προσόδου, εξ ου κατά τας διατάξεις των παραγράφων 1 έως 15 του άρθρου 31 εξευρίσκειται ή συνολική καθαρά πρόσδοος. "Όσαύτως δύναται νά ενεργήται ή θεβαίωσις διά τμηματικών έγγραφών και επί τή βάσει των λοιπών μη όριστικών στοιχείων, όσάκις και έκ τοιούτων μη όριστικών στοιχείων, κατά τας αύτας ως άνωτέρω διατάξεις, εξευρίσκειται ή συνολική καθαρά πρόσδοος. Διά τον ύπολογισμόν του θεβαιωτέου συνθετικού φόρου άθροίζονται επί έκάστης έγγραφής και αί εις τήν προηγηθείσαν ταύτην περιληφθείσαι πρόσδοοι, έκ του αναλογοϋντος δέ εις τό σύνολον συνθετικού φόρου εκπίπτειται ό άνήκων εις τήν προηγηθείσαν έγγραφήν.

4. Προς τή κατά τας προηγουμένας παραγράφους κοινοποιήσει άποσπάσματος φορολογικού καταλόγου ή φύλλου έλέγχου, προκειμένου περι καταλόγου συνθετικού φόρου, ό Οίκονομικός Έφορος συντάσσει όνομαστικούς πίνακας των φορολογουμένων έκ προσόδων προερχομένων εξ άμοιβών έλευθερίων επαγγελμάτων και έκ κερδών έμπορικών και βιομηχανικών επιχειρήσεων, ως και των φορολογουμένων διά του συνθετικού φόρου, έφ' όσον πάντων τούτων ή καθαρά πρόσδοος (αναλυτική ή συνολική) προσδιορίζεται επί τή βάσει των κατά νόμον τεκμηρίων. Οί πίνακες ούτοι έμφαίνουσι κατ' είδος επαγγέλματος τήν τε τυχόν δηλωθείσαν και τήν υπό του Οίκου. Έφόρου ή των άρμοδίων κατά τά άρθρα 20 παραγρ. 7, και 29 παρ. 2 Έπιτροπών προσδιορισθείσαν καθαράν πρόσδοον, εκτίθενται δέ κατά τά ειδικώτερον διά Διαταγμάτων όρισθησόμενα εις τό Έφοριακόν Κατάστημα ή εις τά γραφεία των οικείων σωματείων ή επαγγελματικών οργανώσεων.

5. (1) Είς τήν έδραν έκάστου δήμου ή κοινότητος συνιστάται Έπιτροπή έκ: α) του Οίκονομικού Έφόρου ή ένός έτέρου δημοσίου ύπαλλήλου, όριζομένου ύπ' αύτου, β) του άγρονόμου ή έτέρου δημοσίου ύπαλλήλου, όρι-

(1) Αί έντός άγκυλών §§ 5-8 του παρόντος άρθρου 37 άφορώσαι συγκρότησιν Έπιτροπών Φ.Κ.Π. Κατηγορίας Ε' δέν εφαρμόζονται ήδη.

βώσεως συντάσσονται ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς κατὰ χωρίον καὶ δῆμον ἢ κοινότητα πίνακες περιλαμβάνοντες τὰ ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ ἄρθρου 23 στοιχεία διὰ τε τοὺς δηλώσαντας καὶ τοὺς μηδὲλως ἢ ἑλλιπῶς δηλώσαντας. Οἱ πίνακες οὗτοι μετὰ τῶν δηλώσεων καὶ τῶν λοιπῶν σχετικῶν διαβιβάζονται ἐντὸς 3 ἡμερῶν εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον. Ἀντίγραφα τῶν πινάκων τούτων ἐκτίθενται ἐπὶ εἴκοσιν ἡμέρας εἰς τὸ δημοτικὸν ἢ κοινοτικὸν κατάστημα, ἀποσπάσματα δὲ αὐτῶν κατὰ χωρίον ἢ συνοικισμὸν τοιχοκολλῶνται εἰς τὸ ἐπιφανέστερον μέρος ἐκάστου χωρίου καὶ ἀναγινώσκονται ἐπὶ ἐκκλησίαις. Ἀπόσπασμα τῆς ἐν τῇ πίνακι ἐγγραφῆς κοινοποιεῖται ταχυδρομικῶς ἐπὶ συστάσει ἢ διὰ δημοσίου ὄργανου εἰς τὸν φορολογούμενον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ.

8. Ἐντὸς τῆς ὡς ἀνωτέρω εἰκοσαήμερου προθεσμίας τῆς δημοσιεύσεως τῶν πινάκων ἢ ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἀτομικῆς κοινοποιήσεως πρὸς τοὺς φορολογουμένους δικαιούνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ πᾶς τρίτος νὰ φέρωσι τὰς ἀντιρρήσεις των δι' ἐνστάσεως.

Αἱ ἐνστάσεις ἐγχειρίζονται ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἢ εἰς τὸν Δήμαρχον ἢ εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Κοινότητος, ἢ εἰς τὸν ἀστυνόμον ἢ εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην, διαβιβάζονται δὲ παρ' αὐτῶν εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἐντὸς τριῶν τῶ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ἐγχειρίσεως ἡμερῶν.

Ἐπὶ ἐνστάσεων τρίτων εἰδοποιούνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι πρὸς τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδικάσεως τούτων.

Κατὰ τῶν τοιούτων πινάκων δύναται νὰ διατυπώσῃ ἀντιρρήσεις καὶ ὁ Οἶκος. Ἐφορος συντάσσει ἐνιαίαν ἐνστασιν διὰ τὰς ἀμφισβητούμενας ὑπὸ αὐτοῦ ἐγγραφάς, ἐκδικαζομένην ὡς καὶ αἱ ἐνστάσεις τῶν φορολογουμένων.]

Ἄρθρον 38

1. Κατὰ τῆς ἐν συμπληρωματικῇ καταλόγῳ τοιαύτης ἐγγραφῆς των δικαιούνται οἱ φορολογούμενοι νὰ ἐγχειρίσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφορον ἢ νὰ κοινοποιήσωσιν αὐτῇ διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος ἐνστασιν, ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς κοινοποιήσεως τοῦ ἀποσπάσματος τοῦ καταλόγου ἢ φύλλου ἐλέγχου, δι' ἧς ὁμως δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητήσωσι τὰ καθ' ἕκαστα ποσὰ τῶν προσόδων τὰ προκύπτοντα ἐκ τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 3 τοῦ ἄρθρου 37 ἀναφερομένων ὀριστικῶν στοιχείων (').

[2. Διαρκούσης τῆς πρὸς ἄσκησιν ἐνστάσεως διὰ προσόδους ἐξ οἰκοδομῶν ἢ γαιῶν ἢ διὰ συνολικὴν πρόσδοον προθεσμίας, ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίδοσις ἀντὶ ἐνστάσεως ἐκπροθέσμου δηλώσεως, ἐλεγχομένης ἀνευ ἀναβολῆς.

(') A. N. 1764)1951 ἄρθρον 4.— Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐκδιδομένης καθ' ἕκαστον οἰκονομικὸν ἔτος δύναται νὰ ἐρίζεται ὅτι, προκειμένου περὶ φόρου ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν καθαρῶν προσόδων καὶ συνθετικοῦ, ἢ ἄσκησις ἐνστάσεως ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου δὲν ἀναπέμπει τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν μέχρι 50% τοῦ ἐπὶ τῇ βᾶσει ἐγγραφῆς τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου αἰτούμενου φόρου, δι' ἀπάρας ἢ διὰ τινος κατηγορίας.

4. Διαρκούσης τῆς ἐκθέσεως τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ προηγούμενου ἄρθρου πινάκων, δικαιούται καὶ πᾶς τρίτος νὰ ἐγχειρίσῃ ἢ ἐπιδώσῃ τῷ Οἴκον. Ἐφόρῳ ἔνστασιν καθ' οἰασδήποτε τῶν ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῶν, κοινοποιουμένην ὑπ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὸν φορολογούμενον, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

5. Ὑποβληθείσης ἐνώπιον τῆς πρωτοβαθμίου Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνστάσεως περιεχούσης καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὁ φορολογούμενος ἀπαλλάσσεται τῆς φορολογίας οἰκοδομῶν, διότι τὰ διὰ τὴν ἐπιχείρησίν του ἰδιο-

πέσωσι τελικῶς, ὁ φορολογούμενος, ὑποχρεοῦται ὅπως καταβάλλῃ ἀμέσως τὴν διαφοράν τοῦ φόρου καὶ τὴν προσαύξησιν τὴν καθορισθεῖσαν διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ ἐπίδωσιν σχετικὴν δῆλωσιν. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ καὶ ταύτης διατυπῶνται ἡτιολογημένη πρᾶξις συμβιβασμοῦ, ὑπογραφομένη παρ' ἀμφοτέρων. Ἡ δεβαίωσις τοῦ οὗτω καταβληθέντος φόρου καὶ προσαυξήσεως ἐνεργεῖται οἰκοθεν ὑπὸ τοῦ εἰσπράξαντος Ταμίου.

6. Μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς πράξεως τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῆς δηλώσεως τοῦ φορολογούμενου, ὁ συμβιβασμὸς θεωρεῖται τελειωθείς, ἢ δὲ τυχὸν ἀσκηθεῖσα ἔνστασις ματαιοῦται.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πράξεως συμβιβασμοῦ καὶ τῆς ἐπιδοθείσης δηλώσεως ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς τροποποιεῖ ἀναλόγως τὴν ἐν τῷ συμπληρωματικῷ φορολογικῷ καταλόγῳ ἐγγραφὴν τοῦ φορολογούμενου.

7. Ἐν ἡ περιπτώσει ὁ φορολογούμενος δὲν ἤθελε προσέλθει ἐντὸς τῆς δεκαήμερου προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐπίδοσεως τῆς αἰτήσεώς του ἢ ἂν αἱ ἀπόψεις αὐτοῦ δὲν συμπέσωσι πρὸς τὰς τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ ἂν αὐτὸς δὲν καταβάλλῃ κατὰ τὰ ἐν τῇ παραγράφῳ 5 διαλαμβανόμενα τὸν φόρον καὶ τὴν προσαύξησιν, ὁ συμβιβασμὸς θεωρεῖται ματαιωθείς. Ἡ ματαίωσις αὕτη σημειοῦται ἐπὶ τῆς σχετικῆς αἰτήσεως καὶ συνεχίζεται ἢ διαδικασία ἐκδικάσεως τῆς ἀσκηθείσης ἐνστάσεως.

Ἄρθρον 3.— 1. Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς δύναται τὰς αἰτήσεις συμβιβασμοῦ ἐπὶ ἐγγραφῶν εἰς συμπληρωματικὸν φορολογικὸν κατάλογον ἢ ἀποφάσεων κατατάξεως φόρου ἐπιτηδεύματος κλπ. νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὰς οἰκείας Ἐπιτροπὰς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων τῶν ὁποίων ἐγένοντο αἱ ἐγγραφαὶ ἢ αἱ κατατάξεις κλπ. καὶ νὰ ζητήσῃ ὅπως ἀποφανθῶσιν αὐταὶ ἐπὶ τοῦ προτεινομένου συμβιβασμοῦ.

2. Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφαίνεται ἐπὶ τῆς αἰτήσεως συμβιβασμοῦ τὸ θραδύτερον ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

Ὁ φορολογούμενος κλητεύεται ἐπὶ ἀποδείξει δύο τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς συνεδριάσεως ὅπως παραστῇ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμως ἐξουσιοδοτουμένου ἀντιπροσώπου κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεώς του, προσκομίζων τὰ πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα καὶ ἀναπτύσσων τοὺς ἰσχυρισμούς του. Ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῆς περὶ κλητεύσεως τοῦ φορολογούμενου διατάξεως οὐδεμία ἀκυρότης γεννᾶται ἐφ' ὅσον ὁ φορολογούμενος ἤθελε παραστῇ κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεώς του περὶ συμβιβαστικῆς λύσεως τῆς διαφοράς.

3. Αἱ διατάξεις τοῦ προηγούμενου ἄρθρου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ προκειμένου περὶ συμβιβασμοῦ ἐφ' οὗ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀποφαίνεται ἢ ἀρμοδία Ἐπιτροπῆ.

Ἀπόφ. Ὑπ. Οἴκον. Π. 17169/7-10-1943 (κυρωθεῖσα δι' ἄρθρου 6 Ν. 1445) 44.— Ἐγχνόνομεν ὅπως θεωρητῆται πραγματοποιηθεῖς ὁ συμβιβασμὸς εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν, λόγῳ ἀδυναμίας τοῦ φορολογούμενου, ὁ διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ προσδιορισθεῖς φόρος δὲν κατεβλήθη ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, καταβληθῆ ἔμως οὗτος μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐνστάσεως. Ἐννοεῖται ἔμως, ὅτι ἡ συζήτησις τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου ὑπὸ τοῦ φορολογούμενου πρέπει νὰ ἔχουν γίνεαι ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν.

χρησιμοποιούμενα οικοδομήματα ανηγέρθησαν ειδικῶς πρὸς λειτουργίαν μεγάλης βιομηχανίας καὶ ὑφίστανται εἰς αὐτὰ προσηρμοσμένοι μονίμως μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις, ἀναστέλλεται ἡ διαδικασία θεβαιώσεως τοῦ φόρου, ὁ δὲ ἐν τῇ ἐνστάσει περιεχόμενος τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς παραπέμπεται πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 2094/1939 προβλεπομένου Εἰδικοῦ Φορολογικοῦ Δικαστηρίου. Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος δέον ἐπὶ ποινῇ ἀπαράδεκτου νὰ προβάλληται διὰ τοῦ δικογράφου τῆς ἐνστάσεως, δὲν δύναται δὲ νὰ προβληθῇ κατ' ἄλλα στάδια τῆς δίκης οὐδὲ δύναται νὰ ἐπαναληφθῇ κατὰ τὰς ἐπομένους φορολογικὰς περιόδους, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, ἃς θέλει ὀρίσει Β. Διάταγμα.

Ἡ κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον ἐνστασις εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν σὺν τῇ ἐπιδόσει αὐτῆς δὲν καταβληθῇ παράβολον ἶσον πρὸς 20% τοῦ φόρου τῆς ἐγγραφῆς, ὅπερ ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τοῦ προβληθέντος ἰσχυρισμοῦ περὶ ἀπαλλαγῆς καταπίπτει ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Εἰδικοῦ Φορολογικοῦ Δικαστηρίου ἐκδίκασις τῶν ἐνστάσεων τούτων γίνεται κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Α.Ν. 2094/1939 προβλεπομένην διαδικασίαν καὶ σὺν τῇ καταβολῇ τοῦ ὑπὸ τούτου ὀριζομένου παραβόλου, καταπίπτοντος ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου. Τὸ Εἰδικὸν Φορολογικὸν Δικαστήριον πρὸς μόρφωσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὰ ἐν τῇ νόμῳ τούτῳ ἀναφερόμενα ἐνδεικτικῶς στοιχεῖα καὶ τεκμήρια, πρὸς δὲ καὶ τὸ μέγεθος τῶν οικοδομημάτων.

Ἐκδοθεῖσης ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Εἰδικοῦ Φορολογικοῦ Δικαστηρίου, δι' ἧς ἀπερρίφθη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνισταμένου, συνεχίζεται ἡ ἀνασταλεῖσα διαδικασία τῆς θεβαιώσεως τοῦ φόρου.

Τὰ τῆς ἀναθεωρήσεως καὶ ἀναιρέσεως τῶν ἀποφάσεων διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἰσχυρουσῶν ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν ἐκδικαζομένων ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Εἰδικοῦ Φορολογικοῦ Δικαστηρίου.

Ἄρθρον 39

1. Αἱ ἐνστάσεις αὐταὶ ἐκδικάζονται κατὰ δῆμον ἢ κοινότητα ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, συνιστωμένης ἐν τῇ ἔδρᾳ ἐκάστης Οἰκονομικῆς Ἐφορίας καὶ ἀποτελουμένης ἐκ τριῶν μελῶν, ἧτοι :

α) Ἐκ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποδεικνυομένου Πρωτοδίκου ἢ ἐκ τοῦ Εἰρηνοδίκου τῆς ἔδρας τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, ἐὰν ἐν ταύτῃ δὲν ὑπάρχη Πρωτοδικεῖον (1).

(1) Ν. 1715/1951 ἄρθρ. 26. — 1. Αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ Ἐνστάσεων ἐν Ἀθήναις, Πειραιεῖ καὶ Θεσσαλονίκῃ συγκροτοῦνται καὶ λειτουργοῦσι κατὰ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα :

2. Ὡς Πρόεδρος ἐκάστου τῶν ὡς ἄνω Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων ὀρίζεται Πάρεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὡς δευτέρον δὲ μέλος οἰκονομικὸς ὑπάλληλος ἐπὶ βαθμῇ τοῦλάχιστον Τμηματάρχου α' τάξεως.

Ἡ τοποθέτησις Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὡς Προέδρων τῶν ἄνω-

Τὸν Εἰρηγοδίκην, ἀπόντα, μὴ ὑπάρχοντα ἢ κωλυόμενον, ἀναπληροῦ ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηγοδικείου, ἐφόσον κέκτηται τὸ κατὰ τὴν παράγρα-

τέρω Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων, ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἐκδιδομένης μετὰ γνώμην τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὀριζομένου συγχρόνως καὶ ἐνὸς τοῦλάχιστον Παρέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὡς ἀναπληρωτοῦ ἐκάστου Προέδρου Πρωτοβαθμίου Φορολογικοῦ Δικαστηρίου. Οἱ ἀναπληρωταὶ λαμβάνονται εἴτε ἐκ τῶν ὀρισθέντων ὡς Προέδρων ἐτέρων Φορολογικῶν Δικαστηρίων, εἴτε καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

Αἱ τοποθετήσεις οἰκονομικῶν ὡς ἄνω ὑπαλλήλων ὡς δευτέρων μελῶν τῶν αὐτῶν Φορολογικῶν Δικαστηρίων ἐνεργοῦνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν μετὰ γνώμην τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Φορολογίας, ὀριζομένου συγχρόνως καὶ ἐνὸς τοῦλάχιστον ἐτέρου οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου, ἐπίσης ἐπὶ βαθμῶ οὐχὶ κατωτέρω τοῦ Τμηματάρχου α' τάξεως, ὡς ἀναπληρωτοῦ ἐκάστου δευτέρου μέλους Πρωτοβαθμίου Φορολογικοῦ Δικαστηρίου.

3. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω Πρόεδροι καὶ δευτέρα μέλη Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων ὀρίζονται διὰ μίαν διετίαν, λογίζονται δὲ κατὰ τὸ διάστημα ταύτης ὡς ὀριστικῶς τοποθετημένοι εἰς τὰ Πρωτοβάθμια Φορολογικὰ Δικαστήρια, παρ' οἷς ὄρισθησαν, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς ἀναθέσεως εἰς τούτους ἐτέρας ὑπηρεσίας. Διαρκούσης τῆς διετίας ἢ ἀντικατάστασις τῶν ὡς ἄνω ὀριζομένων Προέδρων καὶ δευτέρων μελῶν τῶν Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων συγχωρεῖται μόνον δι' ἀποχωρῶντα ὑπηρεσιακῶν λόγων, ἐνεργεῖται δὲ κατ' ὅν τρόπον ἐγένετο καὶ ἡ τοποθέτησις αὐτῶν.

4. Τὰ συγκροτούμενα κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον Πρωτοβάθμια Φορολογικὰ Δικαστήρια δὲν δύναται νὰ υπερβαίνωσιν εἰς ἀριθμὸν τὰ ἕνδεκα, ἐκ τούτων δὲ εἴς συγκροτοῦνται ἐν Ἀθήναις, δύο ἐν Πειραιεὶ καὶ τρία ἐν Θεσσαλονίκῃ. Διὰ Β. Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δύναται νὰ μεταβάλληται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ἐκάστῃ τῶν ὡς ἄνω Πόλεων Πρωτοβαθμίων Δικαστηρίων ἀνευ ὑπερβάσεως τοῦ ἀνωτέρω ὀριζομένου ὀλικοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Τὰ Δικαστήρια ταῦτα, ἔχοντα πάσας τὰς ἀρμοδιότητας τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐνοστάσεων τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσώπων, καθίστανται προσέτι ἀρμόδια διὰ τὴν ἐκδίκασιν, κατὰ τὴν ἰσχύουσαν ἐνώπιον αὐτῶν διαδικασίαν, τῶν ἐν πρώτῳ βαθμῶ ἀσκουμένων ἐνδίκων μέσῳ, κατὰ τῶν πράξεων τῶν ἀρμοδίων φορολογικῶν ὄργάνων ἐν τῇ φορολογίᾳ κληρονομικῶν, δωρεῶν, προικῶν κλπ., ὡς καὶ ἐπὶ τῶν φόρων καταναλώσεως ἐν γένει, ἐξαίρεσει τῶν παραβάσεων τῆς φορολογίας οἰνοπνεύματος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξακολουθοῦσιν ἐφαρμοζόμενοι αἱ κείμεναι περὶ τούτων διατάξεις.

Διὰ Β. Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δύναται νὰ ἐπεκτείνηται ἡ ἀρμοδιότης τῶν Δικαστηρίων τούτων καὶ ἐπὶ τῶν ἀσκουμένων ἐνδίκων μέσῳν πρώτου βαθμοῦ ἐπὶ ἐτέρων φορολογικῶν ἀντικειμένων, ὡς καὶ ἐπὶ τελωνειακῶν παραβάσεων.

5. Τὰ τῆς κατὰ τόπον ἀρμοδιότητος ἐκάστου τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον συγκροτούμενων Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων καθορίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ἀρμοδιότης τῶν Δικαστηρίων τούτων καθορίζεται κατὰ περιφέρειας μίᾳς ἢ πλείονων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει κατεστημένων Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, περιλαμβανομένων καὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν τῶν προαστείων ἐκάστης τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης. Ὁσαύτως δύναται νὰ καθορίζηται δι' ὀρισμένον Πρωτοβάθμιον Φορολογικὸν Δικαστήριον εἰδική

φον 2 του άρθρου 9 του Νόμου 1866 προσόντα αναπληρώσεως του Ειρηνοδίκου εν τῇ ἐκδικάσει πολιτικῶν υποθέσεων, τούτου δὲ ἀπόντος, μὴ ὑπάρχοντος ἢ κωλυομένου ὁ Πταισματοδίκης τῆς ἑδρας τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας. Ἐν περιπτώσει ἀπουσίας, μὴ ὑπάρξεως ἢ κωλύματος τῶν ἀνωτέρω, τὸν Εἰρηνοδίκην ἀναπληροῖ ἕτερος Εἰρηνοδίκης ἢ Πταισματοδίκης, ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ Πρωτοδικείου ὑπηρετῶν, ὀριζόμενος, αἰτήσῃ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ὑπὸ τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν Πρωτοδικῶν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου γ' τοῦ άρθρου 25 τοῦ Νόμου 3859.

Κατ' ἐξαιρέσειν, ἐπιτρέπεται ἵνα εἰς τὰς συνιστωμένας τοιαύτας Ἐπιτροπὰς ἐν ταῖς πόλεσιν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ὡς καὶ ἐν οἷς δὲν ὑφίσταται Πρωτοδικεῖον ἢ Εἰρηνοδικεῖον, μετέχῃ ἀντὶ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἢ τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποδεικνυομένου Πρωτοδίκου ἢ τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὡς πρόεδρος, οἰκονομικὸς ὑπάλληλος ὀριζόμενος

ἀρμοδιότης δι' ὀρισμένας φορολογίας ἢ δι' ὀρισμένας κατηγορίας ἢ ἐπαγγέλματα, περιοριζομένης ἀντιστοίχως τῆς ἀρμοδιότητος ἐτέρων τῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἢ καὶ ἄλλαις πόλεσι λειτουργούντων Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων.

6. Παρ' ἐκάστῃ τῶν συγκροτουμένων κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων ὀρίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν οἰκονομικὸς ὑπάλληλος ἐπὶ βαθμῇ τοῦλάχιστον ὑπουργικοῦ εἰσηγητοῦ ὡς γραμματεὺς αὐτοῦ, ὀριζόμενος συγχρόνως καὶ ἐνὸς ἐτέρου τοιοῦτου ὡς ἀναπληρωτοῦ. Ὡσαύτως παρ' ἐκάστῃ τῶν ὡς ἄνω Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων συνιστῶνται ἀνὰ δύο θέσεις δακτυλογράφων ἐπὶ βαθμῇ γραφέως α' ἢ β' τάξεως καὶ δύο θέσεις κλητῆρων α' τάξεως. Οὗτοι ἀποτελοῦσι μόνιμον βοηθητικὸν προσωπικὸν τοῦ Δικαστηρίου, διεπόμενον ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων τῶν ἀφοροσωπικῶν τοῦ Δικαστηρίου, καθ' ἑαυτοὺς ὑπὸ τῶν ἐπιτελεστικῶν καὶ ἐντολῇ πληρωσῶν τοῦ ὑπάλληλου τοῦ ἐφοριακοῦ κλάδου, ἢ δ' ἐκκαθάρισις καὶ ἐντολῇ πληρωμῆς τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐνεργεῖται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου παρ' ᾧ τελοῦσιν. Πρὸς τούτοις δύναται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν νὰ ὀρίζεται τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας ἐκάστου τῶν ὡς ἄνω δικαστηρίων πρόσθετον βοηθητικὸν προσωπικόν, λαμβανόμενον κατ' ἀπόσπασιν ἐξ ἄλλων ὑπηρεσιῶν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Οἱ οὕτως ὀριζόμενοι δὲν δύναται νὰ ἔχωσι βαθμὸν ἀνώτερον τοῦ βαθμοῦ τοῦ γραμματέως τοῦ δικαστηρίου.

7. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, καθορίζονται τὰ τῆς ἑδρας καὶ τοῦ τόπου συνεδριάσεων, τὰ τῆς ἐν γένει ἐγκαταστάσεως καὶ τὰ τῆς διεξαγωγῆς τῆς ὑπηρεσίας ἐκάστου τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων, ὡς καὶ πᾶσα λεπτομέρεια ἀναγκαία πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος ἄρθρου.

8. Μέχρι τῆς συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐγκύρως λειτουργοῦσι καὶ ἀποφασίζουσι αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ Ἐνοστάσεων ὑπὸ τὴν ἣν ἔχουσι σύνθεσιν, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις ἀρμόδιαι ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων διὰ τοῦ παρόντος εἰς τὰ προβλεπόμενα ὑπ' αὐτοῦ Πρωτοβάθμια Φορολογικὰ Δικαστήρια ὑποθέσεων Ἐπιτροπαὶ καὶ Φορολογικὰ Δικαστήρια. Αἱ αὐταὶ ἐπιτροπαὶ καὶ Φορολογικὰ Δικαστήρια ἀποφαίνονται καὶ ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων συζητηθειῶν ὑποθέσεων.

μεθ' ἑνὸς ἢ πλείονων ἀναπληρωτῶν, ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

β) Ἐνὸς οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ὅστις διὰ τῆς αὐτῆς πράξεως ὀρίζει καὶ ἓνα ἢ δύο ἀναπληρωτὰς ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἢ κωλύματος.

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δύναται νὰ διορίζει ὡς μέλη ἀντὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων δημοσίους ὑπαλλήλους ἐτέρου κλάδου (1).

καὶ γ) ἕξ ἑνὸς μέλους μετὰ δύο ἢ πλείονων ἀναπληρωτῶν ὀριζομένων κατ' οἰκονομικὸν ἔτος παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τῆς περιφέρειας, εἰς ἣν ὑπάγεται ἡ Οἰκονομικὴ Ἐφορὰ ἐκ καταλόγου ἀποστελλομένου ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καὶ περιλαμβάνοντος τοῦλάχιστον δέκα ἐκ τῶν φορολογουμένων τῆς περιφέρειας του. Τὰ οὕτω ὑποδεικνύμενα λαϊκὰ μέλη θέον νὰ λαμβάνωνται κατὰ προτίμησιν ἐκ τῆς οἰκείας νομίμως λειτουργούσης Ὁργανώσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ φορολογούμενος.

Προκειμένου περὶ ἐνοστάσεων δικηγόρων εἰς τὴν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν συμμετέχει ὡς τρίτον μέλος μετὰ δύο ἢ πλείονων ἀναπληρωτῶν εἰς τῶν δικηγόρων τῆς ἑδρας τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου ἢ τούτου μὴ ὄρισαντος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ Οἰκονομικὴ Ἐφορὰ.

2. Τὰ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ὀριζόμενα διὰ τὴν συγκρότησιν τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν λαϊκὰ μέλη ὀφείλουσιν, ὅπως πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὁμόσωσιν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς τὸν ὄρκον τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Ἐν περιπτώσει ἀναδιορισμοῦ τοῦ μέλους ὁ ὄρκος ἐπαναλαμβάνεται (*).

(1) Ν. Δ. 2228)1943 ἄρθρ. 7.— Ὁσαύτως ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὡς δευτέρα μέλη τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ὀρίζονται διὰ τὰς Οἰκονομικὰς Ἐφορίας τοῦ Κράτους, πλὴν τῶν Ἐφοριῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Καλλιθέας, Φαλήρου, Ἀμαρουσίου, Χαλανδρίου, Νέας Ἰωνίας, Νικαίας καὶ τῶν Ἐφοριῶν ἐνθα ἑδρεύουσιν Ἐπιθεωρητὰ Οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Ταμείων ἀναπληρούμενοι ὑπὸ ἐτέρου οἰκονομικοῦ ὑπαλλήλου.

Ν. Δ. 182)1941 ἄρθρ. 2.— 1. Ὁσάκις κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 2617)1940 ἀνατίθεται ἡ ἀσκήσις καθηκόντων μὴ ὑπαρχόντων ἢ κωλυομένων δικαστικῶν λειτουργῶν εἰς τοιοῦτους ἐτέρων δικαστηρίων, οὗτοι ἐκτελοῦσι καὶ τὰ καθήκοντα τῶν ἑλλειπόντων ἢ κωλυομένων δικαστικῶν ἐν τοῖς φορολογικοῖς δικαστηρίοις ἢ ταῖς φορολογικαῖς ἐπιτροπαῖς.

2. Ὁσάκις ἡ ἑπιτροπὴ δικαστικοῦ λειτουργοῦ εἰς πρωτοβάθμιον φορολογικὸν δικαστήριον ἢ ἐπιτροπὴν εἶναι δυσχερῆς, δύναται νὰ ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἢ ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Γενικοῦ Διοικητοῦ, ὡς πρόεδρος ἢ μέλος τοῦ πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς πρωτοβαθμίου φορολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἀντὶ τοῦ δικαστικοῦ, ἕτερος δημόσιος ὑπάλληλος λαμβανόμενος κατὰ προτίμησιν ἐκ τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν.

(2) Ν. Δ. 1211)1949 ἄρθρον 7.— 1. Αἱ ἐνοστάσεις τῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν κατ' ἐγγραφῶν εἰς φορολογικοὺς καταλόγους τῆς φορολογίας τῆς κλάσεως α' τῆς Γ'

3. Τῆς Ἐπιτροπῆς προεδρεύει ὁ κατὰ τὴν παράγραφον 1 πρόεδρος, χρέη δὲ γραμματέως ἐκτελεῖ ὁ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ προέδρου κατάλληλος ὑπ' αὐτοῦ ὀριζόμενος ὑπάλληλος τῆς οἰκείας Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ἢ ἕτερος οἰκονομικὸς ὑπάλληλος τῆς ἑδρας τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου.

4. Ἐὰν τὰ ὀρισθέντα ἐκ τῶν ιδιωτῶν μέλη κλητευθέντα ἐπὶ ἀποδείξει δὲν προσέλθωσι κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν καὶ ἡμέραν πρὸς συνεδρίασιν, ἢ ἐὰν δι' οἰανδήποτε λόγον δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἢ σύμπραξις αὐτῶν ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ, καλοῦνται πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτῶν δύο ἐκ τῶν ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δημοσίων ὑπαλλήλων, ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅστις ὀρίζει τὸν ἕνα ὡς ἀναπληρωτὴν τοῦ ἑτέρου.

5. Τὰ ἐξ οἰκονομικῶν ἢ ἐτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων τακτικὰ ἢ ἀναπληρωματικὰ μέλη διορίζονται δι' ἀπλῆς διαταγῆς καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου τῆς ἑδρας των. Ἀναπληρωταὶ ἐκάστου τακτικοῦ μέλους δύνανται, ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν, νὰ ὀρισθῶσι πλείονες τοῦ ἑνός. Ἐν οὐδεμίᾳ ὁμῶς περιπτώσει δύναται νὰ μετέχη τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ τὸ πρῶτον βεβαιώσας τὸν φόρον οἰκονομικὸς ὑπάλληλος.

6. (¹) Αἱ περὶ ἐξαιρέσεως δικαστῶν ἐν γένει διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται ἐν τῇ Ἐκδικαστικῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων.

κατηγορίας καὶ τῆς Δ' κατηγορίας τῶν καθαρῶν προσόδων, τοῦ φόρου κύκλου ἐρ-
 γασίων, Ν.Δ. 578/48, Α.Ν. 810/48, καὶ ἀσφαλιστρῶν, ἀδιαφόρως τοῦ ἔτους εἰς ὃ
 ἀνάγονται αἱ φορολογίαι αὗται καὶ τοῦ χρόνου ἀσκήσεως τῶν ἐνοστάσεων, ἐκδικά-
 ζονται ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1949 καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τῆς παρ' ἐκάστη Οἰκονομικῆς Ἐφο-
 ρίας τριμελοῦς ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνοστάσεων τοῦ ἀρθροῦ 39 τοῦ κώδικος φο-
 ρολογίας καθαρῶν προσόδων, καταργουμένων ἀπὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας τῶν δια-
 τάξεων τῶν τελευταίων ἐδαφίων τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἀρθροῦ 39 τοῦ αὐτοῦ Κώ-
 δικος, τῶν προστεθέντων διὰ τοῦ ἀρθροῦ 19 τοῦ Α.Ν. 332/1936 καὶ τοῦ ἀρθροῦ 9
 τοῦ Α.Ν. 455/1937 ὡς καὶ τοῦ ἀπὸ 23-11-1937 ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος.

2. Αἱ ἐφέσεις ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον φορολογικῶν τῶν
 ἀνωτύμων ἑταιρειῶν κατ' ἀποφάσεων τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐνοστάσεων
 ἐκδικάζονται, κατὰ περίπτωσιν, ὑπὸ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων ἢ
 τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχυρούσας ἐκάστοτε γενικὰς διατά-
 ξεις περὶ διαχωρισμοῦ τῆς ἀρμοδιότητος τούτων.

(¹) Α.Ν. 1411/1950 ἀρθρ. 13. — 1. Καθ' οἰονδήποτε στάδιον τῆς διαδικα-
 σίας ἐνώπιον τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐνοστάσεων ἢ Πρωτοβάθμιων Φορο-
 λογικῶν Δικαστηρίων ἐν τῇ ἀμέσῃ ἢ ἐμμέσῃ φορολογίᾳ τὸ ἀρμόδιον φορολογικὸν
 ὄργανον δικαιούται νὰ προτείνῃ ἐπαύξεισιν τῆς φορολογητέας ὕλης τῆς προσδιορι-
 σθείσης παρ' αὐτοῦ ἀρχικῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, φύλλου ἐλέγχου
 ἢ πράξεως αὐτοῦ, βασιζομένην εἰς στοιχεῖα καὶ ἀποδείξεις προκυψάσας κατὰ τὴν
 διαδικασίαν τῆς ἐκδικάσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἢ
 Ἐκδικαστικῇ Ἐπιτροπῇ Ἐνοστάσεων ἢ τὸ Πρωτοβάθμιον Φορολογικὸν Δικα-
 στήριον ὑποχρεοῦται, ὅπως καλέσῃ τὸν φορολογούμενον ἵνα λάβῃ γνῶσιν τῶν
 στοιχείων τούτων καὶ φέρῃ τὰς τυχόν ἐπ' αὐτῶν ἀντιρρήσεις του ἐντὸς ἀνα-
 σιτικῆς προθεσμίας ἐπτὰ ἡμερῶν. Μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην ἢ Ἐκδικα-
 στικῇ Ἐπιτροπῇ Ἐνοστάσεων ἢ τὸ Πρωτοβάθμιον Φορολογικὸν Δικαστήριον ἐκδίδει

Εἰς ἄς περιπτώσεις καθίσταται ἀδύνατος ἢ δυσχερὴς δι' οἰανδήποτε αἰτίαν ἢ ἐκδίκασις τῆς ἐνστάσεως παρὰ τῆς ἀρμοδίας Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, προεδρευομένης ὑπὸ Εἰρηνοδίκου ἢ τινὸς τῶν ἐν παραγράφῳ 1 τοῦ παρόντος ἀναπληρωτῶν του, ἢ ἐὰν ἢ ὑπόθεσις εἶναι ἰδιαίτερος σοβαρὰ ἢ ἐὰν λόγῳ εἰδικῶν συνθηκῶν γεννῶνται ὑπόνοιαι μὴ ἀπολύτου ἀμεροληψίας, ἐπιτρέπεται, ὅπως, δι' ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων, παραπέμπηται ἢ ὑπόθεσις πρὸς ἐκδίκασιν εἰς Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν, κατεστημένην παρὰ Οἰκονομικῆ Ἐφορᾶ τῆς ἑδρας τοῦ πλησιεστέρου Πρωτοδικαίου.

Αἴτησιν παραπομπῆς δύναται νὰ υποβάλλῃ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς εἴτε μέχρι τῆς συζήτησεως, κοινοποιῶν ἀντίγραφον τῆς αἰτήσεώς του πρὸς τὸν ἐνιστάμενον, εἴτε καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν, ἐν τῇ περιπτώσει ὅμως ταύτῃ κοινοποιεῖται ἢ αἴτησις ἐν ἀντιγράφῳ, ἐπιμελεία τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς, μόνον ἐὰν ὁ ἐνιστάμενος δὲν παρίσταται κατὰ τὴν συζήτησιν. Ἐπίσης τὴν παραπομπὴν δύναται νὰ αἰτησῆται καὶ ὁ φορολογούμενος διὰ τῆς ἐνστάσεώς του ἢ δι' αὐτοτελοῦς δικογράφου ἢ καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἀκρατηρίου συζήτησιν ἐπὶ καταβολῇ παραβόλου δραχμῶν πεντακοσίων καταπίπτοντος ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τοῦ αἰτήματός του. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἀναστέλλεται ἢ ἐκδίκασις τῆς ἐνστάσεως ἢ διακόπτεται ἢ φορολογικὴ δίκη, κατὰ περίπτωσιν, υποβάλλεται δὲ ἀμελητὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ὀλόκληρος ὁ φάκελος τῆς ὑποθέσεως εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν Ἐφέσεων, ἣτις τηρουμένης τῆς κατὰ τὰ ἄρθρα 7 καὶ ἐπόμενα τοῦ ἐκτελεστικοῦ τοῦ Νόμου 5116 Διατάγματος διαδικασίας, ἀποφαίνεται ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως ἐπὶ τῆς αἰτήσεως, συζητουμένης κατὰ προτίμησιν.

7. Ἐπιτρέπεται, ὅπως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν συνιστῶνται πλείονες τῆς μᾶς Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς αὐτῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἀνωτέρω τρόπον συντιθέμεναι. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρίζεται ἢ ἑδρα καὶ ἢ δικαιοδοσία ἐκάστης τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων.

τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ δυνάμενον νὰ καθορίσῃ ὡς φορολογητέαν βλῆν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου φορολογικοῦ ὄργανου προταθεῖσαν μείζονα τῆς ἀρχικῆς τοιαύτην.

Κατὰ τῶν τοιούτων ἀποφάσεων ἐπιτρέπεται ἀσκησις ἐφέσεως ἢ αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως, ἐφ' ὅσον τοῦτο ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων προβλέπεται, ἀνεξαρτήτως ποσοῦ.

2. Ἐὰν ἐκ τῆς ἐνώπιον τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν Ἐνστάσεων ἢ τῶν Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων διαδικασίας ἤθελεν ἀποδειχθῆν ἐν τῇ ἀμέσῃ ἢ ἐμμέσῃ φορολογίᾳ, ὅτι ἢ ἐνστασις, προσφυγὴ ἢ ἢ αἴτησις ἠσχίθησαν ἀδασίμως καὶ ἐπὶ τῇ σκοπῇ εἴτε τῆς καταβολιεύσεως τῶν συμφερόντων τοῦ Δημοσίου εἴτε ἀπλῶς τῆς καθυστερήσεως πληρωμῆς τοῦ φόρου, ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ Φορολογικοῦ Δικαστηρίου εἰς τὸν ἐνιστάμενον προσφεύγοντα, ἢ αἰτοῦντα φορολογούμενον χρηματικὴ ποινὴ συνισταμένη εἰς ποσοστὸν 5% ἕως 20% τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀμφισβητουμένου φόρου.

8. Ἡ Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει δημοσίᾳ ἐν τῷ καταστήματι τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας ἢ ἐτέρῳ δημοσίῳ καταστήματι παρόντων πάντων τῶν μελῶν αὐτῆς, τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν, λαμβάνει δὲ τὰς ἀποφάσεις κατὰ πλειοψηφίαν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα τῶν προέδρων τῶν Δικαστηρίων ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς διαδικασίας καὶ τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως (1).

(1) Ἐκτελεστικὸν Διάταγμα τοῦ Ν. 1807 τῆς 31 Ἰανουαρίου 1920 «περὶ κανονισμοῦ τῶν συνεδριάσεων τῶν ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων καὶ ἐφέσεων Ἐπιτροπῶν τοῦ φόρου τῶν ἐκτάκτων κερδῶν, τῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ τῆς αὐτομάτου ὑπερτιμῆσεως».

Κανονισμὸς τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρθρον 1.— Ἡ ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων τοῦ φόρου τῶν ἐκτάκτων κερδῶν, τῆς καθαρᾶς προσόδου καὶ τῆς αὐτομάτου ὑπερτιμῆσεως Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει ἐν τῷ καταστήματι τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας τῆς ἔδρας τῆς Ἐπιτροπῆς, συνέρχεται δὲ εἰς πρώτην συνεδρίαν τῇ προσκλήσει τοῦ Προέδρου αὐτῆς, προηγουμένης ἐπὶ τούτῳ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου.

Προκειμένης ἐκδικάσεως ἐνστάσεως φόρου καθαρᾶς προσόδου ἢ αὐτομάτου ὑπερτιμῆσεως, ἢ Ἐπιτροπῇ δύναται νὰ συνεδριάζῃ ἐν ἄλλῳ ἢ τῷ τῆς Οἴκου. Ἐφορίας δημοσίῳ κατιστήματι, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κοινοποιεῖται διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὸ κατάστημα τῆς Οἴκου. Ἐφορίας εἰδοποίησις τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, ὀρίζουσα τὸ ἕτερον δημοσίον κατάστημα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς συνεδριάσεως.

Ἄρθρον 2.— Ἐκάστην ἡμέραν Πέμπτην τῆς ἐβδομάδος ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Προέδρου ταύτης, συντάσσει πινακίδιον, ἐμφαίνον τὸ ὄνοματεπώνυμον τῶν ἐνισταμένων, ὧν αἱ ἐνστάσεις θέλουσιν ἐκδικασθῆναι κατὰ τὴν μεταπροσεχῆ ἐβδομάδα, προκειμένου περὶ ἐκδικάσεως φόρου ἐκτάκτων κερδῶν, κατὰ τὴν προσεχῆ δὲ τοιαύτην, προκειμένου περὶ ἐκδικάσεως ἐνστάσεων καθαρᾶς προσόδου καὶ αὐτομάτου ὑπερτιμῆσεως, ὡς καὶ τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας τῆς συζητήσεως αὐτῶν, ὀριζομένας ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὸ πινακίδιον τοῦτο, ὑπογραφόμενον παρὰ τοῦ γραμματέως, τοιχοκολλᾶται ἐκάστοτε εἰς ἐμφανὲς μέρος τοῦ γραφείου τῆς Οἴκου. Ἐφορίας, εἰδοποιεῖται δὲ ὁ ἐνδιαφερόμενος δι' εἰδικῆς προσκλήσεως τοῦ γραμματέως ἀποστελλομένης αὐτῷ ἐνδιαφερόμενος ἢ κατ' ἄλλον πρόσφορον τρόπον καὶ σημειούσης τὸ τόπον, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐνστάσεως.

Ἡ εἰδοποίησις αὕτη ἀπευθύνεται πρὸς τὸν πληρεξούσιον ἢ ἀντίκλητον τοῦ ἐνισταμένου, ἐν ἣ περιπτώσει ὁ ἐνιστάμενος κατοικεῖ ἐκτὸς τῆς ἔδρας τοῦ νομοῦ καὶ ὤρισε διὰ τῆς ἐνστάσεως τοιοῦτον, ἄλλως εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Πρωτοδικείου ἢ Εἰρηνοδικείου.

Προκειμένου περὶ ἐκδικάσεως ἐνστάσεων καθαρᾶς προσόδου ἢ αὐτομάτου ὑπερτιμῆσεως, ἢ τοιχοκόλλησις τοῦ πινακιδίου θεωρεῖται ὡς ἀντικαθιστώσα τὴν εἰδοποίησιν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου καὶ ἂν ἐτι δὲν περιέλθῃ εἰς τοὺς φορολογουμένους ἢ κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰδοποίησις. Οὐδέποτε ἄνωγεται πρὸς ἐκδικασίαν ἐνστασις πρὸ τῆς παρελεύσεως 15ῆς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐγχειρίσεως ἢ κοινοποιήσεως αὐτῆς προκειμένου περὶ ἐνστάσεως φόρου ἐκτάκτων κερδῶν, ὀκταήμερου δὲ τοιαύτης προκειμένου περὶ ἐνστάσεως φόρου καθαρᾶς προσόδου καὶ αὐτομάτου ὑπερτιμῆσεως.

Ἄρθρον 3.— Ἐπελθούσης τῆς πρὸς συνεδρίαν ὀρισθείσης ἡμέρας, καὶ γε-

Τὸ Δημόσιον παρίσταται διὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ, ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου ἀντιπροσώπου. Ἐν ἡ

νομένης ἀπαρτίας, ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ἀναγινώσκων τὸ τοιχοκολληθὲν πινακίδιον εἰσάγει κατὰ σειρὰν ἐγγραφῆς τὰς ἐν αὐτῷ σημειουμένας ἐνοτάσεις πρὸς συζήτησιν.

Ἄρθρον 4. — Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐκδικάσεως δι' ἔλλειψιν τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων ἢ πληροφοριῶν πρὸς συζήτησιν ἐὰν αὕτη ἤθελε ζητηθῆ ὑπὸ μὲν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἢ τινος τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς προφορικῶς, ὑπὸ δὲ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἐγγράφως κατὰ τὴν ὀριζομένην ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως. Ἡ ἀναβολὴ ἀποφασίζεται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ἢ δὲ περὶ ταύτης ἀπόφασις, ὀρίζουσα συγχρόνως, ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς, τακτὴν ἡμέραν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἀναβληθείσης ὑποθέσεως, καταχωρεῖται εἰς τὰ πρακτικά. Περὶ τῆς ἀναβολῆς εἰδοποιεῖται ὁ φορολογούμενος παρὰ τοῦ γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς δι' εἰδικῆς εἰδοποιήσεως τοῦ κοινοποιουμένου πρὸς τὸν φορολογούμενον ἢ πρὸς τὸν ὀρισθέντα πληρεξούσιον ἢ ἀντικλητὸν αὐτοῦ, ἢ ἐν περιπτώσει μὴ διορισμοῦ τοιοῦτον, εἰς τὸν γράμματέα τοῦ Πρωτοδικείου ἢ Εἰρηνοδικείου τῆς ἔδρας τῆς Ἐπιτροπῆς. Δὲν ἀπαιτεῖται κοινοποιήσις τῆς εἰδοποιήσεως ταύτης, ἐν ἡ περιπτώσει ὁ φορολογούμενος ἢ ὁ πληρεξούσιός του, παριστάμενος κατὰ τὴν συζήτησιν, ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀναβολῆς.

Ἄρθρον 5. — Δύναται νὰ ἀποφασισθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἢ προτίμησις ἐκδικάσεως ἐνοτάσεως, ἐὰν τοῦτο αἰτηθῆ ὑπὸ τῶν διαδίκων παρὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, διὰ λόγους ἀποχρῶντας παρ' αὐτῆς κρινομένους.

Ἄρθρον 6. — Τὸ Δημόσιον παρίσταται ἐν τῇ Ἐπιτροπῇ διὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τῶν νομίμων αὐτοῦ ἀναπληρωτῶν. Προκειμένης δὲ ἐκδικάσεως ἐνοτάσεως φόρου ἐκτάκτων κερδῶν φορολογουμένου ὑπαγομένου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐτέρας Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, δύναται νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Δημόσιον ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος τῆς οἰκείας περιφερείας ἢ οἱ νόμιμοι αὐτοῦ ἀναπληρωταί.

Ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορος δικαιοῦται, τῇ προηγουμένη ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον τοῦ Δημοσίου ἐκ τῶν Νομικῶν Συμβούλων ἢ τὸν δικαστικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου παρὰ τῇ Ἐφορίᾳ ἢ δικηγόρον ἢ ἐμπειροτέχνην τινά, συμπαραιστάμενον μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Δημοσίου.

Ἄρθρον 7. — Οἱ διάδικοι δικαιοῦνται νὰ ἀναπτύσσωσιν ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς τὴν ὑπεράσπισίν των προφορικῶς ἢ δι' ἐγγράφων προτάσεων.

Ἄρθρον 8. — Ἐν ἡ περιπτώσει ἕνεκεν δεδικοιολογημένου λόγου δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς παρουσιάσις καὶ ἐξέτασις μάρτυρός τινος, δύναται αὕτη νὰ ἀναβῆσθ τὴν ἔνορκον ἐξέτασιν τοῦτου εἰς τὸν Εἰρηνοδικὴν τῆς διαμονῆς του, ὑποχρεούμενον νὰ ἀποστείλῃ ταύτην ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὀρκωμοσίας εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως τῶν ἐνοτάσεων Ἐπιτροπῇ.

Ἄρθρον 9. — Τὰ παρὰ τῶν διαδίκων πρὸς τὴν Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπῇ ἀπευθυνόμενα ὑπομνήματα ἢ πληρεξούσια ἢ ἕτερα ἐγγράφα δύναται νὰ κοινοποιῶνται μόνον πρὸς τὸν γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅστις καὶ ὑπογράφει τὰ σχετικὰ ἐπιδοτήρια καὶ διεξάγει ἐν συνεννόησει μετὰ τοῦ Προέδρου πᾶσαν ἐν γένει τὴν ἀναγκαίαν ἀλληλογραφίαν τῆς Ἐπιτροπῆς, τηρῶν παρ' αὐτῷ καὶ ἴδιον βιβλίον καταχωρήσεως εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων. Ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς δύναται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, νὰ ἐνισχυθῆ ἀναλόγως τῆς παρουσιαζομένης ἀνάγκης καὶ δι' ἐτέρου προσωπικοῦ τῆς Ἐφορίας.

Ἄρθρον 24. — Καταργοῦνται :

α) Τὰ ἄρθρα 10 καὶ 11 τοῦ ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1917 Β. Διατάγματος ἀπερὶ

περιπτώσει ὁ φορολογούμενος, προσηκόντως προσκληθείς, δὲν παραστή εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἐντολοδόχου, ἢ Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει καὶ ἀπόντος αὐτοῦ.

9. Περὶ ἐκάστης συνεδριάσεως τηροῦνται ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ συνοπτικὰ πρακτικὰ ὑπογραφομένα ὑπὸ τοῦ προέδρου, δύο τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τοῦ γραμματέως.

10. Ἡ Ἐπιτροπὴ, ἔχουσα οἷα δικαιώματα κέκτηται καὶ ὁ Ἐφορος, κρίνει κατὰ πεποιθήσιν καὶ ἀποφαίνεται ἡτιολογημένως ἐπὶ τε τῶν δικονομικῶν ἐνστάσεων καὶ τῆς οὐσίας.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 38 § 2 ἐνστάσεως τρίτου ἀποδειχθῇ φορολογητέα πρόσοδος μεζῶν τῆς διὰ τῆς ἐν τῇ φορολογικῇ καταλόγῳ ἐγγραφῆς ὀρισθείσης, ἢ Ἐπιτροπὴ προσδιορίζει τὴν ἀνωτέραν ταύτην πρόσοδον.

11. Ἡ ἐπιτροπὴ δικαιούται πρὸς τούτοις νὰ ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυρας ἐνόρκως καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τῷ φορολογουμένῳ ὄρκον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἰσχυρισμῶν του κατὰ τὰ ἐν τῇ Πολιτικῇ Δικονομίᾳ καθοριζόμενα, τῆς ἐπὶ ἰσχυροκίᾳ μηνύσεως ἐνασκουμένης ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἀμέσων Φόρων. Εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον οὔτε ἐπάγεται οὔτε ἀντεπάγεται ὄρκος.

12. Ὅσακις ἢ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν ἐνστάσεων κρίνει ἀναγκαῖον νὰ ἐξετάσῃ ἐνόρκως μάρτυρας, ὀρίζει ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 335 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ὁ ὑπὸ τῆς ὡς ἀνω ἐπιτροπῆς ἐπιβαλλόμενος τῷ διαδίκῳ ὄρκος δίδεται ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρον 373 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἄν ὁ διάδικος, πρὸς ὃν ἐπεβλήθη ὁ ὄρκος, εἶναι ἀπὼν ἐκ τῆς συνεδριάσεως, ὀρίζεται δι' ἀποφάσεως τῆς ἐπιτροπῆς τὸ θέμα, ἡ ἡμέρα, ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ Ἀρχὴ ἐνώπιον τῆς ὁποίας θέλει δοθῆ οὗτος. Ἡ ἀπόφασις ὁ αὐτὴ κοινοποιεῖται ἐπιμελεῖα τοῦ γραμματέως τῆς ἐπιτροπῆς εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἢ τὸν ὠρισμένον πληρεξούσιον ἢ τὸν ἀντικλήτον αὐτοῦ τοῦλάχιστον 8 ἡμέρας πρὸ τῆς ταχθείσης πρὸς δόσιν τοῦ ὄρκου.

Ἐν ἐλλείψει διορισμοῦ πληρεξουσίου ἢ ἀντικλήτου ἢ ἀπόφασις κοινοποιεῖται νομίμως εἰς τὸν γραμματέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

13. Μεθ' ἐκάστην συνεδριάσιν ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἐνεργεῖ τὴν διανομὴν τῶν συζητηθεισῶν ὑποθέσεων πρὸς ἕκδοσιν ἀποφάσεων εἰς τοὺς ἐκ τῶν μελῶν δημοσίους ὑπαλλήλους, ὀρίζων τούτους ὡς εἰσηγητὰς δικαστὰς καὶ κρατῶν ὁ ἴδιος ὅσας ἤθελεν ἐγκρίνει πρὸς ἕκδοσιν ἀποφάσεως.

14. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς δημοσιεύονται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει, ὑπογράφονται δὲ παρὰ τοῦ προέδρου αὐτῆς, τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ

ἐκτελέσεως τοῦ νόμου 1043 περὶ φορολογίας ἐκτάκτων κερδῶν, β') τὰ ἄρθρα 7 καὶ 8 τοῦ ἀπὸ 20 Φεβρουαρίου 1919 Β. Διατάγματος «περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου 1640 περὶ φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων», ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη διάταξις Β. Διατάγματος ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

τοῦ γραμματέως. Πίναξ δὲ αὐτῶν τοιχοκολλεῖται τὴν ἐπομένην, ἐπιμελεία τοῦ γραμματέως, ἐν τῇ Ἐφοριακῇ καταστάματι ἐπὶ δέκα συνεχεῖς ἡμέρας.

Ὁ πίναξ οὗτος ἐπέχει θέσιν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως πρὸς τὸν ἐνιστάμενον, προκειμένου περὶ ποσῶν φόρου κατωτέρων τοῦ ὀρίου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπιτρέπεται ἡ ἄσκησις τῆς ἐφέσεως.

15. Αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐπὶ τῶν ἐνοστάσεων Ἐπιτροπῆς κοινοποιούνται ἐπιμελεία τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορίας παρ' ἧς συνέστη ἡ Ἐπιτροπὴ, ἐν κεκυρωμένῃ ἐπίσης παρὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς ἀντιγράφῃ ἢ εἰς τὸν ἐνιστάμενον ἢ εἰς τὸν ὠρισμένον πληρεξούσιον ἢ ἀντίκλητον αὐτοῦ ἢ ἐν περιπτώσει μὴ διορισμοῦ τοιοῦτου εἰς τὸν γραμματέα τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἔδρας τῆς Ἐπιτροπῆς (').

16. Ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς τροποποιεῖ τὸν παρ' αὐτοῦ συνταχθέντα συμπληρωματικὸν κατάλογον.

Ἄρθρον 40

1. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον Ἐπιτροπῆς, ἂν ὁ δι' αὐτῆς προσδιορισθεὶς δημόσιος φόρος (ἀρχικὸς μετὰ τῶν ὑπὲρ ἀναγκαστικοῦ δανείου προσθέτων) ἢ πρόστιμον ὑπερβαίνει τὰς τριακοσίας χιλιάδας δραχμάς, ἐπιτρέπεται ἐφεις ἐκδικαζομένη ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἢ τῶν οἰκείων δευτεροβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων, ἐντὸς προθεσμίας τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐγχειριζομένη ἢ κοινοποιουμένη εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἰκ. Ἐφορον. Ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας δικαίωμα ἐφέσεως ἔχει ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς κοινοποιῶν ταύτην εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον καθ' ὃν τρόπον καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς (').

(') Ν.Α. 182)1941 ἄρθρ. 3.— 1. Ἐὰν μετὰ τὴν διάσκεψιν καὶ ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως φορολογικοῦ δικαστηρίου ἢ ἐπιτροπῆς ἐν σχεδίῳ ὑπογεγραμμένῃ ὑπὸ πάντων τῶν μετασχόντων κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ τὴν διάσκεψιν μελῶν ἐκλείψῃ ἢ κωλυθῇ ὅπωςδήποτε μέλος τοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, δὲν γίνεται ἀνασυζήτησις τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις καὶ τὰ πρακτικὰ ὑπογράφονται ὑπὸ τῶν λοιπῶν μελῶν ἢ ὑπὸ τῶν εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐκλιπόντων ἢ κωλυθέντων ὀριζομένων τοιοῦτων.

2. Ἐὰν μετὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως ἐκλείψῃ ἢ κωλυθῇ ὁ μετασχὼν τῆς συζήτησεως γραμματεὺς τοῦ φορολογικοῦ δικαστηρίου ἢ τῆς φορολογικῆς ἐπιτροπῆς δὲν γίνεται ἀνασυζήτησις τῆς ὑποθέσεως ἀλλ' ἐκδίδεται ἀπόφασις προσλαμβανομένου ἑτέρου γραμματέως ὑπὸ τοῦ Προέδρου.

Ἀποφάσεις φορολογικῶν δικαστηρίων ἢ ἐπιτροπῶν ἐκδοθεῖσαι πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, τῇ συμπράξει γραμματέως ἄλλου ἢ τοῦ μετασχόντος κατὰ τὴν συζήτησιν, λογίζονται ἐγκύρως ἐκδοθεῖσαι μὴ ὑποκείμεναι εἰς ἀναίρεσιν ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου.

(') Ν. 1451)1944 ἄρθρ. 17.— 1. Ἡ ἀληθὴς ἐννοια τῶν διατάξεων τῶν φορολογικῶν νόμων τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἄσκησιν ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεων πρωτοβαθμίων φορολογικῶν δικαστηρίων ἢ ἐπιτροπῶν εἶναι, ὅτι τοιαῦται ἀποφάσεις,

2. Ἡ ἔφεσις μὴ ἀναστέλλουσα τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲν καταβληθῆ ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον παράβολον ἀνερχόμενον εἰς πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀμφισβητουμένου φόρου καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ᾖ ἀνώτερον τῶν (20.000.000) δραχμῶν, καταπίπτον ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἐν περιπτώσει ἀπορρίψεως τῆς ἐφέσεως.

3. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Πρωτοβαθμίων Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ἐνστάσεων, ἐφ' ὅσον ὁ δι' αὐτῶν προσδιορισθεὶς φόρος (ἀρχικὸς μετὰ τῶν ὑπὲρ τοῦ ἀναγκαστικοῦ δανείου προσθέτων) δὲν ὑπερβαίνει τὰς τριακοσίας χιλιάδας δραχμὰς ὑπόκεινται εἰς τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἐφέσεως ἐνώπιον τῶν δευτεροβαθμίων φορολογικῶν Δικαστηρίων ἐντὸς προθεσμίας ἐπίσης τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν τῶν διὰ τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ καθοριζομένων, διὰ τοὺς ἐξῆς μόνον λόγους :

α) Δι' ὑπέρβασιν καθηκόντων ἢ ἀναρμοδιότητα τῆς ἐκδόσεως τὴν ἀπόφασιν Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἐνστάσεων.

β) Διὰ κακὴν σύνθεσιν αὐτῶν.

γ) Διὰ παράβασιν οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας καὶ

δ) Δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν ἢ πλημμελεῖ ἐφαρμογὴν τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σχέσιν νόμου.

4. Ἡ τοιαύτη ἔφεσις τοῦ φορολογουμένου εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν δὲν καταβληθῆ μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς συζητήσεως ἢ ἐντὸς προθεσμίας ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου καὶ μὴ δυνάμενης νὰ ᾖ μακροτέρας τῶν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δικασίμου παράβολον δραχμῶν τεσ-

εἶν ὡς πρὸς τινὰ μὲν περιουσιακὰ στοιχεῖα ἢ μέρη τῆς ἐπίδικου φορολογικῆς διαφορᾶς περιέχουσιν ὀριστικὰς διατάξεις, ὡς πρὸς ἄλλα δὲ ἐπιφυλάσσονται τῆς ὀριστικῆς κρίσεως, ὑπόκεινται ὡς πρὸς τὰς ὀριστικὰς αὐτῶν διατάξεις εἰς αὐτοτελεῖ ἔφεσιν, ἐφ' ἧς ἀποφαίνεται τὸ δευτεροβάθμιον φορολογικὸν δικαστήριον κρίνον κατ' οὐσίαν ἐπὶ τῶν ὀριστικῶν μερῶν τῆς πρωτοδίκου φορολογικῆς ἀποφάσεως, ἐὰν πληρῶνται αἱ λοιπαὶ νόμιμοι προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας συζήτησιν.

4. Ὅπου ἀποφάσεις πρωτοβαθμίων φορολογικῶν δικαστηρίων ἢ ἐπιτροπῶν περιέχουσιν ὡς πρὸς τινὰ μὲν περιουσιακὰ στοιχεῖα ἢ μέρη τῆς ἐπίδικου φορολογικῆς διαφορᾶς ὀριστικὰς διατάξεις, ὡς πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἐπιφυλάχθη ἢ ὀριστικῆ κρίσις, ἐὰν τὸ ποσὸν τοῦ φόρου ἢ τελῶν ἐπὶ τῶν ὀριστικῶς κριθέντων εἶναι τοιοῦτον ὥστε βάσει τῶν κειμένων διατάξεων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀσκήσις ἐφέσεως, δύναται ν' ἀσκηθῆ τοιαύτη μετὰ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου ἢ ἐπιτροπῆς, τὴν κρίνασαν ὀριστικῶς ἐπὶ τῶν μερῶν τῆς ἐπίδικου φορολογικῆς διαφορᾶς ἐφ' ὧν ἐπιφυλάχθη ν' ἀσκηθῆ. Ἡ ἔφεσις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύναται ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἀσκήσεως ἐφέσεως κατὰ τῆς τελευταίας ἀποφάσεως ν' ἀσκηθῆ κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἀποφάσεων τοῦ πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου ἢ ἐπιτροπῆς, δι' ὧν ἐν κατατμήσει ἐκρίθη ὀριστικῶς ἢ φορολογικῆ διαφορᾶ, ἐφ' ὅσον τὸ σύνολον τοῦ ἀμφισβητουμένου φόρου καὶ τελῶν ἐπὶ τῶν διαπλειόνων τῆς μιᾶς ἀποφάσεων ὀριστικῶς κριθέντων μερῶν τῆς φορολογικῆς διαφορᾶς ὑπόκειται κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις εἰς ἔφεσιν.

σαράκοντα χιλιάδων (40.000) αποδιδόμενον ἐν περιπτώσει παραδοχῆς τῆς ἐφέσεως ἢ παραιτήσεως πρὸς τῆς συζητήσεως, καταπίπτον δὲ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἐν ἀπορρίψει ταύτης.

5. Γενομένης δεκτῆς τῆς ἐφέσεως τὸ Δικαστήριον ἀποφασίζει καὶ περαιτέρω ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐκτὸς ἂν ἄλλως κρίνη, ὅποτε δύναται ἢ ἀναπέμψῃ ταύτην πρὸς ἀνασυζήτησιν εἰς τὴν πρωτοβάθμιον Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν, μὴ δυναμένην ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ μακρυνθῇ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου ὡς πρὸς τὰ παρὰ τούτου κριθέντα ζητήματα.

6. Ἐπιτρέπεται, ἵνα διὰ Διατάγματος ὀρίζονται τριετείς περίοδοι ἰσχύος τῶν φορολογικῶν καταλόγων προσόδων ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελλμάτων καὶ ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ τοιαύτη ἐξαιρέσις δὲν δύναται νὰ ἰσχύσῃ προκειμένου περὶ προσόδων ἐξακριβουμένων ἐπὶ τῇ βάσει ἰσολογισμοῦ.

Τῶν τοιούτων καταλόγων ἐπιτρέπεται τροποποίησις κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἔτος τῆς ἰσχύος αὐτῶν ἐν περιπτώσει αὐξομειώσεως τῆς προσόδου κατὰ 15% τοῦλάχιστον ἢ ἐν περιπτώσει διακοπῆς τῆς ἐπιχειρήσεως ἢ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐξ οὐδενὸς λόγου, κατὰ τὰ διὰ Διατάγματος εἰδικώτερον ὀρισθησόμενα.

A.N. 2595/1940 ἄρθρ. 35.—1. Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν κατὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα ἐφέσεων καθίστανται ἀρμόδια τὰ διὰ τοῦ παρόντος νόμου ἰδρυόμενα δευτεροβάθμια φορολογικὰ δικαστήρια καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, κατὰ τὰ ἐν ταῖς ἐπομέναις διατάξεσιν ὀριζόμενα.

2. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δευτεροβαθμίων φορολογικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται αἱ ἐφέσεις ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ μὲν φορολογικῶν ἀμφισβητήσεων ἐν γένει προσδιορίζεται κύριος δημόσιος φόρος, τέλος ἢ ἕτερον δικαίωμα τοῦ δημοσίου, ἐπὶ δὲ παραβάσεως ἐπιβάλλεται πρόστιμον ἢ χρηματικὴ ποινὴ ποσοῦ μέχρι τῶν δραχμῶν τριάκοντα ἑκατομμυρίων (30.000.000), εἰς τὴν ἀρμοδιότητα δὲ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ὑπάγεται ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐφέσεων, ἐφ' ὅσον ὁ προσδιοριζόμενος διὰ τῆς ἀποφάσεως κύριος δημόσιος φόρος κλπ. ἢ τὸ ἐπιβαλλόμενον πρόστιμον ἢ χρηματικὴ ποινὴ εἶναι ἀνώτερον τοῦ ποσοῦ τούτου.

Πρὸς καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τούτου συνυπολογίζονται καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ ἀναγκαστικοῦ δανείου πρόσθετα ποσοστά, ὅπου ἐπιβάλλονται ταῦτα, εἰς ὅς δὲ περιπτώσεις μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ φόρου, τέλους ἢ δικαιώματος ἐπιβάλλεται, προκειμένου περὶ μὴ ἀμέσων φόρων, καὶ χρηματικὴ ποινὴ ἢ πρόστιμον παραβάσεως, συνυπολογίζονται καὶ τὰ ποσὰ ταῦτα.

3. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δευτεροβαθμίων φορολογικῶν δικαστηρίων ὑπάγονται καὶ αἱ κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 29 ἀσκούμεναι ἐφέσεις.

4. Αἱ ἐφέσεις ἀπροσδιορίστου ποσοῦ, ὡς καὶ αἱ κατὰ τὴν παράγραφον 4 τοῦ ἄρθρου 12 ἐστάσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν συμβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν τοῦ συνθετικοῦ φόρου, ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

5. Φορολογικὴ ὑπόθεσις ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἢ εἰς τι τῶν δευτεροβαθμίων φορολογικῶν δικαστηρίων παραπέμπεται ὑπὸ τούτων εἰς τὸ ἀρμόδιον δευτεροβάθμιον φορολογικὸν δικαστήριον.

Ἄρθρον 36.—1. Ἐν περιπτώσει συντρεχούσης ἀρμοδιότητος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ τοῦ δευτεροβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ ἐκ-

δικάσεως ἐφέσεων συνιδιοκτητῶν ἀκινήτων ἢ συνεταίρων τῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως, αἱ ἐφέσεις ἀπάντων τῶν συνιδιοκτητῶν ἢ συνεταίρων ἐκδικάζονται παρὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου καὶ ἂν ἔτι δὲν ἡσκήθη ἐφέσεις ἐκ μέρους συνιδιοκτητῆτος ἢ συνεταίρου, ἡτις ἀσκουμένη θὰ ὑπῆγετο λόγῳ ποσοῦ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

2. Ἡ προηγουμένη παράγραφος ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἐφέσεων πλειόνων πωλητῶν ἢ ἀγοραστῶν τοῦ αὐτοῦ ἀκινήτου ἐν τῇ φορολογίᾳ μεταβιβάσεως, ἐπὶ ἐφέσεως συγκληρονόμων ἐν τῇ φορολογίᾳ κληρονομιῶν ὡς καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν καθ' ἣν ἐκ τῆς αὐτῆς φορολογικῆς αἰτίας, κατὰ τὰς κειμένης φορολογικᾶς διατάξεις, ἐπιβάλλονται φόροι, τέλη, δικαιώματα κλπ. ἢ χρηματικαὶ ποιναὶ ἢ πρόστιμα εἰς θᾶρος πλειόνων προσώπων ἐκ ποσῶν διαφόρων δι' ἕκαστον τούτων.

Ἄρθρον 45.— Αἱ ἀποφάσεις τῶν δευτεροβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων ὡς καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου φορολογικῶν ὑποθέσεων ὑπόκεινται εἰς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου 3713, ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 1 τοῦ νόμου 4210. Ἡ πρὸς ἀσκήσιν ὁμοῦ τοῦ ἐνδίκου τούτου μέσου ἐκ μέρους τοῦ ἀρμοδίου φορολογικοῦ ὄργανου προθεσμίᾳ ὀρίζεται εἰς ἑκατὸν εἴκοσι ἡμέρας ἀπὸ τῆς χρονολογίας τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως.

Ἄρθρον 41

1. Αἱ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου καταβλητέαι δόσεις τοῦ κυρίου φόρου καθίστανται ἀπαιτηταὶ ἐντὸς τῶν ἐκάστοτε εἰδικῶς κατὰ κατηγορίας ὀριζομένων προθεσμιῶν, ἀπὸ τῆς λήξεως τῶν ὁποίων δὲν ἐγένετο τὸν ὀφειλέτην τόκος ὑπερήμερίας. Ὑπολογίζονται δὲ ἐφόσον δὲν ἐγένετο ἢ ὀριστικῇ θεαίωσις τοῦ φόρου, ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου καθοριζομένης τοιαύτης κατὰ τὰς περιπτώσεις τῶν ἀρθρων 20 καὶ 23 ὁσάνεις δηλοῦνται τ' ἀκαθάριστα ἔσοδα ἀντὶ τῆς καθαρᾶς προσόδου (1).

(1) Νόμος 1645/1951 «Περὶ προσαυξήσεων ἐκπροθέσμου καταβολῆς τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον χρεῶν κλπ.»

Ἄρθρον 1.— I. Ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1950 ἅπαντα τὰ πρὸς τὸ Δημόσιον χρεῖα τὰ θεβαιούμενα εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα ὑπόκεινται εἰς προσαυξήσιν ἐκπροθέσμου καταβολῆς 3 % καθ' ἕκαστον μῆνα καθυστέρησεως πληρωμῆς.

Τὸ σύνολον τῆς προσαυξήσεως ἐκπροθέσμου καταβολῆς δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ 100 % τοῦ ἀρχικοῦ χρέους τοῦ ὀφειλέτου.

Ἡ καθυστέρησις λογίζεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ τρίτου ἀπὸ τῆς θεβαιώσεως μηνός, τοῦ μηνός καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἡ θεβαίωσις θεωρουμένου ὡς πρώτου.

II. Ἐπὶ χρεῶν καταβαλλομένων εἰς δόσεις κατὰ τὰς διατάξεις τῶν κειμένων νόμων ἢ προσαυξήσεις ἐκπροθέσμου καταβολῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς ἐκάστης δόσεως, ἐκτὸς ἐὰν ἡ θεβαίωσις εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐνεργηθῇ μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας, ὅτε ἡ προσαυξήσις τῶν ληξιπροθέσμων κατὰ τὴν θεβαίωσιν δόσεων ἀρχεται ἀπὸ τῆς προθεσμίας τῆς ὀριζομένης ἐν τῇ παραγράφῳ 1.

III. Ἐπὶ χρεῶν ἐκ φόρων παρακρατουμένων ἢ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου εἰσπρατομένων ἢ προσαυξήσεις ἐκπροθέσμου καταβολῆς ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ τρίτου μηνός τῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ παρακρατηθέντος ἢ διὰ λογαριασμὸν τοῦ

Ἐὰν τὸ ποσὸν δημοσίου ἀναλυτικοῦ ἢ συνθετικοῦ φόρου δὲν ὑπερβαίνει τὰς δραχμὰς πενήντα, ἀμελεῖται ὑπὲρ τοῦ φορολογουμένου, μὴ ἐνεργουμένης δεδαιώσεως αὐτοῦ. Ἐπίσης ἐὰν ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐνεργηθέντος ἐλέγχου ἦθελε προκύψει ἐπὶ πλέον διαφορά δημοσίου φόρου ἀναλυτικοῦ ἢ συνθετικοῦ κατωτέρα τῶν πενήντα δραχμῶν, οὐδεμία ἐνεργεῖται ἐγγραφή.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τὸ ποσὸν τοῦτο λογίζεται κατὰ φορολογούμενον, ἐπὶ φόρου οἰκοδομῶν κατὰ φορολογούμενον καὶ κατὰ οἰκοδομὴν καὶ ἐπὶ φόρου παρακρατουμένου ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ παρακρατουμένου ὑπὸ τοῦ τρίτου προσώπου φόρου (1).

2. Πρὸς τοῦτο ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς συντάσσει, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐμπροθέσμων δηλώσεων ὡς καὶ ἐκπροθέσμων τοιούτων καὶ ἀποστέλλει τὸ ταχύτερον πρὸς τὸν ἀρμόδιον Ταμίαν προσωρινὸς ὀνομαστικούς καταλόγους τῶν ὀφειλετῶν, δυνάμει τῶν ὁποίων καὶ μετὰ προηγουμένην ἔκδοσιν τοῦ προσήκοντος ἀποδεικτικοῦ παραλαβῆς εἰσπρακτέων, προβαίνει οὗτος εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τῆς εἰσπράξεως τῶν διαδοχικῶν ληξιπροθέσμων δόσεων μετὰ τοῦ ἀνήκοντος τυχὸν τόκου, ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγουμένης πρὸς τοῦτο ὀχλήσεως.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων τοῦ ἀρθροῦ 21 ὡς καὶ τοῦ ὀρισθέντος ὧς

Δημοσίου εἰσπραχθέντος ποσοῦ προθεσμίας, τοῦ μὴνὸς τῆς ὑποχρέωσης πρὸς πληρωμὴν θεωρουμένου ὡς πρώτου.

IV. Ἐπὶ χρεῶν ἐκ πάσης φύσεως ἐφοδίων ἢ προσαυξήσεως ἐκπροθέσμου καταβολῆς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1950 ὀρίζεται εἰς 3 % καθ' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μεθεπομένου τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας μὴνὸς τῆς προσαυξήσεως ὑπερημερίας μὴ δυναμένης νὰ υπερβῇ τὸ 100 % τοῦ ἀρχικοῦ χρέους.

Ἐπὶ ἀντιτίμων τροφίμων διανεμομένων εἰς τὸ κοινόν, προθεσμία πρὸς πληρωμὴν εἶναι ἡ μεθεπομένη τῆς λήξεως τῆς πρὸς διανομὴν δι' ἑκάστης διατακτικῆς ὀριζομένης προθεσμίας.

V. Πᾶσα διάταξις ἄλλως ρυθμίζουσα τὰ τῶν προσαυξήσεων ἐκπροθέσμου καταβολῆς τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον χρεῶν καταργεῖται.

Ἄρθρον 2.— Χρέη ἐκ α) φόρων ἐπιτηδεύματος Ν. Δ. 53)1946 καὶ δ' κατηγορίας (καθαρῶν προσόδων ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων) ἐξαιρέσει τοῦ φόρου τοῦ οἰκ. ἔτους 1949-50 τῶν πέραν τῶν 60.000.000 ἐτησίων καθαρῶν κερδῶν (Α. Ν. 942)1949 παρ. 3 ἀρθροῦ 4 καὶ παρ. 1 ἀρθροῦ 12) δεδαιούμενα εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα μέχρι τέλους τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1949-50 καὶ ὑποκείμενα εἰς προσαυξήσεις ἐκπροθέσμου καταβολῆς 5 % καθ' ἕκαστον μῆνα καθυστερήσεως καταβαλλόμενα εἰς δύο ἴσας μηνιαίας δόσεις, τῆς πρώτης μέχρι 15 Νοεμβρίου 1950 καὶ τῆς δευτέρας μέχρι 15 Δεκεμβρίου 1950, ἀπαλλάσσονται τοῦ ἡμίσεος τῶν βαρυνουσῶν τὰ χρέη ταῦτα μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς προσαυξήσεων ἐκπροθέσμου καταβολῆς.

Ἄρθρον 3.— Ἀναστολαὶ χρεῶν πρὸς τὸ Δημόσιον παρεχόμενα ὑπὸ οἰασθῆναι ποτε ἀρχῆς ἢ Δικαστηρίου, βάσει διατάξεων οἰουδήποτε Νόμου, δὲν ἀπαλλάσσουσι τὸ χρέος τῶν βαρυνουσῶν τοῦτο προσαυξήσεων λόγῳ ἐκπροθέσμου καταβολῆς, κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν διαρκεῖ ἡ παρασχεθεῖσα ἀναστολή.

(1) Α. Ν. 1839)1951. Ἄρθρον 5 § 3.— «Δὲν ἐνεργεῖται δεδαιώσις φόρου οἰκοδομῶν ὡσάκις τὸ ποσὸν αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν 40.000 δρχ. ἐτησίως κατὰ ὑπόχρεων».

χρησιμοποιητέου συντελεστοῦ καθαροῦ κτηνοτροφικοῦ κέρδους ἄρθρων 22 καὶ 23, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς προβαίνει εἰς προσωρινὴν θεβαίωσιν τοῦ τε στρεμματικοῦ δικαιώματος καὶ τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων, συντάσσων ὀνομαστικοὺς καταλόγους τῶν ὀφειλετῶν.

3. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ἐκάστου, κατὰ κοινότητα ἢ εὐρύτεραν περιφέρειαν, καταρτισθέντος κυρίου φορολογικοῦ καταλόγου καὶ τῶν ἐγγραφῶν ἐν συμπληρωματικῷ τοιούτῳ, καθ' ὧν δὲν ἐκοινοποιήθη ἔνστασις ἢ κοινοποιηθεῖσα ἐξεδικάσθη καὶ ἐγένετο, κατὰ τὰ ἄρθρα 35 καὶ 39, τροποποιήσῃς τοῦ καταλόγου, ὁ Οἶκον. Ἐφορὸς θεβαίει ὀριστικῶς τὸν ἀνήκοντα φόρον μετὰ τῶν τυχόν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου προσαυξήσεων καὶ ἀποστέλλει τοὺς οἰκείους χρηματικούς καταλόγους εἰς τὸν ἀρμόδιον Ταμίαν. Οὗτος δὲ προβαίνει εἰς τὴν εἰσπραξίν τῶν ἐπὶ πλεόν θεβαιωθείσων διαφορῶν ἢ καὶ ἀκεραίων φόρων (ἐὰν δὲν προηγῆθη προσωρινῇ θεβαίωσις) πάντως μετὰ τῶν σχετικῶν προσαυξήσεων καὶ τόκων. Ἐὰν δὲ ὁ ὀριστικῶς θεβαιωθείς φόρος εἶναι μικρότερος τοῦ προσωρινῶς θεβαιωθέντος, ἐκπίπτει ἢ διαφορὰ ἢ ἐπιστρέφεται, συντασσομένου τοῦ σχετικοῦ πρωτοκόλλου καὶ εἰδοποιουμένου εἰδικῶς τοῦ φορολογουμένου περὶ τούτου.

Ὅμοιως θεβαίει ὀριστικῶς τὸν ἀνήκοντα φόρον ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν παρ' αὐτοῦ τροποποιουμένων ἐγγραφῶν τοῦ συμπληρωματικοῦ φορολογικοῦ καταλόγου, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 38.

Προκειμένου περὶ συνολικῆς προσόδου προσδιοριζομένης διὰ τῶν τεκμηρίων τῆς παραγράφου 4 καὶ ἐπομ. τοῦ ἄρθρου 31 ἢ τοιαύτης προκυπτούσης ἐξ ὀριστικῶν στοιχείων τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν ἢ εἰδικῶν φορολογιῶν, ὁ συνθετικὸς φόρος δύναται νὰ θεβαιωθῇ ὀριστικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐγγραφῶν τοῦ συμπληρωματικοῦ φορολογικοῦ καταλόγου πρὸ πάσης κοινοποιήσεως τῶν φύλλων ἐλέγχου καὶ ἐκδικάσεως τῶν τυχόν ἐνστάσεων. Ἐπιδοθείσης ἐνστάσεως ἀναστέλλεται ἢ εἰσπραξίς ἐκ τοῦ θεβαιωθέντος ἔτι πλεόντος ἀναλόγου πρὸς τὴν ἀμφισβητουμένην πρόσδοον. Ἐὰν δὲ οὕτω φόρου ποσοῦ ἀναλόγου πρὸς τὴν ἀμφισβητουμένην πρόσδοον ἢ μὴ ὁ θεβαιωθείς συνθετικὸς φόρος ἐκάστης ἐγγραφῆς εἶναι μεγαλύτερος ἢ μικρότερος τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν μετ' ἐνστάσιν προσδιορισθεῖσαν πρόσδοον θεβαιοῦται συμπληρωματικῶς ἢ ἐπὶ πλεόν ἢ ἐκπίπτει ἢ ἐπιστρέφεται ἢ ἐπὶ ἔλαττον διαφορὰ τοῦ φόρου.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἐφαρμόζονται προκειμένου περὶ ὑποθέσεων συνθετικοῦ φόρου ἀπὸ τοῦ φορολογικοῦ ἔτους 1931—1932 καὶ ἐφεξῆς.

4. Τέλος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων τῶν ἐφέσεων, ὁ Οἶκον. Ἐφορὸς προβαίνει ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως εἰς συμπληρωματικὴν θεβαίωσιν ἢ εἰς σύνταξιν πρωτοκόλλων ἐκπτώσεως ἢ ἐπιστροφῆς, κατὰ τὰ κεκανονισμένα. Ἐπίσης τὰς μεταβολὰς ταύτας ἐνεργεῖ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς καὶ διὰ τὸν συνθετικὸν φόρον, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς κατ' ἐφῆσιν ἀποφάσεως ἤθελε τροποποιηθῆ ὀριστικὸν στοιχείον, ἐφ' οὗ ἐβασίσθη ἐγγραφή εἰς φορολογικὸν κατάλογον συνθετικοῦ.

5. Οί κατά τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 20 § 1 καὶ 36 § 3 ὑπόχρεοί εἰς ἐγχείρισιν δηλώσεως διαχειρισταὶ ἢ μεριδιοῦχοι πλοίων, πράκτορες ἢ ἀντιπρόσωποι ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων καὶ ἐπίτροποι, κηδεμόνες ἢ ἀντιλήπτορες εὐθύνονται ἀλληλεγγύως μετὰ τῶν εἰς τὸν φόρον ὑποχρέων διὰ τὴν καταβολὴν αὐτοῦ, δικαιούμενοι εἰς ἀναγωγὴν.

6. Οί κατά τὸν χρόνον διαλύσεως ἢ συγχωνεύσεως ἀνωνύμου Ἑταιρείας διευθύνται, διαχειρισταὶ καὶ ἐκκαθαρισταὶ τούτων εὐθύνονται προσωπικῶς καὶ ἀλληλεγγύως διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ὀφειλομένων φόρων.

7. Αἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 34 καὶ 35 προσαυξήσεις τοῦ κυρίου φόρου λόγῳ ἐκπροθέσμου, ἀνακριθείας ἢ παραλείψεως δηλώσεως κλπ., ἐπιβάλλονται μόνον διὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς φορολογίας, ἂν ὁ φορολογικὸς κατάλογος ἰσχύῃ διὰ πλείονα τοῦ ἐνὸς ἔτη.

8. Ἐγγραφή εἰς συμπληρωματικὸν φορολογικὸν κατάλογον καταστάσα ὀριστικὴ συνειπία μὴ ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγγραφή εἰς κύριον φορολογικὸν κατάλογον, δύναται νὰ ἀκυρωθῇ ἢ, κατὰ περίπτωσιν, τροποποιηθῇ ἐπὶ τοῖς κάτωθι περιοριστικῶς ἀναφερομένοις λόγοις :

α) Δι' ἔλλειψιν φορολογικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐγγεγραμμένου.

"Ἐλλειψις φορολογικῆς ὑποχρεώσεως ὑπάρχει ἐπὶ καταλογισμοῦ φόρου εἰς θάρος προσώπου μὴ ὑποχρέου εἰς φόρον ἢ εἰς θάρος προσώπου ἄλλου ἢ τοῦ πράγματι ὑποχρέου ἢ δσάκις, προκειμένου περὶ τῶν Α' καὶ Β' κατηγοριῶν προσόδων καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, αἱ νόμιμοι ἐκπτώσεις καλύπτουσιν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν πρόσοδον.

β) "Ἄν ὁ ἐγγεγραμμένος δὲν ἔλαβεν ἀποδεδειγμένως γνῶσιν τῆς ἐγγραφῆς του.

γ) "Ἄν ἀναρμοδίως ἐπελήφθη τῆς φορολογίας ὁ ἐνεργήσας τὴν ἐγγραφήν Οἰκονομικὸς Ἐφορος.

δ) "Ἄν ἡ ἐγγραφή ἐγένετο διὰ κατηγορίαν προσόδου διάφορον τῆς προσηκούσης.

ε) Λόγῳ λογιστικοῦ λάθους καὶ

στ) "Ἄν ἐγένετο ἐσφαλμένως ὁ προσδιορισμὸς τῆς φορολογητέας προσόδου, λόγῳ συνυπολογισμοῦ προσόδου ἀνηκούσης εἰς ἕτερον οἰκονομικὸν ἔτος ἢ συνυπολογισμοῦ προσόδου μὴ κτηθείσης ὑπὸ τοῦ ἐγγεγραμμένου ἀλλ' ὑφ' ἑτέρου προσώπου ὑποχρέου εἰς τὸν ἐπὶ ταύτης ἀνήκοντα φόρον ἢ, προκειμένου περὶ τῶν Α' καὶ Β' κατηγοριῶν προσόδων καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, ἂν δὲν ἐξεπέσθησαν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς φορολογητέας προσόδου ὡς μὴ προταθέντες ἢ μὴ ἐπαρκῶς δικαιολογηθέντες τόκοι καὶ λοιπὰ κατὰ τὰς οἰκείας διατάξεις προβλεπόμενα θάρη εἴτε ἐξεπέσθησαν πλείονα τῶν νομίμων εἴτε ἐξεπέσθησαν μὴ ἐκπεστέα τοιαῦτα.

9. Περὶ τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀκυρώσεως ἢ τροποποιήσεως τῆς ἐγγραφῆς ἀποφαίνεται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ φορολογουμένου, ἢ, προκειμένου περὶ τῶν περιπτώσεων γ, δ, ε καὶ στ, ἐπὶ τῇ αἰτήσει

του αρμοδίου Οικονομικού Ἐφόρου, υποβαλλομένη ἐντὸς τριετίας ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς βεβαιώσεως, ἢ ἐντὸς ἑξαμήνου προκειμένου περὶ τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τῆς παραγράφου 11 περιπτώσεως, τὸ ἀρμόδιον πρωτοβάθμιον Φορολογικὸν Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει ἐπὶ τῆς αἰτήσεως κατὰ πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν, τηρουμένης τῆς κειμένης περὶ ἐκδικάσεως ἐνστάσεων διαδικασίας.

10. Ἐπὶ τῇ θάσει τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου ἐνεργεῖται ἔκπτωσις ἢ ἐπιστροφή τοῦ ἐπὶ πλέον βεβαιωθέντος ἢ εἰσπραχθέντος φόρου ἢ συμπληρωματικὴ βεβαίωσις τοῦ ἐπὶ πλέον βεβαιωτέου τοιούτου, ἐφαρμοζομένων κατ' ἀναλογίαν τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 4.

11. Προκειμένου περὶ ἐκπτώσεως ἢ μὴ τόκων καὶ λοιπῶν βαρῶν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς φορολογητέας προσόδου τῶν Α' καὶ Β' Κατηγοριῶν καὶ τοῦ συνθετικοῦ φόρου, κατὰ τὴν περίπτωσιν στ' τῆς ὡς ἀνωτέρω παραγράφου 8, ἢ αἰτήσεις τοῦ φορολογουμένου ἢ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ὑποβάλλεται ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς βεβαιώσεως. Ἐπὶ τοιαύτης αἰτήσεως ὑποβαλλομένης ἐκ μέρους τοῦ φορολογουμένου, ἐφ' ὅσον αὕτη γίνῃ δεκτὴ, ἐπιβάλλεται προσαύξησις ἴση πρὸς 25% τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ φόρου τῆς ὀριστικῆς ἐγγραφῆς καὶ τοῦ ἀναλογουόντος τοιούτου μετὰ τὴν τροποποίησιν αὐτῆς. Ἐπὶ τοιαύτης δὲ αἰτήσεως ὑποβαλλομένης ἐκ μέρους τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐφ' ὅσον αὕτη ἤθελε γίνῃ δεκτὴ ἐπιβάλλεται προσαύξησις ὀριζομένη μέχρι 25% τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ φόρου τῆς ὀριστικῆς ἐγγραφῆς καὶ τοῦ ἀναλογουόντος τοιούτου μετὰ τὴν τροποποίησιν αὐτῆς.

12. Ἐν περιπτώσει ἀσκήσεως ἐνδίκου μέσου, ἐπιτρέπεται, ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ παραγράφῳ 8 ἀναφερομένοις λόγοις, ἀναθεώρησις τῆς ἐκδοθείσης ὀριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως Φορολογικοῦ Δικαστηρίου ἢ Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ φορολογουμένου ἢ τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ὑποβαλλομένης ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἢ τροποποιήσις ἢ ἡ ἀκύρωσις.

Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 11 ἐφαρμόζεται, ὡς πρὸς τὰς ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένας προσαυξήσεις, καὶ ἐν προκειμένῳ, ἐφ' ὅσον συντρέχει περίπτωσις τροποποιήσεως ἢ ἀκυρώσεως ἀποφάσεως ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ ἀναφερομένοις λόγοις.

Ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐκδιδομένης ἀποφάσεως ἐνεργεῖται ἀκύρωσις ἢ τροποποιήσις τῆς ἐγγραφῆς, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου 10.

13. Ἐπὶ καθυστερήσεως μισθωμάτων καὶ ἀποδεδειγμένης μὴ πραγματοποιήσεως αὐτῶν, ἐπιτρέπεται ὅπως ἢ εἰσπραξίς τοῦ ἀνήκοντος εἰς ταῦτα καὶ βεβαιωθέντος φόρου καθαρᾶς προσόδου Κατηγορίας Α' ἐπιδιωχθῇ κατὰ τοῦ καθυστεροῦντος τὴν πληρωμὴν αὐτῶν μισθωτοῦ. Περὶ τῆς χθῆ κατὰ τοῦ καθυστεροῦντος τὴν πληρωμὴν αὐτῶν μισθωτοῦ. Περὶ τῆς τοιαύτης εἰσπράξεως ἀποφασίζει κατὰ πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν ἢ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν ἐνστάσεων, κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀρθροῦ

39, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐκμισθωτοῦ καὶ τῇ προηγουμένῃ ἐκ μέρους αὐτοῦ ἐκχωρήσει πρὸς τὸ Δημόσιον ὀλοκλήρου τῆς ἀπαιτήσεώς του ἐκ τῶν καθυστερουμένων μισθωμάτων, ἐνεργουμένη δι' ἀπλῆς ἐγγράφου δηλώσεως, ἐγχειριζομένης πρὸς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφόρον.

Ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις μισθωτῆς καλεῖται, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅπως παραστῆ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς, τῆς προσκλήσεως αὐτοῦ ταύτης ἐπεχούσης καὶ θέσιν ἀνακοινώσεως τῆς γενομένης ἐκχωρήσεως πρὸς τὸ Δημόσιον τῆς κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ. Ὁ λόγῳ ἀνωτέρας βίας μὴ παραστάς κατὰ τὴν ἐκδίκασιν μισθωτῆς, ὡς καὶ ὁ προσάγων νέα κρίσιμα ἐγγράφα, δύναται νὰ αἰτησῆται ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ἐκδοθείσης κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως παρὰ τῆς ἐκδούσης αὐτὴν Ἐπιτροπῆς.

Ἐπὶ ἀπορρίψεως τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐκμισθωτοῦ θεωρεῖται ἀνακληθεῖσα ἡ πρὸς τὸ Δημόσιον γενομένη ἐκχώρησις, ἐπιφυλάσσεται δὲ ἡ ἐφαρμογὴ ἐναντίον τοῦ ἐκμισθωτοῦ τῶν διατάξεων τοῦ ποινικοῦ Νόμου περὶ ψευδοῦς ἐνώπιον τῆς Ἀρχῆς δηλώσεως μετ' ἐγκλησιν τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς τῆς αἰτήσεως ἀποσβέννυται πᾶσα ἐκ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως ἀξίωσις τοῦ τε ἐκμισθωτοῦ καὶ τοῦ ἐκδοχέως Δημοσίου, δικαιοῦμένου τοῦ Δημοσίου νὰ ἐπιδιώξῃ παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπαίτησις μισθωτοῦ μόνον τὸν φόρον τὸν ἀναλογοῦντα ἐπὶ τῶν ἐκχωρηθέντων μισθωμάτων.

14. Ἀπασαὶ αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου 12 ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ καθυστερήσεως τόκων καὶ ἀπεθεδειγμένης μὴ πραγματοποιήσεως αὐτῶν παρὰ τοῦ πιστωτοῦ, ὅποτε ἐπιτρέπεται ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν διαδικασίαν ἐπιδιώξῃ τῆς εἰσπράξεως τοῦ ἀνήκοντος φόρου γ' κλάσεως Κατηγορίας Γ' παρὰ τοῦ καθυστεροῦντος τὴν πληρωμὴν αὐτῶν χρεώστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΠΟΙΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 42

1. Ὁ ἀρνούμενος νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου τούτου, εἴτε μὴ καταθέτων τὰ καθοριζόμενα στοιχεῖα βεβαιώσεως, εἴτε μὴ παρέχων τὰς αἰτουμένας διασαφήσεις, εἴτε μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 33 ἐξέτασιν, ὡς καὶ ὁ καθ' οὗ ἤθελον προκύψει ἐνδείξεις κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς βεβαιώσεως ἢ ἐπὶ πέντε ἔτη μετὰ τὴν πρὸς δήλωσιν προθεσίμian, ὅτι ἀπέκρυψεν ὀλοκλήρου ἢ μέρος τῆς προσόδου τοῦ ὑπερβαῖνον τὰ 20% ταύτης, ἢ παρέλειψε νὰ ἐπικολλήσῃ τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ παρόντος νόμου φορόσημον ἐκ κακῆς πίστεως, τιμωρεῖται παρὰ τοῦ Πλημμελειοδικαίου τῇ ἐγκλήσει τοῦ ἀρμοδίου Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου διὰ

εἴτε ἀμέσως ἐκ τοῦ νόμου, εἴτε ἐξ ἰδιωτικῆς βουλήσεως, εἴτε ἐκ δικαστικῆς ἀποφάσεως, οἵτινες δημιουργοῦσι ψευδῆ στοιχεία, ἐνεργοῦσι ψευδεῖς ἐγγραφάς, συμπράττουσιν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοιούτων ἐγγραφῶν, παραλείπουσι νὰ ἐνεργήσωσι τὰς δεούσας ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς βιβλίοις ἐγγραφάς, συντάσσουσιν ἢ συμπράττουσιν ἐν γνώσει τῶν ἀνωτέρω πράξεων ἢ παραλείψεων, ἐφ' ὅσον αὐταὶ καθ' οἰονδήποτε τρόπον τείνουσιν ἢ ἔχουσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀποφυγὴν ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει τῶν διὰ τοῦ παρόντος νόμου ἐπιβαλλομένων ὑποχρεώσεων τῆς ἡμεδαπῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας, τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως τοῦλάχιστον τριῶν (3) μηνῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς 5.000.000 μέχρις 100.000.000 δραχμῶν, καταγινωσκομένης ἀθροιστικῶς καὶ πάσης ἄλλης ἐκ βειοτέρας παραβάσεως τοῦ ποινικοῦ νόμου ποινῆς.

Εἰς τὰς αὐτὰς ποινὰς ὑπόκεινται οἱ διευθυνταὶ τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου καὶ οἱ προϊστάμενοι αὐτοτελῶν Λογιστηρίων, ἡμεδαπῆς ἀνωνύμου ἐταιρείας, οἵτινες καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐκτελοῦσιν ἢ συνεργοῦσιν εἰς τὰς ἀνωτέρω πράξεις ἢ παραλείψεις.

Ἐπίσης εἰς τὰς αὐτὰς ποινὰς ὑπόκειται καὶ πᾶς ὑπάλληλος τῆς ἐταιρείας ὡς καὶ πᾶς τρίτος, ὅστις καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐνεργεῖ ἢ ἐν γνώσει συμπράττει εἰς τὴν κατάρτισιν ψευδῶν δικαιοπραξιῶν ἢ εἰς τὴν παροχὴν ψευδῶν στοιχείων πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀνωτέρω πράξεων.

Ἡ καταδίκη ἐπὶ τινι τῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω πράξεων ἀδικημάτων συνεπάγεται αὐτοδικαίως καὶ τὴν πρόσκαιρον στέρησιν τῶν ἐν ἄρθροισι 21 καὶ 23 παραγράφοις 2-7 τοῦ ποινικοῦ νόμου δικαιωμάτων καὶ πλεονεκτημάτων, ἐφαρμοζομένων καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς στέρησεως, τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ ποινικοῦ νόμου.

Ὅσαῦτως οἱ καταδικαζόμενοι ἐπὶ τινι τῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρω πράξεων ἀδικημάτων στεροῦνται τοῦ πλεονεκτήματος τῆς ἀναστολῆς ἢ μετατροπῆς τῆς ποινῆς.

Ἡ παραγραφή τοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω πράξεων ἀδικήματος ἀρχεταὶ μετὰ παρέλευσιν ἔτους ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας πρὸς ἐπίδοσιν τῆς φορολογικῆς δηλώσεως.

Αἱ διατάξεις τῆς παρούσης παραγράφου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργαζομένων ἀλλοδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιρειῶν.

4. Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ καὶ λοιποὶ οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι κατάρτιζοντες ἐκ μεγάλης ἀμελείας στοιχεῖα πρὸς βεβαίωσιν τοῦ φόρου ἐπ' ὄνοματι μὴ ὑποχρέων εἰς τοῦτον, ὑπόκεινται εἰς πειθαρχικὴν δίωξιν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις.

5. Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ καὶ λοιποὶ οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι ἀδικαιολογήτως ἐπιβραδύνοντες τὸν ἔλεγχον τῶν φορολογουμένων καὶ τὴν περαιώσιν τῆς βεβαίωσεως τοῦ φόρου, ὑπόκεινται εἰς πειθαρχικὴν δίωξιν κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις.

Εἰς τὴν αὐτὴν πειθαρχικὴν δίωξιν ὑπόκεινται οἱ Οἰκονομικοὶ Ἐφοροὶ καὶ οἱ Οἰκονομικοὶ ὑπάλληλοι ἐν περιπτώσει παραλείψεως ἢ πλημμε-

λοῦς ἀποστολῆς τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 6 τοῦ ἄρθρου 32 ἐγγράφων πληροφοριῶν διὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ συνθετικοῦ φόρου.

6. Οἱ ὑποκείμενοι εἰς ἀναλυτικὸν φόρον Δ' κατηγορίας ὑποχρεοῦνται νὰ τηρῶσιν ἐν Ἑλλάδι καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸ κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον ἡμερολόγιον χαρτοσημασμένον κατὰ τὸ ἄρθρον 19 τοῦ νόμου ΑΧΚΕ', ἐν ᾧ ἐγγράφουσι πάσας τὰς παρ' αὐτῶν ἐνεργουμένας πράξεις τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς.

Αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ἐγγραφαὶ περὶ δοσοληψιῶν μετὰ τρίτων δέον νὰ ἀναφέρωσιν ἀπαραιτήτως τὸ ὄνομα, τὴν κατοικίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν. Ὑποχρεοῦται δὲ ὁ φορολογούμενος ὅπως φυλάττῃ τὰ δικαιολογητικὰ ἐγγραφα τῶν τοιούτων δοσοληψιῶν καὶ τῶν ἐν τῷ ἐτησίῳ αὐτοῦ ἰσολογισμῷ ἐμφανιζομένων ἀπαιτήσεων τρίτων.

Ὁ παραβαίνων ὅπωςδήποτε τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τιμωρεῖται διὰ προστίμου ἀπὸ δραχμῶν 10.000 μέχρι δραχμῶν 200.000, ἐπιβαλλομένου διὰ πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, καθ' ἣς ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως. Εἰς τὸν αὐτὸν παραβάτην δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ φυλάκισις μέχρις ἐνδὸς μηνὸς παρὰ τοῦ Πλημμελειοδικείου κατὰ τὰ ἐν § 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Πᾶσα ἀλλοίωσις τῶν ἐν τῷ ὡς ἀνωτέρω βιβλίῳ ἐγγραφῶν συνεπάγεται τὴν ποινικὴν δίωξιν τοῦ δράστου, κατὰ τὰς περὶ πλαστογραφίας διατάξεις τοῦ ποινικοῦ νόμου.

7. Οἱ Συμβολαιογράφοι ὑποχρεοῦνται ὅπως περιλήψεις τῶν παρ' αὐτῶν συντασσομένων πράξεων ἐξοφλήσεως ἐνυποθήκων δανείων ἢ ἐν γένει ἀπαιτήσεων ἀνακοινῶσιν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν εἰς τὸν ἀρμόδιον φύλακα ὑποθηκῶν, ὀφείλοντα νὰ ἀναγράψῃ ἀνευ ἀναβολῆς σχετικὰς σημειώσεις παρὰ ταῖς ἐγγεγραμμένας ὑποθήκας εἰς τὰ οἰκεία βιβλία ὑποθηκῶν. Αἱ οὕτω ἀναγραφόμεναι σημειώσεις δὲν συνεπάγονται τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἐγγεγραμμένων ὑποθηκῶν, οὔτε τὴν καταβολὴν εἰς τοὺς ὑποθηκοφύλακας δικαιοματός τινος ἢ ἀποζημιώσεως (').

(') *N. Διάταγμα 11 Μαΐου 1929 ἄρθρον 30 § 10.*—Οἱ Συμβολαιογράφοι ὑποχρεοῦνται, ἐπὶ ταῖς ποιναῖς τῆς ἀνωτέρω παραγρ. 4, ν' ἀποστέλλωσι κατὰ τριμηνίαν εἰς τὸν ἀρμόδιον, ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας τοῦ ἀκινήτου, Οἰκονομικὸν Ἐφορον πίνακα τῶν συντασσομένων συμβολαίων μισθώσεως ἀκινήτων, ἐν ᾧ θὰ ἐμφαίνηται 1) τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ ἡ διεύθυνσις κατοικίας τοῦ ἰδιοκτῆτου, 2) ὁμοίως τοῦ ἐνοικιαστοῦ, 3) τὸ συμφωνηθὲν μηνιαῖον μίσθωμα καὶ ἡ διάρκεια τῆς μισθώσεως καὶ 4) τὸ εἶδος καὶ ἡ τοποθεσία τοῦ μισθίου.

Εἰς ἃς πόλεις ἐδρεύουσι πλείονες Οἰκονομικαὶ Ἐφοραὶ, οἱ πίνακες θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τὴν Α' Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν ἵνα διὰ ταύτης λαμβάνωσι γνῶσιν καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ σειράν Οἰκονομικαὶ Ἐφοραὶ.

Ὡσαύτως οἱ Συμβολαιογράφοι ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ταῖς αὐταῖς ποίαις ν' ἀποστέλλωσι κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰς τὸν ἀρμόδιον Οἰκονομικὸν Ἐφορον τῆς κατοικίας τοῦ δανειστοῦ περιλήψεις τῶν συντασσομένων δανειστικῶν συμβολαίων, ἐν αἷς θὰ ἐμφαίνηται: 1) ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ χρονολογία συντάξεως τοῦ συμβολαίου, 2) τὸ ὄνοματεπώνυμον καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ δανειστοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου, 3) τὸ δανεισθὲν

Οί παραβάται τῶν διατάξεων τῆς παρούσης παραγράφου Συμβολαιογράφοι καὶ φύλακες ὑποθηκῶν τιμωροῦνται διὰ προστήμου ἴσου πρὸς τὸν ἐτήσιον τόκον τοῦ ἐξαφληθέντος ἐνυποθήκου δανείου. Τὸ πρόστιμον τοῦτο, τὸ ὅποσον πάντως δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τῶν δραχμῶν πεντακοσίων χιλιάδων, ἐπιβάλλεται διὰ πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, καθ' ἧς ἐπιτρέπεται προσφυγὴ εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν.

ἄρθρον 43

1. Πᾶν πρόσωπον προσκαλούμενον ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας ἢ τῆς ὑπηρεσίας του νὰ ἐπέμβῃ ἐν τῇ καθορισμῇ ἢ τῇ θεθαίωσει ἢ τῇ εἰσπράξει τοῦ φόρου τῶν κατηγοριῶν Δ' καὶ Ζ' ὑποχρεοῦται νὰ τηρήσῃ τὸ ἐπαγγελματικὸν μυστικόν, ὑποκείμενον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς τὰς διὰ τοῦ ἀρθρου 452 καὶ ἐφεξῆς τοῦ ποινικοῦ νόμου προβλεπομένας ποινάς.

2. (Κατηργήθη) (Ν. 4576/1930 ἀρθρον 15 § 3).

3. Τὸ Δικαστήριον ἀπέχει νὰ δικάσῃ ἀγωγὴν περὶ ἐξώσεως μισθωτοῦ ἀκινήτου, ἂν μὴ προσαχθῇ ἐνώπιον αὐτοῦ θεθαίωσις ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου τοῦ ἀρμοδίου Οἴκον. Ἐφόρου ὅτι ἐπεδόθη ἢ κεκαλονισμένη δῆλωσις φορολογίας οἰκοδομῶν διὰ τὰ ἐκ τοῦ ἀκινήτου τούτου μισθώματα οἰκοδομῶν, ἐφ' ὅσον μέχρι τῆς συζητήσεως τῆς ἀγωγῆς ὑφίσταται ὑποχρέωσις ἐπιδόσεως ταύτης δηλώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

ἄρθρον 44

(Παραλείπεται καθ' ὅσον ἀφεώρα μεταβατικὰς διατάξεις ρυθμιζούσας τὴν θεθαίωσιν προϊσχυσάντων τοῦ 1640/1919 νόμων).

ἄρθρον 45

(Παραλείπονται 1-11, καθ' ὅσον ἀφορῶσιν εἰς μὴ ἰσχυοῦσας διατάξεις).

12. Ἐπὶ ὑπεκμισθώσεως οἰκοδομῆς συναφθείσης πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 19 Μαρτίου 1923, «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ νόμου 1640», ὁ ὑπομισθωτῆς δικαιούται, πλὴν τῶν ἄλλων νομίμως ἐκπιπτομένων βαρῶν, πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καθαροῦ φο-

ποσόν, 4) τὸ συμφωνηθὲν ἐπιτόκιον, 5) ἢ προθεσμία λήξεως τοῦ δανείου καὶ 6) πᾶς ἕτερος οὐσιώδης διὰ τὸ συναφθὲν δάνειον ὄρος. Ἐπίσης ὑποχρεοῦνται ν' ἀποστέλλωσιν ὅμοιαν περίληψιν πάσης συμβολαιογραφικῆς πράξεως τροποποιήσεως τῶν ὄρων τοῦ συναφθέντος δανείου ἢ ἐκχωρήσεως τῆς ἀπαιτήσεως.

Προσέτι οἱ Συμβολαιογράφοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι περίληψιν πάσης συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἀφορώσης τὴν σύστασιν ἐταιρειῶν ἢ τὴν μεταβίβασιν ἀκινήτων ἀξίας ἀνωτέρας τῶν δραχμῶν 500.000.

ρολογητέου εισοδήματος ἐκ τοῦ ὑπεκμισθωθέντος δι' ἐκμετάλλευσιν ἀκινήτου, νὰ ἐκπέσῃ καὶ τὸ διὰ τὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἀκινήτου πρὸς καλλιτέραν αὐτοῦ ἐκμετάλλευσιν δαπανηθὲν πραγματικὸν χρηματικὸν ποσὸν μειούμενον κατὰ τὴν ἀξίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ εἰσαχθέντων καὶ ἀφαιρεθησομένων ἅμα τῇ λήξει τῆς συμβάσεως ὑλικῶν τῶν μὴ ὄντων ἐντετοιχισμένων ἐν τῷ μισθίῳ. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπομισθωτοῦ δαπανηθὲν ποσόν, καθ' ὃ μέρος ἀποτελεῖ πραγματικὴν καὶ μόνιμον βελτίωσιν τοῦ μισθίου κτήματος, λογίζεται ὡς μίσθωμα φορολογητέον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἰδιοκτῆτου κατὰ τὴν διάταξιν τῆς § 2 τοῦ ἀρθροῦ 9. Ἡ παρούσα διάταξις ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ προμνησθέντος Νομοθετικοῦ Διατάγματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΤΕΛΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 46 (1)

1. Αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δηλώσεις, εἰδοποιήσεις, ἐνστάσεις, ἐφέσεις, τὰ ἀντίγραφα καὶ ἐν γένει ἢ κατὰ τὸν παρόντα νόμου διαδικασία διεξάγεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, τὰ δὲ δικαιώματα τῶν ἐπιδιδόντων τὰς εἰδοποιήσεις καὶ προσκλήσεις ὡς καὶ ἀντίγραφα ἀποφάσεως τῶν ἐπιτροπῶν ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων καὶ ἐφέσεως δρίζονται μέχρι δραχμῶν ὀκτῶ (8) δι' ἐκάστην κοινοποίησιν.

2. Ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου συντάσσονται ἐπίσης καὶ αἱ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων καὶ ὑποθηκοφυλάκων παρεχόμεναι περιλήψεις, ἀντίγραφα καὶ πιστοποιητικά. Τὰ δικαιώματα τῶν ἀνωτέρω δρίζονται εἰς δραχμὰς πέντε δι' ἕκαστον ἀντίγραφον μέχρι τεσσάρων σελίδων.

3. Αἱ καθοριζόμεναι διὰ τοῦ παρόντος προθεσμῖαι δὲν παρατείνονται λόγῳ ἀποστάσεως. Ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς διατρίβοντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ δι' ἀσκησιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος Νόμου προβλεπομένων ἐνδίκων μέσων προθεσμία δρίζεται εἰς 90 ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως.

4. Ἐπιτρέπεται, ὅπως δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν παρατείνωνται ἐκάστοτε αἱ πρὸς δήλωσιν προθεσμῖαι.

Ἄρθρον 47 (2)

1. Εἰς τὰ μέλη τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου προβλε-

(1) Τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 46 προβλεπόμενα δικαιώματα ἀναπροσαρμύζονται νῦν δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

(2) Αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 47 προβλεπόμεναι ἀποζημιώσεις καθορίζονται ἐκάστοτε δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

πομένων Ἐπιτροπῶν παρέχεται ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἀποζημίωσις ὡς κατωτέρω ὀρίζεται.

2. Εἰς τὰ μέλη τῶν ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν ἐνστάσεων ἢ ἀποζημίωσις ὀρίζεται εἰς δραχμὰς 5 δι' ἐκάστην ἐκδιδομένην ἀπόφασιν, διπλασιαζομένην διὰ τὸν εἰσηγητὴν. Εἰς τὸν γραμματέα τῆς Ἐπιτροπῆς χορηγείται ἀποζημίωσις μέχρι τοῦ ἡμίσεος τῆς διὰ τὰ μέλη καθοριζομένης, εἰς δὲ τὸν Οἰκονομικὸν Ἐφορον δύναται νὰ παρέχῃται ἢ εἰς τὸν γραμματέα παρεχομένη ἀποζημίωσις κατ' ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν, πρωτοδίκην ἢ εἰρηνοδίκην μετέχοντας τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν παρέχεται ἢ διὰ τὰ λοιπὰ μέλη προβλεπομένη ὡς ἄνω ἀποζημίωσις.

3. Εἰς τοὺς ἀποδεχομένους τὰς κατὰ τὴν κατηγορίαν Ε' δηλώσεις στρεμματικῶν δικαιώματος καὶ κερδῶν ἐκ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 23 § 2 τοῦ νόμου καὶ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῶν ἐκτελεστικῶν αὐτοῦ Διαταγμάτων, τοὺς μὴ ὄντας οἰκονομικοὺς ὑπαλλήλους, δύναται νὰ παρέχῃται κατ' ἀποκοπὴν ἀνάλογος ἀποζημίωσις κατ' ἀπόλυτον κρίσιν τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

4. Εἰς τὰ μέλη τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 20, 23 καὶ 29 τεχνικῶν Ἐπιτροπῶν ἐκτὸς τῶν ἐν ἄρθρῳ 20 § 7 καὶ 29 § 2 παρέχονται δραχμαὶ χίλια κατὰ σύνοδον.

5. Εἰς τὰ μέλη τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 20, 29 καὶ 37 Ἐπιτροπῶν καταβάλλονται τὰ τυχόν ὁδοιπορικὰ αὐτῶν ἔξοδα καὶ ἡμερησίαι ἀποζημίωσις ὀριζομένη ὑπὸ τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑπερβῇ τὰς δραχμὰς 25 ἡμερησίως.

Εἰς ἕκαστον τῶν μελῶν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 23 § 6 Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ ἐφαρμοστέου συντελεστοῦ τῶν κτηνοτροφικῶν προϊόντων παρέχεται ἀποζημίωσις μέχρι δραχ. 300 κατ' ἐκτίμησιν τοῦ Ἵπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἄρθρον 48

1. Διὰ Διαταγμάτων κανονισθήσονται :

α) Ὁ κανονισμὸς τῶν συνεδριάσεων καὶ ἔργων τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων διαφόρων Ἐπιτροπῶν.

β) Ὁ τύπος τῶν τηρητέων παρὰ τῶν φορολογουμένων λογιστικῶν βιβλίων καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως καὶ θεωρήσεως αὐτῶν.

γ) Αἱ λεπτομέρειαι ἐν γένει τῆς ἐκτελέσεως τοῦ νόμου.

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΩΤΕΡΩΝ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΣΟΔΩΝ ΕΚ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΑΡΘΡΟΥ 4 Ν. 1640

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 363|1949

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΙ

Δέν υπόκειται εις φορολογίαν όφέλεια προερχομένη ούχι έξ έκχωρήσεως μισθωτικών επί άκινήτου δικαιώματων αλλά έκ παραιτήσεως τούτων ύπερ του έκμισθωτου.

Επειδή διά τής διατάξεως του άρθρου 4 έδ. 1 παρ. 6' του Ν. 1640/1919 όρίζεται ότι «θεωρείται ως πρόσδοδος φορολογουμένη κατά τά έν τή κατηγορία Δ' όριζόμενα πάσα όφέλεια έξ έκχωρήσεως παντός έν γένει δικαιώματος, ολον δικαιώματος μισθώσεως, προνομίου, δικαιώματος συναφους προς τήν άσκησιν επαγγελματός», έκ τής διατυπώσεως τής διατάξεως ταύτης σαφώς προκύπτει ότι μία των προϋποθέσεων τής εφαρμογής αυτού είναι ήπως ή πραγματοποιηθείσα όφέλεια προέρχεται έκ τής έκχωρήσεως δικαιώματος, έφ' όσον ήθεν έν προκειμένω πρόκειται περί παραιτήσεως ύπό του μισθωτου του δικαιώματος τής μισθώσεως τούτου, ως έκμισθωτου ιδιοκτήτου και ούχι περί έκχωρήσεως του δικαιώματος τούτου, ως έκμισθωτου λαιογράφου Αθηνών Λεων. Κ... καθ' όσον άλλως τε έκχώρησις του δικαιώματος τής μισθώσεως δέν είναι νοητή προκειμένης συμβάσεως μεταξύ του έκμισθωτου, όρθως έκρίθη ύπό τής έκκαλουμένης αποφάσεως ως μη νόμιμος ή κατ' εφαρμογήν τής άνωτέρω διατάξεως γενομένη έγγραφη έν τή φύλλω έλέγχου, ως μη συντρεχούσης τής ως είρηται προϋποθέσεως και όρθως εκυρώθη ή έγγραφη αυτή, δεκτής κριθείσης τής ένστάσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 434|1949

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΙ

Αυτόματος υπερτίμησις του έν τή έπιχειρήσει χρησιμοποιουμένου κεφαλαίου.— Εξευρίσκειται διά συγκρίσεως τής δαπάνης κτήσεως προς τήν τής πωλήσεως λαμβανομένης ύπ' όψιν και τής έκ τής χρησιμοποιήσεως έπελθεούσης φθοράς.— Δέν φορολογείται υπερτίμησις όφειλομένη εις τήν λόγω όποτιμήσεως του νομίσματος ηύξημένην, κατά τον χρόνον τής πωλήσεως, άποτίμησιν του έκποιθέντος στοιχείου.— Διατάξεις ν. δ. 10|5|1946 «περί καταρτίσεως των ισολογισμών των άνωνύμων εταιρειών» δέν τυγχάνουν εφαρμοστέαι δι' εξεύρεσιν πραγματοποιηθείσης υπερτιμήσεως.

Επειδή νομίμως έπεβλήθη διά τής προσβαλλομένης έγγραφής φορολογία επί τής προκυψάσης ύπερ τής έφεσειούσης όφελείας έκ τής έκποιήσεως των περι ών αυτή μηχανημάτων τής έπιχειρήσεως, καθ' όσον, συμφώνως τή άρθρω 4 και ύπό στοιχείον γ' του Κώδ. Φ.Κ.Π. θεωρείται ως πρόσδοδος φορολογουμένη κατά τά έν τή Δ' Κατηγορία όριζόμενα πάσα πραγματοποιηθείσα αυτόματος υπερτίμησις του έν τή έπιχειρήσει χρησιμοποιουμένου κεφαλαίου, αυτή δέ προφανώς εξευρίσκειται έκ τής συγκρίσεως τής δαπάνης κτήσεως προς τήν τής πωλήσεως, λαμβανομένης ύπ' όψιν και τής έκ τής χρησιμοποιήσεως του προκυψάσης φθοράς, ή σύγκρισις όμως αυτή προϋποθέτει σταθεράς νομισματικής και οικονομικής συνθήκας ώστε να μη έμφανίζεται ως υπερτίμησις ή λόγω όποτιμήσεως του νομίσματος ηύξημένη κατά τον χρόνον τής πωλήσεως άποτίμησις του έκποιουμένου άντικειμένου.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς προκυψάσης διαφορᾶς καὶ ὠφελείας ἐκ δραχμ. 291.748.000 ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν τὸ μὲν ἢ τιμὴ πωλήσεως δραχμ. 328.748.000, τὸ δὲ ἢ ἐν τῷ ἰσολογισμῷ ἀναπροσαρμοσθεῖσα ἀξία τῶν μηχανημάτων κατὰ τὸ ἔτος 1939, ἔτους κτήσεως, ἐκ δραχ. 1.000.000 εἰς δραχμᾶς 37.000.000 συμφώνως τῷ ἀπὸ 10/5/46 Ν. Διατάγματι «περὶ καταρτίσεως ἰσολογισμῶν τῶν Ἀν. Ἐταιρειῶν», ἐπεκταθέντι καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἐπιχειρήσεις, ταύτην δ' ἀμφισβητεῖ ἡ φορολογουμένη ἰσχυριζομένη ὅτι οὐσιαστικῶς οὐδεμία ὠφέλεια προέκυψε, διότι ἡ ἐμφανιζομένη ὑπερτίμησις ὀφείλεται εἰς τὴν ὑποτίμησιν τοῦ νομίματος, οἱ ἰσχυρισμοὶ δ' οὗτοι ἐν μέρει θάσιμοι εἶναι καὶ θεὸν νὰ ἐπιτιωχθῇ ἡ ἐξεύρεσις τῆς πραγματικῆς ὠφελείας, καθ' ὅσον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἐλ. Συνεδρίου τὸ Ν. Διάταγμα τῆς 10 Μαΐου 1946 περὶ ἀναπροσαρμογῆς ἰσολογισμῶν προκλήθην οὐχὶ ἐκ φορολογικῶν λόγων καὶ μὴ περιλαμβάνον διάταξιν καθ' ἣν θὰ ἔδει ἡ θεσπιζομένη προσαρμογὴ ὑποχρεωτικῶς νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ δι' ὑπολογισμοὺς πρὸς ἐξεύρεσιν ὑπερτιμήσεων ἐκ μεταγενεστέρως γενησομένων ἐκποιήσεων, μόνον ὡς ἐνδεικτικὸν στοιχεῖον τῆς τιμῆς κτήσεως δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δεδομένου ὅτι οἱ δι' αὐτοῦ καθορισθέντες συντελεσταὶ προσαρμογῆς δὲν ὑπῆρξαν ἀπολύτως πραγματικοὶ ἐν σχέσει μὲ τὰς κυμαινομένας ἀξίας περιουσιακῶν στοιχείων, ἐν τῇ προκειμένῃ δὲ περιπτώσει, καθ' ἣν ἔχομεν καὶ ἐκποιήσεις πολὺ μεταγενεστέρως τοῦτου μέχρι Μαρτίου 1947 παρενεβλήθησαν καὶ μεταγενέστερα νομισματικαὶ διακυμάνσεις.

Ἐπειδὴ μὴ προσαγομένου ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ἑτέρου τινὸς ἐγγράφου στοιχείου διὰ τὴν πλήρη ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς, τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον ἐκτιμῶν τὰ ἐν τῇ φακέλλῃ ἐπισυναπτόμενα τοιαῦτα καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι ἀναπτυσσόμενα καὶ ἐν ὄψει τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῶν γενομένων πωλήσεων τῶν μηχανημάτων ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1946 ἕως Μαρτίου 1947 διακυμάνσεων τῶν τιμῶν καὶ τῆς ἀξίας τοῦ νομίματος καὶ τῶν ἀποσβέσεων, αἰτίνες θεὸν νὰ ὑπολογισθῶσι διὰ τὰ μηχανήματα ἀγορασθέντα κατὰ τὸ ἔτος 1939 κρίνει ὅτι ἡ ἀξία αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς δραχ. 80.000.000 καὶ συνεπῶς ἡ προκύψασα ὠφέλεια ὑπὲρ τῆς ἐπιχειρήσεως «Δ. Δ.» ἐκ τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἀντὶ δραχμῶν 323.748.400 εἶναι δραχμῶν 248.000.000 καὶ οὐχὶ δραχμῶν 291.748.800 δι' ὅσῃν ἐγένετο ἡ ἐγγραφὴ καὶ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο ἀποδεκτὴ, μεταρρυθμιστέα ἐν τῇ σημεῖφ τούτῳ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνωτέρω ὠφέλεια εἶναι φορολογητέα συμφώνως τῷ νόμῳ κατὰ τὰ 4/5 καὶ ταῦτα συνίστανται εἰς δραχ. 198.400.000 φορολογητέα ἐν τῷ προσώπῳ 4 κληρονόμων ἀνὰ 1/4, ἤτοι δραχμᾶς 49.600.000.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπιβληθεῖσα προσαύξησις 25% ἐπὶ μὴ δηλώσει, κατώτατον ποσοστὸν νόμου, θεὸν νὰ παραμείνῃ.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 2387/1940.

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΙ

Ἐπὶ ἀνωνόμου ἐταιρείας τεθείσης ὑπὸ ἐκκαθάρισιν ὑπέκειται εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἀρθροῦ 4 τὸ αὐτόματον ὑπερτίμημα τὸ προκύπτον ἐκ τῆς ἐκποιήσεως περιουσιακῶν στοιχείων.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Οἴκ. Ἐφόρου ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἠκύρωσε τὴν ἐν τῷ συμ/κῷ φορολογικῷ καταλόγῳ ἐγγραφὴν τῆς ἐφειβλήτου ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ὅτι τὸ αὐτόματον ὑπερτίμημα ἐπὶ τῆς μεταβιβάσεως τῶν μετοχῶν τῆς Α.Ε... «πραγματοποιήθην καθ' ὃν χρόνον ἡ ἐφειβλήτος ἐτέλει ὑπὸ ἐκκαθάρσιν καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς, δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν κατὰ τὸ ἀρθρον 4 ἀλλ' εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἀρθρ. 14 § 5 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. καὶ ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 φορολογία θὰ ἦγεν εἰς διπλὴν τοιαύτην, καθ' ὅσον ἡ προκειμένη ὑπερτίμησις ὀρθῶς ὑπήχθη εἰς τὴν κατὰ τὸ 4 Κ.Φ.Κ.Π. φορολογίαν, τοῦ Νομοθέτου θελήσαντος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην πᾶσαν ὠφέλειαν κτηθείσαν εἴτε κατὰ τὸν χρό-

νον της λειτουργίας της επιχειρήσεως είτε κατά τον χρόνον της λήξεως των εργασιών της ή ρευστοποιήσεως των κεφαλαίων αυτής, διακεκριμένως προς τας άλλας προσόδους του φορολογουμένου, βάσιμος παρά του Δικαστηρίου κρίνεται, διότι η υπό έκκαθάρειν εταιρεία ύφίσταται διά την έκκαθάρειν και διαρκούσης ταύτης ένεργητικώς και παθητικώς διά τε τους συνεταίρους και τους τρίτους (Έμπ. Κροκ. § 639), ο Νομοθέτης έξ άλλου έν τώ άρθρω 4 του Κώδικος Φ.Κ.Π. ουδεμίαν διάκρισιν ποιείται του χρόνου κτήσεως των έν αυτόν μνημονευόμενων ώφελειών, ως χαρακτηρίσας ως προσόδους ύπήγαγε εις την κατά την Α' Κατηγορίαν Κ.Π. Φορολογίαν, τούναντίον διά της έν αυτόν μνείας των χαρακτηριζόμενων περιπτώσεων, έξ ών αί ώφέλειαι, αίτινες συμπίπτουσι προς την λήξιν των εργασιών της επιχειρήσεως, συνάγεται έτι ουτος ηθέλησε να ύπαγάγη εις φορολογίαν πάσαν ώφέλειαν όποτεδήπονη κτηθείσαν, είτε κατά την διάρκειαν της λειτουργίας της επιχειρήσεως, είτε και κατά την ρευστοποίησιν των κεφαλαίων επί τη λήξει ταύτης. "Άλλως και έν τη 2α § του άρθρου 4 του Κώδικος ρητή διάταξις περί της διακεκριμένης προς άλλας προσόδους φορολογίας των έν τη § 1η του αυτού άρθρου προσόδων, επιρρωνύει την σκέψιν, ότι, ως αυτοτελώς φορολογουμένων, φορολογείται άμα τη κτήσει ή ώφέλεια αύτη κατά τό άρθρον 4. "Ο ίσχυρισμός της ένισταμένης έτι θέλει φορολογηθή δίς, ως φορολογητέα και κατά τό άρθρον 14 § 5 του Κώδικος Κ.Π., δέν εϋσταθεί, καθ' όσον περί τούτου ρητώς πρόέβλεψεν ο Νομοθέτης και ώρισεν έτι φορολογείται, άσχετώς της τυχόν συνυπαρχούσης ύποχρεώσεως καταβολής φόρου κατά την Γ' Κατηγορίαν Κ.Π.

Επειδή κατά ταυτα ουχι όρθώς ή έκκαλουμένη άπεφάνθη περί της διαγραφής της έφεσιβλήτου εκ των φορολογικών καταλόγων.

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 89/1934 (ΙΙΙ ΤΜΗΜ.)

Και ή έξ έκχωρήσεως ένοχικών δικαιωμάτων αυτόματος υπερτίμησις του κεφαλαίου φορολογείται.

Επειδή κατά τό άρθρον 4 παρ. 1 έδ. γ' θεωρείται ως πρόσδοδος φορολογουμένη έν τη κατηγορία Δ' και τώ συνθετικώ φόρω ή πραγματοποιηθείσα αυτόματος υπερτίμησις του έν τη επιχειρήσει χρησιμοποιουμένου κεφαλαίου, ή όρθή δ' έννοια της διατάξεως ταύτης είναι ότι πάσα υπερτίμησις κεφαλαίου προελθοϋσα έξ οιασδήποτε αίτιας φορολογείται κατά τας πρόυποθέσεις της ειρημένης διατάξεως, άφ' ου δ' έν προκειμένω τό υπό του έκκαλοϋντος εισφερθέν κατά τό 1924 μερίδιον του εις την όμόρρυθμον εταιρείαν Κυψέλη κεφαλαίου εργαζομένου εις την προεκτεθέντα, ή του Νηματοουργείου Έδέσσης παρουσιάζει υπερτίμησιν, κατά τά προεκτεθέντα, ή υπερτίμησις αύτη είναι φορολογητέα, άνευ δε νομικής σημασίας διά την φορολογικήν ταύτην ύποχρέωσιν είναι ο ίσχυρισμός του έκκαλοϋντος ότι δι' αύτης έξεχωρήθησαν ένοχικά δικαιώματα και ότι δέν πρόκειται μεταβίβασις κινητών πραγμάτων, καθ' όσον ή έφαρμοζομένη διάταξις του νόμου 1640 δέν διακρίνει εάν ή υπερτίμησις αύτη προέρχεται έξ έμπραγμάτου ή ένοχικού δικαιώματος, άπορριπτέος δε κρίνεται πάς περί του έναντίου ίσχυρισμός του έκκαλοϋντος, ως νόμω άστήρικτος.

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 80/1934 (ΙΙΙ ΤΜΗΜ.)

Αυτόματος υπερτίμησις του κεφαλαίου, καθ' ό ποσόν προέρχεται έξ άκινήτων της επιχειρήσεως, έξαιρείται της φορολογίας καθαρών προσόδων.

Επειδή κατά την αυτήν ως άνω διάταξιν του άρθρ. 4 κώδικος φορολογίας καθαρών προσόδων έξαιρείται εκ της φορολογίας Δ' Κατηγ. ή έξ άκινήτων προκύψασα αυτόματος υπερτίμησις ήτις έφορολογείτο κατά τον ίσχύοντα κατά τον χρόνον της κρίνομένης φορολογικής ύποχρεώσεως νόμον 1642 περί αυτομάτου υπερτίμηματος. Ούτω δε δεδομένου ότι εκ του προμνησθέντος μεταβιβαστικού συμβολαίου

ὕπ' ἀριθ. 17582 προκύπτει ὅτι τὸ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει χρησιμοποιούμενον κεφάλαιον ἀπετελεῖτο καὶ ἐξ ἀκινήτων καθ' ὃ ποσὸν ἢ ὑπερτίμησις ἀφορᾷ ἀκίνητα, ἤτοι τὸ ἔδαφος καὶ πᾶν ἀναποσπάστως μετ' αὐτοῦ συνδεδεμένον ὡς εἶναι αἱ οἰκοδομαὶ καὶ τὰ κτίρια τῆς ἐν γένει κατὰ τὴν ἀληθῆ τοῦ 1642 Νόμου ἔννοιαν τῆς ἐκ μηχανικῶν ἐν γένει ἐγκαταστάσεων καὶ λοιπῆς κινητῆς περιουσίας πραγματοποιουμένης αὐτομάτου ὑπερτίμησης θεωρουμένης ὡς ἐκ κινητῶν πραγμάτων ἀπορροῦσης καὶ φορολογουμένης κατὰ τὴν Δ' Κατηγ. συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 4 κώδικος φορολογίας αὐτομάτου ὑπερτιμήματος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 789/1950

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐπιτημῆσις προελθούσα ἐκ τῆς πωλήσεως μετοχῶν Τραπεζῆς ἀποτελουσῶν πάγιον ἐνεργητικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπόκειται εἰς φόρον.— Δὲν ἀσκεῖ ἐπιτροπὴν τὸ γεγονός ἐὰν ἡ ὑπερτίμησις εἶναι φαινομενικὴ, ἀρκεῖ νὰ ἐπραγματοποιήσῃ αὕτη ἢ νὰ περιληφθῇ ἐν τῇ ἀπογραφῇ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς παραγρ. 1 περίπτωσης γ' τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., θεωρεῖται ὡς πρόσδος φορολογουμένη κατὰ τὰ ἐν τῇ κατηγ. Δ' ὀριζόμενα, διακεκριμένως ὁμοῦ καὶ κατὰ τὰ 4/5 αὐτῆς (παρ. 2 τῆς αὐτῆς διατάξεως), ἢ πραγματοποιηθεῖσα ἢ ἐν τῇ ἀπογραφῇ περιληφθεῖσα αὐτόματος ὑπερτίμησις τοῦ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει χρησιμοποιουμένου πηγίου κεφαλαίου τοῦ ἐξυπηρετοῦντος τὴν λειτουργίαν αὐτῆς. Ἐκ τοῦ ὅλου δὲ περιεχομένου τῆς αὐτῆς διατάξεως, καὶ τῆς φραστικῆς διατυπώσεως αὐτῆς, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τοῦ ὁρισμοῦ ὅτι εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην φορολογίαν ὑπόκειται καὶ ἡ ἀπλῶς ἐν τῇ ἀπογραφῇ καταχωρουμένη ὑπερτίμησις, καὶ ὅτι διὰ τὴν φορολογίαν τῶν ἐν λόγῳ ἐκ τῆς αὐτομάτου ὑπερτιμήσεως κερδῶν ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῇ Δ' κατηγ. ὀριζόμενα, εἰς τὴν τὰ κέρδη ὑπολογίζονται καὶ καθορίζονται βάσει τῶν προκυπτόντων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς κινήσεως τῶν σχετικῶν λογαριασμῶν εἰς τὸ ἐγγῶριον νόμισμα καὶ ἀδιαφόρως τῆς τυχῶν ἐπελθούσης ὑποτιμήσεως αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐκ ταύτης προκλήσεως οὐχὶ πραγματικῶν κερδῶν ἀλλὰ φαινομενικῶν τοιοῦτων, δεόν νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι διὰ τῆς ὡς ἄνω μνησθείσης διατάξεως, ὁ νομοθέτης ἐπεζήτησεν ἐκ ταμειυτικῶν λόγων τὴν φορολογίαν ταύτην, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ κέρδους φαινομενικοῦ. Ἐν τῇ κρινομένῃ δὲ περιπτώσει, καθ' ἣν πρόκειται περὶ ὑπερτιμήσεως μετοχῶν (ἀποτελουσῶν κατὰ τὰς ἐν τῇ ἀκολουθῇ τελευταίᾳ σκέψει τῆς παρούσης ἐκτιθέμενα, πάγιον στοιχεῖον τοῦ κεφαλαίου τῆς ἐπιχειρήσεως), ἡ ἄνω ἐκδοχὴ εὐρίσκει καὶ ἕτερον ἔρεισμα ἐκ τοῦ ἔδαφρου 3 τοῦ ἀρθροῦ μόνου τοῦ Ν.Δ. τῆς 10 Μαΐου 1946 καὶ τοῦ ἔδαφρου 4 τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ ἐκτελεστικοῦ τούτου Β. Διατάγματος τῆς 6/9 Σεπτεμβρίου 1946 «περὶ ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἰσολογισμῶν», δι' ὧν ὀρίζεται ὅτι «ἢ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος προσαρμογὴ τῆς ἀξίας κτήσεως τῶν πάσης φύσεως περιουσιακῶν στοιχείων τῶν Ἀνωτάτων Ἐταιριῶν δὲν θεωρεῖται ἐν πάσῃ περιπτώσει ὡς ὑπερτίμησις ὑποκειμένη εἰς οἰανδήποτε, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις φορολογίαν», ἐξ οὗ ὁρισμὸς κατ' ἀντιδιαστολήν ἔπεται, ὅτι δεόν νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑπερτίμησις ἢ ὡς ὑπερτίμησις ἐν τῇ μέλλοντι, μετὰ τὴν ὑποχρεωτικῶς διὰ τῶν αὐτῶν διατάξεων ὀρισθεῖσαν διὰ καταχωρήσεως ἐν τῷ ἰσολογισμῷ, προσαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω μνημονευομένων στοιχείων, ὑπερτίμησις τούτων, ὅπως δὴποτε δι' ἐκποιήσεως κλπ. ἐπελθούσα.

Ἐπειδὴ, κατ' ἀκολουθίαν τούτων, καὶ ἐφ' ὅσον ἡ φορολογουμένη δὲν ἀμφισβητεῖ ἀλλὰ καὶ ρητῶς διαλαμβάνει ἐν τῇ ἀπὸ 10/5/50 πρὸς τὸ Συνέδριον ὑπομνήματί της, ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται 2260 μετοχαὶ τῆς Α.Ε. Ἑλληνικά—Κλωστήρια—Γιῶτ. Γεγοπούλου, κτηθεῖσα παρὰ τῆς φορολογουμένης κατὰ τὸ 1936 μετὴν κτήσεως 500 δραχμῶν δι' ἑκάστην, προσηρμόθησαν παρὰ ταύτης ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸν ἰσολογισμὸν αὐτῆς τῆς χρήσεως 1946 ἐπὶ συντελεστῆν 37 συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄνω μνημονευομένων Ν.Δ. τῆς 10/5/1946 καὶ Β.Δ. τῆς

των κατά την διάρκειαν τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως ἐκποιθέντων χρεωγράφων, ἔπαυσε ἰσχύεουσα μετὰ τὴν 16 Αὐγούστου 1945.— Ζημία, μὴ ἀναγόμεναι εἰς ἐμοσιδὴ πρὸς τὰ ἐκποιθέντα πάγια περιουσιακὰ στοιχεῖα, δὲν ἐκπίπτουνται ἐκ τῆς πραγματοποιηθείσης ὑπερτιμήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς παρ. 1 περ. γ' τοῦ ἀρθροῦ 4 Κώδ. Φ.Κ.Π., θεωρεῖται ὡς πρόσθετος φορολογουμένη κατὰ τὰ ἐν τῇ κατηγορίᾳ Δ' ὀριζόμενα, διακεκριμένως ἑμῶς καὶ κατὰ τὰ 4/5 αὐτῆς (παρ. 2 τῆς αὐτῆς διατάξεως), ἡ πραγματοποιηθεῖσα ἢ ἐν τῇ ἀπογραφῇ περιληφθεῖσα αὐτόματος ὑπερτίμησις τοῦ ἐν τῇ ἐπιχειρήσει χρησιμοποιουμένου παγίου κεφαλαίου τοῦ ἐξυπηρετοῦντος τὴν λειτουργίαν αὐτῆς. Ἐν προκειμένῳ καὶ αἱ κατὰ τὸ οἰκτεῖον ὑπ' ἀριθ. 97 οἰκον. ἔτος 1948/49 φύλλον ἐλέγχου, πωληθεῖσαι παρὰ τῆς ἐκκαλοῦσης τὴν 7.8.47 22.000 μετοχαὶ τῆς Α. Ε. ἐκ συνόλου 109.367 τοιοῦτων μετοχῶν περιλαμβανομένων μεταξὺ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τῆς ἐκκαλοῦσης, ἀποτελοῦσι πάγιον στοιχεῖον τοῦ κεφαλαίου τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ οὐχὶ κινούμενον τοιοῦτον, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόκτησις αὐτῶν ἐγένετο παρὰ τῆς ἐκκαλοῦσης προδήλως ἐπὶ τῇ σκοπῇ τοποθετήσεως κεφαλαίου, ἢ πρὸς πραγματοποιήσιν κέρδους ἐκ τῆς τυχόν ὑψώσεως τῆς τιμῆς αὐτῶν, ἐξυπηρετουμένης οὕτω τῆς λειτουργίας τῆς ἐπιχειρήσεως, τῆς ἐξυπηρετήσεως ταύτης δυναμένης ἐπὶ πλέον νὰ γίνῃ καὶ ὑπὸ τὴν μορφήν ἀνοίγματος πιστώσεως παρὰ Τραπεζῆ διὰ παραδόσεως τῶν μετοχῶν τούτων. Ἡ τοιαύτη ἰδιότης τῶν χρεωγράφων τούτων προκύπτει καὶ ἐκ θετικῆς διατάξεως τοῦ Νόμου, ἐφ' ὅσον κατ' ἀρθρον 3 παρ. 1 τοῦ Ν. 249/43 ὀρίζεται ὅτι «τὸ αὐτόματον ὑπερτίμημα τῶν πωλουμένων ἀκινήτων τῶν Τραπεζῶν, ὅσον καὶ τῶν ἐκ πωλήσεων χρεωγράφων αὐτῶν τοιοῦτον, ἐφ' ὅσον χρησιμοποιεῖται πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τῆς καλύψεως τῶν ἐκτάκτων ἐκ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως δαπανῶν (μισθοδοσίαι, συστάτια, δάνεια οἰκον. ἐνισχύσεως) ἐξαιρεῖται τῆς αὐτοτελοῦς φορολογίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰσχυόντων νόμων (φορολογίας αὐτόματος ὑπερτιμήματος διὰ τὰ ἀκίνητα, φορολογίας κατὰ τὸ ἀρθρ. 4 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. διὰ τὰ χρεώγραφα) θεωρούμενον ὡς ἀποτελοῦν σύνηθες ἔσοδον τῆς Δ' κατηγορίας Κ.Φ.Κ.Π.» καὶ ἐξ ἧς διατάξεως σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως συναγεται ὅτι ὁ νομοθέτης καθιερώσας, διαρκούσης τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, ἐξαιρέσιν ἐκ τῆς αὐτοτελοῦς φορολογίας τοῦ ἀρθροῦ 4 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. τοῦ ἐκ τῶν πωλουμένων διὰ τοὺς ἄνω σκοποὺς (μισθοδοσίαν, συστάτια κλπ.) χρεωγράφων, προκύπτοντος αὐτομάτου ὑπερτιμήματος αὐτῶν, τίθησιν ὡς δεδομένην τὴν προϋπόθεσιν τῆς ἰδιότητος τούτων ὡς παγίων κεφαλαίων τῆς ἐπιχειρήσεως, διότι ἐν ἀνυπαρξίᾳ τῆς ἰδιότητος ταύτης οὐδεμίαν ἀνάγκη θὰ ἦτο νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν θέσπισιν τῆς ἄνω ἐξαιρέσεως. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως ἐστὶ αἱ ἄνω 22.000 μετοχαὶ (περὶ τῆς πωλήσεως τῶν ὁποίων κατὰ τὴν ἄνω ἐν τῇ φύλλῳ ἐλέγχου ἐμφαινόμενῃ χρονολογίᾳ, οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις, οὐδ' ὡς πρὸς τὸ προκύψαν ἐκ τῆς πωλήσεως τούτων ὑπερτίμημα ἐκ δραχ. 384.598.900, ὅτινα καὶ ρητῶς συνομολογεῖ διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ τοῦ ὑπομνήματός της ἡ ἐκκαλοῦσα), δὲν ἀποτελοῦσι πάγιον κεφάλαιον τῆς ἐπιχειρήσεως, εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτός.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς καὶ νομίμως διὰ τοῦ μνησθέντος φύλλον καὶ τῆς ταυταρίθμου ἐγγραφῆς, ἡ ἐκ τῶν πωληθεισῶν, ὡς ἄνω, 22.000 μετοχῶν, προκύψασα αὐτόματος ὑπερτίμησις ὑπῆχθη κατὰ τὰ 4/5 αὐτῆς (ἦτοι κατὰ τὸ πᾶσόν τῶν δραχ. 307.678.920) εἰς τὴν κατὰ τὰς ἐν τῇ ἡγουμένη σκέψει διατάξεις (ἀρθροῦ 4 παρ. 1 γ' καὶ παρ. 2) διακεκριμένην καὶ αὐτοτελῆ φορολογίαν, ἡ δὲ παρὰ τῆς ἐκκαλοῦσης, ἐπικαλούμενῃ ἐν προκειμένῳ καὶ παρατεθείσα ὡς ἄνω διάταξις τοῦ ἀρθροῦ 3 παρ. 1 τοῦ Ν. 249/43 καὶ ἡ ἑτέρα συναφῆς τοῦ ἀρθροῦ 1 παρ. 1 τοῦ Ν. 1445/1944, ἔχουσαι, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν δεικνύται, μεταβατικὴν ἰσχύον, ἦτοι μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως, ἄτε θεσπισθεῖσαι πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων δαπανῶν λόγῳ ταύτης, δὲν τυγχάνουσιν οὐδεμιᾶς ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς ἐν ὄψει τῆς πωλήσεως τῶν ἄνω χρεωγράφων κατὰ τὴν 7.8.47, ἄτε μὴ ἰσχύ-

οὐσαι πλέον, ἀφ' ἧς διὰ τοῦ Νόμου 510/45 ἐθεωρήθη λήξασα ἡ ἐμπόλεμος κατά-
στασις, ἤτοι ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου τῆς 15ης πρὸς τὴν 16ην Αὐγούστου 1945, δεδο-
μένου ἐπὶ πλέον, ὅτι οὐδεμίαν σχέσηιν ἔχει ἢ κατὰ τὴν ἀνωτέρω χρονολογίαν πώ-
λησις τῶν μετοχῶν πρὸς ἀποδοχάς, συστάσια ἢ δάνεια οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ
προσωπικοῦ τῆς ἐκκαλοῦσης χορηγηθέντα παρὰ ταύτης πρὸς αὐτὸ κατὰ τὴν διαλή-
φθεισαν καὶ λήξασαν, τὴν 15-16 Αὐγούστου 1945, ἐμπόλεμον περίοδον. Εἶναι ὅθεν
ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτὸς ὁ ἀντίθετος πρὸς ταῦτα δεύτερος λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν
ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ αἱ παρὰ τῆς ἐκκαλοῦσης ἐπικαλούμεναι ζημίαι εἰς ὕλικά, ἀνταλλα-
κτικὰ καὶ ἐργαλεῖα, περὶ ὧν διαλαμβάνουσιν αἱ ὑπὸ ταύτης παρασχομένη 2 λε-
πτομερεῖς καταστάσεις καὶ ὧν ζημιῶν ἕνεκα ἠναγκάσθη, ὡς λέγει ἡ ἐκκαλοῦσα,
κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο νὰ ἀναγράψῃ ταῦτα εἰς τὴν ἀπογραφὴν τῆς μετὰ τὴν προπολεμι-
κῆν των τιμῆν, δεόντως προσηρμισμένην κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Β. Δ/τος τῆς 8.
9.48, δημιουργήσασα ὁμῶς συγχρόνως ἀποθεματικὸν (κράτησιν) δι' ὑφισταμένην
καὶ μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ὑποτίμησιν ὑλικῶν ἐκ δραχ. 4.007.026.413 (δρα ἰσο-
λογισμὸν ταύτης, εἰς ὃν παραπέμπει, τῆς κρινόμενης διαχειριστικῆς περιόδου 31.
12.47), κατ' οὐδεμίαν διάταξιν νόμου δύναται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκπεστέαι ζημίαι
καὶ δι' ἐκ μὴ ὁμειδῶν στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως, καθ' ὅσον τὰ ὡς ἄνω ὕλικά,
ἐργαλεῖα κλπ., ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των καταλέγονται μετὰ τῶν κινουμένων περι-
ουσιακῶν στοιχείων τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ οὐχὶ τοιούτων τοῦ παγίου κεφαλαίου
αὐτῆς, οὐδὲ δύναται ἡ ἐκκαλοῦσα, μεταβάλλουσα κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν φύσιν των
νὰ προσδώσῃ αὐτοῖς μορφήν παγίου κεφαλαίου. Ὅθεν, μὴ προκειμένου περὶ ζη-
μιῶν ἀναγομένων εἰς ὁμοειδῆ πρὸς τὰ ἐκποιηθέντα χρεώγραφα (ἤτοι πάγια τοῦ κε-
φαλαίου στοιχεία) οὐδεὶς λόγος ἐκπτώσεως αὐτῶν δύναται νὰ γίνῃ (δρα καὶ αἰτιολ.
ἐκθεσίαν Α.Ν. 332/1936), ἀπορριπτὸς δ' ὡς ἀβάσιμος ὁ τρίτος λόγος τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ ἀφαιρέσεως τμήματος τῶν γενικῶν ἐξόδων τῆς κεντρικῆς διευ-
θύνσεως τῆς φορολογουμένης, διότι, ὡς αὕτη διατείνεται, τὰ ἐξόδα ταῦτα συνετέ-
λεσαν ὅπωςδήποτε εἰς τὴν παραγωγὴν τῆς προσόδου, δεδομένου ὅτι διὰ τῆς ὑπάρ-
ξεως τῆς κεντρικῆς Διευθύνσεως, ἀπεσοδήθη ἡ ἐκποίησης τῶν ἀνωτέρω χρεωγρά-
φων κατὰ τὰ ἔτη 1945-46, ὅτε ἡ ἀξία τούτων ἦτο ἀσήμαντος, ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκ-
καλοῦσης (ὅστις καὶ ὡς λόγος ἐφέσεως προβάλλεται) εἶναι νόμῳ ἀβάσιμος καὶ ἀπορ-
ριπτὸς, διότι τὸ ὡς ἄνω ποσὸν ἀνήκει εἰς τὰ γενικά ἐξόδα διαχείρισεως ἑπι-
ἐκπίπτουσι μόνον ἐπὶ περιπτώσεως τῆς Δ' κατηγορίας τῆς φορολογίας τῶν καθη-
ρῶν προσόδων (ἄρθρ. 19 παρ. 2α Κ.Φ.Κ.Π.) καὶ οὐχὶ τῆς προκειμένης διακεκρι-
μένης φορολογίας αὐτομάτως ὑπερτιμήσεως, τῆς ὁποίας (ὑπερτιμήσεως), καὶ κατ'
οὐδεμίαν διάταξιν νόμου ἀποτελοῦσι παραγωγικὰς δαπάνας. Ἐντεῦθεν, εἶναι ὡς
ἀβάσιμος, ἀπορριπτὸς ὁ τέταρτος λόγος τῆς ἐφέσεως.

Ἐπειδὴ, ὁρθῶς, λόγῳ μὴ δηλώσεως, καὶ κατ' ἐφαρμογὴν ἄρθρ. 2 παρ. 3 Ν.
Δ. 632/48 ἐπεβλήθη προσαύξησις 50%, ἀβάσιμος δὲ καὶ ἀπορριπτὸς ὁ πέμπτος
καὶ τελευταῖος λόγος ἐφέσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 864/1936

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 1, α τοῦ Ν. 1640 ἐκ τοῦ
κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην φορολογουμένου «ἀέρα» ἐνεργοῦνται αἱ κατὰ τὸ
ἄρθρ. 19 παρ. 2 ἐκπτώσεις.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π. ἐν μὲν τῇ παραγ. 1, ἐδ. α' αὐτοῦ
διακελεύει ὅτι «θεωρεῖται ὡς πρόσσδος φορολογουμένη ἐν τῇ κατ. Δ' καὶ τῷ συν-
θετικῷ συμπληρωματικῷ φόρῳ α) τὸ ἐξ ἐκχωρήσεως ἐμπορικῆς καὶ οἰασθήποτε
ἄλλης ἐπιχειρήσεως ἐπωνυμίας κλπ. προκύπτον κέρδος τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὴν κα-
τὰ τὴν πορείαν τῆς ἐπιχειρήσεως «ἀέρας», ἐν δὲ τῇ παρ. 2 αὐτοῦ καθορίζει ὅτι «τῆς
κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον προσόδου φορολογουμένης τὰς 4)δ, τοῦ ὑπολοίπου

άπαλλασσομένου, ενεργούνται δ' ἐξ αὐτῆς αἱ κατὰ τὴν παρ. 2 τοῦ ἀρθρ. 19 ἐκπτώσεις, ἐφόσον συντρέχει περίπτωσης, ἐκ τῶν εἰρηγμένων δὲ νομικῶν διατάξεων σαφῶς καὶ ἀνεκδοκίμως προκύπτει, ὅτι ὁ ἐπὶ θάσει τῆς ἀνω παρ. 1 ἐδ. α' τοῦ ἀρθρ. 4 τοῦ κώδικος εἰς τὸν φόρον τῆς Δ' κατηγορίας ὑπαχθεῖς ἀνααιρεσείων δικαιοῦται ἀντιστοίχως καὶ τῶν ἐκ τῆς κατηγορίας ταύτης, ἤτοι τῶν ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, τεθεσπισμένων ἐκπτώσεων, ἃς ρητῶς ἐπεκαλέσθη κατ' ἐφεσιν ὁ ἡδῆ ἀνααιρεσείων.

Ἐπομένως ἐφόσον ἡ ἀνααιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τὰ προκύψαντα ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ἀνααιρεσείοντος, διαρκούσης τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, καθ' ἣν ἐπραγματοποιήθη τὸ ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ δικαιοῦματος ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐπιχειρήσεως κέρδος «δὲν δύνανται νὰ ἀλλοιωσῶσι τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν τὴν ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως» ἡμαρλομένως διετύπωσεν ὡς κανόνα δικαίου κρίσιν ἀντιτιθεμένην εἰς τὸ ἀληθὲς τῶν τμημένως διετύπων τὴν ἐπίδικον σχέσιν περιεχόμενον, ἀναιρετέον δὲ διὰ διατάξεων τῶν διαποσῶν τὴν ἐπίδικον σχέσιν περιεχόμενον, ἀναιρετέον δὲ διὰ κακῆν ἐρμηνείαν καὶ πλημμελεῖ ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου κατέστησεν ταύτην ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, κατὰ τὰς θασίμους περὶ τούτου β' α' καὶ τὸν λόγους τοῦ ἀναιρετηρίου.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 325/1950 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐπὶ ἰδιοκατοικουμένων οἰκοδομῶν ἢ χρησιμοποιουμένων ὑπὸ τρίτων ἄνευ ἀνταλλάγματος διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ τεκμαρτοῦ μισθώματος φορολογικῆ ἀρχῆ ὑποχρεοῦται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὀριστικῶς καθορισθὲν μίσθωμα Ὀκτωβρίου 1940. — Τοῦτο θὰ προσαυξάνηται κατὰ τὰς ἐν τῷ ἐνοικιστάσιῳ διαβαθμίσεις.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν ὁ νόμος 324/1925 «περὶ ἐπαναφοράς ἐν ἰσχύϊ φορολογικῶν τινῶν», ὅστις ἐπαναφέρει ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1946-1947 τὴν φορολογίαν οἰκοδομῶν (Α' κατηγορία καθ. προσόδων) διέταξε τὴν ἀνασύνταξιν τῶν φορολογικῶν καταλόγων, χωρὶς νὰ ὀρίσῃ τι εἰδικῶς ὡς πρὸς τὸν τρόπον ὑπολογισμοῦ τῆς τεκμαρτῆς προσόδου τῶν ἰδιοκατοικουμένων οἰκοδομῶν ὡς καὶ τῶν χρησιμοποιουμένων τῇ συγκαταθέσει τοῦ ἰδιοκτῆτου ὑπὸ τρίτων ἄνευ ἀνταλλάγματος, αἱτινες ἐξομοιοῦνται ὑπὸ ἔποψιν φορολογικὴν πρὸς ταύτας, περὶ ὧν τὸ ἀρθρον 10 παρ. 2 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. ὀρίζει, ὅτι «τὸ ἐνοίκιον ὀρίζεται διὰ συγκρίσεως πρὸς ἕτερα ἐκμισθούμενα ἀκίνητα». Πλὴν ἐφ' ὅσον ἡ Διοίκησις, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς ἐκ τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἐνοικιστάσιου δημιουργηθείσας συνθήκας, καθώρισεν ἐν τῇ πρακτικῇ, ὀρθῶς καὶ νομίμως (Σ.τ.Ε. 1797, 1881 τοῦ 1948) ὅτι διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ τεκμαρτοῦ ἐνοικίου ἀπὸ μακροῦ χρόνου, συμπίπτοντος πρὸς τὰ χρονικὰ ὄρια ἰσχύος τοῦ ἐνοικιστάσιου, ἰδιοκατοικουμένης οἰκοδομῆς, αὕτη θὰ θεωρεῖται ὅτι τελεῖ ὑπὸ τὸ καθεστῶς τοῦτο, ἤτοι ὅτι ὡς θάσις διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ σημερινοῦ τεκμαρτοῦ εἰσοδήματος τῆς οἰκοδομῆς θὰ λαμβάνηται τὸ τεκμαρτὸν μίσθωμα τοῦ Ὀκτωβρίου 1940, ὅπερ καὶ θὰ προσαυξάνηται κατὰ τὰς ἐν τῷ ἐνοικιστάσιῳ διαβαθμίσεις, παρέπεται ὅτι ἡ ὑπαρξὶς ὀριστικοῦ στοιχείου ἐκ τῆς φορολογικῆς οἰκοδομῶν καθορίζοντος τὸ κατ' Ὀκτώβριον 1940 τεκμαρτὸν ἐνοίκιον τῆς οἰκοδομῆς δεσμεύει τὴν δεδαιωτικὴν ἀρχὴν κατὰ τὸν προσδιορισμὸν νῦν τοῦ τεκμαρτοῦ εἰσοδήματος τῆς αὐτῆς οἰκοδομῆς ὑπὸ τὴν ἔνοικον ὅτι αὕτη δὲν δύναται ἤδη ν' ἀποστῇ τοῦ τότε παρ' αὐτῆς καθορισθέντος τεκμαρτοῦ ἐνοικίου, πλὴν ἂν συντρέχει περίπτωσις μεταβολῆς τῶν ὄρων καὶ προϋποθέσεων τῆς ἰδιοκατοικησεως ἢ ἰδιοχρήσεως τοῦ ἀκινήτου ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὁποίων προσδιορίσθη προπολεμικῶς τὸ τεκμαρτὸν εἰσόδημα τούτου. Συνεπῶς ἡ ἀνααιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, προβάσα, ἐν προκειμένῳ, εἰς νέον προσδιορισμὸν τοῦ κατ' Ὀκτώβριον 1940 τεκμαρτοῦ ἐνοικίου τῆς ἐπίδικου

οικοδομής, μολονότι τούτο είχεν έκτοτε δι' όριστικής έγγραφής θεβαιωθή, χωρίς να μνημονεύη επελθούσαν τυχόν έν τή μεταξύ μεταβολήν τών όρων τής ιδιοκατοικίας ή ιδιοχρήσεως τής οικοδομής ταύτης, έξ ής και μόνης μεταβολής δύναται να δικαιολογηθή, κατά τά ως άνω έκτιθέμενα, ή ένέργεια του καθορισμού του τεκμαρτού ένοικίου του Όκτωβρίου 1940, διαφόρου του τότε προσδιορισθέντος, τυχάνει ως πρός τούτο άναιτιολόγητος και άρα άναίρετέα κατά τον περί τούτου άσισμον λόγον του άναίρετηρίου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 104/1950 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Τό υπό του θυρωρού πολυκατοικίας κατοικούμενον διαμέρισμα δέν λογίζεται ως άποδίδον εισόδημα φορολογητέον.

Έπειδή διά τής υπό κρίσιν αίτήσεως ζητείται ή άναίρεσις τής υπ' αριθ. 249/49 άποφάσεως τής Έπιτροπής Έφέσεων Άθηνών, δι' ής έκρίθη ότι τό υπό του θυρωρού τής πολυκατοικίας τής άναίρεσιούσης κατοικούμενον διαμέρισμα λογίζεται ως άποδίδον εισόδημα φορολογητέον κατά τον Κώδ. Φ.Κ.Π.

Έπειδή κατά τό άρθρον 9 παρ. 1 του Κώδ. Φ.Κ.Π. ό επί του εισοδήματος έξ οικοδομών φόρος επιβάλλεται επί του εισοδήματος του κτωμένου είτε δι' έκμισθώσεως, είτε έμμέσως δι' ιδιοκατοικίσεως. Αναφορικώς πρός τήν κατοικίαν θυρωρών πολυκατοικιών, κατ' έξουσιοδότησιν του άρθρου 6, παρ. 2 του άν. νόμου τής 16ης Νοεμβρίου 1935 «περί συλλογικών συμβάσεων έργασίας» έξεδόθη ή υπ' αριθ. 5374/1939 άπόφασις του Έπουργείου Έργασίας, δι' ής έκηρύχθη όποχρεωτική ή από 31 Δεκεμβρίου 1938 συλλογική σύμβασις έργασίας, έν παρ. 4 τής όποιας όρίζεται ότι ό ιδιοκτήτης όποχρεούται να παρέχη τή θυρωρώ τήν ύπάρχουσαν και προοριζομένην δι' αυτόν κατοικίαν, χωρίς να όρίζεται περαιτέρω ότι ή παροχή αύτη έπιφέρει έκπτώσιν του παρεχομένου μισθού, άντιθέτως δ' όρίζεται ότι, μή παρεχομένης τοιαύτης κατοικίας, μειούνται αι ώριμι έργασίας του θυρωρού. Η ως άνω συλλογική σύμβασις, άποτελούσα, διά τής κηρύξεώς τής ως όποχρεωτικής και διά τούς μή προσχωρήσαντας εις ταύτην ένδιαφερομένους, κανόνα δικαίου επιβάλλοντα τήν παραχώρησιν κατοικίας εις τον θυρωρόν, άποκλείει τήν έκ τής τοιαύτης παραχώρησεως ύπαρξιν εισοδήματος, και δή ούτε άμέσου, έφ' όσον ό θυρωρός ούδέν καταβάλλει, ούτε έμμέσου, άφού διά τής παραχωρήσεως δέν μειούνται αι άποδοχαί του θυρωρού. Μή ύπάρχοντος θθεν εισοδήματος έκ μισθώσεως, ούδ' έξ ιδιοκατοικίσεως από τήν παραχώρησιν κατοικίας εις τον θυρωρόν, παρά τον νόμον άπεφάνθη άντιθέτως ή άναίρεσις άποφάσις κατά τον άσισμον περί τούτου λόγον, όστις είχε προβληθή και ένώπιον του δικαστηρίου τής ούσιας.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 521/1932 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ό φόρος οικοδομών επιβάλλεται επί τών άπαιτητών μισθωμάτων και άν δέν εισεπράχθησαν. Έπομένως πρός τας διατάξεις του νόμου περί φορολογίας καθαρών προσόδων έν συνδυασμώ πρός τούς νόμους περί ένοικιοστασίου ή εις τούς μισθωτάς καταβαλλομένη άποζημιώσις ίνα εκκηνώσων τό μισθον διαρκούσης τής έκ του ένοικιοστασίου προστασίας άποτελεί μείωσιν τής έκ του άκινήτου προσόδου, και δέον ν' άφαιρηται κατά τον όπολογισμόν τής φορολογητέας προσόδου.

Έπειδή κατά τό άρθρον 9 του κώδικος φορολογίας καθαρών προσόδων ό επί του εισοδήματος έξ οικοδομών φόρος επιβάλλεται καθ' έκαστον έτος επί του συνολικού καθαρου τοιούτου, όπερ πάς ιδιοκτήτης, νομικός κλπ. έκτήσατο είτε δι' εκμισθώσεως είτε έμμέσως δι' ιδιοκατοικίσεως, έκ μιός ή πλειόνων οικοδομών κειμένων έν Έλλάδι. Η έννοια δέ τής διατάξεως ταύτης είναι ότι εις φορολογίαν υπό-

κείται τὰ ἐξ οὐλοδομῶν εἰσοδήματα, ἐφ' ὅσον εἶναι κεκτημένα καὶ ἀπαιτητά, ἢ ἐπιβολὴ τοῦτέστι φόρου προϋποθέτει ὑπαρξίν εἰσοδήματος δυναμένου νὰ κτηθῆ ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπραγματοποιήθη ἢ εἰσπραξίς τούτου ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν διατάξεων τῶν περὶ ἐνοικιοστασίου νομοθετημάτων παρετάθησαν ἀναγκαστικῶς αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ λήξασαι μισθώσεις καὶ καθωρίσθη τὸ ποσὸν τοῦ καταβλητέου εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην μισθώματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τοιαύτης παρατάσεως τῆς μισθώσεως. Ἐπομένως δὲν δύναται νὰ ἀσκήσῃ αὗτος, ἐφ' ὅσον ἰσχύει τὸ ἐνοικιοστάσιον, τὸ ἐκ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀναγνωρίζόμενον αὐτῷ δικαίωμα «παραδραμόντος τοῦ χρόνου τῆς μισθώσεως αὐξήσαι τὸν κανόνα ἢ ἐπιβαλεῖν τὸν μισθωσάμενον» (§ 16 Κῶδ. 465 Βασιλ. Κ. α 78) καὶ νὰ πορισθῆ ἐκ τοῦ ἀκινήτου ὅσῃν θὰ ἠδύνατο πρόσοδον ἂν δὲν ἐδεσμεύετο ἐκ τοῦ νόμου περὶ ἐνοικιοστασίου ἢ νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ κατ' ὄν κρίνει ἐπιωφελέστερον τρόπον. Διὰ τοῦ Διατάγματος δὲ τῆς 12 Φεβρουαρίου 1925 «περὶ ρυθμίσεως ἐν γένει τῶν μισθώσεων ἐπὶ παντός εἶδους ἀστικῶν ἀκινήτων» ἐκδοθέντος κατὰ νομοθετικὴν ἐξουσιοδότησιν δυνάμει τοῦ νόμου 3186 τοῦ 1924 ἡ νόμῳ ἐξηγητικῶς διὰ τὸν ἰδιοκτῆτην παράτασις τῆς μισθώσεως δύναται ν' ἀρθῆ ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει αὐτοῦ ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸν μισθωτὴν ὀρισμένον ποσὸν λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἀκίνητον αὐτοῦ οὐχὶ κατὰ τὴν ἀπόλυτον ἑαυτοῦ βούλησιν, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τοὺς ἐν τῇ νόμῳ καθοριζομένους ὅρους. Ἐντεῦθεν καθίσταται δῆλον ὅτι ἢ πρὸς τὸν μισθωτὴν καταβαλλομένη ἀποζημιώσις ἀποτελεῖ μείωσιν τῆς ἐκ τοῦ ἀκινήτου προσόδου τοῦ ἰδιοκτῆτου, διότι καθιστᾷ νόμῳ ἀδύνατον νὰ κτήσῃται αὗτος τὸ συνωμολογημένον ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἐνοικιοστασίου καθωρισμένον μίσθωμα· ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ μὴ κεκτημένου μισθώματος, ἧτις δὲν ἐπάγεται ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ φόρου, ἀλλὰ περὶ μὴ κτήσεως τοῦ μισθώματος. Ἐφόσον δὲ αἱ ἐκ τοῦ εἰρημένου Διατάγματος περὶ ἐνοικιοστασίου ὑποχρεώσεις τοῦ ἰδιοκτῆτου δὲν ἀπόκεινται εἰς τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ βούλησιν, δὲν ἀσχετῶνται ἐπιδρασίαν, ὅτι δυνατόν ἐστὶ ἐπέλθῃ βελτίωσις τῆς μισθωτικῆς ἀξίας τοῦ ἀκινήτου ἀπαλλασσομένου τῆς δυνάμει τοῦ ἐνοικιοστασίου μισθώσεως, ὡς θὰ συνέβαινεν ἐὰν διαρκούντος τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου τῆς μισθώσεως συνωμολόγει ὁ ἰδιοκτῆτης μετὰ τοῦ μισθωτοῦ τὴν λύσιν ταύτης ἐπὶ καταβολῇ αὐτῇ ἀποζημιώσεως, ὅποτε δὲν θ' ἀπηλλάσσετο τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως, διότι θὰ ἐνήργει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει συμβατικῶς καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀποκλειστικῶς βούλησιν αὐτοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἑαυτοῦ συμφερόντων. Δὲν ἄγει δὲ εἰς ἀντίθετον συμπέρασμα ἡ πιθανότης ὅτι διὰ τῆς κατ' ἐφαρμογῆν τῶν διατάξεων τοῦ Δ)τος τῆς 12 Φεβρουαρίου 1925 λύσεως τῆς μισθώσεως δυνατόν νὰ καταστῆ τὸ ἀκίνητον μᾶλλον προσοδοφόρον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐπέλθῃ ἕκτοτε προσαρμογὴ τῶν φορολογικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἰδιοκτῆτου πρὸς τὸ γῶσημένον εἰσόδημα αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀκινήτου συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 9 καὶ ἐνδεχομένως τοῦ ἀρθρ. 11 ἀρ. 3 τοῦ Ν. 1640.

Τούτων οὕτως ἐχόντων τὸ δυνάμει τοῦ νόμου περὶ ἐνοικιοστασίου καταβαλλόμενον εἰς τὸν μισθωτὴν ποσὸν ὅπως ἀρθῆ ἢ προστασία αὐτοῦ ἀποτελεῖ μείωσιν τῆς ἐκ τοῦ ἀκινήτου προσόδου τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ συνεπῶς ὁ βαρύνων τούτον φόρος θὰ καθωρίσθῃ ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ εἰσοδήματος ἕπερ ἐκτήσατο αὗτος ἐκ τοῦ ἀκινήτου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῇ δάσει τοῦ συμπεφωνημένου ἢ γῶσημένου τυχόν κατὰ τὰς περὶ ἐνοικιοστασίου διατάξεις. Ἀντιθέτως δὲ κρίνασα ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὰς διατάξεις τῶν διεπόντων τὴν ἐπίδικον σχέσιν νόμων καὶ εἶναι ἀναιρετέα συμφώνως πρὸς τὸν δάσιμον σχετικὸν λόγον τῆς ἀσκήσεως ἀναιρέσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 761/1933 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Όταν ἔχη πράγματι συμφωνηθῆ καὶ καταβάλλεται μίσθωμα κατώτερον τῆς μισθωτικῆς ἀξίας ἀκινήτου τινὸς εἶναι ἐφαρμοστέαι αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 10 Ν. 1640.

Ἐπειδὴ ὁ μόνος λόγος ἀναιρέσεως περὶ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἀρθρ. 10 Ν. 1640 εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος. Τὸ ἀρθρ. 16 § 4 τοῦ ὑπὸ τοῦ Ν. 4316 κυρωθέντος Δ/τος τῆς 11/5/29 τεθὲν ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τοῦ οἰκ. ἔτους 1930/31, ὀρίζει ὅτι «ἐπὶ ἐκμισθουμένων οἰκοδομῶν δι' ἃς δὲν προσάγεται συμφωνητικὸν ἢ ἄλλο ἀποδεικτικὸν τῆς συμφωνίας στοιχεῖον ἢ δασάκις τὸ συμπεφωνημένον ἢ ἄλλο ἐνοικίον αὐτῶν εἶναι προφανῶς καὶ δυσαναλόγως κατώτερον τῆς μισθωτικῆς αὐτῶν ἀξίας, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν παρ. 2 καὶ 3 τοῦ ἀρθρ. 10 Ν. 1640. Ἡ περίπτωσης τῆς τοιαύτης δυσαναλογίας θεωρεῖται ὑφισταμένη δασάκις ἢ μισθωτικῆ ἀξία εἶναι κατὰ τὸ τρίτον τοῦ συμπεφωνημένου ἐνοικίου ἀνωτέρα τούτου.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων Ἀθηνῶν πεισθεῖσα ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ προσφεύγοντος καταβαλλόμενον μίσθωμα διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ κατοικούμενον διαμέρισμα δὲν εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὴν μισθωτικὴν αὐτοῦ ἀξίαν καὶ ἀποφανθεῖσα διὰ τῆς ἤδη προσβαλλομένης ἀποφάσεώς της ὅτι ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῆ τὸ ἀρθρ. 10 Ν. 1640 καθ' ὃ τὸ προσήκον μίσθωμα ἐξευρίσκεται διὰ συγκρίσεως πρὸς ἕτερα ἐκμισθούμενα κτήματα, ὡς εἶχε πράξει καὶ ἡ ἐνώπιον αὐτῆς ἐκκληθεῖσα ὑπ' ἀρ. 714/1931 ἀπόφασις τῆς Ἐκδικαστικῆς τῶν Ἐνστάσεων Ἐπιτροπῆς, ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφῆρμωσε τὸν νόμον.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1451/1949 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρόσθετος σύμβασις περὶ παροχῆς ὑπὸ τοῦ ἐκμισθωτοῦ πρὸς τὸν μισθωτὴν ποσότητος ὕδατος ἀναγκασιούσης διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ μισθίου βυρσοδεψείου ἀποτελεῖ ἐνιαίαν, μετὰ μισθώσεως τῶν οἰκοδομῶν, μίσθωσιν καὶ τῆς μερικῆς χρήσεως τοῦ ἐν τῷ μισθίῳ βυρσοδεψεῖῳ φρέατος ἀντλῶμενου ὕδατος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. φορολογοῦνται εἰς τὴν Α' κατηγορίαν (εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν) τὰ καθαρὰ ἔσοδα ἅτινα ἐκτίησαστο ὡς ἰδιοκτῆτης, ἐπικαρπωτῆς κλπ. εἴτε δι' ἐκμισθώσεως εἴτε ἐμμέσως, δι' ἰδιοκατοικίσεως ἐκ μιᾶς ἢ πλείονων αὐτοῦ οἰκοδομῶν κειμένων ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὅρου «οἰκοδομαί» περιλαμβάνονται προδήλως τόσον τὸ ὑπὸ τῶν οἰκοδομῶν καλυπτόμενον ἔδαφος ὅσον καὶ τὰ παρακολουθήματα, ἤτοι προσαυξημάτα καὶ παραρτήματα αὐτῶν, ἅτινα κατὰ ταῦτα θεωροῦνται ἐκμισθούμενα μετὰ τῶν οἰκοδομῶν, κατὰ τὸν κανόνα καὶ κατὰ τὰ ἐπὶ συμβάσεως μισθώσεως πράγματα τοῦ ἰσχύοντος, καθ' ὃ μετὰ τοῦ πράγματος ἐκμισθοῦνται καὶ τὰ παρακολουθήματα αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 7 καὶ 8 τοῦ νόμου 1837 «περὶ διακρίσεως κτημάτων» ἰσχύοντος κατὰ τὸ ὑπόλογον φορολογικὸν ἔτος 1945—1946 ὡς καὶ κατὰ τὰς ἰσχυούσας ἀπὸ 10 Μαΐου 1946 διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 953, 954 καὶ 955 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τὸ ὑπόγειον ὕδωρ, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπάρξῃ αὐτοτελῶς, ἢτοι ἀνευ τοῦ ἐδάφους, ἀποτελεῖ τούτου συστατικὸν ἢ προσαυξημα, ἐξακολουθεῖ δ' ἔχον τὴν ἰδιότητα ταύτην καὶ ὅταν ἀντλούμενον ἐκ τοῦ ἀνορυσομένου πρὸς τοῦτο φρέατος τίθεται εἰς διαρκῆ χρήσιν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους καὶ παντὸς συστατικοῦ ἢ προσαυξημάτου αὐτοῦ (οἰκοδομῆς, δένδρων κλπ.), ἀποτελοῦν καὶ τούτου συστατικὸν ἢ προσαυξημα. Ὡς προσαυξημα ἢ συστατικὸν τὸ ὑπόγειον ὕδωρ, ἐν περιπτώσει ἐκμισθώσεως τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ οἰκοδομῆς, εἰς τὸ χρῆσιν τῶν ὁποίων ἔχει τεθῆ ἀντλούμενον, περιλαμβάνεται ἐν τῇ μισθώσει, εἰς τὸ κατὰ τὰς ἀνωτέρω δὲ διατάξεις τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. φορολογητέον εἰσόδημα περιλαμβανεται καὶ τὸ τυχόν ἰδιαιτέτως διὰ τὴν χρήσιν αὐτοῦ συμφωνηθὲν μίσθωμα.

Ἐπειδὴ κατ'ἀκολουθίαν τῶν ἄνω, ἐν προκειμένῳ, ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐφέσεων Πειραιῶς, δεξαμένη, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς 4ης σκέψεως τῆς ὡδε προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 58/1948 ἀποφάσεως αὐτῆς, μετ' ἐκτίμησιν τῶν προσαχθέντων μισθωτηρίων καὶ λοιπῶν συμφωνητικῶν ὡς καὶ τῶν ὑποβληθέντων ὑπομνημάτων, μὴ ὑποκειμένην εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ δικαστοῦ ἐπὶ ἀναιρέσει, ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ αἰτούντος ἰδιοκτῆτου καὶ τῶν μισθωτῶν εὐρσοδεφῶν Ν... καὶ Ν. πρόσθετος σύμβασις περὶ παροχῆς ὑπὸ τοῦ πρώτου εἰς τοὺς δευτέρους τῆς ποσότητος ὕδατος τῆς ἀναγκαίουσας διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ἐν τῷ Μοσχάτῳ Ἀττικῆς κτήματός του μισθίων εὐρσοδεφείων ἐκ τῆς ἐκ τοῦ ὑπογείου ὕδατος τροφοδοτουμένης δεξαμένης ἐπὶ ὠρισμένῳ ἀνταλλάγματι, ἀνὰ τρίμηνον καθοριζομένη, ἀποτελεῖ κατὰ τὴν ἀληθῆ βούλησιν τῶν συμβαλλομένων ἐνιαίαν μετὰ τῆς μισθώσεως τῶν οἰκοδομῶν μίσθωσιν καὶ τῆς μερικῆς χρήσεως τοῦ ἐκ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ κτήματι φρέατος ἀντλούμενου ὑπογείου ὕδατος, ὡς ἀπαραιτήτου εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν εὐρσοδεφείων, συμφωνηθέντος ἰδιαίτερου μισθώματος διὰ ταύτην, καὶ ἀπορρίψασα τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιέντος, ὅτι πρόκειται περὶ ἰδιαίτερας συμβάσεως πωλήσεως ὕδατος, μὴ ὑπαγομένων, ὡς ἐκ τούτου, τῶν ἐκ ταύτης εἰσοδημάτων εἰς τὴν φορολογίαν τῶν εἰσοδημάτων ἐξ οἰκοδομῶν, ὀρθῶς τὰς προδιαληφθείσας διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καὶ τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. ἐφήρμοσε, ἡ δὲ τάναντία διὰ τε τῶν κυρίων καὶ τῶν προσθέτων λόγων ἀναιρέσεως ὑπεστηρίζουσα ὑπὸ κρίσιν αἰτίας ἀπορριπτὰ ἀποβαίνει ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 910/1937.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 Νόμου 1640 ὡς βάσις πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ φόρου λαμβάνεται τὸ συμπεφωνημένον μίσθωμα, ἀποτελούμενον οὐ μόνον ἐκ τοῦ μισθώματος, ἀλλὰ καὶ ἐκ πάσης ἐτέρας πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν ἀντιπαροχῆς τοῦ μισθωτοῦ μὴ ἀφορώσης εἰς ἐκπλήρωσιν ἰδίας αὐτοῦ νομίμου ὑποχρέωσης. Ἐκπτώσις βαρῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 9 καὶ 10 παρ. 1 καὶ 4 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. ὁ φόρος καθαρῶς προσόδου ἐπὶ τῶν ἐξ οἰκοδομῶν εἰσοδημάτων ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ καθαρῶ εἰσοδήματος, ἐξευρισκομένου διὰ τῆς ἐκ τοῦ συμπεφωνημένου μισθώματος ἀφαιρέσεως τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν τοῦ ἀκινήτου. Εἰς τὸ συμπεφωνημένον ὁμῶς μίσθωμα συνυπολογίζεται διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ καταληγτέου φόρου καὶ πᾶσα πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν πρόσθετος παροχὴ τοῦ μισθωτοῦ, ἐφ' ὅσον πρὸς ταύτην δὲν εἶναι νόμῳ ὑπόχρεως ὁ μισθωτής, διότι κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ τοιαύτη παροχὴ τοῦ μισθωτοῦ ἀποτελεῖ νόμιμον αὐτοῦ ὑποχρέωσιν, ἡ πρὸς ταύτην ἀναδοχὴ ρητῆς συμβατικῆς ὑποχρεώσεώς του οὐδὲν ἔνομον ἐπάγεται ἀποτελεσμα, ὡς μὴ μεταβάλλουσα τὸ περιεχόμενον τῶν νομίμων ἐκ τῆς συμβάσεως τῆς μισθώσεως ὑποχρεώσεών του. Κατὰ ταῦτα, ὁ ἕτερος τῶν λόγων τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀλήσεως ἐφ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς συνολικῆς ἀκαθαρίστου προσόδου τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ἀναιρεσιέντος, δάσιμος ἐν μέρει παρίσταται, διότι ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις κρίνασα συνυπολογιστέον εἰς τὸ συμπεφωνημένον μίσθωμα ἐκτὸς τῶν προσθέτων φόρων, τῶν νομίμως τὸν ἐκμισθωτὴν βαρυνόντων καὶ ὧν τὴν πληρωμὴν αὐτῷ ἀπεδέχθη διὰ τῆς περὶ μισθώσεως συμβάσεως ὁ μισθωτής, καὶ τοῦ φόρου ὀδοστρωμάτων, ἡ πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὁποῦ ὑποχρέωσις τοῦ μισθωτοῦ ὑφίστατο καὶ ἄνευ τῆς συμβατικῆς ἀναδοχῆς του, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 10 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π., καθ' ἣν ὡς βάσις πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ φόρου λαμβάνεται τὸ συμπεφωνημένον μίσθωμα, ἀποτελούμενον κατὰ τὰ εἰρηγμένα οὐ μόνον ἐκ τοῦ μισθώματος, τοῦ τυπικῶς ὡς τοιοῦτου συμπεφωνημένου, ἀλλὰ καὶ ἐκ πάσης ἐτέρας πρὸς τὸν ἐκμισθωτὴν ἀντιπαροχῆς τοῦ μισθωτοῦ μὴ ἀφορώσης εἰς ἐκπλήρωσιν ἰδίας αὐτοῦ νομίμου ὑποχρέωσης.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. τὸ φορολογητέον εἰσοδήμα τῆς οἰ-

κοδομής προσδιορίζεται διά τῆς ἐκ τοῦ συμπεφωνημένου μισθώματος ἀφαιρέσεως καὶ παντὸς φόρου, δικαιώματος ἢ τέλους βαρύνοντος ταύτην ἐξαιρέσει τοῦ φόρου τοῦ ἐπιδαλλομένου δυνάμει τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. Ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ὅθεν ἀπόφασις, προσδιορίζασα, διά τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ φόρου, τὸ συμπεφωνημένον μίσθωμα εἰς τὸ ποσὸν εἰς τὸ ὅποτον ἔδει νὰ ἀνῆρχετο τοῦτο ἂν μὴ ἐλάμβανε χώραν ἢ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἀναδοχῇ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῶν πάσης φύσεως φόρων, τελῶν καὶ δικαιωμάτων καὶ ἀναγαγούσα δι' ἐσωτερικῆς ὑφαιρέσεως τὸ τυπικῶς συμπεφωνημένον μίσθωμα μετὰ τῆς εἰρημμένης προσθέτου τοῦ μισθωτοῦ παροχῆς ἀνευ ταύτης συνομολογητέον μίσθωμα, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς εἰρημμένες διατάξεις, κρίνασα ὡς μὴ βαρύνον τὸ ἀκίνητον καὶ μὴ ἀφαιρετέον ἐκ τῆς συνολικῆς ἀκαθαρίστου προσόδου τοῦ τὸ ποσὸν τοῦ δημοτικοῦ, ὁδοποιίας καὶ ὑδρεύσεως φόρων καὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου ἐνοικιοστασίου ποσοστοῦ, ἀφοῦ διὰ τοῦ κατὰ τὰ εἰρημμένα ὑπ' αὐτῆς ἐνεργηθέντος προσδιορισμοῦ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου τῆς οἰκοδομῆς ἐλογίσθη μὴ ὑφισταμένη ἢ πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν ἀναδοχῇ τοῦ μισθωτοῦ καὶ ὑπόχρεως πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν ὁ ἀναιρεσεῖων ἐκμισθωτής.

Ε.Ε.Ε.Α.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1761/1937.

Ἐπιβλήθη δαπάναι γενόμεναι παρὰ τοῦ μισθωτοῦ καὶ παραμένουσαι εἰς ὄφελος τοῦ ιδιοκτῆτου, φορολογεῦνται εἰς βάρος αὐτοῦ καὶ ἀντιστοίχως ἐκπίπτουσαι ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ μισθωτοῦ.

Ἐπειδὴ αἱ παρὰ τῆς μισθωτρίας Ἑταιρίας γενόμεναι ἐπὶ τοῦ μισθίου διὰ προσθήκας κλπ. δαπάναι, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ ὑπέχη πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν συμφερωτέραν καὶ ἐπικερδεστέραν δι' αὐτὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ μισθίου, αἰτινες προσθήκαι θὰ παραμείνωσι πρὸς ὄφελος τοῦ μισθίου ἀνευ οὐδενὸς δικαιώματος ἀποζημιώσεως ἢ ἀφαιρέσεως, ἐφ' ὅσον εἶναι ὠφέλιμοι κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς προδήλως θελτιούσαι τὸ ἀκίνητον καὶ αὐξάνουσαι τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, εἰσι φορολογητέαι εἰς βάρος τοῦ ιδιοκτῆτου καὶ ἀντιστοίχως ἐκπεσεταὶ ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τῆς μισθωτρίας, τοῦ κτωμένου εἴτε δι' ἰδιοχρησιμοποίησεως τοῦ μισθίου, εἴτε δι' ὑπεκμισθώσεως αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ ἐπικαλούμενος λόγος, ὅτι ἡ μισθώτρια Ἑταιρία δικαιούται νὰ καταβάλῃ καὶ ἀφαιρέσῃ τὰ κτίσματα καὶ νὰ ἀποκομίσῃ τὰ ὀλίκα εἰς περίπτωσιν ἀποβολῆς τῆς ἐκ τοῦ μισθίου πρὸ τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως συνεπεία πωλήσεως τοῦ μισθίου, ἐκουσίας ἢ ἀναγκαστικῆς, οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐπηρέασῃ τὸ φορολογικὸν δικαίωμα τοῦ Δημοσίου, ὅπερ κεκτημένον καὶ ἀπαιτητὸν κατὰ νόμον (ἄρθρ. 9 παρ. 2 τοῦ Κώδικος) λογίζεται, οὐδὲ καὶ δύναται νὰ ἀποτελέσῃ λόγον ἀναβολῆς ἐνασχίσεως αὐτοῦ ὡς ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται καὶ μόνον δικαίωμα ἐπιστροφῆς τοῦ καταβληθέντος φόρου κέκτηται, ἐὰν ἡ μισθώτρια, ὡς προεξετέθη, ποιήσῃται χρῆσιν τοῦ δικαιώματός της, τῆς ἀφαιρέσεως δηλονότι τῶν κτισμάτων.

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 366 (III Τμήμ.)

Εἰς τὸ φορολογητέον εἰσόδημα περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἔμμεσος αὔξησης τοῦ μισθώματος λόγω καταβολῆς ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ φόρων Δημοσίου, Δημοτικοῦ, ὁδοποιίας κλπ.

Ἐπειδὴ, τὸ παράπονον ἐφέσεως ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἐκρίθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅτι εἰς τὸ διὰ τοῦ μισθωτηρίου συμβολαίου καθορισθὲν μίσθωμα τῶν δραχμ. 810.000 δέον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καταβαλλομένων φόρων (Δημόσιος Δάνειον, Δάνειον, Δημοτικὸς, Ὀδοποιίας, Ὀδοστρωμάτων, Οὐλεν, Ἐνοικιοστασίου κλπ.) ἐκ δραχμῶν 200.900 ὡς ἀποτελοῦν ἰσόποσον αὔξησης τοῦ μισθώματος, ἢ ἄλλως τῶν λοιπῶν τοιούτων πλὴν τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ τοιούτου τοῦ Α. Δανείου μὴ νόμφ βάσιμον καὶ ἀπορριπτέον κρίνεται

διὰ τὸς ἐν τῇ ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν λόγους καὶ διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 9 παρ. 1 καὶ 3 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. φορολογεῖται τὸ κτηθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου νομῆος (κλπ) καθαρὸν εἰσόδημα ἐξευρισκόμενον κατὰ τὰς ἐν ἀρθρ. 10 διατάξεις δι' ἐκπτώσεως δηλ. τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν τοῦ ἀκινήτου ὡς ἐν παραγράφῳ 4 περιοριστικῶς ἀναφέρεται. Ὡς κτηθὲν ἡμῶς ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει δέον νὰ θεωρηθῆ ἔχει μόνον τὸ συμφωνηθὲν τοιοῦτον τῶν 810.000 δραχμῶν ἀλλὰ καὶ τὸ ἐμμέσως αὐξάνον τὸ μίσθωμα τοῦτο ποσὸν τῶν φόρων ὑπερ κατ' εἰδικὴν τοῦ μισθωτηρίου ρήτραν ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ ἢ μισθώτρια Τράπεζα ἀντ' αὐτοῦ. ὁ νόμος ὁμιλῶν περὶ φορολογίας καθαρῶ εἰσοδήματος σκοπεῖ ἀληθῶς φορολογίαν τοῦ πραγματικῶς ἀπονέμοντος εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοιοῦτου μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν βαρῶν καὶ δαπανῶν τοῦ ἀκινήτου (ἀρθρ. 10 παρ. 4 τοῦ κώδικος) μεταξύ τῶν ὁποίων ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἀναφέρονται καὶ διάφοροι πρόσθετοι τοιοῦτοι ὡς ἐν τῇ συγχεκριμένῃ ὁ δημοτικὸς ὁδοστρωμάτων, ὁδοποιίας Οὐλεν, κλπ., προϋποθέτει ἡμῶς πάντοτε ὡς ἐκ τοῦ ἀρθροῦ σαφῶς προκύπτει ὅτι ὑπόχρεως εἰς τὴν καταβολὴν αὐτῶν εἶναι ὁ ἰδιοκτῆτης ἀλλὰ μὴ ὑφισταμένου τοῦ φορολογουμένου τὸ θῆρος τούτων δὲν ἐκπίπτουνται ἐκ τοῦ εἰσοδήματός του καθ' ὅσον ὑποχρεοῦται μὲν κατὰ τὸν φορολογικὸν νόμον εἰς τὴν καταβολὴν τῶν, δικαιούται ἡμῶς εἰς τὴν ἀπλότησιν αὐτῶν παρὰ τῶν τελικῶς ὑποχρέων κατὰ τὰς περὶ διοικήσεως ἀλλοτρίων ἀρχῶς τοῦ δικαίου. Κατ' ἀκολουθίαν ὀρθῶς ἔκρινεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καθ' ὅσον ὁ μὲν δημόσιος φόρος μετὰ τοῦ ὑπὲρ τοῦ Α. Δανείου ποσοστοῦ βαρύνων τὸ ἀκίνητον δὲν ἐκπίπτουνται ἐκ τῆς ἀκαθαρίστου προσόδου κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου ἐπιταγὴν (ἀρθρ. 10 παρ. 4 ἐδ. 1), οἱ δὲ λοιποὶ ὡσαύτως διὰ τὸς ἀνω ἐκτεθέντας λόγους καὶ τὸ περὶ τοῦναντίου σχετικῶν τῆς ἐφέσεως παράπανον μὴ νόμῳ θάσιμον καὶ ἀπορριπτέον κρίνεται.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 672/1946 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ κρίσις τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας περὶ τοῦ ἂν σχέσις ἀποτελεῖ δανειακὴν σύμβασιν ἢ δικαίωμα ἐπιφανείας, ὡς πραγματικὴ, διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ κατ' ἀναίρεσιν δικαστοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἐκτιμήσασα τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 88/1925 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ. Μ. ἐδέχθη ὅτι ἡ διὰ τούτου μεταξύ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τῆς Α. Ε. «Ἀτλας» τελεσθεῖσα ἔννομος σχέσις φέρει τὸν χαρακτήρα τῆς δανειακῆς συμβάσεως καὶ συνεπῶς μὴ ὑποκειμένου ἐμπραγμάτου δικαίωματος ἐπιφανείας δὲν συντρέχουσιν οἱ ὅροι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς § 2 τοῦ ἀρθροῦ 9 τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π.

Ἡ κρίσις αὕτη τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀναγομένη εἰς ἐκτίμησιν πραγμάτων καὶ οὐδένα κανόνα δικαίου παραβιάσασα εἶναι νόμῳ ἀνέλεγκτος παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέος ἀποβαίνει ὁ ἀντίθετος καὶ μοναδικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 217/1950

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Παραχώρησις καταστήματος μετ' ἐπίπλων πρὸς τρίτους μὲ μίσθωμα εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων. Θεωρεῖται μίσθωσις καὶ οὐχὶ ἐταιρικὴ σχέσις. Μίσθωσις συνόλου ἐπιχειρήσεως. Ἐκπτώσις ἀποσβέσεων ἐπὶ μισθώματος ἐπίπλων.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνοστάσεων παρὰ τῇ Γ' Οἴκῳ. Ἐφορῖα Θεσ/νίκης ἠκυρώθη ἢ ἐγγραφῆ εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον φόρου οἰκοδομῶν τοῦ Κ. . . Σ. . . κατὰ τὸ 1/2 ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17823/23.1.48 συμβολαίου Συμβολαιογράφου Θεσ/νίκης Ν. Χ. . . γενομένη παραχώρησις εἰς ἐτέρους συμβαλλομένους, μισθίου

καταστήματος μετά των εν αὐτῇ ἰδίων αὐτοῦ ἐπίπλων πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐν αὐτῇ λειτουργοῦντος ἐστιατορίου ἐπὶ ποσοστοῖς ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων δὲν εἶναι ὑπομίσθωσις ἀλλ' εἶναι ἑταιρική σχέση, μὴ ἐχούσης συνεπῶς φορολογικὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὴν ἄνω ἐγγραφὴν τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, διὰ τῆς ἐφέσεως δὲ ἐπιζητεῖται ἡ ἐξαφάνησις τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἡ ἐπικύρωσις τῆς εἰς τὴν κατηγορίαν Α' φορολογικὴν ἐγγραφὴν τοῦ ἀντιδίκου Σ . . . , καθ' ὅσον πρόκειται περὶ εἰσοδήματος προερχομένου ἐξ ὑπομίσθωσης καὶ μισθώσεως ἀκινήτου μετ' ἐπίπλων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ὄρων τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου, καθ' οὓς οἱ ἀδελφοὶ Σ . . . ἐστιατορὸς παραχωροῦσιν εἰς τοὺς μετ' αὐτῶν συμβαλλομένους σεράβιτους κλπ. ἀποτελέσαντας συνεργατικὴν, τὸ μίσθιον κατάστημα ἰδιοκτησίας τῶν ἀδελφῶν Κ. Β . . . διὰ τὰ χρησιμοποίηθῃ παρ' αὐτῶν ἐπίσης ὡς ἐστιατορὸν, παραχωρουμένης πρὸς τοῦτο καὶ τῆς χρήσεως τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ ἐστιατορίου, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναμίξεως τῶν πρώτων καὶ ἐπιβαρύνσεώς των ἐξ ὑποχρεώσεων δημιουργουμένων ἐκ τῶν συναλλαγῶν τῶν δευτέρων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐστιατορίου, ἐπὶ ποσοστοῖς 10% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων ἐν γένει εἰσπράξεων, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου συνάγεται ὅτι οὐδόλως ἐσκοπεῖτο ἡ σύναψις ἑταιρικής σχέσεως μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, ἢν ἄλλωστε οὐδὲν κώλυμα ὑφίστατο ὡς κατονομάσῃ ἐν τῇ συναφθέντι συμβολαίῳ ἐὰν τὸ αὐτὴ ὑπῆρχε πρόθεσις καὶ ὁρίσῃσι τοὺς ὄρους συμμετοχῆς ἐκάστου εἰς ταύτην, ἀλλὰ τὸναντίον ἐσκοπεῖτο ἡ σύναψις σχέσεως μισθώσεως δι' ὑπεκμισθώσεως τοῦ μισθωμένου παρὰ τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἐστιατορίων ἀκινήτου μετ' ἐκμισθώσεως τῶν ἰδίων καὶ ἀναγκαίων πρὸς τοῦτο ἐπίπλων καὶ σκευῶν ἐπὶ ποσοστοῖς 10% ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων τῶν ἐργασιῶν, ἀφαιρουμένων προηγουμένων ἐκ τούτων τῶν φόρων κοιν. προνοίας καὶ κέντρων διασκεδάσεως μὴ ἀποτελούντων προφανῶς εἰσπράξεις διὰ τοὺς δευτέρους, οὐδόλως δ' ἄλλοιοῦται ἡ πρόθεσις αὕτη μισθώσεως διὰ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ὑπομίσθωματος εἰς ποσοτὰ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων ὡς δύνανται γὰρ ἐλέγχωσιν οἱ πρότεροι εἴτε οἱ ἴδιοι εἴτε διὰ προσώπου ἐμπιστοσύνης εἰς ὃ παρέχεται ὑποχρεωτικῶς ἐν γεῦμα καὶ ἐν δείπνον παρὰ τῶν δευτέρων, ἐπαυξανομένου ἐν τῇ συνόλῳ του εἰς τὸν δήματον τῶν πρώτων ἐκ τῆς μισθώσεως ταύτης, ὑποκειμένου ἐν τῇ συνόλῳ του εἰς φορολογίαν οἰκοδομῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 9 παρ. 2 ἐδ. 2 τοῦ Κώδ. Φ.Κ.Π.

Ἐπειδὴ οὐχὶ ὀρθῶς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ ἑταιρείας πάντως πρόκειται περὶ μισθώσεως συνόλου ἐπιχειρήσεως, δυναμένης ὡς τοιαύτης γὰρ καταστῆ ἀντικείμενον ἐννόμου σχέσεως καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάγεται ἡ ἐκ ταύτης πρόσδοσις εἰς τὴν κατὰ τὴν Α' κατηγορίαν (οἰκοδομῶν) φορολογίαν, διότι εἰς ταύτην ὑπόκεινται μόνον τὰ εἰσοδήματα ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως οἰκοδομῶν, καὶ τοῦτο διότι καὶ ἀπὸ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως ἐὰν ἐρευνηθῇ ἡ σχέση αὕτη δομῶν, καὶ τοῦτο διότι καὶ ἀπὸ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως ἐὰν ἐρευνηθῇ ἡ σχέση αὕτη ἀνεξαρτήτως τῆς προθέσεως τῶν συμβαλλομένων ἐμφανίζεται ὅτι τὸ βαρῦνον εἰς ταύτην στοιχεῖον εἶναι τὸ ἀκίνητον, ἢ θέσις τοῦ ὁποίου μισθώσεως — ὑπεκμισθωμένης, καὶ τὰ ἐπιπλα καὶ σκευή, τὸ εἰσοδήμα δὲ ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τῶν ἐπίπλων θὰ σθώσεως ἐν προκειμένῳ — τούτου ὡς καὶ τὸ ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τῶν ἐπίπλων θὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν φορολογίαν τῆς Α' κατηγορίας συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 9 παρ. 2 τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα δεκτὴ καθίσταται ἡ ἔφεσις τοῦ Ἐφόρου καὶ ἐξαφανιστέα ἡ καθ' ἧς αὕτη ἀπόφασις ἐπὶ τῇ τέλει τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἀρχικῆς ἐγγραφῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ συνέπειαν ἐπὶ εἰσοδήματος, ὡς οἱ ὀρθοὶ ὑπολογισμοὶ τοῦ ἐλέγχου ἐκ ὀρχ. 8.038.000 ἐκ τῆς ὑπομίσθωσης τοῦ ἀκινήτου καὶ μισθώσεως ἐπίπλων καὶ σκευῶν δέον συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 10 τοῦ Κώδ. Φ.Κ.Π. καὶ τῷ ἄρθρῳ 2 παρ. 4 τοῦ Α.Ν. 1014/1946 γὰρ ἐκπεσθῇ ἐκτὸς τοῦ παρὰ τοῦ μισθωτοῦ εἰς τὸν ἐκμισθωτὴν ἰδιοκτητὴν καταβαλλομένου μισθώματος, προφανῶς δὲ καὶ τυχόν ποσοστὸν ἐκ τοῦ εἰσπραττομένου ὑπομίσθωματος καὶ παγία ἀπόσβεσις 25% ἐπὶ τοῦ ἀναλογούντος μόνον ἐπ' αὐτοῦ μισθώματος λόγῳ συμμισθώσεως τῶν ἐπίπλων.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 225/1950

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐπί συμβάσεως παραχωρήσεως μισθίου καταστήματος μετ' ἐπίπλων πρὸς τρίτους δι' ἐκμετάλλευσιν τὸ βαρῦνον ἐν αὐτῇ στοιχείον εἶναι ἀκίνητον (κατάστημα). Πότε ὑφίσταται οὐδικοασμένον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης πράξεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνοτάσεως παρὰ τῆ Γ' Οἶκον. Ἐφορῆα Θεσ/νίκης ἠκυρώθη ἡ ὑπ' ἀριθμ. 5456/1947 ἐγγραφή εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον φόρου οἰκοδομῶν τῆς ἑμπορῆς μου ἐταιρείας Θ. Τ. καὶ Σία, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8932/1945 συμβολαίου τοῦ Συμφου Θεσ/νίκης Α. Τ. γενομένη παραχώρησις εἰς ἐτέρους συμβαλλομένους μισθίου καταστήματος μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἰδίων αὐτῆς ἐπίπλων πρὸς ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐν αὐτῷ λειτουργοῦντος ἐστιατορίου ἐπὶ ποσοστοῖς ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων δὲν εἶναι ὑπομίσθωσις ἀλλ' εἶναι ἐταιρική σχέση, μὴ ἔχουσα συνεπὶς φορολογικὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὴν ἄνω ἐγγραφήν τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, διὰ τῆς ἐφέσεως δὲ ἐπιζητεῖται ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀποφάσεως ταύτης καὶ ἡ ἐπικύρωσις τῆς εἰς τὴν κατηγορίαν Α' φορολογικῆς ἐγγραφῆς, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ εἰσοδήματος προερχομένου ἐξ ὑπομίσθωσης ἀκινήτου μετ' ἐπίπλων.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἔργων τοῦ ἀνωτέρω συμβολαίου, καθ' οὗς ἡ ἑμπορὶς ἐταιρεία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Θ. Τ. καὶ Σία», ἔχουσα ἐν λειτουργίᾳ ἐστιατόριον, παραχωρεῖ εἰς τοὺς μετ' αὐτῆς συμβαλλομένους σερβιτόρους κ.λ.π. τὸ μίσθιον κατάστημα ἰδιοκτησίας Γ.Α. διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ παρ' αὐτῶν ἐπίσης ὡς ἐστιατόριον, παραχωρουμένης καὶ τῆς χρήσεως ἀπάντων τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν τοῦ ἐστιατορίου ἄνευ οὐδεμίᾳ ἀναμίξεως τῆς πρώτης καὶ ἐπιβαρύνσεως τῆς ἐξ ὑποχρέωσεων δημιουργουμένην ἐκ τῶν συναλλαγῶν τῶν δευτέρων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐστιατορίου, ἐπὶ ποσοστοῖς 10% ἐπὶ τῶν ἀκαθάρσιων ἐν γένει εἰσπράξεων, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου συνάγεται ὅτι οὐδόλως ἐσκοπεῖτο ἡ σύναψις ἐταιρικής σχέσεως μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, ἢ ἄλλως οὐδὲν κώλυμα ὑφίστατο ὅπως κατονομάσωσιν ἐν τῇ συναφθέντι συμβολαίῳ, ἐὰν ὑπῆρχε πρόθεσις, καὶ ὀρίσωσι τοὺς ἔργους συμμετοχῆς ἐκάστου εἰς ταύτην, ἀλλὰ τούναντίον ἐσκοπεῖτο ἡ σύναψις σχέσεως μισθώσεως δι' ὑπεκμισθώσεως τοῦ μισθωμένου παρὰ τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἐστιατόρων, ἑμπορ. ἐταίρων, ἀκινήτου μετ' ἐκμισθώσεως τῶν ἰδίων τῆς ἐταιρείας καὶ ἀναγκαίων πρὸς τοῦτο ἐπίπλων καὶ σκευῶν ἐπὶ ποσοστοῖς 10% ἐπὶ τῶν ἀκαθάρσιων εἰσπράξεων, οὐδόλως δ' ἀλλοιοῦται ἡ πρόθεσις αὕτη μισθώσεως διὰ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ὑπομίσθωματος εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων, ὅς δύναται νὰ ἐλέγχῃ ἡ ὑπεκμισθώτρια ἐταιρεία εἴτε διὰ μέλους τῆς εἴτε διὰ προσώπου τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, ὑποχρεουμένων τῶν δευτέρων νὰ παρέχωσιν εἰς τοῦτο ἐν γεῦμα καὶ ἐν δειπνον, δι' ὧν ἐπαυξάνεται ἐμμέσως τὸ εἰσόδημα αὐτῆς, ὑποκείμενον ἐν τῇ συνάφῃ τῶν εἰς φορολογίαν οἰκοδομῶν, κατὰ τὸ ἀρθρ. 9 παρ. 2 ἐδ. 2 τοῦ Κ.δ. Φ.Κ.Π., οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ παρακολούθησις πρὸς ἔλεγχον τῶν εἰσπράξεων καὶ ἐξασφάλισιν τοῦ εἰσοδήματός τῆς, συνιστάμενον εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τούτων, ὡς ἀνάμιξις καὶ συμμετοχὴ εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἐστιατορίου. Ἄλλωστε καὶ ἀπὸ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως ἐρευνημένης τῆς ὑπὸ κρίσιν σχέσεως, ἀνεξαρτήτως τῆς προθέσεως τῶν συμβαλλομένων, πρόδηλον γίνεται ὅτι τὸ βαρῦνον ἐν ταύτῃ στοιχείον εἶναι τὸ ἀκίνητον (κατάστημα), τὸ εἰσόδημα δὲ ἐκ τῆς ὑπεκμισθώσεως τούτου μετὰ τοῦ ἐκ τῆς μισθώσεως τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν ἢ ἀπαχθῆ εἰς τὴν φορολογίαν Α' κατηγορίας συμφώνως τῷ ἀρθρ. 9 παρ. 2 τοῦ Κ.δ. Φ.Κ.Π.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα δεκτὴ καθίσταται ἡ ἔφεσις τοῦ ἐφόρου καὶ ἐξαφανιστέα ἡ καθ' ἧς αὕτη ἀπόφασις ἐπὶ τῇ τέλει τῆς κυρώσεως τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον φόρου οἰκοδομῶν, ἀβάσιμος δ' εἶναι καὶ ὁ εἰς ἀντίκρουσιν τῆς ἐφέσεως προβαλλόμενος ἰσχυρισμὸς ὑπὸ τῆς φορολογουμένης ἐταιρείας ὅτι ὑφίσταται ἐν τῇ κρινομένῃ διαφορᾷ δεδικοασμένον, ἐφ' ὅσον διὰ τελεσιδικίου ἀποφά-

δανείων, εκ δε των άρθρων 1, 8 και 16 του από 11/23 Αυγούστου 1836 νόμου περί υποθηκών σαφώς και άνευδουσίως εξάγεται ότι το δάνειον καθίσταται ένοπόθηκον από της έγγραφής του σχετικού τίτλου εις τὰ οικεία των υποθηκών βιβλία.

Επειδή κατά τὰ εκ της άναίρεσιθαλλομένης αποφάσεως δεκτά γενόμενα πραγματικά περιστατικά, ο δικαιοπάροχος των άναίρεσιόντων Χ.Σ. έδανείσθη δυνάμει του ύπ' αριθ. 56960 από 16/4/30 συμβολαίου του συμβήφου Αθηνών Β. Μ. λίρας Αγγλίας 3.840 εις συνάλλαγμα δίψεως επί Λονδίνου παρά του Α.Σ., πρὸς δν και έχορήγησε διά τὸ ληφθὲν τούτο ποσόν δικαίωμα έγγραφής υποθήκης επί της οίκίας του της κειμένης επί της οδοῦ Κλεισθένους 13, περί ης ή υπό κρίσιν φορολογία, πλην ο δανειστής οὔτος δὲν ένέγραψεν άμέσως υποθήκην, αλλά την 6 Ιουλίου 1931, ως έμφαίνεται εκ του ύπ' αρ. 10.336/2/32 πιστοποιητικού του Γποθηκοφυλακείου Αθηνών, ητοι μετά την υπό κρίσιν φορολογικήν περίοδον.

Επειδή τούτων οὔτως έχόντων, τὸ Ελεγκτικόν Συνέδριον διά της άναίρεσιθαλλομένης αποφάσεως του ορθῶς και συνόμως έκρινεν ότι άφαιρετέοι τόκοι θεωροῦνται οί θαρύνοντες τὸ άκίνητον κατά την εκάστοτε φορολογικήν περίοδον και συνεπὸς αν υφίστανται μὲν τόκοι του υποχρέου φορολογουμένου, οῦς οὔτος οφείλει εκ δανείου, διά την ασφάλειαν δὲ του οποιου ο δανειστής δὲν έχει επί του άκινήτου, δι' έπερ ή φορολογική υποχρέωσις, έγγράφη υποθήκην διά τὸ συναφθὲν τούτο δάνειον, δὲν δύνανται οί τόκοι οὔτοι νά εκπεσθῶν και δι κατ' άκολουθίαν, εν προκειμένῳ, εφόσον ή υποθήκη ενεγράφη τῇ 6/7/31, ητοι μετά την υπό κρίσιν φορολογικήν περίοδον, οί από της συντάξεως του δανειστικού συμβολαίου οφειλόμενοι τόκοι μέχρι της χρονολογίας της έγγραφής της υποθήκης εκ δραχ. 138.000, δὲν ηδύνατο νά εκπεσθῶσιν εκ της φορολογίας, ως μη ὄντος του δανείου ένοποθήκου. Επομένως ο περι του εναντίου πρώτος λόγος του άναίρετηρίου άπορριπτέος κρίνεται ως άβάσιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 261/1934 (ΤΜΗΜ. ΙΙΙ)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Οί εκπεστέοι τόκοι ένοποθήκων δανείων υπολογίζονται οὔχι από της συνάψεως του δανείου, άλλ' από της έγγραφής της υποθήκης.

Επειδή επί φορολογίας καθαρῶν προσόδων πρώτης κατηγορίας, ητοι τὰ εξ οικοδομῶν άφαιρετέα βάρη κατά την ρητὴν διάταξιν του άρθρου 10 § 4 και του Ν. 1640 λογίζονται οί τόκοι ένοποθήκων δανείων επί του άκινήτου, αυτόνόητον δὲ είναι ότι άφαιρετέοι τόκοι θεωροῦνται οί θαρύνοντες τὸ άκίνητον κατά την εκάστοτε έτησίαν φορολογικήν περίοδον, συνεπὸς, εάν υφίστανται μὲν τόκοι του υποχρέου φορολογουμένου, οῦς οὔτος οφείλει εκ δανείου, διά την ασφάλειαν ὅμως του οποιου ο δανειστής δὲν έχει επί του άκινήτου, δι' έπερ ή φορολογική υποχρέωσις, έγγράφη υποθήκην, διά τὸ συναφθὲν τούτο δάνειον δὲν δύνανται οί τόκοι οὔτοι νά εκπεσθῶσιν. Εν προκειμένῳ δανεισθέντος του εκκαλοῦντος δυνάμει του ύπ' αριθ. 56960 και από 16 Απριλίου 1930, συμβολαίου του συμβολαιογράφου Αθηνών Μ.— λίρας 3.840 υπό του Α. Σ., πρὸς δν έχορήγησε διά τὸ ληφθὲν τούτο ποσόν δικαίωμα έγγραφής υποθήκης, επί της επί της οδοῦ Κ. 15 οίκίας του, περί ης ή υπό κρίσιν φορολογία, ο δανειστής οὔτος δὲν ενέγραψεν άμέσως υποθήκην, αλλά την 6 Ιουλίου 1931, ως έμφαίνεται εκ του ύπ' αριθμ. 10336 της 2 Μαρτίου 1932 πιστοποιητικού του οποθηκοφυλακος Αθηνών, ητοι μετά την υπό κρίσιν φορολογικήν περίοδον και εν τιαύτη περιπτώσει οί από της συντάξεως του δανειστικού συμβολαίου οφειλόμενοι τόκοι μέχρι της χρόνου της έγγραφής της υποθήκης εκ δραχ. 138.000 δὲν ηδύνατο νά εκπεσθῶσι εκ της φορολογίας διά τὸν ως άνω λόγον, τούτεστι ως μη ὄντος του δανείου ένοποθήκου.

Επειδή ο ίσχυρισμός του εκκαλοῦντος ότι από 1ης Μαΐου 1930 και καθ' άπαν τὸ οικονομικόν τούτο έτος, ή εν λόγω οικοδομή ητο κατεσχημένη άναγκαστι-

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 477/1933. (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Τὸ ἄρθρ. 7 § 19 Ν. 5420 ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων τῶν ἐργατῶν ἐφόσον κείνται πλησίον τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἐξυπηρετοῦσι βιομηχανικοὺς σκοποὺς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 9 § 4 ἐδ. στ. Ν. 1640, ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 § 19 τοῦ Ν. 5420, ἀφ' ἑνὸς μὲν βιομηχανοστάσια μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν καὶ ἐξαρτημάτων καὶ τῶν μετ' αὐτῶν συνεχομένων ἀποθηκῶν καὶ οἰκοπέδων τῶν χρησιμοποιουμένων πρὸς ἀποθήκασιν πρώτων ὕλων καὶ πρώτην ἐναπόθεσιν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, ἀπαλλάσσονται τοῦ ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐξ οἰκοδομῶν φόρου, ἐφόσον δὲν ἐκμισθοῦνται, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς βιομηχανοστάσια θεωροῦνται οἰκοδομήματα χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν λειτουργίαν μεγάλης βιομηχανίας, ὡς καὶ τοιαῦτα εἰδικῶς ἀνεγερθέντα διὰ τὴν λειτουργίαν οἰασθήποτε βιομηχανίας, ἐν οἷς ὑφίστανται προσηρμοσμένοι μόνιμως μηχανικαὶ ἐγκαταστάσεις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἄνω διατάξεως μεταξὺ τῶν ὑπ' αὐτῆς γενικῶς καθοριζομένων παραρτημάτων καὶ ἐξαρτημάτων βιομηχανοστασίων δέον νὰ περιληφθῶσιν ὡς ἀπαλλασσόμενα πρὸς τοὺς κυρίως κτιρίους τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν φόρων, καὶ τὰ οἰκοδομήματα ἐκεῖνα ὧν ἡ ἀξία ἀποτελεῖ κτήμα αὐτοῦ τούτου τοῦ διὰ τὴν βιομηχανίαν διατεθειμένου κεφαλαίου καὶ ἄτινα μὴ δυνάμενα νὰ ἀποφέρωσι τεκμαρτὸν εἰσόδημα παρόμοιον πρὸς τὸ τῶν λοιπῶν οἰκοδομῶν, ἀποβλέπουσι οὐχὶ εἰς σκοποὺς οἰκιακοὺς, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν κυρίως αὐτῆς ταύτης τῆς βιομηχανίας καὶ τὴν καλλιτέραν λειτουργίαν αὐτῆς. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν οἰκοδομημάτων περιλαμβάνονται καὶ τὰ οἰκήματα τὰ χρησιμοποιούμενα πρὸς οἰκίαν τῶν ἐργατῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς βιομηχανίας, πλὴν ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ταῦτα κείνται ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἢ ἐγγὺς τοῦ βιομηχανοστασίου ὥστε νὰ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐξυπηρετοῦντα τοὺς σκοποὺς τῆς βιομηχανίας καὶ ὡς προωρισμένα διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ἢ ἐν αὐταῖς οἰκίαις παρέχεται τοῖς ἐργάταις καὶ ὑπαλλήλοις ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη αὐτῶν οὐχὶ ἐπὶ μισθῶματι ἢ παροχῇ μειωμένου μισθοῦ ἢ ἡμερομισθίου ἢ ἐν γένει ἀνταλλάγματι, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀποκλειστικὸν καὶ μόνον συμφέρον τῶν ἐργατῶν τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀνευ τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει διαστολῆς ἐδέχθη ὅτι αἱ πρὸς οἰκίαν τοῦ ὑπαλληλικοῦ καὶ ἐργατικοῦ προσωπικοῦ τῆς βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως διατιθέμεναι οἰκοδομαὶ καὶ ἂν εἴ: εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ βιομηχανοστασίου δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παραρτήματα ἢ ἐξαρτήματα τοῦ βιομηχανοστασίου κατὰ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς, ἅτε μὴ ἐξυπηρετοῦσαι βιομηχανικὸν σκοπὸν, οὐδ' ἀπαραίτητοι διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἐργοστασίου, χωρὶς ἅμα νὰ ἐρευνήσῃ ἐὰν ἐν τῇ περιπτώσει ἐφ' ἧς ἐδίκασεν ἢ παροχῇ οἰκίσεως ὑπὸ τῆς ἀναιρεσειούσης πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτας αὐτῆς ἐγένετο εἰς οἰκήματα κείμενα ἐντὸς τῆς περιοχῆς ἢ ἐγγὺς τοῦ βιομηχανοστασίου ἐξυπηρετοῦντα τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ καὶ προωρισμένα διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ ἐὰν ἢ ὡς ἄνω παροχῇ οἰκήματος ἐλάμβανε χώραν ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸ συμφέρον καὶ μόνον τῶν ἐργατῶν τῆς ἐπιχειρήσεως, οὐχὶ δὲ συνεπῶς ἐπὶ μισθῶματι ἢ ἐν γένει ἀνταλλάγματι. Οὕτως ἕμως πράξασα ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὴν ἄνω διάταξιν καὶ εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ ἀναίρετέα κατὰ τὸν περὶ τούτου δάσιμον καὶ μόνον τοῦ ἀναίρετηρίου λόγον.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 412/1935 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐκμισθῶσις βιομηχανικοῦ ἐργοστασίου δὲν ὑφίσταται ἐσάκις ἅπαντες οἱ συγκύριοι αὐτοῦ τυγχάνουσιν ἐταῖροι ἰδιοχρησιμοποιεῦντες αὐτό. Ἐστω καὶ ἐὰν μετέχη τῆς χρήσεως τρίτος μὴ συγκύριος.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ, ἀνεξαρτήτως τῆς φύσεως τῆς ἐνοχικῆς σχέσεως τῆς

ύφισταμένης μεταξύ αφ' ενός μὲν τῶν Σ. καὶ Ε.Σ., αφ' ἑτέρου δὲ τοῦ Α.Μ., ὡς ἐταιρικῆς ἢ ὑπαλληλικῆς, πάντως δὲν ὑφίσταται ἐκμισθῶσις τοῦ ἐργοστασίου τοῦ ἀναιρεσειόντος, διότι ἀμφότεροι οἱ συγχύριοι τοῦ ἐργοστασίου, συντρέχει δ' ἐπομένως ὡς ἑταῖροι, ἰδιοχρησιμοποιοῦντες συνεπῶς τὸ ἐργοστάσιον, συντρέχει δ' ἐπομένως ἢ κατὰ τὸ ἀρθρ. 9 § 4 ἐδ. στ. τοῦ Ν. 1640 προϋπόθεσις τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς φορολογίας οἰκοδομῶν. Ἐν ἄλλοις λόγοις δὲν παρέχεται εἰς τρίτους ἢ χρήσις τοῦ ἐργοστασίου ἐπὶ χρηματικῶν ἀνταλλάγματι, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται τοῦτο ὑπὸ τῶν συγχυρίων τυγχανόντων ἀμφοτέρων συνεταίρων, διὰ τὴν συνεταιρικὴν αὐτῶν ἐπιχειρησὴν συντρέχοντος οὕτως ἐν προκειμένῳ τοῦ σκοποῦ τῆς φορολογικῆς ἀπαλλαγῆς, ὅστις συνίσταται εἰς τὴν προστασίαν τῆς Ἐθνικῆς βιομηχανίας. Τὸ γεγονός ὅτι καὶ τρίτος μὴ κύριος ποιεῖται χρῆσιν ἴσως τοῦ ἐργοστασίου, δὲν αἰρεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐργοστασίου ἐπὶ χρηματικῶν ἀνταλλάγματι, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖται τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀνα-ἰδιοχρησιμοποίησεως αὐτοῦ ὑπὸ τῶν δύο ἑταίρων συγχυρίων. Τὸ δὲ ποσὸν τὸ ἀνα-γραφόμενον ὡς «ἐνοίκια ἐργοστασίου» εἰς τὰ ἔμπορικά βιβλία, παρὰ τὴν τοιαύτην διατύπωσιν τῆς ἐγγραφῆς, δὲν ἀποτελεῖ ἀντάλλαγμα χρήσεως, ἀλλὰ ἀφαίρεσιν ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων κερδῶν, προκειμένου νὰ ὑπολογισθῇ τὸ εἰς τὸν Α. Μ. ἀναλογουῦν ποσοστὸν ἐκ τῶν καθαρῶν κερδῶν, δικαιολογουμένην ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Α. Μ. δὲν ἔχει μερίδιον ἐπὶ τοῦ ἐργοστασίου.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβαλλένη ἀπόφασις δεχθεῖσα τὸναντίον ὅτι ἡ ἐπίδικος σχέσις εἶναι σχέσις ἐκμισθώσεως ὑπέπεσεν εἰς ἐσφαλμένην ἐφορμογὴν καὶ ψευδῆ ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθρον 9 § 4 ἐδ. στ' τοῦ Ν. 1640 καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ τυγχάνει ἀναιρετέα.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΓΑΙΩΝ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 832/1932.

Φόρος κατηγορίας εἰσοδημάτων ἐκ γαιῶν ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ καθαρῶν εἰσοδήματος ὅπερ ἐκτήσατο ὁ φορολογούμενος ἐντὸς τοῦ προηγηθέντος οικονομικοῦ ἔτους ἢ κατὰ τὴν περίπτωσιν γεωργικοῦ, τοῦ φορολογουμένου κεκτημένου δικαίωμα ἐπιλογῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 12 παρ. 1 τοῦ Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὁ φόρος κατηγορίας εἰσοδημάτων ἐκ γαιῶν ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ τοῦ συνολικοῦ καθαρῶν εἰσοδήματος ὅπερ ἐκτήσατο ἐντὸς τοῦ προηγηθέντος οικονομικοῦ ἢ κατὰ τὴν περίπτωσιν γεωργικοῦ ἔτους, δι' ἐκμισθώσεως μιᾶς ἢ πλειόνων γαιῶν κειμένων ἐν Ἑλλάδι, πᾶς ἰδιοκτῆτης ὡς ἐν προκειμένῳ, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 13 παρ. 4 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν φορο-λογοῦμενοι, ἐπιδίδουσιν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ὅστις ἔπεται τοῦ γεωργικοῦ ἢ οικονομικοῦ ἔτους, καθ' ὃ προέκυψεν ἢ ἐξ ἐκμισθώσεως πρόσδοσις, ἰδίαν δήλωσιν κατ' Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν, δι' ἅπαντα τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ ἐκάστης τούτων κείμενα ἀκίνητα.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, αὕτη ἐθεώρησε τὸν ἀναιρεσειόντα ὡς ὑποκείμενον εἰς φορολογικὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1930—1931 καὶ διὰ τὴν ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. .... ἀγρομισθωτηρίου συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Α. Σ. πρόσδοσιν αὐτοῦ τὴν ἀναλογουσαν εἰς τὸ ἀπὸ 8)δρίου 1929— Ἀπριλίου 1930 χρονικὸν διάστημα, καίτοι αὕτη γεωργικὸν ἔτος ἀφέερα, ἀρχόμενον ἐν προκειμένῳ ἀπὸ τῆς 26)δρίου 1929 καὶ λήγον τὸν 2)δριον τοῦ 1930 ἔτους, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι οὗτος καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ συνιδιοκτῆτου τοῦ γενομένης ἐκμισθώσεως ἐπραγματοποιεῖ τὸ αὐτὸ εἰσόδημα, δηλῶν τούτο κατὰ οἰκονομικὰ ἔτη.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν ἐκ τῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς παρούσης σκέψει μνησθειῶν διατάξεων προκύπτει, ὅτι ὑφισταμένης μισθώσεως διὰ γεωργικὸν ἔτος, καὶ ὡς τοιοῦτον νοεῖται τὸ ἀπὸ τοῦ πέρατος τῆς συγκομιδῆς τῶν προϊόντων μέχρι τοῦ πέρατος τῆς

κατά τὸ ἐπόμενον ἔτος τοιαύτης, ὁ φορολογούμενος κέκτηται τὴν εὐχέρειαν νὰ δηλώσῃ τὸ μίσθωμα τὸ ἀντιστοιχοῦν ἢ εἰς τὸ προηγούμενον οἶκον. ἔτος, ἢ εἰς τὸ προηγούμενον γεωργικόν τοιοῦτον, πλὴν ὅμως ἐφ' ἕσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ φορολογούμενος δὲν προέβη εἰς δήλωσιν κατὰ οἶκον. ἔτος περιλαμβάνουσιν καὶ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ γεωργικοῦ ἔτους 1929 — 1930, οὐχὶ νομίμως ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐθεώρησεν αὐτὸν διὰ τὸ ἄνω ἐξάμηνον ὑπέχοντα φορολογικὴν ὑποχρέωσιν κατὰ τὸ οἶκον. ἔτος 1930 — 1931, κατανείμασα καὶ ἀναλογίσασα τμήμα τοῦ μισθώματος ἐκ τῆς γεωργικῆς περιόδου εἰς τὴν παραλλήλως ἀντιστοιχοῦσαν οικονομικὴν περίοδον. Τὸ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων καὶ κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη ἔσχεν ἐκ τοῦ περὶ οὗ πρόκειται κτήματος τὸ αὐτὸ μίσθωμα, οἶον καὶ κατὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν, καὶ ὑπερ ἐδήλου εὐτος κατὰ οἶκον. ἔτη, αὐθόλως δύναται νὰ καταστήσῃ νόμιμον τὴν ἐγγραφὴν αὐτοῦ ἐν τῇ φορολογικῇ καταλόγῳ τοῦ οἴκου. ἔτους 1930 — 1931 καὶ διὰ τὰς ἐκ τῆς ὡς ἄνω ὑπ' ἀριθ. . . . μισθωτικῆς συμβάσεως προσόδου αὐτοῦ, καθ' ἕσον ἢ ὑποβολὴ ἐκ μέρους τοῦ φορολογουμένου καὶ ἢ ἀποδοχὴ παρὰ τῆς φορολογούσης ἀρχῆς δηλώσεως διὰ τὰ προηγούμενα οικονομικὰ ἔτη, καίτοι περὶ προσόδου κατὰ γεωργικὸν ἔτος ἐπρόκειτο, δὲν δημιουργεῖ καὶ μελλοντικὴν ὑποχρέωσιν τοῦ φορολογουμένου, ὅπως εἰς ὁμοίτροπον προβαίνει ἐφεξῆς δήλωσιν τῆς ἐκ μισθώσεως γαιῶν προσόδου αὐτοῦ, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐκάστη φορολογικὴ περίοδος κέκτηται ἰδίαν αὐτοτέλειαν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ἐκάστης ἐρευνῶνται καὶ κρίνονται αὐτοτελῶς καθ' ἕκαστον ἔτος.

ΑΡΙΘΜ. ΑΠΟΦ. 636/1937.

Ε.Ε.Ε.Α.

Εἰσόδημα ἐξ ἐπιμόρτου καλλιεργείας δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν φέρον Β' Κατηγορίας.

Ἐπειδὴ ἐπὶ ἐπιμόρτου καλλιεργείας, ἐν ἣ παραχωρεῖται ἢ χρήσις ἀγροτικῶν κτήματος ἐπὶ ἀντιπαροχῇ, συνισταμένη εἰς ποσοστὸν τῶν παραχθησομένων καρπῶν, ἀνεξαρτήτως τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς τοιαύτης συμβάσεως ὡς μισθώσεως ἢ Ἑταιρίας, ὁ φορολογικὸς νομοθέτης τὸ ἐξ αὐτῆς κτώμενον εἰσόδημα παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀγροτικῶν κτήματος θεωρεῖ ὡς ἀντικείμενον φορολογίας, οὐχὶ κατὰ τὴν Β' ἀλλὰ κατὰ τὴν Ε' Κατηγορίαν τῶν γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων, ὡς τοῦτο συνάγεται σαφῶς καὶ ἐκ τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 455/37 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου, καθ' ὃ, κατ' ἐξαιρέσειν τῆς ἀνωτέρω ἀρχῆς, ὡς πρόσδοδος φορολογητέα κατὰ τὴν Β' Κατηγορίαν θεωρεῖται μόνον ἢ κτωμένη παρ' ἰδιοκτῆτου δάσους καὶ ἔταν ἀκόμη τὸ ἀντάλλαγμα παραχωρήσεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως συμφωνεῖται εἰς ποσοστὸν ἐκ τῆς δασικῆς παραγωγῆς κ.λ.π.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 328 (ΙΙΙ ΤΜΗΜ.)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟῦ

Ὁ φόρος ἐκ γαιῶν ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ ἀκινήτου οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐντολοδόχου, ἔστιν ἂν εἶναι συγκύριος θὰ φορολογηθῇ διὰ τὸ μερίδιόν του τῆς συγκυριότητος.

Ἐπειδὴ δάσιμοι κρίνονται οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἕσον ἀφορᾷ τὴν ἐγγραφὴν του εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον δι' ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ μισθώματος τῶν λειβαδιῶν... Καθ' ἕσον ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ σχετικῶν στοιχείων προκύπτει ὅτι ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὰ περὶ ὧν πρόκειται λειβάδια ἦτο συνιδιοκτήτης κατ' ἰδανικὰ μερίδια, ἦτοι εἰς μὲν τὰ τρία πρῶτα κατὰ 192/1686, εἰς δὲ τὸ τελευταῖον κατὰ 12/192, τοῦτο δ' ἄλλως δὲν ἀποκρούει καὶ ὁ Οἶκον. Ἐφορος, οὕτως οἱ ἰσχυρισμοὶ ὅτι ὁ ἐκκαλῶν πληρεξούσιος εἰσέπραττε τὰ μισθώματα διὰ λογαριασμὸν τῶν συγκυρίων καὶ ὅτι εἶχεν ἀναλάβει τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου καὶ ὡς ἐκ τούτου θεωρεῖται ὑπόχρεως διὰ τὸν φόρον ἀντιτίθενται πρὸς τὰς δάσεις τοῦ φορολ. δικαίου, καὶ δὲν δικαιολογοῦσι τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐντολοδό-

σοδήματος, εκπίπτονται μεταξύ άλλων και οι τόκοι των βαρυνόντων το ακίνητον ένυποθήκων χρεών αυτού τούτου του υποχρέου εις φόρον.

Ἐπειδὴ προκειμένης ἐφαρμογῆς τῆς ἄνω διατάξεως ἐπὶ ἀκινήτου ὑπαγομένου τῆ ἄνω κατηγορίας και δεδωρημένου ὄντος διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑποθηκικοῦ χρέους μετ' ἄλλων τοιούτων, εἴτε αὐτοτελῶν εἴτε και ἀποτελούντων τμήματα τοῦ αὐτοῦ ἐν συνόλῳ κτήματος, και εἰς ἐτέραν φορολογικὴν κατηγορίαν ὑπαγομένων, οἱ τόκοι τοῦ ένυποθήκου δανείου, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς ἄνω διατάξεως, εἰσὶ κατανεμητέοι μεταξύ τῶν προσόδων τοῦ ἔλου ένυποθήκου κτήματος, και κατὰ λόγον τοῦ ποσοῦ τῆς προσόδου ἐκάστης κατηγορίας συμφώνως πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ ποσοῦ τῆς προσόδου ἐκάστης κατηγορίας συμφώνως πρὸς τὴν ἐκ τοῦ ἀρθρ. 5 τοῦ Ν. 1640 προκύπτουσαν ἀρχὴν τοῦ διαφορισμοῦ τῶν προσόδων και τῆς αὐτοτελείας τῶν ἀναλυτικῶν κατηγοριῶν ἐφ' ἧς ἐδράζεται τὸ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου σύστημα τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων Μία τῶν συνεπειῶν τῆς ἀρχῆς ταύτης εἶναι ὅτι και ἐκάστη κατηγορία οὕσα πάντῃ αὐτοτελής και ἀνεξάρτητος τῶν λοιπῶν τοιούτων διέπεται ὑπὸ ἰδίων διατάξεων, ἔχουσα ἰδίους συντελεστὰς και ἰδίας ἐκπτώσεις. Ἐναντία ἐκδοχῇ, ἦτοι ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν τόκων τοῦ ένυποθήκου δανείου, ἀφαιρεῖται ἐκ μόνου τοῦ εἰσοδήματος τοῦ προερχομένου ἐκ τῆς ἐκμισθώσεως τῶν ἀγροτικῶν γαιῶν, θὰ ἰσοδυναμεί ἀφ' ἐνὸς μὲν πρὸς ἔκπτωσιν τῶν δανείου ποσοῦ μείζονος ἐκείνου ὅπερ πράγματι βαρύνει τὸ ακίνητον, ἐξ οὐ πηγάζει ἢ ὑπὸ φορολογίαν πρόσσοδος και πρὸς μετάθεσιν τῶν βαρῶν τῶν ἐτέρων τμημάτων τοῦ ένυποθήκου κτήματος ἐπὶ τοῦ τμήματος τῶν ἀγροτικῶν γαιῶν και τὴν μὲν ἀληθῆς εἶτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 26 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἢ ὑποθήκη ἐκτείνεται πρὸς αὐτὴν, πλὴν ὅμως ἐκ τοῦ ἀδιαίρετου τούτου τῆς ἐμπραγμάτου ἀσφαλείας ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν τοῦ δανειστοῦ ἐξασφάλισιν, δὲν ἔπεται ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς φορολογητέας καθαρᾶς προσόδου ὠρισμένης κατηγορίας τῆς προκυπτούσης ἐκ μέρους τοῦ ένυποθήκου κτήματος, θὰ ἀφαιρηθῇ ἐκ τῆς ἀκαθαρίστου τοιαύτης τὸ ὑπόλοιπον τῶν τόκων τοῦ δανείου, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου και ἐνεγράφη ἢ ὑποθήκη, καθόσον ἐν τῇ φορολογικῇ δικαίῳ πρὸ τῆς ἐννοίας τῆς ἐμπραγμάτου ἀσφαλείας προέχει ἢ ἔκτασις τῆς ἐξ ἐκάστης κατηγορίας κτωμένης καθαρᾶς και συνειπῶς φορολογουμένης προσόδου.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω σκέψεων, ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις δεχθεῖσα ὅτι ὀλόκληρον τὸ δασύκτημα τῆς ἀναιρεσειούσης συγκείμενον: α') ἐκ καθαρῶς δασικῶν ἐκτάσεων, β') ἐξ ἐκμισθουμένων ἀγροτικῶν γαιῶν και γ') ἀστικῶν ἀκινήτων ἐβαρύνετο κατὰ τὸ ὑπόλογον ἔτος διὰ τόκων ένυποθήκου δανείου χορηγηθέντος αὐτῇ ἀνερχομένων εἰς δρχ. 105.163, και προδασα εἰς τὴν ἐκ τῆς προσόδου τῶν ἀγροτικῶν γαιῶν ἔκπτωσιν τοῦ ἀναλογοῦντος αὐτῇ ποσοῦ τόκων τοῦ ένυποθήκου δανείου, ὀρθῶς τὰς ἄνω διατάξεις ἠρμήνευσε και ἐφήρμοσε, ἀπορριπτέας κατ' ἀκολουθίαν τούτου κρινομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀναιρέσεως ὡς νόμῳ ἀδασίμου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 531/1935 (Β' ΤΜΗΜ.)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐφ' ὅσον τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐδέχθη ὅτι τὸ τεδὲν ὑπ' ὄψει αὐτοῦ συμβόλαιον ἀποτελεῖ προσύμβασιν αἰρετικῆς ἀγοραπωλησίας και ἐχαρκτηρίσας τὸ προκαταβληθὲν τίμημα ὡς μισθῶμα, νομίμως ἐθεώρησε τὸν ἰδιοκτητὴν και πωλητὴν ὡς ὑπαγομένου εἰς Φ.Κ.Π. Κατηγ. Β'.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ἐρμήνευσε τὸ περιεχόμενον τῆς μεταξύ τοῦ δικαιοπαρόχου και τῶν ἐφεσιδλήτων — ἤδη ἀναιρεσειόντων — και τῶν ἐν τῇ οἰκείῳ συμβολαίῳ μνημονευομένων κτηνοτρόφων καταρτισθείσης ἐγγράφου προσυμβάσεως ἀγοραπωλησίας ἀγροκλήματος, ἔκρινεν ὅτι μέχρι τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς πωλήσεως αὐτοῦ ἢ καταβολῆς και ἢ ἀπόλαυσις τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀγαθῶν παρεχωρήθη εἰς τοὺς κτηνοτρόφους ὑπὸ

μορφήν τῆς νομικῆς σχέσεως τῆς μισθώσεως, ἢ δὲ ἀπὸ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ προ-
 συμφώνου ὑπάρχουσα ἀόριστος προσδοκία τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀγοραπωλη-
 σίας ἔπαυσεν ὑφισταμένη ἀφ' ἧς οἱ κτηνοτρόφοι ἐξέπεσαν λόγῳ μὴ ἐκπληρώσεως
 τῶν ὑποχρεώσεων τῶν, τῶν ἐκ τῆς συμβάσεως ἀορίστων δικαιωμάτων τῶν πρὸς ἀγο-
 ρὰν τοῦ ἀγροκτήματος καὶ ἐξώσθησαν ἐκ τῆς κατοχῆς· ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν σαφῶν
 καὶ πλήρη συνιστωσῶν αἰτιολογίαν σκέψων τούτων, νομίμως ἐδέχθη ὅτι τὸ ὡς ἀν-
 τίτιμον ληφθὲν παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου χρηματικὸν ποσὸν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς
 τῶν ἐξ αὐτοῦ ὠφελειῶν, ὧν ἐστερήθη ὁ ἰδιοκτῆτης, ὑπαγόμενον εἰς τὸν κατὰ τὸ
 ἄρθρ. 12 τοῦ κώδικος περὶ φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων φόρον ἐπὶ τῶν εἰσο-
 δημάτων ἐκ γαιῶν. Ὅθεν ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ περὶ ἀσφαλείας καὶ ἀλληλαιναιρέ-
 σεως ἀγούσης εἰς ἀναιτιολόγητον καὶ ὁ περὶ παραβάσεως τῶν περὶ ἀγοραπωλησίας
 καὶ μισθώσεως διατάξεων τοῦ ἀστικού δικαίου πρῶτος λόγος τῆς κυρίας αἰτήσεως
 καὶ πρῶτος πρόσθετος τοιοῦτος, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῆς ἐσφαλμένης προϋποθέσεως, ὅτι
 ἢ προσβαλλομένη ἐδέχθη ἰσχύουσαν ἔτι τὴν προσύμβασιν αἰρετικῆς ἀγοραπωλησίας
 τοῦ κτήματος καὶ μ' ἄλλα ταῦτα ἐχαρακτήρισεν παρὰ τὸν νόμον τὸ προκαταβληθὲν
 τίμημα ὡς μίσθωμα.

Ἐπειδὴ οἱ κατ' ἔφεσιν προβληθέντες ἰσχυρισμοὶ περὶ τοῦ ὅτι α') εἰς φόρον
 β' κατηγορίας ὑπεβλήθησαν πλέον τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ κτήματος καὶ οἱ μισθωταὶ
 καὶ β') οἱ ἀναιρεσεῖοντες ἐξημιώθησαν ἐκ τῆς μὴ ἀγοραπωλησίας λόγῳ πτώσεως τῆς
 ἀξίας τοῦ κτήματος καὶ ὑπερεξαντλήσεως αὐτοῦ συνεπεία τῆς ἐντεταμένης ὑπερ-
 ξαετοῦς ἐκμεταλλεύσεώς του, δὲν ἴσχουν κατὰ νόμον ἐπιρροήν. Διότι κατὰ τὸ ἀρ-
 θρον 12 τοῦ κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων καὶ οἱ μισθωταὶ, ὑπεκμι-
 θρον ὄντες, φορολογουῦνται, ἢ δὲ ἐκ τῆς πτώσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀγροκτήματος ζημί-
 α σθούντες, φορολογουῦνται, ἢ δὲ ἐκ τῆς πτώσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀγροκτήματος ζημί-
 α δὲν ἀποτελεῖ γεγονός ἐπηρεάζον κατὰ νόμον τὴν φορολογίαν τῶν εἰσοδημάτων αὐ-
 τοῦ. Ὅθεν ἀπορριπτέος ἐλέγχεται καὶ κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ὁ τέταρτος πρόσθετος
 λόγος ἀναιρέσεως, ἐφόσον τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας δὲν ὑποχρεοῦτο νὰ αἰτιολο-
 γήσῃ εἰδικῶς τὴν ἀπόρριψιν ἰσχυρισμῶν ἀλυσιτελῶς προβληθέντων.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΙΝΗΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

ΣΥΜΒΟΓΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1023/1937

Ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ ἢ ἀφορῶσα εἰς πληρωμὴν Φ.Κ.Π. ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν τόκων
 προσόδων παρίσταται γεγεννημένη ἀφ' ἧς καταστῆ ἀπαιτητὴ ἢ πρὸς πλη-
 ρωμὴν τῶν τόκων ἀξίωσις, τῆς εἰσπράξεως ἢ μὴ τούτων μὴ ἀσκούσης ἐπιρ-
 ροῆν. Ἡ πενταετής ἔδεν παραγραφὴ ἄρθρ. 35 Κώδικος Φ.Κ.Π. ἀρχεται ἀφ'
 ἧς καταστῶσιν οἱ τόκοι ἀπαιτητοί.

Ἐπειδὴ ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ ἢ ἀφορῶσα εἰς πληρωμὴν φόρου καθαρᾶς προ-
 σόδου ἐπὶ τῶν ἐκ τόκων προσόδων παρίσταται γεγεννημένη ἀφ' οὗ χρόνου καταστῆ
 ἀπαιτητὴ ἢ πρὸς πληρωμὴν τῶν τόκων ἀξίωσις. Ἡ εἰσπραξις ἢ μὴ τῶν τόκων οὐ-
 δεμίαν ἀσχεῖ ἐπιρροήν ἐν σχέσει πρὸς τὴν γένεσιν τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς, διότι
 ἀντικείμενον ταύτης ἐστὶν ἡ κτηθείσα πρόσδοδος καὶ οὐχὶ ἡ πραγματοποιηθεῖσα τοι-
 αῦτη. Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης παρέπεται, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου πρὸς
 δευτερεύουσαν τὴν ὑφειλομένου φόρου καθαρᾶς προσόδου ἐκ κτηθείσης ἀξιώσεως ἐπὶ
 πληρωμῇ τόκων δὲν ἐκτείνεται πέραν τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. τασ-
 σομένης πρὸς τοῦτο πενταετοῦς προθεσμίας. Ὅρθως ὅθεν ἡ ἀναιρεσιβλήτου ἀπό-
 φασις ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν ταύτην, ἀποφνηναμένη κατ' ἐφαρμογὴν αὐτῆς ὑποκύ-
 ψασαν εἰς τὴν παραγραφὴν τὴν ἀξίωσιν τοῦ Δημοσίου ἐπὶ πληρωμῇ φόρου ἐπὶ τῆς
 ἐκ τόκων προσόδου τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, τῆς ἀφορώσης εἰς τόκους ὡς πρὸς οὐς ἀπὸ
 τῆς γενέσεως τῆς ἐπὶ καταβολῇ αὐτῶν ἀξιώσεως ἀχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς περὶ βε-

δαιώσεως του φόρου πράξεως του ανααιρεσείοντος Οίκου. Ἐφόρου διέρρευσε η̄ εἰρημένη πενταετής προσθεσμία, ὃ δὲ ἐπὶ τῆς ἐναντίας ἐκδοχῆς ἐρειδόμενος μοναδικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀπορριπτὸς ἀποβαίνει ὡς μὴ νόμιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 394/1935 (Β' ΤΜΗΜ.)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ φορολογικὴ ἐνοχὴ διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου ποσοστῶν Δ. Σ. γεννᾶται κατὰ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γ. Σ. τῶν μετόχων καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν καταβολὴν τῶν ποσοστῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἀρθρ. 14 § 1 τοῦ κώδικος Φ.Κ.Π. ὃ ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐκ κινητῶν ἀξιῶν φόρος ἐπιβάλλεται πλὴν ἄλλου καὶ ἐπὶ τῶν ἐκτὸς μισθοῦ ἀμοιβῶν καὶ ποσοστῶν τῶν θῆτων καὶ διαχειριστῶν τῶν Α.Ε., κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 15 τοῦ αὐτοῦ φορ. κώδικος, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 6 § 1 τοῦ Ν.4576, ὃ ὡς ἄνω φόρος παρακρατεῖται ὑπὸ τῶν ἐκδοσάντων τὴν σχετικὴν ἀξίαν Νομικῶν προσώπων καὶ καταβάλλεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον προκειμένου περὶ ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ἰσολογισμοῦ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μετόχων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως δεκτὰ γενόμενα πραγματικὰ περιστατικά : 1) ὃ ἐκ τῶν θῆτων τῆς ἀνααιρεσείουσης Ε.Κ. ἐπιστώθη ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτῆς μὲ ποσὸν δρχ. 345.504.50 διὰ ποσοστὰ τοῦ ἔτους 1930 : 2) ὃ ἰσολογισμὸς τῆς ἀνααιρεσείουσης περιλαμβάνων ἀπὸ 1/1/1930—31/12/1930 διαχειρίσιν ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων αὐτῆς χωρὶς αὐτὴ καὶ νὰ προβῇ ὡς ὄφειλεν εἰς παρακράτησιν τοῦ φόρου καὶ τῶν ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ὡς ἄνω ἐγκρίσεως καταβολὴν αὐτοῦ εἰς τὸ Δημ. Ταμεῖον.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω σκέψεων, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καταλογίσασα τῇ ἀνααιρεσείουσῃ τὸν διὰ τὴν ἄνω αἰτίαν φόρον Κατηγ. Γ' κλ. α' Φ.Κ.Π. διὰ τὸ οἶκ. ἔτος 1931/1932 (ἐγκρίσις ἰσολογισμοῦ Ἰουλίου 1931) ὀρθῶς τὰς ἄνω διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμισε, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς δευτέρας τῶν ὁποίων ἡ δημιουργία τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς ἡρτῆται οὐχὶ ἐκ τῆς καταβολῆς, ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἰσολογισμὸς ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς γενικῆς συνελεύσεως τῶν μετόχων.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 98/1936.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Καὶ οἱ ἐξ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ τόκοι ὑπόκεινται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος τῶν κινητῶν ἀξιῶν φορολογίαν τοῦ Νόμου 1640.

Ἐπειδὴ, τοῦ Νόμου 1640 «περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων» ὀρίζοντος ἐν ἀρθρ. 14 παρ. 1 Κατηγ. Γ' αὐτοῦ ὅτι εἰς φόρον ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐκ κινητῶν ἀξιῶν ὑπόκεινται οἱ ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοὶ τόκοι ἐκ παντὸς τίτλου ἐντόκου τοῖς μετρητοῖς καταθέσεως ἢ ἐγγυήσεως καὶ παντὸς ἐν γένει χρεωστικοῦ τίτλου, προφανῆς καθίσταται ὅτι εἰς τὸν ὡς εἴρηται φόρον κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης ὑπόκεινται καὶ οἱ ἐξ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ τοιοῦτοι τόκοι. Εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς ἐρμηνείας ταύτης συνεπικουρεῖ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Νόμος 1640 ἐν τῇ ἀρχικῇ κατὰ τὸ ἔτος 1919 διατυπώσει αὐτοῦ, ἐξήρει ρητῶς ἐν ἀρθρ. 17 αὐτοῦ τοὺς ἐξ ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ τόκους τοῦ φόρου τούτου, βραδύτερον ὅμως ἢ τοιαύτη ἀπαλλαγὴ κατηργήθη διὰ τοῦ ἀρθρ. 3 τοῦ Νόμου 3338/25. Ἄλλως δὲ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνααιρεσείοντος ἐπικαλουμένη ἐν προκειμένῳ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 19 παρ. 2 ἐδ. η' τοῦ Νόμου 1640, ὀρίζοντος ὅτι πρὸς ἐξέυρεσιν τοῦ ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων φορολογητέου καθάρου κέρδους ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθάριστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ αἱ πρόσσοδοι ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν ὅσαι εἰ καὶ μὴ παραπεμφθεῖσαι ρητῶς εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην πρὸς φορολογίαν, περιελήφθησαν ἐν τούτοις ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου εἰς τὰ ἔσοδα αὐτῆς.

καιολογῶν τὴν φορολογικὴν ἐνοχλήν, μὴ εὐσης ἱκανῆς πρὸς δημιουργίαν τοιοῦτου τίτλου μόνης τῆς διαφορᾶς τῶν ἐταιρικῶν κεφαλαίων, καὶ ὅτι συνεπῶς θὰ ἦδύνατο τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον νὰ σχηματίσῃ πεποίθησιν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς κρινομένης δανειακῆς ἀπαιτήσεως ἐκ μόνων τῶν ἐμπορικῶν τῆς Ἑταιρείας διβλίων συμφώνως πρὸς τὰς συνδυασμένας διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 12 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ 417 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, ἅτινα ἀφορῶσι τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν τῶν νομίμως τετηρημένων ἐμπορικῶν διβλίων, πλὴν ἕμως ἰσχυρισθέντος τοῦ νῦν αἰτούντος ἐν τῇ κατ' ἔφεσιν δίκῃ, ὅτι ἡ ἔνδικος ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγραφῆ τόκων ἐγένετο αὐθαίρετως ὑπὸ τοῦ λογιστοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ἐταίρων ἔδει ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς οὐσιώδη κατὰ νόμον ἀσκῶν ἐπιρροήν, ἅτε τείνων εἰς ἀνατροπὴν τῆς περὶ ὑπάρξεως ἐντόκου καταθέσεως πραγματικῆς θάσεως, ἀποτελούσης κατὰ τὰ προεκτεθέντα νόμιμον προϋπόθεσιν τῆς δημιουργίας φορολογικῆς ἐνοχλῆς νὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1488/1938 (ΠΙ ΤΜΗΜ.)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΙ

Ἡ μεταβολὴ τῆς ιδιότητος τοῦ ὀφειλέτου δὲν μεταβάλλει καὶ τὴν ιδιότητα τοῦ δανείου. Οἱ Γεωργικοὶ Συνεταιρισμοὶ ὀφείλουσι φέρειν διὰ τοὺς τόκους πραγματοποιηθέντας ἐκ δανείων πρὸς μὴ μέλη.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος τῆς ἐφέσεως λόγος, ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ ἐν τοῖς διβλίοις τοῦ ἐκκαλοῦντος Συνεταιρισμοῦ καὶ εἰς πίστωσιν αὐτοῦ ὡς δανειστοῦ ἀχθέντες τόκοι προέρχονται ἐκ δανείων χορηγηθέντων πρὸς πρόσωπα, τὰ ὅποια προϋπῆρξαν μέλη τοῦ Συνεταιρισμοῦ, δὲν ὑπάγονται οἱ τόκοι οὗτοι εἰς τὴν προκειμένην φορολογίαν, ἅτε τῆς τοιαύτης μετέπειτα μεταβολῆς τῆς ιδιότητος τοῦ ὀφειλέτου μὴ ἐπαγομένης καὶ τὴν μεταβολὴν τῆς ἀρχικῆς ιδιότητος τοῦ δανείου, ὡς δανείου χορηγηθέντος πρὸς συνεταιίρον, τυγχάνει ἀπορριπτέος ὡς μὴ νόμου θάσιμος, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένη ἀποφάσει ἐκτιθεμένους ὀρθοὺς καὶ νομίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Συνέδριον ἀναφέρεται, δεδομένου ἄλλως, ὅτι κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1932 Ν. Διατάγματος τοῦ φόρου τούτου ἀπαλλάσσονται οἱ καθαρῶς Γεωργικοὶ Συνεταιρισμοὶ διὰ τοὺς τόκους μόνον τοὺς πραγματοποιημένους ἐκ δανείων ἢ πιστώσεων πρὸς μέλη αὐτῶν, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ τοὺς τόκους τοὺς πραγματοποιημένους ἐκ δανείων πρὸς μὴ μέλη, συνεπῶς καὶ ἐὰν ταῦτα προϋπῆρξαν μέλη τοῦ Συνεταιρισμοῦ, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἔνθα πλείστοι τῶν χρεωστῶν ἦσαν κατὰ τὸ παρελθὸν μέλη τοῦ Συνεταιρισμοῦ, πλὴν ἕμως ἅπαντες οὗτοι, ὡς ἐκ τῶν διβλίων τοῦ Συνεταιρισμοῦ συνάγεται, διεγράψαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1931, καὶ ἐπομένως κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν τόκων ὡς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς πίστωσιν τοῦ Συνεταιρισμοῦ, ὁπότε καὶ δημιουργεῖται ἡ φορολογικὴ ὑποχρέωσις τοῦ Συνεταιρισμοῦ, οὐδεὶς τούτων ἐκέκτητο τὴν ιδιότητα τοῦ Συνεταίρου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 720/1935.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓ ἘΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 15 παρ. 1 Φ.Κ.Π. σαφῶς προκύπτει ὅτι γενεσιουργὸν τῆς φορολογικῆς ἀξιώσεως τοῦ δημοσίου γεγονὸς εἶναι ἡ διανομὴ τοῦ μερισματοῦ, τὰ δ' οὗτω βεβαιούμενα ἔσοδα ἀνήκεισι, κατὰ τὸ ἀρθρ. 8 Ν. 1555, εἰς τὸ οἶκον. ἔτος διαρκούντος τοῦ ὁποῖου ἐδημιουργήθη ἡ φορολογικὴ ἐνοχλή.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἀρθρ. 15 τοῦ Κώδικος περὶ Φ.Κ.Π., τῆς ὀρίζουσας ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων τῆς α' κλάσεως φόρος παρακρατεῖται ὑπὸ τῶν ἐκδασάντων τὴν σχετικὴν ἀξίαν νομικῶν προσώπων κατὰ τὴν διάθεσιν τῶν πρὸς ἐξαργύρωσιν τῶν μερισμάτων πιστώσεων καὶ καταβάλλεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον ἐντὸς 15ῆμέρου ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐξαργυρώσεως τῶν μερισμάτων, σὺν τῇ ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθε-

ομίας ἐπιδίδει πρὸς τὸν Οἶκ. *Ἐφορον τῆς περιφερείας ἐν ἣ ταῦτα ἐδρεύουσι, σχετικῆς δηλώσεως, σαφῶς προκύπτει ὅτι γενεσιουργὸν τῆς φορολογικῆς ἀξιώσεως τοῦ Δημοσίου γεγονός ἐστὶν ἡ διανομὴ τοῦ μερίσματος, τὰ δ' οὗτω θεβαιούμενα ἔσοδα ἀνήκουσι συμφώνως πρὸς τὴν γενικὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 8 τοῦ Νόμου 1555 εἰς τὸ οἶκ. ἔτος, διαρκούντος τοῦ ὁποῦ ἐδημιουργήθη ἡ φορολογικὴ ἐνοχῆ.

*Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, θεωρήσασα νόμιμον τὴν ἐγγραφὴν τῆς ἀναιρεσειούσης εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον τοῦ οἶκ. ἔτους 1926—1927 οὐδαμῶς παρεβίασε τὰς προμηθεύσας διατάξεις, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδέχθη τὸν κατ' ἔφεσιν προβληθέντα ἰσχυρισμὸν τῆς ἀναιρεσειούσης περὶ τοῦ ὅτι ἡ διανομὴ τοῦ μερίσματος ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς 1 Ἀπριλίου 1925 καὶ 31 Μαρτίου 1926 χρονικὸν διάστημα.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 361/1933

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

*Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὄρου «μερίσματος» (ἀρθρ. 14 παρ. 1 καὶ 15 παρ. 1 Ν. 1640) περιλαμβάνονται καὶ τὰ προμερίσματα, φορολογητέα εὐθὺς ὡς τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μετόχων. Ἡ ὑποχρέωσις τῆς Α.Ε. ἐπὶ τὴν καταβολὴν φόρου ἐπὶ μερισμάτων οὐδέως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἐταιρικῶν κερδῶν, πλην ἂν ζητηθῇ παρὰ τῆς Α.Ε. ἡ πραγματικὴ ἐπιστροφή τῶν ἐκ τοῦ κεφαλαίου δοθέντων τοῖς μετόχοις μερισμάτων ἢ προμερισμάτων.

*Ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐν τοῖς ἀρθρ. 14 καὶ 15 παρ. 1 (ὡς τοῦτο ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 6 τοῦ Ν. 4576) τοῦ Ν. 1640 περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἀναφερομένου ὄρου «μερίσματος», περιλαμβάνονται οὐ μόνον τὰ ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὄλης χρήσεως διανεμόμενα τὰ συνήθως «ὀριστικά» λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ προμερίσματα, ἴητοι τὰ παρεχόμενα ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀποτελεσμάτων περιόδου τινὸς τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους. *Ἄν ὁ νόμος 1640 ἐν ἀρθρ. 15 παράγ. 1 καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν εἰς φόρον ὑποβολὴν τῶν μερισμάτων, ἠξίωσε σὺν τῇ δηλώσει ὑποβολῆς καὶ ἰσολογισμοῦ ὡς καὶ ἀναλύσεως τῆς μερίδος κερδοζημιῶν, τοῦτέστι στοιχείων συντασσομένων κατὰ τὸ τέλος τῆς χρήσεως, τοῦτο ἐπραξε διότι ἀπέβλεψεν εἰς τὸ συνήθως γιγνόμενον, χωρὶς ἐκ τούτου καὶ νὰ ἔπεται ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρέωσεων τῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας, τῶν ἀπορρέουσῶν ἐκ τῆς καταβολῆς τοῦ προμερίσματος, ἀναβάλλεται διὰ τὸ τέλος τῆς χρήσεως, ὑπονοουμένου ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως, ὅτι προκειμένης καταβολῆς προμερισμάτων, μετὰ τῆς δηλώσεως διὰ ταῦτα, θέλουσιν υποβληθῆ καὶ ἀνάλογα στοιχεία καὶ δὴ λογιστικὴ κατάσταση τῆς ἐταιρικῆς περιουσίας, ἣν καὶ ρητῶς τὸ ἀρθρ. 46 τοῦ Ν. 2190 «περὶ ἀνωνύμων ἐταιριῶν» ἀπαιτεῖ. *Ἀληθῶς ἐν ἀρθρ. 2 τοῦ Ν. 1640 εὐρηγται νεομοθετημένη ἡ ἀρχή, ὅτι ὁ ἀναλυτικὸς φόρος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν καθαρῶν προσόδων τῶν προκυπτουσῶν ἐντὸς ἐκάστου ἀμέσως προηγούμενου οἰκονομικοῦ ἔτους, ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος κατὰ τὴν ἰδίαν διάταξιν ὑπόκειται εἰς ἐξαιρέσεις θεσπιζόμενας διὰ τῶν ἀφωρωσῶν ἐκαστῆν κατηγορίαν προσόδων εἰδικῶν διατάξεων καὶ τοιαύτη ἐξαιρέσις διὰ τὴν Γ' Κατηγορίαν σαφῶς διατυπῶνται ἐν ἀρθρ. 15 (ὡς τοῦτο ἴσχυε καθ' ὅν χρόνον ἐγενήθη ἐν προκειμένῳ ἡ φορολογικὴ ἐνοχῆ), ἔνθα ὀρίζεται ὡς χρόνος ἐκπληρώσεως τῶν περὶ ὧν πρόκειται φορολογικῶν ὑποχρέωσεων τῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν ὁ χρόνος τῆς διαθέσεως τῶν πιστώσεων (διὰ τὴν παρακράτησιν τοῦ φόρου) καὶ τῆς ἐνάρξεως τῆς πληρωμῆς τῶν προμερισμάτων κ.λ.π. διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου. Συνεπῶς τοῖς ἄνω, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δεχθεῖσα ὅτι ἡ ἀναιρεσειούσα ἴητο ὑπόχρεως κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται προμερίσματος εἰς παρακράτησιν τοῦ οἰκείου φόρου καὶ τὴν μετέπειτα πληρωμὴν αὐτοῦ, ὀρθῶς τὰς ἄνω διατάξεις ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμωσε καὶ ἀπορριπτέως συνεπῶς κρίνεται ὁ σχετικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος ὡς νόμιμ ἄδασμος.

*Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 14 παρ. 1 τοῦ Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων, εἰς τὸν φόρον Γ' Κατηγορίας ὑποβάλλονται μετ' ἄλλων καὶ τὰ καθαρὰ

μερίσματα ἐκ μετοχῶν τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων ἐταιριῶν. Ἐκ τῆς ἄνω διατάξεως προκύπτει, ὅτι ἀποφασισθείσης νομίμως τῆς διανομῆς μερισμάτων ἢ προμερισμάτων, γεννᾶται κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου ἢ πρὸς παρακράτησιν τοῦ φόρου καὶ καταβολὴν αὐτοῦ ὑποχρέωσις τῆς ἀνωνύμου ἐταιρίας χωρὶς αὕτη νὰ εἶναι παντάπασιν ἐξηρητημένη καὶ ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἐταιρικῶν κερδῶν, καθ' ὅσον διὰ τῆς περὶ τῆς πρόκειται ἐπὶ τῶν μερισμάτων ἢ προμερισμάτων φορολογίας, δὲν πλήττεται τὸ ἐταιρικὸν κέρδος, ἀλλὰ τὸ τοῦ μετόχου τοιοῦτον, ὅπερ ὡς τοιοῦτον ὑφίσταται καὶ δι' ἣν ἐστὶ περίπτωση ἐκ τοῦ ἐταιρικοῦ κεφαλαίου, προέρχεται, μὴ ὀφειλομένου φόρου μόνον κατὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐξηγήθη παρὰ τῆς ἐταιρίας ἢ πραγματικῆ ἐπιστροφή τῶν ἐκ τοῦ κεφαλαίου δοθέντων τοῖς μετόχοις μερισμάτων ἢ προμερισμάτων, πλὴν τοιοῦτον τι δὲν δέχεται ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ἌΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 328/1933

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἄμοιβὴ Διοικητοῦ Ἄνων. Ἐταιρίας δι' ὑπηρεσίας ἐξερχομένης τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων τοῦ ὡς Συμβούλου θέλει φορολογηθῆ εὐχὴ ἐν τῇ Γ' ἀλλὰ τῇ ΣΤ' Κατηγορίᾳ ὡς μισθωτῆ ὑπηρεσία. Ἡ περὶ τούτου κρίσις, ὡς πραγματικῆ, δὲν δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 24 τοῦ Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων, πᾶσα ἐν γένει ἀμοιβὴ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ἐκ παρούσης ἢ παρφηγημένης ὑπηρεσίας, φορολογεῖται κατὰ τὴν ΣΤ' Κατηγορίαν ὡς ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν τοιαύτη, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, ὃ ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐκ κινήτων ἀξιών φόρος α' κλάσεως τῆς Γ' Κατηγορίας ἐπιβάλλεται πλὴν ἄλλων καὶ ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν καὶ ποσοστῶν τῶν Διοικητικῶν Συμβούλων καὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ μισθοῦ ἀμοιβῶν καὶ ποσοστῶν τῶν διευθυντῶν καὶ διαχειριστῶν τῶν Ἄνων. Ἐταιρειῶν.

Ἐπειδὴ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Ἄνωνύμων Ἐταιρειῶν δύνανται νὰ μὴ περιορίζωνται εἰς τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐν τῇ Ἐταιρείᾳ ὑπ' αὐτῶν ὡς Διοικητικῶν Συμβούλων καὶ ὡς αὐταὶ διαγράφονται ἐν τῷ 2190 περὶ Ἄνωνύμων Ἐταιρειῶν Νόμῳ καὶ τοῖς συμφώνως αὐτῷ οἰκείοις καταστατικοῖς, ἀλλὰ νὰ παρέχωσι προσθέτως καὶ ἄλλας ὑπηρεσίας ἐξερχομένης τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὡς Διοικητικῶν Συμβούλων, ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν ἐν τῇ ἡγουμένη σκέψει διατάξεων σαφῶς προκύπτει, ὅτι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, τῆς μεταξὺ Διοικητικῶν Συμβούλων καὶ ἐταιρείας σχέσεως ἀποτελούσης τὴν ἐκ τῆς ἐντολῆς τοιαύτην, ἢ ἐκ ταύτης ἀμοιβὴ θέλει ὑπαχθῆ εἰς τὸν κατὰ τὴν Γ' Κατηγορίαν τοῦ Ν. 1640 φόρον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἐκμίσθωσις ὑπηρεσιῶν πρόκειται, τοῦ ἐκ ταύτης μισθοῦ ἀποτελοῦντος τὸ προῖόν τῆς προσωπικῆς ἐργασίας, τοῦ παρέχοντος τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ καὶ ὑποκειμένου, ὡς τοιοῦτου, εἰς τὸν φόρον τῆς στ' Κατηγορίας τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Νόμου, τὸν ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν. Ἡ ὡς ἄνω διάκρισις εὐρίσκεται ἐν ἀπολύτῳ συνεπείᾳ καὶ πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ ἄνω Νόμου, πλήρσοτος ἡπιώτερον τὰς ἐξ ἐργασίας προσόδους, θαρύτερον δὲ τὰς λοιπὰς, μεταξὺ τῶν ὁμοίων κατατάσσονται καὶ αἱ ἀμοιβαὶ τῶν Διοικητικῶν Συμβούλων Ἄνωνύμων Ἐταιρειῶν ὡς τοιούτων, ἔχουσα τὸν χαρακτηριστῆρα συμμετοχῆς εἰς τὰ κέρδη. Κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω, ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, θεωρήσασα τὰς παρασχεθείσας ἐν προκειμένῳ ἀμοιβὰς ὡς φορολογητέας κατὰ τὴν Γ' Κατηγορίαν ὡς ἐκ τοῦ ὅτι, καθ' ὃ ἐκτίθεται ἐν τῇ οἰκείᾳ σκέψει αὐτῆς, τὰ ὑπ' ὄψει τοῦ δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου τεθέντα στοιχεῖα δὲν ἔπεισαν αὐτὸ περὶ τοῦ ὅτι τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἀναίρεσειούσης προσέφεραν διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς ἐπιχειρήσεως ὑπηρεσίας πέραν τῶν καθηκόντων αὐτῶν ὡς μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, καὶ ὅτι τὰ χορηγηθέντα αὐτοῖς ποσοστὰ ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως μετὰ τὴν λήξιν τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους δὲν ἀνταπεκρίνοντο εἰς ἐξαιρετικὰ καθήκοντα καὶ ὡς τοιαῦτα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν

ὡς μισθός, ὀρθῶς καὶ νομίμως τὰς ἄνω διατάξεις ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέοι κρίνονται ὡς νόμῳ ἀβάσιμοι οἱ σχετικοὶ τοῦ ἀναιρετηρίου λόγοι.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 37/1933.

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Πρόσοδοι ἡμεδαπῆς ἄνων. Ἑταιρίας ἐκ τίτλων ἀλλοδαπῆς προελεύσεως κτωμένη διὰ τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ ὑπῆτων της, ὑπόκεινται εἰς φορολογίαν.

Ἐπειδὴ ἡ κρίσις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως περὶ φορολογίας μερισμάτων προελθόντων κατὰ τὴν ὑπὸ κρίσιν φορολογικὴν περίοδον ἐκ τίτλων ἀλλοδαπῆς προελεύσεως κτηθέντων ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης διὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑποκαταστημάτων της κατὰ τὴν κλάσιν β' τῆς Γ' Κατηγορίας τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. εἶναι ὀρθή, ὡς σύμφωνος πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 14 παρ. 1 ἐδ. β' καὶ 15 παρ. 2, συνδυαζομένης πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ β' ἐδαφίου τῆς 2 παραγράφου τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π., ἦν ὡς αὐτοτελῆ καὶ ἀνεξάρτητον οὐδόλως ἐπιηραῖζε ἡ διάταξις τοῦ α' ἐδαφίου τῆς αὐτῆς παραγράφου τοῦ εἰρημένου ἀρθρ. 2.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι ἡ διάταξις τοῦ μνημονευθέντος ἐδαφίου τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ Κ. Φ. Κ. Π. δὲν ἔχει ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογὴν, διότι ἀφορᾷ φυσικὰ μόνον πρόσωπα, οὐχὶ δὲ καὶ νομικά, δὲν εἶναι θεδαίως βάσιμος, διότι τοιαύτην διάκρισιν οὐδόλως ποιεῖται ἡ διάταξις αὕτη, ἥτις θεωροῦσα τὰς ἐν ἀλλοδαπῇ ἐκ κινήτων ἀξιών κτωμένας προσόδους ὑπὸ τῶν ἐν Ἑλλάδι κατοικούντων ὡς ἐν Ἑλλάδι προκυπτούσας, ἀφορᾷ προδήλως πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι κατοικούντα πρόσωπα, φυσικὰ τε καὶ νομικά, ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἕτερος ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης περὶ ἐφαρμογῆς τῆς αὐτῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 2, ἐπὶ τῇ λόγῳ ὅτι δὲν πληροῦται ἐν προκειμένῳ ὁ ὅρος τῆς κατοικίας, ἐφ' ὅσον οἱ τίτλοι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν μερίσματα ἐκτήθησαν ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ὑποκαταστημάτων τῆς ἐκκαλοῦσης ἐν ἡ ταῦτα ἔχουσι τὴν κατοικίαν των, εἶναι βάσιμος, διότι τὰ Ἵποκαταστήματα ταῦτα δὲν αποτελοῦσιν ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, ἢ δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐνεργούντων ὡς προεστώτων ἢ ἐντολοδόχων τῆς ἐκκαλοῦσης, κτωμένη περιουσία, ἀνήκει πᾶσα εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν «Ν. 20 Πανδ. 17, 1 ἐκ τῆς ἐντολῆς πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἀνέλαβε τὴν ἐντολὴν οὐδὲν πρέπει νὰ μείνῃ κλπ.», ἀπόδειξιν τοῦ ὁποίου παρέχει καὶ ἡ προκειμένη περίπτωσις, καθ' ἣν τὰ φορολογούμενα μερίσματα προερχόμενα ἐκ τίτλων ἀλλοδαπῆς προελεύσεως κτηθέντων ὑπὸ τῶν Ἵποκαταστημάτων της, ἀπεστάλησαν ὑπὸ τούτων εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ὡς εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα, καθ' ἣ ἐκ τῆς μελέτης τῆς δικογραφίας προκύπτει, δὲν ἀμφισβητεῖται ὁ ἄλλως καὶ ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1666/1940

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ποσὰ διατιθέμενα ὑπὸ ἀνωνύμων ἐταιρειῶν πρὸς ἐξαγορὰν ἰδίων μετοχῶν διὰ κληρώσεως ἐπὶ σκοπῷ ἀποσβέσεως κληρουμένων μετοχῶν σὺν τῇ παροχῇ εἰς τοὺς μετόχους τούτων μετοχῶν ἐπικαρπίας ἔχουσῶν ὅλα τὰ δικαιώματα μετοχῶν κεφαλαίου, φορολογεῦνται ὡς διανεμόμενα κέρδη, μόνον ἂν τὸ δι' ἐκάστην μετοχὴν καταβαλλόμενον ποσὸν εἶναι ἀνώτερον πρὸς τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν τῆς ἀποσβενομένης μετοχῆς καὶ οὐχὶ ἂν εἶναι ἴσον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 14 τοῦ κώδικος Φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὁ φόρος τῆς κατηγορίας Γ' (εἰσοδήματα ἐκ κινήτων ἀξιών) ἐπιβάλλεται ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιπτώσεων καὶ ἐπὶ τῶν καθαρῶν μερισμάτων καὶ τόκων ἐξ ἰδρυτικῶν τίτλων καὶ μετοχῶν τῶν ἡμεδαπῶν ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν κλπ., περαιτέρω δὲ διὰ τῆς διατάξεως τῆς παρ. 5 τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ ὀρίζεται ὅτι ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἡμεδαπῆς Ἀνωνύμου Ἑταιρείας θεωρεῖται ὡς διανεμόμενον μερίσμα φορολογητέον κατὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἢ ἐπὶ πλέον διαφορά μεταξὺ τοῦ μερισθέντος τοῖς μετόχοις ἀντιτίμου μετοχῶν καὶ τοῦ πράγματι καταβληθέντος ὑπὸ τῶν μετόχων ποσοῦ, τοῦ μὴπω ἐπιστραφέντος αὐταῖς, ὡς πράγματι δὲ κατα-

βληθέν υπό των μετόχων ποσόν θεωρείται τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον τῆς Ἑταιρείας, ἐπιμνησθένον κατὰ τὰ ἀποθεματικά τὰ σχηματισθέντα ἐκ καταβολῆς τῶν μετόχων κατὰ τὴν τυχόν ὑπὲρ τὸ ἄρτιον ἐκδοσιν τῶν μετοχῶν. Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις ἤρμηνεύθη αὐθεντικῶς διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 332/1936 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ κώδικος τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων κλπ.», καθ' ἣν ἡ ἀληθὴς αὐτῆς ἔννοια εἶναι ὅτι, αἱ διατάξεις ταύτης ἐφαρμόζονται καὶ εἰς περιπτώσιν, καθ' ἣν ἡ κατὰ τοὺς ὅρισμοὺς τοῦ Νόμου ἀπόκτησις ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἰδίων μετοχῶν ἐπὶ σκοπῷ ἀποσβέσεως ἢ μειώσεως τοῦ κεφαλαίου αὐτῆς ἤθελε πραγματοποιηθῆ ἢ εἰς τιμὴν ἀνωτέραν τῆς ὀνομαστικῆς αὐτῶν ἀξίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν νεαρὰν 123 ὁ ἐρμηνευόμενος νόμος λογίζεται ὡς ἐξ ἀρχῆς δημοσιευθεὶς μετὰ τῆς ἐννοίας ἣν δίδει αὐτῷ ὁ ἐρμηνευτικὸς νόμος, ὅστις οὕτως ἀποτελεῖ ἀδιάσπαστον μέρος τοῦ ἐρμηνευομένου καὶ συνεπῶς ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τούτου ἐννόμων σχέσεων καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μὴ ἀμετακλήτως, εἰ καὶ τελειοδικῶς, δεδικασμένων καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων συναγομένην σαφῆ ἔννοιαν ἐν περιπτώσει ἀποκτήσεως ὑπὸ τῆς Ἀωνόμου Ἑταιρείας ἰδίων αὐτῆς μετοχῶν καὶ χορηγήσεως εἰς τοὺς κατόχους τούτων μετοχῶν ἐπικαρπίας καταβαλλομένου αὐτοῖς συγχρόνως ποσοῦ ἴσου πρὸς τὴν ὀνομαστικὴν ἀξίαν τῶν ἀποσβεννυμένων μετοχῶν, ὑπόκειται ἀπόσβεσις κεφαλαίου, καθ' ἣν ὑπάρχει μὲν ἀπὸ ἀπόψεως ἑταιρικῆς διανομῆς κέρδους, ὁ κάτοχος ὅμως τῆς ἀποσβεστέας μετοχῆς, ὅστις ἀποτελεῖ καὶ τὸ φορολογικὸν ὑποκείμενον κατὰ τὴν α' κλάσιν τῆς 1' κατηγορίας, λαμβάνει τὸ κεφάλαιον αὐτῆς καὶ οὐχὶ πρόσδορον καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν συντρέχει ἐν περιπτώσει φορολογίας τοῦ ποσοῦ τούτου κατὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἀδιαφόρως τῆς προελεύσεως αὐτοῦ, εἴτε δηλ. ἐκ τοῦ ἀποθεματικοῦ αὐτῶν ἐτησίων κερδῶν ἀντλείται ὡς ἐν προκειμένῳ, εἴτε ἐκ τοῦ κεφαλαίου, ἅτε τοῦ Νόμου μὴ διακρίνοντος.

Ὅθεν κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐγένετο τὸ ἀντίθετον δεκτὸν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ δέον ἐπὶ τῇ βασίμῳ καὶ κατ' οὐσίαν κρινομένῃ ἐφέσει τῆς ἐκκαλοῦσης νὰ ἐξαφανισθῆ ἡ ἀπόφασις αὕτη.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 352/1933 (Β' ΤΜΗΜ.)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ φορολογία ἐπὶ προσόδων κινήτων ἀξιών ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ νομικῶν προσώπων, ἐχόντων τὴν ἕδραν ἐν Ἑλλάδι. Τὰ ὀσκαταστήματα Ἀωνόμων Ἑταιριῶν δὲν ἔχουσιν ἴδιαν προσωπικότητα καὶ αἱ ὑπ' αὐτῶν κτώμεναι πρόσδοροι ἐκ κινήτων ἀξιών ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀνήκουν τῇ Ἀωνόμῳ Ἑταιρείᾳ καὶ φορολογοῦνται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 2α ἐδ. 2 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 14 § 1 κλάσις 6' καὶ 15 § 2 τοῦ Ν. 1640, ἐπιβάλλεται ἀναλυτικὸς φόρος ἐπὶ εἰδικῷ κατὰ κατηγορίαν συντελεστῇ ἐπὶ πασῶν τῶν καθαρῶν προσόδων τῶν προκυπτουσῶν ἐν Ἑλλάδι θεωρουμένων ὡς τοιοῦτων καὶ τῶν προσόδων τῶν προκυπτουσῶν ἐν ἀλλοδαπῇ ἐκ κινήτων ἀξιών καὶ κτωμένων ὑπὸ κατοικούντων ἢ ἐπὶ ἐξάμηνον τοῦλάχιστον διαμενόντων ἐν Ἑλλάδι.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ οὐδεμία διάκρισις γίνεται εἰς τὰς ἐν τῇ ἡγουμένην σκέψει παραθεθείσας διατάξεις μεταξὺ φυσικῶν καὶ νομικῶν προσώπων, τούναντίον δὲ ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ ὅπου ὁ Νομοθέτης ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν μόνον εἰς τὰ φυσικὰ πρόσωπα ἐξεφράσθη περὶ ταῦτα ρητῶς (ἄρθρ. 2 παρ. 1 β καὶ 30 § 1) ἔπεται ὅτι περιλαμβάνονται εἰς τὴν εἰρημένην διάταξιν τῆς φορολογίας τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κτωμένων προσόδων ἐκ κινήτων ἀξιών καὶ αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι, ἀρκεῖ νὰ συντρέχουν καὶ οἱ λοιποὶ ὅροι τοῦ νόμου, τοῦ νὰ ἔχουν δηλονότι τὴν κατοικίαν των ἐν Ἑλλάδι, οὕτως ἀφανθέν τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον διὰ τῆς προσαλλομένης ἀποφάσεώς του ὀρθῶς τὸν νόμον ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται ὁ ἐπὶ ἀντιθέτων σκέψεων ἐρειδόμενος λόγος τῆς ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἕτερος λόγος ἀναιρέσεως, περιεχόμενον ἔχων, ὅτι αἱ πρόσοδοι ἐκ κινήτων ἀξιών αἱ ἀποκομισθεῖσαι ἐν ἀλλοδαπῇ καὶ δὴ διὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὑπ)τος τῆς Τραπεζῆς Ἀνατολῆς δὲν ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εἰρημένης διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 2 Ν. 1640, καθόσον τὸ ὑποκατάστημα ἔχει ἰδιαιτέραν κατοικίαν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ οὐχὶ ἐν Ἑλλάδι, δὲν κρίνεται θάσιμος, καθόσον αἱ ἀνώνυμοι ἑταιρεῖαι ἔχουν γενικῶς τὴν κατοικίαν των ἐν τῇ ἔδρᾳ των καὶ ἐκεῖ ὑπάγονται, τὰ δὲ ὑποκαταστήματα στεροῦνται νομικῆς προσωπικότητος, ἐὰν δὲ δύναται τὸ ὑποκατάστημα νὰ ἐναχθῆ εἰς ὀρισμένας περιπτώσεις καὶ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς ἔδρας του, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει τὸ ὑποκατάστημα ἰδίαν προσωπικότητα οὔτε στερεῖται ὁ μετὰ τοῦ ὑποκαταστήματος συναλλαχθεὶς τοῦ δικαιώματος νὰ ἐνάγγῃ τὴν Α.Ε. ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς γενικῆς αὐτῆς δωσιδικίας τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς κατοικίας τῆς, ἣτις εἶναι τῆς ἔδρας τῆς, ἐφόσον δὲν πρόκειται περὶ εἰδικῆς δωσιδικίας ἀποκλειστικῶς, οὔτε αἱ πρόσοδοι αὐτῶν δὲν εἶναι πρόσοδοι τῆς Α.Ε. τῆς ἐδρευούσης ἐν Ἑλλάδι. Ἐπομένως καὶ αἱ πρόσοδοι αἱ κτώμεναι ἐκ κινήτων ἀξιών ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ ὑποκαταστημάτων ἀνήκουν τῇ Α.Ε. τῇ ἐχούσῃ τὴν ἔδραν τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐμπίπτουν εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 2 § 2 τοῦ Ν. 1640. Οὕτως ἀποφανθὲν καὶ δικάσαν τὸ Ἐλ. Συνέδριον ὀρθῶς τὸν νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 990/1933 (ΠΓ' ΤΜΗΜ.)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἡ δυνάμει εἰδικῆς συμβάσεως φορολογικῆ ἀσυδοσίας τῶν κερδῶν τῆς ἀν. ἑταιρείας δὲν ἐπεκτείνεται αὐτοδικαιῶς καὶ ἐπὶ τῶν ἀμοιβῶν τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν κατὰ τὸ ἀρθρον 11 τῆς μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῆς ἐκκαλοῦσης ἑταιρείας συμβάσεως τῆς κυρωθείσης διὰ τοῦ Ν. 3316/1925, ὀρίζεται φορολογικὴ ἀπαλλαγὴ τῶν ἀμοιβῶν ἢ κερδῶν τῆς ἑταιρείας ἅτινα ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς συμβάσεως, πλὴν ὅμως ἢ τοιαύτη κατ' ἐξαιρέσειν παρεχομένη φορολογικὴ ἀσυδοσία τῶν κερδῶν τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς ἑταιρείας μὴ καθοριζομένη διὰ τῆς συμβάσεως καὶ διὰ τὰς ἀμοιβὰς καὶ ποσοστὰ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῆ καὶ ἐπὶ τούτων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὃν ὑποστηρίζει ἡ ἐκκαλοῦσα, ἣτις διότι παρέχονται ἐκ τῶν κερδῶν τῆς ἑταιρείας, καθ' ὅσον φορολογητέον ἀντικείμενον δὲν προκειμένῳ δὲν εἶναι τὰ κέρδη τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς ἑταιρείας ἀλλ' αἱ ἀμοιβαὶ ἃς δικαιοῦνται λαμβάνειν τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς διὰ παροσχέσεως πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας των θάσει ἐνοχικῆς σχέσεως τούτων. Τὸ γεγονός ὅτι τυχὸν καθορίζεται ὅπως αἱ ἀμοιβαὶ αὐταὶ παρέχονται ἐφ' ὅσον καὶ καθ' ὅσον πραγματοποιιοῦνται ὑπὸ τῆς ἐργοδοτικῆς ἑταιρείας κέρδη, οὐδαμῶς δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀμοιβῶν τούτων ὡς προσόδου ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, ἣτις ὀρθῶς ἐφορολογήθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ τὰς εἰδικὰς διὰ τὴν φορολογίαν τῶν προσόδων τούτων διατάξεις τοῦ νόμου 1640 (ἀρθρον 14 παράγρ. 1 ἐδ. α'), δι' ὃ καὶ τὰ ἐναντία παρὰ τῆς ἐκκαλοῦσης ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα κρίνονται.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 544/1933 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Οἱ τόκοι φορολογοῦνται ἐφ' ὅσον προέκυψαν ἐν Ἑλλάδι ἀνεξαρτήτως ὅτι ἐπραγματοποιήθησαν ἢ οὐ ἐν Ἑλλάδι.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος τῶν λόγων ἀναιρέσεως, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ προβάλλεται ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθη τὸ παράπονον τῆς ἐφέσεως καθ' ὃ οἱ περὶ ὧν πρόκειται τόκοι δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων, διότι δὲν ἐπραγματοποιήθησαν ἐν Ἑλλάδι, ἀπορριπτέος τυγχάνει ὡς ἀθάσιμος, καθόσον πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 2 Ν. 1640 ἀναλυτικοῦ φόρου ἀρκεῖ αἱ καθαρὰί πρόσοδοι νὰ προέκυψαν ἐν Ἑλλάδι, ἀσχέτως καὶ ἀν ἐπραγματοποιήθησαν ἢ οὐ ἐν Ἑλλάδι.

Ἐφόσον διὰ τοῦ λόγου τούτου προβάλλεται ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ὑπὸ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὅτι οἱ τόκοι οὗτοι προέκυψαν ἐν Ἑλλάδι, ἀπορριπτέος τυγχάνει ὁ λόγος οὗτος, ὡς ἀπαράδεκτος, τοῦ νόμου μὴ καθιεροῦντος λόγον ἀναιρέσεως διὰ τὴν κακὴν τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 249/1933 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 ἐδ. 1 Ν. 1640 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 5 ἐδ. Ν. 4576 ὁ φόρος ὀφείλεται ἐφόσον ἐκτίθη ἢ ἐκ τούτων πρόσδοδος, ἀνεξαρκῆτως ἂν ἐπραγματοποιήθη ἢ οὐ.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 14 § 2 τοῦ Ν. 1640 ὀρίζεται ὅτι «καὶ ἐν ἡ περιπτώσει ἐξοφλεῖται μόνον τὸ κεφάλαιον δανείου ἢ ἐν γένει ἀπαιτήσεως ἢ παρέχεται συναίνεσις πρὸς ἐξάλειψιν ὑποθήκης δοθείσης πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου ἢ ἐν γένει ἀπαιτήσεως, ἄνευ δὲ συγχρόνου ἐξοφλήσεως καὶ τῶν τόκων, ὀφείλεται κατὰ τὴν κλάσιν γ' φόρος ἐπὶ τῶν μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως ἢ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν τόκων» δὲν καθιεροῦται νέα περιπτώσις φορολογίας τῆς ἐκ τόκων προσόδου, οὐδὲ καὶ ἔροι διάφοροι τῶν μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τῆς διατάξεως ταύτης ἀπαιτουμένων πρὸς θεμελίωσιν τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς τῆς ἐρειδομένης ἐπὶ τῆς προσόδου ταύτης, ἀλλ' ἀπλῶς ἀποσαφηνίζεται, εἰδικῶς ὡς πρὸς τὰ περὶ ὧν ἡ διάταξις θέματα, καὶ κατὰ τρόπον μᾶλλον ρητόν, ἡ καθιερούσα τὴν φορολογικὴν ὑποχρέωσιν διάταξις τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. 14 § 1 ἐδαφ. γ' καθ' ἣν ὀρίζεται ὅτι «ὁ ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐκ κινήτων ἀξιών φόρος ἐπιβάλλεται . . . . κλάσιν γ' ἐπὶ τῶν ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1919 καὶ ἐφεξῆς τόκων παντὸς τίτλου ἐκ τῶν μὴ περιλαμβανομένων ἐν ταῖς προηγηθείσαις κλάσεσι» καὶ ἐκ τῆς ὁποίας σαφῶς συνάγεται ὅτι φορολογοῦνται ὡσαύτως οἱ ἀπλῶς ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοὶ τόκοι, ἀσχέτως ἐὰν εἰσέπραξε τούτους ὁ φορολογούμενος δανειστής, καθιεροῦται τούτέστι φορολογικὴ ἐνοχὴ ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν κτηθεῖσαν ἐκ τόκων πρόσδοτον καὶ οὐχὶ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν τοιαύτην.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δεξαμένη, ὡς ἐξ αὐτῆς συνάγεται, ὅτι οἱ περὶ ὧν ἡ δὴ πρόκειται τόκοι δὲν ὑπόκεινται εἰς τὴν κατὰ τὴν ρηθεῖσαν κλάσιν γ' φορολογίαν, ὡς μὴ εἰσπραχθέντες ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου δανειστοῦ, εἰ μὴ ἐφόσον ἐγεννήθησαν μετὰ τὴν ἰσχύον τῆς ρηθείσης διατάξεως τοῦ Ν. 4576 καὶ ἐπὶ τῇ δάσει ταύτῃ καταλήξασα εἰς παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως καὶ ἀντίστοιχον προσδιορισμὸν τοῦ φορολογουμένου ποσοῦ τῶν τόκων, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὰς διεπούσας τὴν ἐπίδικον σχέσιν ὡς ἄνω διατάξεις καθ' ἃς ἀμφοτέρως φορολογητέοι τυγχάνουσι καίπερ τυχόν μὴ εἰσπραχθέντες οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1919 καὶ ἐφεξῆς ληξιπρόθεσμοι καὶ ἀπαιτητοὶ τόκοι, ἀναιρετέα δὲ ἐκ τούτου ἀποβαίνει, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 42 § ἐδ. δ' τοῦ Ν. 3713 κατὰ τὸν δάσιμον περὶ τούτου λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 782/1933 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ ἔκδοσις καὶ μόνη γραμματίου εἰς διαταγὴν καὶ παρ' ἐμπόρου ἀκόμη δὲν δύναται νὰ χαρακτηρῆσιν τὴν πράξιν ὡς ἐμπορικὴν συναλλαγὴν κατὰ τὸν φορολογικὸν νόμον ἀπαραιτήτου ὄντος ὅπως τὸ γραμμάτιον πηγάζῃ ἐκ πραγματικῆς ἐμπορικῆς συναλλαγῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Ν. 1640 ὡς ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 7 τοῦ Ν. 5420 ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου τῆς γ' κλάσεως Γ' κατηγορίας οἱ τόκοι συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων, ἐφόσον πηγάζουσιν ἐξ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, καθῶς καὶ οἱ τόκοι οἱ προερχόμενοι ἐκ τῶν μεταξύ ἐμπόρων ἀποδεδειγμένων πωλήσεων ἐμπορευμάτων ἐπὶ πιστώσει.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὡς ἄνω διατάξεως ἢ ἔκδοσις καὶ μόνη γραμματίων εἰς διαταγὴν παρ' ἐμπόρου, ἄπερ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου

θεωρούνται ότι εξεδόθησαν δι' εμπορικήν αίτιαν τεκμαιρομένης τῆς ἐμπορικότητας τῆς ἐκ γραμματίων ἐνοχῆς, δὲν εἶναι ἱκανὰ ἕως πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως ταύτης χαρακτηρίσῃ τὴν πράξιν ἐμπορικήν συναλλαγὴν καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ ὑπὲρ αὐτὰ ἐξεδόθησαν εἶναι ἐπίσης ἔμπορος, ἀπαραιτήτου ὄντος ἕως τὰ γραμμάτια πηγάζουσιν ἐκ πραγματικῆς τοιαύτης συναλλαγῆς. Ὁρθῶς καὶ νομίμως ἐν προκειμένῳ ἢ Ἐκδικαστικῇ τῶν Ἐφέσεων Ἐπιτροπῇ προέβη εἰς ἔρευναν καὶ ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐξεδόθησαν τὰ περὶ τῶν πρόκειται γραμμάτια εἰς διαταγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος, κριθέντος δὲ κατὰ τὴν τοιαύτην ἐκτίμησιν ὅτι ταῦτα δὲν προέρχονται ἐξ ἐμπορικῆς συναλλαγῆς μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἑταιρίας Α καὶ Σία οὕτε ὅτι οἱ τόκοι προέρχονται ἐκ πωλήσεως τῶν ἀναλογούντων εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα ἐμπορευμάτων κατὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκ τῆς ἑταιρίας, ὡς οὗτος ἰσχυρίσθη, καὶ τῆς τοιαύτης κρίσεως καὶ ἐκτιμήσεως μὴ ὑποκειμένης, ὡς πραγματικοῦ γεγονότος, εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὁ μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως ὅτι ἐσφαλμένως διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτὸν ὅτι οἱ τόκοι τῶν εἰς διαταγὴν τοῦ ἀναιρεσειόντος ἐκδοθέντων ὑπὸ τῆς ἑταιρίας γραμματίων φορολογοῦνται κατὰ τὴν γ' κλάσιν τῆς Γ' κατηγορίας τοῦ Ν. 1640 καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν Δ' κατηγορίαν, ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ἐστίν.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1112/1937

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐφ' ὅσον ἡ μεταβίβασις ἀκινήτων δὲν ἐνεργῆται κατ' ἐπάγγελμα τὸ ἐκ ταύτης προκύπτον κέρδος δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν Δ' Κατηγορίαν, ἀλλὰ ὑπόκειται αὐτοτελῶς εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ ἀρθρ. 4, ἐξ ἧς καὶ ἀπαλλάσσεται δυνάμει ρητῆς διατάξεως τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρον 18 § 1 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ὁ ἐπὶ τῶν κερδῶν τῆς Δ' Κατηγορίας φόρος ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι προκύψαντος καθαροῦ κέρδους ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαγομένων στοιχείων καὶ τοῦ Καταστατικοῦ τῆς ἐκκαλοῦσης δὲν προκύπτει ὅτι σκοπὸς ταύτης εἶναι ἢ κατ' ἐπάγγελμα ἐξ ἀκινήτων κερδοσκοπία ἀλλ' ἢ ἀγροτικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἐκμετάλλευσις τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσφερθέντος κτήματος, τὸ γεγονός δὲ ὅτι ἐν ἀρθρῳ 5 τοῦ αὐτοῦ Καταστατικοῦ περιλαμβάνεται διάταξις ἐπιτρέπουσα τὴν ἐν ἔλῳ ἢ ἐν μέρει πώλησιν αὐτοῦ εἰς τρίτους (πραγματοποιηθεῖσαν ἐν μέρει) δὲν δύναται, ὡς μὴ ἐνεργουμένων κατ' ἐπάγγελμα ἀγορῶν καὶ πωλήσεων ἀκινήτων ἐπὶ σκοπῷ προσκτήσεως κέρδους, νὰ θεμελιώσῃ ἀσχισιν ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ κέρδος ἐμπορικόν, ἀλλὰ τὰ ἐκ τοιούτων πωλήσεων ἔσοδα ἀποτελοῦσι, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Συνεδρίου, αὐτόματον ὑπερτίμησιν κεφαλαίου ἀπαλλασσομένην κατὰ τὸ ἀρθρον 4 § 1 ἐδ. γ' τοῦ Κώδικος τῆς κατὰ τὴν Δ' Κατηγορίαν φορολογίας.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος τῆς ἐκκαλοῦσης ἰσχυρισμὸς, δι' οὗ ὑποστηρίζεται ὅτι ἐσφαλμένως ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτὸν ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τῆς περιπτώσεως γ' τῆς § 2 τοῦ ἀρθρου 19 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθρου 8 τοῦ Α.Ν. 455/1937 δὲν ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως, μετὰ τὴν εἰς αὐτὰ προσθήκην τοῦ 1/10 τῶν μὴ φορολογητέων ἐν τῇ Δ' Κατηγορίᾳ ἐσόδων, τὸ σύνολον τῶν παραγωγικῶν ἐσόδων εἰς ἃ ὑπεβλήθη ἡ ἐπιχείρησις, μὴ νόμῳ βάσιμος καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ὀρθοῦς λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρειται. Σκοπὸς τοῦ Νομοθέτου θεσπίσαντος οὗτῳ τὴν διάταξιν ἦτο ἕως διὰ τῆς προσθήκης τοῦ 1/10 τῶν ἐξ ἄλλων κατηγοριῶν προσόδων ἀνευρεθῆ καὶ ὑπαχθῆ εἰς τὴν

κατά την Δ' Κατηγορίαν φορολογίαν τὸ πραγματικὸν ἐκ τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως καθαρὸν κέρδος, ὅπερ φέρεται ἠλαττωμένον λόγῳ τῶν καταβληθεισῶν δαπανῶν γενικῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι, καίτοι ἐγένοντο καὶ διὰ τὰς λοιπὰς Κατηγορίας Προσόδων, ἐν τούτοις δὲν ἐθάρυναν κατ' ἀναλογίαν καὶ ταύτας, ἀλλ' ἐθάρυναν ἐν τῇ συνόλῳ τῆς ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 610/1931.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἴνα ἐγγραφῆ τις εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους καθαρὰς προσόδου ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων δεόν νὰ εἶναι ἔμπορος κατ' ἐπάγγελμα καὶ δὲν ἀρκεῖ μόνον μία ἐμπορικὴ πρᾶξις.

Ἐπειδὴ, καθ' ἃ προκύπτει ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 18 ἐδαφ. 1 τοῦ Κώδικος τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων, καθ' ἣν «ὁ ἐπὶ τῶν κερδῶν ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων φόρος ἐπιβάλλεται καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι προκύψαντος καθαρῷ κέρδους ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ἐπιχειρηματίου», ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 19 ἐδαφ. 1 τοῦ αὐτοῦ Κώδικος, καθ' ἣν «κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου τούτου ὑπὸ τὸν ὄρον ἐμπορικὴ ἢ βιομηχανικὴ ἐπιχειρήσις νοεῖται ἐν γένει πᾶν κερδοσκοπικὸν ἢ βιοποριστικὸν ἐπιτήδευμα ἢ ἐπάγγελμα, μὴ εἰδικῶς κατατασσόμενον εἰς τὰς κτηνοτροφικὰς ἐπιχειρήσεις ἢ τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα κλπ.» Ἴνα ἐγγραφῆ τις εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους καθαρὰς προσόδου ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, δεόν νὰ εἶναι ἔμπορος κατ' ἐπάγγελμα, καὶ δὲν ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο μία μόνη ἐμπορικὴ πρᾶξις, ὅποτε ὁ φορολογούμενος λόγῳ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 27 παρ. 1 ἐδαφ. 2 τοῦ Κώδικος, καθ' ἣν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀμοιβῶν ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων ὑπόκειται καὶ πᾶσα καθαρὰ πρόσοδος μὴ δυναμένη νὰ ὑπαχθῆ εἰς ἄλλην κατηγορίαν, τυγχάνει ἐγγραπτέος εἰς τοὺς καταλόγους τῆς κατηγορίας ταύτης τῶν ἀμοιβῶν ἐξ ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 860/1937

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ναὶ μὲν τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῆ ταῖς διατάξεσι τῶν ἀρθρ. 18 καὶ 19 Κ.Φ.Κ.Π., ἐφ' ὅσον πρῶτον κατατάσσεται μεταξὺ τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων τῶν ὑπαγομένων τῇ κατηγορίᾳ Ζ' (ἀρθρ. 27 Κ.Φ.Κ.Π.), πλὴν ὅμως, ὁσάκις ὁ ἄσκων τοῦτο οὐχὶ πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ὑποβοήθησιν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν γένει ἐπιστημονικῆς του ἐργασίας, ἀλλὰ ἐπὶ σκοπῷ κέρδους καὶ κατὰ σύνηθες ἐπάγγελμα διατηρεῖ κλινικὴν μετ' ἀναλόγου προσωπικοῦ, παρέχων ἐπὶ τιμῆματι καὶ ὑπὸ τοῦς ἄνω ὄρους εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ νοσηλευμένους τροφὴν καὶ φάρμακα ἐπὶ τούτῳ παρ' αὐτοῦ ἀγοραζόμενα, τότε προφανῶς ἄσκει ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρ. 18 καὶ 19 Κ.Φ.Κ.Π. ὑποκείμενον τῇ οἰκείᾳ φορολογίᾳ τετάρτης Κατηγορίας.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον δὲν δύναται νὰ ὑπαχθῆ ταῖς ἄνω διατάξεσιν, ἐφ' ὅσον πρῶτον κατατάσσεται μεταξὺ τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων τῶν ὑπαγομένων τῇ Κατηγορίᾳ Ζ' (ἀρθρ. 27 Κ.Φ.Κ.Π.), πλὴν ὅμως ὁσάκις ὁ ἄσκων τοῦτο οὐχὶ πρὸς ἀποκλειστικὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ὑποβοήθησιν αὐτοῦ καὶ τῆς ἐν γένει ἐπιστημονικῆς του ἐργασίας, ἀλλ' ἐπὶ σκοπῷ κέρδους καὶ κατὰ σύνηθες ἐπάγγελμα διατηρεῖ κλινικὴν μετ' ἀναλόγου προσωπικοῦ παρέχων ἐπὶ τιμῆματι καὶ ὑπὸ τοῦς ἄνω ὄρους εἰς τοὺς ἐν ταύτῃ νοσηλευμένους τροφὴν καὶ φάρμακα ἐπὶ τούτῳ παρ' αὐτοῦ ἀγοραζόμενα, τότε προφανῶς ἄσκει ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἀρθρ. 18 καὶ 19 Κ.Φ.Κ.Π. ὑποκείμενον τῇ οἰκείᾳ φορολογίᾳ Δ' Κατηγορίας.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 660/1933.

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Παρεχόμενα εις τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως πέραν τοῦ μισθοῦ ποσὰ ἐξ ἐλευθεριότητος τοῦ ἐπιχειρηματίου, δὲν θεωροῦνται ὡς ἐκπεστέα δαπάνη τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 19 παρ. 2 ἐδ. α' τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων ἐκπίπτουνται τὰ γενικὰ ἐξόδα διαχειρίσεως περιλαμβανομένων τῶν ἐξόδων μισθοδοσίας καὶ ἀμοιβῆς προσωπικοῦ, μεταξὺ τῶν ἐξόδων τούτων δὲν δύνανται νὰ συμπεριληφθῶσι, καθ' ἣν κρίσιν ἐμόρφωσε τὸ Συνέδριον ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ στοιχείων, καὶ τὰ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς κρινομένης ἐπιχειρήσεως παρασχεθέντα ἐξ ἐλευθεριότητος τοῦ ἐπιχειρηματίου ποσὰ, ὡς δ' ἐμφαίνεται ἐκ τῶν δηλώσεων φόρου ἀμοιβῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑπαλλήλων τῆς κρινομένης ἐπιχειρήσεως δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὰς καταστάσεις τούτων τὰ ἐν λόγῳ ποσὰ, οὐδ' ἄλλως πως ἀποδεικνύεται ὅτι κατεβλήθη ἐπὶ τῶν ποσῶν τούτων φόρος καθαρᾶς προσόδου στ' Κατηγορίας, ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς μισθός.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 123/1936) (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ὡς ἐξόδα γενικὰ διαχειρίσεως ἐκπεστέα κατὰ τὸ ἀρθρ. 19 § 2 α' Κώδικος Φ.Κ.Π. νοοῦνται αἱ παραγωγικαὶ δαπάναι αἱ συμβάλλουσαι εἰς τὴν δημιουργίαν κέρδους. Ἡ περὶ τῆς φύσεως τῶν δαπανῶν κρίσις ὡς πραγματικὴ διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ δικαστοῦ τῆς ἀναίρέσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 19 § 2 α' τοῦ Ν. 1640 πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἐξ ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καθαρῶν κέρδους ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως τὰ γενικὰ ἐξόδα διαχειρίσεως καὶ τοιαῦτα προδήλως νοοῦνται αἱ παραγωγικαὶ δαπάναι αἱ συμβάλλουσαι εἰς τὴν δημιουργίαν κέρδους.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις μὴ ἀναγνωρίζουσα ἐκ τοῦ ποσοῦ τῶν γενικῶν ἐσόδων ποσὸν ἐκ δραχ. 112.452 ὡς ἐκπεπτόεν ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως λόγω τοῦ ὅτι αὐταὶ ἐδαπανήθησαν οὐχὶ διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλ' ἐξ ἐλευθεριότητος τοῦ φορολογουμένου, ἦτοι διὰ δῶρα, φιλοξενίας κλπ., ὀρθῶς καὶ νομίμως τὴν ἄνω διάταξιν ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, τῆς σχετικῆς ἐν τούτῳ πραγματικῆς κρίσεως αὐτῆς διαφευγούσης τὸν ἔλεγχον τοῦ κατ' ἀναίρεσιν δικαστοῦ, ἐφύσον διὰ ταύτης ὡς τοιαύτης κανὼν τις δικαίου δὲν παρεβιάσθη.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω σκέψεων δεόν νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτησις ἀναίρέσεως ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 799/1950

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Δαπάναι βελτιώσεως ἐπαγγελματικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ δαπάναι συντηρήσεως αὐτῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἦν τοῦτο ἐμόρφωσε ἐκ τῆς ἐκτιμῆσεως πάντων τῶν ἐν τῷ φακέλλῳ στοιχείων, ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν δαπανῶν ἐκ δραχ. 15.702.500, ὡς αὐταὶ ἀναλύονται εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἐλέγχου συνταγείσας ἀναλυτικὰς καταστάσεις, ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ εἴδους αὐτῶν ἀφορῶσι τὴν συντήρησιν καὶ ἐπισκευὴν τῶν ἐπαγγελματικῶν ἐγκαταστάσεων τῆς ἐκκαλοῦσης καὶ ὡς τοιαῦται ὀρθῶς ἐξεπέσθησαν ὑπ' αὐτῆς ἐκ τῶν ἐσόδων τῆς κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 19 παρ. 2 ἐδάφ. 2 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π., ἐσφαλὲν ὅθεν κατὰ ταῦτα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δεχθεῖσα ὅτι μέρος μόνον τῶν δαπανῶν τούτων ἐκ δραχ. 8.414.100 ἀποτελεῖ ἐπαγγελματικὰς δαπάνας, τὸ δ' ὑπό-

λοιπόν εκ δραχ. 7.288.400 άφορα δαπάνας συντηρήσεως και επισκευών του χρησιμοποιούμενου ιδιοκτήτου ακινήτου της έκκαλούσης και ως τοιαύτας μη έκπεστέας εκ της προκειμένης φορολογίας και απορρίψασα κατόπιν τούτου την ένστασιν αυτής. Δέον όθεν δεκτής κρινομένης εν μέρει της υπό κρίσιν έφέσεως και μεταρρυθμιζομένης της έκκαλουμένης αποφάσεως, περιορισθώσι τά καθαρά κέρδη της έκκαλούσης από δραχ. 230.945.294—7.288.400 εις δραχ. 223.666.894.

Έπειδή άνακριδοϋς ούσης της δηλώσεως, έφ' όσον τό δι' αυτής δηλωθέν ποσόν τών διά της παρούσης αποφάσεως προσδιορισθέντων, όρθώς έπεβλήθη προσ αύξησις τό ποσοστόν της όποιας είναι τό έλάχιστον της νομίμου τοιαύτης.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 2714/1940

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Δέν άπαιτείται ειδική άπόφασις της Συνελεύσεως διά την τμηματικήν άπόσβεσιν έξόδων πρώτης έγκαταστάσεως άλλ' άρκεί μόνον ή έγκρισις του Ίσολογισμού, ένθα άναγράφεται μεταξύ τών άλλων και ή εις πλείονας χρήσεις άπόσβεσις.

Έπειδή εκ τών υπό της έκκαλούσης επικαλουμένων και νομίμως προσαγομένων έγγράφων, και δή του ίσολογισμού και τών κεχυρωμένων αντιγράφων τών από 12 Ίουλίου 1937 πρακτικών Συνεδριάσεως του Διοικητικού αυτής Συμβουλίου ως και της πρώτης τακτικής γενικής συνελεύσεως των μετόχων αυτής άποδεικνύεται ότι τά περι όν ή συμπληρωματική έγγραφή έσοδα περιελήφθησαν εις τά ένεργητικά στοιχεία έν τώ ίσολογισμόν και ή τοιαύτη αυτών καταχώρησις ένεκρίθη υπό της Γενικής Συνελεύσεως, κατ' ακολουθίαν όρθώς ή έκκαλούσα προέβη εις την άποσβεσιν αυτης εις πλείονας χρήσεις συμφώνως τώ έγκριθέντι ως άνω ίσολογισμόν, ή δέ υπό της έκκαλουμένης αποφάσεως επικαλουμένη διάταξις του άρθρου 43 § 5 του Νόμου 2190, καθ' ήν εξααιρετικώς δύνανται δαπάναι ίδρύσεως και οργανώσεως προσβλεπόμεναι υπό του καταστατικού ή υπό άποφάσεων γενικών συνελεύσεων να άποσβεσθώσιν έντός δέκα συνεχών χρήσεων διά δόσεων... ούδόλως έν προκειμένω παρραβιάζεται, έφ' όσον κατά την άληθή αυτής έννοιαν ούδόλως άπαιτείται ειδική άπόφασις της Γενικής Συνελεύσεως περί της τοιαύτης άποσβέσεως πληρουμένων τών άπαιτήσεων του Νόμου διά της άποφάσεως περί έγκρίσεως του ίσολογισμού έν ψ αναγράφονται αι άποσβέσεις τών τοιούτων έξόδων ως και ό τρόπος αυτών και δέον δεκτής και κατ' ούσίαν κρινομένης της έφέσεως να εξαφανισθή ή έκκαλουμένη άπόφασις και άκυρωθή ή έγγραφή.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 587/1949

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Διά την έξεύρεσιν του καθαρού κέρδους εκπίπτουν τά έξοδα τά άσφαλιζοντα την λειτουργίαν της επιχειρήσεως. Εις ταύτα δέν περιλαμβάνονται αι συνεπέα καταδίκης καταβληθείσαι χρηματικά ποινάι, δικαστικά έξοδα κλπ.

Έπειδή κατά τό άρθρον 19 § 2 περ. στ' του Κ.Φ.Κ.Π. προς έξεύρεσιν τών έξ έμπορικών ή βιομηχανικών επιχειρήσεων καθαρου κέρδους, εκπίπτουν εκ τών άκαθαρίστων εσόδων της επιχειρήσεως αι ζημίαι εκ φθοράς, άπωλείας ή ύποτιμήσεως κεφαλαίου.

Κατά την όρθήν έννοιαν της διατάξεως ταύτης μεταξύ τών εκπιπτομένων ζημιών δέν περιλαμβάνεται και ή τοιαύτη έξ άδικοπραξίας του φορολογουμένου όφειλομένης εις όolon αυτου και δή εις ποινικόν άδίκημα και της συνεπέα αυτου καταδίκης του, ως έν προκειμένω (δρα Ε.Σ. 374/1944).

Η τοιαύτη έννοια της ρηθείσης διατάξεως επικουρείται και εκ του περι ζημίας έν τώ ιδιωτικώ δικαίω έν Ν. 203 Πανδ. (50.17) Βασιλ. Β', γ. 203 Κανόνος, καθ' όν «δ έξ οικείου άμαρτήματος ζημιούμενος ού δοκει ζημιοϋσθαι», όστις ίσχύει έν προκειμένω και όστις τυγχάνει έφαρμογής και έν τώ φορολογικώ δικαίω έφ'

δσον ή προδιαληφθεϊσα διάταξις του Κ.Φ.Κ.Π. ποιείται χρῆσιν ἔρου (ζημία) ἀναγομένου κυρίως εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τοῦ δικαίου, ὡς καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρου 300 τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος καθ' ἣν ἡ ἐπιδίκασις ἀποζημιώσεως ἐπὶ ζημίας, διὰ τὴν γένεσιν ἢ τὴν ἔκτασιν τῆς ὁποίας συνετέλεσεν ὁ ζημιωθεὶς ἐξ οἰκείου πταίσματος, ἐξηρητήθη ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἕπερ προφανῶς θὰ λάβῃ πρὸς τοῦτο ὑπ' ὄψιν τὸν βαθμὸν τοῦ πταίσματος.

Ἄλλως τε ἡ ἐν λόγῳ δαπάνη διατεθεῖσα διὰ τὴν ὡς εἴρηται αἰτίαν δὲν συνέβαλε προφανῶς εἰς τὴν παραγωγὴν εἰσοδήματος (Ε.Σ. 875/1944).

Ὁ ἐφεσιβλητος φορολογούμενος ἐπικαλούμενος τὸ ὕπερ ὑπεχρεώθη νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον συνεπεῖα τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ποσὸν ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ καταβολὴ αὐτοῦ καθιστᾷ καλυτέραν τὴν θέσιν αὐτοῦ ὡς φορολογουμένου ἔναντι τοῦ Δημοσίου, ἀφοῦ διὰ τῆς ἐκπτώσεως τῆς ζημίας ταύτης ἐμφανίζεται μὴ ἀποκομίσας τελικῶς κέρδη καὶ συνεπῶς δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν προκειμένην φορολογίαν. Τοῦτο ὅμως ἀντίκειται εἰς τὸν ἐν τῷ Νόμῳ 134 Πανδ. (50.17) Νόμῳ 2 § 5 Πανδ. (44.4) κανόνα ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐξ ἰδίου ἐγκλήματος νὰ ποιήσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ καλυτέραν ἀποκρουόμενος διὰ τῆς ἐνοστάσεως τοῦ δόλου (Α.Π. 22/1914 Θεμ. ΚΕ' σελ. 66) καὶ ὅστις κανὼν τυγχάνει καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ὑφίστανται λόγοι ἀποκλείοντες ταύτην.

Ἐπειδὴ οὔτε κατὰ τὴν ἐπικαλουμένην ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου διάταξιν τῆς περιπτώσεως α' παραγρ. 2 τοῦ ἀρθρου 19 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π., καθ' ἣν πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ καθαροῦ κέρδους ἐκπίπτονται τὰ γενικά ἐξοδα τῆς ἐπιχειρήσεως, δύναται νὰ ἐκπεσθῇ τὸ ποσὸν ὕπερ ὑπεχρεώθη οὗτος νὰ καταβάλλῃ πρὸς τὸ Δημόσιον λόγῳ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Ποινικοῦ Δικαστηρίου καταδίκης του διὰ παράβασιν τοῦ Νόμου περὶ προστασίας τοῦ Ἐθνικοῦ νομίσματος, καθόσον κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως ταύτης, ὡς ἐκπιπτόμενα ἐξοδα λογίζονται τὰ ἐξοδα τὰ ἀσφαλίζοντα τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐν οἷς δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ περιλαμβανόμενον καὶ τὸ συνεπεῖα τῆς καταδίκης του καταβληθὲν διὰ χρηματικὰς ποινάς, δικαστικὰ ἐξοδα κλπ. ποσόν, οὔτε δὲ καὶ κατ' ἄλλην διάταξιν τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. δύναται νὰ ἐκπεσθῇ τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ δεξαμένη, ὡς ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς της δείκνυται, ἀντιθέτως πρὸς τ' ἀνωτέρω, ὅτι τοῦτέστι τὰ καθαρὰ κέρδη τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐκαλύφθησαν μὲ ἔκτακτον ζημίαν ἢ χρέος πρὸς τὸ Δημόσιον βάσει καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως καὶ ἀκυρώσασα τὴν σχετικὴν ἐγγραφήν, ψευδῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὴν ρηθείσαν τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. διάταξιν, κατὰ τὸν βάσιμον σχετικὸν τῆς κρινομένης ἐφέσεως λόγον κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἧτις ὡς ἐκ τούτου ἐξαφανιστέα τυγχάνει.

Ἐπειδὴ γὰρ μὲν ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐτέθη εἰς κατάστασιν νὰ δικάσῃ καὶ ἐδίκασεν, ἀποφανθεῖσα ἐπὶ τῆς φορολογητέας ὕλης, πλὴν ὅμως ἐφ' ὅσον ἐν τῷ σκεπτικῷ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει ὅτι αὕτη δέχεται ὅτι ὁ ἐφεσιβλητος ἀσκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐλευθέρου χρηματιστοῦ ἐπραγματοποίησε κατὰ τὸν ὑπόλογον χρόνον καθαρὰ κέρδη ὑποκείμενα εἰς Κ.Φ.Κ.Π. κατηγορίας Δ' χωρὶς νὰ προσδιορίζονται ταῦτα κατὰ ποσόν, ἀλλ' ἀορίστως, ὅτι καλύπτουσι τὴν ἐπικαλουμένην ὡς ἐκπεστέαν ὡς ἀνωτέρω δαπάνην, συνάγεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τῶν καθαρῶν κερδῶν δὲν ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον βασάνου τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, προφανῶς διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀφοῦ ἡ βάσει καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ζημία ἐκ δραχ. 250 ἑκατομμυρίων ἐκρίθη ὑπὸ ταύτης ἐκπεστέα, ἀλυσιτελής ἦτο ἡ ἐξέτασις περὶ τοῦ ἂν πράγματι τὰ καθαρὰ κέρδη ἀνέρχωνται εἰς τὸ ὑπὸ τῆς φορολογικῆς ἀρχῆς προσδιορισθὲν μικρότερον ποσόν.

Ὅθεν, ἵνα ἡ ὑπόθεσις διεῖλθη κατ' οὐσίαν τοὺς δύο τῆς διαδικασίας βαθμούς, ὡς κρίνεται ἀναγκαῖον, δεόν νὰ ἀναπεμφθῇ αὕτη εἰς τὴν ἐκδοῦσαν τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν Ἐκδικαστικὴν Ἐπιτροπὴν ἐνοστάσεων, διὰ τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευ-

ναν τῶν ὑπολοίπων λόγων τῆς ἐνδίκου, ἐνώπιον αὐτῆς, ἐνστάσεως τοῦ φορολογουμένου κατὰ τῆς οἰκείας ἐγγραφῆς.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 14)1935

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐκ τῶν ἀκαθαρσίων εἰσπράξεων ἐκπίπτουνται οἱ πάσης φύσεως φόροι κλπ. τοῦ τηροῦντος λογιστικά βιβλία, οὐχὶ δὲ ὅταν τὸ κέρδος ὀρίζεται δι' ἐπιβολῆς συντελεστοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τῆς παρ. 2 ἐδ. ε' τοῦ ἀρθρ. 19 τοῦ Κώδικος περὶ Φ.Κ.Π., οἱ βαρύνοντες τὴν ἐπιχειρήσιν πάσης φύσεως φόροι, τέλη ἢ δικαιώματα ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθαρσίων ἐσόδων μόνον τοῦ ἐπιχειρηματίου τοῦ τηροῦντος λογιστικά βιβλία ἢ τοῦ δυναμένου νὰ προσδιορίσῃ τὸ καθαρόν του κέρδος, οὐχὶ δὲ ἐκ τῶν ἀκαθαρσίων εἰσπράξεων, ὡσάντις τὸ κέρδος ὀρίζεται διὰ τῆς ἐπιβολῆς συντελεστοῦ, καθ' ὅσον οἱ ἐφαρμοζόμενοι κατ' εἶδος ἐπιχειρήσεων συντελεσται καθορίζονται μετ' ὑπολογισμῶν πάντων τῶν βαρυνόντων ἐκάστην ἐπιχειρήσιν ἐσόδων, μὴ βάσιμος συνεπῶς καὶ ἀπορριπτέος ἐλέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ἐπειδὴ κατὰ γενικὸν κανόνα τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὁ φόρος ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῶν κερδῶν τοῦ προηγούμενου οἴκον. ἔτους, ἐξαιρετικῶς δὲ διὰ τὰ κέρδη τῶν ἐμποροβιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων ὁ φόρος ἐπιβάλλεται κατὰ τὸ ἀρθρ. 18 παρ. 1 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν προκυπτόντων ἐντὸς τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους τοῦ λήγοντος κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας ἡμερολογιακῶν ἔτος, ἢ τοιαύτη ὅμως ἐξαιρέσις ὄρα, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς ὡς ἄνω διατάξεως, μόνον τὰς ἐπιχειρήσεις ἐκείνας αἵτινες τηροῦσιν ἐμπορικὰ βιβλία καὶ συντάσσουσιν ἰσολογισμοὺς κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστης διαχειριστικῆς περιόδου, οὐχὶ δὲ ὡσάντις τὰ κέρδη ὑπολογίζονται ὡς ἐν προκειμένῳ ἐπὶ τῶν ἀκαθαρσίων εἰσπράξεων βάσει συντελεστοῦ, ὅποτε δεόν νὰ λαμβάνηται τὸ κέρδος τοῦ προηγούμενου οἴκον. ἔτους, ἀρχῆ, ἣτις ἐτηρήθη καὶ κατὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ φορολογητέου κέρδους τοῦ ἐκκαλοῦντος, κατὰ τὰ προηγούμενα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1927—30 φορολογικὰ ἔτη, ὡς τοῦτο θεσαίουται ἐκ τῶν προσαγομένων ἐν τῇ φακέλλῃ ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου καὶ μὴ βάσιμος καὶ ἀπορριπτέος ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου σχετικῆς ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφέσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 617/1937.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Δὲν εἶναι ἐκπεστέαι ἐπισημασθεῖς ἀπαιτήσεις ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόβεισις αὐτῶν δὲν ἐγένετο δι' ὀριστικῆς ἐγγραφῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδάφ. στ' τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθρ. 19 τοῦ Ν. 1640, πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καθαροῦ κέρδους ἐκπίπτουνται ἐκ τῶν ἀκαθαρσίων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως αἱ δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν ἀποσβέσεις ἐπισημασθῶν ἀπαιτήσεων.

Κατὰ τὴν διάταξιν συνεπῶς ταύτην, ἵνα ἐπέλθῃ ἢ ὑπ' αὐτῆς προβλεπομένη ἐκπτώσις ἀπαιτήσεώς τινος, δεόν αὕτη ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ εἶναι ἐπισημασθεῖς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς τοιαύτη δι' ὀριστικῆς ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς ἐπιχειρήσεως ἐγγραφῆς νὰ ἀπεσβέσθῃ, ἣτοι νὰ διεγράψῃ ὀριστικῶς ὡς μὴ εἰσπράξιμος.

Τοιαύτην ὅμως διαγραφὴν προφανῶς δὲν ἀποτελεῖ κατὰ τὴν ἀνωτέρω διάταξιν ἢ ἐν τοῖς βιβλίοις τῆς ἐπιχειρήσεως διατήρησις μὲν τῆς ἀπαιτήσεως, ἀναγραφὴ δὲ ἀντιστοίχως ἀποθεματικοῦ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ζημίας ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, ὡς ἐπισημασθεῖς χαρακτηριζομένης, διότι οὕτω δὲν διαγράφεται ὀριστικῶς ἢ ἀπαιτήσις, ὡς καθορίζει ἢ ὡς ἄνω διάταξις, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ σχετικοῦ ἀποθεματικοῦ λαμβάνεται πρόνοια πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῆς ζημίας, μὴ ἐμπίπτουσα εἰς τὴν ἀνωτέρω διάταξιν συμφώνως πρὸς τὴν ὡς

άνω σαφή έννοιαν αὐτῆς, συναγομένην προσέτι καὶ ἐκ τῶν ἐπομένων διατάξεων τῆς τοῦ τέλους τοῦ αὐτοῦ, ὡς ἄνω, στ' ἑδαφίου καὶ τῆς τοῦ ἐπομένου ζ' ἑδαφίου, δι' ὧν καθορίζονται τὰ ἄλλα ἀποθεματικά τὰ ὅποια ἐκπίπτονται.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ, ὡς δέχεται ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις καὶ συνολογοεῖ καὶ ἡ ἀναιρεσεύουσα, ἐν τοῖς βιβλίοις αὐτῆς δὲν ἐγένοντο δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν ἀποσβέσεις τῶν ἐπιμάχων ἀπαιτήσεών της κατὰ Ἀδελφῶν Π. καὶ Ν., ἀλλὰ μόνον ἀνεγράφη ἀποθεματικὸν δι' αὐτάς, ὡς ἐπισημαίει χαρακτηρισθείσας. Τὸ ἀποθεματικὸν ὁμῶς τοῦτο, κατὰ τὰ ἐν τῇ ἡγουμένη αἰτιολογίᾳ ἐκτιθέμενα, δὲν εἶναι ἐκπεστέον ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἀναιρεσειούσης, συμφώνως πρὸς τὴν ὡς ἄνω διάταξιν τοῦ ἐδ. στ' τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθρ. 19 τοῦ Ν. 1640, οὕτω δὲ καὶ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις κρίνασα καὶ ἀποφανθεῖσα ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν ταύτην καὶ συνεπῶς ἡ τὰ ἐναντία ὑποστηρίζουσα διὰ τοῦ σχετικοῦ μοναδικοῦ λόγου τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως ἀπορριπτέα εἶναι, ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 676/1935 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Αἱ ἀποσβεσθεῖσαι ἐπισημαίει ἀπαιτήσεις ἂν ὀφέεσθε εἰσπράχθησαν θεωροῦνται κέρδη τοῦ ἔτους τῆς εἰσπράξεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδ. στ' τῆς § 2 τοῦ ἀρθρου 19 τοῦ Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων, τῆς συγχωρούσης τὴν διάθεσιν μέρους τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως πρὸς ἀπόσβεσιν ἐπισημαίων ἀπαιτήσεων, σαφῶς προκύπτει ὅτι, τῆς εἰσπράξεως ἀπαιτήσεων ἀποσβεσθεισῶν ὡς ἐπισημαίων προβλεπομένης ποτὲ ὡς ἀσφαλούς λόγῳ μεταβολῆς τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῶν ὀφειλετῶν, ὁ φορολογούμενος πιστωτῆς ὑποχρεοῦται νὰ μεταφέρῃ εἰς τὰ κέρδη καὶ δὴ τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἐσημειώθη ἡ τοιαύτη μεταβολή, τὰ πρὸς ἀπόσβεσιν νομίμως διατεθέντα ἐν τῇ παρελθόντι ποσά, καθ' ὅσον ἄλλως ταῦτα, ὡς μὴ ἀντικρύζοντα πλέον ἐνδεχομένην τινὰ ζημίαν, λαμβάνουσι τὴν μορφήν ἀποθεματικοῦ, ἀπομένοντος παρὰ τὸν νόμον ἀφορολογήτου. Ὅθεν νομίμως τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του προσέθεσεν εἰς τὰ κατὰ τὸ ἔτος 1931 προκύψαντα κέρδη τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ ὁμορρυθμοῦ ξυλεμπορικῆς ἐταιρίας, ἧς μετέχει ὁ ἀναιρεσεύων, τὸ κατὰ τὰ ἔτη 1929 καὶ 1930 σχηματισθὲν πρὸς ἀπόσβεσιν ἐπισημαίων τότε ἀπαιτήσεων ἀποθεματικὸν δρχ. 321.239, ἐφ' ὅσον ἔκρινε ὅτι ὑπ' αὐτῶν τῶν φορολογουμένων—θεωρησάντων προφανῶς τὴν εἰσπραξίν ποτὲ ἀποσβεσθεισῶν ἀπαιτήσεων ὡς ἀσφαλῆ—ἐδηλώθη ἐντὸς τοῦ ἔτους 1931 διὰ λογιστικῆς τινος πράξεως ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς βιβλίοις αὐτῶν ὅπως τὸ ἐν λόγῳ ἀποθεματικὸν παύσῃ ὄν ἀφιερωμένον πρὸς τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἀρχικῶς ἐδημιουργήθη. Ὅθεν ἀπορριπτέος ἐλέγχεται, ὡς ἀβάσιμος, ὁ ἐπὶ ἀντιθέτων σκέψεων ἐρειδόμενος λόγος ἀναιρέσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 81/1934 (ΤΜΗΜ. ΙΙΙ)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐκπίπτονται μόνον αἱ δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν ἀποσβέσεις ἐπισημαίων ἀπαιτήσεων, οὐχὶ δὲ καὶ εἰδικὰ ἀποθεματικά πρὸς ἀντίκρουσιν ἐπισημαίων ἀπαιτήσεων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τῆς παρ. 2 ἐδ. στ' τοῦ ἀρθρου 19 τοῦ Κώδικος περὶ Φ. Κ. Π. πρὸς ἐξεύρεσιν τοῦ ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων κέρδους ἐκπίπτονται ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ αἱ δι' ὀριστικῶν ἐγγραφῶν ἀποσβέσεις ἐπισημαίων ἀπαιτήσεων.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἐκκαλοῦσης περὶ ἐκπτώσεως ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῆς ὑπὸ κρίσιν χρήσεως δρχ. 15.706.105 καὶ 36% κατ' ἐφαρμογὴν τῆς ὡς εἰρηται διατάξεως ἐλέγχεται μὴ βάσιμος, κατὰ τὸν νόμον ἐπιτρέπεται ἡ ἐκπτώσις τῶν ποσῶν ἄπερ ὁ φορολογούμενος διαθέτει ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων κερδῶν διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν βιβλίων του διαπραχθῆν ἀπαιτήσεών του, ὡς θεωρεῖ μὴ εἶ-

σπραξίμους, δηλών δια τούτου ὅτι ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα εἰσπράξεως τῶν ὀφειλομένων, ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ὁμῶς ἐνηργήθη ἀπλῶς κράτησις χρησιμοποιοιθησομένη δι' ἐνδεχομένην μελλοντικὴν ἀπόθεσιν τοῦτο μὲν ποσοῦ τινος τόκου τῶν προκαταβολῶν τῆς πρὸς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν τῶν γενομένων διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1918, τοῦτο δὲ ἐπισηφῶν ἀπαιτήσεων τῆς κατὰ πελατῶν διαφόρων ὑποκαταστημάτων τῆς καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελε προΐοντος τοῦ χρόνου διαπιστωθῆ τελικῶς τὸ ἀνέφικτον τῆς εἰσπράξεως τῶν ἀπαιτήσεων τούτων. Κατὰ συνέπειαν ἐφ' ὅσον ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν ἔκρινε τὰς ὡς εἰρηται ἀπαιτήσεις τῆς ὁλοσχερῶς διαγραφτέας κατὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν ἔτος, ἐνήργησε δέ, ὡς ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ φακέλλου προκύπτει, καὶ ὡς ἄλλως ὑπὸ τῆς ἰδίας ὁμολογεῖται, τὰς ὀριστικὰς ἀποσβέσεις πολὺ ὀραδύτερον ἐν χρόνῳ μὴ ἐμπίπτοντι εἰς τὸν χρόνον τῆς κρινομένης περιόδου, ὀρθῶς ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὸν σχετικὸν ἰσχυρισμὸν τῆς, τὸ ἐπιχειρήμα δὲ τῆς ἐκκαλοῦσης ὅτι κατὰ τὸ ὑπόλογον ἔτος ἢ ἐκ τῶν ὡς εἰρηται ἐπισηφῶν ἀπαιτήσεων ζημίαι τῆς ἦτο ὀριστικῆς, εἶναι ἀνευ νομικῆς ἀξίας, ἐφ' ὅσον προϋπόθεσις ἐφαρμογῆς τῆς ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα διάταξις τοῦ νόμου εἶναι τὸ ὀριστικὸν καὶ βέβαιον τῆς ἐξ ἐπισηφῶν ἀπαιτήσεων ζημίας οὐχὶ κατ' ἀντικειμενικὴν μόνον κρίσιν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἰδίου τοῦ φορολογουμένου, ὅστις τὴν περὶ ὀριστικότητος τῆς ζημίας ἀντίληψιν τοῦ ὀφειλέτη, διὰ τὰ δικαιούται τὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἐκπτώσιν, τὰ δηλώσῃ κατ' ὄρισμὸν τρόπον ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον, διαγράψων δηλαδὴ ὀριστικῶς τὴν ἀπαίτησίν του ἐκ τῶν βιβλίων του, κατ' ὅσον ἄλλως θεωρεῖται εὐλογος ὡς μὴ ἀποβαλὼν πᾶσαν ἐλπίδα εἰσπράξεως τῆς.

Ἐπειδὴ τοῦ νόμου κανονίσαντος κατ' ἂ εἰρηται τοὺς ὅρους τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς ἀποσβέσεως ἐπισηφῶν ἀπαιτήσεων, αἱ λοιπαὶ διατάξεις τοῦ ἐδαφ. στ' τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθρου 19 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ρυθμίζουσαι τὰ τῆς ἐκπτώσεως ἐκ τῶν ἀκαθαρσίτων ἐσόδων τῶν ἀποσβέσεων λόγῳ φθορᾶς ἐγκαταστάσεως κλπ., ὡς καὶ ἀποθεματικῶν διὰ τὴν τυχὸν ὀρισταμένην καὶ μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ὑποτίμησιν συστατικῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν φθορὰν ἢ ὑποτίμησιν τῶν ἐνσωμάτων πραγμάτων τῆς περιουσίας τοῦ φορολογουμένου, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ἀπαιτήσεων ἐφ' ὧν, εἰδικῶς ρυθμισθεῖσαν, δὲν προσιδιάζουσιν οἱ ἐν τῷ νόμῳ ὅροι «φθοραὶ καὶ ὑποτίμησις», οὐδὲ εἶναι εὐχερῶς νοητὴ ἢ διαφορὰ μεταξύ ὀρισταμένης ἀλλὰ μὴ πραγματοποιηθείσης ζημίας ἐξ ἐπισηφῶν ἀπαιτήσεων, ἢ ἀντέβαινε δὲ πάντως εἰς τὴν σαφῆ ἔννοιαν τοῦ νόμου ἢ ἐρμηνεία κατ' ἣν ἢ ἐκπτώσις ἀποθεματικῶν δι' ὀρισταμένην ἀλλὰ μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ζημίαν ἐξ ἐπισηφῶν ἀπαιτήσεων συγχωρεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τελευταίας γενικῆς διατάξεως τοῦ ἐδ. στ' τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθρου 19 τοῦ Κώδικος, ἐν ᾗ ἀποκλείεται ρητῶς, ἐκ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τῆς πρώτης περιόδου τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 319/1934 (Β' ΤΜΗΜ.)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐπὶ τῆς Φ.Κ.Π. Κατηγορίας Δ' προκειμένου περὶ ασφαλιστικῶν ἐταιριῶν τυγχάνουσιν ἐκπεστὰ οὐ μόνον τὰ μαθηματικὰ ἀποθεματικά, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀποθεματικά δι' ἔκφραμῃ δυστυχήματα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 19 § 2 τοῦ Ν. 1640, διὰ τὴν ἐξεύρεσιν τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρ. 18 § 1 αὐτοῦ φορολογητέου κέρρους ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐκπίπτουσι ἐκ τῶν κατὰ τὴν ὑπόλοιπον χρῆσιν ἀκαθαρσίτων εἰσπράξεων ἐκάστης φορολογικῆς ὑποχρέου ἐπιχειρήσεως, τὰ ποσὰ ἅτινα προέκυψαν αὐτῇ κατὰ τὴν αὐτὴν κατὰ κανόνα χρονικὴν περίοδον, ἐξ ὀρισμένων εἰδικῶς ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερομένων δαπανῶν καὶ διαρῶν, ἅτινα κατὰ τὸ συνήθως γινόμενον ἀποτελοῦσι τοὺς παράγοντας τῆς κτήσεως τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ κέρρους πάσης τοιαύτης ἐπιχειρήσεως. Τοιαῦτα δὲ ὑποχρεωτικῶς ἐκπεστὰ κονδύλια καθορίζονται ἐν τῷ ρηθέντι ἀρθρῳ 19 § 2 γενικώτερον μὲν διὰ πᾶσαν ἐπιχείρησιν, ἐκτὸς τῶν δαπανῶν

διαχειρίσεως, συντηρήσεως, αγοράς πρώτων υλών και πωλήσεως, τόκων και φόρων και αι παντός είδους δι' όριστικών έγγραφών γενόμεναι άποσβέσεις κανονικώς αναλωθέντος κινητού ή ακινητοποιηθέντος κεφαλαίου, ως και αι πραγματοποιηθείσαι ζημίαι εκ φθοράς, άπωλείας ή υποτιμήσεως κεφαλαίου είτε και άποθεματικών δια τήν τυχόν ύφισταμένην και μη πραγματοποιηθείσαν υποτίμησιν συστατικών του ένεργητικού τής έπιχειρήσεως στοιχείων, ειδικώς δε προκειμένου περι άσφαλιστικών εταιριών και τά μαθηματικά επί πλέον καλούμενα άποθεματικά αυτών, ο σχηματισμός των όποιων καθ' ώρισμένην αναλογίαν επί των άκαθαρίστων έτησίων εισπράξεων αυτών επιβάλλεται εξαιρετικώς εις τās έπιχειρήσεις τής κατηγορίας αυτής πέραν των συνήθως υπό των λοιπών βιομηχανικών και έμπορικών έπιχειρήσεων καταρτιζομένων, προς αντιμετώπισιν των κατά τήν περίοδον τής έτησίας αυτών διαχειριστικής περιόδου ήρτημένων κινδύνων εκ των συναφθεισών άσφαλιστικών συμβάσεων.

Επειδή εν τή υπό κρίσιν υποθέσει, ως προκύπτει εκ τής προσδαλλομένης άποφάσεως τó δικάσαν Έλεγκτικόν Συνέδριον συνταχθέν εν τούτῳ προς τās άπόψεις τής εκκληθείσης άποφάσεως, απέρριψε τόν υπό τής εκκαλούσης και ήδη άναιρεσειούσης άνωύμου άσφαλιστικής εταιρίας προβληθέντα ισχυρισμόν περι έκπτώσεως εκ των κατά τήν υπόλογον χρήσιν άκαθαρίστων εισπράξεων αυτής κονδυλίου υπεραυτή άνέγραψεν εν τῷ ίσολογισμῷ τής υπό τόν τίτλον άποθεματικών δι' εκκρεμή δυστυχήματα, προς εξόφλησιν προκυψασών αυτῆ κατά τήν αυτῆν χρονικήν περίοδον αλλά μῆπω όριστικώς εκκαθαρισθεισών ζημιών εκ πραγματοποιηθέντων κινδύνων συναφθείσης άσφαλείας θαλασσίας μεταφοράς, εν αντιδιαστολή προς τó ως μαθηματικόν άποθεματικόν φερόμενον εν τῷ ίσολογισμῷ τής κονδυλίου υπό τόν τίτλον άποθεματικών δι' εκκρεμείς κινδύνους, επί τῆ σκέψει ότι εφόσον τó κονδύλιον τούτο υπό τόν ως άνω τίτλον αυτοῦ δέν εἶναι κατά κυριολεξίαν μαθηματικόν άποθεματικόν, δέν δύναται νά εκπεσθῆ εκ των άκαθαρίστων εισπράξεων κατ' έφαρμογήν τής ειδικῆς διατάξεως του άρθρ. 14 § 2 εδ. ζ' του Ν. 1640. Ούτως όμως άρνητικώς άποφηνάμενον τó Έλεγκτικόν Συνέδριον εξ άπλης αντιδιαστολής προς τήν έννοιαν του μαθηματικού άποθεματικού, ως προς τήν φύσιν και τήν εξ αυτής άσκουμένην έπιρροήν του κονδυλίου τούτου, παρέλειψε νά εκτιμήσῃ τήν υπό τής εκκαλούσης και ήδη άναιρεσειούσης άνωύμου άσφαλιστικής εταιρίας προταθέντα και εις τó κονδύλιον τούτο κατ' ίδιον θετικόν και συγκεκριμένον περιεχόμενον αναφερόμενον ισχυρισμόν αυτής, δυνάμενον οὐχ ήττον, κατ' ακολουθίαν τής περι αυτοῦ κρίσεως, ν' άσκήσῃ ουσιώδη έπιρροήν επί του καθορισμοῦ του φορολογητέου αυτής κέρδους εν τῇ άνω εκτεθείσῃ έννοίᾳ του διέποντος τήν επίδικον σχέσιν νόμου, καθορίζοντος ως εἴρηται εκπεστέα εκ των άκαθαρίστων προσόδων εκτός των μαθηματικών άποθεματικών δια τās άσφαλιστικές έπιχειρήσεις και τά εκ των λοιπών εν αυτῇ αναφερομένων θαρῶν και ύποχρεώσεων προκύπτονται επί πάσης εν γένει έπιχειρήσεως κονδύλια, εκ του λόγου δε τούτου άναιρετέαν κατέστησε τήν άπόφασιν αυτοῦ κατά τόν βασίμως περι τούτου προβαλλόμενον λόγον άναιρέσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 451/1951

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Πρός εξέυρεσιν όφειλομένου φόρου λαμβάνεται όπ' όφιν τó εκ του συνόλου των έπιχειρήσεων (είτε άσκούνται αυται άτομικώς είτε εταιρικώς εν όμορρυθμῷ εταιρίᾳ) προκύπτον τελικώς άποτελέσμα. Προκύψασα τυχόν ζημία εκ τινος έπιχειρήσεως συμψηφίζεται εις τά κέρδη τής έτέρας.

Επειδή κατά τó άρθρον 18 του Κώδικος των Νόμων περι φορολογίας των καθαρών προσόδων ο κατά τήν Κατηγορίαν Δ' των καθαρών προσόδων φόρος επιβάλλεται καθ' εκάστον έτος επί του εν Ελλάδι προκύψαντος καθαρού κέρδους «του συνόλου των έμπορικών και βιομηχανικών έπιχειρήσεων του έπιχειρηματίου» και συνεπώς, αν έπιχειρηματίας τις άσκή είτε άτομικώς είτε εν όμορρυθμῳ μετ' άλλων

Ἑταιρεία (θεδομένου ὅτι καὶ ἐπὶ ὁμορρυθμῶν Ἑταιρειῶν φορολογούνται ἀτομικῶς καὶ κατὰ λόγον τῆς συμμετοχῆς των τὰ φυσικὰ πρόσωπα τῶν ὁμορρυθμῶν Ἑταιρειῶν), πλείονας τῆς μιᾶς βιομηχανικᾶς ἢ ἐμπορικᾶς ἐπιχειρήσεις, πρὸς ἐξέυρεσιν τοῦ ὀφειλομένου φόρου, δεόν νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψει τὸ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων προκύπτον τελικῶς ἀποτέλεσμα, τῆς τυχόν προκυπτούσης ἐκ τινος ἐπιχειρήσεως ζημίας συμψηφιζομένης πρὸς τὰ κέρδη τῆς ἐτέρας ἐπιχειρήσεως καὶ φορολογουμένου μόνον τοῦ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους προκύπτοντος τυχόν μετὰ τὸν τοιοῦτον συμψηφισμὸν κέρδους.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν προσκομιζομένων ὑπ' ἀριθ. 716 τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου Ἐδέσεως καὶ ὑπ' ἀριθ. 1406 τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου Γ' Θεσσαλονίκης δύο πιστοποιητικῶν, ἀμφοτέρων ὑπὸ χρονολογίαν 15 Φεβρουαρίου 1951, ὁ ἐκκαλῶν πλὴν τῆς περὶ ἧς ἢ ὑπὸ κρίσιν ἐγγραφή, ὁμορρυθμοῦ ἑταιρείας «Γρ. Τ...» καὶ Ἰγίοι μετέχει ὡς ὁμόρρυθμον μέλος καὶ τῶν ὁμορρυθμῶν Ἑταιρειῶν:

1) «Ἀδελφοὶ Σ...-Κ... καὶ Σία», ἐδρευούσης ἐν Ἐδέσῃ καὶ

2) «Γρ. Τ... καὶ Σία», ἐδρευούσης ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ συνεπῶς οὐχὶ ὀρθῶς ἐνεγράφη μόνον διὰ τὰ κέρδη αὐτοῦ ἐκ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὴν ὁμόρρυθμον Ἑταιρείαν «Γρ. Τ... καὶ Ἰγίοι», ἀλλὰ θὰ εἶδει, προσδιοριζομένων τῶν καθαρῶν κερδῶν ἢ τῆς ζημίας καὶ τῶν τριῶν ὡς ἄνω, εἰς ἃς μετέχει, ὁμορρυθμῶν Ἑταιρειῶν, νὰ ἐνεγράφη διὰ τὸν φόρον τὸν ἀναλογουντα εἰς τὸ τελικῶς προκύπτον τυχόν ἐκ πασῶν τῶν Ἑταιρειῶν τούτων καθαρὸν αὐτοῦ κέρδος, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἐφ' ὅσον ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται ὅτι οὐχὶ νόμιμος τυγχάνει ἢ ἐγγραφή αὐτοῦ, ἄτε τῶν κερδῶν αὐτοῦ ἐκ τῶν Ἑταιρειῶν «Γρ. Τ... καὶ Ἰγίοι» καὶ «Ἀδ/φοὶ Σ...-Κ... καὶ Σία» καλυπτομένων ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τῆς ζημίας τῆς Ἑταιρείας «Γρ. Τ... καὶ Σία», νόμιμος τυγχάνει καὶ ὡς τοιοῦτος δεκτὸς καθίσταται ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος καὶ δεόν, δεκτῆς γιγνομένης τῆς ἐφέσεως, νὰ μεταρρυθμισθῇ ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις καὶ ἀκυρωθῇ τὸ περὶ οὗ αὕτη φύλλον ἐλέγχου ἐπὶ τῇ τέλει ὅπως ἐνεργηθῇ ἐνιαία ἐγγραφή τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ τὸ τυχόν προκύπτον τελικῶς ἐκ τῆς συμμετοχῆς του εἰς τὰς ὡς ἄνω τρεῖς ὁμορρυθμοὺς Ἑταιρείας κερδοφόρον ἀποτέλεσμα.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1113/1936

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατὰ τὴν ὀρθὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 19 παρ. 2 ἐδ. στ' Κώδ. Φ.Κ.Π. ἐκπίπτουσι ἐκ τῆς ἀκαθαρτίτου προσόδου μόνον αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ζημίαι ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας ἢ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου. Ἡ πραγματοποιήσις τῶν ζημιῶν νοεῖται γενομένη δι' ἐκποιήσεως τοῦ φθαρέντος ἢ ὑποτιμηθέντος κεφαλαίου καὶ διὰ ταύτης μόνης πραγματοποιεῖται ἢ ζημία, ἄδηλος εὔσα πρὸ ταύτης κατὰ τε τὴν ὑπαρξίν καὶ ἔκτασιν καὶ ἀπὸ τῆς ἐκποιήσεως καθισταμένη βεβαιὰ καὶ ἐπιδεκτικὴ ἀποσβέσεως. Μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν ἢ ὑποτίμησις συστατικῆ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀβεβαία εὔσα καὶ ἐνδεχομένης παρεδίκῃ πρὸ τῆς πραγματοποιήσεώς της, δὲν εἶναι ζημία. Μόνον ὅπου ἐσχηματίσθῃ εἰδικὸν ἀνάλογον ἀποθεματικὸν συγχορεῖ ὁ νόμος τὴν ἀπὸ τῶν φορολογητέων κερδῶν προσωρινὴν ἐξαιρέσιν τῆς προβλέψεως ταύτης, μεταφερτέας εἰς τὰ κέρδη τῆς ἐπομένης χρήσεως ἂν παύσωσιν ὀφιστάμενοι οἱ λόγοι ὧν ἕνεκα ὁ ἐπιχειρηματίας ἐσχημάτισε τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἀποθεματικόν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ρητὴν καὶ σαφῆ διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 19 παρ. 2 ἐδ. στ' τοῦ Κώδικος καθαρᾶς προσόδου πρὸς ἐξέυρεσιν τοῦ ἐξ ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καθαρῶ κέρδους ἐκπίπτουσι ἐκ τῶν ἀκαθαρτίτων ἐσόδων τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ αἱ πραγματοποιηθεῖσαι ζημίαι ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας ἢ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου. Προδήλως, ἢ πραγματοποιήσις τῶν ζημιῶν νοεῖται γενομένη δι' ἐκποιήσεως τοῦ φθαρέντος ἢ ὑποτιμηθέντος κεφαλαίου καὶ διὰ ταύτης μόνης πραγματοποιεῖται ἢ ζημία, ἄδηλος εὔσα πρὸ ταύτης κατὰ τε τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν ἔκτασιν καὶ ἀπὸ τῆς ἐκποιήσεως καθισταμένη βεβαία καὶ συνεπῶς δεκτικὴ ἀποσβέσεως. Μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν ἢ ὑποτίμησις συστατικῶν τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς ἐπιχειρήσεως

περιουσιακῶν τούτέστι στοιχείων συγκαταλεγομένων εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ εἰς ταύτην χρησιμοποιουμένων, θεθαία οὕσα καὶ ἐνδεχομένως παροδικῆ πρό τῆς πραγματούσεώς τῆς δὲν ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν ἄνω εἰρημένην καὶ ἀνεπίδεκτον διαφόρου ἐννοίας διάταξιν, ζημίαν ἐκπεστέαν καὶ δυναμένην νὰ καλυφθῆ διὰ τῆς διαθέσεως ἀναλόγου μέρους τῶν ἀκαθάριστων προσόδων. Μόνον ὅπου ἐσχηματίσθη εἰδικὸν ἀνάλογον ἀποθεματικόν, ἦτοι ὅπου ἀπεχωρίσθη ἐκ τῶν κερδῶν τῶν ἐμφαινομένων εἰς τὰ ἀποτελέσματα χρήσεώς τινος, τμήμα ἀνάλογον πρὸς τὴν ὑφισταμένην ὑποτίμησιν τῶν ἐπακριβῶς καθοριζομένων καὶ ὑποστάντων ταύτην ἐνεργητικῶν στοιχείων, προσωρισμένον σαφῶς πρὸς κάλυψιν τῆς ὑφισταμένης καὶ πιθανῶς καὶ πραγματοποιηθησομένης λόγω τῶν ὑφισταμένων γεγονότων ζημίας, συγχωρεῖ ὁ νόμος τὴν ἀπὸ τῶν φορολογικῶν κερδῶν ἐξαίρεσιν τῆς προβλέψεως ταύτης, μετατακτέας εἰς τὰ κέρδη τῆς ἐπομένης χρήσεως ἂν παύσωσιν ὑφιστάμενοι οἱ λόγοι, ὧν ἕνεκα ὁ ἐπιχειρηματίας ἐσχημάτισε τὸ εἰδικὸν τοῦτο ἀποθεματικόν. Ὅρθως ὅθεν ἀπεφάνθη καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κρίνασα ἀπορριπτέον τὸν σχετικὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσειόντος μὴ ἀντιτάξαντος τὴν δημιουργίαν εἰδικοῦ ἀποθεματικοῦ καὶ αἰτησαμένου ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ὑφισταμένης ὑποτίμῆσεως τῶν μετοχῶν τῆς Τραπεζῆς... τὴν ἐκ τῶν κερδῶν τοῦ ἐκπτώσιν τῆς ἀναλόγου ἐκ τῆς ὑποτίμῆσεως ζημίας. Οὐδὲ ἀσχεῖ ἐπιρροὴν τὸ προβληθὲν περιστατικὸν τῆς πτωχεύσεως τῆς ἄνω εἰρημένης Τραπεζῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπῆλθε καὶ τὸ πέρασ ταύτης, χωροῦν κατὰ τὰ ἐν τῇ Ἐμπορικῇ Νόμῳ ὀριζόμενα καὶ δι' οὗ ἀποκαθαίρεται ἅπασα ἡ πτωχευμένη περιουσία καὶ προσδιορίζεται τὸ ποσοστὸν τῆς συμμέτρου ἱκανοποιήσεως τῶν πιστωτῶν.

¹ Ἀπορριπτέος ὅθεν ὁ ἐναντίος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1454/1949 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρὸς ἀπόδειξιν ὑπάρξεως ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἐταιρίας καὶ ἐναντι τοῦ Δημοσίου, ἀπαιτεῖται ἔγκυρον καταστατικὸν καὶ ἡ δημοσίευσις αὐτοῦ. Δὲν δύναται δὲ ν' ἀποδειχθῆ ἐκ φορολογικῶν ἢ ἄλλων στοιχείων.

¹ Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἐταιρείας ἐναντι τῶν τρίτων, ὡς εἶναι καὶ τὸ Δημόσιον κατὰ τὴν ἐπιδιώξιν τῶν φορολογικῶν αὐτοῦ ἀπαιτήσεων, ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν ἐν ἀρθροῖς 39—44 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ὀριζομένων, ἦτοι ἔγκυρον συστατικὸν ἔγγραφον καὶ αἱ διατυπώσεις δημοσιότητος αὐτοῦ. Τοῦτου θεέντος, ἡ σχέσις τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καθ' ἣν ἡ ὑπαρξὶς ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἐταιρείας, δύναται ν' ἀποδειχθῆ ἐναντι τοῦ Δημοσίου καὶ ἐκ φορολογικῶν ἢ ἄλλων στοιχείων, πλὴν τῶν ἀνωτέρω ὀριζομένων, εἶναι νομικῶς πεπλανημένη καὶ συνεπάγεται τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς ἐξ ὀλοκλήρου κατὰ τὸν βασίμως περὶ τούτου προβαλλόμενον λόγον ἀναιρέσεως ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Καλαμῶν.

² Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ὑπόθεσις δέον ν' ἀναπεμφθῆ ἐνώπιον τοῦ Φορολογικοῦ Δικαστηρίου πρὸς περαιτέρω κατ' οὐσίαν διάγνωσιν.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 83/1949

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Μὴ τηρουμένου βιβλίου ἀποθήκης δύναται νὰ κριθοῦν ἀνεπαρκῆ τὰ βιβλία. Σῦστημα ὑπολογισμοῦ κερδῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διὰ παραγωγὴν καταβληθέντων ἡμερομισθίων.

¹ Ἐπειδὴ ἐφ' ὅσον ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν τηρεῖ βιβλίον ἀποθήκης πρώτων ὠλῶν, ἐτοίμων προϊόντων καὶ παραγωγῆς, οὗ ἕνεκα καθίσταται ἀνέφικτος ὁ ἔλεγχος τῆς ἀκριβείας τῆς χρησιμοποιηθείσης πρώτης ὕλης καὶ τῶν παραχθέντων προϊόντων, τὴν ἔλλειψιν δὲ ταύτην δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ἐπικαλούμενον βιβλίον καθολικοῦ ὀρθῶς ἐκρίθησαν ἀνεπαρκῆ τὰ βιβλία τῆς καὶ ὀρθῶς

εχώρησεν εξωλογιστικός έλεγχος και ο αντίθετος λόγος εφέσεως είναι άβάσιμος και άπορριπτός.

Έπειδή άληθές είναι ότι ή Έπιτροπή ήν συνέστησε τό Έπουργείον τών Οικονομικών άπεφήνατο ότι ο τρόπος τής εξακριβώσεως τής πραγματοποιηθείσης παραγωγής βάσει τής αναλωθείσης πρώτης ύλης είναι ο πλέον όρθός και ο πλέον άποτελεσματικός, άλλ' είναι επίσης άληθές ότι έδέξατο ότι τοϋτο εξαρτάται εκ τοϋ ότι ή επιχείρησις κατεχώρησεν εις τὰ βιβλία τής δλόκληρον τήν αγορασθείσαν ύπ' αϋτής πρώτην ύλην, έπερ δέν είναι εύκολον νά εξακριβωθῆ, διά τοϋτο συνιστᾶ ως επικουρικόν σύστημα τό τών ήμερομισθίων ύπό τήν άπαραίτητον προϋπόθεσιν νά εξακριβωθῆ ο αριθμός τών ήμερομισθίων τών καταβληθέντων εις εργάτας άπασχολουμένους εις τὰ παραγωγικά μηχανήματα αλλά και πράγματι εργασθέντας διά τήν παραγωγήν προϊόντων. Έν προκειμένῳ δέ, έφ' όσον μάλιστα δέν τηρεῖται κατά τήν άνωτέρω πρώτην σκέψιν βιβλίον άποθήκης, όρθως ήκολούθησεν ο έλεγχος τό σύστημα τών παραγωγικών ήμερομισθίων και ο αντίθετος λόγος εφέσεως είναι άβάσιμος και άπορριπτός.

Έπειδή πρὸς εξεύρεσιν τών ακαλύπτων ήμερομισθίων δέον ν' άφαιρούνται τ' άντιστοιχοῦντα εις τὰς ήμέρας άδειας εργατῶν, ήμέρας άργίας, ήμέρας καθ' ός οί εργάται άσχολοῦνται εις τόν καθαρισμόν τών παραγωγικών μηχανημάτων, ως επίσης δέον νά λαμβάνεται ύπ' όψιν και έν ποσοστόν διά διαφόρους άπροδλέπτους αίτίας. Πάντα ταϋτα λαμβάνει ύπ' όψιν τό Συνέδριον και εκτιμῶν άπαντας τοϋς υποβαλλομένους ίσχυρισμούς τής εκκαλούσης δέχεται ότι υπερβολικῶς καθωρίσθησαν τὰ ακάλυπτα ήμερομισθία ύπό τής εκκαλουμένης άποφάσεως και δέον νά μειωθῶν ταϋτα εις 700, όποτε ή άποκρῦβεισα εκ τής αίτίας ταύτης παραγωγή δέον νά μειωθῆ εις μέτρα 10.993 από 15.600 άτινα ήρτισεν ή εκκαλουμένη άπόφασις κατά τόν βάσιμον κατά τοϋτο λόγον εφέσεως, όστις δέον νά γίνῃ δεκτός.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 393/1950

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΔΡΙΟΙ

Μη ένέργεια άπογραφῆς και μη κλείσιμον ίσολογισμοϋ συνιστᾶ ανεπάρκειαν τών βιβλίων.— Έπί παραλείψεως επιδέσεως όριστικής δηλώσεως επιβάλλεται προσάξησις παραλείψεως, έστω και άν έπεδόθη δήλωσις διά τι τρίμηνον τής αϋτής διαχειριστικής περιόδου.

Έπειδή, καθ' ό αναφέρεται έν τῇ εκθέσει τοϋ γενομένου έλέγχου ύπό τών φορολογικών όργάνων πρὸς διαπίστωσιν τών καθαρῶν κερδῶν τής εκκαλούσης, τηροῦνται μέν παρ' αϋτής λογιστικά τινα βιβλία, όσον ήμερολόγιον, βιβλίον ταμείου, ως και τοιοϋτον ήμερησίως παραγωγῆς, πλην όμως οϋδένα ίσολογισμόν μέχρι τής ήμέρας τοϋ έλέγχου εκλείσεν, οϋδ' άπογραφῆν ένήργησεν, εκτός τοϋτου και εκ τοϋ φακέλλου αγοράς πρώτων ύλων διεπιστώθη ότι πολλά τιμολόγια αγοράς νημάτων δέν έχουσι καταχωρηθῆ, όρθως και νομίμως ο προσδιορισμός τών καθαρῶν κερδῶν δέν έγένητο βάσει τών έλλειπῶν τούτων και ανακριδῶν συνεπῶς βιβλίων, άλλ' έξωλογιστικῶς, συμφώνως τῷ άρθρῳ 20 τοϋ Κώδ. Φ.Κ.Π., άβάσιμοι δέ και ως τοιοϋτοι άπορριπτέοι είναι οί ίσχυρισμοί τοϋ εκκαλοῦντος περι άκριβείας τών δεδομένων τών βιβλίων του.

Έπειδή τό Έλεγκτικόν Συνέδριον, εκτιμῶν τὰ έν τῇ φακέλλῳ στοιχεία, τὰ έπ' αϋτῶν αναπτυσσόμενα και τὰ δεδομένα τής εκθέσεως τοϋ έλέγχου, ήμερομισθία, εγκαταστάσεις και πρώτας ύλας, νήματα, σημαντικῆς ποσότητος, και βάσει τών όρθῶν ύπολογισμῶν τούτων όσον άφορᾶ τήν παραγωγικότητα, ήν μειοῖ κατά 5% από τήν ύπολογιζομένην, κρίνει ότι τὰ ακαθάριστα έσοδα τοϋ εκκαλοῦντος κατά τό δεκαπεντάμηνον χρονικόν διάστημα άνήλθον εις 740.000.000, άντι τών καθορισθέντων ύπό τής Συμβουλευτικῆς Έπιτροπῆς 880.000.000, οϋχι πλήρως δικαιολογουμένων, δι' ό δεκτῆ είναι έν μέρει ή έφεσις πρὸς τό σημεῖον τοϋτο τών ακαθάριστων έσόδων.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφαρμοσθεὶς συντελεστὴς καθαρῶν κέρδους 10%, καίτοι χαμηλὸς ἐν ὄψει τῆς αὐξήσεως τῶν ἐργασιῶν, διαφαινομένης ἐκ τῆς ἀγορᾶς νημάτων, κρίνεται προσήκων καὶ εὐλόγος διὰ τὴν κρινομένην ἐπιχειρήσιν καὶ εἰδικῶς τῆς χρονικῆς περιόδου 1947—1948, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν συνθηκῶν διεξαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν τῆς, ὡς αὐταὶ ἀναφέρονται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ ἐλέγχου, πώλησις εἰς μικροτέρας τιμὰς διὰ τὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὴν ἀγοράν, μεγαλύτερα γενικὰ ἔξοδα κλπ., δι' ὅ καὶ ἀπορριπτέον εἶναι τὸ αἴτημά του περὶ περαιτέρω μειώσεώς του, κατ' ἀκολουθίαν τὰ καθαρὰ κέρδη τούτου ἀνέρχονται εἰς 74.000.000, φορολογητέα μετὰ τὰς κατὰ νόμον ἐκπτώσεις, ἀνερχομένης, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 16/1948 φύλλον ἐλέγχου, εἰς δραχ. 35.950.000.

Ἐπειδὴ τὸ αἴτημα τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ μειώσεως τῆς προσαυξήσεως ἐπὶ μὴ δηλώσει εἰς τοιαύτην ἐπὶ ἀνακριβεῖα ἀβάσιμον εἶναι καὶ ἀπορριπτέον ὡς τοιοῦτον, καθ' ὅσον, ὡς ἐκ τῶν ἐν τῇ φακέλλῃ στοιχείων ἐξάγεται, οὐδεμίαν δῆλωσιν ὀριστικὴν περὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν του δι' ὅλην τὴν φορολογικὴν περίοδον ὑπέβαλεν, ἢ δὲ ὑποβλήθησα δῆλωσις προσωρινή, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 4 τοῦ Α.Ν. 324/1945, ἐνὸς τριμήνου, δὲν δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενην ὑποβολὴν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους ὀριστικὴν δῆλωσιν καθαρῶν κερδῶν, τῆς πρώτης ἐχούσης σκοπὸν τὴν τμηματικὴν καὶ ἔγκαιρον εἰσπραξίν τοῦ φόρου, ἢ δὲ ὑποχρέωσις αὕτη τῆς ὑποβολῆς προσωρινῆς δηλώσεως, ἧς ἢ παράλειψις δὲν ἔχει καὶ κύρωσίν τινα, δὲν ἀναιρεῖ τὴν ὑποχρέωσιν ὑποβολῆς ὀριστικῆς δηλώσεως τοῦ φόρου Δ' κατηγορίας, ἢ παράλειψις τῆς ὑποβολῆς τῆς ὁποίας ἐπιφέρει τὰς συνέπειας τῆς προσαυξήσεως τοῦ φόρου, δι' ὅ καὶ ὀρθῶς ἐπεβλήθη αὕτη.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 979/1950

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐν ἀνυπαρξία, ἀνακριβεῖα ἢ ἀνεπαρκεία τηρουμένων βιβλίων, φορολογούμενος δύναται ν' ἀποδείξῃ ἀκαθάριστα ἔσοδά του καὶ καθαρὰ κέρδη του διὰ παντὸς νομίμου ἀποδεικτικῶν μέσων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως στοιχείων πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ πραγματικοῦ κέρδους ἢ ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκείας ἢ ἀνακριβεῖας τῶν ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου παρεχομένων τούτων, τὸ φορολογητέον κέρδος ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀκαθάρστων ἔσόδων, πολλαπλασιαζομένων ἐπὶ εἰδικούς κατὰ γενικὰς κατηγορίας ἐπιχειρήσεων συντελεστάς.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁ προσδιορισμὸς τῶν φορολογητέων κερδῶν ἐνεργεῖται κατ' ἀρχὴν ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου παρεχομένων στοιχείων, μεταξὺ δὲ τῶν ἀποδεικτικῶν τούτων στοιχείων συγκαταλέγονται καὶ τὰ ὑπὸ τούτου νομοτύπως τηρούμενα ἐμπορικὰ βιβλία. Ἄλλ' οὐτε κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τῆς παρατεθείσης ὡς ἄνω διατάξεως, οὔτε ἐξ ἄλλης τινὸς διατάξεως τοῦ Κώδικος Φορολογίας Καθαρῶν Προσόδων προκύπτει ὅτι ὁ φορολογούμενος μόνον διὰ τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ βιβλίων δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὰ ἀκαθάριστα ἔσοδα καὶ τὰ καθαρὰ φορολογητέα αὐτοῦ κέρδη κατ' ἀποκλεισμὸν παντὸς ἑτέρου νομίμου ἀποδεικτικῶν μέσων, ὡσάκις δὲν τηροῦνται ὑπ' αὐτοῦ ἐμπορικὰ βιβλία ἢ τὰ τηρούμενα ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῆς φορολογικῆς ἀρχῆς ὡς ἀνακριβῆ. Ὅθεν ἢ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, δεξαμένη ἔτι ἢ κίνησις τῆς ἐπιχειρήσεως, τὰ πραγματοποιούμενα ἀκαθάριστα ἔσοδα καὶ τὰ καθαρὰ κέρδη αὐτῆς ἀποδεικνύονται ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου μόνον διὰ τῆς τηρήσεως τῶν κατὰ νόμον ἐμπορικῶν βιβλίων, ἀποκλείσασα καὶ μὴ ἐκτιμήσασα τὰ ὑπὸ τούτου ἐπικληθέντα καὶ προσαχθέντα ἕτερα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα οὐχὶ ὀρθῶς τὸν νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε, δι' ὅ καὶ ἀναιρετέα καθίσταται κατὰ τὸν βάσιμον λόγον ἀναιρέσεως.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 273/1931 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐννοια «προσόδου» κατὰ τὸν Ν. 1640 Φ.Κ.Π.—Ἡ καταβληθεῖσα ἀποζημίωσις λόγῳ ἀπολύσεως ὑπαλλήλου δὲν εἶναι φορολογητέα ὡς πρόσδοδος.

Ἐπειδὴ ὁ εἰσαγαγὼν τὴν Φ.Κ.Π. Νόμος 1640 ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διατάξεων αὐτοῦ προκύπτει ἔχαρκτηρίσει καὶ ἐφορολόγησεν ὡς πρόσδοδον 1) τὰ εἰσοδήματα τὰ πραγματοποιούμενα ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου διὰ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐργασίας, ἅτινα ὑπῆγαγεν εἰς δύο κατηγορίας τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων (ἄρθρα 24—29), 2), τὰ εἰσοδήματα τὰ προερχόμενα ἐκ καρπῶν τῶν περιουσιακῶν τοῦ φορολογουμένου στοιχείων, ἅτινα διέκρινεν εἰς τρεῖς κατηγορίας, τῶν οἰκοδομῶν, γαιῶν καὶ κινητῶν ἀξιών (ἄρθρ. 9.17) καὶ 3) τὰ εἰσοδήματα τὰ προερχόμενα ἐκ συνεργείας τῆς προσωπικῆς τοῦ φορολογουμένου ἐργασίας καὶ τῶν περιουσιακῶν αὐτοῦ στοιχείων, ἅτινα διακρίνει εἰς τρεῖς κατηγορίας, τῶν ἐμπορικῶν, βιομηχανικῶν καὶ γεωργικῶν ἐπιχειρήσεων (ἄρθρ. 18.23).

Ἐπειδὴ μόνον τὰ ἀνωτέρω εἰσοδήματα, χαρακτηρισθέντα ὡς πρόσδοδος, φορολογουῦνται ἀναλυτικῶς μὲν κατὰ κατηγορίας προσδιοριζόμενας περιοριστικῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Νόμου 1640, συνθετικῶς δὲ διὰ τοῦ ἀρθροῦ αὐτῶν κατὰ τὰς συνδυαστέας διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 2 παρ. 6' καὶ ἄρθρ. 30 τοῦ ἀνω Νόμου, ἐξ ὧν συνάγεται σαφῶς ὅτι πᾶσα ἄλλη προσαύξησις τῆς περιουσίας τοῦ φορολογουμένου δὲν φορολογεῖται ὡς πρόσδοδος, πλὴν ἐὰν δι' εἰδικῆς διατάξεως τοῦ Νόμου 1640 ἢ ἄλλου τινὸς Νόμου, ἔχαρκτηρίσθῃ ὡς τοιαύτη, ἢ ἔχῃ καθ' ἑαυτὴν τὸν χαρακτῆρα προσόδου, ἢτοι ἀνταλλάγματος προσωπικῆς ἐργασίας ἢ καρποῦ περιουσιακοῦ στοιχείου.

Ἐπειδὴ ἡ καταβληθεῖσα εἰς τὸν αἰτοῦντα ἀποζημίωσις τῶν δραχ. 339.614, λόγῳ ἀπολύσεως ἐκ τῆς θέσεώς του, ὡς ὑπαλλήλου τῆς ἠλεκτρικῆς ἐταιρείας δὲν εἶναι πρόσδοδος κατὰ τὴν ἀνω ἔννοιαν τοῦ νόμου, διότι δὲν εἶναι μισθός, ἐφ' ὅσον τόσον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ὅσον καὶ τοῦ ἄρθρ. 24, παράγρ. 1 τοῦ Ν. 1640, μισθός εἶναι τὸ ἀντάλλαγμα ὑπηρεσίας παρεχομένης ἢ παρασχεθείσης, οὐδὲ προκύπτει τὸ ἀντίθετον ὁσάκις λαμβάνεται ὡς μέτρον ὑπολογισμοῦ τῆς λόγῳ καταγγελίας τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἢ κατὰ συμφωνίαν διαλύσεως αὐτῆς παρεχομένης ἀποζημιώσεως, ἐπομένως δεχθὲν τὸ Ε. Σ. διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὅτι ἡ καταβληθεῖσα τῇ ἀναιρεσειῶν ἀποζημίωσις εἶναι φορολογητέα ὡς πρόσδοδος, καίτοι οὐδεμία εἰδικὴ διάταξις τοῦ Ν. 1640 ἢ ἄλλου τινὸς νόμου ἔχαρκτηρίσει ταύτην, ὡς τοιαύτην, οὔτε εἶναι ἀμοιβὴ παρούσης ἢ παρῆχθῆσας ὑπηρεσίας (ἄρθρ. 24 ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τόσον τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ὅσον καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 5, 9, 12, 4, 18, 21, 24, 27 καὶ 30 τοῦ Ν. 1640 καὶ ἐπὶ τῇ λόγῳ τούτῳ εἶναι ἀναιρετέα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις αὐτοῦ.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1222/1936

Ε.Ε.Ε.Α.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐλευθέριον καὶ συνεπῶς τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου κέρδη ἀποτελοῦσι ἀντικείμενον φορολογίας, κατὰ τὴν Ζ' Κατηγορίαν. Περίπτωσις φορολογίας κατὰ τὴν ΣΤ' Κατηγορίαν ὕφίσταται, ἐὰν τὸν καλλιτέχνην ἀπασχολήσῃ συστηματικῶς ἐργοδότης, ἀντὶ ὠρισμένης ἐκ τῶν προτέρων ἀμοιβῆς δι' ὠρισμένον χρόνον.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλλιτέχνου αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐλευθέριον καὶ συνεπῶς τὰ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου προκύπτοντα κέρδη ἀποτελοῦσιν ἀντικείμενον φορολογίας κατὰ τὴν Ζ' Κατηγορίαν τῶν

ἐλευθερίων ἐπαγγελματιών, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 27 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ὅταν ὁμοίως ὁ ἐλευθέρος ἐπαγγελματίας συμβάλλεται μεθ' ὄρισμένου ἐργοδότη ἢ ἀντὶ ὄρισμένης ἐκ τῶν προτέρων ἀμοιβῆς καὶ δι' ὄρισμένον χρόνον προσφέρει αὐτῷ τὰς ὑπηρεσίας του, ὡς ἐν προκειμένῳ, θεωρεῖται κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑπάλληλος καὶ αἱ ἀμοιβαὶ αὐτοῦ, ὡς ἐκ τοῦ συναλλάγματος μισθώσεως ὑπηρεσιῶν ἀπορρέουσαι, ὑπόκεινται εἰς φόρον κατὰ τὴν ΣΤ' Κατηγορίαν τῶν μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. ὑποχρεωμένου ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοῦ συστηματικῶς ἀπασχολούντος ἑμμοισθῶν ἢ ἡμερομισθίων προσωπικῶν ἐργοδότη εἰς τὴν παρακράτησιν τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν καταβαλλομένων ἀμοιβῶν καὶ εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν ἐπιχειρηματίας, ἀπασχολῶν συστηματικῶς ὡς ἐκμεταλλευτὴς τοῦ Κέντρου ἀναψυχῆς... ἑμμοισθῶν καὶ ἡμερομισθίων προσωπικῶν, ὄφειλε νὰ παρακρατῆσθαι τὸν φόρον ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ ὑπὸ κρίσιν ἔτος καταβληθεισῶν εἰς τοὺς ἐν τῇ προσαγομένῃ δελτίῳ ἀπογραφῆς ἀναφερομένους καλλιτέχνας ἀμοιβῶν, οἷτινες, ὡς ἐκ τῶν προσαγομένων συμβολαίων προκύπτει, συνεβλήθησαν μετ' αὐτοῦ νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των δι' ὄρισμένον χρονικὸν διάστημα ἕναντι ἐκ τῶν προτέρων καθορισθείσης ἀμοιβῆς.

Ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως ὅτι δὲν συνεβλήθη μεθ' ἐνὸς ἐκάστου τῶν καλλιτεχνῶν κεχωρισμένως, ἀλλὰ μετὰ τοῦ διευθυντοῦ ἐκάστου συγκροτήματος, καὶ ἀληθῆς ὑποτιθέμενος, οὐδεμίαν δύναται ν' ἀσκήσῃ νομικὴν ἐπιρροήν, καθ' ὅσον ὁ διευθυντὴς ἐκάστου συγκροτήματος ἐνεργεῖ κατ' ἐντολὴν καὶ διὰ λογαριασμὸν τῶν συμπραττόντων μετ' αὐτοῦ καλλιτεχνῶν καὶ παρ' αὐτοῦ ὄφειλε νὰ παρακρατῆσθαι τὸν εἰς ἕκαστον ἀναλογουμένον φόρον κατὰ τὴν εἰσπραξίν των ἀμοιβῶν τοῦ συγκροτήματος. (Ἐλεκτ. Συνέδριον 339/1935).

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι τῶν καλλιτεχνῶν οἷοι οἱ ἐν τῇ δελτίῳ ἀπογραφῆς ἀναφερόμενοι δὲν εἶναι ὑπηρεσίαι ἐργάτου, εἶναι ὁμοίως ὑπηρεσίαι ὑπαλλήλου ὡς ἀπαιτοῦσαι εἰδικὰς γνώσεις καὶ ἐμπειρίαν καὶ ὡς ὑπάλληλοι συνεπῶς ἔδει νὰ φορολογηθῶσιν οἱ περὶ ὧν πρόκειται ἐπὶ τῇ διὰ τοὺς ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους ἰσχύοντι φορολογικῇ συντελεστῇ, οὐδεμίαν δὲ ἀσκει ἐπιρροήν τὸ γεγονός ὅτι ἡμείβοντο καθ' ἡμέραν καὶ οὐχὶ κατὰ μῆνα, καθ' ὅσον, κριτήριον τῆς μεταξὺ ὑπαλλήλου καὶ ἐργάτου διακρίσεως δὲν εἶναι ὁ τρόπος καθ' ὃν καταβάλλεται ἡ ἀμοιβή, ἀλλ' ἡ φύσις τῆς προσφερομένης ἐργασίας.

Ἐφ' ὅσον ὁμοίως ὑπὸ τοῦ φύλλου ἐλέγχου καὶ τῆς ἐκκαλουμένης ἐξαπατηρικῆς ἰσχύος ὡς ἐργάται, ἢ Ἐπιτροπὴ αὕτη μὴ δυναμένη νὰ καταστήσῃ χεῖρονα τὴν θέσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου, περιορίζεται εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκαλουμένης καὶ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ σχετικοῦ λόγου τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἄνευ συμφέροντος προβαλλομένου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 776/1932

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Φορολογεῖται κατὰ τὴν κατηγορίαν προσδῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν ἢ ἐξ ὑπαλληλικῆς ἢ ἐργατικῆς συναλλάγματος παρεχομένη ἀμοιβή, εἴτε αὕτη συνάπτεται εἰς χρήμα εἴτε εἰς ἕτερον ἀξίαν δεκτικὴν χρηματικῆς ἐκτιμῆσεως, ὡς ἢ τῆς παρεχῆς στέγης ἢ τῆς τροφῆς, ἀλλὰ μόνον ἐὰν ἢ εἰς εἶδος ἀμοιβῆς αὕτη παρέχεται ὡς πρόσθετος τοιαύτη ἢ καὶ αὐτοτελῶς τῶν προσφερομένων ὑπηρεσιῶν, ἀποτελοῦσα τὸ ὅλον ἢ μέρος τῶν ἐκ τοῦ ὑπαλληλικῆς συναλλάγματος ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότη, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἢ τοιαύτη αἰτήσις παρέχεται ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότη ἀποτελοῦσα ὑποχρέωσιν τοῦ ἐκμισθοῦντος τὴν ἐργασίαν του καὶ οὐχὶ παρεχὴν πρὸς τοῦτον τοῦ ἐργοδότη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 24 § 2 τοῦ κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσδῶν, ἐπὶ τοῦ συναγωγικοῦ ποσοῦ ἐκ μισθῶν, ἡμερομισθίων, ἐπιχορηγήσεων, ἐπιδο-

σίας, τῶν κτωμένων ἐντὸς ἐκάστου μηνὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους, ὑπὸ δημοσίων ἐκκλησιαστικῶν, δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων, ἔτι δὲ καὶ κλητῶν καὶ ὑπηρετῶν ἐπιβάλλεται ὁ ἐν αὐτῷ καθοριζόμενος φόρος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀνω διατάξεως προκύπτει ὅτι ἐν τῇ ἀνω κατηγορίᾳ φορολογεῖται ἢ ἐξ ὑπαλληλικοῦ ἢ ἐργατικοῦ συναλλάγματος παρεχομένη ἀμοιβή, εἴτε αὐτὴ συνίσταται εἰς χρήματα, εἴτε εἰς ἐτέρας ἀξίας δεκτικὰς χρηματικῆς ἐκτιμήσεως, ὡς ἢ τῆς παροχῆς στέγης ἢ τροφῆς, ἀλλὰ μόνον ἂν ἢ εἰς εἶδος αὕτη ἀμοιβὴ παρέχεται ὡς πρόσθετος τοιαύτη ἢ καὶ αὐτοτελῶς ἔναντι προσφερομένων ὑπηρεσιῶν, ἀποτελοῦσα τὸ ὅλον ἢ μέρος τοῦ περιεχομένου τῶν ἐκ τοῦ ὑπαλληλικοῦ συναλλάγματος ὑποχρεώσεων τοῦ ἐργοδότη, μόνον δ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θεωρεῖται ἀμοιβὴ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἢ οἰκίσεως παρέχεται ἀποκλειστικῶς χάριν τοῦ συμφέροντος τοῦ ἐργοδότη ἀποτελοῦσα ὑποχρέωσιν τοῦ ἐκμισθουμένου τὴν ἐργασίαν του καὶ οὐχὶ παροχὴν πρὸς τοῦτον ὑπὸ τοῦ ἐργοδότη. Ἡτοι δέον ἢ ἀξία τῆς προσφερομένης οἰκίσεως νὰ ὑπελογίσθῃ παρὰ τῶν συμβαλλομένων ὡς συμπλήρωμα τοῦ εἰς χρήμα μισθοῦ, ὅστις ἀνευ ἐκείνης θὰ συνεφώνει εἰς ποσὸν τοῦ συμφωνηθέντος καὶ δὴ κατὰ τὸ ποσὸν τῆς ἀξίας τῆς οἰκίσεως.

Ἐπειδὴ ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ἀνευ τῆς ἐν τῇ ἡγουμένην σκέψει διαστολῆς, ὅτι ὁσάκις ὁ ἐργοδότης παρέχει οἰκίσιν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτοῦ, ἀποτελεῖ αὕτη πρόσσδον τούτων καὶ εἶναι φορολογητέα καὶ συνεπείᾳ τούτου χωρὶς νὰ ἐρευνηθῇ ἂν ἐν τῇ περιπτώσει ἐφ' ἧς ἐδίκασεν, ἢ παροχὴ οἰκίσεως ὑπὸ τῆς ἐταιρίας εἶχε τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν προσθέτου πρὸς τῷ μισθῷ παροχῆς εἰς τοὺς ὑπαλλήλους αὐτῆς ἐθεώρησεν ὅτι ὑπόκειται αὕτη εἰς φορολογίαν, οὕτως ὅμως πράξασα ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον καὶ εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ ἀναιρετέα συμφώνως πρὸς τοὺς βασίμους πρῶτον καὶ δευτερον λόγους τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 757/1936

Ε.Ε.Ε.Α.

Χαρακτηρισμὸς ὑπαλλήλων καὶ ἐργατῶν. Κριτήρια ἐκ τῆς παρεχομένης ἐργασίας.

Ἐπειδὴ τοῦ φορολογικοῦ νόμου μὴ ὀρίζοντος ποιοὶ θεωροῦνται ὑπάλληλοι καὶ ποιοὶ ἐργάται φορολογούμενοι κατὰ τὰς διακρίσεις τοῦ ἀρθρ. 24 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ἐφαρμογὴν ἔχουσι πρὸς διακρίσιν τούτων αἱ διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 11 Ν. 2112 παραπέμποντος εἰς τὸ ἀρθρ. 10 Ν. 1234, ὅπερ ὀρίζει ὅτι ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος θεωρεῖται πᾶν πρόσωπον κατὰ κύριον ἐπάγγελμα ἀσχολούμενον ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ εἰς ἰδιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἰδιωτικοῦ καταστήματος, γραφείου, καὶ ἐν γένει ἐπιχειρήσεως, καὶ παρέχον ἐργασίαν ἀποκλειστικῶς ἢ κατὰ κύριον χαρακτήρα μὴ σωματικῆν, ἐργάτης δὲ ὁ παρέχων τὴν σωματικὴν ἐπ' ἀμοιβῇ, ἀντιμισθίᾳ ἢ κατ' ἀποκοπὴν παρ' ἀρχηγῷ ἢ διευθυντῇ ἢ ἰδιοκτῆτῇ ἐπιχειρήσεως. Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων σαφῶς συνάγεται ὅτι κριτήριον τῆς διακρίσεως μεταξύ ὑπαλλήλου καὶ ἐργάτου εἶναι οὐχὶ ὁ τρόπος ὑπολογισμοῦ τῆς παρεχομένης εἰς τὸν μισθωτὸν ἀμοιβῆς (καθ' ἡμέραν ἢ μηνιαίως ἐπὶ ποσοστοῖς, κατ' ἀποκοπὴν κλπ.), ἀλλὰ ἡ φύσις τῆς παρεχομένης ἐργασίας, ἣτις ἐὰν μὲν ἀπαιτεῖ εἰδικὰς γνώσεις καὶ ἐμπειρίαν ἀποτελεῖ ὑπηρεσίαν ὑπαλλήλου παρέχοντος ἐργασίαν κυρίως μὴ σωματικὴν καὶ κατὰ κύριον χαρακτήρα πνευματικὴν, ἐὰν δὲ δὲν ἀπαιτεῖ τοιαύτας γνώσεις ἀποτελεῖ ὑπηρεσίαν ἐργάτου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 215/1937

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Διὰ τὴν φορολογίαν τῶν ἐργατικῶν ἡμερομισθίων λαμβάνεται ὁπ' ἔσφιν ἢ ἰδιότης τοῦ ἐργάτου καὶ οὐχὶ ὁ τρόπος τοῦ ὑπολογισμοῦ καὶ τῆς καταβολῆς τοῦ ἡμερομισθίου.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθρ. 24 τοῦ Νόμου 1640 περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων

διαλαμβάνει ότι επί του συνολικού ποσού μισθών, ήμερομισθίων . . . . και πάσης εν γένει άμοιβής, των κτωμένων έντός έκάστου μηνός του τρέχοντος έτους, υπό δημοσίων, έκκλησιαστικών, δημοτικών ή κοινοτικών και ιδιωτικών υπαλλήλων, επιβάλλεται φόρος πρὸς 4% εφόσον πρόκειται περί άποδοχῶν παρεχομένων υπό ιδιωτικών εν γένει επιχειρήσεων 1% δια τὰ εργατικά εν γένει ήμερομισθία, ή δε άναίρεσιβαλλομένη άπόφασις του Έλεγκτικού Συνεδρίου δέχεται εν τή σχετική αὐτῆς σκέψει ότι εν τή υπό κρίσιν περιπτώσει πρόκειται περί εργατῶν.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ὀρθῶς ἐρμηνευόμενος ἀπέβλεψε πρωτίστως εἰς τὸ μισθοδοτούμενον πρόσωπον, ἤτοι εἰς τὴν ἐργατικὴν ἰδιότητα αὐτοῦ καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς καταβολῆς τοῦ ήμερομισθίου αὐτοῦ, ἐὰν τοῦτέστι ὑπολογίζεται καὶ καταβάλλεται τοῦτο καθ' ἡμέραν, καθ' ἑβδομάδα ἢ καὶ κατὰ μήνα, καὶ ἐπομένως οὐχὶ ὀρθῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον ἢ προσβαλλομένη άπόφασις καὶ άναίρετέα ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτῆς τοῦτο τυγχάνει κατὰ τὸν βάσιμον λόγον τῆς αἰτήσεως άναιρέσεως.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 784/1935

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΑΙ πρόσοδοι ἄς δικηγόρος ἀποκομίζει παρέχων ἐπὶ παγία ἀμοιβῆ νομικὰς ἐργασίας φορολογοῦνται οὐχὶ ἐν τῇ ΣΤ' ἀλλὰ τῇ Ζ' κατηγο. Φορ. καθ. προσόδων (ἄρθρ. 5 καὶ 27 Κωδ. Φ.Κ.Π., ἄρθρ. 44 καὶ 56 ν. δ. 5)20 Μαΐου 1926 περὶ δικηγόρων).

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 5 καὶ 27 παρ. 1 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π., καθ' ἄς ὑπάγονται εἰς τὴν ἀναλυτικὴν φορολογίαν τῶν καθαρῶν προσόδων Ζ' Κατηγορίας πᾶσαι αἱ οἰαιδήποτε καθαρὰ ἀμοιβὰ ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων οἷα καὶ τὰ τῶν ἀμισθίων δημοσίων υπαλλήλων, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ οἱ δικηγόροι, σαφῶς προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν φορολογεῖται πᾶσα ἐν γένει πρόσοδος ἢ δικηγόρος ἀποκομίζει ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένων ὀρίων ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ. Δοθέντος δὲ ὅτι κατὰ τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ ἀπὸ 2)20 Μαΐου 1926 Ν.Δ. «περὶ δικηγόρων» (ἄρθρ. 4 καὶ 56) ἡ σχέσις μεταξὺ δικηγόρου καὶ πελάτου χαρακτηρίζεται ὡς ἐντολή, πρὸς δὲ καὶ ὅτι, ἐνῶν ἀπαγορεύεται ἡ ἔμμισθος ὑπηρεσία ὑπαλλήλου παρὰ νομικοῖς προσώποις ἢ ἰδιώταις, ρητῶς ἐπιτρέπεται ἐξ ἀντιθέτου εἰς τοὺς δικηγόρους ἢ ἐπὶ παγία μηνιαία ἢ ἐτησια ἀμοιβῆ παροχὴ καθαρῶς νομικῶν ἐργασιῶν εἴτε ὡς νομικῶν συμβούλων εἴτε ὡς δικηγόρων εἴτε ὑπὸ ἄλλην παρεμφερῆ νομικὴν ἰδιότητα, παρέπεται ὅτι κατὰ τὴν ἐννοιαν τοῦ περὶ δικηγόρων νόμου, περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς δικηγορίας ἢ ἐπὶ παγία ἀμοιβῆ παροχὴ τῶν νομικῶν ἐργασιῶν τούτων, συνεπῶς αἱ ἀμοιβὰ ἄς ὁ δικηγόρος ἀπολαμβάνει ἐντεθῆεν λογίζονται ὡς τοιαῦτα ἐκ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλευθερίου ἐπαγγέλματος αὐτοῦ καὶ ὡς τοιαῦτα φορολογοῦνται κατὰ τὴν Ζ' Κατηγορίαν καὶ οὐχὶ ὡς πρόσοδος ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα, ἡ ἀναίρεσιβαλλομένη ἀπόφασις δεξαμένη ρητῶς τε καὶ δι' ἀναφορὰς εἰς τὰς σκέψεις τῆς πρωτοβαθμίου ἀποφάσεως, ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ αἰτουμένου δικηγόρου ληφθεῖσαι ἀμοιβὰ ὡς νομικοῦ συμβούλου τῆς Τραπεζῆς ὑπάγονται εἰς τὴν φορολογίαν τῆς κατηγορίας τῶν ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν προσόδων καὶ οὐχὶ τῶν τῆς κατηγορίας τῶν ἐκ τοῦ ἐλευθερίου ἐπιτηδεύματος τοιούτων καὶ ἐπὶ τῇ αἰτιολογίᾳ ταύτῃ ἀπορρίψασα τὸν σχετικὸν πρῶτον λόγον τοῦ ἐφετηρίου κακῶς ἠρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὰς διεπούσας τὴν προκειμένην σχέσιν ὡς ἄνω διατάξεις, δι' ὃ αὕτη τυγχάνει ἀναίρετέα κατὰ τοῦτο, συνφδὰ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρ. 42 παρ. 3 ἐδ. δ' τοῦ νόμου 3713.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 766/1936.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατά τὸ ἄρθρ. 28 καὶ 2 παρ. 1 ἐδ. α' Κωδ. Φ.Κ.Κ. ὡς κτηθεῖσαι πρόσοδοι, ὑποκείμεναι εἰς φορολογίαν, νοεῦνται αἱ καταστάσαι ἀντικείμενον ἀσκητοῦ δικαιώματος ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς πραγματοποιήσεώς των. Ὁ φορολογούμενος ὅθεν ὀφείλει νὰ δηλώσῃ τὰς κτηθείσας προσόδους του τοῦ προηγούμενου ἔτους, αἱ δὲ φορολ. ἀρχαὶ δὲν δύνανται νὰ ἐγγράψωσιν εἰς τὸν φορολογικὸν κατάλογον ἔτους τινὸς πρόσοδον εἰσπραχθεῖσαν μὲν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος, κτηθεῖσαν ὅμως προηγούμενως.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 2 παρ. 1 ἐδ. α' τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. διακελεύει ὅτι «ἐπιβάλλεται ἀναλυτικὸς φόρος ἐπὶ πασῶν τῶν καθαρῶν προσόδων πάσης κατηγορίας τῶν προκυπτουσῶν ἐν Ἑλλάδι», τὸ δὲ ἄρθρον 28 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνω Κώδικος ὀρίζει ὅτι «αἱ δηλώσεις εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τοὺς κτωμένους καθαρὰς ἀμοιβὰς ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθέρων ἐπαγγελμάτων», ἐκ τῶν συνδεδυασμένων δὲ διατάξεων τῶν μνησθέντων ἄρθρων τοῦ διέποντος τὴν ἐπίδικον σχέσιν Νόμου συνάγεται, ὅτι εἰς τὸν φόρον τῆς Ζ' Κατηγορίας ὑποβάλλονται αἱ σχετικαὶ πρόσοδοι ἅμα ὡς «κτηθῶσιν», ἤτοι κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου παγίως δοθεῖσαν ἐρμηνείαν τοῦ ὡς ἀνω ὅρου, ὡς καταστάσαι ἀντικείμενον ἀσκητοῦ δικαιώματος, ἀνεξαρτήτως τοῦ χρόνου τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῶν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρέπεται, ὅτι ὁ φορολογούμενος ὑποχρεοῦται μὲν νὰ δηλώσῃ πᾶσαν ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν κτηθεῖσαν ἐν τὸς τοῦ προηγούμενου τῆς φορολογίας οἰκ. ἔτους πρόσοδόν του, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῆς, δικαιούται ὅμως ἀντιστοίχως ν' ἀποκρούσῃ ὡς παράνομον, ἂν ἀντιβαίνουσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτοτελείας τῶν χρήσεων, τὴν ἐν φορολογικῇ Κατάλογῳ ἐνὸς ἔτους ἐγγραφήν του διὰ πρόσοδον συμπτωματικῶς κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος εἰσπραχθεῖσαν, πλὴν κτηθεῖσαν ἐν περιόδῳ πλεονα φορολογικῶν ἔτη περιλαμβανούσῃ.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡΑΣ ΠΡΟΣΟΔΟΥ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 430/1932

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ὡς κτηθεῖσα πρόσοδος κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 ἐδ. β' καὶ 31 παρ. 1. ἐδ. α' τοῦ Ν. 1640 νοεῖται ἡ καταστάσα ἀντικείμενον δικαιώματος δυναμένου νὰ ἀσκηθῇ, ἔστω καὶ ἂν δὲν περιῆλθε τῷ δικαιούχῳ. Ὡς πραγματικαὶ πρόσοδοι κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ Ν. 1640, νοεῦνται αἱ κτηθεῖσαι τοιαῦται, εὐχὶ δὲ καὶ πραγματοποιηθεῖσαι, τοῦ ὅρου τῆς πραγματικῆς πρόσοδου χρησιμοποιηθέντος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τεκμαρτὴν τοιαύτην.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2 ἐδ. 6', 14 ἐδ. γ', 31 παρ. 1 ἐδ. α', 37 παρ. 3 καὶ 38 παρ. 1 Ν. 1640, προκύπτει ὅτι ὡς κτηθεῖσα πρόσοδος κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας ἔτος πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς συνολικῆς καθαρᾶς πρόσοδου νοεῖται, τόσον κατὰ τὸ ἄρθρον 2 ἐδ. 6' τοῦ Ν. 1640 ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 παρ. 1 ἐδ. α', ἡ πρόσοδος ἡ καταστάσα ἀντικείμενον δικαιώματος δυναμένου ν' ἀσκηθῇ ἔστω καὶ ἂν αὕτη δὲν περιῆλθε τῷ δικαιούχῳ. Ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἔννοιαν τῶν ὅρων «προκυπτούσης» καὶ «κτωμένης» πρόσοδου, ἀντιστοιχοῦντων τοῦ μὲν πρώτου πρὸς τὴν γεννωμένην καὶ δημιουργουμένην τοιαύτην ἐν τῇ παραγούσῃ αὐτὴν πηγῇ, τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς τὴν ἀποβαίνουσαν ἀντικείμενον ἀσκητοῦ δικαιώματος καὶ δίδουσαν ὡς τοιαύτην χώραν εἰς γένεσιν ἀξιώσεως. Ὑπὲρ τῆς ἐρμηνείας ταύτης αἶρει πᾶσαν ἀμφιβολίαν καὶ ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 10 τοῦ Ν. 1992/20 γενομένη ἀντικατάστασις τοῦ ὅρου «πραγματοποιηθεῖσαι», ὅστις ἐν τῷ ἀρχικῷ κειμένῳ τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ Ν. 1640 ἐφέρετο διὰ τοῦ σήμερον ὑπάρχοντος «κτηθεῖσαι».

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 31 παρ. 4 τοῦ Ν. 1640 καθ' ἣν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ περίπτωσιν ὁ Οἶκον. Ἐφορος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τὸν καθορισμὸν τοῦ

πληρωτέου συμπληρωματικού φόρου κατ' επιλογήν είτε επιδιώκων τήν εξεύρεσιν τῆς πραγματικῆς καθαρᾶς συνολικῆς προσόδου, είτε βασιζόμενος ἐπὶ τοιαύτης τεκμαιρομένης, οὐδόπως ἀντίκειται τῇ ἐν τῇ ἡγηθείσῃ σκέψει γενομένην δεκτῇ ἐννοίᾳ τῆς κτωμένης προσόδου, καθ' ὅσον καὶ διὰ τῆς ἄνω διατάξεως ὡς πραγματικαὶ νοοῦνται αἱ κτηθεῖσαι τοιαῦται, οὐχὶ δὲ αἱ πραγματοποιηθεῖσαι, τοῦ ὅρου τῆς πραγματικῆς προσόδου χρησιμοποιοιθέντος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τεκμαρτὴν τοιαύτην.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω σκέψεων, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐδέχθη ὅτι τὸ εἰσόδημα τοῦ ὑπὸ τῆς ἀναρесеῖσός της κληρονομηθέντος ἐκτῆθη ἐκ τόκων ἀπαιτήσεών του καταστάτων ληξιπροθέσμων καὶ ἀπαιτητῶν ἐντὸς τοῦ προηγμένου τῆς φορολογίας οἰκονομικοῦ ἔτους καὶ ὡς τοιούτων τοῦτο ἐπέβαλε εἰς συνθετικὸν φόρον, θεωρήσασα τοῦτο ὡς κτηθέν, ὀρθῶς ἐφήρμισε καὶ ἡρμήνευσε τὰς ἄνω διατάξεις καὶ ἀπορριπτέας ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ὁ πρῶτος τοῦ ἀναρρητήριου λόγος ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 536/1933 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ περὶ διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου κρίσις διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ κατ' ἀναρесеῖσιν δικαστοῦ ὡς πραγματικῆ.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, ἡ ἀπόρριψις τῆς ἐφέσεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἐστηρίχθη καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου ὅτι ὁ Α.Ζ. διέμενεν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν οὐχὶ κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς φορολογίας οἰκονομικὸν ἔτος, ἀλλ' εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν. Τοῦ ἐρείσματος δὲ τούτου ἀρκούντος πρὸς στήριξιν τῆς ἀποφάσεως, μὴ προβαλλομένου δὲ λόγου ἀναίρεσεως κατ' αὐτοῦ ἀλλ' οὐδὲ ὑποκειμένης τῆς περὶ τούτου κρίσεως εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ κατ' ἀναρесеῖσιν δικάζοντος δικαστηρίου, ἀπορριπτέα καθίσταται ἡ αἴτησις ἀνεξαρτήτως τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῶν λοιπῶν λόγων αὐτῆς.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 475/1935 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ὁμολογία τοῦ φορολογουμένου περὶ τῆς κατοικίας του γενομένη ἐν συμβολαίῳ ὡς ἐξώδικος, δὲν δεσμεύει τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας διὰ τὴν ἔρευναν, ἂν ἐξ ἄλλων δικαιολογητικῶν προκύπτει διάφορος κατοικία.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου προβληθεὶς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναρесеῖοντος περὶ τοῦ ὅτι εἶναι κάτοικος Ἀθηνῶν καὶ οὐχὶ Βόλου καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἀναρμοδίως ἐπελήφθη τῆς φορολογίας αὐτοῦ ὁ Οἰκονομικὸς Ἐφορὸς Βόλου καὶ ἡ αὐτόθι Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ Ἐνστάσεων, ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὡς μὴ βάσιμος ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 44067 καὶ ἀπὸ 12/4/30 πληρεξουσίου συμβολαίου τοῦ συμφου Ἀθηνῶν Κ. Ρ. ἐξάγεται ρητῇ ἰδίᾳ ὁμολογία τοῦ ἐκκαλοῦντος δόντος γενικὴν καὶ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα εἰς τὰ ἐν αὐτῇ πρόσωπα ὅπως ἀντιπροσωπεύσωσιν αὐτόν, ὅτι εἶναι κάτοικος Ζαγοράς, προσωρινῶς διαμένων ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διαφόρων δανειστικῶν συμβολαίων ἐν Ἀθήναις συνταγέντων ἐξάγεται ἐπίσημη τοῦτο.

Ἐπειδὴ μόνῃ ἢ ἐν τοῖς ἄνω ἀναφερομένοις ἐγγράφοις ὁμολογία τοῦ φορολογουμένου περὶ τοῦ ὅτι εἶναι κάτοικος Ζαγοράς προσωρινῶς διαμένων ἐν Ἀθήναις, δὲν ἴσκει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ τοῦ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει μετὰ τῶν ἄνω ἐγγράφων καὶ τὰ λοιπὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τὰ παρὰ τοῦ διαδίκου ἐπικαλεσθέντα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ περὶ τοῦ ὅτι εἶναι κάτοικος Ἀθηνῶν καὶ οὐχὶ Βόλου, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ἡ ὡς ἄνω ὁμολογία ἐξώδικος τοιαύτη οὐσα ἔδει νὰ συνεκτιμηθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἐπὶ τῇ σκοπῇ τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ὑπάρξεως τῶν κατὰ τὸν Ἀστικὸν Νόμον στοιχείων τῆς κατοικίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ὁμολο-

γία και μόνη του διαδίκου ανεξαρτήτως του είδους αυτής δεν δύναται να χρησιμεύσει ως έρεισμα δικαστικής πεποιθήσεως εν φορολογική διαφορά, εν η̄ εξεύρεσι της απόλυτου αληθείας διώκεται, ατε μη κειμένων υπό κρίσιν δικαίων απαλλοτριωτών.

Ἐπειδὴ κατ' ἀκολουθίαν τῶν ἄνω σκέψεων ἀναιρετέα κρίνεται ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ τὸν περὶ τούτου ἐπίσημον τοῦ ἀναιρετηρίου λόγον, παραπεμπομένης ἅμα τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δευτεροβαθμίου δικαστηρίου ὡς χρηζούσης διευκρινίσεως κατὰ τὸ πραγματικὸν αὐτῆς μέρος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 513/1933 (ΤΜΗΜ. ΙΙΙ)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐκ τῆς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαμονῆς τοῦ φορολογουμένου δὲν τεκμαίρεται καὶ ἀλλαγὴ τῆς ἐν Ἑλλάδι κατοικίας ἐφ' ἧσιν δὲν ἀποδεικνύεται τοιαύτη πρὸς ἀλλαγὴν πρόθεσις.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ φακέλλῃ τῆς ὑποθέσεως ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπὸ κρίσιν ἔφεσιν τοῦ ὡς καὶ εἰς τὸ πρὸς ὑποστήριξιν ταύτης ὑπόμνημά του, πείθεται τὸ Συνέδριον, ὅτι οὐ μεταβάλλη τὴν ἐν Ἑλλάδι κατοικίαν τοῦ οὐδὲ ἐξέτελεσε τοιαύτην πρόθεσιν του, τοῦναντίον μάλιστα ἐκ τῆς παρ' αὐτοῦ μισθώσεως οἰκῆματος ἐν Ἑλλάδι τὸ ἀντίθετον ἀσφαλῶς συνάγεται. Κατὰ ταῦτα ἐφ' ἧσιν ὁ ἐκκαλῶν εἶχε τὴν κατοικίαν του ἐν Ἑλλάδι καὶ δὲν διέμεινε, ὡς τοῦτο συνάγεται ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ κατ' ἔνστασιν καὶ ἔφεσιν ὑπόμνημά του ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τοῦλάχιστον ἐπὶ δύο συνεχῆ ἔτη ἀμέσως πρὸ τοῦ ὑπὸ κρίσιν Οἴκου. ἔτους, ὀρθῶς κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π., ὡς ταῦτα ἐτροποποιήθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τῶν ἄρθρ. 1 καὶ 2 τοῦ Ν. 4579, ἐκρίθη οὗτος ὡς ὑπαγόμενος εἰς φορολογίαν τοῦ συνθετικοῦ φόρου, τὰ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου παρ' αὐτοῦ ὑποστηριζόμενα ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμα κρίνονται.

ΑΡΙΘ. 782/1935 (ΤΜΗΜ. ΙΙΙ)

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Κατοικῶν ἐν Ἑλλάδι διὰ τὸν συνθετικὸν φόρον θεωρεῖται καὶ ὁ διαμείνας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐφ' ἧσιν δὲν ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν του περὶ μεταβολῆς τῆς κατοικίας του.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἐδ. 6' τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ Ν. 4579/1930 ὑπόχρεως εἰς συνθετικὸν φόρον εἶναι ὁ ὢν κάτοικος ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ ἀμέσως προηγούμενον Οἴκον. ἔτος, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 92 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου ἡ κατοικία μεταβάλλεται διὰ τῆς εἰς ἄλλον τόπον μετοικίσεως ἐπὶ πρόθεσιν κυρίας καὶ μονίμου αὐτόθι ἐγκαταστάσεως. Ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐπιβαλλομένων καὶ προσαγομένων ἐπισημῶν ἐγγράφων, ἐγεννήθη ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ 1887 καὶ ἔκτοτε μὴ δεθαυσιμένου τοῦ ἀντιθέτου κατόικει ἐν αὐτῇ, ὅτε τὸ 1930 μετέβη εἰς Παρισίους, ὁπόθεν κατ' ἔτος ἔρχεται ἐν Θεσσαλονίκῃ, διαμείνων ἐν αὐτῇ, ἄλλοτε μὲν ἐπὶ πέντε μῆνας ἄλλοτε δὲ ἐπὶ ἕξ παρὰ ὀλίγας ἡμέρας ἔνθα ἔχει μεγίστην ἀκίνητον περιουσίαν ἣν διαχειρίζεται καὶ αὐτοπροσώπως καὶ δι' ἀντιπροσώπων του. Ἐκ πάντων τούτων καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ δικεγραφίᾳ στοιχείων καὶ τὸ Συνέδριον δέχεται ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται ἡ πρόθεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ τῆς μεταβολῆς τῆς κατοικίας του ἐκ Θεσσαλονίκης εἰς Παρισίους καὶ συνεπῶς ὡς ὢν κάτοικος Θεσσαλονίκης καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον Οἴκον. ἔτος τῆς περὶ ἧς πρόκειται περιόδου καὶ κατ' αὐτὴν ὑπόκειται εἰς τὴν πληρωμὴν συνθετικοῦ ὡς ὀρθῶς ἐδέχθη καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἔφεσις κατὰ τοῦτο εἶναι ἀβάσιμος καὶ ἀπορριπτέα.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 120/1951

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐπὶ ἀφανοῦς ἐταιρίας εἰς τὸν συνθετικὸν ὑπόκειται ἕκαστος τῶν κτησαμένων τὴν πρόσοδον, ἐφ' ἕσον οὗτοι εἶναι γνωστοί, οὐχὶ δὲ μόνον ὁ ἐμφανῆς ἐταίρος. Προσωπικὸς χαρακτήρ τοῦ συνθετικοῦ φόρου.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐκ τῆς ἐκτιμήσεως ἀπάντων τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ νομίμως προσαγομένων ἐγγράφων εἰς τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀγεται κρίσιν διὰ τε τοὺς ἐν αὐτῇ ὀρθοῦς καὶ νομίμως λόγους, εἰς οὓς καὶ ἀναφέρεται καὶ διότι ἐκ τοῦ προσαγομένου ἐμπορικοῦ βιβλίου (ἡμερολογίου), τοῦ τηρουμένου ὑπὸ τοῦ ἐφεισιβλήτου Ἡρ. Μ...., ὑπὸ τὴν ιδιότητα αὐτοῦ ὡς διαχειριστοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐμφανοῦς ἐταίρου, τεθεωρημένου νομίμως καὶ ἀρχομένου ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1945, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ νομίμως προσαγομένου καὶ ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει ἀναφερόμενον ὑπ' ἀριθ... συμβόλαιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης Μ. Ο...., ὡς καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ νομίμως προσαγομένα καὶ συναπτόμενα τῇ φακέλλῳ προγενέστερα συμβόλαια τοῦ αὐτοῦ Συμβολαιογράφου καὶ λοιπὰ ἔγγραφα, ἀποδεικνύεται, κατὰ τὴν τοῦ Δικαστηρίου κρίσιν, ὅτι καθ' ἕλον τὸ ὑπόλοιπον χρονικὸν διάστημα ὑφίστατο συμμετοχικὴ ἐταιρία μεταξὺ τοῦ ἐφεισιβλήτου καὶ τοῦ Ἄρ. Ἰ...., ὡς ἀφανοῦς ἐταίρου μὲ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰ κέρδη ἐκατέρου αὐτῶν κατὰ 50%. Τοῦτο συνάγεται σαφῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων ἐγγράφων καὶ δὴ ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Η. Μ...., καὶ τῶν σελίδων 1, 4, 7, 9, 12, 22 καὶ 99, ἐνθα ἀναγράφονται αἱ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις κεφαλαίων ἐξ ἡμισείας παρ' ἐκατέρου τούτων, ὡς καὶ ἐκ τῶν σελίδων 102, 166 καὶ 254 εἰς ἃς καταχωροῦνται αἱ γενόμεναι διανομαὶ κερδῶν ἐξ ἡμισείας ἐπίσης ὡς ὀρθῶς ἔκρινε περὶ τούτου καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ παραιτέρω τὰ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος Ἐφόρου ὑποστηριζόμενα ὅτι συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας φορολογικὰς διατάξεις ἐπὶ ἀφανῶν μετοχικῶν ἐταιριῶν ὑπόχρεως πρὸς ἐπίδοσιν δηλώσεως καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου τυγχάνει ὁ ἐμφανῆς ἐταίρος διὰ τὸ σύνολον τῶν κερδῶν τῆς ἐταιρείας, ἢ δὲ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἀντιθέτως ἀποφνημαμένη, δεόν νὰ μετκρυθμισθῇ, διότι διὰ τῶν σκέψεων αὐτῆς ἀνατρέπεται ἡ ἀρχὴ τῆς ἀφανείας καὶ διασπάται ἡ πρόσοδος κατ' ἀντίθεσιν τῶν περὶ Μετοχικῶν Ἐταιριῶν κειμένων διατάξεων, μὴ βάσιμα κρίνονται καὶ ὡς τοιαῦτα ἀπορριπτέα προκειμένης τῆς ἐπιβολῆς Συνθετικοῦ φόρου. Διότι, δοθέντος τοῦ αὐστηρῶς προσωπικοῦ χαρακτήρος τοῦ φόρου τούτου, καὶ γνωστῶν ὄντων τῶν κτησαμένων τὴν πρόσοδον, ἕκαστος τούτων εἶναι φορολογητέος ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ὡς ὀρθῶς ἐδέξατο ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσην καὶ ὁ συνεταιρὸς Ἄρ. Ἰ... ὑπέβαλε σχετικὴν δῆλωσιν διὰ τὸ ἀνήκον αὐτῷ ἡμισυ τῆς πρόσοδου, καταδείκνυται ἐκ τοῦ φακέλλου καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος. Ὁ φόρος οὗτος διέπεται ὑπὸ ἰδίων κανόνων καὶ διατάξεων, μὴ ἐφαρμοζομένων ἐν τῇ φορολογίᾳ ταύτῃ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς τὰς ἀναλυτικὰς κατηγορίας ἰσχυροῦσων διατάξεων καὶ μεθόδων ἐπιβολῆς καὶ θεβαιώσεως, εἰμὴ ὅπου ρητῶς διὰ τοῦ νόμου προβλέπεται ἢ κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῇ. Κατὰ ταῦτα ἡ ἔφεσις μὴ βάσιμος κατ' οὐσίαν ἐλεγχόμενη δεόν νὰ ἀπορριφθῇ.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 316/1932

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Μόνον ἐὰν ὁ ἀπεβίωσας μετὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου δὲν ἔκαμε δῆλωσιν συνθετικοῦ φόρου, ἐνέχονται ἀλληλεγγύως οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ. Ἐὰν ἀπεβίωσε πρὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου, οἱ κληρονόμοι ἐνέχονται μόνον κατὰ τὸ μέτρον τῆς συμμετοχῆς ἐκαστοῦ εἰς τὴν κληρονομίαν. Κτηθεῖσα πρόσοδος ἐκ μερισμάτων μετοχῶν θεωρεῖται ἡ τοῦ ἔτους ἐκείνου, καθ' ἣν ὁ φορολογούμενος πραγματικῶς ἐκτήσατο τὰ μερίσματα.

Ἐπειδὴ ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 36 τοῦ Ν. 1640 ὀρίζοντος ὅτι «ἐὰν ὁ φορολογούμενος ἢ ὁ ὑπόχρεως πρὸς παρακράτησιν ἀπεβίωσε χωρὶς νὰ ἐπιδώσῃ δῆλωσιν,

ὀπόχρεια ἀλληλεγγύως πρὸς δῆλωσιν καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου καθίστανται οἱ κληρονόμοι τοῦ κλπ.» εἶναι ὅτι ἐὰν οὗτος ἀπεβίωσε μετὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου, ὅτε ἀρχεται τὸ οἶκον. ἔτος καὶ ἐπιδίδονται αἱ φορολογικαὶ δηλώσεις, οὐδεμίαν δὲ τοιαύτην δῆλωσιν ἐποίησατο δι' ἣν πρὸς τοῦτο ἦτο ὀπόχρως, ἢ φορολογικῇ αὐτῇ ὑποχρέωσις, κατ' ἐξαιρέσιν τῆς ἐν τῇ Ἀστικῇ Δικαίᾳ ἀρχῆς, ὅτι οἱ κληρονόμοι ὑποχρεοῦνται συμμετρῶς διὰ τὰ χρέη τοῦ κληρονομούμενου, μεταδιβάσσεται κατ' ἀλληλέγγυον ἐνοχλὴν εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ἐν λόγῳ παραλείψεως τοῦ ἀποθανόντος, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅταν οὗτος ἀπεβίωσε πρὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου, διότι οὐδεμία ὑποχρέωσις αὐτοῦ πρὸς δῆλωσιν ὑφίστατο πρὸ τῆς εἰρημένης ἐποχῆς, ἢ δὲ ὑποχρέωσις τῶν κληρονόμων πρὸς τοιαύτην δῆλωσιν μετὰ τὴν 1ην Ἀπριλίου καὶ καταβολὴν τοῦ φόρου θαρῶναι μὲν πάντας οὐχὶ ὅμως ἀλληλεγγύως (ἐκτός κατ' ἐξαιρέσιν ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἀνακριθῶν δηλώσεων τοῦ κληρονομούμενου κατὰ τὴν παρ. 2 τοῦ αὐτοῦ ἀρθρ.), ἀλλὰ κατὰ τὸ μέτρον τῆς συμμετοχῆς ἐκάστου εἰς τὴν κληρονομίαν. Τοιαύτη ἀλληλέγγυος εὐθύνη τῶν κληρονόμων δὲν δύναται νὰ νοηθῇ διὰ τὸν πρὸ τῆς 1 Ἀπριλίου χρόνον, διότι, ἀφοῦ καὶ ἐπιδοθείσης ἐγκαίρως ὑπὸ τοῦ κληρονομούμενου δηλώσεως μετὰ τὴν 1 Ἀπριλίου, ἢ ἐκ τῆς δηλώσεως ταύτης προκύπτουσα ὑποχρέωσις τῶν κληρονόμων εἶναι ἀναμφισβητήτως σύμμετρος, κατὰ μέζονα λόγον εἶναι σύμμετρος καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ κληρονομούμενος ἀπεβίωσε πρὸ τῆς 1 Ἀπριλίου, καθ' ἣν ἐποχὴν οὐδεμίαν ἐκ τοῦ νόμου εἶχεν ὑποχρέωσιν πρὸς δῆλωσιν. Κατ' ἀκολουθίαν, ἐφ' ὅσον ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται ὅτι ὁ παρὰ τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ τῶν ἄλλων συγκληρονόμων κληρονομηθεὶς Κ. Σ. ἀπεβίωσε τὴν 26 Ἰανουαρίου 1927, κατ' ἐμφαλμένην ἐρμηνείαν τοῦ Νόμου ὑπεχρέωσεν αὐτὸν εἰς ἀλληλέγγυον μετὰ τῶν ἄλλων κληρονόμων καταβολὴν τοῦ φόρου συνολικῇ προσόδου διὰ τὰς παρὰ τοῦ κληρονομούμενου κτηθείσας προσόδους ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1927, ἐνῶ κατὰ τὰ εἰρημένα, ἢ τοιαύτη ὑποχρέωσις αὐτῶν εἶναι σύμμετρος, δι' ἣ ἀναιρετέα τυγχάνει ἢ ἀπόφασις αὕτη κατὰ τὸν περὶ τούτου δάσιμον πρῶτον λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὡς κτηθεῖσα πρόσδοσις ἐκ μερισμάτων μετοχῶν φορολογητέα εἰς δάρος τοῦ κτησαμένου, κατὰ τὰ συνδεδασμένα ἀρθρ. 2 ἐδ. δ', 14 ἐδ. 1, 31 παρ. 1 ἐδ. α' τοῦ Ν. 1640, θεωρεῖται ἢ τοῦ ἔτους ἐκείνου καθ' ὃ ὁ φορολογούμενος πραγματικῶς ἐκτήσατο τὰ μερίσματα, ἢ τοῦ ἀφ' ἧς ταῦτα ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ὡς μετόχου πρὸς εἰσπραξίν καὶ οὐχὶ ἢ τοῦ φορολογικοῦ ἔτους εἰς τὴν χρήσιν τοῦ ὁποίου ἀνήκει τὸ διανεμόμενον μέρος, ὅπερ ὅμως δὲν ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀλλὰ κατόπιν. Κατὰ πλημμελῆ ὅθεν ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ὡς ἄνω διατάξεων δέχεται ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὅτι τὰ ἐκ μετοχῶν μερίσματα τῆς χρήσεως 1927, ὧν κύριος εὕρισκτο κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θανάτου τοῦ ἀποβιώσας, ὑπολογίζονται εἰς τὴν φορολογητέαν πρόσδοσιν αὐτοῦ, ἀσχέτως πρὸς μεταγενέστερον χρόνον πληρωμῆς, ἐνῶ ταῦτα, ἐφ' ὅσον περιῆλθον εἰς τοὺς κληρονόμους πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως πληρωμῆς, θεωροῦνται κτηθέντα παρ' αὐτῶν, δικαιοῦμένων ἰδίῳ δικαίῳ νὰ εἰσπράξωσι ταῦτα ὡς κυρίων καὶ ὑποχρέων ἐπομένως εἰς ἀτομικὴν δῆλωσιν καὶ πληρωμὴν τοῦ φόρου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 122/1934

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Καὶ οἱ μὴ καταβληθέντες τόκοι ἀλλ' ὀφειλόμενοι καὶ χρεωθέντες εἰς τὴν μερίδα τοῦ ὀφειλέτου ὑπὸ τοῦ πιστωτοῦ του, ἐκπίπτουν κατὰ τὴν ἔννοιαν καθαρῶς προσόδου.

Ἐπειδὴ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τοῦ ἀρθρ. 31 παρ. 2 ἐδ. δ' τοῦ Κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, ὀρίζοντος ὅτι πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς συνολικῆς καθαρῶς προσόδου ἀφαιροῦνται μετὰ τὸ ἄθροισμα τῶν κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος τῆς φορολογίας κτηθεισῶν καθαρῶν τοῦ φορολογουμένου προσόδων, οἱ καταβληθέντες τόκοι

ἀποδεδειγμένων χρεῶν αὐτοῦ τούτου τοῦ φορολογουμένου καὶ τῆς συζύγου του, ἐφ' ἧσον δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῶν καθ' ἕκαστα προσόδων, εἶναι ὅτι πρὸς καταβολὴν ἐξισοῦται καὶ ἡ χρέωσις ἀπαιτητῶν τόκων εἰς τὴν μερίδα τοῦ ὀφειλέτου ὑπὸ πιστωτοῦ του, ἐν λογαριασμῷ ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν οὗτος δὲν ἔχη τὰ νομικὰ στοιχεῖα ἀλληλοχρέου λογαριασμοῦ. Δεχομένης ἐπομένως ἐν προκειμένῳ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὅτι ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἤδη ἀναιρεσείοντος ἐπικαλουμένων ἐπιστολῶν προκύπτει ὅτι οὗτος ἐχρεώθη μόνον μὲ τόκους ἐν λογαριασμῷ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πιστωτοῦ του, διότι ἔμως τοῦτο δὲν ἰσοῦται πρὸς πραγματικὴν καταβολήν, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου τοῦ ἀναιρεσείοντος ἢ περὶ τῆς εἰρημένης ἐκπτώσεως διάταξις τοῦ νόμου, καὶ οὐχὶ ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τῆς Πρωτοβαθμίου Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐξεπέσθησαν ἐν προκειμένῳ τόκοι ἀπλῶς ὀφειλόμενοι οὐχὶ δὲ καὶ καταβληθέντες, πλημμελῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον, δι' ὃ ἀναιρετέα τυγχάνει ἢ ἀπόφασις αὐτῆς, δεκτῆς γινομένης τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 756/1933 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ εἰς τὸν δικαιοῦχον καταβολὴ ποσοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ καὶ οὐχὶ τῷ φορολογουμένῳ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ζημία ἐκπεστέα κατὰ νόμον ἐκ τῆς συνολικῆς προσόδου αὐτοῦ, καθόσον ἡ τοιαύτη καταβολὴ δὲν θίγει τὴν ἀκεραιότητα τοῦ κεφαλαίου τοῦ φορολογουμένου.

Ἐπειδὴ ἡ § 3 τοῦ ἀρθρ. 31 τοῦ Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων ρητῶς διακελεύει, ὅτι ἐκ τῆς ὑποβαλλομένης εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐκπίπτει καὶ πᾶσα ἀποδεδειγμένη ζημία, ἐκ φόρου, ἀπωλείας ἢ πραγματοποιηθείσης ὑποτιμήσεως κεφαλαίου προκύψασα κατὰ τὰ δύο προηγούμενα τῆς φορολογίας οἰκονομικὰ ἔτη καὶ ἐφόσον ἡ ἐν λόγῳ ζημία δὲν καλύπτεται ὑπὸ δωρεᾶς, κληροδοσίας, προικὸς ἢ ὑπερτιμήσεως κεφαλαίου, ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις δεχθεῖσα ὅτι ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἤδη ἀναιρεσείων κατέβαλεν, ὡς ἐξάγει ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3121/29 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Γ.Δ. τὸ ἀξιούμενον ποσὸν τῶν 1.009.362 δρχ. εἰς τὸν Ι.Γ., πρὸς ἐξόφλησιν μείζονος ποσοῦ ἀνήκοντος εἰς τοῦτον καὶ συνεπῶς δὲν θεωρεῖται ὡς ἀπώλεια τοῦ κεφαλαίου τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι τὸ καταβληθὲν δὲν ἀνήκεν εἰς τοῦτον καὶ ἡ ἐκ δηλωθεισῶν κατηγοριῶν πρόσσδος δὲν ἐπηρεάζεται ποσῶς ἐκ τῆς τοιαύτης καταβολῆς, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ ἐκ κινητῶν ἀξιών καὶ ἐν γένει ἢ συνολικὴ πρόσσδος τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τὴν περὶ τῆς πρόκειται περίσθον ἔδει νὰ ἡ ἀνωτέρω τῆς δηλωθείσης καὶ ὀρισθείσης, ὀρθῶς τὸν νόμον ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσεν ὑπαγαγούσα τὰ πραγματικὰ περιστατικά, ἅτινα δέχεται, καθόσον εἶναι προφανές ὅτι ὁ νόμος ὁμιλῶν περὶ κεφαλαίου μεταχειρίζεται τὸν ὄρον τοῦτον ὑπὸ τὴν γνωστὴν καὶ καθιερωμένην ἔννοιαν αὐτοῦ, καθ' ἣν κεφάλαιον δὲν εἶναι τι ἄλλο, εἰ μὴ τὸ ὑπόλοιπον τὸ ἀπομένον μετ' ἀφαίρεσιν τοῦ παθητικοῦ ἀπὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ τῆς περιουσίας ὄρισμένου ἀτόμου. Ἐπομένως ἡ εἰς τὸν δικαιοῦχον πληρωμὴ ποσοῦ ἀνήκοντος εἰς τρίτον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν φορολογούμενον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ζημία ἐκπεστέα κατὰ νόμον ἐκ τῆς συνολικῆς προσόδου τοῦ φορολογουμένου, καθόσον ἡ τοιαύτη καταβολὴ δὲν θίγει τὴν ἀκεραιότητα τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ. Κατ' ἀκολουθίαν ὁ δεῦτερος τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, καθ' ὃν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ψευδῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸν διέποντα τὴν ἐπίμαχον περίπτωσιν νόμον, ἀπορριπτέος τυγχάνει, ὡς ἀβάσιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 264/1936

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ούτε ή μή ικανοποίησις τῆς αἰτήσεως διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς σχετικῆς ὑποθηκικῆς ἀξιώσεως, οὔτε ή τυχόν ἐνεστώσα ἀφερεγγυότης τοῦ ὀφειλέτου συνιστῶσιν ἀπώλειαν κεφαλαίου καί δὴ βεβαίαν καί ὀριστικὴν. ἵνα τύχη ἐφαρμογῆς τὸ περὶ ἐκπτώσεως ζημιῶν κεφαλαίου ἄρθρ. 31 παρ. 3 Κωδ. Φ. Κ. Π. Κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ Κώδικος Φ. Κ. Π. ή εἰς τὸ Δημόσιον ἐκχώρησις ἐπισφαλῶς ἀπαιτήσεως δύναται νὰ προσδώσῃ εἰς τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 31 παράγρ. 3 Φ. Κ. Π. ζημίας κεφαλαίου τὴν ὡς εἴρηται ιδιότητα, ἵνα ἐκπεσῶσι.

Ἐπειδὴ, ἀρχικῶς ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν νῦν αἰτούντων Ν. Σ. καὶ ἀκολούθως, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τούτων προβληθεῖσα ζημία πρὸς ἐκπτώσιν τῆς ἐκ τῆς ὑποβλητέας εἰς τὸν συνθετικὸν φόρον συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου ἐκείνου, ἐπῆλθε κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτῶν ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι γενομένης ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῶν πρὸς ἐκεῖνον ἐνυποθήκων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου τοῦ Ἄν. Μ. Σ., ἔμεινεν ἀνικανοποίητον τὸ πρὸς ἐκεῖνον χρέος αὐτοῦ καὶ ὅτι οὗτος εἶναι ἀφερέγγυος, μὴ κεκτημένος ἄλλην περιουσίαν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν σαφῆ διατύπωσιν τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 31 παρ. 3 τοῦ Ν. 1640, διὰ νὰ γίνῃ ή ἐξεταζομένη ἐκπτώσις, ἀπαιτεῖται ή ἐξ ἀπώλειας ή ὑποτιμήσεως κεφαλαίου κλπ. ζημία νὰ εἶναι: ἀποδεδειγμένη, προέκυψε δὲ ἤδη κατὰ τὰ δύο προηγούμενα ἔτη τοῦ ἔστιν ἀπαιτεῖται ή τοιαύτη ζημία νὰ εἶναι βεβαία καὶ ὀριστική, ἃς ιδιότητας προφανῶς δὲν φέρει ή ὡς ἄνω ὑπὸ τῶν αἰτούντων καὶ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν προβληθεῖσα ζημία, καθ' ὅσον οὔτε ή μή ἱκανοποίησις τῆς ἀνωτέρω ἀπαιτήσεως διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς σχετικῆς ὑποθηκικῆς ἀξιώσεως, οὔτε ή τυχόν ἐνεστώσα ἀφερεγγυότης τοῦ ὀφειλέτου τοῦ συνιστῶσιν ἀπώλειαν τοῦ κεφαλαίου τοῦ ὡς ἄνω δανείου τῶν, καὶ δὴ βεβαίαν καὶ ὀριστικὴν, ἀφοῦ ή μὲν ἐνοχική ἐκ τούτου ἀξίωσις αὐτῶν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τῶν παραμένει, εἰδικῶς καὶ ρητῶς ἐπιφυλαχθέντος δι' αὐτὴν τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν, ή δὲ μελλοντικὴ φερεγγυότης τοῦ ὀφειλέτου τῶν, ἧτις θὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀξιώσεως τῶν αὐτῆς, κατ' οὐδεμίαν πρόβλεψιν δύναται νὰ ἀποκλεισθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπ' αὐτῶν προβαλλομένων περιστατικῶν. Ἡ ὡς ἄνω λοιπὸν προβαλλομένη ὑπὸ τῶν αἰτούντων καὶ ὑπὸ τοῦ δικαιοπαρόχου τῶν προβληθεῖσα ὡς ἄνω ζημία, δὲν εἶναι τοιαύτη κατὰ τὴν ἀνωτέρω διατάξιν καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ἐκπεστέα ἐκ τῆς ἐρευνημένης συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου. Οὕτω δὲ καὶ ή ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις κρίνασα, ὀρθῶς ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν ἐν λόγῳ διατάξιν καὶ ἐπομένως ή τάναντία ὑποστηρίξουσα ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις ἀπορριπτέα εἶναι ὡς νόμῳ πράγματι ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ ή τὸ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τούτου προβληθεῖσα ὑπὸ τῶν αἰτούντων δήλωσις αὐτῶν πρὸς ἐκχώρησιν εἰς τὸ Δημόσιον τῆς ὡς ἄνω, κατὰ τοῦ Α. Μ. Σ. ἀπαιτήσεως, τῶν, δὲν δύναται νὰ προσδώσῃ νόμιμον ἔρεισμα εἰς τὴν ὑπὸ κρίσιν αἴτησιν, καθ' ὅσον ἐκτὸς τοῦ ὅτι κατ' οὐδεμίαν Νόμου διάταξιν δήλωσις τοιοῦτου περιεχομένου προσδίδει εἰς τὴν ἐρευνημένην ζημίαν τὰς ἀνωτέρω νομίμους ιδιότητας, πάντως τὰ τῆς δηλώσεως αὐτῆς πραγματικὰ περιστατικά, οὔτε πρωτοδίκως οὔτε ἐφεσίμως προβλήθησαν καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῶν βαλλομένη ἀπόφασιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπ' ὅφει τῆς ἐκδούσης αὐτὴν Ἐπιτροπῆς τεθέντων πραγματικῶν περιστατικῶν.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 361/1934 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Μόνον ή ἐν τῷ φορολογικῷ καταλόγῳ ἐγγραφῆ δημιουργεῖ νομικὴν κατάστα-

σιν και δεσμεύει τόν Οικονομικόν Έφορον, ούχι δέ και ή εκθεσις άπλώς τής γνώμης του εις έγγραφόν του πρὸς τὸ Έπουργεῖον Οικονομικῶν.

Έπειδὴ ὁ δεύτερος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀδάσιμος, Ὁ Οἶκον. Έφορος δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ Έπουργεῖον τῶν Οικονομικῶν ἐζήτησε πρὸ τής ἐγγραφῆς ὁδηγίας περὶ τοῦ ἐὰν εἶδει ἡ ἀναιρεσειούσα νὰ ἐγγραφῆ εἰς τὸν φορολογικόν κατάλογον και διὰ κέρδη ἐκ συναλλαγματικῶν διαφορῶν, ἐκθέτων και τὴν ὑπὲρ τής φορολογουμένης ἀποφίν του. Τοῦτο ὁμως δὲν ἐδέσμευεν αὐτὸν νὰ ἐνεργήσῃ μεταγενεστέρως παρὰ τὰς προτέρας ἀντιθέτους ἀντιλήψεις του τὴν ἐγγραφὴν ἐφόσον δὲν ἐπῆλθε παραγραφὴ τῶν δικαιωμάτων του Δημοσίου, διότι ούχι ἡ ὑπηρεσιακὴ μεταξὺ τῶν ἀρμοδιῶν ἀρχῶν ἀνταλλαγὴ γνώμῶν, ἀλλ' ἡ ἐγγραφὴ εἰς τὸν φορολογικόν κατάλογον δημιουργεῖ τὴν νομικὴν κατάστασιν, ἐξ ἧς, συντρεχουσῶν και τῶν λοιπῶν νομίμων προϋποθέσεων, θὰ ἡδύνατο νὰ γεννηθῶσι δικαιώματα ὑπὲρ τοῦ φορολογουμένου. Οὕτω δὲ κρίνασα και ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐν σκέψει τρίτῃ ὁρθῶς ἠρμήνευσε και ἐφήρμοσε τὸν νόμον.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 431/1936

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ὁ Έπουργὸς Οικονομικῶν δὲν κέκτηται ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων προκυπτόντων ζητημάτων, ἅτινα ὑπάγονται εἰς τὴν κρίσιν μόνον τοῦ Οικονομικοῦ Έφόρου, τής πράξεως αὐτοῦ ὑποκειμένης εἰς ἔλεγχον ὑπὸ τής ἐιδικῆς προβλεπομένης διοικητικῆς δικαιοδοσίας.

Έπειδὴ διὰ τής ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως προσβάλλεται ἡ ὑπ' ἀριθ. . . . πράξις τοῦ Έπουργοῦ τῶν Οικονομικῶν δι' ἧς οὗτος ἀπαντῶν εἰς ἀναφορὰν τοῦ Οἴκον. Έφόρου . . . . περὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ἐπὶ ἀνταλλαξίμων ἀκινήτων καταβαλλομένων τόκων, τῶν ἐξοφλουμένων συμφῶνως τῷ Νόμῳ δι' ὁμολογιῶν, ἀνακοινοῖ ὅτι δὲν συντρέχει λόγος τροποποιήσεως τῶν δοθεισῶν ὁδηγιῶν διὰ τής προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. . . . διαταγῆς, καθ' ἣν προκειμένου περὶ ἐκπεσμοῦ τόκων ἐνυποθήκην δανείου ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ἀνταλλαξίμων, καταβληθέντος εἰς ὁμολογίας ἀνταλλαξίμων, ὑπελογίσθησαν εἰς τιμὴν ὀνομαστικῆς ἀξίας, ὀρθὸν και νόμιμον τυγχάνει νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψει ἡ ἀγοραία ἀξία τῶν τοιούτων ὁμολογιῶν. Ἄλλ' ἡ πράξις αὕτη, οὕσα ἐπιθεδαιωτικὴ τής προηγουμένης, δεδομένου ὅτι τὸ Έπουργεῖον ἀπλῶς ἐμμένει εἰς τὰς διὰ τής ἀρχικῆς αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. . . . ἀποφάσεως δοθείσας ὁδηγίας ὡς πρὸς τὸν τρόπον τής ἐκπτώσεως τῶν εἰς ὁμολογίας καταβαλλομένων τόκων, δὲν εἶναι ὡς τοιαύτη δεκτικὴ προσβολῆς δι' αἰτήσεως ἀκυρώσεως. Ἐφ' ὅσον δὲ ἤθελε θεωρηθῆ ὅτι ἡ προσφυγὴ στρέφεται κατὰ τής προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. . . . ἀποφάσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος, τοῦτο μὲν ὡς ἐκπρόθεσμος, τοῦτο δὲ διότι δὲν ἀποτελεῖ ἡ προσβαλλομένη πράξις ἐκτελεστὴν τοιαύτην διοικητικῆς ἀρχῆς, καθ' ὅσον ὁ Έπουργὸς τῶν Οικονομικῶν δὲν κέκτηται ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ φόρου καθαρῶν προσόδων, συμφῶνως τῷ Νόμῳ 1640 προκυπτόντων ζητημάτων, ἅτινα ὑπάγονται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Οἴκον. Έφόρου, τής πράξεως αὐτοῦ ὑποκειμένης εἰς ἔλεγχον ὑπὸ τής ἐιδικῆς προβλεπομένης διοικητικῆς δικαιοδοσίας. Ἀπορριπτέα ὄθεν ἔνεκα τοῦ λόγου τούτου ἡ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις ἐστίν.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 159/1936.

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Διακοπὴ τής παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου δὲν ἐπέρχεται ἐξ ἀκούρου ἀποφάσεως τής Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Έπειδὴ τὸ παράπονον ἐφέσεως ὅτι κακῶς ὑπὸ τής ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐγένετο δεκτὸν ὅτι ἐχώρησε παραγραφὴ τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου, ἀφοῦ ἡ πενταετὴς παραγραφὴ τής παρ. 2 τοῦ ἀρθρ. 35 τοῦ Κ.Φ.Κ.Π. διεκόπη

διὰ τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκδικ. Ἐπιτροπῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως δι' ἧς αὕτη κατέστησε χεῖρονα τὴν θέσιν τοῦ ἐνισταμένου, καθ' ὃ εἶχε δικαίωμα, ἐνασχέσασα οὕτω ἐνεργῶς τὴν ἀξίωσιν τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῆς φορολογικῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐνισταμένου βάσει τῶν κατ' αὐτὴν προκυψάντων νέων στοιχείων, καὶ ἠκύρωσε τὴν γενομένην συμπληρωματικὴν ἐγγραφήν, μὴ νόμιμ ἑάσιμον καὶ ἀπορριπτέον ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου κρίνεται, καθ' ἕσπον, καθ' ὃ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος Οἴκου. Ἐφόρου ὁμολογεῖται, ἡ ἐγγραφή ἐκοινοποιήθη μετὰ πάροδον δετίας ἀπὸ τῆς πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως προθεσμίας, δὲν εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι διεκόπη ἢ παραγραφῆ διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δι' ἧς χεῖρων κατέστη ἡ θέσις αὐτοῦ, διότι, καθ' ὃ προκύπτει ἐκ τῆς ἐν τῇ φακέλλῃ ἀποφάσεως, αὕτη συνεπέλα ἐφέσεως ἠκυρώθη κατ' ὄρθως, διότι κατὰ νόμον δὲν ἰδύνατο νὰ καταστῆ χεῖρων ἡ θέσις τοῦ ἐνισταμένου. Ἀνατραπεῖσις ἔθεν τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως καὶ ἂν γίνῃ δεκτὸν ὅτι παραγραφῆ πρόκειται, αὕτη δὲν διεκόπη καθ' ἕσπον ἐξ ἀκύρου πράξεως δὲν γεννᾶται ἔννομον ἀποτέλεσμα. Ἀλλὰ πλὴν τούτου, αὕτη κατὰ νόμον χωρεῖ διὰ πράξεως τῆς ἐχούσης τὸ δικαίωμα νὰ δημιουργήσῃ φορολογικὴν ἐνοχλήν ἀρχῆς, ἦτοι τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου καὶ οὐχὶ τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἣτις καλεῖται πρὸς λύσιν τῆς μεαξὺ τῆς φορολογούσης ἀρχῆς καὶ φορολογουμένου ὑφισταμένης διαφορᾶς. Συνεπέλα, ἐφ' ἕσπον δὲν ἐγένετο οὐδ' ἐπικαλεῖται ἄλλην τινὰ νόμιμον διακοπτικὴν πρᾶξιν, ὀρθῶς ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὅτι ἐχώρησε παραγραφῆ τοῦ δικαίωματος τοῦ Δημοσίου διὰ τῆς συμπληρώσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐγγραφῆς προθεσμίας καὶ τὸ περὶ τούναντίου σχετικὸν ἐφέσεως παράπονον ἀπορριπτέον κρίνεται.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 389/1935

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Διὰ τὴν διακοπὴν τῆς παραγραφῆς ἄρθρ. 35 Ν. 1640 ἀπαιτεῖται ἡ κοινοποίησις τοῦ φύλλου ἐλέγχου. (Ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 721]34 ἀπόφασιν τοῦ Ἐλεγκτικῆς Συνεδρίου).

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 35 § 2 τοῦ Ν. 1640 ὀρίζει ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου ἐγγραφή τῶν παραλειψάντων νὰ υποβάλλωσι δηλωσὴν καθαρᾶς προσόδου δὲν δύναται νὰ ἐνεργηθῇ μετὰ τὴν πάροδον πενταετίας ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ὑποβολὴν δηλώσεως προθεσμίας, καίτοι δὲ οὐδεμίαν γίνεται ἐν αὐτῷ μνησὶ περὶ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὸν φορολογούμενον τῆς ἐγγραφῆς, οὐχ ἦττον διὰ τῆς περὶ παραγραφῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 35 Ν. 1640, ὁ νομοθέτης ἐπεδίωξεν ὅπως μὴ διατελοῦσι πολῖται ἐπ' ἀπειρον ἐν τῇ ἀβεβαιότητι ὡς πρὸς τὰς φορολογικὰς αὐτῶν ὑποχρεώσεις, ἣτις ἀβεβαιότης θὰ ἐξακολουθῇ ὑφισταμένη ἐν ἡ περιπτώσει ἐνεργεῖται μὲν ἡ ἐγγραφή πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς, κοινοποιεῖται δὲ αὕτη τῇ ἐνδιαφερομένη μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ταύτης, μὴ ἐπιτυγχανομένου οὕτω τοῦ ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ἐπιδιωχομένου σκοποῦ, συμφώνου τυγχάνοντος πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τε διοικήσεως καὶ τῶν διοικουμένων.

Ἐπειδὴ ἡ προσδαλλομένη ἀπόφασιν τοῦ Ἐλεγκτικῆς Συνεδρίου δεχθεῖσα ὅτι ἡ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ χρόνου τῆς παραγραφῆς τῶν δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου γενομένη κοινοποίησις τῆς πρὸ τῆς συμπληρώσεως ταύτης ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἐγγραφῆς τοῦ ἀναιρεσιέντος εἰς τὸν συμπληρωματικὸν κατάλογον, ἐγένετο καλῶς καὶ νομίμως θεωρήσασα ὡς ἀπορριπτέον τὸν περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὐχὶ ὀρθῶς ἠρμήνευσε τὴν σχετικὴν διατάξιν τοῦ νόμου καὶ ἐκ τοῦ λόγου τούτου κατέστη αὕτη ἀναιρετέα.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1992/1947 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Πρόσκλησις φορολογουμένου πρὸς παράστασιν ἐνώπιον Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Πότε ἐπιδίδεται. Δὲν τάσσεται ὑπὸ τοῦ νόμου προθεσμία.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 15 παρ. 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 53/1946 Ν.Δ. «Περὶ φορο-

λογίας επιτηδεύματος» αί ενστάσεις κατά των αποφάσεων της Φορολογικής Έπιτροπής του άρθρου 8 του αὐτοῦ Ν.Δ. ἀπευθύνονται ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων Ἐπιτροπῆς, συμπληρουμένης κατὰ τὰ ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὀριζόμενα, ἐκδικάζονται δὲ ἀκολουθουμένης τῆς ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης νομίμου διαδικασίας. Συμφώνως δὲ πρὸς τὸ ἄρθρον 39 παρ. 8 τοῦ εἰρημένου Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἢ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου τούτου προβλεπομένη Ἐπιτροπὴ ἐνστάσεων ἀποφασίζει καὶ ἀπόντος τοῦ φορολογουμένου, ἐὰν εὗτος προσηκόντως προσκληθεὶς δὲν παραστῇ ἐνώπιον αὐτῆς εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἐντολοδόχου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις οὐδεμίαν τάσσεται προθεσμίαν πρὸς τῆς ὁποίας δέον ὁ φορολογούμενος νὰ κληθῇ ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 15 τοῦ Ν.Δ. 53/46 ἐνστάσεώς του, ὀρίζεται δὲ ἀπλῶς ὅτι δέον νὰ κληθῇ προσηκόντως εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς τὸν φορολογούμενον ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐνστάσεώς του, καὶ νὰ καταστῇ ἐφικτὴ ἢ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ταύτης παράστασις αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τῶν στοιχείων τῆς δικογραφίας προκύπτει, ἡ ἀναιρεσεύουσα Ἐταιρεία ἐδρεύουσα ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης, ἐκλήθη ὅπως παραστῇ πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τῆς ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἀρμοδίας ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων Ἐπιτροπῆς, τὴν προτεραίαν τῆς συνεδριάσεως ταύτης, λαμβανομένου δὲ ἰδίᾳ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀναιρεσεύουσα πρὸς ἐκδίκασιν τῆς αὐτῆς ἐνστάσεώς της, ὀριοθετήσασα ἀρχικῶς διὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 25 Ἰανουαρίου 1947, εἶχε κληθῇ ἀπὸ τῆς 10 Ἰανουαρίου 1947, ἡ νεωτέρα δὲ πρόσκλησις ταύτης ἐπηκολούθησε λόγῳ μεταπτώσεως τῆς ἀρχικῶς ὀριοθετήσεως δικασίμου, ἢ ὡς ἄνω τὴν προτεραίαν τῆς συνεδριάσεως γενομένη νεωτέρα πρόσκλησις κρίνεται ὡς προσήκουσα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου καὶ νομίμως ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις ἐξεδόθη ἀπουσίας τῆς ἀναιρεσεύουσης μὴ παραστάσης.

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἀπορριπτὸς ἐλέγχεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου μοναδικὸς λόγος τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 477/1950 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ διὰ τὴν δικάσιμον τῆς ἐνστάσεως πρόσκλησις τοῦ φορολογουμένου εἶναι ὑποχρεωτική. Μὴ ἀποδεικνυομένη ὡς προσήκουσα κοινοποιήσις ἀποτελεῖ παράβασιν οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας.

Ἐπειδὴ, συμφώνως τῷ ἄρθρ. 15 παρ. 3 τοῦ Ν. Δ. 53/1945 «περὶ φορολογίας ἐπιτηδεύματος», αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην ἐνστάσεις κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς Φορολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπευθύνονται ἐνώπιον τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 39 τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, συμπληρουμένης διὰ δύο εἰσέτι μελῶν, ἐκδικάζονται δὲ ἀκολουθουμένης τῆς ἐνστάσεως πρὸς τὴν νομίμου διαδικασίας. Ἡ διὰ τὴν δικάσιμον τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐνστάσεως πρόσκλησις τοῦ φορολογουμένου εἶναι ὑποχρεωτική, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 39 παρ. 8 ἐδάφ. γ' τοῦ κώδικος φορολογίας καθαρῶν προσόδων, εἰς ὃ καὶ τὸ ἄρθρον 15 παράγ. 3 τοῦ Ν. Δ. 53/1946 ἀναφέρεται, καὶ πρὸς κρατοῦσαν γενικῶς ἐπὶ διοικητικῶν δικαστηρίων ἀρχὴν. Ἐν προκειμένῳ ὅμως τὸ ἐν τῷ φακέλλῳ ἀπὸ 12 Μαΐου 1948 ἀποδεικτικὸν ἀναφέρει μὲν ὅτι ὁ συντάξας αὐτὸ ταμειακὸς κλητῆρ I. Μ... μετέβη εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γ... κατοικίαν τοῦ ἐταίρου τῆς ἀναιρεσεύουσης ἐταιρείας Μ. Ν... ἵνα ἐπιδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀπὸ 4 Μαΐου 1948 εἰδοποίησιν περὶ τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας τῆς ἐκδικάσεως τῆς ἐνστάσεως καὶ ὅτι ἐπέδωκε τὴν εἰδοποίησιν ταύτην εἰς τὸν ἴδιον, ἀλλ' ἢ ἐν τῇ ἀποδεικτικῇ τούτῳ δυσανάγνωστος ὑπογραφή τοῦ παραλαβόντος τὴν εἰδοποίησιν δὲν δύναται παντάπασι νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἐμφανίζει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Μ. Ν... καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ κριθῇ ὡς προσηκόντως γενομένη ἢ κλήτευσις τῆς ἀναιρεσεύουσης ἐταιρείας διὰ τὴν δικάσιμον

της εκδικάσεως της ἐνοστάσεως αὐτῆς, καθ' ἣν αὐτὴ δὲν παρέστη, ὡς δείκνυται ἐξ αὐτῆς τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως. Ὅθεν διὰ παράβασιν οὐσιώδους τύπου τῆς διαδικασίας ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις καθίσταται ἀναιρετέα, κατὰ τὸν βασίμον μόνον λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 905/1937.

Ε.Ε.Ε.Α.

*Ακυρότης ἐπιδοτηρίου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς παρ. 2 τοῦ ἀρθρ. 37 τοῦ Κώδικος Φ.Κ.Π. εἰς τοὺς ἐν τοῖς Συμπληρωματικῶν Καταλόγοις ἐν γένει περιληφθέντας, κοινοποιεῖται ἀπόσπασμα αὐτῶν δι' ὄργανου τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ ἀποδείξει ἢ διὰ δικαστικοῦ κλητήρος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ἃς ὁ ἐπιδίδων συντάσσει ἐπιδοτήριο, ὑπερ, ἐκτὸς τῶν προσόντων τοῦ ἀρθρ. 140 τῆς Πολ. Δικονομίας, δεόν νὰ ἔχη τὰ οὐσιώδη προσόντα πάσης δικαστικῆς ἐκθέσεως, διότι ἡ παράβασις τούτων φέρει ἀκυρότητα τῆς πράξεως (Προβλ. Οἰκονομίδη — Λειβαδά, παραγρ. 84 καὶ παρ. 90 σημ. 32). Μεταξὺ τῶν οὐσιωδῶν προσόντων τοῦ ἐπιδοτηρίου εἶναι καὶ ἡ μνεία τῆς ιδιότητος τοῦ ἐπιδόντος, διότι ἄνευ ταύτης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κριθῇ ἐὰν ὁ ἐπιδώσας εἶχε τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐπιδίδειν ἀποσπάσματα φορολογικῶν καταλόγων. Ἐν προκειμένῳ γίνεται μνεία μόνον τοῦ ὀνοματεπωνύμου τοῦ ἐπιδώσαντος τὸ ἀπόσπασμα, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ιδιότητος αὐτοῦ ὡς δημοσίου ὄργανου ἔχοντος τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιδίδειν καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ἀκύρου οὐσίας τῆς ἐπιδόσεως, δὲν ἐκινήθη ἢ πρὸς ἄσκησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐνοστάσεως προθεσμία.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 433/1933

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατὰ τὰς φορολογικὰς δίκας Φ. Κ. Π. ὁ φορολογούμενος δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὰ ἐνδिका μέσα εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἐντολοδόχου, μὴ ὑποχρεούμενος εἰς τὸν διερισμὸν δικηγόρου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 73 παρ. 3 τοῦ ἀπὸ 15 Ὀκτωβρίου 1923 ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη παρίστανται ἐνώπιον αὐτοῦ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ τοῦ πληρεξουσιῶν αὐτῶν δικηγόρου, κατὰ δὲ τὸ ἀρθρ. 35 παρ. 2 τοῦ Κώδικος περὶ δικηγόρων τῆς 5 Μαΐου 1926 ἢ ἀντιπροσώπως τῶν διαδίκων ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων, μηδὲ τῶν πολυμελῶν Διοικητικῶν τοιοῦτων ἐξαιρουμένων, ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς δικηγόρους. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 15 Ἰουλίου 1926 ἡρμηνευθῆ ἀθθεντικῶς ἢ διάταξις αὐτῆ, ὀρισθέντος ὅτι ἐνώπιον τῶν ἐκδικαστικῶν τῶν ἐνοστάσεων φόρου καθαρᾶς προσόδου, ὑπερτιμήματος καὶ ἐν γένει φορολογικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ διοικητικῶν δικαστηρίων, ἐπιτρέπεται αὐτοπροσώπως καὶ ἄνευ δικηγόρου παράστασις τοῦ ἐνισταμένου. Κατὰ τὴν παράγραφον τέλος 3 τοῦ αὐτοῦ ἀρθρ. 35 τοῦ 1927, κατ' ἐξαιρέσιν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διάδικον ἢ ἄνευ δικηγόρου ἐνέργεια καὶ παράστασις ἐνώπιον πάσης δικαστικῆς ἀρχῆς πρὸς ἀποτροπὴν ἐπικειμένου κινδύνου, ἀναγράφεται δὲ ρητῶς ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ τοῦ νόμου ὡς τοιαύτη περίπτωσις καὶ ἡ ἄσκησις ἐνδίκων μέσων. Ἐφ' ὅσον ἐπομένως ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ νόμου σκόπιμον, προκειμένου περὶ ἄσκήσεως ἐνδίκων μέσων καὶ περὶ φορολογικῶν ἐν γένει διαφορῶν, νὰ ἐπιτραπῇ κατ' ἐξαιρέσιν καὶ ἄνευ δικηγόρου ἐνέργεια, χάριν μείζονος εὐχερείας τῶν διαδίκων, πρὸς προάσπισιν τῶν δικαίων αὐτῶν, ἔπεται ὅτι δύνανται οὗτοι νὰ ἐνεργήσωσιν ἐπὶ τῇ θάσει τῶν γενικῶν περὶ ἐντολῆς ἀρχῶν καὶ δι' ἐντολοδόχου μὴ δικηγόρου, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ ὁ κώδικς τῆς φορολογίας καθαρῶν προσόδων ἐπιτρέπει ἐν ἀρθρ. 39 ἀριθ. 8 εἰς τὸν φορολογούμενον νὰ παραστῇ ἐνώπιον

τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δ' ἐντολοδόχου, κατὰ τὴν περίπτωσιν δὲ ταύτην συμφώνως πρὸς τὰ γενικῶς περὶ ἐφέσεων κρατοῦντα ὁ διατελέσας πληρεξούσιος καὶ ἐκπροσωπήσας τὸν διάδικον ἐν τῇ πρωτοβαθμίῳ δίκῃ διακαίεται ὅπως ἐπιχειρήσῃ καὶ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν. Συμφώνως ἐπομένως καὶ πρὸς τὸ γράμμα καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Νόμου καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν διαδίκων ἐπιδεικνυομένην ὑπ' αὐτοῦ ἐπιείκεια, ἐπιτρέψαντος εἰς τὰς φορολογικὰς δίκας καὶ κατὰ τὴν ἀσκησιν ἰδίᾳ ἐνδίκων μέσων τὴν ἐνέργειαν καὶ ἄνευ δικηγόρου, ἡ ὁρθὴ ἐρμηνεῖα τῶν μνησθεισῶν διατάξεων τοῦ Νομοθ. Διατάγματος τῆς 15 Ἰουλίου 1926 καὶ τοῦ ἀρθρ. 35 παρ. 3 τοῦ νόμου περὶ δικηγόρων εἶναι ὅτι ἐπιτρέπεται ἐν φορολογικαῖς δίκαις καὶ δι' ἐντολοδόχου, μὴ δικηγόρου, ἀσκησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Πρωτοβαθμίων Ἐπιτροπῶν τῆς φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων. Ἀντιθέτως ἄρα πρὸς ταῦτα κρίνασα ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμωσε τὸν νόμον καὶ ἀναιρετέα καθίσταται συμφώνως πρὸς τὸν βᾶσιμον λόγον τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 114/1931 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος ἀσκησὶς ἐνδίκου μέσου, λόγω ἀνωτέρας βίας, δὲν ἀποκλείει τὴν μεταγενεστέραν ἀσκησιν αὐτοῦ. Τοιαύτη ἀδυναμία εἶναι καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ διαδίκου.

Ἐπειδὴ πρέπει μὲν τὰ ἐνδίκια μέσα νὰ ἀσκῶνται ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένης προθεσμίας, καθιστάμενα ἄλλως ἀπαράδεκτα, ἀλλ' ἐὰν ἐξ ἀνωτέρας δυνάμεως, ἤτοι ἐκ περιστατικῶν ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ διαδίκου ἡμποδίσθη οὗτος ν' ἀσκήσῃ τὸ ἐνδικον μέσον ἐμπροθέσμως δὲν ἀποκλείεται καὶ μεταγενεστέρᾳ ἀσκησὶς τούτου. Τοιοῦτον δὲ περιστατικὸν εἶναι καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ διαδίκου, ἐφ' ὅσον αὐτὴ παρεκώλυσε τούτον νὰ προβῇ εἰς ἐμπρόθεσμον ἀσκησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου ὥστε οὐχὶ εἰς ἀμέλειαν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς ἀδυναμίαν νὰ ὀφείλῃται ἢ παραμέλησις τῆς προθεσμίας. Ἀλλ' ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δέχεται μὲν ὅτι ὁ διάδικος ἰσχυρίσθη ὅτι ἢ μὴ ἐμπρόθεσμος ὑποβολὴ τῆς ἐνοστάσεως αὐτοῦ δὲν προήλθεν ἐξ ἀμελείας του, ἀλλ' ὀφείλεται εἰς ἀσθενεῖάν του, ἀρξαμένην τὴν 5 Δεκεμβρίου καὶ λήξασαν τὴν 28 Δεκεμβρίου 1929, ἀλλ' ἀπέρριψε τὸν ἰσχυρισμὸν του ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει παράτασιν τῆς προθεσμίας διὰ τοιοῦτους λόγους, οὐδ' ἡ ἀσθένεια ἀπλῶς ἀποτελεῖ ἀνωτέραν βίαν, ἐνῷ ἀφοῦ δέχεται ὅτι ὁ διάδικος δὲν ἐπεκαλέσθη ἀπλῶς ἀσθενεῖαν, ἀλλ' εἰδικῶς ὅτι λόγω ἀσθενείας διαρκεσάσης καθ' ἑλθὼν τὴν διάρκειαν τῆς προθεσμίας ἐκωλύθη ν' ἀσκήσῃ ἐμπροθέσμως τὴν ἐνοτάσιν καὶ δὲν ὀφείλεται ἢ παραμέλησις τῆς προθεσμίας εἰς ἀμέλειαν αὐτοῦ, ὀφείλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ θεβαιώσῃ ἐὰν ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοῦ διαδίκου ἦτο ὑποστατός, τοῦτο δὲ μὴ πράξασα, ἀλλ' ἀπορρίψασα αὐτὸν ὡς νόμῳ ἀβάσιμον, ἐσφαλμένως ἡρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμωσε τὸν νόμον καὶ εἶναι τούτῳ τῷ λόγῳ ἀναιρετέα, δυνάμει τοῦ ἀρθρ. 42 παρ. 3 τοῦ νόμου 3173, συμφώνως πρὸς τὸν σχετικὸν βᾶσιμον λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1227/1937

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἡ ἀσκησὶς ἐκπροθέσμων ἐνδίκων μέσων δεδικαιολογημένως κρίνεται μόνον ἐξ ἀνωτέρας βίας, ὕφισταμένης ὅμως καθ' ἑλθὼν τὴν διάρκειαν τῆς προθεσμίας καὶ οὐχὶ εἰς τμήμα αὐτῆς.

Ἐπειδὴ ὁ περὶ ἀνωτέρας βίας ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἤτοι ὅτι λόγω ἀσθενείας κατὰ τὰς 3, 4 καὶ 5 Μαΐου δὲν ἠδυνήθη ν' ἀσκήσῃ ἐμπροθέσμως τὴν ὑπὸ κρίσιν ἔφεσίν του, μὴ νόμῳ βᾶσιμος καὶ ἀπορριπτέος κρίνεται, καθ' ὅσον ὁ κανὼν καθ' ὃν ἡ παραγραφὴ δὲν τρέχει κατὰ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμά του, ἐννοεῖ, ὡς ἐκ τοῦ γράμματος αὐτοῦ συνάγεται, τὴν ἀπόλυτον ἀδυναμίαν του,

προερχομένην ἐξ ἀκαταμαχίτου καὶ ἀνυπερβλήτου περιστατικοῦ, ὑφισταμένου διαρκούσης τῆς προθεσμίας, ὅπερ ἐν προκειμένῳ δὲν συντρέχει κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, καθ' ὅσον μόνον κατὰ τὰς τρεῖς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας ἰσχυρίζεται ἀδυναμίαν, ἄλλως καὶ δὲν ἦτο ἀναγκαῖα ἢ αὐτοπρόσωπος ἐνέργεια τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς ἀσκήσιν αὐτῆς, δυναμένου καὶ δι' ἐντολῆς πρὸς τρίτον νὰ ἐνεργήσῃ.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 961/1936 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

*Ἡ ἔλλειψις κοινοποιήσεως τῆς πράξεως τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου δὲν κωλύει τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐνστάσεως.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὴν παράγρ. 2 τοῦ ἀρθροῦ 31 τοῦ Ν. 1641 ὀριζομένη κοινοποιήσις τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον τοῦ αὐτοῦ ἀρθροῦ καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον τοιοῦτο πράξεων τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου οὔτε κατὰ τὰς διατάξεις αὐτὰς οὔτε κατ' ἄλλην τοῦ αὐτοῦ ἢ ἄλλου Νόμου δημιουργεῖ τὸ τοῦ φορολογουμένου δικαίωμα πρὸς ἐνστάσιν κατὰ τῶν πράξεων αὐτῶν ἢ ἔστω ἀποτελεῖ νόμιμον ταύτης προϋπόθεσιν, ἀλλ' ἀπλῶς χρησιμεύει, ἵνα λάβῃ γνώσιν ὁ φορολογούμενος τῶν ἐν λόγῳ πράξεων καὶ ἀρχίσῃ ἔκτοτε ἢ πρὸς ἐνστάσιν αὐτῶν προθεσμίᾳ, ὥστε ἐκ τῆς τυχόν ἀπράκτου παρόδου αὐτῆς νὰ ἀποκλεισθῇ τὸ νόμῳ ὑπάρχον πρὸς ἀσκήσιν τοιαύτης ἐνστάσεως δικαίωμα. Συνεπῶς μετὰ τὴν κατάρτισιν τῶν ἐν λόγῳ πράξεων καὶ πρὸ τῆς ὡς ἄνω κοινοποιήσεως αὐτῶν ὁ εἰς τὴν αὐτὰ ἀναφέρονται γνωρίσας ὅπωςδῆποτε ταύτας νομίμως δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὴν κατ' αὐτῶν νόμιμον ἐνστάσιν του, τῆς ἔλλειψεως τῆς κοινοποιήσεως μὴ ἐπιηραζούσης τὸ κύρος τῆς ἐνστάσεως καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς διαδικασίας ἐφ' ὅσον ἡ ἀσκήσις τῆς ἐνστάσεως ἀποδεικνύει τὴν τῆς προσβαλλομένης πράξεως γνώσιν, δι' ἣν κατὰ τὰ ἄνωτέρω καθορίζεται ἡ ὡς ἄνω κοινοποιήσις.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 157/1931

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατ' ἀποφάσεων Ἐκδικαστικῆς ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων Ἐπιτροπῆς, χορηγεῖται δικαίωμα ἐφέσεως ἐκ τοῦ Νόμου, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἀντεφέσεως. Παραίτησις ἐφέσεως εἶναι πάντοτε δεκτὴ ἐφ' ὅσον δὲν ἐπιηραζέται ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως ὡς ἐκ τῶν ἤδη κατὰ τὴν δίκην γενομένων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθρ. 40 τοῦ Κώδικος περὶ φορολογίας καθαρῶν προσόδων, κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ἀρθροῦ 39, ἀν' ὃ δι' αὐτῆς προσδιορισθεὶς κύριος φόρος ὑπερβαίνει τὰς δραχμὰς χιλίας, ἐπιτρέπεται εἰς τὸν φορολογούμενον ἐφεσις ἐκδικαζομένη ἐνώπιον τοῦ Ἐλεγκτ. Συνεδρίου ἐντὸς 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἐντὸς δὲ τῆς αὐτῆς προθεσμίας καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν προϋπόθεσιν δικαίωμα ἐφέσεως ἔχει καὶ ὁ Οἴκ. Ἐφορος κοινοποιῶν ταύτην εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον. Δικαίωμα ἐφέσεως καὶ δὴ μετὰ τὴν πάροδον τῆς πρὸς ἀσκήσιν τῆς ἐφέσεως προθεσμίας τῶν 30 ἡμερῶν, εἰς οὐδέτερον τῶν διαδίκων χορηγεῖται κατὰ τὸν νόμον, ἀνευ δὲ ρητῆς διατάξεως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ θεσπιζόμενον τοιοῦτον δικαίωμα κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐν τῇ Πολ. Δικονομίᾳ ὀρισμῶν, διότι καὶ ἐνώπιον τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων ἢ χορήγησις τοιοῦτου δικαιώματος προβλέπεται ἐκ τῆς εἰδικῆς διατάξεως τοῦ ἀρθρ. 758 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ δὴ ὑπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενους περιορισμούς. Ἐν προκειμένῳ ὅθεν, γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τοῦ φορολογουμένου, οὐχὶ ὀρθῶς δὲν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἡ μεταγενεστέρα ἀπὸ τῆς ἐφέσεως ταύτης παραίτησις αὐτοῦ στηριζομένη εἰς τὸ δικαίωμα τῆς διαθέσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τοῦτον, ἐφ' ὅσον ἐκ τῆς παραίτησεως ταύτης προδήλως δὲν ἐπιηραζέται ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ δημοσίου, λόγῳ τῶν ἡδὴ κατὰ

τὴν δίκην γενομένων καὶ οὐχὶ ὀρθῶς ἐπίσης ἐξητάσθη εἴτα ἢ μετὰ τὴν πάροδον τῶν 30 ἡμερῶν ἀπαρადέκτως ἀσκηθεῖσα ἀντίφεις τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, ἣτις καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ παραιτηθέντος τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, δι' ὃ ἀναιρετέα καὶ ἐξαφανιστέα τυγχάνει ἢ ἀπόφασις αὐτῆ λόγῳ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ πλημμελοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 757/1951

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟῦ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἐφεις ἐπιτρέπεται μόνον κατὰ ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῶν Πρωτοβαθμίων Φορολογικῶν Δικαστηρίων, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ προδικαστικῆς, ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἶχε κρίνει ὀριστικῶς ἐπὶ ὀρισμένων σημείων τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς. — Διατάξεις παραγρ 1 ἄρθρ. 17 νόμου 1457/1944 (ἐκδοθέντος ἐπὶ κατοχῆς) ὡς ἐρμηνευτικῶν χαρακτῆρος δὲν ἰσχύουσιν.

Ἐπειδὴ, ὡς σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, αὕτη δὲν ἔταμιν ὀριστικῶς τὴν μεταξὺ τῆς ἐκκαλοῦσης καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Οἴκου. Ἐφόρου Ἀνωμόνων Ἐταιριῶν φορολογικὴν διαφορὰν, ἀλλ' ἀνέστειλεν ἀπλῶς τὴν διαδικασίαν θεβαιώσεως τμήματος τοῦ ἀμφισβητούμενου φόρου κύκλου ἐργασιῶν ἐπιφυλαχθείσης προφανῶς τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνοστάσεων ὅπως ἐκδώσῃ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν τῆς μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸν Α. Ν. 2094/1939 Εἰδικοῦ Φορολογικοῦ Δικαστηρίου, πρὸς ὃ καὶ παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, καίτοι (ὡς ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ αὐτῆς προκύπτει) περιέχει καὶ ὀριστικὰς διατάξεις δὲν παύει τοῦ νὰ εἶναι προδικαστικῆ.

Ἐπειδὴ α) ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ξενικῆς κατοχῆς τῆς χώρας ἐκδοθέντος Νόμου ὑπ' ἀριθ. 1457/1944 (δι' ἣς ἀθηντικῆς ἐρμηνείας τῶν ἄχρι τότε ἰσχυουσῶν διατάξεων εἶχεν ὀρισθῆ ὅτι προδικαστικαὶ ἀποφάσεις φορολογικῶν δικαστηρίων περιέχουσαι καὶ ὀριστικὰς διατάξεις δύνανται αὐτοτελῶς νὰ προσβληθῶσι δι' ἐνδίκων μέσων ὡς πρὸς τὰς ὀριστικὰς αὐτῶν διατάξεις) κατηργήθη, ὡς ἐρμηνευτικῶν περιεχομένου, διὰ τοῦ ἄρθρου 4 § 1 ἐδ. α' τῆς ὑπ' ἀριθ. 58/1945 Συντακτικῆς πράξεως, ἐπανισχυασῶν τῶν πρὸ τοῦ ὡς ἄνω 1457/1944 ἐρμηνευτικοῦ νόμου ἰσχυουσῶν διατάξεων, β) ἐν τῇ ἰσχυούσῃ νομοθεσίᾳ, δι' ἣς ὀρίζονται τὰ τῆς ἐνώπιον τῶν φορολογικῶν δικαστηρίων διαδικασίας, δὲν περιέχεται ρητὴ διάταξις ἂν ἐπιτρέπεται ἢ μὴ ἐφεις κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου περιεχοῦσης καὶ ὀριστικῆς διατάξεως, δεδομένου ὅμως ὅτι ἐν ταῖς φορολογικαῖς δίκαις τὸ δικαίωμα πρὸς ἀσκήσιν ἢ μὴ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου, ὡς καὶ ἢ διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεως ἀρμοδιότης τοῦ δευτεροβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου (Ἐλεγκτικῶν Συνεδρίων ἢ Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐφέσεων) ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τοῦ πρωτοβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου καθορισθέντος φόρου, ἔπεται ὅτι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ τὴν κρίσιν περὶ τοῦ παραδεκτοῦ ἢ μὴ τῆς ἐφέσεως καὶ περὶ τοῦ ἀρμοδίου διὰ τὴν ἐκδίκασιν ταύτης δευτεροβαθμίου φορολογικοῦ δικαστηρίου εἶναι ὁ ὀριστικὸς προσδιορισμὸς τοῦ ποσοῦ τοῦ φόρου, συντελούμενος μόνον διὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἐνοστάσεων, κατ' ἀκολουθίαν δὲ μόνον κατὰ τῆς ὀριστικῆς ταύτης ἀποφάσεως, συντρεχουσῶν τῶν νομίμων προϋποθέσεων, χωρεὶ ἐφεις, συνεκκαλουμένης τότε καὶ τῆς πρότερον ἐκδοθείσης προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἶχεν ὀριστικῶς κρίνει ἐπὶ ὀρισμένων σημείων τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς (Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον 1743 καὶ 1744 τοῦ 1943 καὶ Συμβούλιον Ἐπικρατείας 256 τοῦ 1943) καὶ γ) καὶ ἂν τυχὸν ἤθελε γίνεαι δεκτόν, ὅτι ὀφισταμένου ἐν τῇ ἰσχυούσῃ νομοθεσίᾳ κενῶ ὡς πρὸς τὸ ὑπὸ κρίσιν θέμα, δεόν καὶ ἐπὶ τῶν φορολογικῶν διαφορῶν νὰ ἐφαρμοσθῶσι κατ' ἀναλογίαν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας πάλιν ἐν ἄρθρῳ 181 αὐτῆς, ὡς τοῦτο ἰσχύει σήμερον, ἀντικατασταθὲν διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 980/1946, ρητῶς ὀρίζεται, ὅτι ἐὰν ἢ ἀπόφα-

σις περιέχῃ ἐν μέρει μόνον ὀριστικὰς διατάξεις, οὔτε ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο αὐτῆς ἐπιτρέπεται ἔφεσις εἰ μὴ μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐκδίκασιν καὶ τῆς ὑπολοίπου διαφοράς

Ἐπειδὴ κατὰ ταῦτα ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις, στρεφόμενη κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτέα ἐκ τοῦ λόγου τούτου τυγχάνει, ἀπορριπτομένης δὲ τῆς ἐφέσεως δέον νὰ διαταχθῇ ἢ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου κατάπτωσις τοῦ καταβληθέντος ὑπὸ τῆς ἐκκαλοῦσης ἐταιρείας παραβόλου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1609/1937.

Ε.Ε.Ε.Α.

Μόνον ἡ πλάνη ἢ ἀναφερομένη εἰς παραλείψεις καὶ παραδρομὰς τοῦ δικαστοῦ ἀποτελεῖ λόγον ἀναθεωρήσεως τῆς ἀποφάσεως διὰ τὸν ἐκ ταύτης βλαπτόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ πεπλανημένη ἐκτίμησις τῶν προσαχθέντων στοιχείων.

Ἐπειδὴ ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐκτίμησασα τὰς προσαχθείσας κατ' ἔφεσιν ἀποδείξεις καὶ ἀκολούθως δεχθεῖσα ὅτι ὁ αἰτῶν ἦτο κάτοικος Ἑλλάδος καὶ οὐχὶ κάτοικος ἀλλοδαπῆς, οὐδὼς ἐπλανήθη περὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα. Ἐν προκειμένῳ ὁ αἰτῶν, προσάγων τὸ ὑπ' ἀριθ. 3767 πιστοποιητικὸν τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου Κρήτης πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι εἰς Οὐάδ Μέδανι Σουδὰν μετέβη ἐκ Κρήνης Μ. Ἀσίας καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ κάτοικος Ἑλλάδος, αἰτεῖται νέαν τοῦ πραγματικοῦ ἐκτίμησιν.

Ἀληθῶς ἡ πλάνη λόγῳ τῆς ὁποίας συγχωρεῖται ἀναθεωρήσις ἀποφάσεως κατ' αἴτησιν τοῦ βλαπτομένου ἐκ ταύτης διαδίκου δέον ν' ἀφορᾷ εἰς παραλείψεις καὶ παραδρομὰς τοῦ δικαστοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς πεπλανημένην παρ' αὐτοῦ ἐκτίμησιν τῶν προσαχθέντων στοιχείων ἢ τὴν νομικῶς ἑλλιπῆ κρίσιν αὐτοῦ, διότι ἐν τῇ ἐναντίᾳ ἐκδοχῇ θὰ ἐδημιουργεῖτο καὶ τρίτος βαθμὸς οὐσιαστικῆς κρίσεως, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὸ ἰσχύον καὶ διὰ τὰς φορολογικὰς δίκας δικονομικὸν σύστημα.

Ἐπειδὴ δεξαμένη ἡ Ἐπιτροπὴ δι' ἰδίας ἐπικουρικῆς σκέψεως, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ὁ αἰτῶν ἦτο κάτοικος ἀλλοδαπῆς ὡς διατηρήσας ἐνδιαίτημα ἐν Ἑλλάδι πλέον τοῦ ἐξαμήνου καὶ δὴ τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἡσιόδου καὶ Μελεάγρου οἰκίαν, εἰς ἣν μονίμως μὲν διαμένει ἢ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἰκογένεια, ὡς καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαμονῆς του ἐν Ἑλλάδι, δὲν ὑπέπεσεν εἰς πλάνην περὶ πραγματικὰ γεγονότα, ὡς ἀβασίμως ὁ αἰτῶν ἰσχυρίζεται. Ἡ προσαγομένη ἤδη θεβαίωσις τοῦ ἰδιοκτητοῦ τῆς ἀνωτέρω οἰκοδομῆς, ὅτι ὡς μισθώτρια αὐτῆς ἐμφανίζεται ἡ σύζυγος τοῦ αἰτούντος, δὲν ἀποτελεῖ βάσιμον ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ αἰτούντος, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ κατὰ τὸ Μουσιανὸν τεκμήριον ἢ σύζυγος θεωρεῖται ὡς καταβάλλουσα τὰ μισθώματα ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνδρὸς (ὄντος ὑποχρέου πρὸς μίσθωσιν οἰκίας χρησιμοποιουμένης ὡς εἰρηται παρά τε τῆς οἰκογενείας τοῦ αἰτούντος), ἐφ' ὅσον οὐδὼς ἀποδεικνύει τὴν προέλευσιν τούτων ἐξ ἄλλης πηγῆς.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 514/1933.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κρίσιμα ἔγγραφα δυνάμενα νὰ στηρίξωσιν αἴτησιν ἀναθεωρήσεως ἀποφάσεως Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου θεωροῦνται ἀποδεικτικὰ τῆς οὐσίας τοιαῦτα καὶ οὐχὶ τὰ λύοντα νομικὰ ζητήματα. Ἡ τυχὸν ἐσφαλμένη ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμὴ τοῦ νόμου δὲν ἀποτελεῖ λόγον ἀναθεωρήσεως νόμιμον.

Ἐπειδὴ ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐπὶ αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως κατὰ τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 773, ὡς λόγος δὲ πρὸς ἀναθεώρησιν ἐφέρετο ἡ προσαγωγὴ κρίσιμου ἐγγράφου, ὅσον χαρακτηριστικῆς διὰ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἢ ὑπ' ἀριθμὸν 35/33 ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἐκδοθεῖσα ἐπὶ σχετικῆς ὑποθέσεως, δι' ἣς ἀποφάσεως ἀνηρέθη ἑτέρα ἀπόφασις τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς λόγῳ παραδίσεως τοῦ δεδिकाσμένου. Ἄλλ' ὡς ὀρθῶς διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ. 50 ἀποφάσεως ἐκρίθη, ὡς ἔγγραφα κρίσιμα δυνάμενα νὰ στηρίξωσι τὴν ἀνα-

θεώρησιν δὲν θεωροῦνται κατὰ τὸ ἀρθρ. 28 τοῦ ἀπὸ 4-7-23 Ν.Δ. περὶ τοῦ Ἐλεγ-
κτικοῦ Συνεδρίου δι' οὗ ἐθεσπίσθη τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναθεωρήσεως, τὰ λύοντα
νομικὰ ζητήματα, ἀλλὰ τὰ ἀποδεικτικὰ τῆς οὐσίας ἔγγραφα, νομικὸν δὲ ζήτημα
λύει ἢ ὑπ' ἀριθ. 35 ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἀναιρέασα σχετι-
κὴν ἐπὶ ὁμοίου θέματος ἀπόφασιν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὡς μὴ ὀρθῶς
ἐρμηνεύσασαν τὰς περὶ δεδικασμένου διατάξεις τοῦ νόμου. Ἐφ' ἐτέρου, ἡ τυχὸν
ἐσφαλμένη ἐρμηνεία καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου περὶ ἀπαλλαγῆς νεοδημιτῶν οἰκοδομῶν
τῆς πυρκαϊούστου ζώνης (θεο)νίκης ἀπὸ πάσης πληρωμῆς φόρου, δυναμένη ν' ἀπο-
τελέσῃ ἀντικείμενον ἐρεύνης ἐὰν ἐμπροθέσμως ἦσκειτο τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἀναι-
ρέσεως κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 773 ἀποφάσεως, δὲν ἀναγράφεται ἐν τῷ νόμῳ ὡς λόγος
ἀναθεωρήσεως, δι' ὃ ἀπορριπτέα ἢ ὑπὸ κρίσιν αἰτήσις ὡς μὴ βάσιμος ἐστίν.

Ε.Ε.Ε.Α.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1412/1933

**Αἰτήσις ἀναθεωρήσεως ἀσκουμένη ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου ἐπ' ὠφελεία τοῦ φο-
ρολογουμένου εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀνευ συμφέροντος διὰ τὸ Δημόσιον.
Ἀναθεώρησις τῆς κατ' ἀναθεώρησιν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως δὲν ἐπιτρέπεται.**

Ἐπειδὴ ἀληθὲς ἐστὶ ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρ. 36 τοῦ Ν. Δ. τῆς 4-7-1923 ἡ αἰ-
τήσις ἀναθεωρήσεως εἶναι ἔκτακτον ἐνδίκον μέσον καὶ ὡς τοιοῦτον δεόν νὰ κοινο-
ποιῆται καὶ εἰς τὸν καθ' οὗ ἀπευθύνεται ἀντίδικον τοῦ αἰτούντος καὶ ἐν προκειμέ-
νῳ τὸν φορολογούμενον. Ἐφ' ὅσον ὁμοῦς οὗτος παρίσταται καὶ δὲν ἐπιφέρει κατὰ
τοῦτο ἀντίρρησιν, δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ τὸ ἔγγραφο τοῦ Οἴκ. Ἐφόρου ὡς
αἰτήσις ἀναθεωρήσεως καὶ δεόν νὰ ἐξετασθῇ ὡς τοιαύτη. Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀνωτέ-
ρω ἔγγραφου χαρακτηριζομένου ὡς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως αἰτεῖται ἡ ἀναθεώρη-
σις τῆς ἀποφάσεως ἡμῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐνῷ ἐγένετο δεκτὴ ἐν μέρει ἢ ἔφεσις
τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐν τούτοις καθορίζονται κέρδη μείζονα τῶν διὰ τῆς ἐκκαλουμέ-
νης ἀποφάσεως προσδιορισθέντων. Ἡ αἰτήσις ὁμοῦς αὕτη, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι ἀνευ
συμφέροντος ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, ἐφ' ὅσον τὸ Δημόσιον δὲν ἐλάττειται,
ἀλλὰ τὸναντίον ὠφελεῖται, εἶναι ἐπὶ πλέον ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτέα, καθ' ὅ-
σον ἢ Ἐπιτροπῇ, συνεπεῖα αἰτήσεως τοῦ φορολογουμένου διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἀνα-
θεωρήσεως προέβη εἰς ἀναθεώρησιν ταύτης διὰ τῆς ἀποφάσεώς της καὶ ὥρισεν ἔτε-
ρον ἔλασσον τοῦ ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ὀρισθέντος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅπως διορθωθῇ ἡ ἀπόφασιν ἢ κατ'
ἀναθεώρησιν ἐκδοθείσα εἶναι ἀπαράδεκτος, οὐ μόνον καθ' ὅσον οὗτος ἀποτελεῖ λό-
γον αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως καὶ ἔδει νὰ ὑποβληθῇ διὰ δικογράφου, ἀλλ' ἐπὶ πλέον
δὲν ἐπιτρέπεται ἀναθεώρησις τῆς κατ' ἀναθεώρησιν ἐκδοθείσης ἀποφάσεως κατὰ
τὸ ἀρθρ. 28 τοῦ Ν.Δ. τῆς 4-7-23 περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1783/1949 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

**Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπανεξετάζουσα ὑπόθεσιν, μετ' ἀναιρέσιν ἀποφάσεώς της
ὑπὸ Συμβ. Ἐπικρατείας, δὲν δύναται νὰ κρίνῃ εἰμὴ μόνον ὡς πρὸς τὰ
ἀναιρεθέντα σημεῖα τῆς ἀποφάσεώς της.**

Ἐπειδὴ ὁ μοναδικὸς τοῦ ἀναιρετηρίου λόγος, καθ' ὃν ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη
ἀπόφασιν ἐπιβληθεῖσα μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1054/1949 ἀναιρετικὴν ἀπόφασιν τοῦ
Δικαστηρίου τούτου τῆς παραιτέρω οὐσιαστικῆς διαγνώσεως τῆς περὶ ἧς πρόκειται
διαφορᾶς, δὲν περιυρίσθη εἰς τὴν κρίσιν ἐπὶ τῶν κεφαλαίων ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα ἀνη-
ρέθη ἢ προεκδοθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 3281/1947 ἀπόφασιν αὐτῆς, ἀλλὰ ἔκρινε καὶ ἐπὶ
κεφαλαίῳ ἔπερ ἀμετακλήτως εἶχε κριθῆ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης. ἐφόσον ἡ
ἀναιρέσις δὲν ἀπηγγέλη καὶ διὰ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, μὴ προσβληθείσης τῆς ἄναι-
ρέσεως ἀποφάσεως ὡς πρὸς αὐτό, βάσιμος τυγχάνει, καθόσον ἐκ τῆς ἀναιρετικῆς
θεῖσης ἀποφάσεως ὡς πρὸς αὐτό, βάσιμος τυγχάνει, καθόσον ἐκ τῆς ἀναιρετικῆς
ἀποφάσεως 1054/1948 προκύπτει πράγματι ὅτι ἡ ἀναιρέσις ἐχώρησεν ἐν μέρει καὶ

δη μόνον ως πρὸς τὸν ἀνατιολόγητον καθορισμὸν ποσοῦ τοῦ μισθώματος καὶ ὡς πρὸς τὴν παράλειψιν ἀπαντήσεως εἰς προταθέντα οὐσιώδη ἰσχυρισμὸν, καθ' ὃν ὀρισμένη εἰσαγωγή ἐμπορευμάτων γενομένη ἀτομικῶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Μ... δὲν ἀφεῶρα τὴν φορολογουμένην ὁμόρρυθμον ἐταιρίαν, κατ' ἀκολουθίαν προκειμένης ἤδη διαγνώσεως τῆς διαφορᾶς κατ' οὐσίαν συνεπέλα τῆς μερικῆς ταύτης ἀναιρέσεως καὶ ἀναπομπῆς εἰς τὴν ἐκδικαστικὴν ἐπιτροπὴν, δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ ἐπιληφθῆ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὄριου τοῦ πολλαπλασίου τοῦ μισθώματος, ἕπερ ὀρισθὲν ὑπ' αὐτῆς τελεσιδικῶς δὲν ὑπέκειτο εἰς νέαν ἐξέτασιν καὶ διάφορον καθορισμὸν, ὡς διὰ τῆς ἀναιρεσιβαλλομένης ἀποφάσεως ἐγένετο ἀξιεθέντος τοῦ πολλαπλασίου ἀπὸ 70 εἰς 105. Ἀναιρετέα ὄθεν τυγχάνει κατὰ τοῦτο ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 236/1948 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἰσχυρισμοὶ μὴ προταθέντες, διὰ τῆς ἐνατάσεως ἢ ἐτέρου συναφούς δικογραφήματος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας δὲν δύνανται ν' ἀποτελέσουν λόγον ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ ὁ μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις τυγχάνει ἀνατιολόγητος ὡς καταλιποῦσα ἀνεξετάστους τοὺς ἐν τῇ ἀναιρετηρίῳ ἀναφερομένους ἰσχυρισμοὺς τῶν φορολογουμένων καὶ νῦν ἀναιρεσιόντων, ἀπορριπτὸς ἐλέγχεται, ὡς νόμῳ ἀπαράδεκτος, διότι, ὡς δεικνύται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς παρ' αὐτῶν ὑποβληθείσης ἐνατάσεως, οἱ ἐν τῇ ἀναιρετηρίῳ διαλαμβανόμενοι ἰσχυρισμοί, ἐφ' ὧν ὁ προτεινόμενος λόγος στηρίζεται, οὐδόπως προϋτάθησαν δι' αὐτῆς ἢ ἐτέρου συναφούς δικογραφήματος, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας.

Ὅθεν ἢ ὑπὸ κρίσιν αἰτησις, ἐπὶ τοῦ λόγου τούτου βασιζομένη, ἀπορριπτέα ἀποβαίνει.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1198/1934 (Β' ΤΜΗΜ.)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον καὶ αἱ Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐφέσεων δικαιοῦνται πρὸς μὲρῶσιν πεποιθήσεως νὰ κηρῶσι χρῆσιν κατ' ἀπόλυτον αὐτῶν κρίσιν παντὸς ἀποδεικτικῶς μέσου καὶ νὰ ἀποφαίνωνται κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων, πλὴν ἐναντίας εἰδικῆς διατάξεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς συδεδουασμένας διατάξεις τοῦ ἀρθρ. 4 § 2 τοῦ Ν. 5116, 11 § 2 καὶ 12 § 4 τοῦ Διατάγματος τῆς 4 Σεπτεμβρίου 1931, ἐκτελεστικοῦ τοῦ Ν. 5116, 94 § 1 καὶ 98 § 1 τοῦ Διατάγματος τῆς 15 Ὀκτωβρίου 1923, ἐκτελεστικοῦ τοῦ Ν.Δ. τῆς 4 Ἰουλίου 1923 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου», αἱ Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐφέσεων δικαιοῦνται πρὸς μὲρῶσιν πεποιθήσεως νὰ κηρῶσι χρῆσιν, κατ' ἀπόλυτον αὐτῶν κρίσιν, παντὸς ἀποδεικτικῶς μέσου, ἐφόσον ὑπὸ τῶν διεπουσῶν τὴν κρινομένην ὑπόθεσιν διατάξεων δὲν καθορίζονται ὀρισμένα ἀποδεικτικὰ μέσα ἢ δὲν περιορίζεται ἢ χρῆσις αὐτῶν, καὶ νὰ ἀποφαίνωνται μετ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τῶν ἀποδείξεων. Συνεπῶς, ἢ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐφέσεων κρίνασα, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τῆς, ἀνεπαρκεῖς τὰς προσαχθείσας ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι ἢ παρ' αὐτῶν κληρονομηγίας Οἰκονομικὸν ἔτος ἐπὶ χρονικὸν διάστημα μείζον τοῦ ἐξαμήνου, οὐδένα νόμον παρέδῃ, ἀπορριπτὸς δὲ καθίσταται ὁ τρίτος λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ὄφειλεν ἢ Ἐπιτροπὴ νὰ διατάξῃ εἰς βάρος τῶν ἐκκαλούντων συμπληρωματικὰς ἀποδείξεις, ἢ νὰ ἐπιβάλῃ αὐτοῖς ὄρκον.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 1113/1947 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἀνατιολόγητον ἀπόφασιν—Δακτυλογραφημένον ἔντυπον ἀποφάσεως, δυνάμει

νον να χρησιμοποιηθῆ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὑποθέσεων, δὲν πληροῖ τὰς περὶ αἰτιολογίας τῶν ἀποφάσεων διατάξεις.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις, κατ' ἀναθεώρησιν ἐκδουθεῖσα, οὐ μόνον δὲν ἀναφέρει ἐπὶ τίνων στοιχείων ἢ τεκμηρίων ἐστηρίχθη ἢ ἐκδουσα αὐτὴν Ἐκδικ. Ἐπιτροπὴ ἐν τῇ καθορισμῷ τῆς φορολογητέας βλῆς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀπὴν-τησεν εἰς οὐσιώδεις τῆς ἀναιρεσειούσης ἰσχυρισμούς, δι' ὧν αὐτὴ ἡμφεσβήτησε μετ' ἀποδεικτικῶν στοιχείων πλείστα τεκμήρια, ἐφ' ὧν ἐστηρίχθη ἡ ἀπόφασις τῆς φορολογικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἐπὶ πλέον δ' ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις παρίστησι δακτυλογραφημένον ἔντυπον ἀποφάσεως, δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῆ καὶ κατὰ τὴν ἐκδίκασιν ἄλλων ὑποθέσεων, ἐν ᾧ συνεπληρώθησαν διὰ μελάνης τὸ ὄνομα τῆς φορολογουμένης, τὰ ποσὰ τῆς φορολογητέας βλῆς κλπ. Οὕτως ἕως ἔχουσα ἡ προσαβλαλλομένη ἀπόφασις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ πληροῦσα τὰς περὶ αἰτιολογίας τοῦ ἀρθροῦ 93 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ διατηρηθὲν ἐν ἰσχύϊ ἀρθρον 105 τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927. Καὶ συνεπῶς καθίσταται ἀναιρετέα, κατὰ τοὺς βασίμους σχετικούς λόγους τῆς ὑπὸ κρίσιν αἰτήσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 336/1946 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἀντιφατικαὶ σκέψεις ἐν τῷ αἰτιολογικῷ καὶ ἀντίστοιχοι ἀντιφατικαὶ διατάξεις ἐν τῷ διατακτικῷ τῆς ἀποφάσεως, προκαλοῦσαι ἀσάφειαν ὡς πρὸς τ' ἀποφασισθέντα, καθιστῶσι τὴν ἀπόφασιν ἀναιτιολόγητον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναθεωρήσεων τῆς εἰδικῆς φορολογίας τῶν κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον πλουτησάντων ἐξεδόθη ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἀναθεωρήσεως τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνστάσεων, δι' ἧς, γενομένης δεκτικῆς τῆς ἐνστάσεως τοῦ φορολογουμένου καὶ νῦν ἀναιρεσειόντος, ἐξηφανίσθη ἡ ἀπόφασις τῆς Φορολογικῆς Ἐπιτροπῆς, λόγῳ παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ προκειμένου φόρου, συνεπεῖα μὴ νομίμου κοινοποιήσεως πρὸς τὸν φορολογουόμενον πρὸ τῆς 31 Μαρτίου 1946, τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 2 τοῦ ἀν. ν. 1040/1946 εἰδοποιήσεως περὶ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου εἰς τὸν κατάλογον τῶν κατ' ἀρχὴν ὑποχρέων εἰς τὴν φορολογίαν ταύτην, τῆς Ἐπιτροπῆς δεχθείσης ὡς ἀκύρως γενομένης, ἐν προκειμένῳ, τῆς τοιαύτης κοινοποιήσεως πρὸς τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων, ἅτε τοῦ φορολογουμένου μὴ ὄντος ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, διὰ τῆς δευτέρας ἐν αὐτῇ σκέψεως, δέχεται ὅτι τὸ παράπονον τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, ὅτι ἡ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐσφαλμένως ἔκρινεν ὅτι ὁ φορολογούμενος δὲν ἐτύχχανεν ἀγνώστου διαμονῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως τῆς ρηθείσης εἰδοποιήσεως καὶ, ὡς ἐκ τούτου, οὐχὶ ἐγκύρως γενομένην τὴν πρὸς τὸν Δήμαρχον κοινοποίησιν ταύτης, δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον λόγον ἀναθεωρήσεως ὡς ἀναγόμενον εἰς ζήτημα νομικόν. Εἰς τὴν σκέψιν δὲ ταύτην στηρίζεται ἡ ἐν τῷ διατακτικῷ αὐτῆς μέρει διατάξις περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Οἴκον. Ἐφόρου, προφανῶς ὡς ἀπαραδέχτου. Πλὴν, ἐνῶς διὰ τῆς εἰρημένης σκέψεως καὶ τῆς ἀντιστοίχου πρὸς ταύτην διατάξεως, ἡ Ἀναθεωρητικὴ Ἐπιτροπὴ τέμνει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ὑπὸ τὴν κρίσιν αὐτῆς διαφορὰν, ἐφ' ὅσον ἀπορριπτομένης τῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως τοῦ Ἐφόρου ἐπικυροῦται ἡ καθ' ἧς αὐτὴ ἀπόφασις τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς ἐνστάσεων, δι' ἧς ἐκρίθη παραγεγραμμένον τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ φόρου καὶ ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ ἀπόφασις τῆς Φορολογικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐν τούτοις, ἐπανερχομένη αὐτὴ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ἐρευνᾷ καὶ κρίνει, διὰ τῶν ἐπομένων ἐν τῇ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασί αὐτῆς σκέψεων, ταύτην κατ' οὐσίαν. Εἰδικώτερον, ἡ ἀπόφασις σκέπτεται ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ φορολογουμένου περὶ παραγραφῆς τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου, διὰ τὸν ἐκτεθέντα λόγον, τυγχάνει ἀβάσιμος, διότι ὁ εἰρημένος

όντως ἐτύγχανεν ἀγνώστου διαμονῆς κατὰ τὸν ὡς εἰρηται χρόνον, ἦτοι ἐξετάζει καὶ κρίνει κατ' οὐσίαν τὸ ζήτημα, ὑπερ διὰ τῆς προηγουμένης σκέψεώς της, προκειμένου νὰ ἐξετασθῆ ὡς λόγος ἀναθεωρήσεως, ἔκρινεν, ἐσφαλμένως ἄλλωστε, ὅτι ἀποτελεῖ νομικὸν τοιοῦτον. Λαμβάνουσα δὲ περαιτέρω ὑπ' ὄψιν ἰσχυρισμὸν τοῦ φορολογουμένου ὅτι εἰργάζετο συνεταϊρικῶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ὅστις δὲν εἶχεν ἐξετασθῆ κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ φορολογητέου ποσοῦ, ἀγεται εἰς κρίσιν περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Φορολογικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἀναπομπῆς τῆς ὄλης ὑποθέσεως εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφόρον πρὸς νέαν ἔρευναν τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου, ὑπερ καὶ δέχεται ὡς μὴ παραγεγραμμένον κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθρ. 18 ν.δ. 60/46, δι' οὗ προβλέπεται, κατὰ τὰ εἰδικώτερον ἐν αὐτῇ ὀριζόμενα, ἢ διατήρησις τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ φόρου καὶ μετὰ τὴν 31-3-1946 εἰς τὰς ἐν αὐτῇ καθοριζόμενας περιπτώσεις ἀκυρώσεως τῆς ἀποφάσεως τῆς Φορολογικῆς ἢ Ἐκδικ. Ἐπιτροπῆς, ἐν αἷς, καὶ ἢ λόγῳ ἐγγραφῆς τῶν συνεταϊρῶν ἀντὶ τῆς ἐταιρείας καὶ ἀντιστρόφως. Κατ' ἀκολουθίαν δὲ τῶν σκέψεων τούτων καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐν τῇ δικαστικῇ διατάξεως, δι' ἧς ἀπορρίπτεται ἡ αἴτησις ἀναθεωρήσεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, ἢ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις διατάσσει τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Φορολογικῆς Ἐπιτροπῆς, καίπερ ἢ ἐξαφάνισις ταύτης διατάσσεται ἐμμέσως καὶ διὰ τῆς περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Ἐφόρου διατάξεως, δι' ἧς ἐπικυροῦται ἢ διατάσσουσα ταύτην ἀπόφασις τῆς Ἐκδικ. Ἐπιτροπῆς ἐνοστάσεων, ὡς καὶ ἰδίως τὴν ἀναπομπὴν τῆς ὄλης ὑποθέσεως εἰς τὸν Οἶκον. Ἐφόρον διὰ τὴν ἐκ νέου ἔρευναν τοῦ δικαιώματος τοῦ Δημοσίου, ἦτις διάταξις καταφανῶς ἀντιφάσκει πρὸς τὴν προμνησθεῖσαν περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Οἴκου. Ἐφόρου, ἦτις κατὰ τὰ προεκτεθέντα συνεπάγεται ἐπικύρωσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς ἐνοστάσεων, δι' ἧς τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου ἐκρίθη παραγεγραμμένον.

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ ἡγουμένη σκέψει ἐκτιθεμένων, ἢ ἀναιρεσιβαλλομένη ἀπόφασις περιέχει ἀντιφατικὰς σκέψεις ἐν τῇ αἰτιολογικῇ καὶ ἀντιστοίχως πρὸς ταύτας ἀντιφατικὰς διατάξεις ἐν τῇ διατακτικῇ αὐτῆς μέρει, αἰτινες ἀναιροῦσιν ἀλλήλας καὶ προκαλοῦσιν, ὡς ἐκ τούτου ἀσάφειαν ὡς πρὸς τὰ παρ' αὐτῆς ἀποφασισθέντα, καθιστῶσι ταύτην ἀναιτιολόγητον καὶ συνεπῶς ἀναιρετέαν, κατὰ τὸν σχετικὸν νόμιμον καὶ ἔσσιμον κρινόμενον ἂ' λόγον τοῦ ἀναιρετηρίου, περὶ τῆς οὕτω καθισταμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν λοιπῶν ἐν αὐτῇ λόγων.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 686/1935

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἀρθρ. 39 παρ. 15 Κώδ. Φ.Κ.Π. ἢ πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἔδρας τῆς ἐπὶ τῆς ἐνοστάσεως Ἐπιτροπῆς ἐπιλείπων τὸν διορισμὸν αὐτῆς συγχωρεῖται μόνον ὅταν ὁ ἐνιστάμενος παραῖτος ἔδρας τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ κατέστη ἀγνώστου διαμονῆς ἐν ᾧ χρόνῳ λαμβάνει χώραν ἢ ἐπίδοσις. Παρὰ τὸν ὅσον ἔσσιμον ἀπορρίπτεται ἔφεσις ὡς ἐκπρόθεσμος, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς πρὸς τὸν γραμματέα Πρωτοδικῶν κοινοποιήσεως χωρὶς νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὁ ἔφεσις δὲν κατῴκει εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ἦτο ἀγνώστου διαμονῆς.

Ἐπειδὴ ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς ἐκ ταύτης σαφῶς προκύπτει, δεχθεῖσα ὡς νόμιμον τὴν πρὸς τὸν γραμματέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν γενομένην ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἐκδικαστικῆς ἐπὶ τῶν ἐνοστάσεων Ἐπιτροπῆς καὶ ἐκκληθείσης παρὰ τοῦ ἐνισταμένου ἀναιρεσίου, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ μὴ διορισμένου ὡρισμένου πληρεξουσίου ἢ ἀντικλήτου, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπορρίψασα τὴν κατὰ ταύτης ἔφεσιν τοῦ ἀναιρεσίου, ὡς ἐκπρόθεσμος, ἄτε ἀποδεδειγμένως παρελθούσης τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, λογισθείσης ὅμως ἀπὸ τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω καὶ ὡς ἐγκύρου κριθείσης ἐπίδοσεως, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 39 παρ. 15 τοῦ Νόμου 1640 καὶ ὡς αὕτη ἀντι-

κατεστάθη διὰ τοῦ Νόμου 5116. Ἐκ τῶν περὶ ἐπίδοσιν γενικῶν διατάξεων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐφαρμογὴν καὶ ἐν προκειμένῳ ἔχουσῶν, καὶ δι' ὧν ἀποσκοπεῖται ἢ πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἐν τῇ δίκῃ γνωστοποιήσις τῶν δικαστικῶν πράξεων, ὅπως οὗτοι ἐνεργήσωσιν ὅ,τι χρεῖσθες, σαφῶς συνάγεται ὅτι, κατὰ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 39 παρ. 15 τοῦ Νόμου 1640, ἢ πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ Πρωτοδικείου τῆς ἑδρας τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπίδοσις τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐπὶ τῶν ἐνστάσεων Ἐπιτροπῆς συγχωρεῖται μόνον ἔταν ὁ ἐνιστάμενος παραλιπὼν τὸν διορισμὸν ὠρισμένου πληρεξουσίου ἢ ἀντικλήτου αὐτοῦ κατοικῆ ἅμα ἐκτὸς τῆς ἑδρας τῆς Ἐπιτροπῆς ἢ κατέστη ἀγνώστου διαμονῆς ἐν ᾧ χρόνῳ λαμβάνει χώραν ἢ διὰ τοῦτο ἐπίδοσις. Ἄναιρετέα ἔθεν ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις, δεχθεῖσα ὡς νόμιμον τὴν πρὸς τὸν γραμματέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐπίδοσιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι ὁ ἀναιρεσεῖον παρέλιπε τὸν διορισμὸν ὠρισμένου πληρεξουσίου ἢ ἀντικλήτου αὐτοῦ χωρὶς ἅμα νὰ δέχεται, κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα, ὡς συνυπάρχον καὶ τὸ ἀπαραίτητον κατὰ νόμον στοιχείον, ὅτι οὗτος δὲν κατώκει ἐν Ἀθήναις ἢ ἦτο ἀγνώστου διαμονῆς ἐν ᾧ χρόνῳ ἔλαβε χώραν ἢ ἐπίδοσις τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 683/1935 (Β' ΤΜΗΜ.)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Ἐνεργήσας τὸν ἔλεγχον ὑπάλληλος ἐξαιρεῖται τῆς συμμετοχῆς εἰς φορολογικὸν δικαστήριον, χωρὶς νὰ ἀποκλειῖται αὐτοδικαίως λόγῳ ἀσυμβιβάστου.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 5 § 1 ἐδ. 6' τοῦ Ν. 5116 τῶν δι' αὐτοῦ συνιστωμένων φορολογικῶν δικαστηρίων δὲν δύναται ἐπίσης νὰ μετασχηθῆ ἢ ἐνεργήσας τὸν ἔλεγχον ὑπάλληλος ἢ ἄλλος ὑπάλληλος τῆς ἀρμοδίας διὰ τὴν θεβαίωσιν τοῦ φόρου Οἰκονομικῆς Ἐφορίας, πλὴν ἕμως ἐκ τῆς ἑλλης διατυπώσεως τῆς ἄνω διατάξεως προκύπτει, ὅτι διὰ τὴν κατηγορίαν τῶν ἄνω προσώπων δημιουργεῖται διὰ τῆς ἄνω διατάξεως ἀπλῶς λόγος ἐξαιρέσεως καὶ οὐχὶ τοιοῦτος ἀποκλείων αὐτοδικαίως λόγῳ ἀσυμβιβάστου τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὰ περὶ ὧν πρόκειται φορολογικὰ δικαστήρια. Τῇ ἄνω ἐκδοχῇ συνεπικουροῦσι καὶ τὰ ἐξῆς: 1) ὅτι ἢ ὡς ἄνω διατάξεις ἐπακολουθεῖ τῶν κατ' ἀρχὴν ὀρισμῶν τοῦ ἐδαφίου πρώτου, καθ' ὃν οἱ περὶ ἐξαιρέσεως λόγοι τοῦ ἄρθρου 36 τῆς Πολ. Δικονομίας ἰσχύουσι καὶ διὰ μέλη τῶν περὶ ὧν πρόκειται φορολογικῶν Δικαστηρίων, 2) ὅτι περαιτέρω ἐν τῷ αὐτῷ ὡς ἄνω ἄρθρῳ καὶ μετὰ τὴν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παρούσης μνησθεῖσαν διατάξιν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀναγράφεται ἢ διαδικασία τῆς ἐξαιρέσεως, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐν τῷ τελευταίῳ ἐδαφίῳ τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου ἀνευ διαστολῆς ὀρίζεται ὅτι τὰ μέλη τῶν φορολογικῶν Δικαστηρίων ὀφείλουσι καὶ οἰκοθεν νὰ ζητήσωσι τὴν ἐξαιρέσιν αὐτῶν ἐφ' ὅσον ὑπάρχει περίπτωσις ἐκ τῶν ἐν παραγράφῳ 1, ἐν αἷς κατὰ τὰ ἄνω καὶ ἢ περὶ ἧς πρόκειται περιλαμβάνεται. Συνεπῶς τοῖς ἄνω ἐφ' ὅσον δὲν ὑπεβλήθη ἔνστασις ἐξαιρέσεως κατὰ τοῦ μετασφόντος τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Α. Κ. ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσεῖοντος συμφῶνως τῷ ἄρθρῳ 5 τοῦ Ν. 5116, νομίμως αὕτη συνετέθη καὶ ἀπορριπτέως συνεπῶς κατὰ ταῦτα κρίνεται ὁ πρῶτος λόγος ἀναιρέσεως ὡς νόμῳ ἀβάσιμος.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 44/1932 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Αἱ Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ ἐνστάσεων ἄρθρ. 39 Ν. 1640 καθὼς καὶ τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, δικάζοντα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν στοιχείων, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ χεῖρονα τὴν θέσιν τοῦ φορολογουμένου.

Ἐπειδὴ βάσιμος εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀναιρέσεως, ὅτι ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατέστησε παρὰ τὸν νόμον χεῖρονα τὴν θέσιν τοῦ προσφεύγοντος, ἀπορρίψασα ἀνευ εἰδικῆς αἰτιολογίας τὸν σχετικὸν αὐτοῦ ἰσχυρισμὸν, παρεβίασε δὲ ἀφ' ἐνὸς τὰς περὶ ἀνάγκης εἰδικῆς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως διατάξεις τόσοσιν τοῦ Συντάγ-

ματος (άρθρ. 99 καὶ 105) ἔσον καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Ἑλ. Συνεδρίου ἀρθρ. 34 § 2 Ν.Δ. 4/2/1923, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐφόσον ἤθελε κριθῆ ἔτι οὕτω πράξασα ἐδέχθη ἔτι εἶχε τοιοῦτον δικαίωμα ἢ Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ πλημμελῶς ἐφήρμοσε τὸν νόμον, ἕπερ ἐπάγεται τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς κατὰ τὸ ἀρθρ. 42 Ν. 3713 ὡς ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 1 Ν. 4210, διότι ἐκ τοῦ συστήματος τοῦ ἐλέγχου τῶν δηλώσεων τῶν φορολογουμένων, ἕπερ καθιεροῖ ὁ Νόμος 1640 περὶ φορολογίας τῶν καθαρῶν προσόδων καὶ τοῦ συνόλου τῶν σχετικῶν διατάξεων αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ τῶν περὶ διαδικασίας θεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ φόρου κεφ. 10 (ἀρθρ. 33—41) προκύπτει σαφῶς ἔτι αἱ Ἐκδικαστικαὶ Ἐπιτροπαὶ αἱ ὁποῖαι δικάζουν τὰς ἐνοστάσεις τῶν φορολογουμένων κατὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἐνεργουμένων ἐγγραφῶν εἰς τοὺς φορολογικοὺς καταλόγους, καὶ τὸ Ἑλ. Συνέδριον, τὸ ὁποῖον δικάζει τὰς κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν Ἐκδικαστικῶν Ἐπιτροπῶν ἐφέσεις, εἶναι διοικητικὰ δικαστήρια, ἢ ἐνώπιον τῶν ὁποίων διεξαγομένη δίκη ἀντικείμενον ἔχει τὴν ὑποβληθεῖσαν ἐνοτάσιν ἢ ἐφῆσιν καὶ διάδικον ἐνώπιον αὐτῶν εἶναι τὸ Δημόσιον, ἕπερ παρίσταται διὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ (ἀρθρ. 39 παρ. 8) καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐνιστάμενος ἢ ἐκκαλῶν (εἴτε ἐφεσίδηλος) φορολογούμενος. Καλοῦνται δὲ τὰ διοικητικὰ ταῦτα δικαστήρια ν' ἀποφανθῶσι συγκεκριμένως περὶ τῆς βασιμότητος τῆς ἐνοτάσεως ἢ τῆς ἐφέσεως ἀπὸ νομικῆς καὶ οὐσιαστικῆς ἀπόψεως, ἕπερ συνάδει καὶ πρὸς τὸν νομικὸν χαρακτήρα τῶν ἐνδίκων μέσων, αἵτινα τείνουσι πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεως τοῦ ἀσκούμενου αὐτῶν. Ἐπομένως δὲν δύναται ἐπὶ τῆ ἐνοτάσει ἢ τῆ ἐφέσει τοῦ φορολογουμένου νὰ καταστήσῃσι χείρονα τὴν θέσιν αὐτοῦ, ἤτοι νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς αὐτὸν μείζονα φορολογικὴν ἐπιβάρυνσιν, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπερβαίνουσι τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν, ὑποκαθιστάμενα εἰς τὰς φορολογικὰς ἀρχάς, ἤτοι καθίστανται ὄργανα διοικητικὰ, ἕπερ ἀντίκειται εἰς τὸν προορισμὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν ὡς διοικητικῶν δικαστηρίων.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐπικυρώσασα τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς δι' ἧς ἡ φορολογητέα καθαρὰ πρόσσδος ἐκ τῆς ἀνθρακεμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ἀνεβιβάσθη ἐκ δρχ. 250 000 εἰς 835. 222 κατέστησε χείρονα προφανῶς τὴν θέσιν τοῦ ἤδη προσφεύγοντος φορολογουμένου καὶ ὡς ἐκ τούτου καθίσταται ἀναιρέτα.

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦ. 442/1933 (ΤΜΗΜ. Β')

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Τὸ γεγονός τῆς χειροτερέσεως τῆς θέσεως τοῦ φορολογουμένου κρίνεται οὐχὶ ἐκ τοῦ φορολογουμένου ποσοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιβαλλομένου φόρου.

Ἐπειδὴ ὁ μοναδικὸς λόγος ἀναιρέσεως, καθ' ὃν ἡ χειροτέρευσις τῆς θέσεως τοῦ φορολογουμένου κρίνεται οὐχὶ ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου φόρου, ἀλλ' ἐκ τοῦ φορολογουμένου ποσοῦ, δὲν εὐτεταθεῖ διότι ὁ φορολογούμενος διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῶν ὑπὸ τῶν φορολογικῶν νόμων χορηγουμένων αὐτῷ ἐνδίκων μέσων ἐπιδιώκει τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς του, ἤτοι ἢ τὴν πλήρη ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τοῦ φόρου ἢ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ εἰς αὐτὸν ἐπιβληθέντος φόρου, προφανῶς δὲ χείρων καθίσταται ἢ θέσις αὐτοῦ διὰ τῆς ἐπιβολῆς εἰς αὐτὸν μείζονος φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως, ἕπερ κρίνεται ἐκ τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἀνεξαρτήτως τῶν σκέψεων καὶ ὑπολογισμῶν οἵτινες ἤγαγον τὸ δικαστήριον εἰς τὸ συμπέρασμα αὐτοῦ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘ' ὙΛΗΝ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΝ ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΚΑΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘ' ΥΛΗΝ

- Α.— ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΦΟΡΟΥ
- * Αμεσοί φόροι σ. 12.
 * Ανακριτικόν σύστημα φορολογίας σ. 16.
 Α. Νόμος 810)1948 σ. 16.
 Δήλωσις σ. 14.
 Διανεμητός φόρος σ. 13.
 Εισοδήμα: έννοια- από φορολογικῆς πλευ-
 ρᾶς - ιστορικῆ ἐξέλιξις φορολογίας,
 εισοδήματα ἐν Ἑλλάδι σ. 13-17.
 * Ἐκτίμησις: φοροδοτικῆς ἰκανότητος σ. 16.
 * Ἐλεγχος σ. 14.
 * Ἐμμεσοί φόροι σ. 12.
 Κράτος (έννοια τοῦ) σ. 11.
 Ν. Δ. 578)1948 σ. 16.
 Ν. Δ. 1640 φορολογίας καθαρῶν προ-
 σόδων σ. 14.
 Ν. Δ. 1641 φορολογ. κληρονομιῶν σ. 14.
 Ν. Δ. 1642 φορολ. ὑπερτιμήματος σ. 14.
 Ποσοτικὸς φόρος σ. 13.
 Πραγματικοὶ φόροι σ. 12.
 Προσωπικοὶ φόροι σ. 13.
 Φοροδιαφυγὴ σ. 17.
 Φορολογικὴ μεταρρύθμισις ἐν Ἑλλάδι
 1918 σ. 14.
 Φορολογικὴ συνειδησις σ. 15-16.
 Φόρος: ὄρισμοί σ. 11-13.
 — συντελεσταὶ σ. 16.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΩΝ 2—8

- * Ἀρθρον 2 σ. 19—20.
 Εἰσοδήματα κινητῶν ἀξιῶν σ. 20.
 * Ἐμπορικὰ κέρδη: κτηθέντα ἐν ἄλλοδαπῇ
 σ. 20.
 Οἰκονομικὸν ἔτος (ὄρισμός) σ. 20.
 Πρόσοδοι μισθωτ. ὑπηρεσιῶν σ. 20.
 Συνθετικὸς φόρος σ. 19.
 Φορολογικὴ ἐνοχὴ σ. 19.

- Φορολογικὸν ἔτος σ. 20.
 Χωρικότης φόρου σ. 19.
 * Ἀρθρον 3 σ. 21.
 — Διαμονὴ φορολογουμένου (έννοια)
 σ. 21.
 * Ἀρθρον 4 σ. 21—24.
 Αὐτόματος ὑπερτίμησις κεφαλαίου : Ν.
 Δ. 12]12]1923 — ποῖαι πρόσοδοι
 ὑπόκεινται εἰς φ. σ. 22-23.
 * Ἐπωνυμία ἐμπορικὴ ὡς περιουσιακὴ ἀ-
 ξία, σ. 21.
 * Ὠφέλεια ἐξ ἐκχωρήσεως σ. 21-22.
 * Ἀρθρον 5 σ. 24.
 Κατηγορίαι προσόδων ὑποκειμένων εἰς
 φορολογίαν σ. 24.
 * Ἀρθρον 6 σ. 24—25.
 Καθολικότης φορολογίας σ. 24-25.
 * Ἀρθρον 7.
 Πολεμικὴ εἰσφορὰ — συντελεσταὶ φορο-
 λογίας σ. 25.
 Πρόσθετοι φόροι σ. 25.
 * Ἀρθρον 8.
 Εὐθύνη τρίτων σ. 25.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡΩΝ 9, 10 καὶ 11.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

- Αἰτήσεις: ἀπαλλαγῆς ἐκ τοῦ φόρου σ. 35-37.
 * Ἀντικείμενον φόρου σ. 27-28.
 — γήπεδα σ. 28.
 — μίσθωμα - μισθωτικὴ ἀξία σ. 28.
 — σύμβασις ἀντιχρήσεως σ. 28.
 * Ἀπαλλαγὰ ἐκ τοῦ φόρου κατηγορίαι: ἀ-
 κινήτων σ. 30-32.
 * Ἀφαιρετέα βάρη - δαπάναι: § 4 ἄρθρο.

10 Ν. 1640—πάγια ποσοστά - ύπομισθώσεις - τόκοι ένυποθήκων δανείων - πόροι ταμείων άλληλοβοηθείας - άποδοχαί θυρωρών πολυκατοικίας σ. 38 - 40.

Βεβαίωσης τοῦ φόρου σ. 40.

*Έλεγχος : φορολογητέου εισοδήματος οικοδομῶν σ. 42.

*Έπιτροπή : κρίσεις αιτήσεων άπαλλαγῆς, τρόπος συγκροτήσεως - Αιτήσεις άναθεωρήσεως τῶν αποφάσεων των σ. 35 - 37.

*Έφορος : άρμόδιος δι' άποδοχὴν δηλώσεων σ. 40 - 41.

Καθαρὸν εισόδημα : άκαθάριστος πρόσσόδος - δαπάναι βελτιώσεως μισθίου, άποζημίωσις διὰ λύσιν μισθώσεων σ. 37 - 38.

Μίσθωμα : εἰς εἶδος σ. 38.

Μίσθωσις ἐδάφους - ἐπιφάνεια σ. 29 - 30.

Οἰκοδομή : έννοια τοῦ ὄρου-προσαύξημα-παράρτημα σ. 26 - 27.

Πηγή εισοδήματος σ. 26.

Τροποποιητικαὶ δηλώσεις σ. 41 - 42.

*Υποκείμενον φόρου : ἰδιοκτῆτης-νομεύς-ἐπιφανειοῦχος - ἐμφυτευτής - ἐπικαρπωτής - ἔχων δικαίωμα χρήσεως ἢ αιτήσεως σ. 30.

Φορολογικὸς κατάλογος : οἰκοδομῶν σ. 41.

Χρόνος ἐπιβολῆς φόρου οἰκοδομῶν σ. 26.

Ψήφισμα ΚΗ' (23]8]1947) (εἰδικαὶ ἀπαλλαγαὶ) σ. 32 - 35.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΡΘΡ. 12 - 13.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΓΑΙΩΝ

*Αντικείμενον τοῦ φόρου : ἄρθρ. 12 § 1 σ. 43 - 44.

*Απαλλαγαὶ ἐκ τοῦ φόρου : εἰδικὰ ἀκίνητα - εισοδήματα σ. 44 - 45.

Βεβαίωσις τοῦ φόρου : χρόνος δηλώσεως καθαρῶς προσόδου - ἔλεγχος Έφορείας - προσδιορισμὸς φόρου σ. 45-46.

Γαῖαι : περιεχόμενον τοῦ ὄρου σ. 43.

Εἰσόδημα γῆς (έννοια) σ. 43.

Συντελεστής φόρου σ. 46.

*Υποκείμενον τοῦ φόρου : ἰδιοκτῆτης-νομεύς - ἐπιφανειοῦχος - ἐμφυτευτής - ἐπικαρπωτής κτλ. — *Εκλίπτοντα βάρη σ. 44.

Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ : ΚΙΝΗΤΑ ΑΞΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

*Ανόνημος ἔταιρεία : θεσμὸς - προϋποθέσεις ἀναπτύξεως-ἐξέλιξις ἐν Έλλάδι-χαρακτηριστικὰ σ. 48-53.

— Γενικὴ Συνέλευσις : ἀρμοδιότης, ν. 2190, τακτικὴ, ἔκτακτος, ἀπαρτία σ. 55 - 56.

— Διοικητικὸν Συμβούλιον : ἀρμοδιότης σ. 56 - 57.

— Έλεγκταὶ σ. 57.

*Αποθεματικά : ἐν γένει, τακτικά, ἔκτακτα, κεκρυμμένα σ. 61 - 62.

*Απογραφή σ. 57.

*Αποσβέσεις σ. 59.

Βιομηχανικὰ μυστικά σ. 59.

Διπλώματα εὑρεσιτεχνίας σ. 59.

*Ενεργητικὸν : ἀκίνητοποιήτονον - κινήτοποιημένον - ἐκτίμησις, σύστημα ἐκτίμησης σ. 58 - 59.

*Εξόδα ἰδρύσεως ἔταιρείας - δογάνωσις σελ. 59.

*Εταιρεία : έννοια - διακρίσεις : ἀστικά, ἔμπορικά - γνωρίσματα : ὁμόρρυθμος, ἑτερόρρυθμος, μετοχικὴ, ἀνόνημος σ. 47 - 48.

*Εταιρικὴ περιουσία σ. 53.

*Εταιρικὴ χρήσις σ. 58.

*Εταιρικὸν κεφάλαιον σ. 53, 61.

Ζημία : ἔκτακτοι σ. 60 - 61.

*Ιδρυτικοὶ τίτλοι : ἄρθρ. 15 § 3 Ν. 2190-ἐξαγορά, φορολογία σ. 54, 55, 61.

*Ισολογισμὸς : εἶδη : ἀρχικός, τακτικός, προσωρινός, ἔκτακτος, ἔκκαθαρίσεως-μέρη : ἐνεργητικὸν, παθητικὸν, κεφάλαιον, ἀποσβέσεις σ. 57 - 58.

Μετοχὴ : ὀρισμὸς, ὀνομαστικὴ ἀξία - χρηματιστηριακὴ ἢ ἀγοραία ἀξία, πραγματικὴ ἀξία - κατηγορίαι : κοιναί, προνομιούχοι, ἐπικαρπίας, ὀνομαστικά, ἀνόνημοι σ. 54-55, 66.

*Όμολογια : έννοια, δάνεια, δι' ὄ., ἐξό-

- φλησις - χαρτοσήμανσις - εισοδήματα ἔξ δ. σ. 62, 63, 66.
 Ὁφειλαί (ἐν γένει) σ. 62.
 Παθητικόν : λογιστικόν - πραγματικόν σελ. 61.
 Περιουσιακὰ στοιχεῖα ἔμπορεύσιμα : τιμὴ κτήσεως - τρέχουσα σ. 59 - 60.
 Χρεώγραφα : διάκρισις εἰς ομάδας σ. 60.
- Γ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ—ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΙΝΗΤΩΝ ΑΣΙΩΝ**
- Ἀπαιτήσις : ἐξόφλησις, παρακαταθήκη δικαστική, ἀπόδοσις ἐνεχύρου, πλειστηριασμός, συμψηφισμός, ἀνανέωσις, ἀντίδοσις πιστώσεως, ἄφρασις χρέους, συμβιβασμός, ἐκχώρησις σ. 75 - 77.
 Ἀπαλλαγὰ ἐκ φορολογίας σ. 79 - 81.
 Δάνειον σ. 73.
 Ποινὰ σ. 79.
 Προμήθειαι σ. 73.
 Συντελεσταὶ φορολογίας (α', β', γ' κλάσ.) σελ. 78 - 79.
 Τόκοι σ. 73, 75, 77, 78.
 Φορολογία κατὰ α, β, γ, κλάσ. : σ. 63-73.
- Α' κλάσις :**
- Ἀμοιβαὶ Δ. Συμβούλων σ. 67.
 Ἀπόσβεσις μετοχῶν σ. 66.
 Βεβαίωσις - εἴσπραξις φόρου σ. 70 - 71.
 Δηλώσεις σ. 70.
 Διανομὴ ἀποθεματικῶν σ. 64 - 65.
 — μερισμάτων σ. 64.
 Ἰδρυτικὸν τίτλον : φορολογία, ἔξαγορὰ σελ. 68.
 Κέρδη ἀποκρυβέντα σ. 68 - 69.
 — ἐκ συγχωνεύσεως 2 ἑταιρειῶν σ. 68.
 — κατὰ τὴν διάλυσιν σ. 67.
 Κέρδος ἐκδόσεως σ. 66.
 Μέρισμα : ἔννοια, καθαρὸν σ. 63 - 64.
 Ν.1520|1950 (εὐεργετικὰ μέτρα) σ. 69-70.
 Ὁμολογίαι : εισοδήματα ἔξ σ. 66-67.
 Ὑποκείμενον φόρου σ. 64.
- Β' κλάσις :**
- Ἀντικείμενον φορολογίας σ. 71 - 72.
 Ὑποκείμενον φορολογίας σ. 71.

Γ' κλάσις :

- Ἀντικείμενον φορολογίας σ. 72.
 Βεβαίωσις - εἴσπραξις σ. 71 - 73.
 Ὑποκείμενον φορολογίας σ. 72.

Δ' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

- Ἀκαθάριστα ἔσοδα σ. 132-133.
 Ἀλλοδαπαὶ ἐπιχειρήσεις σ. 107-108.
 Ἀντικείμενον φορολογίας σ. 83.
 Α. Ν. 942|1949 : τροποποιητικὸς ἰσχύοντος συστήματος σ. 111-114.
 Ἀξία πρώτων ὑλῶν σ. 91.
 Ἀπαιτήσεις : εἰς ξένον νόμισμα σ. 107.
 Ἀπογραφή σ. 105.
 Ἀποθεματικόν σ. 101 - 106.
 — δι' ἐκκρεμεῖς ζημίας σ. 103.
 — Μαθηματικά : ἀσφαλιστικῶν ἑταιρειῶν σ. 101 - 102.
 — μὴ δεδουλευμένων ἀσφαλιστρῶν σ. 102 - 103.
 — πρὸς ἀποκατάστασιν Ἑνεργητικοῦ περιελευσομένου ἄλλοις σ. 103-104.
 — ὑποτιμήσεως σ. 101, 105 - 106.
 Ἀπόσβεσις ἐξόδων πρώτης ἐγκαταστάσεως σ. 95 - 96.
 — ἐπισφαλῶν ἀπαιτήσεων σ. 93 - 94.
 — Κατηγορίαι σ. 97 - 99.
 — μηχανικῶν ἐγκαταστάσεων : πάγια καὶ κυκλοφοροῦντα περιουσιακ. στοιχεῖα σ. 96.
 — Νομοθετικὴ πρόνοια σ. 96 - 97.
 — Πρόσθετα ποσοστὰ σ. 99.
 — Ὑπολογισμοὶ σ. 97.
 Ἀποτελέσματα σ. 127.
 Ἀποτίμησις : ἔμπορεύσιμ. εἰδῶν σ. 105.
 — παγίων περιουσιακῶν στοιχείων σ. 106 - 117.
 Ἀσφάλιστρα σ. 89.
 Βάση - δαπάναι ἐκπεστέαι σ. 86 - 87.
 Βεβαίωσις (προσωρινή) φόρου ἐπιτηδεύματος σ. 116 - 117.
 Βιβλίων ἀνακρίβεια σ. 110 - 111.
 — ἀνεπάρκεια σ. 110.
 Βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις (ἔννοια) σ. 85.
 Βιομηχανικὸν κόστος σ. 131-132.
 Γεωργικὴ βιομηχανία σ. 85-86.
 Δαπάναι συντηρήσεως μηχανημάτων σ. 90 - 91.

- Δεδικασμένον σ. 183-184.
 — πράξεως ἔγγραφῆς σ. 172.
 Δηλώσεις σ. 161-165: ἀρχικαὶ - ἀνειλικρινεῖς - εἰλικρινεῖς - ἔξαιρέσεις σ. 162: ἐκπρόθεσμοι σ. 161 - 162: ἐμπρόθεσμοι σ. 161: ἴδια σ. 161: τρίτων σ. 161: τροποποιητικαὶ σ. 163.
 — ἀποτελέσματα σ. 164-165.
 — ἐπὶ θανάτου φορολογουμένου σ. 163.
 — ἐπὶ χειραφέτων ἀνηλίκων σ. 163 - 164.
 Διαφοραὶ : φορολογικαὶ σ. 170 - 172.
 — Λύσις διὰ συμβιβασμοῦ σ. 170-172.
 Ἐγγραφή σ. 172.
 Ἐκδικαστικαὶ ἐπιτροπαὶ ἐφέσεων σ. 187-189.
 — Διαδικασία σ. 187-188.
 — Ἐξαιρέσεις μελῶν σ. 188.
 — Σύνθεσις σ. 187-188.
 Ἐκδικαστικὴ Ἐπιτροπὴ σ. 175-176.
 — Ἀγωγή κακοδικίας (μελῶν) σ. 175.
 — Ἀντίκλητος σ. 176.
 — Ἀρμοδιότης σ. 175.
 — Συνεδριάσεις σ. 175-176.
 Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον σ. 188 - 189.
 Ἐνστασις σ. 172 - 173.
 — νομιμοποίησις ἐνισταμένου σ. 173.
 Ἐφεσις σ. 184 - 188.
 — Ἀποτελέσματα σ. 185.
 — Διαδικασία σ. 186.
 — Δικόγραφον σ. 185 - 186.
 — Παράβολον σ. 186.
 — Προθεσμία σ. 185.
 Κληρονομία (ἐξακρίβωσις εἰσοδήματος) σ. 166-167.
 Παραγραφή σ. 169-179.
 Παρέμβασις σ. 173.
 Φορολογικὰ δικαστήρια σ. 173 - 174, 194 - 197.
 — κρατοῦσαι ἀρχαὶ σ. 174-175.
 — ὀργάνωσις - λειτουργία ἐν Ἑλλάδι σ. 195.
 — φορολογικὴ δικαιοσύνη σ. 195.
 Φορολογικοὶ κατάλογοι σ. 167.
 — Διάκρισις: κύριοι - συμπληρωματικοὶ 168 - 169.
 — Στοιχεῖα σ. 167 - 168.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Α. Ν. 1839|1951 — ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ Φ.Κ.Π.

Γ Ε Ν Ι Κ Α

- * Ἀπόρρητον (φορολογ. ἔγγραφων) σ. 202.
 Βεβαιωτικὴ ἀρχὴ (ἐνιαία ἀρμοδιότης) σ. 201.
 Προσδευτικότης τοῦ φόρου (ἀρχὴ) σ. 202.
 Προσωπικότης τοῦ φόρου (ἀρχὴ) σ. 202.
 Συντελεστὴς φορολογίας σ. 202.
 * Ὑπὲρ τρίτων φόροι : κατάργησις σ. 202.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

- * Ἀρμόδιος ἔφορος σ. 203.
 Δήλωσις :
 — ἐνιαία σ. 204.
 — προσωρινὴ πιθανῶν εἰσοδημάτων σ. 204.
 — τροποποιητικὴ σ. 204.
 — ὑπεύθυνος κυρίας διαμονῆς καὶ ἐπαγγελματ. ἐγκαταστάσεως σ. 204.
 Εἰσόδημα σ. 204.
 * Ἐκπτώσις : ἐκ τοῦ ἀκαθαρίστου εἰσοδήματος σ. 204.
 Συμβάσεις μισθώσεως : ἔγγραφος κατάργησις σ. 205.
 — ἰδιωτικαὶ σ. 205 .

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΚΜΙΣΘΟΥΜΕΝΩΝ ΓΑΙΩΝ

Τροποποιήσεις Ν. 1839|51 σ. 205.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΙΝΗΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

- * Ἀρμόδιος ἔφορος σ. 205 - 206.
 Δήλωσις σ. 206.
 Παρακράτησις φόρου σ. 206-207.
 Προσδευτικότης φορολογίας σ. 206.
 Συντελεστὴς φορολογίας σ. 206.
 ΚΕΡΔΗ ΕΜΠΟΡ. ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧ. ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
 Διαχειριστικὴ περίοδος σ. 209.
 Ἐπίδοσις : προθεσμία σ. 209.
 Κατάταξις φορολογουμένων σ. 207.
 Συντελεστὴς φορολογίας σ. 207-208.
 * Ὑπολογισμὸς φόρου σ. 209.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΜΙΣΘΩΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

Κυρώσεις ποινικαί (πρόσθετοι) σ. 210.
 Συντελεστής φορολογίας σ. 210.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΕΞ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
ΕΛΕΓΘΕΡΙΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Συντελεσταί φορολογίας σ. 211.
 Τροποποιήσεις σ. 210.

ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΚΑΘΑΡΑ ΠΡΟΣΟΔΟΣ

Ἐρμόδιος ἔφορος σ. 211.
 Ἐκπτώσεις (πρόσθετοι) σ. 211 - 212.
 Συντελεστής φορολογίας σ. 212.
 Ὑπόχρεοι εἰς δήλωσιν σ. 211.

Β'. — ΚΩΔΙΞ ΚΑΘΑΡΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ

ΓΕΝΙΚΑ

*Ἀρθρα 1 — 8.

Περὶ τοῦ χρόνου τῆς γενέσεως τῆς φορολογικῆς ἐνοχῆς τοῦ Δημοσίου - Ποῖα εἰσοδήματα ὑπόκεινται εἰς φόρον, κατοικία καὶ διαμονὴ φορολογουμένου. Ἔσοδα ἐκ κεφαλαίου - Διαφορισμὸς τῆς προσόδου κατὰ κατηγορίας. σ. 215 - 220.

*Ἀρθρα 9 — 11.

Εἰσοδήματα ἐξ οἰκοδομῶν σ. 220 - 230.

*Ἀρθρα 12 — 13.

Εἰσοδήματα ἐκ γαιῶν σ. 236 - 233.

*Ἀρθρα 14 — 17.

Εἰσοδήμ. ἐκ κινητῶν ἀξιῶν σ. 233 - 241.

*Ἀρθρα 18 — 20.

Κέρδη ἐξ ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων σ. 241 - 263.

*Ἀρθρα 21 — 23.

Κέρδη ἐκ γεωργικῶν-κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων σ. 264.

*Ἀρθρα 24 — 26.

Ἀμοιβαὶ ἐκ μισθωτῶν ὑπηρεσιῶν σ. 265 - 277.

*Ἀρθρα 27 — 29.

Ἀμοιβαὶ ἐξ ὑπηρεσιῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελματιῶν σ. 277.

*Ἀρθρα 30 — 32.

Συνθετικὸς συμπληρωματικὸς φόρος ἐπὶ τῆς συνολικῆς καθαρᾶς προσόδου σ. 281-296.

*Ἀρθρα 33 — 41.

Διαδικασία βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως σ. 297 - 330.

*Ἀρθρα 42—43.

Ποινικαὶ διατάξεις σ. 330 - 334.

*Ἀρθρα 44 — 45.

Μεταβατικαὶ διατάξεις σ. 334-335.

*Ἀρθρα 46 — 48.

Τελικαὶ διατάξεις σ. 335 - 336.

Γ'. ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΝ. Φ. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Φ. ΕΣΟΔΩΝ ΕΚ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΑΡΘΡ. 4 Ν. 1640

Αὐτόματον ὑπερτίμημα. — Βλ. ὑπερτίμημα.

Αὐτόματος ὑπερτίμησις. — Βλ. ὑπερτίμησις.

Ἐκπτώσεις. — Φορολογουμένου «ἀέρα» 864]1936 Σ. Ε., σ. 345.

Κεφάλαιον. — Αὐτόματος ὑπερτίμησις 434]1949 Ε. Σ., σ. 339.

Ὑπερτίμημα αὐτόματον. — Ἐκ τῆς ἐκποιήσεως περιουσιακῶν στοιχείων ἐκκαθαρίσεως Α.Ε. 2387]1940 Ε.Σ., σ. 340.

— Κεφαλαίου 434]1949 Ε. Σ. σ. 339.

Ὑπερτίμησις αὐτόματος. — Ἐκ τῆς πωλήσεως μετοχῶν Τραπεζῆς ἀποτελουσῶν πάγιον ἐνεργητικὸν 789]1950 Ε. Σ., 342.

— καθ' ὃ ποσὸν προέρχεται ἐξ ἀκινήτων τῆς ἐπιχειρήσεως 80]1934 Ε. Σ., σ. 341.

— Κεφαλαίου ἐξ ἐκχωρήσεως ἐνοχικῶν δικαιωμάτων. 89]1934 Ε.Σ. σ. 341.

— χρεωγράφων 707]1951 Ε.Σ. σ. 343.

*Ὁφέλεια. — Ἐκ παραιτήσεως μισθωτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ ἀκινήτου 363]1949, Ε. Σ. 339.

— ἐξ ἐκχωρήσεως δικαιώματος 363]1949 Ε. Σ., σ. 339.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

*Αποζημίωσις.—Καταβαλλομένη εἰς μισθωτὰς πρὸς ἐκκένωσιν μισθίου 531]1932 Σ. Ε., σ. 347.

Δάνεια ἐνυπόθηκα. — *Ἐκπεστέοι τόκοι, ἀπὸ πότε ὑπολογίζονται 261]1934 Ε. Σ. σ. 356.

Δαπάναι ὠφέλιμοι.—Πῶς φορολογοῦνται 1761]1937 Ε.Ε.Ε.Α. σ. 351.

*Ἔννομος σχέσις.—*Ἄν ἀποτελεῖ δανειακὴν σύμβασιν ἢ δικαίωμα ἐπιφανείας 672]1946 Σ. Ε., σ. 352.

Θυρωρός.—Διαμέρισμα κατοικοῦμενον ὑπὸ θυρωροῦ πολυκατοικίας 104]1950 Σ. Ε. 347.

*Ἰδρύματα.—Φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ μὴ ἰδιωτικῆς φύσεως 711]1932 Σ. Ε. σ. 357.

Μίσθωμα.—*Ἀπαιτητὸν ὑπόκειται εἰς φορολογίαν οἰκοδομῶν 521]1932 Σ. Ε. σ. 347.

— βάσις πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ φόρου 910]1937 Σ. Ε. σ. 350.

— ἔμμεσος αὔξησις λόγῳ καταβολῆς ὑπὸ μισθωτοῦ διαφόρων φόρων 366 Ε. Σ. σ. 351.

— εἰς ποσοστὰ ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων 217]1950 Ε.Σ. σ. 352.

— ἔκπτωσις ἀποβέσεων 217]1950 Ε. Σ. σ. 352.

— ἔκπτωσις βαρῶν 910]1937 Σ. Ε. σελ. 350.

— κατώτερον τῆς μισθωτικῆς ἀξίας ἀκινήτου 761]1933 Σ. Ε. σ. 349.

— ποσοστὸν ἐπὶ τῶν ἀκαθαρσίτων εἰσπράξεων ἐπιχειρήσεως εἰς ἰδιοκτήτην 11]1935 Ε.Ε.Ε.Π.Α. σ. 355.

— τεκμαρτὸν ἐπὶ ἰδιοκατοικουμένων ἢ χρησιμοποιοιμένων ὑπὸ τρίτων 325]1950 Σ. Ε. σ. 346.

Μίσθωσις.—Καταστήματος μετ' ἐπίπλων 217]1950 Ε.Σ. σ. 352.

Οἰκήματα ἐργατῶν.—Κείμενα πλησίον ἐργοστασίου ἐξυπηρετοῦντα βιομηχανικοὺς σκοποὺς (ἄρθρ. 7 § 19 ν. 5420) 477]1933 σ. 358.

Σύμβασις.—Παραχωρήσεως μισθίου καταστήματος μετ' ἐπίπλων πρὸς τρί-

τους δι' ἐκμετάλλευσιν 225]1950 Ε. Σ. σ. 354.

— παροχῆς ὕδατος ὑπὸ ἐκμισθωτοῦ πρὸς μισθωτὴν διὰ λειτουργίαν βυρσοδεψείου 1451]1949 Σ. Ε. 349.

Τεκμαρτὸν μίσθωμα.—Βλ. μίσθωμα. Τόκοι ἐκπεστέοι.—*Ἐπὶ ἐνυποθήκων δανείων 261]1934 Ε. Σ. σ. 356.

* Ὑδωρ.—Παροχὴ ὕδατος ὑπὸ ἐκμισθωτοῦ εἰς μισθωτὴν διὰ λειτουργίαν μισθίου 1451]1949 Σ. Ε., σ. 349.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΓΑΙΩΝ

Δάνεια ἐνυπόθηκα.—Βλ. Τόκοι ἐνυποθήκων δανείων.

Εἰσοδήματα.—Πότε φορολογοῦνται 832]1932 Σ. Ε. σ. 359.

— ἐπιμόρτου καλλιέργειας 636]1937 Ε.Ε.Ε.Α. σ. 360.

*Ἐκπτώσεις.—Τόκων ἐνυποθήκων δανείων ἄρθρ. 13 § 2ε ν. 1640 369]1934 Σ. Ε. σ. 361.

*Ἰδιοκτῆτης.—Βαρύνεται ὁ ἴδιος καὶ ὄχι ὁ ἐντολοδόχος του 328 Ε.Σ. σ. 360.

Προσούμφωνον.—Πωλήσεως ἀκινήτου συνιστᾷ μίσθωσιν, ὄχι πώλησιν σ. 462]1933 Ε. Σ. 361.

Συμβόλαιον.—*Ὡς προσύμβασις αἰρετικῆς ἀγοραπωλησίας 531]1935 Σ. Ε. σ. 362.

Τόκοι.—*Ἐνυποθήκων δανείων 369]1934 Σ. Ε. σ. 361.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΙΝΗΤΩΝ ΑΞΙΩΝ

*Ἀμοιβή.—Διοικητοῦ Α. Ε. 328]1934 σ. 368.

Γεωργικοὶ Συνεταιρισμοί.—Διὰ τόκους πραγματοποιηθέντας ἐκ δανείων πρὸς μὴ μέλη 1488]1938 Ε. Σ. σ. 366.

Γραμμάτιον εἰς διαταγὴν.—Δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τὴν πρᾶξιν ὡς ἐμπορικὴν συναλλαγὴν 782]1933 Σ. Ε. σ. 372.

Κέρδη.—Φορολογικὴ ἀσυδοσία Α. Ε. δι' εἰδικῆς συμβάσεως 990]1933 Ε. Σ. σελ. 371.

Μέρισμα.—*Ἔσοδα ἐκ μερισμάτων 720]1935 Σ. Ε. σ. 366.

- Προμερίσματα 361]1933 Σ. Ε. σελ. 367.
- Μετοχαί.—Ποσά δι' εξαγοράν ἰδίων μετοχῶν ὑπὸ Α. Ε. φορολογούνται ὡς κέρδη 1666]1940 σ. 369.
- *Οφειλέτης.—Μεταβολὴ ἰδιότητος ὀφειλέτου δὲν μεταβάλλει ἰδιότητα δανείου 1488]1938 Ε. Σ. σ. 366.
- Πίστωσις.—Μόνη ἢ ἀναγραφὴ δὲν δημιουργεῖ φορολογικὴν ἐνοχὴν 885]1938 Ε. Σ. σ. 365.
- Πρόσοδοι.—Κινητῶν ἀξιῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ νομικῶν προσώπων μὲ ἔδραν ἐν Ἑλλάδι 352]1933 Σ. Ε. σελ. 370.
- Πτώχευσις.—*Απόσβεσις ἀπαιτήσεων τόκων 680]1935 Σ. Ε. σ. 365.
- Τίτλοι.—*Αλλοδαπῆς προελεύσεως ἡμεδαπῆς Α. Ε. 37]1933 Ε. Σ. σ. 369.
- Τόκοι.—*Ἐκ προσόδων 1023]1937 Σ. Ε. σελ. 363.
- ἐξ ἀλληλοχρέου λ]σμοῦ 98]1936 σ. 364.
- καθ' ὑπέρβασιν κτηθεῖσα πρόσοδος 696]1934 Ε. Σ. σ. 365.
- Προκύπτοντες ἐν Ἑλλάδι Σ. Ε. 544]1933 σ. 371.
- Πρόσοδος ἐκ (ἄρθρον 14 ἔδ. 1 ν. 1630) σ. 372.
- Φόροι.—Ποσοστῶν Δ. Σ. Πότε γεννᾶται 394]1935 Σ. Ε. σ. 364.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΜΠΟΡΙΚῶΝ
ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚῶΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

- *Απόσβεσις.—*Ἐξόδων πρώτης ἐγκαταστάσεως εἰς πλείονας χρήσεις 2714]1940 Ε. Σ., σ. 376.
- Βιβλία ἐμπορικά.—*Ανεπάρκεια αὐτῶν 393]1950 Ε. Σ. σ. 384.
- ἀνυπαρξία, ἀνακρίβεια, ἀνεπάρκεια 979]1950 Σ. Ε., σ. 385.
- Δαπάναι ἐκπεστέαι.—Βελτιώσεως ἐπαγγελματικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ συντηρήσεώς των 799]1950 Ε. Σ., σ. 375.
- *Ἐξοδα ἀσφαλίζοντα τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ποῖα ἐξαιροῦνται 587]1949 Ε. Σ., σ. 376.
- ἐπισφαλεῖς ἀπαιτήσεις 617]1937 Ε. Σ., σ. 378, 676]1935 Ε. Σ., σελ. 379, 81]1934 Ε. Σ., σ. 379.
- Ζημῖαι πραγματοποιηθεῖσαι ἐκ φθορᾶς, ἀπωλείας καὶ ὑποτιμήσεως κεφαλαίου 1113]1936 Ε. Σ., σ. 382.
- Μαθηματ. ἀποθεματικά 319]1934 Σ. Ε., σ. 380.
- Παραγωγικαὶ δαπάναι συμβάλλουσαι εἰς δημιουργίαν κέρδους 123]1936 Σ. Ε., σ. 375.
- Ποσά παρεχόμενα ἀπὸ ἐπιχειρηματίαν ἐξ ἐλευθεριότητος 660]1933 Ε. Σ., σ. 375.
- Φόροι πάσης φύσεως τηροῦντος λογιστικά βιβλία 14]1935 Ε. Σ., σ. 378.
- *Ἐμπορος.—*Ἐγγραφή εἰς φορολογικὸν κατάλογον 610]1931 Σ. Ε., σ. 374.
- *Ἰατρικὸν ἐπάγγελμα.— Πότε θεωρεῖται φορολογητέα ἐπιχειρήσις 860]1937 Σ. Ε., σ. 374.
- Μεταβίβασις ἀκινήτων.—Ποῦ ὑπόκειται; 1112]1937 Ε. Σ., σ. 372.
- *Ὀμόρρυθμος εἰσαίρεσις.—*Απόδειξις ὑπάρξεώς της 1454]1949 Σ. Ε., σ. 383.
- Φόροι.—*Ἐξεύρεσις 451]1951 Ε. Σ., σ. 381.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΜΙΣΘΩΤῶΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

- *Ἀμοιβή.—*Ἐξ ὑπαλληλικῆς - ἐργατικῆς συναλλαγμάτων 776]1932 Σ. Ε., σ. 387.
- *Αποζημίωσις.—Λόγῳ ἀπολύσεως εἰς ὑπάλληλον δὲν εἶναι φορολογητέα 273]1931 Σ. Ε., σ. 386.
- *Ἐργάται.—Χαρακτηρισμὸς καὶ κριτήρια παρεχομένης ἐργασίας 757]1936 Ε. Ε. Α., σ. 388.
- *Ἐργατικά ἡμερομίσθια.—*Ἰδιότης ἐργάτου 215]1937 Σ. Ε., σ. 388.
- Καλλιτέχνης.—Πότε φορολογεῖται 1222]1936 Ε. Ε. Α., σ. 386.
- Πρόσοδος.—*Ἐννοια κατὰ ν. 1640 273]1931 Σ. Ε., σ. 386.
- *Υπάλληλοι.—Χαρακτηρισμὸς καὶ κριτήρια ἐργασίας 757]1936 Ε. Ε. Α. σελ. 388.

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΛΕΓΘΕΡΙΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΩΝ

Δικηγόροι.—Παγία ἀμοιβὴ νομικῶν ἐργασιῶν 784]1935 Σ.Ε., σ. 389.

Πρόσοδοι.—Ὡς κτηθεῖσαι αἱ καταστάσαι ἀντικείμενον ἀσκητοῦ δικαιώματος 766]1936 Σ.Ε., σ. 390

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΟΛΙΚΗΣ ΚΑΘΑΡ. ΠΡΟΣΟΔΟΥ

Διαμονή.—Κρίσις περὶ αὐτῆς 536]1933 Σ.Ε., σ. 391.

— Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ 513]1933 Ε.Σ., σ. 392.

Ἐταιρεία.—Ἀφανῆς 120]1951 Ε. Σ., σελ. 393.

Ζημία ἐκπεστέα.—Καταβολὴ ποσοῦ ἀνήκοντος εἰς δικαιούχον 756]1933 Σ.Ε., σ. 395.

— ἀφερευγυῖτης ὀφειλέτου 264]1936 Σ.Ε., σ. 396.

Κατοικία.—Ὁμολογία φορολογουμένου περὶ κατοικίας του 475]1935 Σ.Ε. σ. 391.

— Ἐν Ἑλλάδι 782]1935 Ε. Σ., σελ. 392.

Κληρονόμοι.—Πότε ἐνέχονται ἀλληλεγύως 316]1932 Σ.Ε. σ. 393.

Πρόσοδος.—Ὡς κτηθεῖσα ἢ καταστάσαι ἀντικείμενον ἀσκητοῦ δικαιώματος 430]1932 Σ.Ε. σ. 390.

Τόκοι.—Μὴ καταβληθέντες ἀλλ' ὀφειλόμενοι 122]1934 Σ.Ε., σ. 394.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ

Ἀναθεώρησης ἀποφάσεως.—Λόγοι 1609]1937 Ε.Ε.Ε.Α., σ. 404.

— Κρίσιμα ἔγγραφα 514]1933 Σ.Ε., σ. 404

— Αἴτησις ὑπὸ οἰκ. ἐφόρου 1412]1933 Ε.Ε.Ε.Α., σ. 405.

Ἀναίρεσις.—Ἀποφάσεως Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς 1783]1949 Σ.Ε., σ. 405.

— Ἰσχυρισμοὶ μὴ προταθέντες δι' ἐνστάσεως ἢ συναφοῦς δικογραφήματος 236]1948 Σ.Ε., σ. 406.

Ἀπόφασις.—Ἀνατιολόγητον αὐτῆς 1113]1947 Σ.Ε. σ. 406, 336]1946 Σ.Ε., σ. 407.

— Ἐπίδοσις, 686]1935, Σ.Ε. σ. 408.

— Πλάνη περὶ τὰ πράγματα 755]1930 Σ.Ε., σ. 410.

Ἐγγραφή εἰς φορολογικὸν κατάλογον 361]1934 Σ.Ε., σ. 396.

Ἐνδίκαια μέσα.—Ἀσκησις ὑπὸ φορολογουμένου 433]1933 Σ.Ε., σ. 400.

— Μὴ ἐμπρόθεσμος ἄσκησις 114]1931 Σ.Ε., σ. 401.

— Ἐκπρόθεσμος ἄσκησις 1227]1937 Σ.Ε., σ. 401.

Ἐνστάσις.—Ἀσκησις 961]1936 Σ.Ε., σ. 402.

Ἐπιδοτήριον.—Ἀκυρότης 905]1937 Ε.Ε.Ε.Α., σ. 400.

Ἐφεσις.—Κατ' ἀποφάσεως Ἐκδικαστικῆς 157]1931 Σ.Ε., σ. 402.

— κατὰ ὀριστικῆς ἀποφάσεως Πρωτοβαθμίων φορολογικῶν Δικαστηρίων 757]1951. Ε.Σ., σ. 403.

Παραγραφή.—Διακοπὴ αὐτῆς 159]1936 Σ.Ε., σ. 397.

Πρόσκλησις.—Φορολογουμένου πρὸς παράστασιν ἐνώπιον Ἐκδικαστικῆς Ἐπιτροπῆς 1992]1947 σ. 398.

— Ὑποχρεωτικὴ 477]1950 Σ.Ε., σ. 399.

Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν.—Δικαιοδοσία 431]1936 Σ.Ε., σ. 397.

Φορολογικὸν δικαστήριον.—Ἐξαίρεσις ἐνεργήσαντος ἔλεγχον ὑπαλλήλου 683]1935 Σ.Ε., σ. 409.

Φορολογούμενος.—Χειροτέρευσις τῆς θέσεώς του 44]1932 Σ.Ε., 409, 442]1933, σ. 410.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ
Φ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ ΚΑΙ Κ. ΜΙΧΑΛΑ
ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ ΑΡΙΘ. 10